

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည်။ပမာ
သိန်းဖေမြင့်

(ဒုတိယတွဲ)

ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပေါက်ကွဲလာလေပြီ

ကျွန်တော် ဤလို ချစ်ကိစ္စ ချစ်ရေယာဉ်ကြော မျောနေစဉ်၊ ဤလို အနုအယဉ် ချစ်စာပေတွေ ပြုစုနေစဉ်-

ကမ္ဘာ့အခြေအနေကား အောက်ကနေ၍ ပွက်ထနေသော စစ်လှိုင်းဖြင့် ခုံးထအုံကြွနေသည်။

၁၃၀၀ပြည့် အရေးတော်ပုံတုန်းကလို ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး အုံကြွလှုပ်ရှားခြင်း မရှိသော်လည်း သခင်များ ခေါင်းဆောင်သော သီးစားခတိုက်ပွဲများ၊ အလုပ်သမားတိုက်ပွဲများ၊ နိုင်ငံရေးစည်းရုံးမှု များကား ဟိုမှာသည်မှာ ပေါ်နေသည်။ ကျောင်းသားတို့၏ သံမဏိတပ်များ လေ့ကျင့်နေကြသည်။

သခင်စိုးက ဗမာ့တော်လှန်မှု၊ သခင်ဘဟိန်းက အလုပ်သမားလောက၊ သခင်လှဖေက ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံရေးမြေပုံ၊ သခင်နုက ကျွန်တော်ဘုံဝါဒသမား စသည်ဖြင့် ရေးနေကြသည်။

ဟစ်တလာ ဂျာမနီက ဆိုဗီယက် ရုရှားနှင့် အပြန်အလှန် မကျူးကျော်ရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုလိုက် လေသည်။

ကိုသိန်းဖေက ထိုစာချုပ်ကို နဂါးနီဂျာနယ်မှာ ထောက်ခံရေးသားလိုက်၏။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည် အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ်တို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ လုံခြုံရေးစာချုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့၏။ ချိန်ဘာလိန်တို့က ကဖျက်ယဖျက် လုပ်ခဲ့သည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည် ဘယ်တိုင်းပြည်ကိုမှ ကျူးကျော်စော်ကား မည်မဟုတ်။ မည်သည့်နိုင်ငံနှင့်မဆို အချင်းချင်း မကျူးကျော်ရေးစာချုပ်ချုပ်နိုင်သည်။ ဟစ်တလာ ဂျာမနီနှင့်လည်း မကျူးကျော်မစော်ကားရေးစာချုပ် ချုပ်နိုင်သည်။ ထို ကိုသိန်းဖေ၏ ဆောင်းပါး ကို အကြောင်းပြုပြီး အစိုးရတို့က နဂါးနီဂျာနယ်ကို သိမ်းလိုက်လေသည်။

‘နယ်ချဲ့စနစ်ကို ပြည်တွင်းစစ်သို့ ပြောင်းပစ်’ ဟူသော အသိဖြင့် သခင်စိုး၊ သခင်နု၊ သခင် အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်တင်မောင်ကြီး၊ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်မြ စသော ခေါင်း ဆောင်များသည် နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်နေကြလေသည်။

၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ရက်နေ့။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ဟစ်တလာသည် ပိုလန်ပြည်အား စစ်ကြေညာပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို စလိုက်သည်။

၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၃ရက်နေ့။

ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလန်တို့က ဂျာမနီအား စစ်ကြေညာလိုက်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်တို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လေမုန်တိုင်းကြီးကျသလို ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ တိုက်ခတ် လာပေသည်။

ပိုလန်ပြည်သည် ခဏအတွင်း နာဇီလေမုန်တိုင်းကြီးရှေ့တွင် ဗုန်းဗုန်းလဲကျ ပြုလဲတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဆိုဗီယက် တပ်မတော်ကြီးသည် ၁၉၃၇ ခု၊ တော်လှန်ရေး ပြီးခါစက ပိုလန်အစိုးရအား ပေးထားရသော မိမိပိုင်နယ်များကို ဝင်ရောက်သိမ်းယူလေသည်။

နာဇီဂျာမနီနှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံတို့ တစ်ပြည်နှင့်တစ်ပြည် မကျူးကျော်ရေးစာချုပ် ချုပ်လိုက်သော အခါ ကျွန်တော်တို့အယ်ဒီတာက-

“အင်း ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကြွယ်လို့ အဆိုရှိတဲ့အတိုင်းပဲ တယ်ပြီး အသိ ခက်တာပဲ၊ တို့ ဆိုဗီယက်ယူနီယံဟာ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်တို့နဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တာ၊ ခုတော့ နာဇီတွေနဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်သွားပြီ” ဟု ကျွန်တော့်အား ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် နဂါးနီဂျာနယ်မှာပါသော ကိုသိန်းဖေ၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့်-

“မဟာမိတ်ဖွဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲဆရာရဲ့၊ အချင်းချင်း မကျူးကျော်ရေး ဆိုတာလောက်ဟာပဲ၊ ငါ့ဟာငါနေမယ်၊ မင်းဟာမင်းနေလို့ ဆိုတာလောက်ပဲ ဆရာရဲ့”

“မင်းထင်သလောက် မရှင်းဘူးဟေ့၊ အထူးသဖြင့် ရုရှားဟာ အသိခက်တယ်ကွ”

ဂျာမနီက ပိုလန်ဝင်သိမ်းပြီး အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်တို့က စစ်ကြေညာလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့် အယ်ဒီတာက ကျွန်တော့်အား တာဝန်သစ်တစ်ခု ပေးပြန်လေသည်။ စစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသော ကြောင့် ဗမာ့ခေါင်းဆောင်များနှင့် ပြည်သူ့ပြည်သားအများတို့က ဘယ်သို့ ထင်မြင်ယူဆကြသည်၊ ဘာတွေ ပြောဆိုနေကြသည်၊ ဘယ်လို ဂယက်ရိုက်သည်များကို စနည်းနာပြီး သတင်းဆောင်းပါး

ရေးရန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုတာဝန်သစ်နှင့်အတူ ခရီးစရိတ်ငွေ ၂ကျပ်လည်း ထုတ်ပေးလိုက် သေး၏။

လူအများသည် စစ်ကို မလွဲမရှောင်သာဖြစ်ရမည့် ကိစ္စတစ်ရပ်အနေနှင့် လက်ခံထားကြ၏။ ဥရောပမှာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလိုလိုလည်း သဘောထားကြသည်။ “သူတို့ ဘာသာ ဖြစ်ဖြစ်ပါစေ၊ တို့အပူ တစ်ပြားဖိုးမှ မပါပါဘူး” ဟု ဆိုသူက ဆိုသေး၏။ မြန်မာပြည် အစိုးရသည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံ အစိုးရဖြစ်၍ မြန်မာပြည်အစိုးရကလည်း ဂျာမနီအစိုးရအား စစ်ကြေညာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သတိပေးသောအခါတွင်လည်း “မြန်မာပြည် အစိုးရက စစ်ကြေညာချင် ကြေညာပစေပေ၊ သူ့ဘာသာ တိုက်လိမ့်မပေ၊ ကျုပ်တို့က ကြည့်နေရုံပြင် ဘာလုပ်စရာရှိသလဲ” ဟု ငေါ့သူက ငေါ့လေသည်။ နိုင်ငံရေးနိုးကြားမှု အထိုက်အလျောက်ရှိသော သူများကမူ အင်္ဂလိပ် ဒုက္ခရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။ အင်္ဂလိပ် ရှုံးရန် လိုလားနေ ကြ၏။ သခင်ခေါင်းဆောင်အချို့ကသာ စစ်သည် မလိုလားအပ်သောအရာဖြစ်သည်။ လောကမှာ စစ်ဆိုသောအရာ မရှိအောင်လုပ်ရမည် စသဖြင့် ပြောကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် သည် နေရာတွင် မရပ်၊ ကမ္ဘာလောကတွင် အရင်းရှင်စနစ် တည်ရှိနေသေးသမျှ စစ်ဖြစ်နေမည်ဟူသော ပိုင်းခြားဝေဖန်မှုကိုလည်း ပြုကြသည်။ စစ်ဖြစ်စေသော အရင်းရှင်စနစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်။ နယ်ချဲ့သမားအချင်းချင်း စစ်ခင်းနေကြစဉ် ကိုလိုနီနိုင်ငံများက ပြည်တွင်းစစ် ဆင်နွှဲရမည် စသည်ဖြင့်လည်း အလုပ်လမ်းညွှန်ကြပေသည်။ ကျွန်တော်ရေးရသော သတင်းဆောင်းပါးတွင် ထိုကဲ့သို့သော သခင်ခေါင်းဆောင်အချို့၏ ထင်မြင်ချက်၊ လမ်းညွှန်ချက်များကိုပါ ရေးချရာ အယ်ဒီတာသည် ဂယ်လီပရူတွေ မြင်ရသောအခါ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားပြီး-

“အေး ဒါမျိုးတွေ ရေးထည့်ရင်တော့ တို့သတင်းစာ ပိတ်ရမှာ သေချာတာပဲကွ၊ အောင်ကျော်တို့ ကိစ္စတုန်းကထက် ဆိုးမယ်မောင်ရင်ရှေ့ သတိထား” ဟု ဆိုလေသည်။ ပြီးနောက် ၎င်းတို့ကို ပယ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုတာဝန်သစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) သို့လည်း ရောက်သွား ခဲ့သေး၏။ ချက်ချင်း ရွှေဈေး တက်သွားသည်။ အထည်အလိပ်နှင့် နိုင်ငံခြားကုန်ပစ္စည်း ဈေးများ လည်း ခုန်၍တက်သွား၏။ နိုင်ငံခြားသို့ ပို့ရန်ဖြစ်သော ဆန်စပါးနှင့် အခြား ကောက်ပဲသီးနှံ ဈေးများကား ဒလဟော ကျဆင်းသွားပေသည်။ ကိုယ်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ဘူးထင်သော ဗမာအများ အား ထိခိုက်လေတော့မည်။ မဂိုလမ်းတစ်ဝိုက်တွင် စနည်းနာပြီးနောက် မမြေမှီထံသို့လည်း ဝင် သွားလေသည်။ လူချင်းမတွေ့တာ ကြာပြီ။ ကုန်သည်တစ်ယောက်အနေနှင့် စစ်ကြီးကို ဘယ်လို မြင်သလဲဟုလည်း မေးရဦးမည်။

အခါတိုင်းလိုပင် ဖော်ရွေပြုံးရွှင်သော မမြေမှီ။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ဟေ့ ဘယ်ကပေါက်လာသလဲ၊ ထိုင် ထိုင်၊ မလာတာ ကြာပါပကောလားကွ”

ကျွန်တော်သည် ဤစကားမျိုးကို မျှော်လင့်ပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ဆင်ခြေရှာပြီးသား ဖြစ်သည်။
ပေးသောကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း-

“မအားလို့ပါ မမရယ်”

“ဘာများ မအားရပြန်တာလဲ၊ တစ်ခါလာလည်း မအား၊ တစ်ခါလာလည်း မအားနဲ့”

ကျွန်တော်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြီး မမြမှီအား စေ့စေ့ကြည့်နေစဉ် မမြမှီ၏ မျက်နှာမှာ
တည်တံ့ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“စစ်ကြီးဖြစ်ပြီဆိုပဲ၊ မောင်တင်ထွန်း ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ဘာတွေများ ဖြစ်လာဦးမှာလဲကွယ်”

“ဟင် ကျွန်တော် မမဆီလာတာက အဲဒီမေးခွန်းကို မေးမယ်လို့လာတာ”

“အို-မမမှာ ဘာဗဟုသုတရှိလို့ မောင်လေးက မေးရမှာလဲ”

“ဒီမေးခွန်းကို ဖြေတဲ့ နေရာမှာ ဗဟုသုတမရှိဘူးဆိုတဲ့ ရိုးရိုးကုန်သည်တစ်ယောက် အနေနဲ့ မမက
ဖြေရမှာပါ။ ဒီလိုပါမမ၊ ကျွန်တော် အခု သတင်းစာတိုက်မှာ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်
နေတယ်၊ အခု စစ်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့”

“ကြည့်စမ်း ဘယ်တုန်းကများ ဝင်လုပ်လိုက်သတုံး၊ မင်းကလေးဟာ မမကိုလည်း ဘာမှ
မပြောပါဘဲကလား”

“ပြောရင် ဖျက်နေမှာစိုးလို့၊ အခု စစ်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့ စစ်ဖြစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်သူပြည်သားတွေက ဘယ်လို ထင်မြင်တယ်၊ ယူဆတယ်၊ ဘယ်လို
ဂယက်ရိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သတင်းစာမှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့်
မမဆီ တမင်လာပြီး မေးတာပါ”

“ဪ ဒီလိုကိုး၊ စစ်ကြီးက ပိုလိုက်လို့ မောင်တင်ထွန်း မမဆီ ရောက်လာတာပေါ့နော်၊
စစ်ကြီးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမလို ဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်တော်က သည်လိုအပြောခံရတာ သဘောကျသလိုလို ရှိသော်လည်း မူရာမာယာလုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်း စုလိုက်သည်။

“အို မမကလည်း ဒီလိုမငေါ့စမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး၊ ခုတာ ဆဲတာ ကြိမ်းတာ ခံချင်သေး တယ်၊ ရိုက်တာ ခံချင်သေးတယ်”

ရှေ့မဆက်ဘဲ စု၍သာနေလိုက်သည်။ မမက အတန်ကြာ ပြုံးနေပြီးနောက်-

“မမ နောက်ဘယ်တော့မှ မငေါ့ပါဘူး၊ မျက်နှာကြီး စုမထားစမ်းပါနဲ့၊ စုနေတဲ့ မျက်နှာကြီးကို မမကလည်း မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ ကဲ ကဲ မစုနဲ့တော့နော်၊ တစ်-နှစ်-သုံး ပြုံးလိုက် ပြုံးလိုက် ဟော ဟော ဟုတ်ပြီ”

ကျွန်တော်သည် မစုမအောင့်နိုင်တော့သည်မက ပြုံးရုံမျှဖြင့် မကျေနပ်နိုင်တော့ဘဲ တဟဲဟဲ ရယ်နေ မိလေတော့သည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ စစ်ကြီးဖြစ်လာရပြီဆိုတော့ တို့ဆီမှာ ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ဦးမှာလဲ”

“ကျွန်တော် မဂိုလမ်းတစ်ဝိုက် စုံစမ်းရသလောက်တော့ ဥရောပမှာ စစ်ကြီးလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုရော နိုင်ငံခြားက ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဈေးတက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ပြည်ထွက် နိုင်ငံခြားပို့ဖို့ကုန်တွေ ဈေးကျ ကုန်တယ်”

“အင်း ဒါတော့ အမှန်ပဲ။ အပြင်လူတွေသိတာက ပိုင်သားတွေ၊ ပိုးတွန့်တွေ၊ စက္ကူတွေက ဈေးတက်သွားတာလောက်သာ သိကြတာ၊ မမတို့ ကုန်သည်အချင်းချင်း ဘာဘူတွေဆီက သိရတာက ဒါတွေတက်တာက သိပ်အရေးမကြီးဘူး။ ဒီက ကုန်သည်တွေက ဈေးမြင့်ကြတာ။ သံထည်၊ သွပ်ထည်၊ ဘိလပ်မြေ၊ ဆေးဝါးဈေးတွေ တက်တာက ဟိုကကို ကြေးနန်းနဲ့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပြီး တက်တာ။ မမမှာ ဆန်နဲ့ပဲ နိုင်ငံခြားပို့စရာ ရှိနေတယ်၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက် သင်္ဘောရောက်မယ် မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဟိုရောက်အောင်ပို့နိုင်ရင် ဈေးကောင်းရဖို့ သိပ်မခက် ပါဘူး။ ဝု ပို့ဖို့ သင်္ဘောလည်းခက်ရော ဈေးတွေကလည်း ကျကျကုန်ရော”

မမြမှီက ထိုသို့ရှင်းပြပြောဆိုနေစဉ် ကျွန်တော်သည် မမြမှီ၏ကြီးမားသော အလုပ်အကိုင် အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ မမြမှီ၏ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးမှာ ပြည်တွင်းမှာသာမက ပြည်ပ မှာလည်း ရှိသည်။ ဗမာထဲတွင် ပြည်ပနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်နိုင်သူ ရှားလှ၏။ ခင်ပွန်းသည်မှာ အိမ်တွင် သွက်ချာပါဒဖြင့်လဲနေသူ ဖြစ်သော်လည်း မမြမှီကား အားမလျှော့ဘဲ စိတ်မပျက်ဘဲ

ဤအလုပ်ကို နိုင်နင်းစွာ လုပ်နေပေသည်။ စကားဖြတ်၍ ဘယ်လိုနိုင်နင်းအောင် လုပ်သလဲဟု မေးချင်သည်။ သို့သော် စကားဖြတ်ခွင့်မရ။ မမြမှီက ဆက်ပြောသည်။

“ကွယ် ဒါတွေက မမအဖို့တော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်လို့ မရဘူး ဆိုလည်း ပြည်တွင်းကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး တစ်ခုတည်း လုပ်နေမှာပါပဲ။ ပြည်တွင်း ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်မရရင်လည်း ရှိတာကလေး ထိုင်စားနေရုံပါပဲ။ အရေးကြီးတာက စစ်ကြီးဟာ ဥရောပတွင်မနေဘဲ တို့ အရှေ့ဘက်ကူးလာရင် ခက်မှာပဲ။ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်း အတိုက် အခိုက်မှာတောင် လူတွေ ဒီလောက် ဒုက္ခရောက်ကြရင် စစ်ကြီးများ ဒီကိုကူးလာရင် ဘယ်လောက် ဆိုးမလဲ”

မမြမှီသည် ထိုအတွေးဖြင့် အတော်ရင်လေးသွားဟန်တူသည်။ စိတ်တွင်မက လူပါ မောလာဟန် ရှိသည်။ သက်ပြင်းချပြီး ရပ်နားနေ၏။ ကျွန်တော်လည်း မမြမှီကဲ့သို့ပင် စစ်ကြီးများ ကူးလာရင် ဟူသော အတွေးဖြင့် ရင်လေးနေ၏။ ထိုစဉ်က ဥရောပစစ်ကြီး ကူးစက်ပြန့်ပွားလာမည်ကို ကြိုတင်စိတ်မောသူ အတော်ရှား၏။ ထိုရှားသူများအထဲတွင် အဖော်ဖြစ်နေကြသော မမြမှီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်ချင်းစာနာစရာ၊ လေးစားစရာ အများအပြား တွေ့နေကြလေသည်။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်နေကြပေသည်။

“ကဲကွာ ရင်လေးစရာ စိတ်မအေးစရာတွေ မေ့ထားလိုက်ကြပါဦးစို့ရဲ့။ မောင်တင်ထွန်းက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သတင်းစာအယ်ဒီတာ ဖြစ်သွားတာတုံး။ သူများတွေမှာ ဘီအေအောင်တယ် ဆိုရင် မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက် စသည်ဖြင့် လုပ်ကြတယ်”

“မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်ဆိုတာ ကျွန်အကြီးစားတွေပဲ မမရဲ့၊ ကျွန်တော်က အစိုးရလခစား ကျွန် မလုပ်ချင်ဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်”

“အေးပေါ့လေ၊ မင်းတို့က သခင်တွေဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ နို့နေပါဦး လခကော ဘယ်လောက် ရသလဲ”

“တစ်လ ခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ်”

“အို ဘာမှမရပါဘဲလားကွ၊ မင်းတစ်ဝမ်းတစ်ခါမှ လောက်ရဲ့လားကွယ်”

အကယ်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ဤလခကို မကျေနပ်ပါ။ သို့သော် ကိုယ့်အလုပ်ကို မှိတ်၍ ကာကွယ်ရ၏။

“လောက်ပါတယ်”

“မင်း တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် လောက်တယ်ထားဦး၊ မင်းမိဘကို ဘယ်မှာထောက်ပံ့နိုင်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်က ပညာတတ်ပြီး အလုပ်အကိုင်ရတယ်ဆိုရင် မိဘကို ကျေးဇူးဆပ်ရတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်း ကို ထောက်ပံ့ရတယ်”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး မမရဲ့၊ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးတာဝန်ခံချက်တွေလည်း ရှိသေးတော့”

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခပ်တွေတွေ ခပ်ငေးငေး နေလိုက်သည်။ နိုင်ငံရေးသမား လည်း လုပ်ချင်၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်လည်း လုပ်ချင်သော ကျွန်တော့်အခက်အခဲများကို ထပ်မံတင်ပြရလျှင် ဓာတ်စက် အပ်ကြောင်းထပ်သလို ရှိပေတော့မည်။ မမြမှီက ခပ်ငေးငေး ခပ်တွေတွေ လုပ်နေသာ ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်၍သာ ကြည့်နေသည်။

အပြင်ဘက်မှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများကို ကြားရသဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မမြမှီလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လေသည်။ နေပူရာမှ မိုးဖွားများ ရုတ်တရက် ကျလာသောကြောင့် လူအများ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘာဘူ ကုလားများကား ဒိုတီစကို မကိုင်လျက် မိုးခိုရန် နီးရာဆိုင်သို့ ပြေးကပ်ကြသည်။ လမ်းပေါ်မှ အစားအသောက်ဆိုင်ကလေးများကို အပြေးအလွှား ရုပ်သိမ်းသူက ရုပ်သိမ်းနေသည်။ ဗမာ အသွားအလာ ရှားလှသောလမ်း။

မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်မိကြသောအခါ မမြမှီက-

“ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကော စိတ်မပါဘူးလား”

“ဝါသနာမပါဘူး မမရဲ့”

“ဝါသနာဆိုတာ မွေးယူရတာပေါ့ကွယ်၊ အမှန်မှာတော့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးအလုပ်ဟာ ပိုပြီး လွတ်လပ်တာပေါ့၊ မင်း အယ်ဒီတာအလုပ်ကမှ တိုက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ကျွန်ဖြစ်နေသေးတာမို့ မင်း ပြောသလောက် လွတ်လပ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး”

မမြမှီပြောသမျှကို ကျွန်တော်ချေဖျက်ရန် ခဲယဉ်းသည်။

“မမ ပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုတာ အရင်းအနှီးလိုတယ်၊ ကျွန်တော်က အရင်းအနှီး တစ်ပြားမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

“မမပြောမယ်၊ အရင်းအနှီးဆိုတာ မောင်တင်ထွန်းလို ရှိသားသူ၊ ဉာဏ်ထက်မြက်သူ တစ်ယောက်အဖို့ ဘာမှခက်ခဲစရာမရှိဘူး။ မင်းကသာ ကုန်သည်လုပ်ဖို့ စိတ်ပါမယ်၊ ဝါသနာ မွေးမြူမယ်၊ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ တို့ဗမာထဲမှာ ကုန်သည်ကြီးတွေ ဘယ်လောက် နည်းသလဲ။ ဒီမဂိုလမ်းပဲ လျှောက်ကြည့်။ ဖရေဇာ(အနော်ရထာ)လမ်း၊ ဒါလဟိုဇီ (မဟာဗန္ဓုလ) လမ်း၊ တရုတ်တန်း၊ ကုန်သည်လမ်း လျှောက်ကြည့်၊ ကုလားတရုတ် အင်္ဂလိပ် ကုန်သည်ကြီး တွေသာ ကြီးစိုးနေတာ။ ကြီးစိုးမှာပေါ့၊ မင်းတို့လို ခေတ်ပညာတတ်ကလေးတွေက ကုန်သည် လုပ်ရမှာ စိတ်မှမပါဘဲ။ ရှက်နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဗမာထဲက ဆာဦးသွင်လို ကုန်သည်ကြီးတွေ ဘယ်လောက်ရှားသလဲ၊ မရှိသလောက်ဘဲ မဟုတ်လား။ ဆာဦးသွင်တို့ကတော့ ခေတ်ပညာတတ် ထဲက ထူးထူးခြားခြား ကုန်သည်လောကထဲဝင်လာလို့ ကြီးပွားတာ။ ဆာဦးသွင်ဟာ ကုန်သည် မလုပ်ခင်က ပညာအုပ်လုပ်နေသတဲ့ကွဲ့။ ပညာအုပ်ဆက်လုပ်နေရင် ခုနေ ပညာဝန်လောက်သာ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား။ မမတို့မိတ်ဆွေ ဘာဘူကုလားတွေရှိတယ်။ သားတွေက ဘီအေ၊ အမ်အေ တွေ အောင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဈေးရောင်းပဲခိုင်းတာပဲ။ ခေတ်ပညာတတ်သူက ဈေးရောင်းတော့ နိုင်ငံခြားနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းလိုက်နိုင်တာပေါ့။ မမတို့မှာ ခေတ်ပညာမတတ်ဘဲ လုပ်နေရတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ နင်လားငါလား မပြိုင်နိုင်ဘူး။ မပေါက်ရောက်ဘူး။ သူတို့နဲ့ပဲ ပေါင်းပြီး မှေးလုပ်နေရတယ်။ ဒီတော့ တကယ့်စေတနာနဲ့ မင်းကို မမက အကြံပေးချင်တယ်၊ ကုန်သည် လုပ်ဖို့ စဉ်းစားစမ်းပါ”

“မမပြောတာတွေက အမှန်ချည့်ပဲ၊ သို့ပေမယ့်”

“လာပြန်ပြီ သို့ပေမယ့်တွေ”

“သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ဟုတ်ကဲ့လို့ မဖြေချင်ဘူး၊ စဉ်းစားပါရစေဦး”

“တကယ် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနော်၊ မမကိုအားနာလို့ စဉ်းစားပါ့မယ်ဆိုပြီး ရှောင်သွားတာ မဖြစ်စေနဲ့”

ကျွန်တော်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်တော့သည်။ ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် အရေးတော်ပုံတွင်း ရောက်ခဲ့ ရသည်။ အရေးတော်ပုံတွင်းမှာ သခင်တို့နှင့် နီးစပ်ခဲ့ရသည်။ သခင်တစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆင်းရဲသားပစ္စည်းမဲ့သဘောတရားများ ကြားနာရသည်။ ဓနရှင်လောကကို မုန်းတီးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်သည်ဓနရှင်လောကသို့ ဝင်ရန် မစဉ်းစားမိခဲ့။ မစဉ်းစားရသေးသော ကိစ္စကို ချက်ချင်းစဉ်းစားပြီး “အင်း” မလိုက်လိုချေ။ ခုချက်ချင်းမူ မမြဲမှီပြောသမျှမှာ ချေဖျက်ရန် ခက်သဖြင့် “အင်း” လိုက်ရန်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က ငေးနေသည်။ မမြဲမှီက တွေးနေသည်။ အပြင်မှာတော့ မိုးစဲသွားပြီး နေကျဲကျဲ ပူလာလေပြီ။

ကျွန်တော်က ပြန်ရန်စိတ်ကူးလိုက်စဉ် “ရင်လေးစရာတွေ မေ့ထားကြပါစို့” ဟု ပြောခဲ့သော မမြဲမှီက မေ့ရဟန်မတူ။

“မင်းတို့က ဗဟုသုတရှိသူတွေဆိုတော့ ခုဥရောပမှာဖြစ်နေတဲ့ စစ်ကြီးဟာ ဒီအရှေ့ဘက်ကို ကူးလာဖို့ မြင်သလား”

“ကမ္ဘာ့ရေးရာတွေဟာ ဆက်နေတယ်ဗျ။ ငြိမ်းချမ်းရေးဟာ ဆက်နေသလို စစ်ဖြစ်ရေးဟာလည်း ဆက်နေတာပဲ။ သို့ပေမယ့် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ကူးချင်မှ ကူးမယ်ပေါ့လေ”

“အေးကွယ် မကူးပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

“ခု အနောက်ဘက်မှာ ဂျာမနီကတစ်ဖက်၊ အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ်ကတစ်ဖက် စစ်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဂျာမနီနဲ့ဂျပန်က အပြန်အလှန်ကူညီရေး စစ်မဟာမိတ် ဖွဲ့ထားတယ်။ ဘာလင်တိုကျို ဝင်ရိုးတန်း လို့ ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ပြင်သစ်က ကျွန်တော်တို့အာရှမှာ နယ်မြေတွေ ပိုင်ထားတယ်။ စီးပွားရေးစားကျက်တွေ ရှိတယ်။ ဂျပန်နဲ့တရုတ်က စစ်ဖြစ်နေတာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အမေရိကန်က အခု စစ်ထဲ မဝင်သေးပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ် မဟာမိတ်အဖွဲ့ထဲ ဝင်လာမှာပဲ။ အဲဒီလို ဆက်နေလို့ စစ်မီးကူးစက်မယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သို့ပေမယ့် စစ်ဆိုတာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးမှာ ဈေးဆစ် တာ မသင့်မြတ်တော့တဲ့ နောက်ဆုံးမှ ချကြတာ၊ ခုတော့ အရှေ့ဘက်က ဂျပန်နဲ့ အနောက် ဘက်က အမေရိကန်တို့ဟာ နိုင်ငံရေး ဈေးဆစ်နေကြတုန်း၊ စစ်ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ဘက်က နိုင်အောင် အားစုကြတုန်း။ အခွင့်ကောင်းစောင့်ကြတုန်း။ ဒါကြောင့် ရုတ်တရက် ဒီဘက် ပျံ့နှံ့ မလာသေးတာပဲ”

“မမဖြင့် စစ်မဖြစ်ဘဲနဲ့ ဈေးဆစ်တာ တည့်သွားစေချင်တာပါပဲကွယ်”

ထိုသို့ပြောနေကြစဉ် တစ်ခါတုန်းက မမြမှီထံမှာပင် တွေ့ဖူးသော ဘာဘူကုလားသည် အပြင်မှာ ပျစ်ခနဲ ကွမ်းတွေထွေးပစ်ခဲ့ပြီး ဝင်လာနေလေသည်။ မမြမှီက ဘာဘူကုလားအား ကျွန်တော့် ဘေးရှိ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေလေသည်။ ဘာဘူ၏ ဆွာဒေရီဖျင်အင်္ကျီနှင့် ပိတ်ဒိုတီတို့မှာ ဖြူဆွတ် နေ၏။ ခုနက်က မိုးသည် သူ့အား တစ်ပေါက်တလေမျှ စဉ်ဟန်မရှိချေ။

ဘာဘူသည် မမြမှီကိုသာမက ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လက်ယှက်၍ နမတ်စံတေး လုပ်ကာ နှုတ်ဆက်လေသည်။ ဖောင်းကြွသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို သူ့ခြေက သယ်ရာမှာ နှေးသလောက် နမတ်စံတေးလုပ်ရာမှာ သူ့လက်က သွက်သူဖြစ်သည်။ ဘာဘူသည် ထိုင်မိသော အခါ မမြမှီနှင့်ကျွန်တော့်အား တစ်လှည့်စီ အကဲခတ်၍ ကြည့်နေလေသည်။ မမြမှီကား အနောက်တိုင်း မဆန်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘာဘူအား မိတ်ဆက်မပေး။ ကျွန်တော့်မှာ ကြောင် တောင်တောင် ဖြစ်နေစဉ် ဘာဘူကပင်စ၍ မမြမှီအား-

“ချွတ်တားဆပ်က အမာနဲ့ဘာတော်သလဲ”

“ကျွန်မရဲ့မောင် တော်တယ်လေ၊ ဘီအေအောင်ပြီးသား”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ အားကြီးကောင်းတယ်”

“ခုတော့ သတင်းစာတိုက်မှာ အယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်နေတယ်”

ဘာဘူသည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ လန့်ဖျပ်သွားဟန်ရှိသည်။ ဖောင်းကြွသော ကိုယ်ခန္ဓာ ကို ကိုင်းညွတ်၍ အရိုအသေပြုခြင်းငှာ မစွမ်းသဖြင့် မျက်နှာမှ အစွမ်းကုန်ရိုသေသော လက္ခဏာကို ပြလေသည်။

“အယ်ဒီတာ ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ အားကြီးကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘုံဘေက အယ်ဒီတာတွေဟာ အင်ဂလေ ဂျီးဆာဟစ် အကြီးဆုံးကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဘာဘူ၏ အထင်ကြီးမှုကို ပြုံးရွှင်စွာ ခံယူနေသော်လည်း စိတ်ထဲမှာကား မသက်သာဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ကလည်း ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ အယ်ဒီတာနာမည် ခံရ သော်လည်း ဘာသာပြန်သာ လုပ်နေရကြောင်း၊ လခမှာ ဖေ့ကျပ်သာရကြောင်း သိသွားလျှင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမည်နည်း။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထရင်း-

“သွားဦးမယ် မမ၊ သွားဦးမယ် ဘာဘူကြီး၊ ကျွန်တော့်တိုက်ကို အချိန်မီ ပြန်ရဦးမယ်”

ဘာဘူကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့် ကြာရှည်စကားမပြောလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းသွားဟန်တူသည်။

“နောက် အမှာဆီလာရင် ကျွန်တော့်ဆိုင်လည်း ဝင်ပါနော်၊ ဟိုနားတင်ပါ အမှာသိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဝင်ပါ့မယ်”

မမြမှီက ကျွန်တော်နှင့်ရောထရင်း-

“အေး သွားချင်ရင်လည်း သွားရော့လေ၊ ဒီတစ်ခါမေ့သွားတယ်၊ ဘာမှ မကျွေးလိုက်ရဘူး”

“အိုကိစ္စမရှိပါဘူး”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာသည်။

“ဪ မောင်တင်ထွန်းရေ သီတင်းကျွတ်လောက်မှာ မမ ရှမ်းပြည်သွားလည်မလို့၊ မင်းလည်း လိုက်လည်ပါလားကွာ၊ မမ သူငယ်ချင်း သိန်းသိန်းလည်း ပါမယ်လေ”

“ပြည်လမ်းက သိန်းသိန်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ တောင်ကြီး၊ ကလော၊ အင်းလေး၊ လျှောက်လည်မယ် လိုက်ခဲ့မလား”

ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသော အရပ်များဖြစ်ပြီး အလွန်ရောက်ချင်သော မြို့လှ၊ ရှုမြင်ကွင်းအလှများ ဖြစ်သည်။

“စရိတ်လည်း ပူစရာမလိုဘူး၊ တည်းခိုဖို့လည်း ပူစရာမလိုဘူး၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

လိုက်မယ်ဟုပင် ကတိပေးချင်သည်။ သို့သော် စဉ်းစားစရာတွေ ရှိသေးသည်။

“ကျွန်တော်စဉ်းစားပါဦးမယ် မမရယ်၊ အောက်တိုဘာဆိုတော့ တစ်လလောက် အချိန်ရှိသေးတာပဲ”

“အေး စဉ်းစားလေ။ မင်း စဉ်းစားစရာ နှစ်ခုရှိတယ်နော် မှတ်ထား၊ ကုန်သည်လုပ်ဖို့ရယ် ရှမ်းပြည် အလည်လိုက်ဖို့ရယ်၊ ကဲ ကဲ သွားတော့”

မမြမှီသည် သူ့စားပွဲသို့ ပြန်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကုမ္ပဏီမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

သတင်းစာတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ရေးစရာရှိသည်တို့ကို ရေးပေး၊ ဘာသာပြန်စရာ ရှိသည်များကို ဘာသာပြန်ပေးပြီးနောက် နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အချိန်မှာ ၁၂နာရီ ကျော်လေပြီ။ ရိုက်တာကြေးနန်းသတင်းများမှာ လာနေတုန်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ဖောင်ကျပ်နေပြီဖြစ်၍ နေရာမရနိုင်တော့ပြီ။ ‘စက်ရပ်သတင်း’ အတွက်ပင် ဘာသာပြန်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ၏။

သတင်းစာတိုက်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးသားတိမ်တိုက်များ ကင်းစင်လျက်ရှိ၏။ ကြယ်တာရာများပင် လက်နေကြသည်။ လဆုတ်လခြမ်းသည် အရှေ့ဘက်မှ ထွက်လာပြီး လိမ္မော်ရောင်ဖြင့် ခပ်မှုန်မှုန်ခြယ်နေသည်ကို တိုက်ကြားများမှ မြင်ရ၏။ လေကား ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှသည်။

ခရီးအသွားအလာများ ရပ်စဲကုန်ကြပြီ။ ဓာတ်ရထား၊ ဘတ်စ်ကား၊ ထရော်လီ၊ မြင်းရထား စသည်များလည်း ရပ်သိမ်းပြီးကြလေပြီ။ လမ်းထောင့်တွင် လန်ချား ၃စီး ဆိုက်ရပ်နေ၏။ မီးကလေးတွေကား တလက်လက်၊ ခြေတင်ခုံပေါ်တွင် လန်ချားကုလားများက အိပ်စက်လျက်။

အစတော့ လန်ချားကုလားနှိုးပြီး လန်ချားစီးသွားဖို့ စိတ်ကူးသေးသည်။ နောက်တော့ အညောင်းလည်းဖြေချင်၊ ဝမ်းဟာသည်ကိုလည်း ဖြည့်ချင်သဖြင့် လမ်းလျှောက်သွားပြီး သတင်းစာတိုက်မှ ခရီးစရိတ်ထုတ်ထားသော ငွေ ၂ကျပ်မှ ကျန်သော ၄ပဲဖြင့် အသားသွတ်ပလာတာ ဝယ်စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဖရေဇာလမ်းအတိုင်း မဂိုလမ်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ လူစည်ကားလှသော ညဈေးတန်းကား ခြောက်နေ၏။ တစ်ဆိုင်မကျန် ပိတ်ထားသည်။ ဈေးဝယ်ဟူ၍လည်း တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မလျှောက်။ ကြိုက်တာရွေးယူ ခြောက်ပြားဆိုသော ခြောက်ပြားဆိုင်မှ ခေါ်သံလည်း လုံးဝမရှိပြီ။ အချို့ဆိုင်ကြီးများရှေ့ ခတ်ထားသော သေ့ခလောက်ကြီးများဘေးတွင် ပျင်းရိစွာ စောင့်နေသော ဒရပ်မိန်းမတစ်ပါး အားလုံးသောလှုပ်ရှားမှုများ ရပ်နေပြီဟု ထင်ရပေ၏။ အချို့ဆိုင်များရှေ့တွင် ထင်းရှူးသေတ္တာများကို ထပ်ပုံထားသည့် သေတ္တာပုံပေါ်တွင် အိပ်နေသူများမှာ ထင်းတုံးပမာ ငြိမ်နေကြ၏။ လမ်းလယ်ကောင် ပုလိပ်လမ်းပြတိုင် ကျောက်ထီးရိပ်အောက်တွင် မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် လှုပ်ရှားနေသောသဏ္ဍာန်များကို မြင်ရသဖြင့် ရှေ့တိုး၍ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်နေသော အရူးမနှင့်တူသော မိန်းမတစ်ယောက်အား လုံချည်ဝတ်ကုလားတစ်ယောက်သည် ယုယုကြင်နာစွာ မုန့်ကျွေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်ကား ပြုံး၍သာ ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ နောက်သို့လှည့်မကြည့်။ နေ့ခင်းမှာ အသွားအလာ

ရှုပ်လှသဖြင့် ပုလိပ်က လမ်းရှင်းပေးရသော ဤနေရာကား ညခင်းမှာ ဆိတ်ငြိမ်ကွယ်ရာ ထူးဆန်းသော စေတနာသဒ္ဒါတရား ပြသရာ ဖြစ်၍နေချေသည်တကား။

အစားအသောက်ဆိုင်များလည်း ပိတ်သွားလေပြီ။ အနံ့အသက်များနှင့် စာကြွင်းစားကျန်များသာ ကျန်တော့၏။ ပန်းကန်၊ အိုးခွက် ဆေးကြောထားသော ရေများလည်း ချောင်းစီးနေကြ၏။ ခွေးဝဲစားတို့၏ စားကျက်ကောင်းပေတည်း။

ဆိုင်ကြီးအချို့မှာ ဆိုင်းဘုတ်မီးများကို ငြိမ်းထားကြ၏။ အချို့မှာကား ဆိုင်းဘုတ်မီး မငြိမ်း။ မည်သူတွေ သူတို့ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်စေလိုလို့ ထားသည်မသိ။

မဂိုလမ်းတွင်ကား ပလာတာဆိုင် ၃ဆိုင်ရှိသေးသည်။ တစ်မြို့လုံး အိပ်ချင်အိပ်ကြ၊ မဂိုလမ်းနှင့် တရုတ်တန်း ဆိုင်အချို့ကား မအိပ်ကြ။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး ပလာတာ မှာစားနေစဉ် ဆလွန်းကားကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍန်ကိုကြည့်ပြီး ပရိုက်ဗိတ်တက္ကစီ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ယောက်ျား ၄ယောက် မိန်းမ ၂ယောက် ဆင်းလာပြီး စားပွဲနှစ်လုံး အဆက်ခိုင်း၍ ထိုင်ကြသည်။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်မှာ ကော်လာတပ် ရှုပ်လက်တို့ကို ဝတ်ပြီး ပန်းရှူး စီးထားကြသည်။ အသက်အားဖြင့် ၂၅နှင့် ၃၀ကြားတွင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ၄၀တစ်ဝိုက်မှာ ရှိလိမ့်မည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့၏ အပေါ်အင်္ကျီ အိတ်ထောင့်များသည် တွဲကျနေကြ၏။ တစ်ယောက်ကပြီး ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ သျှောင်ထုံးကြီးနှင့်ဖြစ်၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အသက်အစိတ်ခန့်ရှိပြီး ဖြူဖြူရှည်ရှည်ဖြစ်သည်။ အသားခပ်ပြည့်ပြည့် ရှိသေးသော်လည်း စိုပြည်လန်းဆတ်သည့် အသွင်ကား လုံးဝမရှိတော့ပေ။ နောက်တွဲဆံထုံးတွင် စံပယ်ကုံးရစ်ထားသည်။ မျက်နှာကို ခြယ်သပုံမှာ ရိုးလှ၏။ နောက်တစ်ယောက်မှာမူ ၁ဖဲနှစ်မျှသာ ရှိပေဦးမည်။ အသားခပ်ညိုညိုနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တစ်တစ်ရစ်ရစ်ရှိ၏။ ဆံတောက်တဝဲဝဲနှင့်ဖြစ်သဖြင့် ပျိုမျစ်သောအသွင် ပို၍ ထင်ရှားနေပေ၏။ မျက်နှာခြယ်လိမ်းပုံ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ အလောတော်ပင် ဖြစ်သော်လည်း လက်များကား ကြမ်းတမ်းလှသည်။ လက်သည်းဆိုးဖို့ ထားဦး၊ သနပ်ခါးမှ မှန်မှန်လိမ်းဟန် မတူချေ။

သူတို့အားလုံးအတွက် ခေါင်းတုံးဖိုလ်ကေနှင့် အသက် ၄၀ကျော်လူကြီးက စားသောက်စရာ မှာနေသည်။ ဆိတ်ရိုးဟင်းချို၊ ကြက်ဥ မကျတ်တကျတ်ကြော်၊ ကြက်သားကဘတ်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

သျှောင်ထုံးနှင့် လူကြီးက ဝင်စွက်သည်။

“ကျုပ်ဖို့တော့ နို့အုံသားကပတ် ပေးပါ”

ထိုအခါ မိန်းမရော ယောက်ျားပါ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ပလာတာကို ဖြောင့်အောင် မစားနိုင်။ သူတို့အား အမျိုးမျိုး အကဲခတ် နေ၏။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်၊ ပရိုက်မိတ်တက္ကစီ၊ ယောက်ျား ငှယောက်၊ မိန်းမနှစ်ယောက်၊ အော်ဒါလိုက်သော မိန်းကလေးများကို ထုတ်လာသူတွေ မဟုတ်ပါလော၊ သို့သော် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်၏ အဝတ်အဆင်နှင့် လိမ်းခြယ်ပုံများမှာ ရိုးနေသဖြင့် ယတိပြတ်ကား မဆုံးဖြတ်ရဲ့။

သို့သော် သူတို့အား ခက်ခက်ခဲခဲ ထပ်မံ အကဲခတ်မနေရပါ။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်အား ရှိသည် ဟုပင် အမှတ်ထားဟန်မတူ။ ဆိုင်ရှင်ကုလားတို့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေ ကြသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်က သျှောင်ကြီးဗွေအား-

“ဦးလေးကြီးနော်၊ အခု နို့အုံသားစားရင် တော်တော်ကြာ နို့အုံသားမစားရဘူး၊ ဟဲ ဟဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အညွန့်”

သူက အကြီးမအား ကြည့်ပြောလိုက်သည်။ အညွန့်ဆိုသူက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး-

“အစ်ကိုကဖြင့် ပြောရော့မယ်”

အားလုံးက ဝါးခနဲရယ်ကြသည်။

ကုလားက ဆိတ်ရိုးဟင်းချိုကို ပန်းကန်စောက်ကြီးများနှင့် ထည့်ပြီး လာချသောအခါ ခေါင်းတုံး ဗိုလ်ကေနှင့် လူကြီးက တစ်ပန်းကန်ကို ဆံတောက်မကလေးရှေ့ ချပေးပြီး-

“ဟဲ အတင်၊ ကုန်အောင်သောက်နိုင်ပါ့မလား”

ကောင်မလေးက ဘာမျှမပြော၊ ငုံ့၍သာနေသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့ဘာသာသူ သီချင်းညည်းသလိုလိုနှင့်-

“ပုစွန်ဆိတ်ကလေးဘယ်လိုငယ် ပင်လယ်ကူးတော့ သန်သေးတယ်”

အားလုံး ဝါးခနဲရယ်ကြပြန်၏။ ကောင်မကလေးက ရွှင်ကြွသောအသံဖြင့် ထပ်ဆိုပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ပုစွန်ဆိတ်ကလေး ဘယ်လိုငယ်၊ ပင်လယ်ကူးတော့ သန်သေးတယ်”

တစ်ယောက်က-

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

ခေါင်းတုံးဗိုလ်ကေ ဆရာကြီး-

“အဲဖားဝင်း သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ လူများနေရင် လိတ်ကလင်းပေါ့”

၎င်းနောက် ကုလားသည် ကြက်ဥကြော်များကို လာချသောအခါ-

“ပိုလန်မှာ ဂျာမနီက ဗုံးတွေကြဲနေပြီဆိုပါကလား”

“ဂျာမနီက ဗုံးကြဲနေတာတွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်တို့အမြောက်ပစ်နိုင်အောင် ကြက်ဥကြော်တွေ စားလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့”

အားလုံ တဟားဟား ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ငွေတစ်မတ်ကို ကတိုက်ကရိုက်ပေးချေပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ သူတို့၏ ဟားတိုက် သံသည် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်နေလေသည်။ ကုန်အရောင်းအဝယ်သံများ ရပ်စဲသောအချိန်တွင် လူအရောင်းအဝယ်သံများကား မရပ်စဲသေးပါတကား။ ပိုလန်တွင် ဗုံးသံ အမြောက်သံတွေ ဆူညံနေစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အပျော်ပါးလိုက်စားသံတွေ ဆူညံနေသည်တကား။

လမ်းလယ်ကောင် ပုလိပ်လက်ပြတိုင် ကျောက်ထီးရိပ်တွင် အရူးမနှင့် ကုလားဒါနရှင်တို့ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ငှာလမ်းသို့ လန်ချားဖြင့် ပြန်လာလို၏။ သို့သော် အိတ်ကပ်လက်ကျန်မှာ ပလာတာဆိုင်တွင် ကုန်ခဲလေပြီ။

ပန်းဆိုးတန်းသို့ ရောက်သောအခါ လန်ချားပေါ်မှာ ကိုးရိုးကားရား စီးလိုက်သွားသော အမူးသမား နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ငှင်းနောက် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကြားထဲသို့သာ တိုးဝင်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော့် ဖိနပ်သံမှတစ်ပါး ဘာသံမျှ မကြားရ။

အတွင်းဝန်ကြီးများရုံးဘေးမှ လျှောက်သွားရသောအခါ ၁၃၀၀ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံကားချပ်သည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ယခု တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ကျော်လွှားပြီး ဟိုတုန်းက ဆူပူလှုပ်ရှားခြင်းသို့ ပြန်ရောက်သွားလေသည်။ ကျောင်းသားထုကြီးနှင့် အလံများ၊ ကြွေးကြော်သံ များ၊ မြင်းစီး ဂေါ်ရာများ၊ နံပါတ်တုတ်ကိုင် ပုလိပ်များ၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဗိုလ်အောင်ကျော်သာ နတ်စိမ်းဖြစ်ခဲ့ပါမူ ငါ့အား ကိုယ်ထင်ပြပေလတ္တံ့။

ကြာရှည်စွာ အတွေးနယ်မကျယ်နိုင်ပါ။ နောက်မှ ကားတစ်စီးလာသံကို ကြားရလေသည်။ ထိုကား မှ ထိုကားအစစ်၊ ခုနှင့်က ပလာတာဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့သော ပရိုက်ဗိတ်တက္ကစီကားပင် ဖြစ်သည်။ လူစုံတစ်ဖြူကြီး ပါသွားလေသည်။ ဟားတိုက်သံလည်း လိုက်ပါသွားသည်။

သူတို့သည် အဲဗားဝင်း သို့မဟုတ် လိတ်ကလင်းဟိုတယ်တို့သို့ မောင်းနှင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုဟိုတယ်များ ဘယ်မှာရှိသည်ဟု မသိ။ ရန်ကုန်မှာ အိပ်ခန်းငှားနိုင် သော ဟိုတယ်များရှိသည်ဟုသာ ကြားဖူးသည်။ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးပါ။ အမှန်မှာ ကျွန်တော် အသက်အစိတ်နီးသော ထိုအရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါမျှ မိန်းမပျက်နှင့် အပျော် အပါး လိုက်စားခြင်း မပြုဘူး။ ကာလသားရောဂါကို ကြောက်၍ ရှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကာလသားရောဂါ၏ အန္တရာယ်ကို အတော်ပင် သိထား၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား များအား မိန်းမပျက်နှင့် အပျော်အပါးလိုက်စားခြင်းမှ ရှောင်ရှားရန် သွန်သင်ပေးလေ့ရှိသော ကိုကြီးနုကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ နောက်အစွဲတစ်ခုမှာ ကောင်းမွန်သော မိန်းမပျိုများနှင့် အလွန် အကျူး ဖြစ်မိလျှင် ထိုမိန်းမပျိုကို လက်ထပ်ယူရမည်ဟူသော အစွဲတည်း။ ငယ်စဉ် ကိုရင်ကြီး ဦးဘသန်း၏ အယူအဆများဝင်စဉ်က ဤအစွဲမျိုး မရှိ၊ သောမတစ်ဟာဒီ၊ တော်လစ်စတိုင် စသော ကမ္ဘာစာရေးဆရာကြီးတို့၏ စာကြီးပေကြီးများ ဖတ်ပြီးမှ ဖြစ်လာသော အစွဲဖြစ်လေသည်။

ငှာလမ်း နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးမခေါက်ရဘဲ တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် အံ့ဩသွားရ လေသည်။

ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ခုအချိန်ထိ မအိပ်သေး။ ကန်တော့ပွဲ ဥပွဲ ချထားပြီး ဖယောင်းတိုင်နှင့် အမွှေးတိုင်များ ထွန်းထားသည်။ ဆရာရှိန်၏ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ် နေသည်။ ကျွန်တော့်အား တံခါးဖွင့်ပေးသောအခါမှာပင် ပါးစပ်မှ ရွတ်ဖတ်ခြင်း မပြတ်ခဲ့ချေ။

“ဆရာ ခုထိ မအိပ်သေးဘဲကိုး”

“အိပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေ့ညအပြီး ကန်တော့ပွဲပေးရမယ်၊ ရွတ်ဖတ်ရမယ်၊ ပုတီးစိပ်ရမယ်၊ ဓာတ်ရိုက်ရမယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ဆရာ”

“အတွင်းဝန်ကလေးတစ်ယောက် အတွက်ပါ”

ကျွန်တော်နှင့် ဗေဒကဝိန်ဆရာဦးတက်ရှိန်တို့ အတူနေသည်မှာ အတော်ပင် ကြာသွားပါပြီ။ သူ့အား သတင်းစာဗေဒကဏ္ဍ စာရေးဆရာအဖြစ်ဖြင့်သာ သိရသည်။ တစ်ခုခု အရေးကြီးသော ဆရာသမားအလုပ်များ လုပ်နေသည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းမိခဲ့သည်။ သို့သော် ယနေ့ညမှပင် သူ၏ လျှို့ဝှက်သောလုပ်ငန်း အခန်းတွင်းသို့ သော့ပေါက်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရတော့သည်။ နောက်ရက်များတွင်ကား တဖြည်းဖြည်း ဆရာရှိန်က သူ့လျှို့ဝှက်သောအခန်းကို ဖွင့်လှစ်ပြသ သည် ဆိုသော်လည်း သူ့ကြည့်စေချင်သမျှကိုသာ ကြည့်ရလေသည်။ ဆရာရှိန်သည် ရတနာ သုံးပါးကို ဦးထိပ်ထား၍ ဓာတ်ရိုက်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ တင်ပျဉ်ခွေ မျက်လွှာချ ပုတီးစိပ်ပြီး နတ်ဒေဝါတို့ကို သူ့ရှေ့မှာခေါ်၍ မေးမြန်းနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ထိုအလုပ်များကို နေအိမ်မှာ လုပ်လေ့မရှိ။ သူ့အား ဖိတ်ခေါ်ကြသော မြင်းဘွတ်ကီဒိုင်၊ ကုန်ဈေးကစားသူ၊ ရုံပွဲသွင်းသူ၊ အတွင်းဝန်ကလေး၊ အတွင်းဝန်ကြီး၊ ဝန်ကြီး၊ ပါတီခေါင်းဆောင် စသော သူများ အိမ်သို့လိုက်၍ ထိုကိစ္စများကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အား ဘုန်းကြီးပင့်သလို ကားကြီးကားငယ်ဖြင့် ပင့်ခေါ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အတွင်းဝန်ကလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရဲ့”

“အတွင်းဝန်ကလေးက ဝန်ကြီးဦးစောရဲ့လူ၊ နန်းရင်းဝန်ဦးပုနဲ့ မတည့်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရာထူး တက်စရာ ရှိရက်နဲ့ မတက်ဘူး”

“သူတို့ အမျိုးသား ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ဝန်ကြီးအချင်းချင်း မတည့်ကြဘူးလား၊ အံ့စရာပဲ ဆရာ”

“တခြားလည်းမပြောနဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ အားလုံးနဲ့ တည့်တယ်၊ သူတို့အချင်းချင်းတော့ မတည့်ကြဘူး။ ဦးပု၊ ဦးစော၊ ဦးဘဖေ၊ ဆာထွန်းအောင်ကျော် ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မတည့်ကြဘူး။ သူ့လူစုနဲ့ သူ စောင်နေကြ၊ တိုက်နေကြတာပဲ။ ကဲ ကဲ ကိုတင်ထွန်းရာ ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး၊ ဥရောပ စစ်ပွဲကြီးမှာ ဘယ်သူနိုင်မယ် ထင်သလဲ”

ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးအစွဲဖြင့် ရုတ်တရက်-

“ရုရှား နိုင်မှာပဲ”

“အို ရုရှားက စစ်တိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခု ချနေကြတာက ဂျာမနီကတစ်ဖက်၊ အင်္ဂလိပ် ပြင်သစ်က တစ်ဖက် တိုက်နေကြတာပဲ”

“ရုရှားက စစ်ဝင်မတိုက်ရလို့ နိုင်မှာပြောတာ ဆရာရဲ့။ ဂျာမနီတစ်ဖက်၊ အင်္ဂလိပ် ပြင်သစ် တစ်ဖက် ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်ကြရာမှာ မောကြတော့ ကြက်နှစ်ကောင်စလုံး ဖမ်းရုံပေါ့၊ ကျွန်တော့် အမြင်ကတော့ ဂျာမနီ နာဇီလည်း မကောင်းဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ် နယ်ချဲ့တွေလည်း မကောင်းဘူး၊ ဘယ်သူမှ မနိုင်စေချင်ဘူး”

“ဒီမှာ ကိုတင်ထွန်း၊ ကျုပ်အမြင်ပြောမယ်၊ ဗေဒင်တွက်ကြည့်တယ်၊ ဒီဗွစက္ကနဲ့လည်း ကြည့်ကြည့် တယ်၊ နတ်တွေလည်း ခေါ်မေးထားတယ်။ ဂျာမနီ နိုင်မှာပဲ။ အင်္ဂလိပ်ခြင်သော်ကြီး အစွယ်ကျိုး သွားတာ မြင်ရတယ်။ နာဇီဟစ်တလာ နှုတ်ခမ်းမွှေးထောင်နေတာ မြင်ရတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဗေဒကဝိန်၏ ဗေဒင်ကို မဝေဖန်လို၊ ဒီဗွစက္ကုကို သဲနှင့်မပက်လို၊ သူ့နတ်တွေ ကိုလည်း မထိခိုက်လို။ ထို့ကြောင့်-

“စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ ဆရာ၊ ဆရာစကားကလည်း တယ်သေချာတာပဲ”

“စောင့်ကြည့်လေ၊ ရေးမှတ်ချင်လည်း မှတ်ထား”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာခင်းနေလေသည်။ ခေါင်းရင်းမှာ မီးထွန်းပြီး စာဖတ်ရန်လည်း ပြင်ဆင် နေပေသည်။ ဗေဒကဝိန်ကား ကန်တော့ပွဲများရှေ့တွင် တတွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်ဖတ်နေလေသ တည်း။ ။

အစည်းအရုံးဌာနချုပ်တွင်

မခင်သစ်ကား စကားပီ နားလည်ခါစ ကလေးငယ် အမေးထူသလို အမေးထူလေသည်။ ကျွန်တော့်အား အင်္ဂလိပ်စာအကြောင်း၊ ဂဏန်းသင်္ချာ၊ ရာဇဝင်စသော ကျောင်းဘာသာရပ်များ အကြောင်း၊ စာပေအကြောင်းများသာမက နိုင်ငံရေးအကြောင်းများကိုလည်း မေးလေ့ရှိပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ သီးစားခဥပဒေအရ မြေပိုင်ရှင်များက ဟိုက်ကုတ်လွှတ်တော်တွင် အယူခံဝင်နေသော အမှုများအကြောင်းကို မခင်သစ်က မေးလေရာ ကျွန်တော်က လိပ်ပတ်လည်အောင် မဖြေတတ်ချေ။ ကျွန်တော်သည် တရားမျှတသော သီးစားခဥပဒေအကြောင်းကို မကျွမ်းကျင်ပါ။ အမှန်အားဖြင့် တောင်သူလယ်သမား ပြဿနာများကို ထိထိရောက်ရောက် နားမလည်ပါ။ တောင်သူ လယ်သမား တွေ ဆင်းရဲနေသည်၊ ကြွေးတင်နေသည်၊ မြေမဲ့ယာမဲ့ဖြစ်နေကြသည်။ ဆူပူနေကြသည်။ စည်းရုံး နေကြသည်။ ဤမျှသာ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် သိသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းကထွက်ပြီး ကိုယ့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလည်းဖြစ်၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်နိုင်အောင် လွတ်လပ်သော အလုပ်လည်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ သတင်းစာတွင် ဝင်လုပ်ခဲ့၏။ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ နိုင်ငံရေးတွင် ဇောက်ချ လုပ်ကိုင်နိုင် အောင် အခွင့်မသာပါ။ အချိန်မရပါ။

ထို့ကြောင့် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံးကြီးနှင့် လည်းကောင်း၊ တောင်သူလယ်သမားလူထုနှင့်လည်းကောင်း နီးစပ်ခွင့်မရပါ။ သူတို့ပြဿနာကို လေ့လာခွင့် မရပါ။ ၁၃၀၀ပြည့် အရေးတော်ပုံအတွင်းက တောင်သူလယ်သမားတို့၏ အုံကြွမှုသည် ရွှေတိဂုံ ခြေရင်းထိ ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း တောင်သူလယ်သမား အုံကြွမှုများ ကြားတွင် တောင်သူလယ်သမား နှလုံးသည်းပွတ်နှင့် တွေ့ထိခဲ့ရ၏။ ပြီးသည့်နောက်တွင်ကား တောင်သူလယ်သမားနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ကင်းကွာခဲ့ရလေသည်။ သူတို့ ကြားထဲဝင်၍ သူတို့ နှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ မဆိုထားဘိ။ သူတို့အရေး သူတို့ပြဿနာများကိုပင် လှိုက်လှဲသော စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် မလေ့လာမိ။ သတင်းစာဖတ်သလို အပေါ်ယံရုပ်တိုက်၍သာ စိတ်ဝင်စားမိ လေတော့သည်။

မခင်သစ်မေးလိုက်ပြီး မပြေနိုင်တော့မှ ကျွန်တော့်ချွတ်ယွင်းချက်ကို သတိရလေတော့သည်။ ဒီတော့မှ တို့ဗမာအစည်းအရုံး တောင်သူလယ်သမား စည်းရုံးရေးဌာနသို့ သွား၍ စုံစမ်းရလေသည်။ သို့ကလို စုံစမ်းလေလာပြီးမှ မခင်သစ်အား တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြရလေသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ တောင်သူလယ်သမား စည်းရုံးရေး ဌာနမှူးမှာ သခင်သန်းထွန်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သခင်သန်းထွန်းအား မသိဖူးသေးပါ။ သူ့အား မြင်တော့ မြင်ဖူးပါ၏။ မြင်ဖူးရုံမက သူ့အား သေချာစွာလည်း မှတ်မိပါ၏။ မမှတ်မိဘဲ မနေနိုင်ချေ။ သူကား ထင်ရှားသော သခင်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါမြင်လိုက်လျှင် ကောင်းစွာမှတ်မိရန် ကြိုးစားမည်မှာ ဓမ္မတပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင် သူ့ရုပ်သွင်မှာ မမေ့နိုင်အောင် မပြေပြစ်ဖြစ်သော ရုပ်ဖြစ်သည်။ အပေါ်ကြီး၍ အောက်ရှူးသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည်။ ခါးအောက်ကအပိုင်းသည် ခါးအထက်က အပိုင်းထက် တိုနေသည်။ ခြေမှာ ခပ်ခွင်ခွင်ဖြစ်နေသည်ကို လမ်းလျှောက်လျှင် တွေ့နိုင်သည်။ မျက်နှာပြားချပ်ချပ်တွင် မေးတို၍ နှာရောင်ကောက်နေသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားမှာ မျက်ခုံးရိုးသည် ငေါတက်နေ၏။ ဆံပင်မှာ လှိုင်းထနေပြီး ခြောက်သွေ့၏။ မျက်လုံးမှာ ဆင်မျက်လုံးတည်း။

သခင်သန်းထွန်းသည် ဆေးပြင်းလိပ်ခဲပြီး စာတွေ ကုန်းရေးနေ၏။

ကျွန်တော်သည် သခင်သန်းထွန်းထံသို့ တိုက်ရိုက်မသွား။ ကိုဘဟိန်းထံသို့ ပထမသွားရသည်။ ကိုဘဟိန်းမှာ ထိုစဉ်က တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ် အလုပ်အမှုဆောင် အလုပ်သမား စည်းရုံးရေးမှူး သခင်ကျော်စိန်နှင့် တွဲဖက်၍ အလုပ်သမားစည်းရုံးရေးများကို ကိုင်လျက်ရှိသည်။ ကိုဘဟိန်းက သူ့စားပွဲနား ကပ်သွားပြီး သူ့ဘေးမှာရပ်လျက် ခပ်တိုးတိုး ပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော်က တွေ့ချင်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သခင်သန်းထွန်းသည် သူ့ရေးနေသောစာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေရင်း ကိုဘဟိန်းပြောသမျှ နားထောင်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရပ်နေသော ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်သာ ဒက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ကိုဘဟိန်းအား-

“ကုလားထိုင် ပေးလိုက်ပါလေ ”

ကိုဘဟိန်းက သခင်သန်းထွန်းစားပွဲရှေ့မှာ ကုလားထိုင်ချပေးပြီး ကျွန်တော့်အား ထိုင်စေလေသည်။ ကျွန်တော့်အား ပြုံးကြည့်လျက် ချောမော့သောလေသံဖြင့်-

“ခဏထိုင်စောင့်ဦး ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ သခင်သန်းထွန်းက ရဲဘော်လိုချင်တာတွေ အားလုံး ပြောပြ လိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တော့ တညင် (သန်လျင်) ဘက်သွားရဦးမယ်၊ ကိုသန်းထွန်း ကျွန်တော်သွားမယ်”

စာဆက်ရေးနေသော သခင်သန်းထွန်းက-

“သွားလေ”

ကိုဘဟိန်း ထွက်သွား၏။ သခင်သန်းထွန်းသည် စာကိုသာ အတွင်ဆက်ရေးနေ၏။ ကျွန်တော် သည် သခင်သန်းထွန်း၏ပါးစပ် ပြသလား၊ အလောတော်ပဲလားဟု စိတ်ထဲမှ တိုင်းတာကြည့် နေသည်။ သူသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို သွားကြားမှာ ကိုက်ခဲထားပြီး နှုတ်ခမ်းများကို ရှုံ့လိုက် ဆန့်လိုက် လုပ်သည့်အခါ လုပ်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ပါးစပ်ကို တင်းတင်း စေ့လျက် အတွင်းမှ အံကြိတ်သည့်အခါ ကြိတ်သည်။ နဂိုပါးစပ်ကား မကျဉ်းမကျယ်ပင် ဖြစ်၏။ ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ထားသဖြင့်သာ ရှည်လျားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူသည် ရေးလိုသမျှရေးပြီးနောက် ထသွားပြီး တိုက်ပဲရိုက်နေသော သခင်တင်ဦးအား ပေးခဲ့ သည်။

ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်မိသောအခါမှ သူက ကျွန်တော့်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား ပြုံးပြလိုက်၏။ သူကား မပြုံး၊ သို့သော် ချိုအေးသက်သာသော အသံဖြင့်-

“ရဲဘော်တို့ သတင်းစာဟာ ဂဠုန်မောင်စောက သခင်တွေကို ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်တာ လက်ခုပ်တီး ပေးတဲ့ သတင်းစာပဲ”

“သတင်းစာပေါ်လစီနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမျှမဆိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်မှာ ထိုသို့သောသတင်းစာမျိုးတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်မိသည့်အတွက် နောင်တရမိသည်။ အပြစ်ကိုခံစားမိပြီး ကျောချမ်းသွားသည်။

“တစ်နေ့က သခင်တွေဟာ ဘာသာကိုစော်ကားသူတွေဆိုပြီး ရေးတာ ဘယ်သူလဲ သိလား”

“အဲဒါ ကျွန်တော်မသိဘူးခင်ဗျာ၊ အယ်ဒီတာချုပ်က တိုက်ရိုက် စာစီခန်းကို ပို့လိုက်တာပဲ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

သူသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ပြီးနောက် အခိုးတွေ အထက် မော့ထုတ်လိုက်သည်။ မီးခိုးတွေ လိပ်တက်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ-

“ရဲဘော်က သီးစားခဥပဒေအကြောင်းရယ်၊ တောင်သူလယ်သမားပြဿနာတွေ အကြောင်းရယ်ကို သိချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လေ့လာချင်ပါတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သခင်တစ်ယောက်ဆိုတော့ သိဖို့လိုတယ်ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကာရန်သင့်ရင် သခင်သန်းထွန်းတို့ရဲ့ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးလုပ်ငန်းမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

သခင်သန်းထွန်း၏ တင်းမာသောမျက်နှာသည် အတော်ပျော့ပျောင်းသွားသည် ဟုထင်၏။

“သီးစားခ ဥပဒေအကြောင်း မပြောခင် တောင်သူလယ်သမား စည်းရုံးရေး ရာဇဝင်နောက်ခံကားကို ပြောပြဖို့လိုတယ်၊ ဇန်နဝါရီလထဲတုန်းက ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယ်မှာ ကျင်းပတဲ့ ပြည်လုံးကျွတ် တောင်သူလယ်သမားညီလာခံကြီးကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ်”

“တိုက်နယ်မြို့ပေါင်း ၁၄၄-နယ်က ကိုယ်စားလှယ် ၄၀၀-ကျော် တက်ကြတယ်။ ပဲခူး၊ သာယာဝတီ၊ ဟံသာဝတီ၊ သထုံ၊ အင်းစိန်တို့က တောင်သူလယ်သမားတပ်ကြီးတွေလည်း တက်ကြတယ်၊ သဘာပတိအဖြစ်ဖြင့် သခင်မြလုပ်တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါတွေမှတ်မိပါတယ်”

“ဘာတွေ ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာတော့ ရဲဘော်တို့ ကျောင်းသားတွေ မှတ်မိမယ် မဟုတ်ဘူး”

“မမှတ်မိဘူးခင်ဗျ”

“အင်း-ကျောင်းသားကလည်း ကျောင်းသားကိစ္စနဲ့ ဗျာများနေကြတာကိုး၊ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်မှာ ဆုံမိကြပေမယ့် ‘မူးဖ်မင့်’ ချင်းက မဆက်မိဘဲကိုး။ အဆိုအမှတ်-၁ က လယ်သီးစား ဥပဒေကြမ်းနဲ့ လယ်မြေပြောင်းလွှဲရေး ဥပဒေကြမ်းကို လွှတ်တော်က အတည်မပြုနိုင်အောင် ဟိုပြောင်းသည်ရွှေ့လုပ်တဲ့ ဓနရှင်လယ်ပိုင်ရှင်တွေ့ရဲ့ကိုယ်စား လှယ်ညွှန်ပေါင်းအစိုးရကို ရှုတ်ချပြစ်တင်တဲ့ အဆိုပဲ။ ခုတော့ ဒီဥပဒေနစ်ရပ်ဟာ လွှတ်တော်နှစ်ရပ်က ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘုရင်ခံက အတည်ပြုပြီ”

“ဒါဖြင့် ခု ညွှန်ပေါင်းအစိုးရသစ်က ညွှန်ပေါင်းအဟောင်းထက် တော်တယ်လို့ ဆိုမလား”

“အင်း-ဆိုမယ်ဆိုရင် ဆိုနိုင်တာပေါ့။ သို့ပေမယ့် သည်လိုလည်း မဆိုနိုင်ဘူး၊ အဆိုအမှတ်-၂ က အစိုးရက ဆုံးဖြတ်အတည်ပြုခဲ့တဲ့ တင်းတောင်းစံချိန် ကန့်သတ်ရေးဥပဒေကို လယ်သမားကိစ္စ အရပ်ရပ်မှာ အသုံးပြုဖို့ တောင်းတယ်။ အဆိုအမှတ်-၃ ကတော့ လယ်သမား ကြွေးမြီးစေ့စပ်ရေး ဥပဒေကို တစ်ပြည်လုံးမှာ အသုံးပြုဖို့နဲ့ ဒီဥပဒေကို လူအများနားလည်နိုင်ဖို့ ဗမာဘာသာနဲ့ ပြန်ဆိုဝေငှရန် တောင်းဆိုထားတယ်။ အဆိုအမှတ်-၄ ကတော့ အနှစ် ၅၀လောက် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတဲ့ ကျေးရွာဥပဒေပုဒ်မတွေကို ရုပ်သိမ်းပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်”

“ကျေးရွာဥပဒေအရ ဘယ်လိုဟာတွေ လုပ်ထားလို့လဲဗျ”

“ဥပမာ တောင်သူလယ်သမားတွေဟာ လယ်ကွင်းယာကွင်းတွေထဲမှာ တဲအိမ်ဆောက်လုပ်ပြီး မနေရဘူးလို့ ပိတ်ပင်ထားတယ်။ အဲဒီလို မနေရတော့ လယ်ယာအလုပ်အကိုင် ပျက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ တောင်သူလယ်သမားတွေကို သက်သက် ချုပ်ချယ်ရာ ရောက်တာပေါ့။ အဆိုအမှတ်-၅ကတော့ လက်ထောက်ခ ကြွေးဟောင်းများနဲ့ အခြား လယ်စရိတ် ကြွေးဟောင်းအရပ်ရပ်ကို လုံးဝ လျှော့ပစ်ဖို့၊ ဘယ်လို တရားမမှုမျိုးနဲ့မှ လယ်လုပ်ချိန်မှာ လူကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခြင်း၊ ထောင်ချခြင်းမပြုဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ အမှတ်-၆ ကတော့ လယ်ယာမလုပ်ကိုင်သူ ဓနရှင်များ လက်တွင်း ရောက်နေတဲ့ မြေများကို လုပ်ကိုင်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးလို့ ဖြစ်ဖြစ် လယ်ယာ လုပ်ကိုင်စားသူများ လက်သို့ ခွဲဝေပေးဖို့ တိုက်တွန်းထားတယ်။ အဆိုအမှတ်-၇ ကတော့ လယ်ယာကရရှိတဲ့ အခွန်တော်အားလုံးကို လယ်သမားတွေအတွက် တိုက်ရိုက် အကျိုးရှိစေမယ့် ဌာနတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေမှာသာ သုံးဖို့ လယ်ကန်သင်းအတွင်းမှာရှိတဲ့ ငါးများကို လယ်သမားများ လွတ်လပ်စွာ ဖမ်းစားနိုင်အောင် အင်းဥပဒေကို ပြင်ပေးဖို့ ဖြစ်တယ်။ အမှတ်-၉ ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ခန့်က ဆန်ဈေးနှုန်းကန့်သတ်ပြီး ရောင်းချလို့ အစိုးရမှာ ငွေ ၁ကုဋေ အမြတ်ရတယ်။ အဲဒီငွေကို အစိုးရက လယ်သမားတွေအကျိုးအတွက် မသုံးဘဲ အလွဲသုံးစား ပြုထားတယ်။ အဲဒီငွေ ၁၅ကုဋေကို အစိုးရက အတိုးနဲ့တကွ ပြန်ဆပ်ပြီး လယ်သမားတွေ တိုက်ရိုက်အကျိုးရှိမယ့် လုပ်ငန်းများမှာ သုံးဖို့တောင်းဆိုထားတယ်”

“ဒီငွေကိုသာ ပြန်ရရင် လယ်သမားတွေအတွက် အများကြီး လုပ်နိုင်မှာပဲနော်”

“ဒါပေါ့၊ ဆေးရုံတွေ၊ စာသင်ကျောင်းတွေ၊ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံဌာနတွေ၊ ဘဏ်တွေ ဖွင့်ပေးနိုင်မှာပေါ့။ အမှတ်-၁၀ ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဓနရှင်ကြီးများ ခလောက်ဆန် ခြယ်လှယ်မှုကြောင့် အသီးအနှံ ဈေးနှုန်းများ ကျဆင်းခြင်းမှ ကာကွယ်ရန် တောင်သူလယ်သမား ကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါဝင်တဲ့ အဖွဲ့ကြီးတစ်ခု အစိုးရက ဖွဲ့ထားဖို့၊ ငွေတိုးကြီးစား ဓနရှင်ကြီးများအား ရာဇဝတ် အပြစ်ဒဏ် ပေးနိုင်အောင် ဥပဒေ ပြုလုပ်ပေးဖို့၊ လယ်ပိုင်ရှင် ဓနရှင်ကြီးများက လယ်သမားများရဲ့ လယ်ကို မဝယ်အောင် တားမြစ်တဲ့ဥပဒေလုပ်ပေးဖို့၊ ဥပဒေ၊ ရုံး၊ ဂါတ်၊ အချုပ်၊ ထောင် စသည်တို့ကို ဓနရှင်တွေ ငွေကုန်ကျေးကြခံပြီး သူတို့လက်နက်သဖွယ် အသုံးပြုနေတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်မှ တောင်သူလယ်သမားတွေကို ကာကွယ်ပေးဖို့ဖြစ်တယ်။ အမှတ်-၁၁ ကတော့ အရွယ်ရောက်သူ ယောက်ျား၊ မိန်းမတိုင်း မဲဆန္ဒပေးနိုင်ခွင့် တောင်းဆိုတယ်။ အမှတ်-၁၂ က တောင်သူလယ်သမား တွေဟာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး မရမချင်း ချမ်းသာတိုးတက်နိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြဖို့နဲ့ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးကြီးကို ဗဟိုတို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက ကြီးမှူးပြီး တည်ထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်တာ ဖြစ်တယ်”

“အဆိုတွေက အဖက်ဖက်က သိပ်ပြည့်စုံတာပဲဗျာ”

သခင်သန်းထွန်းသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကောက်ကိုင်ပြန်သည်။ မီးညှို့ပြီးနောက် တရှိုက်ရှူလျက် စဉ်းစားနေသည်။

“ဟုတ်တယ် စုံတယ်။ နောက်အဆို နှစ်ခုသုံးခု ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဗိုလ်အောင်ကျော်ကို ချီးကျူးတဲ့အဆိုတောင် ပါသေးတယ်။ ဒီအဆိုတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် လယ်သမားပြဿနာတွေကို အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် နားလည်နိုင်တယ်။ ကဲ သီးစားဥပဒေအကြောင်း ဆက်ပြောပြဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် သခင်သန်းထွန်း၏ အချက်အလက်ပိုင်နိုင်ပုံကို သဘောကျ ကြည်ညိုနေ လေသည်။

“အချိန်ရှိသေးရင် ပြောပြပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“တရားမျှတသော သီးစားခ Fair rent သတ်မှတ်ဖို့ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။ တောင်သူ လယ်သမားတွေ အခုပေးနေရတဲ့ သီးစားခက အင်မတန်ကြီးလေးတယ်။ တရားမျှတသော သီးစားခကို ဘယ်လို သတ်မှတ်မလဲဆိုတော့ လက်ယာကထွက်တဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံထဲကနေပြီး

တောင်သူလယ်သမား ကုန်ကျတဲစရိတ်ကို နုတ်ပြီးမှ မြတ်တာထဲက ခွဲပြီး တရားမျှတသော သီးစားခအဖြစ်နဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးကို ပေးရမယ်။ လယ်သမားရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်မှာ မျိုးစပါး၊ ဝမ်းစာ၊ နွားခ၊ ကောက်စိုက်ခ၊ ကောက်ရိတ်ခ၊ ထွန်တံ၊ ထယ်တံခ စသည်များ ပါတယ်။ ဝမ်းစာကလည်း လယ်သမား တစ်အိမ်ထောင်စာ စားဖို့ လုံလောက်ရမည်။ ဥပမာ တစ်တုံးထွန်မှာ စပါး ၃၅၀ ထွက်တယ်ဆိုပါတော့၊ ခုနင်က စရိတ်တွေက စပါးတင်း ၃၀၀ ကျတယ်ဆိုပါတော့၊ အမြတ်တင်း ၅၀ ပေါ်တယ်။ အဲဒီအမြတ်ကို သီးစားခသမားနဲ့ မြေရှင် ခွဲယူရမယ်။ ဒီနည်းနဲ့တွက်မှ တရား မျှတယ်။ ခုတလောမှာ ကိုယ်တို့ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးတွေက တရားမျှတသော သီးစားခနဲ့ တွက်ပြီး သီးစားခပေးဖို့ လှုံ့ဆော်ကြတယ်။ တောင်သူလယ်သမားတွေကလည်း ကိုယ်တို့ တွက်နည်းအတိုင်း တွက်ပြီး ပေးကြတယ်။ ဥပဒေနဲ့လည်း ကိုက်နေတာပဲ။ သို့ပေမယ့် မြေပိုင်ရှင်တွေက လယ်သမားတွေတွက်တဲ့ တရားမျှတသောသီးစားခဟာ နည်းလွန်းပါတယ်။ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး ဟိုက်ကုတ်ရောက်အောင် အယူခံဝင်နေကြတယ်”

“ဟိုက်ကုတ်မှာ အယူခံဝင်နေတဲ့ သီးစားခနဲ့ မြေရှင်အမှုတွေကို အခုမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်ပေတော့တယ်ဗျာ”

“လယ်သီးစားဥပဒေကြမ်းဟာ တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အနှစ်နှစ် အလလက စွဲကပ်နေတဲ့ ငတ်ပြတ်ချို့တဲ့မှု အနာရောဂါကြီးကို အမြစ်ပါမကျန်အောင် တွန်းလှန် စွမ်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သာမန် အပေါ်ယံ လိမ်းဆေး၊ ဖြူးဆေးပဲ ဖြစ်တယ်။ သို့ပေမယ့် စည်းရုံးရေး လက်တွေ့လုပ်ငန်းတွေမှာ ဒီဥပဒေကို အသုံးချသွားရတယ်”

ထို့နောက် သခင်သန်းထွန်းက သခင်မြ လက်မှတ်ထိုးထားသော တောင်သူလယ်သမား အစည်း အရုံး ညွှန်ကြားလွှာများကို လေ့လာဖို့ ထုတ်ပေးလေသည်။ တစ်ခုတွင် အဖက်ဖက်က စည်းရုံးရေး မှာ မပြည့်စုံသေးဘဲ လူခွန်တော်မပေးရေးတိုက်ပွဲများ မလုပ်ဖို့ ညွှန်ကြားထားသည်။ အခြား တစ်ခုမှာ သီးစားခဥပဒေ အငြင်းအခုံများနှင့် ပတ်သက်ပြီး သီးစားခသမားများက မြေယာလုပ်ငန်း ကို သပိတ်မှောက်ထိုက် မမှောက်ထိုက်ကို ရှင်းပြထားသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်ရန် ထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ်”

သခင်သန်းထွန်းသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိုရင်း-

“ညွှန်ကြားလွှာတွေ ရဲဘော်တို့သတင်းစာမှာ ပါနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကျွန်တော့်အယ်ဒီတာကို ထည့်ပေးဖို့ အထူးပြောပါ့မယ်”

“ဒါတွေဟာ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အစိုးရဥပဒေအတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ တွေပဲ။ ရဲဘော်တို့သတင်းစာက မထည့်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

“ဟို ခုနင်ကပြောတဲ့ သခင်တွေ ဘာသာကို ဖျက်ဆီးနေပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါး၊ ဘယ်သူ ရေးတယ်ဆိုတာ သိအောင် စုံစမ်းပေးစမ်းပါ”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

သခင်သန်းထွန်းသည် သူ့ရှေ့မှာရှိသော အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ငုံ့ဖတ်ရင်း-

“ကောင်းပြီလေ သွားတော့”

ကျွန်တော်သည် သခင်သန်းထွန်း၏ အလုပ်လုပ်ပုံ၊ အသေးစိတ်ကျွမ်းကျင်ပုံ စသည်တို့ကို စိတ်ထဲကချီးကျူးရင်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လှေကားမှ ဆင်းနေစဉ်တွင် သခင်သန်းထွန်းက တစ်ယောက်ယောက်အား ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းပြောလိုက်သံကို ကြားရ၏။

“တော်တော်ကောင်းတဲ့စကားပဲ၊ ဘုံဘောမှာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက ပြောတယ်၊ အင်္ဂလိပ် ခြင်္သေ့ကြီးဟာ တွင်းထဲကျသွားပြီ၊ ပြန်မတက်နိုင်အောင် လုပ်ကြစို့ရဲ့တဲ့။”

ကျွန်တော်လည်း ထိုစကားကို သဘောကျလှပေ၏။

သခင်သန်းထွန်းထံမှ ကြားနာမှတ်ယူခဲ့သော တောင်သူလယ်သမားပြဿနာများနှင့် သီးစားခ ဥပဒေအကြောင်းကို မခင်သစ်အား တစ်ဆင့် ကျွန်တော်က ပြောပြရ၏။ ပြောပြသောအချိန်မှာ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့၏ နံနက်ခင်း ငါးနာရီခွဲလောက်ဖြစ်၏။ ကံကောင်းထောက်မသာဖြင့် မိုးစဲနေ၏။ ကောင်းကင်ပြင်မှာ ကြည်လင်၍ပင် နေလိုက်သေး၏။ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့မနက်မှာ မိုးမရွာလျှင် လမ်းလျှောက်သွား၍ ဆူးလေဘုရားဖူးကြမည်ဟု မခင်သစ်၏မိခင် ဒေါ်ညွန့်က ပြောထားခဲ့လေသည်။ မခင်သစ်နှင့် ကျွန်တော်က ရှေ့မှ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်ကြသည်။ ဒေါ်ညွန့်နှင့် မခင်သစ်၏အဒေါ် မရွှေသစ်တို့က ကျွန်တော်တို့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ အရိပ် တကြည့်ကြည့်ဖြင့် လျှောက်လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကရိမ် (ဗိုလ်မြတ်ထွန်း) လမ်းကြီးမှာ ရှင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှတစ်ပါး သွားလာလှုပ်ရှားမှု မရှိ။ လင်းရောင်ခြည်ပြေးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လမ်းမီးများ မငြိမ်းသေး။ လေညင်းကလေးက ကျွန်တော်တို့မျက်နှာဆီသို့ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆူးလေဘုရားသို့ သွားမည်ဖြစ်သော်လည်း ဒါလ်ဟိုဇီလမ်း (မဟာဗန္ဓုလလမ်း)မှ မချိုးကြသေး။ လမ်းလျှောက်၍ ကောင်းသည်နှင့် ကရိမ်လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ ညာဘက်ဘေးမှ မြောင်းပြတ် များတွင် ရေပြည့်လျှံလျက်ရှိပြီး မှန်သားကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်အရောင် ဟပ်နေလေသည်။ နီရောင် ယုတ်သန်းသော ကောင်းကင်ပြာ၊ စိမ်းညိုသော သစ်ပင်၊ ဝင်းလက်သော လမ်းမီး။

မခင်သစ်မှာ အတော်ကြည်နူးနေဟန်ရှိသည်။

“ဆရာ သိပ်သာယာတာပဲနော်၊ လေကောင်းလေသန့်လည်း ရတယ်” ပြောရင်ဆိုရင်း လေကောင်း လေသန့်များကို ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်နေလေသည်။

“ဒီမြောင်းပြတ်ကလေးတွေဟာ သည်လောက် တစ်ခါမှမလှဘူးလို့ သစ်သစ်ထင်တယ်”

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ကောင်းစပ်နေပေမည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရန်ကုန်မြို့တည်စ ရာဇဝင်ကို သတိရနေသည်။

“ဟောသည် မြောင်းပြတ်တွေက ရှေးက တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ဟန် တူတယ်၊ ရေကျော်ဘက်မှာ ကျော်လွမ်းလေ့ရှိတယ်၊ ရေတွေကို မြောင်းတူးပြီး လွှဲထုတ်ခဲ့တာနဲ့ တူတယ်၊ အဲဒီမြောင်းကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဒီလမ်းကို ကရိမ်လမ်းလို့ ခေါ်တယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပါပဲ ဆရာ”

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေတို့ နောက်ကျကျန်ရစ်သဖြင့် ရပ်စောင့်ကြသေးသည်။ ပြီးနောက် ကုန်သည်လမ်းသို့ ကွေ့ကြသည်။ ကုန်သည်လမ်းကား ကရိမ်လမ်းလို အိပ်ရာထနောက်မကျ။ မြူနီစပယ် အမှိုက်တင်ကားကြီးများသည် အမှိုက်ကျုံးနေကြသည်။ လမ်းပေါ် ပလက်ဖောင်းပေါ် တွင် အမှိုက်လှံနေကြသည်။ လန်ချားအချို့ သွားလာနေကြပြီး ဘိုကလေးဈေးလည်း ဖွင့်စပြုပြီ။ ဈေးဝယ် မကျသေးသော်လည်း ငါးသားသည်များက အဆင်သင့်စောင့်နေကြလေပြီ။ မခင်သစ်က နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း နေမင်းကြီးကို ပေါ်လှာခဲ့သည်ဟု ကြိုဆိုနေကြသော ကောင်းကင်နှင့် တိမ်တိုက်တို့အကြောင်း စကားစလိုက်စဉ် ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“သစ်သစ် တစ်နေ့က တောင်သူလယ်သမားသီးစားခ အငြင်းပွားမှုတွေအကြောင်း မေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ မေးတယ်၊ သစ်က သိချင်တယ်”

“ကိုယ်လည်း လေ့လာပြီးပြီ”

သို့ဖြင့် တောင်သူလယ်သမားများ၏ မြေယာပြဿနာများ၊ ရွှေတိဂုံကုန်းတော် တောင်သူလယ် သမား ညီလာခံမှ ချမှတ်ခဲ့သော ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ တရားမျှတသော သီးစားခဥပဒေနှင့် တောင်သူလယ်သမား စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကို မခင်သစ်အား ပြောပြနေလေတော့သည်။ နောက်က လိုက်လာသော ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ရွှေတို့ကား ကျွန်တော်တို့ ဘာပြောလာကြ သည်ကို တစ်ဆိတ်တစ်ပေါက် ကြားနေကြဟန်တူသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်-

“မောင်တင်ထွန်းက မင့်နှမကို တောင်သူလယ်သမားသင်တန်း ပေးနေတာလားကွ”

ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ-

“လမ်းလျှောက်ရင်း သင်တန်းပေးမနေနဲ့ဟေ့။ မင်းတို့လျှောက်တာ သိပ်နှေးနေပြီ၊ သွက်သွက် လျှောက်ကြ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဗန္ဓုလပန်းခြံသို့ ရောက်ကြလေပြီ။ ပန်းခြံကား စည်ကားလှပနေ၏။

“ပန်းခြံထဲက ဖြတ်လျှောက်မှာလား ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်-

“ရွှ့်ရှိမယ် ထင်တယ်ကွ”

သစ်သစ်-

“မိုးစဲနေတာ သုံးရက်တောင်ရှိနေပြီဟာပဲ။ ရွှေရွှေက အိမ်မှာတုန်းကပြောတော့ ပန်းခြံထဲ ခဏ ဝင်မယ်။ ထိုင်ခုံမှာ ခဏထိုင်ပြီးမှ ဘုရားပေါ်တက်မယ်တဲ့၊ ပြောတယ်မဟုတ်လား ရွှေရွှေ”

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်.-

“ကဲ ကဲ ပန်းခြံထဲက ဖြတ်လျှောက်ချင်လျှောက်၊ ထိုင်တော့ မထိုင်နဲ့တော့၊ အပြန် နေပူနေမှာ စိုးရတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးများသည် မြက်ခင်းစိမ်း ထဲတွင် ဖွေးခနဲ ပြေးနေကြသည်။ ဗုဒ္ဓသရဏံပင်များသည် ကားကားစွင့်စွင့် ပွင့်နေကြ၏။ ငှက်များသည် လုံးဝန်းပြီဖြစ်သဖြင့် မိုးသောက်သီချင်းများကို သီဆိုနေကြလေပြီ။ အချို့မှာ အစာ ရှာရန်ပင် ပျံထွက်လာကြလေပြီ။

ဆူးလေဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရေကြည်ဝတ်အသင်းက လှဲကျင်းရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဘုရားဖူး များများစားစား မတွေ့ရ။ ပန်းဆိုင်များပင် အချို့သာ ဖွင့်ကြသေး၏။

ဘုရားဖူးကြသောအခါ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နှင့်ဒေါ်ဒေါ်ရွှေကြားမှာ မခင်သစ်က ထိုင်ရသည်။ ကျွန်တော် က သူတို့နောက်က ခပ်ခွာခွာ ထိုင်ရသည်။ ဘုရားရှိခိုးနေစဉ် ကျွန်တော့်မျက်စိများသည် ငှက်မြတ်နားဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်နားက ငြိမ်းချမ်းသာယာလှသော ဆည်း လည်းသံသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကမူ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ပိုလန်မှ ရူမေးနီးယား ပြည်သို့ ထွက်ပြေးကြရသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ခြောက်သောင်းဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ။

၅၁

ပျံလွန်တော်မူသော ဦးဥက္ကဋ္ဌ

တနင်္ဂနွေနေ့၊ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အား ကိုဘဟိန်းက တက္ကသိုလ်သို့ အလည်ခေါ်သွားလေသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော့်မှာ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ခဲ့လှသည်။ ယခုလို တကူးတက အလည်သွားမှ ရောက်ရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံသို့ ဦးစွာဝင်ကြ၏။ ဒရဝမ် ဦးကံသိန်းနှင့် မာလီတို့သာ ရှိကြသည်။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှရွှေလည်း မရှိ။ အမှုဆောင်လူကြီး တစ်ဦးဦးကိုမျှလည်း မတွေ့ရ။ သမဂ္ဂအဆောက်အအုံကြီးကား ခြောက်သွေ့လှသည်။ ၁၃၀၀ပြည့် အရေးတော်ပုံအတွင်း ကနှင့် ကွာခြားလှသည် ထင်မိ၏။

ကိုဘဟိန်း-

“လာ ကိုယ့်လူ၊ ဒဂုန်တာရာရဲ့အခန်းကို သွားလည်ကြမယ်၊ ဒဂုန်တာရာနဲ့ ခင်တယ်မဟုတ်လား”

“ခင်တော့ သိပ်မခင်ပါဘူး၊ သွားလေ လိုက်ပါ့မယ်”

ဒဂုန်တာရာကို အဆင်သင့်ပင် သူ့အခန်းတွင်းမှာ တွေ့ရလေသည်။ ဒဂုန်တာရာသည် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ စန္ဒရားတီးနေ၏။ သူသည် စန္ဒရားကို ကျောင်းသို့ယူလာနိုင်သူ ဖြစ်ပေ၏။ အခြားအခန်းများမှ ကျောင်းသားများကား မြို့ထဲသို့ လျှောက်လည်နေကြဟန်တူ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး စန္ဒရားသံက ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားသောအခါ ဒဂုန်တာရာက စန္ဒရားအတီး ရပ်လိုက်လေရာ ကိုဘဟိန်းက-

“ဟေ့လူ ဆက်တီးပါ၊ နားထောင်ရအောင်”

ဒဂုန်တာရာက ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဆက်တီး၏။ ကိုဘဟိန်းက တိုးတိုးကလေး သီချင်းလိုက် ဆိုပြီး လက်ဖျောက်တီး၊ ပေါင်ရိုက်ကာ စည်းလိုက်နေလေသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်နေပေ၏။

တီးကွက်ကုန်တော့ ဒဂုန်တာရာသည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ထလာလေသည်။

ကိုဘဟိန်း-

“နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်လုပ်စမ်းပါဦး”

ဒဂုန်တာရာသည် ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်လျက် ပြုံး၍သာနေသည်။ ထပ်မတီးတော့။

ကိုဘဟိန်း-

“ကိုယ့်လူရဲ့ စန္ဒရားသံဟာ ကိုယ့်လူရေးတဲ့ ကဗျာကလေးတွေထက်တောင် ပိုငြိမ့်ညောင်း ချိုသာ တယ်”

“ဘယ်ကနေပြီး ဝင်လာကြတာလဲဗျ”

“သက်သက် အလည်လာတာပဲ။ ဟောဒီက ကိုတင်ထွန်းနဲ့ ကိုယ့်လူ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် မရှိကြသေးတော့ ရင်းနှီးအောင် ခေါ်လာခဲ့တယ်။ တိုးတက်တဲ့ အတွေးအခေါ်ရှိသူ အချင်းချင်း ရင်းနှီးဖို့ လိုတယ်ဗျ”

ဒဂုန်တာရာက ကျွန်တော့်အား ပြုံးကြည့်ရင်း-

“ရင်းနှီးတာပဲဗျ၊ ကိုတင်ထွန်း ခုကျောင်းထွက်သွားပြီနော်၊ ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ပြီး လက်ထောက်အယ်ဒီတာ လုပ်နေတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ကောင်းသားပဲ၊ စာရေးဆရာအသင်းထဲ ဝင်ပါလား”

ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာ မဖြေရသေးမီ ကိုဘဟိန်းက ကြားဖြတ်၍-

“ကိုယ့်လူတို့ တက္ကသိုလ်စာရေးဆရာတွေကော ဘာလုပ်နေကြသလဲ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ဒဂုန်တာရာက သိပ္ပံစိုးလှ ဘာတွေရေးနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ သာဂရ ငစိုး ပင်းယကျောင်း ဆောင် မဂ္ဂဇင်းကို တည်းဖြတ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ထင်ကြီးမှာ စာသိပ်မရေးလိုတော့ဘဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ဝါသနာ သန်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ခင်လေးမောင်က မခင်လေးအတွက် အချစ်ကဗျာ သီနေပုံကိုလည်းကောင်း၊ ညိုမြက သူပိုးမစွဲသော ရည်းစားအား ပြက်ချော်ချော် ရေးထားသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ရှမ်းပြည်ကိုတင်အေးက ရွှေနှင်းဆီအမည်ဖြင့် ရေးနေကြောင်းကိုလည်းကောင်း ပြောပြနေလေသည်။

“ကိုဘဟိန်း မန်းတင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့၊ ကိုယ်တို့မန္တလေးက ကိုထွန်းတင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတလော သူလည်း စာတော်တော်ရေးနေပြီဗျ”

သူတို့နှစ်ယောက် တက္ကသိုလ်စာရေးဆရာများအကြောင်း အချီအချပြောနေစဉ် ကျွန်တော်က ကြား ဝင်လျက်-

“ခုတလော ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှာ တက္ကသိုလ်ကဏ္ဍ ပြန်ပါလာပြန်ပြီနော်၊ ဝမ်းသာစရာပဲ”

ဒဂုန်တာရာ-

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို ထပ်ထည့်ဖို့ပြောပြီး ဆောင်းပါးတွေ တက္ကသိုလ် စာရေးဆရာတွေဆီက လိုက်တောင်းပြီး ပို့နေရတယ်လေ”

ကိုဘဟိန်း-

“တက္ကသိုလ်စာရေးဆရာတွေ စာရေးကြတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ရေးတာတွေလည်း ဖတ်ကောင်း ပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် တိုးတက်တဲ့သဘော တယ်မပါကြဘူး၊ မယ်ဘွဲ့၊ မောင်ဘွဲ့၊ တောဘွဲ့၊ တောင်ဘွဲ့ အဆင့်လောက်ပဲ ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဆင်းရဲသား ပစ္စည်းမဲ့ လောကနိဗ္ဗာန် ထူထောင်ရေး အကြောင်း၊ ဘုံဝါဒအကြောင်း အခြေခံပြီး ရေးကြတာ မရှိဘူး”

ဒဂုန်တာရာ-

“သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှာ စာရေးဆရာဇေယျ ရေးတဲ့ အောက်အီးအီးအွတ် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ဟာ ဒီဝတ္ထုဟာ ဆင်းရဲသား ပစ္စည်းမဲ့နဲ့ ဘုံဝါဒကို သရော်တိုက်ခိုက်ထားတဲ့ ဝတ္ထုပဲ”

ကျွန်တော်က ထိုဝတ္ထုကလေးကို သတိရပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ-

“သူက ဟာသစာရေးဆရာဆိုတော့ ဘယ်ဟာကိုဖြစ်ဖြစ် သရော်တော်တော် ပြက်ချော်ချော် လုပ်တာပဲဗျာ၊ ဖတ်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ ကိုဘဟိန်းရဲ့”

“သရော်ချင်ရင် ဓနရှင်ကိုသာ သရော်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီလူတွေက ဘုံဝါဒဆန့်ကျင်ရေးသမား တွေပါဗျာ၊ မြဒေါင်းညိုရေးတဲ့ ‘ဘုံဝါဒ’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတောင်မှ ဘုံဝါဒကို တိုက်ခိုက်တဲ့ ဝတ္ထု ဖြစ်တယ်၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးနဲ့ သခင်တွေကို ထိပါးရေးသားတဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်တယ်၊ မဟာဆွေ လည်း ဘုံဝါဒနဲ့ သခင်တွေကို ထိခိုက်ပြီး ရေးနေတာပဲ။ မဟာဆွေမှာမည်နဲ့ ရေးတဲ့အခါမှာသာ မကဘူး၊ နေသူရိန်မှာမည်နဲ့ ရေးတဲ့ဆောင်းပါးတွေထဲမှာလည်း ဘုံဝါဒဆန့်ကျင်ရေးတွေ ပါတယ်။ ကိုယ်တို့လူစုက ဒီလို ထိပါးတိုက်ခိုက်မှုတွေကို ခုခံရမယ်၊ ဆင်းရဲသား ပစ္စည်းမဲ့တွေ ဘက်က ရေးရမယ်၊ စာပေကိုသုံးပြီး ဘုံဝါဒကို ဖြန့်ရမယ်၊ တိုးတက်တဲ့စာပေ ထွန်းကားအောင် လုပ်ကြရမယ်”

ကိုဘဟိန်းက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေဆဲ အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးကျောင်းသား ကိုဘသိန်း ရောက်လာလေသည်။ ကိုဘသိန်းကား ကိုယ်နေသေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ ပေါ်လွင်သော နဖူးပြင်၊ ထူထပ်သော မျက်ခုံးနှင့် ကြီးမားသော ရှေ့သွားများ ပေါ်အောင် ပြုံးတတ်သော ပါးစပ်ရှိရုံမက မျက်မှန်ကိုလည်း တပ်ထားရလေရာ တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေ၏ မျက်နှာနှင့် အတော်တူသည်ကို သတိပြုမိပေသည်။ ခြားနားသည်ကား ကိုဘသိန်းက အတာဟု အခေါ်ခံရ သည့်အတိုင်း ကလေးနှင့် ပိုတူခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူက အခန်းဝတွင်ရပ်နေစဉ် အခန်းရှင် ဒဂုန်တာရာသည် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမပြုဘဲ ကြောင်ကြည့်နေလေရာ ကိုဘဟိန်းကပင် ဖိတ်ခေါ်လိုက် သည်။

“အတာလားဟေ့၊ လာလေ ထိုင်ပါဦးကွ”

ကိုဘသိန်းသည် ဝင်လာပြီး ဒဂုန်တာရာ၏ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ သည်တော့မှ မထိတထိ ပြုံးပြီး

“ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ခင်ဗျားဆိုလာတာဘဲ ကိုဌေးမြိုင်၊ ကျွန်တော် ဦးဥတ္တမအကြောင်း အင်္ဂလိပ်လို ဆောင်းပါး တစ်စောင် ရေးမယ်လို့ အချက်အလက်ကလေးတွေ လိုက်စုဆောင်းနေတယ်၊ ကိုဌေးမြိုင်ဆိုက ဘာများ ရနိုင်မလဲ”

ဒဂုန်တာရာခေါ် ကိုဌေးမြိုင်က မထိတထိပြုံးပြီး ကိုဘဟိန်းအား ကြည့်နေသည်။ ကိုဘဟိန်းအား အကူအညီတောင်းလိုဟန် ရှိ၏။

ကိုဘဟိန်း-

“ဦးဥတ္တမ ဆရာတော်ကြီးဟာ အတိတ်ကတော့ အင်မတန်ပြောင်ခဲ့တာပဲ။ ရှေးက အင်မတန် တိုးတက်ခဲ့တယ်၊ တိုင်းပြည်အကျိုးကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်၊ ပျံလွန်ခါနီးအပိုင်း မှာတော့ ဖောက်ပြန်သွားတယ်။ ငါးပွင့်ဆိုင် ငိုဘသမားကြီးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဇာဋ္ဌာန အုပ်ချုပ်ရေး ကို အလုပ်အကျွေးပြုသွားတယ်။ မှတ်မိသေးတယ်ဗျ၊ ဦးဥတ္တမရဲ့ အတိတ်ကအရှိန်အဝါကြောင့် ဦးဥတ္တမ ဖောက်ပြန်သွားတာကို တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်ကမှ ဖော်ထုတ်ရှုတ်ချခြင်း မပြုရဲဘဲ နေကြ တုန်း ကိုကြီးနုက တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ စင်မြင့်ပေါ်ကနေပြီး ဖော်ထုတ်ရှုတ်ချလိုက်တာ”

ကိုဘသိန်း-

“အေးဗျာ၊ ပျံလွန်ခါနီး ဖြစ်ပျက်တာတွေကတော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေပါပဲ။ သူ့နိုင်ငံရေး ဖောက်ပြန် တာတွေ ဘာတွေကို ကျွန်တော် သိပ်မသိပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် ပျံလွန်ခါနီးမှာ သိပ် ဆင်းရဲသွား ရှာတယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးဟာ လမ်းပေါ်မှာ အရူးလို လျှောက်သွား၊ ဟိုဟာကောက်၊ ဒီဟာကောက် တွေကရာဆိုင်မှာ စားစရာ အလှူခံပြီး လမ်းပေါ်လျှောက်စား...”

ကိုဘသိန်း၏ အသံသည် နှစ်ဆို့သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်ကလေးများ ဝေ့ လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်မှာလည်း တလိုက်လိုက် ဖိုလာ၏။ ကိုဘသိန်းမှာလည်း ဦးဥတ္တမ၏ ဖောက်ပြန်သော အပိုင်းကို ထပ်ပြောလိုဟန်လက္ခဏာ မရှိတော့ချေ။ ဒဂုန်တာရာ၏ မျက်နှာလည်း ညိုသွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မကြာမီက ပျံလွန်တော်မူသွားသော ဦးဥတ္တမအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာအတွက် လေ့လာရေးသားခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ လူအမျိုးမျိုး၏ ထင်မြင် ယူဆချက်ကို နားလည်ထားပေသည်။ ထို့ကြောင့်-

“အေးလေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကသာ ဦးဥတ္တမကိုယ်တော်ကြီးဟာ ငါးပွင့်ဆိုင် ငိုဘသမားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဖောက်ပြန်သွားတယ်လို့ ယူဆတာဗျာ။ ငါးပွင့်ဆိုင်ပါတီထဲ ပါနေတဲ့ ဂျီစီဘီအေ ဝံသာနု ဟောင်းကြီးတွေကတော့ ဆရာတော် ဦးဥတ္တမဟာ မပျံလွန်တော်မူမီမှာ မြန်မာအမျိုးသားတွေ ညီညွတ်အောင် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြိုးစားသွားရှာတယ်လို့ ပြောကြသဗျာ”

ကိုဘသိန်း၏ မျက်နှာမှာ လင်းသွားသည်။

“အဲဒီလို ယူဆနိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော်ယူဆတာကတော့ ဆရာတော်ကြီးဟာ အိန္ဒိယက ပြန်ကြွလာပြီး ဒီယုံကြည်ချက်နဲ့ ငါးပွင့်ဆိုင်ဆိုတဲ့ ဂျီစီဘီအေ အကွဲငှခု၊ ၂၁ဦးပါတီ ပေါင်းထားတဲ့ ညီညွတ်ရေး အဖွဲ့ကို အားပေးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ”

ကိုဘဟိန်း-

“အင်း နတ်ကြီးဦးဘဖေတို့၊ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးက ဦးဘရွှေတို့ဟာ မညံ့ဘူးဗျာ။ ညီညွတ်ရေး ဗန်းပြပြီး မင်းသားကြီးထိပ်တင်ဝကို ဥက္ကဋ္ဌတင်သလို ညီညွတ်ရေးဗန်းပြပြီး ဆရာတော်ဦးဥတ္တမကို သွေးဆောင်ခေါ်ယူလာပြီး ဣဋ္ဌာနအုပ်ချုပ်ရေးကို အသက်သွင်းခိုင်းတာပါပဲ။ ဣဋ္ဌာန အုပ်ချုပ်ရေး ကို တိုက်ဖျက်တဲ့ဘက်မှာပါပြီး အမျိုးသားညီညွတ်ရေးလုပ်ရင် ဦးဥတ္တမအတွက် အမှန် ကောင်း မှာပဲ။ ရှေးက သူ့အတိတ်နဲ့ ရှေ့နောက်ညီမှာပဲ။ ကဲလေ ဒါတွေ ထားလိုက်ကြပါစို့။ ဆရာတော် ကြီးရဲ့ တိုးတက်တဲ့ အတိတ်ကိုတော့ မမေ့အပ်ပါဘူး။ ဆရာတော်ဦးဥတ္တမ ခုလို ပျံလွန်တော် မူတယ်ဆိုတော့ တရုတ်ပြည်က အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင် ကွယ်လွန် တုန်းက သင်းဂိုလ်တဲ့ အခမ်းအနားမှာ ဦးဥတ္တမဟာ အိန္ဒိယပြည် အမျိုးသားကွန်ဂရက်နဲ့ ဗမာပြည် ဂျီစီဘီအေကိုယ်စား တက်ရောက်ခဲ့တာကို သွားသတိရတယ်”

ကိုဘသိန်းက မှတ်စုစာအုပ်ကလေး လှန်ပြီး ဖောင်တိန်ကိုင်ကာ-

“အဲဒါ ဘယ်နှစ်ကလဲဗျာ”

“၁၉၂၅ ခုနှစ်က။ အဲဒီတုန်းက ဆရာတော်ဟာ အရှေ့နိုင်ငံများကို လှည့်လည်နေတုန်း ဖြစ်တယ်”

ကိုဘသိန်းက ရေးမှတ်ရင်း-

“ဦးဥတ္တမ မွေးဖွားတဲ့နှစ်ကော သိသလား”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကိုတဟိန်းသည် တွေးတောနေသည်။ ကျွန်တော်က ကြားဝင်လျက်-

“၁၂၄၁ ခုနှစ်ဗျ၊ အထက်မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်မသိမ်းရသေးဘူး။ ဆရာတော်ကြီး ဖွားမြင်တော်မူရာ စစ်တွေကိုတော့ အင်္ဂလိပ် သိမ်းပြီးပြီ”

ကိုတသိန်းက ရေးမှတ်ရင်း-

“နောက်ထပ် ကိုတင်ထွန်းသိသလောက် ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်က စုဆောင်းရှာဖွေပြီးသားမို့ သိတာကလေးတွေ အများအပြားရှိပါတယ်။ အသက် ၂၀မှာ ရဟန်းဘောင်ဝင်တယ်၊ ပြီးတော့ အိန္ဒိယပြည် ကာလကတ္တားမြို့မှာ စနစ်တိုင်တိုင် စာသွားသင်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာရော ပါဠိစာပေရော သင်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အီဂျစ်ပြည်၊ ပြင်သစ်ပြည်နဲ့ ဥရောပတိုက်မှာ လှည့်ပြီး ဗဟုသုတရှာ မှီးတယ်”

ဒဂုန်တာရာ-

“ဆရာတော်ဟာ ဂျပန်ပြည်ကိုလည်း သွားသေးတယ် မဟုတ်လား။ မြန်မာအမျိုးသားထဲက ဂျပန်ပြည်အကြောင်း ပထမဆုံးစာအုပ်ရေးတာ ဦးဥတ္တမ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အနောက်နိုင်ငံက ၁၉၀၇ခုနှစ်မှာ ပြန်လာတယ်။ ရောက်ပြီး မကြာခင်ပဲ ဂျပန်ပြည် သွားတယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာ ဂျပန်အမတ်ကြီး အိုဒါနီဆိုတာ တည်ထောင်ထားတဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ပါဠိပါမောက္ခအဖြစ်နဲ့ လစာမယူဘဲ ၂နှစ်တိုင်တိုင် ထမ်းရွက်ခဲ့တယ်။ ၁၉၁၁ခုနှစ်ကျမှ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တယ်”

ကိုတသိန်း-

“ဒေသန္တရဗဟုသုတမှာ ဆရာတော်လောက်နဲ့တာ မြန်မာပြည်သားထဲမှာ ရှားမယ်နော်”

ဒဂုန်တာရာ-

“ဒီ အတောအတွင်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဂျပန်ပြည်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးတာ”

ကျွန်တော်-

“၁၉၅၂ခုနှစ်မှာ ဂျပန်ကို တစ်ခေါက်ထပ်သွားသေးတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ နှမ မအိမ်စိုးမနဲ့ တခြား ကျောင်းသား ၃ဦးကို ခေါ်သွားပြီး ဂျပန်မှာ ပညာသင်ဖို့ အပ်ထားခဲ့တယ်။ ပြန်လာတော့မှ စာအုပ်ရေးတာပျ။ သူရိယသတင်းစာ ပုံနှိပ်တိုက်က ထုတ်ဝေတယ်”

ကိုဘဟိန်း-

“သူရိယမှာ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနဲ့ တွေ့ကြတာပဲ။ အဲဒီအချိန်ဟာ ဝိုင်အိမ်ဘီအေ အသင်းတွေ ကြီးကျယ်တဲ့အချိန်ပေါ့။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ပြောပြဖူးတာကတော့ အဲဒီအချိန် လောက်တုန်းက တိုင်းပြည်က သိပ်မနိုးကြားသေးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက ဦးဥတ္တမကို လက်ခံဖို့ ကြောက်နေကြသတဲ့။ အစိုးရအရှိန်က သိပ်ကြီးတဲ့အပြင် နိုင်ငံခြား ဒီလောက်သွား နေတဲ့ဘုန်းကြီး ဘယ်မှာ ဝိနည်းနဲ့ ညီတော့မှာလဲဆိုပြီး ဦးဥတ္တမဆန်ကျင်ရေး ဝါဒဖြန့်တာတွေ ကလည်း ရှိနေသတဲ့။ ဆရာတော်ကလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူရိယတိုက်မှာပဲ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ သီတင်းသုံးနေသတဲ့။ နောက်တော့မှ ကမာရွတ် တပ်တွင်းကျောင်းဆရာတော်က ပင့်သွားသတဲ့။ နောက်တော့လည်း ဆရာတော်ဦးဥတ္တမဟာ သိပ်တန်ခိုးကြီးသွားတာပဲ။ ဝါတွင်းသုံးလသာ ရည်ကုန်မှာ နေပြီး ကျန်အချိန်မှာ ခရီးပဲ ထွက်နေတာပဲတဲ့။ အိန္ဒိယကို မကြာခဏသွားပြီး နိုင်ငံရေး လေ့လာတယ်။ ဗမာပြည်အရပ်ရပ်ကို တရားဟောထွက်တယ်။ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေတဲ့ မြန်မာပြည် တိုးတက်ဖို့၊ ခေတ်မှီဖို့ အမျိုးဘာသာသာသနာ ထွန်းကားဖို့ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ဖို့ ဟောတယ်။ တစ်ပြည်လုံးက ရဟန်းရော၊ လူရော သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုလက်ခံ ကြတာပဲတဲ့။ တန်ခိုးထက်တုန်းမှာ ဆရာတော် တရားတစ်ပွဲ ဟောရင် ငွေတစ်ထောင်တောင် ပူဇော်ကြရသတဲ့။ ဒီလိုလှူကြလို့လည်း ဆရာတော်ဟာ နိုင်ငံရေး တွင်တွင်လုပ်နိုင်တာ၊ ဒီလောက် ခရီးသွားနိုင်တာ ဖြစ်မှာပဲ”

ကိုဘသိန်း-

“ဟုတ်မှာပေါ့ပျ။ ဆရာတော်ထောင်ကျတာ ဘယ်နှစ်ကလဲပျ။ ကိုတင်ထွန်း သိလား”

“၁၉၅၁ခုနှစ် မှာပျ။ ဒေးဒရဲမြို့မှာ တစ်ကြိမ်၊ ဒေးဒရဲမြို့အနား တမာတကောရွာမှာ တစ်ကြိမ် တရားဟောရာမှာ အစိုးရ အကြည်ညိုပျက်စေတယ် ဆိုပြီး တရားစွဲတာပဲ။ အရေးပိုင် ဦးဖိုးဖေက ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်နဲ့ရှစ်လ စီရင်ချက် ချလိုက်တယ်။ ဖျာပုံရုံးမှာ ဆရာတော်ကို အမှုစစ်တော့ တောရောမြို့ပါ လူတွေအကုန်လာကြတာ၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက်မစည်ကားဘူးလို့ ဆိုတယ်”

ဗျ။ ထောင်ချတော့လည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံးက တိုက်ပိတ် ဆိုင်ပိတ် အလုပ်ပိတ် ဆန္ဒပြကြသတဲ့၊ ထောင်ကလွတ်လာတော့လည်း နိုင်ငံရေးကို ပိုလုပ်တာပါပဲ၊ ပို လူထုကြည်ညိုတာပဲ”

ကိုဘဟိန်း-

“ဂျီစီဘီအေ ဝံသာနုတွေ အားတက်သလာက် ဆရာတော်ကြီး တန်ခိုးကြီးတာပါပဲ”

ကျွန်တော်-

“၁၉၂၄-၂၅ခုမှာ နောက်တစ်ကြိမ် အရှေ့နိုင်ငံများနဲ့ ဂျပန်ပြည် လှည့်ပြန်တယ်။ ဒီလို လှည့်တုန်းမှာ အိန္ဒိယအမျိုးသားကွန်ဂရက်နဲ့ရော၊ မြန်မာပြည်ဝံသာနုတွေနဲ့ရော အဆက်မပြတ် ဘူးထင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင် ကွယ်လွန်တော့ ကွန်ဂရက်နဲ့ ဝံသာနု တွေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ တက်ရောက်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမယ်ဗျ”

ကျွန်တော်က ရပ်နေသည်။ ကိုဘသိန်းကား မှတ်စုတွင် မှတ်သားနေသည်။ ငေးနားထောင်နေသော ဒဂုန်တာရာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကိုဘဟိန်းကား စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညှိလိုက်၏။

ကိုဘသိန်းက ခါးဆန့်၍ မျက်နှာမော့လိုက်ပြီး-

“နောက်တော့ကော”

ကျွန်တော်က ဘယ်လိုဆက်ရမည်လဲမသိ ဖြစ်နေသဖြင့် ငေးနေသည်။ ကိုဘဟိန်းက စီးကရက် မီးခိုးများကို အလိပ်လိပ်အခွေခွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး-

“နောက်ပိုင်းတော့ ဂျီစီဘီအေဂိုဏ်းတွေက ကိုးဂိုဏ်းတောင် ကွဲသွားတော့ ဆရာတော်ကြီးလည်း စိတ်ပျက်ဟန်တူတယ်။ အိန္ဒိယမှာပဲ သွားနေတာ များတယ်။ အိန္ဒိယမှာလည်း အမျိုးသားကွန်ဂရက် နိုင်ငံရေးထက် ဟိန္ဒူမဟာဆဗ္ဗနိုင်ငံရေး ပိုလုပ်တာ တွေ့ရတယ်။ ၁၉၃၅ခုနှစ်မှာ အိန္ဒိယ ပြည်လုံး ဆိုင်ရာ ဟိန္ဒူမဟာဆဗ္ဗကြီးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာတယ်”

ကိုဘသိန်း-

“ဟိန္ဒူတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို ဘာဖြစ်လို့ ဥက္ကဋ္ဌခန့်သလဲ”

ကိုဘဟိန်းက ပြုံးလိုက်ရာ သူ့နှုတ်ခမ်းနီမှာ ရဲခနဲ လက်သွားသည်။

“ခုတလော တွေ့နေရတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟိန္ဒူကွမ်းယာဆိုင်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်မျိုးပေါ့ လဗျာ၊ စည်းရုံးရေး သဘောပေါ့။ ပြီးတော့ ဟိန္ဒူတွေရဲ့ အယူအဆအရ ဟိန္ဒူဘာသာမှာ ဘုရားအဆူဆူ ရှိသည့်အနက် ဗုဒ္ဓဂေါတမလည်း ဘုရားတစ်ဆူရည်လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်”

ကိုဘဟိန်း၏ ထိုရှင်းလင်းချက်ကို ကျွန်တော်များစွာ သဘာကျသွားသည်။ ဒဂုန်တာရာနှင့် ကိုဘသိန်း တို့လည်း နှစ်သက်နေကြဟန်တူသည်။

ကိုဘဟိန်း-

“ဦးဥတ္တမ ပျံလွန်တော်မူတာ ဘယ်နေ့ပါလိမ့်၊ နေ့စွဲမှတ်မိကြလား”

ကိုဘသိန်း-

“စက်တင်ဘာလ ၉ရက်နေ့ လေ”

ကျွန်တော်-

“စစ်ကြီးစတဲနေနဲ့ မကွာလှဘူး”

ကိုဘသိန်း၏ စိတ်ကူးသည် ဘယ်ကနေ ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ။ ကျွန်တော့်အား ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“ကိုတင်ထွန်း အင်းလျားသွားဦးမလား”

“မသွားတော့ဘူး”

“ခင်ဗျား မမြင့်ဦးကြီးဆီကိုလေ”

ကိုဘသိန်းနှင့် ဒဂုန်တာရာတို့ကား ပြုံးစိစိနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်-

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“မသွားတော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ အဆက်ပြတ်နေသလား”

ကျွန်တော်က ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ ပြုံးဖြူလုပ်နေပြီးမှ-

“အဆက်ပြတ်တယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူက ကျွန်တော် ဘီအယ်လ် ဆက်မတက်တာ အပြစ်ကြီးလုပ်ပြီး ခဏခဏ ပြောနေတယ်”

“အင်း ကိုယ့်အတွေ့အကြုံမျိုးပါပဲ။ အင်းလျားသူတွေက သူတို့ကိုယ်တိုင် အတန်းတွေအောင်လေ၊ ဒီဂရီတွေများလေ၊ ကိုယ်တို့အတွေးအခေါ်နဲ့ မတူလေ ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ ဘယ့်လောက် မျိုးချစ်စိတ် ရှိပါတယ်ဆိုဆို ဒီ ပညာတတ် အမျိုးသမီးတွေဟာ လုံခြုံမှုဘက်ကနေ တွေးတယ်၊ ဘဝလုံခြုံမှုရှိမရှိ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် နိုင်ငံရေးတစ်ခုတည်း ဇောက်ချလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မှန်တယ်မထင်ကြဘူး။ ဒီကိစ္စမှာတော့ အလျှော့မပေးနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ကံထ ပြန်ကြစို့ရဲ့”

ကိုဘဟိန်းက ထလိုက်သည်။ ဒဂုန်တာရာက-

“ပြန်တော့မယ်လား”

ပြန်တော့မယ်လေ”

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြသောအခါ ဒဂုန်တာရာနှင့် ကိုဘသိန်းတို့က လှေကားထိပ်ထိ လိုက်ပို့ ကြလေသည်။ နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဒဂုန်တာရာ အခန်းဆီသို့ ပြန်သွားကြလေသည်။ ။

ခရီးသွားဖော် ချစ်မမနှင့် ရှမ်းပြည်သွားခြင်း

သီတင်းကျွတ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ မိုးပြေးကလေး၊ တစ်ခါတစ်ခါ မိုးဖွဲကလေး၊ တစ်ခါတစ်ခါ နေပူမိုးကလေး လောက်သာ ရစ်သီရစ်သီ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော ကောင်းကင်မှ နေမင်းက ထွန်းတောက်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်တို့သည် စိမ်းစိုသော ရောင်ပြန်များ ဟပ်နေကြပေ၏။ ညဉ့်ဦးယံအခါများ၌ ဆန်းစသော်တာ ကွေးကွေးကလေးသည် မှုန်ရီရီရောင်ဝါဖြင့် ကြည်နူးဖွယ် တစ်မျိုးကို ဖန်တီးပေးနေတတ်၏။ လေပြည်ကလေးကလည်း ခပ်အေးအေး ဆော်သွေး နေတတ် ပေသည်။

သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းလှသော သီတင်းကျွတ်ပါပေတည်း။

ကျွန်တော်မူကား အလုပ်ခွင်မှာ ငြီးငွေ့လာလေပြီ။ အထူးသဖြင့် နေ့စဉ် နေ့စဉ် ကြေးနန်းသတင်း ဘာသာပြန်ရသည့် အလုပ်ကို စက်ဆုပ်လာသည်။ အထပ်တလဲ နေထွက်ကနေဝင် တောင်းတစ်လုံး နှင့် အခေါက်ခေါက် ကူလီထမ်းရသည့်ပမာ ခံစားမိလေသည်။ ပေးသော လခကိုလည်း မကျေ မနပ် ဖြစ်လာသည်။ အခြေခံအားဖြင့် ဦးပု၊ ဦးစောတို့ အစိုးရကို ထောက်ခံ၍ တို့ဗမာ အစည်း အရုံးကို ဆန့်ကျင်သော သတင်းစာ၏ ဝါဒကိုလည်း သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ တောင် မကျ မြောက်မကျ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားလည်း မဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးကိုလည်း ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် မလုပ် နိုင်သော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုလည်း မနှစ်မြို့နိုင်၊ ထို့ကြောင့် သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော သီတင်းကျွတ်တွင် ကျွန်တော်သည် ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် မမြမီက သူနှင့် ကလော၊ အင်းလေးတို့သို့ အလည်လိုက်ခဲ့ရန် ထပ်မံခေါ်ပြန် လေ၏။

သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော သီတင်းကျွတ်၊ လှပသည့် ကလော၊ အေးမြသည့် အင်းလေး၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှသော ခရီးသွားဖော် ချစ်မမ မမြမီ။ ရုန်းကန်မထွက်နိုင်သော ဆွဲငင်ခြင်းများ ပါပေတည်း။

ကျွန်တော်က အယ်ဒီတာချုပ်ထံ ခွင့်တစ်လ တောင်း၏။ စစ်သတင်းတွေကလည်း အရေးကြီး၊ လူစား ရုတ်တရက်ရှာရန်ကလည်း ခက်။ ထို့ကြောင့် ခွင့်မပေးနိုင်ဟု ဆိုသည်။ လခ ၇၅ကျပ်သို့ တိုးပေးပါမည် ဟုလည်း ချော၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မပေးလျှင် အလုပ်မှထွက်ရုံသာ ရှိတော့သည်ဟု တင်းလိုက်လေသည်။ သို့ဖြင့် ခွင့်တစ်လရပေတော့၏။ ငါ့တန်ဖိုး ဒင်းတို့ သိသွားပြီဟု ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်မိ၏။

ရန်ကုန်မှ ညရထားဖြင့် ထွက်ကြရသည်။ မမြမှီက ကျွန်တော့်အား ဘူတာရုံသို့ ဆင်းခဲရန် မှာထားလေသည်။ မမြမှီနာမည်ဖြင့် လေးယောက်စီး ဒုတိယတွဲတစ်တွဲကို သီးသန့် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်မည့် အဖော်တစ်ယောက်မှာ မသိန်းသိန်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောပြ ထားလေသည်။ မသိန်းသိန်းမှာ ပြည်လမ်းတွင်နေထိုင်သော မမြမှီ၏သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်းအတွင်းက မမြမှီအား မသိန်းသိန်းတို့အိမ်သို့ လိုက်ပို့စဉ်က မသိန်းသိန်း နှင့် ကျွန်တော် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ အခြားအဖော်တစ်ယောက် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်၍ သိမထားချေ။

ကျွန်တော်သည် စောစောပင် ကြိုတင်၍ ဘူတာသို့လာခဲ့သည်။ ရထားတွဲများကို နံပါတ်-၁ ပလက်ဖောင်းမှာ ထိုးထားပြီးဖြစ်၏။ မီးရထားမှာ မန္တလေးစာပို့ကြီးဖြစ်၍ တွဲများပြား၍ ရှည်လျား လှပ၏။ ရွှေညောင်သို့ဟူသော တွဲများကိုလည်း ချိတ်ပေးထားလေသည်။ မမြမှီ သီးသန့်လုပ် ထားသော တွဲမှာ ရွှေညောင်သို့ဟူသော တွဲတစ်တွဲဖြစ်ရာ ရှေ့ဆုံးလောက် ရောက်နေသဖြင့် အတော်ပင် ရှာယူရလေသည်။ မမြမှီတို့ကား မရောက်လာသေး။ ရထားတွဲကိုပင် ဖွင့်မပေးသေး။

ကျွန်တော်သည် ပစ္စည်းများကို တွဲရှေ့မှာချထားပြီး ခေါက်တုံ့လျှောက်နေသည်။ ကလေးကို သွားမည်ဖြစ်သဖြင့် ရှူးဖိနပ်ညိုညိုကို စီးထားသည်။ ဘလေဇာထူထူကို ဝတ်ထားသည်။ ဘလေဇာမှာ ညိုနုရောင်ဖြစ်လေသည်။ လုံချည်မှာကား ဥပုသ်တော်ဆင်ခေါ် မန္တလေးပိုးလုံချည် ဖြစ်သည်။ အဖြူကွက်များ ဘေးမှ ဖောက်ရက်ထားသည့် ပိုးမှာလည်း ညိုနုရောင်ပင်ဖြစ်၏။

အထုပ်အပိုးကြီးငယ်နှင့် တတိယတန်းခရီးသည်များက အပြေးအလွှား နေရာရှာပြီး ရေးကြီး သုတ်ပျာ တွဲပေါ်သို့တက်၍ နေကြသည်။ ဈေးသည်များ၏ အော်ဟစ်သံများ၊ ကူလီလှည်းများ၏ ဘီးသံများလည်း ဆူညံစပြုလေပြီ။ အခြား ဒုတိယတန်းတွဲများနှင့် ပထမတန်းတွဲများမှာ လူများ ရောက်ကြလေပြီ။ မမြမှီတို့ကား ရောက်မလာသေး။ ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ မျှော်ကြည့်မိ၏။ မပေါ်လာသေးတိုင်း နာရီကိုလည်း ကြည့်မိ၏။ အချိန်များစွာ ကျန်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မပူပါ။

အတန်ကြာသောအခါ မမြမှီနှင့်မသိန်းသိန်းတို့ ရောက်လာလေသည်။ သူတို့နောက်မှ အသက် ၄၀ နီးပါး မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ပါလာလေသည်။ ထိုမိန်းမကြီးကား ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရုပ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် စင်စင်ကြယ်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း စိန်ရွှေမပါ။ မျက်နှာခြယ်ပုံ ဆံပင်ပြုပြင်ပုံ တို့မှာလည်း ရိုး၊ မမြမှီတို့နှင့် ဆက်ဆံရာမှာလည်း များစွာနိမ့်ချသဖြင့် အစေခံ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု အောက်မေ့လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်မည်၊ မလိုက်မည်ကိုလည်း မဝေခွဲတတ်ချေ။

မမြမှီ-

“မောင်တင်ထွန်း ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ သိပ်စောင့်နေရသလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က တမင် စောစော ကြိုလာခဲ့တာပါ”

မသိန်းသိန်းသည် တွဲနားခပ်မြန်မြန်ကပ်သွားပြီး-

“ဟောတော့ တွဲလည်း မဖွင့်ရသေးဘူး”

ကျွန်တော်က မမြမှီအား-

“မမ ရီဇော့ဖ်လက်မှတ်ကလေး ပေးပါ”

မမြမှီက လက်မှတ်ကလေး ထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် လက်မှတ်စစ်တစ်ယောက် ကို သွားပြလေသည်။ ခဏကြာလျှင် တွဲဖွင့်ပေးကြလေသည်။ တွဲပေါ်သို့ အထုပ်အပိုးများ၊ အိပ်ရာ လိပ်များ၊ သေတ္တာများ တင်ပြီးသောအခါ မသိန်းသိန်းတစ်ယောက်တည်း အရင်တက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က မမြမှီအား-

“မမ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မသိန်းသိန်းအပြင် ဘယ်သူပါဦးမှာလဲ”

မမြမှီက ပါလာသောမိန်းမကြီးအား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရထားပေါ်တက်စေရင်း-

“သူလည်း ပါလာတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူတုံး မမ”

“ခိုင်းဖို့စေဖို့ ခေါ်ထားတာပါကွယ်၊ သိန်းသိန်းတို့အိမ်မှာ နေတယ်၊ သူက သိန်းသိန်းတို့ မွေးစားသမီး ပေါ့ကွဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး-

“အို မမကလည်း မဟုတ်တာကြီး၊ မသိန်းသိန်းရဲ့ သမီးကလည်း ၄၀ အရွယ်ကြီး”

မမြမှီက သဲသဲရယ်လိုက်သည်။ ရထားတွဲပေါ်မှာ ထိုမိန်းမကြီးသည် အထုပ်အပိုးများကို နေရာချထားနေသည်။ သိန်းသိန်းက ပန်ကာနှင့် မီးများကို အကုန်လုံးဖွင့်နေလေသည်။

“မောင်တင်ထွန်းကလည်း၊ မွေးစားတဲ့သမီးဆိုတာ ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် မွေးစားနိုင်တာပေါ့၊ တကယ်မွေးထုတ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဟဲဟဲ၊ မယုံရင် သိန်းသိန်းကို မေးကြည့်၊ မွေးစားသမီးဟုတ်မဟုတ်၊ ကဲ ကဲ တက်ကြဖို့”

ကျွန်တော်တို့ အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မမြမှီက-

“သိန်းသိန်းရာ ပန်ကာက လွန်လွန်းပါတယ်ကွာ၊ နည်းနည်းလျှော့လိုက်ပါဦး”

သိန်းသိန်းသည် ပန်ကာအရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ မမြမှီသည် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ညာဘက်ထောင့်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အား ခြေရင်းဘက်ရှိ ညာဘက်ထောင့်ခုံမှာ အထိုင်ခိုင်းသည်။ သိန်းသိန်း၏ မွေးစားသမီး မိန်းမကြီးကား ဘယ်ဘက်ခုံများမှာ ထိုင်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်က မထိုင်သေး။ အနည်းငယ်အိုက်လာသဖြင့် ဘလေဇာကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ရန် ဟန်ပြင်နေလေသည်။

မမြမှီက ကျွန်တော့်အား ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်နေရာမှ-

“ထိုင်လေ မောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ပါ့မယ်၊ နည်းနည်းအိုက်လာတယ်”

ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်နေစဉ် မမြဲမှီက ပြုံးလျက်-

“မချွတ်ပါနဲ့ဦး၊ ဒီအတိုင်း ဝတ်ထားလိုက်စမ်းပါဦး”

“ဘာလို့လဲ မမရဲ့”

ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

“ကြည့်ကောင်းလို့”

ကျွန်တော်ကား ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခြေဖျားထောက်၍ မြောက်သွားမိသည်။

“ကြည့်ကောင်းတယ်ကွ၊ ခုလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် အဆင်ပြေပြေလည်း ဝတ်ဦးမှပေါ့။ မောင်လေးဖို့ ပိုးလုံချည် နှစ်ထည်ရယ်၊ ဆွယ်တာရယ်၊ အပေါ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ရည် ဝယ်လာသေးတယ်။ သက္ကလတ် အပေါ်အင်္ကျီက ခုလိုပဲ ညိုဖျော့ဖျော့အရောင်ပဲ၊ ပြီးတော့မှ ဖွင့်ပြမယ်”

ကျွန်တော်က မမြဲမှီအား အဓိပ္ပာယ်ကွယ်ဝှက်ချက် လုံးဝမရှိသော အပြုံးဖြင့်သာ အဖြေပေးနေလေသည်။ မသိန်းသိန်းကား ရထားပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်နေလေသည်။ မိန်းမကြီးကား ဘာတစ်ခုမျှ မကြားဟန်ဖြင့် အချို့အထုပ်များကို ဖြေနေ၏။

မမြဲမှီကျေနပ်အောင် အတန်ကြာမျှ အအိုက်ခံနေပြီးနောက် ဘလေဇာကုတ်ကို ချွတ်ပြီး ခေါင်းရင်း နံရံမှ ချိတ်တွင် ချိတ်ထားလိုက်ပေသည်။

ရထားအပြင်ဘက် ထွက်မျှော်နေသော မသိန်းသိန်းအား မမြဲမှီက လှမ်းပြီး-

“သိန်းသိန်းရေ ကိုခင်မောင်လာဦးမလား”

“ကိုကိုက စကားနှစ်ခွ ပြောသွားတာပဲ၊ သူတို့အစည်းအဝေး စောစောပြီးရင်တော့ မီးရထား ဆင်းပို့မယ်တဲ့၊ မပြီးရင်လည်း မပို့တော့ဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့် မျှော်မနေပါနဲ့တော့ကွာ”

“မျှော်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်ဘက် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေတာပါ”

“ကိုခင်မောင်က သိန်းသိန်းအတွက် ဘာမှစိတ်ပူမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးစားသမီး အစောင့်အရှောက် ပါရင် ဘယ်ကိုသွားသွား စိတ်ချတာပဲ မဟုတ်လား”

“မချို ပါရုံနဲ့ ဘယ်စိတ်ချမှာလဲ၊ မြမြလည်းပါလို့ စိတ်ချတာပါ”

“အေး အပြန်အလှန်ပေါ့လေ၊ ကိုယ်တို့အိမ်က ဂီလာနဆရာကလည်း သိန်းသိန်းပါလို့ စိတ်ချတာ၊ မချိုပါရုံနဲ့ဆိုရင် စိတ်ချမှာမဟုတ်ဘူး ဟာ ဟ”

မမြမှီက ကလိဆွသော ရယ်ခြင်းဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ခန်းတွင်းမှာ သွက်ချာ ပါဒဖြင့် မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးထွန်းဝင်းကို ပြေးသတိရလိုက်သည်။ မမြမှီအား “ကျွန်တော်ပါလို့ကော ဦးထွန်းဝင်းက ပိုစိတ်မချပေးဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ဘယ်အဓိပ္ပာယ်သို့ ရောက်သွားပြီး ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ကောက်နိုင်မည်ဟု မဝေခွဲနိုင်သဖြင့် မမေးလိုက်ပေ။

မချိုဆိုသော မိန်းမကြီးကား ကျွန်တော်တို့ ဘာပြောနေသည်ကို ဘာမျှ ဂရုစိုက်ဟန်မရှိသဖြင့် နားများ လေးနေရောသလားဟု ထင်မိလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ရထားထွက်ရန် ဝီစီမူတ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့တွဲမှာ သီးသန့်တွဲ ဖြစ်သဖြင့် ဘယ်သူမျှ မတက်နိုင်ကြချေ။ အချို့တွဲများပေါ်သို့ကား နောက်ကျသော ခရီးသည် အချို့ အပြေးအလွှား အတင်းတက်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ နောက်ထပ် ဝီစီတစ်ချက် မူတ်သောအခါ သိန်းသိန်းသည် အိပ်ရာလိပ်မှာ ထိုးထားသော တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် တုတ်ဖြင့် နှစ်ချက်နာနာနှင့် တစ်ချက်သာသာ၊ သို့မဟုတ် နှစ်ချက်တစ်ဝက် ခေါက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ မချိုသည် မသိန်းသိန်းဘက် ကျောပေးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင် အလုပ်လုပ်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ မသိန်းသိန်းဘက် လှည့်လာလေသည်။ ထိုခဏ၌ မီးရထားလည်း ထွက်လေတော့သည်။ မချိုဆိုသော ထိုမိန်းမကြီးကား နားထိုင်းသည်မှာ သေချာပေသည်။

မသိန်းသိန်းကား မချိုအား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အိပ်ရာလိပ်များ ဖြန့်ခင်းရန်၊ ညအိပ်တော့ ဝတ်အိပ်ဖို့ အင်္ကျီတစ်ပတ်ရစ်များ ထုတ်ပေးရန် စသည်များကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ညွှန်ကြားလေတော့သည်။ မချိုက အသံသေးအသံကြောင်ဖြင့် အီး အဲ အေး လုပ်ပြီး တုံ့ပြန်နေသည်ကို ကြားရသဖြင့် မချိုမှာ စကားလည်း ဆွံ့အကြောင်း သိရပေတော့သည်။ မျက်စိမစောင်း၊ မေးမရွဲ့၊ ကိုယ်အင်္ဂါ မချို့တံ့ဘဲ နားထိုင်းပြီး ဆွံ့အနေခြင်းအတွက် ပိုအံ့ဩနေမိလေသည်။

မီးရထားသည် ဥဩသံတအူအူ၊ မောင်းလက်တံ တကျောင်းကျောင်း၊ ဘီးသံ တဂျွန်းဂျွန်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ရာ မြို့ပြင်ရောက်သောအခါ အရှိန်မြန်လာ၏။

အောက်ခုံနှစ်တန်းပေါ်တွင် မမြမှီနှင့် မသိန်းသိန်းတို့အတွက် အိပ်ရာများ ခင်းထားသည်။ အလယ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မချိုအတွက် အိပ်ရာခင်းသည်။ ခေါင်မိုးတွင် ဆွဲချိတ်ထားသော အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အိပ်ရာကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြင်ထားလိုက်ပေသည်။ သို့သော် စောသေးသဖြင့် မအိပ်ကြသေးပေ။ ကျွန်တော်သည် မမြမှီ၏ အိပ်ရာ ခြေရင်းဘက်တွင် ထိုင်ရင်း အပြင်သို့ ကည့်လိုက်သည်။ ဆန်းနေသော လကွေးကွေးကလေးကိုကြည့်ရင်း ခရီး၏ အနာဂတ်ကို ကြိုကြည့်လိုက်သည်။ ခရီးသွားအဖော်များကား နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ချစ်မမ-မမြမှီ၊ မမြမှီ ထားရာကနေသော မသိန်းသိန်း၊ နားထိုင်းဆွံ့အသော မချို။

ငွေလကွေးကလေးနှင့် ကြယ်တာရာတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ထပ်ကြပ်မကွာ အပြေးလိုက် ပါလာကြလေသည်။ မည်းမည်းအုပ်အုပ် သစ်ပင်များကား ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်သို့ ပြေး သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အတွေးများတွင် နစ်မြုပ်နေ၏။ သို့သော် အတွေးများကား ငွေလကွေးနှင့် ကြယ်တာရာများလို ကျွန်တော်နှင့် ထပ်ကြပ်ပါလာသော အတွေးများမဟုတ်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှုန်မွှားပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်ပေသည်။

“မောင်တင်ထွန်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မမကတော့ လိုက်မယ်ထင်တဲ့အဆင်တွေ ရွေးဝယ်လာခဲ့တာပဲ”

မမြမှီ၏အသံက ကျွန်တော့်အား လှုပ်နှိုးလိုက်သည်သို့ ရှိလေသည်။

ရထားတွဲအတွင်းဘက်သို့ လှည့်ထိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်အနီးမှာ ဖြန့်ချထား သော ဘန်ကောက်လုံချည်နှစ်ထည်နှင့် ဆွယ်တာတစ်ထည်ကို မြင်ရလေသည်။ ဘန်ကောက် တစ်ထည်မှာ ကြည်ပြာရောင်၊ အခြားတစ်ထည်မှာ နံ့သာရောင်၊ ဆွယ်တာမှာ အဝါနု၊ ပြီးတော့ သက္ကလတ် အပေါ်အင်္ကျီ အညိုနု။

“မမကလည်း ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီလို အထည်ကောင်းအဖိုးတန်တွေကို ဝတ်တတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သို့ကလို ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ထွက်နေသော်လည်း စိတ်ထဲမှာကား မမြဲမှီ၏ စေတနာအဟုန်သည် ကျွန်တော့်အား သိမ်းကျုံး ရစ်ပတ်နေပြီကိုကား ခံစားနေမိလေသည်။ မမြဲမှီက ခန့်သည့် အပြုံးဖြင့်-

“မဝတ်တတ်ရင် ဝတ်တတ်အောင် မမက သင်ပေးမယ်လို့ သိရဲ့လား ဟဲ့ ဟဲ့”

သိန်းသိန်းကား ညဝတ်ရန် အင်္ကျီ၊ လုံချည်များကို ယူလျက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ မမြဲမှီသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဖြန့်ထားသော လက်ဆောင်လုံချည်များနှင့် ဆွယ်တာကို ခေါက်လျက် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပွေ့ယူထားပြီး မမြဲမှီအား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်၏။ မမြဲမှီ၏ မျက်လုံးများမှာ ရီဝေနေသည်။

မီးရထားသည် တဝန်းဝန်း တဝေါဝေါ ကြီးမားသောအရှိန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေလေသည်။

သိန်းသိန်း ရေချိုးခန်းမှထွက်လာသောအခါ မမြဲမှီလည်း ညဝတ်ရန် အဝတ်များယူပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

မချိုသည် လုပ်စရာရှိသည်များ ပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခင်းထားသော သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် ဖင်ချ၍ထိုင်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ် သောက်နေလေသည်။ မီးဖွားများ မလွင့်အောင် သံဘူးကလေးဖြင့် ခံထား၏။

ကျွန်တော်သည် သေတ္တာကိုဖွင့်၍ မမြဲမှီပေးထားသော လက်ဆောင်များကို ထည့်ထားပြီး လမ်းမှာ အပျင်းပြေဖတ်ရန် ယူလာသော စာအုပ်များကို ထုတ်ယူထားလိုက်သည်။ ဆိုဗီယက် ရုရှား၊ လူဦးရေ ပြဿနာများ၊ စုံထောက် မောင်စံရှား၊ ဇနပုံပြင်များ။

သိန်းသိန်းကလည်း သူယူခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းများကို ထုတ်ယူနေသည်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ မြန်မာ့အလင်းမဂ္ဂဇင်း။

သိန်းသိန်းသည် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို လှန်လှော့ပြီးနေရာမှ ကျွန်တော့်တွင်ပါလာသော စာအုပ်များကို မျက်စိကျနေဟန် ရှိသည်။

“ကိုတင်ထွန်း ရှင့်စာအုပ်တွေကို ကျွန်မ မဖတ်ရဘူးလား”

“ဖတ်နိုင်တာပေါ့ မသိန်းသိန်းရဲ့၊ ဘယ်ဟာကြိုက်သလဲ”

မသိန်းသိန်းက ကလေးကြီးလို ပြုံးပြီး-

“ဇေနပုံပြင်”

ကျွန်တော်က မသိန်းသိန်း၏ ကလေးဆန်သော အပြုံးနှင့် ကလေးဆန်သော အကြိုက်ကို စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ရယ်ရင်း ဇေနပုံပြင်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် မမြေမှီသည် ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာလေ၏။ မချိုသည် မသိန်းသိန်းနှင့် မမြေမှီတို့၏ အကျိုး၊ လုံချည်များကို သပ်ရပ်စွာ ခေါက်နေသည်။

မမြေမှီသည် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း-

“ဘာစာအုပ်တွေပါလိမ့်၊ မမဖတ်ဖို့၊ ရွေးရအောင်၊ ဘယ်စာအုပ်ကဘာဆိုတာ မမကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က တစ်အုပ်စီ ကောက်ကိုင်ပြပြီး ရှင်းပြောသည်။

“ဒါက ကြီးပွားရေး ဦးလှရေးတဲ့ ဆိုဗီယက်ရုရှားအကြောင်း စာအုပ်၊ ရုရှားမှာ ဇာဘုရင် အုပ်စိုးစဉ်က တောင်သူလယ်သမား၊ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားတွေ အညှဉ်းဆဲခံရပုံတွေ၊ ဆင်းရဲသားတွေက ဓနရှင်တွေ၊ မြေပိုင်ရှင်တွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပုန်ကန်ပုံတွေ၊ လီနင်တို့ စတာလင်တို့စတဲ့ ရုရှားခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ အကြောင်းတွေ ရေးထားတယ်၊ သခင်နုရေးတဲ့ လူမွဲတို့၏ ထွက်ရပ်လမ်း စာအုပ်လိုပဲ”

“ဒီစာအုပ်ကိုတော့ မမ မဖတ်ချင်ဘူး၊ နောက်တစ်အုပ်အကြောင်း ပြောပြပါဦး”

“ဟောဒါက လူဦးရေပြဿနာတဲ့၊ ရေးတဲ့လူတွေကတော့ ဦးကံကြီး ဘီအေ-ဘီအီးဒီ နဲ့ ဦးကိုကိုလေး ဘီအက်စ်စီတို့ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ ဘီလပ်ကို ပညာတော်သင် သွားတဲ့လူတွေ ဖြစ်တယ်၊ မြန်မာတွေဟာ နိုင်ငံကြီးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းလိုက်နိုင်အောင် ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ နိုင်ငံခြားမှာရခဲ့တဲ့ ဗဟုသုတတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး ရေးထားတယ်၊ မြန်မာတွေရဲ့ ဖွားသေစာရင်းပြပြီး အဖတ်တင်တဲ့လူဦးရေ နည်းသေးတဲ့အကြောင်း၊ နို့စို့ ပုခက်တွင်း ကလေးတွေ အများအပြား သေဆုံးပုံအကြောင်း၊ အရွယ်ရောက်တဲ့ လူတွေကြားမှာလည်း ကာလသားရောဂါနဲ့ သေပျောက်တာ များပုံတွေ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော် အသေးစိတ်မဖတ်ရသေးဘူး။ မာတိကာနဲ့ နိဒါန်းကို ကြည့်ပြီး ပြောနေတာ၊ သို့ပေမယ့် အလွန်မှတ်သားဖွယ်ကောင်းတဲ့ အချက်အလက်တွေ ပါတယ် ဆိုတာတော့ သိနိုင်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ် ဖတ်မယ်လား”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ဒါက မင်းတို့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဖတ်ဖို့ပါကွယ်၊ မမတို့ဖတ်ရင် သိပ်စိတ်ဝင်စားမယ် မထင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် စုံထောက်ဦးစံရှားကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမှာပဲ ထင်တယ်။ ဆရာကြီး ဦးရွှေဒေါင်းဆိုတာ စုံထောက်ဝတ္ထုရေးရာမှာ ပါရဂူပဲ မမရဲ့။ အင်မတန် လူ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အရေးအသားပဲ။ ဒေါ်အုန်းသင်နှင့်သားများ စာအုပ်ကုမ္ပဏီက စုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုတိုကလေးတွေကို စုပေါင်း ပြီး ထုတ်ထားတာ။ ဒါက ပထမတွဲ၊ ဒါက ဒုတိယတွဲ”

ရွှေဒေါင်းရဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေ မမသိပ်ကြိုက်တယ်။ အဲဒီထဲ ဘယ်ဝတ္ထုများ ပါပါလိမ့်မလဲ”

ကျွန်တော်က ဒုတိယတွဲတွင်ပါသော ဝတ္ထုတိုကလေးများအမည်ကို ဖတ်ပြသည်။ “တဂူကူးကူ၊ ခြေကျိုးငကြိုင်၊ စစ်ဗိုလ်လင်မယား၊ လှေသူကြီးဦးမိုးသီး၊ မေးခွန်းပုစ္ဆာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ လက်ပြတ်အင်ဂျင်နီယာ”

“အေး ကောင်းတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်ကို မမဖတ်မယ်”

မမြမှီသည် စုံထောက်မောင်စံရှား ဒုတိယတွဲကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ မသိန်းသိန်းကား ဇဝန ပုံပြင်တွင် စိတ်ရွှင်လန်းနေ၏။

ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ၃ဦးစလုံး စာအုပ်ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်နေကြလေသည်။ မချိုကား ဆေးပေါ့လိပ်မိုန်းလျက်။

ကျွန်တော်တို့၏တွဲကို အတွင်းမှ အလုံပိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ဘာတစ်ခုမျှ မစိုးရိမ်ရဘဲ အေးချမ်းစွာ စီးနင်းလိုက်ပါနိုင်ကြပေ၏။

ပဲခူးမှထွက်ခွဲပြီး အတန်ကြာအခါ သိန်းသိန်းသည် သူ့ခေါင်းရင်းမှ မီးလုံးကလေးကို ငြိမ်းကာ အိပ်လေ၏။ မချိုလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ခင်းထားသော သူ့အိပ်ရာ၌ သိန်းသိန်းဘက်သို့ စောင်း၍ အိပ်နေလေ၏။ မမြမှီနှင့် ကျွန်တော်တို့ကား စာဆက်ဖတ်ကြတုန်း ဖြစ်လေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာသောအခါ မမြမှီသည် စာအုပ်ကို ရင်ခွင်ပေါ်မှာ မှောက်တင်ထားပြီး ခါးကိုကော့၊ ခြေကိုဆန့်လျက် အပျင်းထုတ်ကာ သမ်းလိုက်လေသည်။

“မမ အိပ်ချင်ပြီလား၊ ကျွန်တော် အပေါ်တက်ပြီး ဖတ်မယ်လေ”

ကျွန်တော်ကထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွ၊ မမ အိပ်ချင်လည်း ဒီလိုပဲ အိပ်လိုက်မှာပေါ့၊ မောင်လေးက အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်ဖတ်နေနိုင်သားပဲ”

မမြမှီသည် ရီဝေသော မျက်လုံးနှင့် ရီဝေသော အပြုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်နေ ပြီးနောက် သိန်းသိန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဟေ့ သိန်းသိန်း၊ အိပ်ပျော်နေပြီလား”

သိန်းသိန်းကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ သိုးနေအောင် အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသည်။

“သိန်းသိန်းတော့ အိပ်ပျော်သွားပြီ၊ မချိုကော အိပ်ပျော်နေပြီလား”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အကြံတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကလိခွ၍ ပြုံးမိခြင်းမျိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးကို မမြမှီက မိသွားသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲကွ၊ မင်းအပြုံး မရိုးဘူးထင်တယ်”

မမြမှီသည် ကိုယ်ကို စောင့်နှင့်ခေါင်းအုံးပုံပေါ် ပစ်မှီလိုက်ပြီး အကြော်အခြင်တောင့်လို့ ညှစ်ထုတ် သလို ကိုယ်လက်တို့ကို ညှစ်ထုတ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မသိန်းသိန်း၏ ခြေရင်းဘက်တွင် ထောင်ထားသော တုတ်ကိုယူပြီး ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ မသိန်းသိန်းခေါက်သလို နှစ်ချက်နာနာနှင့် တစ်ချက်သာသာ ခေါက်လိုက်၏။ မချိုကား မလှုပ်။ သေချာပေါက် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

“တုတ်တယ် မမက မေ့သွားတယ်၊ သူက ဒီလိုအချက်ပေးမှရတယ်။ မချိုလည်း အိပ်ပျော်သွား ပြီနော်၊ သိန်းသိန်းလည်း မကောင်းဘူး။ မချိုလည်း မကောင်းဘူး။ မမကို မစောင့်ဘဲ အိပ်ပျော် သွားကြတယ်”

ကျွန်တော်က မမြမှီ၏အိပ်ရာ အထက်တည့်တည့် အမိုးချိတ်ထားသော ခုံတန်း၌ ကျွန်တော့် အိပ်ရာကို ပြင်ဟန်ပြုရင်း-

“ကဲ ကျွန်တော်လည်း အိပ်တော့မယ်။ ကျွန်တော် ခြေရင်းက ထိုင်စာဖတ်နေရင် မမ ခြေကောင်းကောင်း ဆန့်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ဘုရား ဒါဖြင့် မောင်လေးလည်း မမကိုမစောင့်ဘဲ အိပ်တော့မှာပေါ့နော်၊ မောင်လေးလည်း သိန်းသိန်းတို့လိုပဲ မကောင်းဘူး”

မမြမို့သည် ငယ်မူပါသော မျက်စောင်းဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကလိလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကား နတ်ပူးသလို ဖြစ်သွားပေ၏။ အပေါ်ထပ်အိပ်ရာသို့ တက်ရန် ဟန်မပြင်နိုင် တော့ပေ။ ခြေကိုင်ရမလိုလို၊ လက်ကိုင်ရမလိုလိုဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လျက် စောင်နှင့်ခေါင်းအုံး ပေါ်တွင် လှဲမီနေသော မမြမို့၏ ရမ္မက်အာသာဖြင့် ဝင်းလက်ကာ ငယ်မူကြာမူပေါ်နေသော မျက်နှာကို လည်းကောင်း၊ တအိအိ မသိမသာ လှုပ်ရှားနေသော ဖောင်းကြွသည့် ရင်သားများကို လည်းကောင်း၊ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေတော့သည်။ ဘာပြောရမည်လည်း မသိ။ အာဆေးထည့် ထားသလို ခံစားနေရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတို့ပင်လျှင် ရပ်နေကြဟန် တူ၏။

မမြမို့သည် ကျွန်တော့်အား မိထားပြီဟု သိနေဟန်ရှိသည်။ ခါးကိုကော့လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို တွဲနံရံ ဘေး ကပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် နံရံဘက်ကပေါင်ကို မြှောက်ထားလေသည်။ ဒူးကွေးပေါ်မှ ဖြာကျနေသော ဖဲထဘီတစ်ပတ်ရစ်သည် ပန်ကာလေတွင် လှိုင်းထနေ၏။ ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ရှိသော ပေါင်တံခြေသလုံးကိုကား ဆန့်တန်း၍ ထားလေရာ ဖိထဘီအောက်ခြေ ခပ်ရွှေရွှေတွင် ခြေသလုံးသားများသည် ဖွေးခနဲ ပေါ်နေလေသည်။

“မောင်လေး ဘာကြည့်နေတာလဲ မအိပ်သေးဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ရင်ဝမှာ တစ်ဆို့နေသော အလုံးကြီးကို မနည်းမျိုချပြီး-

“အိပ်တော့မယ် မမရာ”

သို့ကလိုပြောရသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာကား စပါးကြီးချက် ညှို့ခံထားရသလို မရွေ့မရှားဖြစ်နေ၏။

မမြမို့သည် သူ့ခါးလယ်နား ဘေးဘက်မှာ လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ပြရင်း-

“ထိုင်လေ၊ ဒီမှာထိုင်”

ကျွန်တော်ကား ငယ်ရွယ်သောသူ မဟုတ်ပါ။ ကိလေသာ ကုန်ခန်းနေသည့် ရသေ့ရဟန်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ၎င်းပြင် ခုအချိန်အခါမျိုးမှာ ဈာန်ရနေသူပင် ဈာန်လျှော့မည် ထင်ရပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှအထွေအထူး မတွေးနိုင်တော့ချေ။ မမြေ့ပြောသည့်အတိုင်း မမြေ့ ပြသည့်နေရာ သူ့ဘေးမှာ ကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကတော့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ မျက်လုံးများလည်း ပြာဝေနေ၏။

မမြေ့က ကျွန်တော့်လက်ဖျားများကို ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း-

“မောင်လေး မမနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့ရတာ မပျော်ဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်ကား မမြေ့အား မကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို အခြားဘက် လွှဲထားရင်း-

“ပျော်ပါတယ် မမရဲ့”

“မင်းကြည့်ရတာ ပျော်တယ်မထင်ပါဘူးကွယ်၊ ကြည့်စမ်း လက်ဖျားတွေလည်း အေးလို့၊ မျက်နှာကို ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က မမြေ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ မမြေ့၏မျက်နှာမှာ အာသာရမ္မက်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် တောက်နေသည်။ ချစ်သွေးတွေ ထကြွလာသဖြင့် အလှမှာ အထူးစိုပြည်လန်းဆတ်လာသည် ဟု ထင်၏။ မမြေ့သည် ကျွန်တော့်လက်ဖျားကို သူ့ရင်ခွင်မှာအပ်ပြီး ဆုပ်နယ်နေ၏။ ခဏချင်းတွင် ကျွန်တော့်လက်ဖျားမှာ ပူနွေးလာ၏။ ကျွန်တော်သည် မမြေ့အား သိမ်းကျုံးဖက်ယူလိုက်လေသည်။ သူမ၏ခါးမှာ ကော့နေပြီး ကိုယ်မှာ ပေါ့လှသည်။ မျက်နှာမှာလည်း မော့ပြီးသားဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အဖန်ဖန်မွှေးသည်။ မမြေ့က ကျွန်တော့်ပါး၊ နှုတ်ခမ်း၊ နဖူးများပေါ်တွင် အကြိမ်ကြိမ် တုံ့ပြန်သည်။ မမြေ့သည် ကျွန်တော့်အား အားပါးတရ အကြိမ်ကြိမ် တုံ့ပြန်ပြီးနောက် ရှိုင်းငင်သောအသံဖြင့်-

“မမဖြင့် မောင်လေးကို ဘယ်လောက်ချစ်မှန်းမသိဘူး”

ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြော။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်သာ ဖက်ထားသည်။

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် မခင်သစ်ကလေးသည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

“ပြောစမ်းပါ မမကို ချစ်ကဲ့လား”

ကျွန်တော်က မဖြေနိုင်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ပြီး ပါးချင်းအပ်၍သာ ထားရသည်။

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ဖက်ထားသော လက်များကို ဖြုတ်ပြီး ခေါင်းရင်းမှ မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အား ချစ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဖက်ပြန်လေသည်။ နမ်းလိုက် သည်မှာလည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ နေရာကွက်လပ် မကျန်အောင် ဖြစ်လေသည်။

ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် “မမက မောင်လေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ” ဟု ပြောနေသည်။ “မမကို မောင်လေးက ချစ်ကဲလား” ဟု မေးနေသည်။

ကျွန်တော်ကား အချစ်ဦး မခင်သစ်ကလေးအား ငဲ့မနေနိုင်တော့ပြီ။

“ချစ်ပါတယ် မမရဲ့၊ မချစ်ဘဲနဲ့ ဒီလိုလုပ်ပါ့မလား”

သည်လိုပြောပြီး ကျွန်တော်ကတစ်ဖန် မမြမှီ၏ မျက်နှာတွင် နေရာကွက်လပ်မကျန်အောင် နမ်းရ ပြန်လေသည်။

နောက်တော့ မမြမှီ၏ ခေါင်းနှင့်ကျောကို စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးပုံပေါ်မှာ တင်ထားပြီး ကျွန်တော်က သူ့ရင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးထားလေသည်။ မမလက်များက ကျွန်တော့်ဆံပင်များနှင့် နားရွက်များကို ကစားနေသည်။ ကျွန်တော့်လက်များကား ဟိုဟိုသည်သည် ဆော့ကစားနေသည်။

“မမကို ချစ်ကဲလား ပြောပါဦး”

“ချစ်ပါတယ်၊ မမဟာ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး”

“ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကလေးကြားရတာ အားမရလို၊ မေးနေတာပါ မောင်ကလေးရယ်၊ မမကို အစဉ် သနားပါကွယ်၊ မမဟာ အချစ်ဆာလောင်နေတဲ့သူပါ”

ထိုခဏ၌ ဦးထွန်းဝင်းသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာလေသည်။ သွက်ချာပါဒ ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေရသော ဦးထွန်းဝင်း၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်တော့်အား စိတ်ကူး ယဉ် အိပ်မက်မှ လှုပ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ နတ်ဘုံနတ်နန်းသည် ချက်ချင်း အဝီစိငရဲ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသလို ရှိပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လွန်စွာထိတ်လန့်သွားသည်။ နွေးနေ သော ကျွန်တော့်သွေးများသည် အေးသွားဟန်ရှိသည်။ တင်းကျပ်သော အဖွေအပိုက်တို့သည်

ပျော့ရွေးသွားသည်။ ချစ်စနိုးအမှုအရာဖြင့် မမြေ့မီ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အုံးထားသော ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းသည်ပင်လျှင် ချစ်ရိပ်ချစ်ငွေ့ ကုန်ခန်းသွားဟန်တူသည်။

“မောင်လေး ဘာဖြစ်သွားတာတုံး”

“ကျွန်တော် ကြောက်တယ်မမ၊ ကြောက်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မမြေ့မီ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ခေါင်းကို မထူပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ မမြေ့မီလည်း လိုက် ထိုင်ရင်း-

“ဟင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မောင်လေး၊ ဘာကြောက်တာလဲ”

“မမရယ် ကျွန်တော်တို့ ချစ်ရုံချစ်ကြရအောင်၊ ရှေ့မဆက်ကြစို့နဲ့”

“ဟင်မောင်လေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဘာကြောက်သွားတာလဲ၊ မမကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒုသနသော ဆိုတဲ့အပြစ်ကို ကြောက်လာတယ်”

“ဒုသနသော ဟင် ဟုတ်လား”

မမြေ့မီသည် သို့ကလိုမေးပြီးနောက် သက်ပြင်းကြီးချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်များကို ဆုပ်ကိုင် ထားသော သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများသည် အားလျော့သွားကြသည်။

“သူများသားမယားကို ပြစ်မှားခြင်းဟာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်တဲ့၊ မမကိုတော့ ချစ်မြဲချစ်နေမယ်၊ မောင်လေးကိုလည်း မမက ချစ်မြဲချစ်နေပါ၊ သို့ပေမယ့် အဲဒီ အကုသိုလ် မရောက်အောင် ရှောင်ကြဉ်နေကြပါစို့လား မမရယ်”

မမြေ့မီကား ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ မှောင်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း တွေးတော ငေးမောနေမည် ထင်သည်။ မီးရထားသည် တဝန်းဝန်း ခုတ်မောင်းနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရင်တွင်း မှာကား မီးရထား အစင်းပေါင်းများစွာ ခုတ်မောင်းနေကြပေ၏။ မမြေ့မီသည် ကျွန်တော့် ပခုံး နှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍နေသည်။ နောက်တော့ ရှိုက်ရှိုက်လာသည်။ အတန်ကြာတော့ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေလေတော့သည်။ မမြေ့မီမှာ အသက် ၃၀ ကျော် ၃၅ နှစ်အတွင်းက မိန်းမကြီးနှင့်မတူ၊

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ခိုကိုးရာမဲ့သော သူငယ်မကလေးနှင့်သာ တူနေတော့သည်။ ကျွန်တော်က လူကြီးအရာ ရောက်နေလေသည်။

“မငိုပါနဲ့၊ မမရယ်၊ သည့်ထက်တိုးပြီး မမှားကြရင် ပြီးရောပေါ့၊ တိတ်ပါနော် တိတ်”

မမြမှီသည် မျက်ရည်သုတ်နေလေသည်။ ရှိုက်၍ကား ကောင်းတုန်းပင်။

“မမရယ် ညစ်ညမ်းတဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်ထဲ မတိုးမိရင် တော်ရောပေါ့၊ ချစ်တာကတော့ မချစ် ပါနဲ့လို့ တားလို့မရနိုင်ပါဘူး၊ ထိန်းလို့ချုပ်လို့ ရတဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မမကို ကျွန်တော် ချစ်မမြဲချစ်နေမှာပဲ၊ မမကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်မြဲချစ်နေမှာပါနော်။ စင်ကြယ်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ ပိုလို့တောင် စွဲမြဲနိုင်ပါတယ်။ သံဟာ သံချေးမတက်ရင် ထာဝစဉ် ခိုင်မာသလိုပေါ့ မမရဲ့။”

မမြမှီ၏ ရှိုက်ခြင်းများသည် အဆက်ဝေးဝေးလာပြီး အရှိန်ပျော့ပျော့သွားလေ၏။

မီးကိုဖွင့်လိုက်မည်ဟု လုပ်မိသည်။ သို့သော် မီးရောင်ထဲမှာဆိုလျှင် မမြမှီသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဘယ်လိုကြည့်ရမည်လဲဟု အရှက်အကြောက်ဝင်၍ လာကောင်းလာလေမည်။

“မောင်လေး မမကို အချစ်မပျက်ဘူးနော်”

“ဘာလို့ပျက်ရမှာလဲ မမရဲ့၊ မပျက်နိုင်တဲ့အချစ်ပါ”

“နည်းနည်းမှ မကွက်ဘူးနော်”

“ဘာလို့ကွက်ရမှာလဲ မမရဲ့၊ အကွက်မထင်နိုင်တဲ့ အချစ်ပါ”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ဖက်လိုက်ပြန်ပြီး ရင်ချင်းကပ် ပါးချင်းအပ်ထားပြန်သည်။ ကျွန်တော် ကား အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်သော ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက အတွေ့ကိုပင် မကြံဖူးသေးသော အစိမ်းကလေးဖြစ်လေရာ မတုံ့ပြန်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် သွေးသားတို့သည် ပူနွေးလာ သလောက် ကျွန်တော့် အပွေ့အဖက်တို့သည် တင်းကျပ်လာပြန်လေသည်။ သည်တော့မှ မမြမှီက ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး-

“သည့်ရှေ့ တိုးမမှားအောင် ကြိုးစားကြစို့လား မောင်လေး”

ကျွန်တော်ကား ရီဝေသောခံစားမှုနှင့် မပြတ်သားသောအသိတို့၏ ဦးဆောင်မှုကြောင့် ငေးမောနေရာမှ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု စိတ်မပါတပါ ဖြေလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ စိတ်ကိုတင်းနိုင်သည်။ အမြင်ကို သန့်ရှင်းနိုင်သည်။

“ ကဲ မမ အိပ်ရစ်တော့၊ ကျွန်တော် အပေါ်တက် အိပ်တော့မယ် ”

“တက်တက် မမလည်း အိပ်တော့မယ် ”

ကျွန်တော်သည် အပေါ်ထပ် အိပ်ရာသို့ တက်ခဲ့လေသည်။

အိပ်၍ကား မပျော်ပါ။

ပျော်အောင် ကြိုးစားအိပ်တော့မှ မီးရထားသံ တဂျွန်းဂျွန်းက ပိုမြည်ဟိန်းလာသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းက ပိုမို ပြင်းထန်လာသည်။ ရင်တွင်းမှာ ဆန္ဒနှစ်ခု စစ်ခင်းနေသည်။ သွေးသား၏ ဆန္ဒနှင့် ဉာဏ်အမြင်၏ ဆန္ဒ။ သွေးသားက မမြေ့နှင့် အစွမ်းကုန် နီးစပ်ယှဉ်တွဲဖို့ တောင်းဆိုနေသည်။ ဉာဏ်အမြင်က အပြစ်မကျူးလွန်မိအောင် ရှောင်ရှားဖို့ တောင်းဆိုနေသည်။ မမြေ့၏ ငယ်မူကြာမှုပါသော အသာရမ္မက်ဖြင့် ဝင်းလက်နေသော မျက်နှာကို စွဲလမ်းနေသည်။ ဖောင်းကြွလှိုက်ဖိုနေသော ရင်သားများ၊ ကော့ထားသော ခါး၊ ကား၍ အိစက်သော တင်သားများနှင့် လုံးကျစ်လှပသော ပေါင်တံများကို တစ်မုံစီမုံမြင်နေသည်။ ဒါတွေကို မျက်စိထဲမှ ကြိုးစားဖျောက်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် မပျောက်။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ထောင်သောင်းများစွာကို နှိမ်နင်းရသည်က လွယ်ကူဦးမည်။ ဤ ဖောက်ပြားသော အာရုံများနှင့် မှားယွင်းသော ဆန္ဒများကို နှိမ်နင်းရသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။

နှိမ်နင်းရန် ကြိုးစားရင်း စိတ်သာ မောရသည်။ ကိုယ်သာ နွမ်းလျဖြစ်ရသည်။ နှိမ်နင်းမရတိုင်း ဟိုဘက်စောင်းအိပ်၊ သည်ဘက်စောင်းအိပ်၊ ပက်လက်လှန်လိုက်၊ မှောက်လိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေလေသည်။ အောက်တွင် အိပ်နေသော မမြေ့လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူပင် ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။ စောင်းလိုက်၊ လှန်လိုက်၊ မှောက်လိုက်၊ ဆန့်လိုက်၊ ကွေးလိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက် လုပ်နေသော မမြေ့၏ လှုပ်ရှားသံများကို ကြားနေရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြေ့အား တပ်မက်ချစ်ခင်ရုံမက အသနားပိုလာပြန်လေသည်။ ကလေးလို ချိုးပွဲချ၍ ငိုရှာသော မမြေ့၊ မိန်းမသားဖြစ်ပါလျက် ကျွန်တော့်အပေါ် ဟန်မဆောင်နိုင်ရှာသော

မမြမှီ၊ ကျွန်တော့်အား လိုလားလှသဖြင့် အရှက်အကြောက် မထားနိုင်ရှာသော မမြမှီ၊ နာတာရှည် လူမမာ လင်ကြီးကြောင့် ဝဋ်ခံနေရရှာသော မမြမှီ။

ယခုတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲပေါ်လာသော ဦးထွန်းဝင်းသည် ကျွန်တော့်အား တုန်လှုပ်ချောက် ချားခြင်း မဖြစ်စေတော့ပေ။ သွက်ချာပါဒဖြင့် အိပ်ရာထဲ အမြဲလဲနေသော ဦးထွန်းဝင်း၊ သူသည် မသာတစ်ပိုင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ချစ်သော မမအား သက်သက် ဒုက္ခပေးနေသူ ဖြစ်၏။ ဤ မသာတစ်ပိုင်း ကောင်ကြီးသည် မသာလုံးလုံး ဖြစ်သွားလျှင် မမြမှီ ဝဋ်ကျွတ်သွားစရာရှိသည်။ ခုတော့ မသာတစ်ပိုင်းအဖြစ် နှစ်ရှည်လများနေပြီး မမြမှီအား ငရဲတစ်ပိုင်းသို့ ပို့နေသည်။ မမြမှီ၏ ဘဝကို ခြောက်သွေ့ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေသည်။

မီးရထားခုတ်မောင်းသံ တုန်ခတ်သံကို ကျော်ဖြတ်၍ ဟောက်သံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သိန်းသိန်း ၏ ဟောက်သံလား၊ မချို၏ ဟောက်သံလား မပြောတတ်။ မမြမှီက အိပ်ရာထဲမှာ လူးလွန် နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ချောင်းဟန်သံပြုသည်။

ဝဋ်ခံနေရသော မမြမှီသည် အရှက်အကြောက် ဘေးချိတ်ထားပြီး ကျွန်တော့်အား လိုက်စား ရှာသည်။ ဒါကို ကျွန်တော်က မထောင်ထားဘဲ ဒုသနသော ကြောက်ပြီး သူ့အလို မလိုက်ခဲ။ မမြမှီက ကျွန်တော့်အား စိတ်နာသွားလေမည်လား၊ အချစ်ကွက် သွားလေမည်လား၊ ကျွန်တော် သူတော်ကောင်း လုပ်မှုကြောင့် မမြမှီ အရှက်ကွဲသွားလေပြီလား။

နားထောင်။ အောက်ကလာသောအသံသည် သက်ပြင်းချသံရိုးရိုး ဟုတ်ကဲ့လား။ ရှိုက်သံနှင့် တူသည်။ မမြမှီသည် အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး ကျိတ်ငိုနေဟန် ရှိသည်။ ဟော ကြားရပြန်ပြီ၊ အမှန်ပင် ရှိုက်သံဖြစ်သည်။ ရှိုက်သံသာမက နှာခေါင်းမှ အပူရည်ညစ်သံကိုပင် ကြားရသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြမှီအား ချောရမည်။ နှစ်သိမ့်ရမည်။ အလိုလိုက်ရမည်။ မမြမှီကဲ့သို့ပင် အရှက် အကြောက်ကို ဘေးချိတ်ရမည်။ သို့မှ ယောကျ်ားကောင်းပီသမည်။ မမြမှီအား မသာတစ်ပိုင်း ကောင်ကြီး မပိုင်၊ မမြမှီအား မမြမှီသာ ပိုင်သည်။ မမြမှီက အညွတ်အနူး ခွင့်လွှတ်လျှင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှ အပြစ်မရှိနိုင်။

ကျွန်တော်သည် ခိုင်မြဲသော သန္ဓ်ဇွန်ဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ မမြမှီ၏ ခါးလယ် နံဘေးဘက်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မမြမှီကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ မှောင်နေသဖြင့် ကောင်းစွာမမြင်ရ။ ရထားတွဲထဲမှာ ရေချိုးခန်းမီးတစ်လုံးသာ ထွန်းထားသည်။ ရေချိုးခန်း တံခါးကို ပိတ်ထားသဖြင့် အကြိုအကြားမှ မီးရောင်အနည်းငယ်သာ တိုးဝင်နေသည်။ သို့သော် မမြမှီသည် ဖိုလှိုက်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ခံစားရလေသည်။

ကျွန်တော်က မမြမှီ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး-

“မမ”

မမြမှီက ခြောက်ကပ်နေသော အသံဖြင့်-

“ဘာလဲ မောင်လေး”

မမြမှီ၏ အဆင်သင့်တုံ့ပြန်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်မြူးသွားသည်။ ကျွန်တော် ခံစားနေရသလို မမြမှီ ခံစားနေရကြောင်း ထင်ရှားလှပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ မပြောနိုင်သေးဘဲ မှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်၍ မမြမှီ၏ မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် အားစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။ မမြမှီကလည်း သည်လိုပင် တုံ့ပြန်၍ ကြည့်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ခံစားရသည်။

မမြမှီကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ သို့သော် လှုပ်ရှားသောအသံဖြင့်-

“ဘာတုံး မောင်လေး”

ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပူလာသည်။ အသံကလည်း ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်လာသည်။

“မမ”

မမြမှီသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဟိုဘက်ပေါင်ကို ထောင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ပေါင်ကို ကား ချမြဲချထားသည်။ မမြမှီ စောင်ခြုံထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။

“ဘာပြောမလိုလဲ မောင်လေးရဲ့”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အောက်ကပင့်၍ ပွေ့ကိုင်ပြီး-

“မမ”

မမြမှီသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အောက်ကပင့်ကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်လက်များ၌ ခွင်ကျအောင် သူ့ကိုယ်နေကို ပြင်ပေးရင်း မြူးကြွလာသော အသံဖြင့်-

“အို မောင်လေးကလည်း ဘာပြောမလို့လဲ၊ မေးနေတာ ပြောလည်း မပြောဘူး”

“ကျွန်တော်လေ ဘာမှ မကြောက်တော့ဘူး၊ ငရဲကြီးမှာလည်း မကြောက်တော့ဘူး၊ ငရဲကြီးချင်ကြီး အဝီစိချိုးကပ်လည်းကပ်၊ မမနဲ့ လမ်းကုန် စခန်းကုန် ချစ်ရရင် ဘာမဆိုခံရဲတယ်။ နောက်ဘဝ မပြောနဲ့၊ ခုဘဝ စက်တိုင်တက်ရလည်း တက်မယ်”

မမြမှီက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်လိုက်သည်။

“နိမိတ်မရှိ နမာမရှိတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ မောင်လေးရယ်၊ ဘယ်ကလာ စက်တိုင်တက်ရမှာလဲ၊ ဒါတွေ ပြောလည်းမပြောနဲ့၊ တွေးလည်း မတွေးနဲ့။”

ကျွန်တော်က မမြမှီရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးလိုက်သည်။ မမြမှီ၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့် ဆံပင်တွေကို ကစားနေသည်။ အခြားတစ်ဖက်က ကျွန်တော့်နားရွက်ဖျားကို ဆော့နေသည်။

“မမကိုယ်ကို မမသာပိုင်တယ်၊ သည့်ပြင် ဘယ်သူမှ မပိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ပိုင်တယ်၊ သည့်ပြင် ဘယ်သူမှ မပိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူရင် တစ်ယောက် ကိုယ်ကို တစ်ယောက် ပိုင်နိုင်တယ်”

မမြမှီက ကျွန်တော့်အား လက်မောင်းအောက်မှ ပင့်ဖက်ကာ အပေါ်သို့ ဆွဲ၍ မျက်နှာချင်းအပ် ထားလိုက်ပြီး-

“ကိုယ်ချည်းပဲလား မောင်လေးရဲ့၊ စိတ်ကော”

“အို မမကလည်း စိတ်ကတော့ အထူးပြောဖို့ လိုသေးသလား၊ အစကတည်းက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပိုင်နေကြတာပဲ”

မမြမှီသည် သူ့စောင်ထဲသို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ဆွဲယူလွှမ်းခြုံပေးပြီးနောက် ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် ကွက်လပ်မကျန်အောင် နမ်းရှုပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သည်အတိုင်းပင် တုံ့ပြန်နေ လေသတည်း။ ။

၅၃

သေလိုက်ချင်တာပဲ မောင်လေးရယ်

မီးရထားသည် သာစည်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ တွဲများကို ဖြုတ်ပြီး သာစည်ရွှေညောင်ရထားသို့ ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ညနေ ၂နာရီလောက်တွင် သာစည်ဘူတာမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

နေသည် ချစ်ချစ်တောက်ပူလျက်ရှိသည်။ ယာခင်းများက မျက်စိတစ်ဆုံးရှိ၏။ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ငရုတ်၊ ဝါခင်းများ၊ ကြိုးကြားကြိုးကြားတွင်ကား ချုံပုတ်တောစပ်များ။ ၎င်းတို့သည် တစ်မိုးတွင်းလုံး ရေသောက်ထားကြသဖြင့် စိမ်းစိုလန်းဆန်း ရှိနေကြသော်လည်း နေပူကို သက်သာအောင် မလုပ်နိုင်ကြပေ။

အရှေ့ဘက်သို့ ခုတ်မောင်းရင်း ရှုမြင်ကွင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလာသည်။

ယာခင်းတွေ ကျလာပြီး ချုံပုတ်တောစပ်တွေ များလာသည်။ ဝါးရုံတွေ၊ ရေစီးနေသော ချောင်းမြောင်းတွေ တွေ့လာသည်။ နေပူကျကျတွင် ပြာမှိုင်းမှိုင်းမြင်ရသော တောင်များသည် စိမ်းရင့်ရင့် ဖြစ်လာကြလေသည်။

မမြမှီနှင့် သိန်းသိန်းတို့သည် ရေချိုးကြ၏။ သနပ်ခါးလိမ်းကြ၏။

မမြမှီ ရေချိုးခန်းက ထွက်လာသောအခါ သနပ်ခါးရေကျကျ လိမ်းပြီးသား ဖြစ်သည်။ နောက်တွဲ ဆံထုံးမှာ ကပိုကရိုနိုင်လှသည်။ ဝတ်ထားသောလုံချည်မှာ အပွင့်အအာ၊ အရွက်အနွယ် သန်သန်ပုံ ရိုက်ထားသော ပါတီတ်လုံချည် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် အဆင်ပြေလှပေ၏။ သနပ်ခါးရေကျ၊ နောက်တွဲဆံထုံးနှင့်လည်း ပန်ရလှပေ၏။

“မောင်တင်ထွန်း ရေမချိုးတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မချိုးတော့ဘူး၊ မန္တလေးရထားမှာ မနက်က တစ်ခါချိုးခဲ့ တော်ရောပေါ့”

“မျက်နှာတော့ဖြင့် သွားသစ်ချေပါဦးကွယ်၊ မျက်နှာမှာ အဆီတွေနဲ့。”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏနေတော့ သစ်တာပေါ့”

မချိုကား သိန်းသိန်း၏ အဝတ်ဟောင်းများကို ခေါက်နေသည်။ သိန်းသိန်းမှာမူ ဇဝနပုံပြင်ကို ဆက်ဖတ်နေလေသည်။ သူဝတ်ထားသော ပါတိတ်လုံချည်မှာ မမြဲမှီနှင့် ဆင်တူဖြစ်၏။

ယင်းမာပင်ဘူတာ လွန်သောအခါ တောင်ခြေသို့ ရောက်လာသည်။ ပင်စောက်သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ဝါးပိုးရုံကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ထင်းပုံများ၊ သစ်လုံးကြီးများ၊ သက်ငယ်ချပ် အပုံများ၊ နွားလှည်းများ၊ ကျွဲများ၊ ဆင် နှစ်ကောင်သုံးကောင်။

ယင်းမာပင်မှာ အိမ်ခြေစည်ကား၏။ နေခင်းထိုင်ခင်း သာယာ၏။

ပင်းချောင်းကြီးကို ကူးဖြတ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သိသိသာသာကြီး ရာသီဥတု ပြောင်းလာသည်။ နေပူသက်သာလာသည်။ လေအေး တိုက်ခတ် တိုးဝင်နေသည်။ မီးရထားမှာလည်း သာစည်မှ ထွက်ခါစကလို မမြန်တော့ချေ။

တဖြည်းဖြည်း တောင်များပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ လမ်းက အကွေ့အကောက် များလာသည်။ တစ်တောင်တက်ပြီးလျှင် ရှေ့ကတစ်တောင် ပေါ်လာသည်။

တောင်များမှာ အဝေးကကြည့်လျှင်သာ ညိုမှိုင်းမှိုင်းနှင့် တစ်ရောင်တည်းဖြစ်သည်။ မနီးမဝေး ကြတော့ စိမ်းညိုညို၊ အနီးကပ် ကြည့်ရသောအခါ ရောင်မျိုးစုံလှသည်။ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်သားပြတ် များမှာပင် ရောင်မျိုးစုံလှသည်။ ကျောက်သင်ပုန်းရောင်ကို ကျော်ဖြတ်ခုတ်မောင်းပြီးနောက် ခဲရောင်သို့ရောက်သည်။ သံချေးရောင်နေရစ်ခဲ့ပြီး ထုံးခြောက်ရောင်က ကြိုနေသည်။ မြေကလည်း အရောင်အမျိုးမျိုး၊ မြေနီ၊ မြေဝါ၊ မြေနက်၊ မြေဖြူ၊ မြေပြာ၊ မြေနီလွှမ်းသော နေရာတွင် သစ်ပင်ပင်စည်သို့ပါတက်၍ နီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရေစီးစမ်းချောင်းကလေးများက တသုန်သုန် တသွင်သွင်နှင့် ကြည်လင်လှသည်။ အောက်ခြေက ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများကို မြင်နေရသည်။ ငါးစောင့်ဖမ်းနေသော ဗျိုင်းများမှာ သမာဓိ ကောင်းလှသည်။ ရထားသံကို ကြားမှကြားပါလေစ အောက်မေ့ရသည်။

အချို့ချောင်းဝှမ်းများထဲရှိ ကျောက်ဆောင်များသည် ဘော်ရောင်တောက်ပြီး တစ်မျိုးလှနေကြ၏။

တောတောင်ရေမြေတွင် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားနေသလိုပင် မမြေမီနှင့် သိန်းသိန်းတို့လည်း စိတ်ဝင်စား နေကြ၏။ သူတို့လည်း စကားမပြောနိုင်ကြ။ စာမဖတ်နိုင်ကြ။ တံခါးပေါက်ဝမှာထိုင်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ ကြည့်၍ လိုက်ပါလာကြလေသည်။ မနားမနေ အလုပ်လုပ်၍ လိုက်ပါလာသော မချိုပင်လျှင် အလုပ်များချထားပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေလေသည်။

မီးရထားကား အသားကျလည်း မပြေးနိုင်၊ ကဆုန်လည်း မပေါက်နိုင်။ ဟောဟဲလိုက်အောင် အစွမ်းကုန်အားထုတ်၍ ခုတ်မောင်းနေရလေသည်။ အကွေ့အကောက် အန္တရယ် များလှသဖြင့် ဥဩသံကလည်း တည်တည်းညံ့နေသည်။ ဥဩသံနှင့် တဂျုန်းဂျုန်း ခုတ်မောင်းသံတို့သည် တောတောင်အလုံးကို လွှမ်းမိုးထိုးဖောက်လျက်ရှိ၏။ ပဲ.တင်ခတ်လျက်ရှိ၏။

မသိန်းသိန်းက ကျွန်တော့်ဘက်လှမ်းပြီး-

“ကိုတင်ထွန်း ဒါ ရှမ်းပြည်ထဲ ဝင်လာပြီလား”

“မဝင်သေးဘူးခင်ဗျ၊ နောက်တစ်ဘူတာလောက် လိုသေးတယ်ထင်တယ်”

ဘူတာများတွင် လူမျိုးစုံတွေ့ရသည်။ ဗမာနှင့်ရှမ်းကား ခွဲမရ။ ပန်ချာပီ မုတ်ဆိတ်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ ဂေါ်ရခါးဘောင်းဘီကျပ် ခြေသလုံးလုံးကပ်သည် တောင်ပေါ်သားဘဝကို သရုပ်ဖော်ပေးနေသည်။ ရောင်းချနေကြသော စားသောက်စရာတို့ကလည်း လူမျိုးစုံသဘောကို ဆောင်နေကြသည်။

ရေကောင်း လိုက်ရောင်းနေသူတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စထရော်ဘယ်ရီခြင်းကလေးတွေကို ဝယ်ကြသည်။

ဘူတာတစ်ခုတွင် သစ်ခွပန်းတွေကို အပင်အမြစ် အအုံလိုက်နှင့်တကွ ရောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်က ပြေးဆင်းပြီး ဝယ်ယူလာသည်။ မမြေမီနှင့် မသိန်းသိန်းတို့က ပန်းများကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာနှင့် ကြည့်ပြီး ရွှင်လန်းအားရစွာ ကြိုနေကြလေသည်။

တွဲပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က မမြေမီလက်ထဲသို့ သစ်ခွပန်းများကို ပေးအပ်ရင်း-

“မမကို ရှမ်းပြည်က ပန်းတွေနဲ့ ဆီးကြိုနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်လို့ ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တယ်”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

မမြမိုက သစ်ခွပန်းများနှင့် ကျွန်တော့်အား လွန်စွာကြည်နူးသောအပြုံးဖြင့် တစ်လှည့်စီ ကြည့်
နေစဉ် သိန်းသိန်း၏မျက်နှာက စူလာသည်။

“ကိုတင်ထွန်း၊ သိန်းသိန်းကိုတော့ ရှမ်းပြည်က ပန်းတွေနဲ့ ကြိုမနေဘူးလားဟင်”

ကျွန်တော်ကား သည်တော့မှ မမြမိုအပေါ် ကွက်ကွက်ကလေး စေတနာအထူးပြုချင်သည့် အမှား
ကို သတိရတော့သည်။ ကိုယ့်အမှားအတွက် ရှက်မိသည်။ သိန်းသိန်းကိုလည်း အားနာသည်။
အရှက်ဖြင့် မွန်ထူနေသော ကျွန်တော်သည် သိန်းသိန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲဘဲ-

“ကျွန်တော် မေ့သွားတယ် မသိန်းသိန်းရယ်” ဟု ပြောပြီး ရထားပေါ်က ခုန်ချလိုက်ကာ ပန်းသည်
ဆီသို့ ပြေးခဲ့သည်။ သိန်းသိန်းက စကားနာထိုးလိုက်ပြန်၏။

“မေ့မှာပေါ့လေ တူမှမတူဘဲ”

ထိုအချိန် မီးရထားထွက်ရန် ဝီစီမှုတ်လိုက်သည်။

မမြမိုက အော်၍ “ရထားထွက်တော့မယ် ပြန်လာခဲ့တော့၊ မဝယ်နဲ့တော့။”

ကျွန်တော့်မှာ ရထားပေါ်ပြန်တက်ရတော့မလိုလို၊ ပန်းဆိုင်သို့ ဆက်ပြီး ပြေးရတော့မလိုလိုနှင့်
ဗျာများနေလေသည်။

သိန်းသိန်းကရယ်လိုက်သည်။

“ကိုတင်ထွန်း၊ သိန်းသိန်းက ပြောင်တာပါ၊ လာပြန်လာခဲ့၊ ရထားထွက်တော့မယ်”

ရထားပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရက်စရာကောင်းသော အမှားကို မပြင်နိုင်သဖြင့်
မချင့်မရဲ ဖြစ်နေလေသည်။ တံခါးကိုပိတ်ပြီး အပေါက်ဝမှာပင် ရပ်နေသည်။ ရထားက
မထွက်သေး။ ဥဩသာ ပေးနေ၏။

မမြမို-

.....

“သိန်းသိန်းကား ဘာမျှပြန်မပြော။ အငေါက်ခံရသော ကလေးကြီးလို လက်မထိပ်ကို ကိုက်ပြီး မျက်စိပေကလတ်ပေကလတ်နှင့် နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းသည်အား လှမ်းပြီး အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ပန်းသည်သည် သစ်ခွပန်းကိုင်းကို ဆွဲယူပြီး ပြေးလာသည်။ ရထားက ထွက်စပြုလေပြီ။

အပြေးအလွှားပင် ဝယ်ယူပြီး သစ်ခွပန်းကိုင်းကို သိန်းသိန်းအား ပေးအပ်ရင်း-

“ကျွန်တော် မှားသွားလို့ပါ မသိန်းသိန်းရယ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ မသိန်းသိန်းကို လည်း ရှမ်းပြည်က ပန်းတွေနဲ့ ကြိုနေပါတယ်”

သိန်းသိန်း၏မျက်နှာသည် ပြုံးစိစိဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လက်မထိပ်ကိုကိုက်လျက် မျက်စိကို ပေကလတ်ပေကလတ်လုပ်ကာ ပန်းကိုင်းကို မယူရဲဘဲ မမြေမှီအား ‘ယူရမည်လား’ ဟု မေးသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

မမြေမှီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုင်း-ပေးသူက ပေးနေတယ်၊ ယူလိုက်လေ”

မမြေမှီ၏ အမိန့်ရတော့မှ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလေတော့သည်။

တောင်များမှာ မြင့်သည်ထက်မြင့်လာပြီး လေကလည်း အေးလာလေသည်။ ရထားသည် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်ပြီး ခုတ်မောင်းရသောနေရာများသို့ ရောက်လာသည်။ ရက်ကန်းစင်မှာ လွန်းထိုးနေသည်နှင့်လည်း တူသည်။ ဟိုဘက်ထိုးလိုက်၊ သည်ဘက်ပြန်ထိုးလိုက် တက်တက် လာကြသည်။ မမြေမှီနှင့် သိန်းသိန်းတို့သည် ဆွယ်တာများ ဝတ်ကြ၏။

ရထားသည် မကြာခဏ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးများကို ဖြတ်ရသည်။ မှောင်ထုထဲ တိုးဝင်သည်။ ခုတ်မောင်းသံသည် ဘေးသို့မပြန့်ဘဲ ကျွန်တော်တို့နားထဲ တဝန်းဝန်းနှင့် လုံးဝင်လာလေရာ ထိုအသံမှတစ်ပါး ဘာသံမျှမကြားရ။ ကိုယ့်စကားပြောသံကိုပင် မကြားနိုင်။ အမှောင်ထုကြားထဲ ရောက်ရာကနေပြီး ရှေ့ဝေးဝေးမှ အလင်းရောင်ဝင်နေသော အပေါက်ဝကို မျှော်ကြည့်လိုက်ရ သည်မှာ အားတက်စရာတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ဆိုသောစကားကို သတိရ၏။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ရောင်စုံပန်းတို့ဖြင့် အရမ်းပွင့်နေသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ။ နှင်းဆီလိုလို၊ ဂန္ဓမာလိုလို။

နှင်းပန်းတွေ၊ သစ္စာပန်းတွေ၊ ဗုဒ္ဓသရဏပန်းတွေ ရှိုင်းနေကြဟန်တူသည်။

မမြေမှီသည် လှပသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငေးမောနေရာမှ-

“ပေါက်လိုက်တဲ့ ပန်းတွေနော်၊ ရှိုင်းနေလို့သာ”

ကျွန်တော်သည် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသည်နှင့် မမြေမှီပေးသော ဆွယ်တာကို ဝတ်နေရင်း-

“ရှိုင်းတာနဲ့ယဉ်တာ သိပ်မကွာပါဘူး မမရယ်၊ သဘာဝအားဖြင့် အရိုင်းချည်းပဲပေါ့၊ လူတွေက ပြုပြင်ပေးလိုက်တော့ ယဉ်သွားတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါလား”

အတွင်းက ရှုပ်အင်္ကျီခေါက်နေသဖြင့် ဆွယ်တာ ခိုးလိုချင်လှ ဖြစ်နေသည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ပြုပြင်နေသော ကျွန်တော့်အား အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပြုံးနေသော မမြေမှီက-

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“မမက အစစအရာရာ ပြုပြင်ပေးတော့ ကျွန်တော်ဟာ အရိုင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ယဉ်လာတယ် မဟုတ်လား”

မမြေမှီက ပြည်တည်တည် (ငြိတီတီ) ရယ်လိုက်သည်။

“ဟာ ဟာ ဘာမှလည်း ပြုပြင်မပေးရသေးပါလား မောင်၊ နဂိုက ယဉ်ပြီးသားပါ”

မချိုသည် သိန်းသိန်းအား တောင်ယာခင်းတစ်ခင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။ တောင်ယာခင်း တွင် သင်တိုင်းပြည်ရှည်ရှည်၊ ဘောင်းဘီပြာကျပ်ကျပ်နှင့် ပုတီးနားတောင်းနီနီများကို ဝတ်ဆင် ထားသော မိန်းမများသည် အရိုးရှည်ပေါက်တူးဖြင့် မြေဆွနေကြလေသည်။

၎င်းနောက် တောင်ကြားများတွင် အဆင့်ဆင့်လုပ်ထားသော လယ်ကွက်စိမ်းစိမ်းများကို မြင်ရ သည်။ လယ်ကွက်ကလေးများမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ မြန်မာပြည်တွင် မြင်ရတတ်သော လယ်ကွက်များနှင့် ခြားနားလှ၏။

သွယ်တန်းမြင့်မားသည့် ထင်းရှူးပင်များ၊ ပိုင်းပင်များအောက်သို့ ကိုင်းညွတ်မကျဘဲ အထက်သို့ တိုးတက်နေသော အကိုင်းအခက်ရှိသော အခြားသစ်ပင်များ၊ မီးရထားသည် ထိုအပင်များကြားမှ ခုတ်မောင်းရင်း ကလောမြို့သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ နီ၍ စောက်သောအမိုးနှင့် မီးခိုးတိုင်ရှိသော တိုက်များ၊ အိမ်ဝင်းတိုင်း ပန်းခြံဖြစ်နေသည်။ ပန်းတိုင်းကလည်း ဆန်းသည်။

မီးရထားက တဖြည်းဖြည်း ခုတ်မောင်းဝင်သည်။ အိမ်ဝင်းတွေထဲမှာ ကစားနေကြသော အင်္ဂလိပ် ကလေးများနှင့် ဗိုလ်ခွေးများသည် အကစားရပ်ပြီး မီးရထားကို ကြည့်နေကြသည်။

သိန်းသိန်းက ကျွန်တော့်ဘက်လှမ်းပြီး-

“ကိုတင်ထွန်း ဟိုခွေးကြီးက သိပ်ကြီးတာပဲနော်၊ လှလည်းလှပါဘိသနဲ့၊ ဘာခွေးပါလိမ့်”

“ဂရေးဟောင်းဆိုတာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်းမသိပါဘူး၊ ကလောမြို့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ကျားသစ်တွေ ပေါသတဲ့၊ ညညဆိုရင် မြို့ထဲဝင်တတ်သတဲ့၊ ဒီခွေးကြီးတွေက ကျားသစ်ကို မကြောက်ဘူးဆိုပဲ”

“ကျားသစ်တွေလာတယ် ဟုတ်လား၊ ကြောက်စရာကြီးနော်၊ သိန်းသိန်းဖြင့် ဒီလိုနေရာမှာ မနေ ချင်ပေါင်”

မမြမှီ-

“ပန်းတွေက သိပ်လှတာပဲနော်၊ ဆန်းလည်းဆန်းတယ်၊ ဘာပန်းတွေလဲ မောင်လေး”

“ကျွန်တော်လည်း နာမည်သာကြားဖူးတာ၊ ဘယ်ဟာ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ ဟောလီဟော့၊ ဒေလီယာ၊ လီလီ”

“မြို့က သိပ်သာယာတာပဲနော်၊ ဗမာမြို့နဲ့တော့ လုံးလုံးမတူဘူး”

“ဘယ်တူမှာလဲ မမရဲ့၊ အင်္ဂလိပ်တွေက ပူအိုက်တဲ့ မြန်မာပြည်ကို စီးပွားရေး သွေးစုပ်၊ တိုင်းပြည် ကို အုပ်ချုပ်ရင်း မောတဲ့ ချွေးကျတဲ့အခါ အနားယူဖို့ ဆောက်ထားတဲ့စခန်းကိုဗျ၊ အမောလည်း ပြေစေရမယ်၊ နေပူလည်း သက်သာစေရမယ်၊ ကိုယ့်ပြည်ကို အလွမ်းလည်း ပြေစေရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အင်္ဂလိပ်မြို့ကလေး တည်ထားတာ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“အပြန်ကျရင် မမတို့ ဝင်မယ်၊ တော်တော်ကြာကြာလည်း နေမယ်”

ရထားဆိုက်သောအခါ ညစာဝယ်၍ စားကြသည်။

အင်္ဂလိပ်များ၊ ကပြားများနှင့် ကုလားများ အများအပြားတွေ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ဝတ်ဆင်ထားသော ရှမ်းနှင့် မြန်မာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရထားသည် ဆက်လက်ထွက်ပြီး ရွှေညောင်ဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ညစာရိုလောက် ရှိနေလေပြီ။

ရွှေညောင်ဘူတာဝင်းမှာ ကျယ်ဝန်း၏။ ပန်းပင်များ စိုက်ထားသဖြင့် သာယာ၏။ ဘူတာမှာ ရှည်လျားပြီး ဒုတိယတန်းနှင့် ပထမတန်း ခရီးသည်များအတွက် ညဉ့်တည်းခိုရန်ထားသော အခန်းများ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရထားဆိုက်လျှင်ဆိုက်ချင်း ဆင်းပြီး တည်းခိုခန်းများကို သွားကြည့်လေသည်။ အခန်းများမှာ လုံလုံခြုံခြုံရှိရုံမက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှပေသည်။ ကြမ်းပြင်မှာ အရောင်တောက်နေသည်။ ဆောင်းတွင်းအတွက် မီးဖိုရန်နေရာများပင် ရှိ၏။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာများမှာလည်း အိပ်ခန်းနှင့် ဆက်နေပြီး ပိုလ်အိမ်များမှာလိုပင် သန့်ရှင်း၏။

“ကျွန်တော် အခန်းတွေကို ကြည့်ခဲ့တယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဂါတ်ဗိုလ်က ပြောတယ်၊ အခန်းထဲမှာ မအိပ်ချင်ရင် တွဲထဲမှာပဲ အိပ်နိုင်တယ်တဲ့။ သို့ပေမယ့် တွဲထဲမှာ အိပ်ရင်တော့ နံနက်စောစောကြီး ထရမယ်တဲ့၊ ရထားက စောစောထွက်မှာကိုး”

မမြမှီက တွေ့နေသည်။ သိန်းသိန်းက-

“မနက်စောစောထရရင်တော့ ဟန်မကျဘူးထင်တယ် မြမြရယ်”

မမြမှီ-

“တံခါးတွေဘာတွေ လုံခြုံရဲ့လား၊ တွဲပေါ်ကတော့ လုံခြုံတယ်။ သူ့ခိုးမပြောနဲ့၊ ဓားပြတောင် ဖောက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဟိုအခန်းတွေလည်း လုံပါတယ် မမရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတင်တော့ ၂လုံးပဲ မြင်ခဲ့တယ်”

သိန်းသိန်း-

“ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုတင်ထွန်းရယ် မြမြရယ် ခုတင်တစ်လုံးစီ အိပ်ကြပေါ့။ သိန်းသိန်းနဲ့ မချိုတို့က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နိုင်ပါတယ်”

မမြမို-

“အိုကွယ် ခုတင်က ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အကုန်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ် စီတန်းအိပ်နိုင်တာပဲ။ မောင်လေး သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေတော့၊ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် ယောက်ျားသားက မောင်လေးပဲ ရှိတာ”

“အခန်းထဲမှာပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စီတန်းအိပ်ကြတာပေါ့။ သူခိုး ဓားပြ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်လို မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့သည် တည်းခိုခန်းထဲတွင် အိပ်ကြလေသည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ အိပ်ရာများကို စီတန်းခင်းလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်၊ ပြီးတော့ မမြမို၊ ပြီးတော့ မချို၊ ပြီးတော့ သိန်းသိန်း။ သိန်းသိန်းဟိုဘက်မှာ နံရံသာ ရှိတော့သည်။ ခြင်ထောင်ထောင်ရာမှာ အခက်အခဲ အနည်းငယ် တွေ့သည်မှလွဲ၍ အားလုံး ချောမွေ့လွယ်ကူပေသည်။

ဘူတာရုံဝင်း အပြင်ဘက် ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များရှိရာ ကျွန်တော်နှင့် မမြမို သွားပြီး ကော်ဖီနှင့် နံ့သာပုဂံပျောက်တစ်ဖိုးကို ဝယ်ခဲ့ကြသည်။

ကော်ဖီသောက်၊ ငှက်ပျောသီးစားပြီး၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးသည်ဆိုလျှင်ပင် သိန်းသိန်းကား အိပ်လေတော့၏။ သိန်းသိန်း အိပ်သည်ဆိုလျှင် မချိုလည်း အိပ်လေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကား ညားခါစလင်မယား ဟန်းနီးမွန်းထွက်သကဲ့သို့ပင် ရှိတော့သည်တကား။

ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းရှိလျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တကြသော အချိန်အခါ ဖြစ်လေသည်။

မမြမိုသည် နံနက်အစောကြီးထပြီး ကျွန်တော့်ကို နှိုးလေသည်။ သိန်းသိန်းနှင့်မချိုတို့ကား မနိုးကြသေး။

ပြတင်းပေါက်များ၏ အထက်မှာ ကျောက်စိမ်းမှန်တပ်ထားသော ကောင်းကင်ပြတင်းများ ရှိလေသည်။ ထိုပြတင်းများမှ စိမ်းလဲ့သော လင်းရောင်မှုန်မှုန်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်နေသည်။

မမြမှီကား မျက်နှာသစ်ပြီး၊ ခေါင်းဖြီးပြီး၊ အဝတ်လဲပြီး ဖြစ်နေ၏။ ညတုန်းက မနက် နေမထွက်မီ ထပြီး အနီးအနား လမ်းလျှောက်သွားကြမည်ဟု ပြောထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲမှ မိုးလင်းကိစ္စတွေ့ပြီး၍ ထွက်လာသောအခါ မမြမှီသည် ကျွန်တော့် အိပ်ရာ သိမ်းထားနှင့်လေပြီ။ မိခင်နှင့်ကင်း၍ ဝေးရာမှာ နေရကတည်းက နံနက်လင်းတိုင်း ကိုယ့်အိပ်ရာ ကိုယ့်ဘာသာ သိမ်းခဲ့ရသည်။ ယခု မမြမှီက သိမ်းထားနှင့်သောအခါ မမြမှီအပေါ် ချစ်စရာတစ်ကွက် တိုးလာပြန်လေသည်။

မမြမှီက တံခါးမကိုဖွင့်ရင်း အဝတ်လဲနေသော ကျွန်တော့်အား-

“မောင်လေး၊ အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ခဲ့နော်၊ နည်းနည်းအေးတယ်”

တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် မှုန်ရီအေးမြသော နံနက်ခင်းလင်းရောင်သည် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ မမြမှီကား ကတ္တီပါရင်ပုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ ဘာအရောင်ဟုကား သဲကွဲစွာမမြင်ရ။

ကောင်းကင်ကား ကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ များသောအားဖြင့် ကြယ်များမှာ ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ အချို့သာ အရောင်အဝါကင်းမဲ့စွာဖြင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လုပ်နေရစ်ခဲ့ကြ၏။ အရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သော် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် ညိုမည်းနေသည်။ တောင်ကြီးမြို့တည်ရာ မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ညိုမည်းသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပေါ်တွင် နီရောင်စို့တန်းများ ဖြာထွက်နေ၏။ မြောက်ဘက်မှာကား မှိုင်းညိုညို ကုန်းမို့တောင်ကမူ တောင်နိမ့်များ၊ တောင်ဘက်မှာမူ နှင်းငွေ့ရီဝေသော ညောင်ရွှေတောင်ကြား မြေပြန့်နှင့် အင်းလေး။

ဘူတာရုံ အနောက်ဘက်တွင် ရှန်တီန်လုပ်ပြီး ကလောဘက်ပြန်ထွက်ရန် အသင့်စောင့်နေသော မီးရထား။

ကျွန်တော်တို့သည် အရှေ့ဘက် ညိုမည်းသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ရောင်နီစို့တန်းများသို့ မျက်နှာမူ၍ လျှောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်နှင့် မမြမှီ၏ ညာလက်များမှာ ယှဉ်တွဲနေကြသည်။ သည်လို နှစ်ယောက်သား လျှောက်ရာမှာဖြစ်စေ၊ ထိုင်ရာမှာဖြစ်စေ၊ အိပ်ရာမှာ ဖြစ်စေ ယှဉ်တွဲမိတိုင်း ကျွန်တော်က မမြမှီထက် ကိုယ်ကာယအားဖြင့်လည်း ကြီးထွားသည်။

မိန်းမဟူသည် အားနဲ့သောအမျိုးဟူသော သဘောကလည်း ရှိပြန်သည်ဖြစ်ရကား အသက်
ခြားနားမှုသည် ပျောက်ပျောက်နေတတ်ပေ၏။ မမြမှီကလည်း ငယ်ရွယ်သူလို ပြုမူတတ်ပေ၏။

“မောင်လေး ခြေလှမ်းကြီးက သိပ်ကျတာပဲ၊ မမ လိုက်မမီတော့ဘူး”

ကျွန်တော်ကား ခြေလှမ်းစိပ်လိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းကလေးလျှောက်ရင်း ခစ်ခနဲ ရယ်သွမ်းသွေး
လျက်-

“ကိုကို၊ ခြေလှမ်းကြီးကလည်း သိပ်ကျတာပဲလို့ ပြောပါလားမမရယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ခုလို
လွတ်လပ်တုန်း ကိုကိုလို့ခေါ်တာ သိပ်ကြားချင်တယ်”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းအိုးကို သူ့ပါးနှင့်ကပ်မိသည့်တိုင်အောင် ခေါင်းကို ငဲ့ထားကာ-

“ကိုကို၊ ခြေလှမ်းကြီးက သိပ်ကျတာပဲ၊ မြ လိုက်လို့တောင် မမီတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က မမြမှီ၏ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။ မမြမှီကလည်း ကျွန်တော့်ခါးကို ပြန်ဖက်လိုက်၏။

ထိုအတွင်း ရှေ့က ချုံပုတ်ကလေးထဲမှ ၎င်းတစ်ကောင်သည် ဝရီးခနဲ ထိုးပျံထွက်သွားလေသည်။
မမြမှီမှာ တကယ်ပင် လန့်ဖျပ်သွားပြီး ကျွန်တော့်အား တင်းကျပ်စွာဖက်လျက် ရပ်နေသည်။

“မလန့်ပါနဲ့၊ မမရယ်၊ ခါတစ်ကောင် လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတာပါ။ ဟော ကြားလား၊ ခါတွန်သံ၊
လန့်စရာမဟုတ်တာ မမကလည်း”

ခါတွန်သံကို နားထောင်ပြီး မမြမှီသည် အလန့်ပြေသွားသည်။ ရှေ့ဆက်လျှောက်သောအခါ
ဘုတ်သံကို ကြားရလေသည်။

“အဲဒါ ဘာသံလဲ၊ သိပ်သာယာတာပဲနော်”

“ဘုတ်သံလေ၊ ရန်ကုန်မှာတော့ အင်းလျားတစ်ဝိုက်နဲ့ ကုက္ကိုင်းဘက်မှာသာ ကြားရတယ်။
ဘုတ်ဟာ အစောဆုံးနီးတဲ့ငှက် ဖြစ်ဟန်တူတယ်။ အရုဏ်ရောင်ခြည်မပေါ်မီ မှောင်တုန်းတောင်
ထမြည်တတ်တယ်”

အရှေ့ဘက် ညိုမည်းသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် ညိုရုံသာ ညိုတော့သည်။ ညိုသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပေါ်မှ ရောင်နီစို့တန်းများသည်လည်း ပန်းရောင်စို့တန်းများ ဖြစ်လာသည်။

ရထားလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်လာသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲများမှာ ကြီးလာသည်။ လမ်းကလေးမှာ မြက်ထူလာသည်။

“ရန်ကုန်နဲ့ မတူဘူး၊ သိပ်သာယာတာပဲနော် မောင်လေး”

“မမကလည်း ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါ ဆိုနေတာ”

“သူကတော့ မမလို့ ခေါ်နေပြီးတော့ သူ့ကိုတော့ ကိုကိုလို့ ခေါ်ရမယ်တဲ့”

“မြလေး လာ ဟိုပေါ်မှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

မြောက်ဘက်နားမှာ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ထီးထီးကြီး တည်နေသည်။ သေတ္တာကြီးနှင့် တူသေးတော့သည်။ ဘေးမှာလည်း အမှိုက်သရိုက်သစ်ပင် ကင်းစင်သော မြေသား သာလျှင် ရှိနေလေသည်။

ကျောက်သေတ္တာကြီးပေါ်မှာ အရှေ့သို့မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေကြလေသည်။ အရှေ့ဘက် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းညိုပေါ်မှ ကောင်းကင်သည် ပန်းရောင်စို့တန်းများပျောက်ပြီး နီတစ်ကန့်၊ ဝါတစ်သန့်၊ ညိုတစ်လွှာ၊ ပြာတစ်ထပ်၊ ဖြူတစ်ဆင့်ဖြင့် ရောင်မျိုးစုံ လွင့်နေလေသည်။

ငှက်ပေါင်းစုံ ကျူးရင့်သံများကိုလည်း ကြားရလေပြီ။

မမြမှီသည် သူ့ညာလက်ကို ကျွန်တော့်ကျောက်ပေါ်မှာ ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့် ညာဘက်ပန်းကို ဖက်ကိုင်ထားသည်။ သူ့ဘယ်လက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး-

“မောင်လေး”

“မြလေးကလည်း၊ ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါဆိုနေ”

“ကိုကို”

“မြလေး”

“မောင်လေး ကျေနပ်အောင်တော့ ကိုကိုလို့ခေါ်ဆိုရင် ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် မြကလေး လို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဘာလို့လဲ မြလေးရဲ့”

“တမင် အရွဲ့တိုက်ခေါ်သလို ဖြစ်နေတယ်ကွယ်။ မမလို့ မခေါ်ချင်တဲ့အခါမှာ မြလို့သာ ခေါ်ပါ။ မြလေးဆိုတော့ မမက ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြီးနေတာကို တမင်သတိပေးနေသလို ဖြစ်သွားတယ် မောင်လေးရယ်”

မမြမှီ၏အသံမှာ တကယ်ပင် ကြေကွဲနေ၏။

“တကယ်ပါပဲ မမရယ်၊ ခုလို ချစ်ကြင်နာစွာနဲ့ ယှဉ်တွဲနေရတဲ့အခါမှာ အသက်ကွဲခြားမှုဟာ ကျွန်တော့်စိတ်မှာဖြင့် လုံးဝပျောက်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် မြလေးဆိုတာက တမင် သတိပေးသလို ဖြစ်နေရင် မြလို့ပဲခေါ်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိုကိုလို့ မခေါ်နဲ့၊ မောင်လေးလို့လည်း မခေါ်နဲ့”

မမြမှီက ကျွန်တော် စိတ်ကောက်သွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်သောအမူအရာဖြင့်-

“အို မောင်လေးကျေနပ်အောင် ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါ့မယ် ဆိုနေတာပဲ”

“ကိုကိုလို့ခေါ်တော့လည်း အသက်ခြားနားမှုကို တမင်သတိပေးနေသလို ဖြစ်မှာစိုးရတာပဲ၊ ဒီတော့ မောင်လို့ပဲခေါ်ပါ”

မမြမှီသည် အတော်သဘောကျသွားဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ပါးကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။

“မြ”

“မောင်”

“မြရယ် ဟောဒီလိုသာယာတဲ့ နံနက်ခင်းရဲ့ သဘာဝအလှကို အမြဲကြည့်နေချင်တယ်၊ ကြည်လင် အေးမြတဲ့ ငှက်ပေါင်းစုံတို့ရဲ့ ကျူးရင့်သံကို အမြဲကြားနေချင်တယ်၊ မောင်ချစ်တဲ့ မြနဲ့ ဟောဒီလို ယှဉ်တွဲပြီး အမြဲတမ်းနေချင်တယ်၊ မြရေ ရန်ကုန်ကို မပြန်ချင်တော့ဘူး”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ငေးမောနေသည်။ အတန်ကြာတော့ မျက်နှာမှာ နွမ်းလျလာသည်။ နောက်တော့ ညိုမဲသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့ဘယ်လက်ကို ဖြေလိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ညာဘက် လက်မောင်းကို ဖက်ကိုင်ကာ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သူ့မျက်နှာကို ကပ်ထားလိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် မမြမှီက အချစ်ပြလိုက်သည်ဟု ထင်မိသေး၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား မှားလေပြီ။ မမြမှီသည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေလေပြီ။ ကျွန်တော်ကား ဘယ်လိုလုပ် ချော့ရမှန်းမသိ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ထိုစကားတွေကို ဘယ်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောလိုက်မိမှန်းမသိ။ တကယ်ဆိုတော့ လူပျိုရွယ်၊ အချစ်စိတ် ယိုဖိတ်ကောင်းတုန်း အရွယ်၊ ကာမဂုဏ်အာရုံနှင့်နီးလျှင် တုံ့ပြန်ချက် အား အကောင်းဆုံးအရွယ်မှာ ကဗျာဉာဏ်ကွန့်မြူးပြီး စကားတွေ ကျူးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ဟန်တူလေ သည်။ သို့မဟုတ်ပါက မမြမှီငိုလျှင် ရင်ဖိုလာပြီး အဖျင်းဆုံး မျက်ရည်တော့ စို့ဖို့ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်ကား ရင်မဖို၊ မျက်ရည်မစို့၊ မမြမှီ ဘာကြောင့်ငိုသည်ကိုသာ သိလိုနေသည်။

“အို မြ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

“မြတော့ တကယ်သာ သေချင်တော့တာပဲ မောင်ရယ်”

“အို မဟုတ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သေချင်ရမှာလဲ”

မမြမှီသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်လို ချော့ရမှန်းလည်း မသိတော့။ ချော့ဖို့ သင့်မသင့်မှ မစဉ်းစားတတ်။ ထို့ကြောင့် မမြမှီအား ပွေ့ဖက် ထားပြီး အားရအောင် ငိုပစ်ရန် ခွင့်ပြုထားလိုက်ရတော့သည်။

မြောက်ဘက်က လေပြည်ကလေးက ဆော်သွေးလာသည်။ လေပြည်မှာ မျောပါလာသော တောရနံ့ ကလေးက သင်းသည်။

တောင်ထိပ်ဖျားများပေါ်တွင် ဝါလဲလဲနေရောင်ခြည်များ တက်လာသည်ကို မြင်ရပြီ။

မမြမှီကား ငို၍တော်တော်အားရသွားပြီဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကို မျက်နှာကပ်ပြီး ငြိမ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကား မမြမှီ ဘာလို့ငိုသည်ဟု စဉ်းစားတိုင်း မိန်းမတွေဟာ အသိရတယ်ခက်တာပဲဟု တွေးတောမိလေသည်။

“ဘာလို့ငိုရတာလဲ မြရဲ့”

မမြမှီက ပြင်းထန်စွာ ရှိုက်လိုက်ပြီး အတန်ကြာမှ-

“မြ သေသာသေချင်တယ် မောင်”

“သေရင်လည်း မြရောမောင်ပါ ခုလိုယှဉ်တွဲပြီး သေရင်ကောင်းမယ်။ သေပြီး ဟောဒီကျောက်သေတ္တာကြီးပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားရောဆိုပါတော့။ မြနဲ့မောင်ရဲ့ အချစ်ဟာ ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားကျန်ရစ်ခဲ့မယ်”

မြောက်ဘက်တောင်ခြေဆီမှ နွားဆည်းလည်းသံနှင့် လှည်းမောင်းသံများကို ကြားရလေသည်။

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ဖက်ထားသည်ကို ဆတ်ခနဲ လွှတ်လိုက်ပြီး မတ်မတ်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်အားထက်သန်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး-

“တကယ်သေကြစို့လား”

ကျွန်တော်က မဟုတ်တရုတ် ပြောနေသော ကလေးငယ်အား ရယ်လိုက်သလို ရယ်လိုက်ပြီး-

“မြကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ထ သွားကြစို့၊ နေတောင်ထွက်လာပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ မမြမှီလည်း စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် မတ်တတ်ရပ်၏။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကလျှောက်၊ မမြမှီက နောက်ကလိုက် ဖြစ်နေ၏။

“မြက အချစ်အတွက် တကယ်သေရဲတာ၊ မောင်ကတော့ သေရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်မှာ ပို၍အံ့ဩသွားလေသည်။ မမြမှီအား စောင့်ခေါ်လျက် အတူယှဉ်တွဲလျှောက်စေပြီး-

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်မဟတ် သေစကားတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး လျှောက်လည် စရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ အားရအောင်ချစ်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

မမြမှီသည် မျက်ရည်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေပြန်လေသည်။ သုတ်ပြီးတော့လည်း မျက်နှာမှာ မကြည်လင်လှ၊ နွမ်းလျှိုသာနေသည်။ သေချင်တယ်ဆိုသော စကားကို ပေါ့ပေါ့ကလေး ပြောလိုက်သည်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ စိတ်ပြောင်းအောင် ကျွန်တော်က စကားပြောင်းလိုက်ရသည်။

“ညောင်ရွှေကလူတွေ ကားနဲ့လာကြိုမှာလား”

“ကားနဲ့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကားနဲ့ဆိုရင် ခဏနဲ့ ရောက်မှာပဲ၊ ရွှေညောင်နဲ့ ညောင်ရွှေ သိပ်မဝေးဘူးဆိုပဲ”

“မဝေးဘူးတဲ့”

“ညောင်ရွှေမှာတော့ သိပ် လည်စရာ ကြည့်စရာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညောင်ရွှေမှာ ခဏနေပြီး အင်းလေးထဲ အလည်သွားကြမယ်နော်၊ အင်းလေးဖိုလ်တဲမှာ ကျွန်တော်တို့ချည်း တည်းရအောင် နော်”

“ကောင်းသားပဲ”

ဘူတာရုံသို့ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ နေရောင်ခြည်သည် ဘူတာဝင်းထဲသို့ ကျဆင်းလျက် ရှိလေပြီ။

တည်းခိုခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သိန်းသိန်းနှင့် မချိုတို့သည် အိပ်ရာမှ ထနေနှင့်ကြလေပြီ။ မချိုကား အိပ်ရာနှင့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုး နေလေသည်။

သိန်းသိန်းကား မျက်နှာသစ်ထားသော်လည်း ပေါင်ဒါမရိုက်၊ သနပ်ခါးမလိမ်းထား ဖြစ်လေသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ဖြီးမထား၊ မမြမှီသည် သိန်းသိန်း၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကို အလစ်မပေး။

“သိန်းသိန်းကလည်းကွယ်၊ မျက်နှာပြောင်တလင်းကြီးနဲ့၊ မျက်နှာသစ်ပြီးတယ်ဆိုရင် ပေါင်ဒါကလေး ဖြစ်ဖြစ်တော့ ရိုက်ထားမှပေါ့၊ ဆံပင်လည်း ဖြီးလိုက်ရောပေါ့”

သိန်းသိန်းသည် ဘာမျှ ခုခံမပြောဘဲ မမြေ့အကြိုက်လိုက်ပြီး မျက်နှာနှင့်ဆံပင်တို့ကို သ နေလေ တော့သည်။

ရနာရီ သာသာလောက်တွင် ဖိုဒ်ဗွီအိပ် ကားတစ်စီး ရောက်လာလေသည်။ ထိုကားနှင့်အတူ ပွဲစားကြီး ဘုရားဒါယကာ ဦးနန္ဒ ပါလာလေ၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား လာကြိုခြင်း ဖြစ် လေသည်။

ဦးနန္ဒကား ရှမ်းအမျိုးသား ပွဲစားကြီးဖြစ်၏။ အသက် ၅၀ကျော် ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ဝပြီး ခံ့ညားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးက ခေတ်ဆန်သည်။ မီးခိုးရောင် သက္ကလတ် ရှမ်းဘောင်းဘီပွနှင့် မီးခိုးရောင် သက္ကလတ် တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ပိုးပဝါကို ရှမ်းဟန်ဖြင့် ပေါင်းထား သည်။ စီးထားသော ရှူးဖိနပ်ကား ဝင်းလက်နေ၏။

“ကျုပ်အိမ်က ဘုရားအမကတော့ ညဦးကတည်းက သွားကြိုပြီ ပြောနေတာ၊ ကျုပ်က ပြောပြရ တယ်၊ သူဌေးကတော် မမြေ့ဟာ အလွန်တိကျတယ်၊ သူက မနက်မှကြိုလို့ မှာထားတာ၊ ညဦးကြိုလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောပြရတယ်”

မမြေ့က ဖော်ရွေရင်းနှီးသော အမူအရာကို အစွမ်းကုန်ပြလျက်-

“မနက်မှလာတာ ကောင်းပါတယ် ကျောင်းဒကာရယ်၊ ညဦးကဆိုရင် သိပ်ဒုက္ခများမှာပဲ၊ ကဲ ကဲ သွားကြိုစို့လား”

ကားထွက်လေပြီ။

ဦးနန္ဒ-

“သူဌေးကတော် ဘယ်အိမ်မှာ တည်းချင်သလဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ နှစ်အိမ်ရှိပါတယ်၊ ကံသာရပ်က အိမ်ကတော့ ပွဲရုံလည်းဖွင့်ထားတယ်၊ နန်းပန်ရပ်က အိမ်မှာတော့ လူနေတဲ့အခါ နေတယ်၊ မနေတဲ့အခါ ပိတ်ထားရတယ်”

မမြေ့-

“နန်းပန်အိမ်က လူရှင်းမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူဌေးကတော်”

“ဒါဖြင့် နန်းပန်အိမ်မှာ တည်းကြတာပေါ့ ဘုရားဒကာရယ်”

ကားသည် ကလောတောင်ကြီး ပေတစ်ရာလမ်းမှ ညောင်ရွှေလမ်းသို့ ချိုးခဲလေသည်။ လမ်းဘေး မြားတိုင်တွင် ညောင်ရွှေသို့ ရှမ်းမိုင်ဟု ရေးထားလေသည်။

ရွှေညောင်မှ ညောင်ရွှေသို့ သွားသောလမ်းမှာ တောင်အတက်အဆင်းမရှိ။ တစ်ပြေးညီဖြစ်ပြီး ဖြောင့်ဖြူးသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝိုင်းရံနေသော တောင်ညိုညိုများကိုသာ လှမ်းမျှော်၍ မကြည့်လျှင် ရှမ်းပြည်သို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာမရှိ။ အထက်မြန်မာပြည်သို့ ရောက်နေသည် ဟုသာ ထင်စရာရှိသည်။ လမ်းဘေးတွင် ထနောင်း၊ ဒဟတ်၊ သန်း၊ မန်ကျည်း စသော သစ်ပင် များနှင့် ဆီးချိုများကို တွေ့ရ၏။ ရာသီဥတုမှာလည်း မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းနှင့်သာ တူ၏။

ချောင်းကြီးတစ်ခုသည် မကြာခဏ လမ်းဘေးသို့ ကပ်လာတတ်၏။ ထိုချောင်းကြီးတွင် ရေ အမြောက်အမြား ရှိသော်လည်း ရေစီးနေသည်ဟုပင် မထင်ရချေ။ နောက်တော့ ထို ချောင်းကြီး သည် အင်းကြီးလို ဖြစ်လာလေသည်။ ကြာဖြူ ကြာနီ လှိုင်လှပေ၏။ မျက်စိတစ်ဆုံး လယ်ကွင်းများကို မြင်ရလေသည်။ ဘုရားတန်ဆောင်း ကျောင်းကန်များလည်း ပေါ်လှ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာ ဘုံအဆင့်ဆင့် ပြာသာဒ်အဆောင်ဆောင် ရှိရှိမျှမက ခဲရာခဲဆစ် အဆန်းတကြယ် ထုထွင်းထားသော ပန်းပုလက်ရာများဖြင့် မွမ်းမံထားလေသည်။

ကားရှေ့တန်း ကျွန်တော့်ဘေးမှ လိုက်ပါလာသော ဦးနန္ဒက နောက်သို့လှည့်ပြီး “ရှေ့ကဟာဟာ ညောင်ရွှေပါပဲ သူဌေးကတော်” ဟု ပြောပြလိုက်လေသည်။

ရှေ့မှာ စိမ်းညိုညိုမြင်ကွင်းတွင် ဘုံအဆင့်အဆင့် ပြာသာဒ်အဆောင်ဆောင်နှင့် စေတီပုထိုးများ သည် ထိုးထွင်းနေလေသည်။

မမြဲမှီက-

“ပွဲစားကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို သူဌေးကတော်လို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ ကြားရတာ တောင့်လွန်းလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းအမဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရားအမဖြစ်ဖြစ်၊ ဇရပ်အမ ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ရလိမ့်မယ်ဗျ”

ဦးနန္ဒ၏ ဝဲသောအသံမှာ နားထောင်၍ကောင်းသည်။

“မမြမှီလို့ပဲ ခေါ်ပါရှင်”

ဦးနန္ဒက ရယ်နေလိုက်သည်။ ပြီးနောက်-

“ကျောင်းအမတို့ရောက်တုန်း အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ ဘုရားပွဲနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်ဗျ။ အင်းထဲက ဘုရားကို တော်ဘုရားကိုယ်တိုင် ညောင်ရွှေကို ပင့်လာလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ ခရီးထွက်ရတာ အပျော်အပါးသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ကုသိုလ်ရဦးမှာပေါ့”

“ကြုံတုန်း ၃၆ကောင်ကလေး ဘာကလေးလည်း ကံစမ်းပေါ့ ကျောင်းအမရယ်”

“အဲဒါတွေ ကျွန်မကတော့ ဝါသနာမပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မမောင်ကလေးကိုသာ ဗဟုသုတဖြစ်အောင် လိုက်ပြပါရှင်”

ဦးနန္ဒက ကျွန်တော့်အားကြည့်ပြီး ပြုံးလေသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးလျက်-

“ပွဲစားကြီးရယ်၊ ဒီအလောင်းအစား ဗဟုသုတမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး၊ အလောင်း အစား အားကြီးလို့ ရှမ်းပြည်သူ ပြည်သားတွေမှာ နစ်မွန်းနေရတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး တူမောင်ရ၊ ရှမ်းပြည်သူပြည်သားတွေဟာ အလုပ်လုပ်ချိန်မှာလုပ်၊ အလှူအတန်းပြုချိန်မှာ ပြုပြီး၊ အပျော်အပါးလုပ်ချိန်မှာ လုပ်ကြတာပဲ၊ အလောင်းကစားဟာ ထုံးစံလေ့ဖြစ်နေတော့ ပယ်ဖျက်လို့ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် တော်ဘုရားကြီးတို့ကလည်း အားပေးနေတာပဲ။ မြန်မာပြည်မှာဆိုရင် နိုင်ငံခြားထုံးစံဖြစ်တဲ့ မြင်းပွဲ၊ ကလပ်ပွဲတို့ ဘာတို့ကို အစိုးရက ဖွင့်ပေးပြီး အမျိုးသားထုံးစံလေ့ဖြစ်တဲ့ ငှက်ကောင်၊ အန်စာ၊ ကြွေပစ်၊ ဂျင်လှည့်တွေကို ပိတ်ထားတယ်။ ရှမ်းပြည်မှာတော့ နယ်ရှင်ပယ်ရှင် စော်ဘွားကြီးများက အမျိုးသားထုံးစံလေ့ကို ကာကွယ်ပေးနေတယ်”

“ခင်ဗျားစော်ဘွားတွေက အမျိုးသားထုံးစံလေ့ကို ကာကွယ်တာလား၊ အလောင်းကစား အခွန် အတုတ် ရလို့ လုပ်နေတာလား။”

ကျွန်တော်က ခွဆန်ဆန် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ဤခွမျိုးကို ဦးနန္ဒသည် မျှော်လင့်ဟန်မတူ၊ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မမြဲမှီက ကြားဝင်၍ တော်တော့၏။

“မောင်တင်ထွန်းရဲ့ မင်းတို့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တွေ ပြောတတ်တဲ့ ရောမပြည်ရောက်ရင် ရောမပြည် သားကဲ့သို့ ကျင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ရှမ်းပြည်ရောက်ရင် ရှမ်းလေ့ ထုံးစံကို ရှိသေရမယ်။ ကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင်ဦး မဆန်ကျင်ရဘူး။ မောင်တင်ထွန်း မကြိုက်ရင် မလုပ်နဲ့၊ ဟောဒီက သိန်းသိန်းတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ သိန်းသိန်းက ၃၆ကောင် ကံစမ်းလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သိန်းသိန်း။”

သိန်းသိန်းက ကလေးကြီးလို ပြုံးပြီး-

“၃၆ကောင် ထိုးမယ်၊ ဟီးဟီး လုပ်ဖူးတယ်ရှိအောင် အကုန် လိုက်ကစားဦးမယ်”

အားလုံး သိန်းသိန်းနှင့်အတူ ရောရယ်ကြရသည်။ မချိုလည်း ဘာမှန်းမသိသော်လည်း သူများ ပါးစပ်ကို ကြည့်ပြီး လိုက်ရယ်သေးသည်။

မြို့ထဲသို့ ဝင်ခဲကြလေပြီ။ လမ်းများကျဉ်း၍ ရှုပ်ထွေးလာ၏။ တိုက်ကြီးတာကြီးများ မရှိ၊ အိမ်ကြီး များသာ ရှိသည်။ မန်ကျည်းပင်များက စည်ကားလှသည်။ ဈေးမှာ တောမြို့ဈေးကလေးသာသာ ရှိ၏။ ဈေးအပြင်ရှိ ဆိုင်ကြီးများမှာ ကုလားတရုတ်ဆိုင်များသာ ဖြစ်၏။

ဦးနန္ဒ၏ ဖို့ဒ်ဗီအိပ်ကားကြီးသည် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်လေသည်။ တောသူဌေး အိမ်ကြီးနှင့်ပုံစံတူသည်။ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် မမြဲမှီနှင့် သိန်းသိန်းတို့အတွက် ခုတင်များ ပေးထားပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ထိုအခန်းအပြင်ဘက်တွင် ခုတင်တစ်လုံး ခင်းပေးသည်။ အိမ်ဦးရှိ ဘုရားစင်ကြီးကား ကျယ်ဝန်းလှပလှပေသည်။

ဦးနန္ဒတို့ကိုယ်တိုင်ကား ဤအိမ်မှာမနေကြ။ ကံသာရပ်ရှိ ပွဲရုံမှာ အနေများသည်ဟု သိရ လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ စောင့်ရှောက်ရန်ဆိုပြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက် နှင့် ယောကျ်ားပျိုတစ်ယောက်အား ပို့ထားသည်။ မိန်းမကြီးမှာ ခံ့ခံ့ညားညား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သောကြောင့် မြင်လျှင်မြင်ချင်း အစေခံမဟုတ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ ပွဲစားကြီးဦးနန္ဒ၏ နှမမင်းကွဲတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ နာမည်မှာ စောသုမြတ်ဖြစ်ကြောင်း သိရ

လေသည်။ ယောကျ်ားပျိုမှာ ကျွန်တော်တို့အရွယ် ဖြစ်ပြီး အင်းသားဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။
စောသူမြတ်က အစစအရာရာ စီမံသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ချက်ပြုတ်သည်။ အင်းသားလူငယ်က
စောသူမြတ်ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရလေသည်။

ဦးနန္ဒက စောသူမြတ်အား-

“နမကြီးရေ၊ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေကို ရှမ်းပြည်ရောက်တုန်း ရှမ်းပြည်အစာတွေ မြည်းပါစေ
နေရုံ၊ ကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ဆေးခါးဟင်း၊ ပဲပုပ်၊ ငါးပိ၊ တို့ဟူး အစုံဝယ်ထားပါတယ်”

“ကဲ ကဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း မွှေးမွှေးကလေးလည်း လုပ်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

စောသူမြတ်သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ဦးနန္ဒက မမြမှီအား-

“သူဌေးကတော်”

“ပွဲစားကြီးကလည်း ခေါ်ပြန်ပါပြီ”

“ဘုရားအမ ဘာမှအားမနာကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားပြီး တည်းကြပါ။
ဘာအလိုရှိရှိ စောသူမြတ်ကို ပြောပါ”

မမြမှီကား ရှမ်းလေဖြင့်-

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ရှမ်းလေကြောင့် မမြမှီအား ကျွန်တော်နှင့်သိန်းသိန်းတို့က ပြုံးကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဦးနန္ဒကမူ
ထိုရှမ်းလေကို သတိပြုလိုက်ဟန်မတူ။

“ကဲ ကျွန်တော်တော့ ပွဲရုံကို ခဏလိုက်သွားဦးမယ်၊ ညနေကျရင် အိမ်က ကျောင်းအကြီးနဲ့အတူ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ဪရန်ကုန်ကို တစ်ခါ ပါလာတဲ့ သမီးကလေးကော ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား”

“ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ညနေကျရင် ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်။ သူလည်း ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်လာတာ မကြာသေးပါဘူး”

“အခုနေဆို တော်တော်ကြီးရောပေါ့နော်”

“ကြီးပြီပေါ့ဗျာ၊ အားကြီးထွားတာပဲ။ ကဲ သွားဦးမယ်နော် ဘုရားမမြဲ”

ဦးနန္ဒသည် ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ‘ဘုရားမမြဲ’ ဟုဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ကို နားမလည်နိုင်အောင်ရှိပြီး စဉ်းစားနေရစ်လေသည်။ မမြမှီလည်း သည်အတိုင်းပင် စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။ နောက်မှ သိရသည်မှာ သူတို့ဒေသထုံးစံအရ ဘုရားအမ မမြမှီ ခေါ်မည့် အစား အတိုချုံး၍ ဘုရားမမြဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ကျောင်းဒါယကာ ဦးနီဆိုလျှင် ကျောင်းနီ ဟု ခေါ်တတ်လေသည်။

မချိုကား သိန်းသိန်းနှင့် မမြမှီတို့၏ ပစ္စည်းများကို နေရာချထားလျက်ရှိ၏။ အိပ်ရာများကိုလည်း ပြင်၏။ ပြီးနောက် သိန်းသိန်းတို့ ရေချိုးပြီးလိမ်းရန် သနပ်ခါးသွေးနေလေသည်။

နေ့လယ် ၂နာရီလောက်သာသာတွင် ဘုရားပင့်ပွဲရှိ၏။ ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီး ကိုယ်တိုင် အင်းထဲမှ ဘုရားကို ပင့်ဆောင်လာမည်ဖြစ်၍ သွားကြည့်ရန် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလေသည်။ မမြမှီက လူတွေများသောနေရာ မသွားလိုဟုဆိုပြီး နေရစ်ခဲ့သည်။ သိန်းသိန်းက နေပူသည်ဟုဆိုကာ နေရစ်ခဲ့လေသည်။

ဈေးရေဆိပ်မှနေပြီး ဈေးကိုပတ်ကာ မြို့လယ်ရပ် ဘုရားပွဲကျင်းပရာနေရာသို့ ပင့်မည်ဖြစ်သည်။ လမ်းတလျှောက်လုံး လူတွေ ပြည့်ညပ်နေ၏။ သူတို့ကား ညောင်ရွှေမြို့သူမြို့သားများသာမက အင်းထဲရှိ ရွာများမှ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသူများလည်း ပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဈေးအနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ လူအများလည်း မတ်တတ်ရပ်လျက် အနောက်ဘက်သို့ ကြည့်ကာကြည့်ကာ

စောင့်မျှော်နေကြ၏။ အတန်ကြာသော် ခရုသင်းမှုတ်သံ၊ ကြေးစည်သံနှင့် ဆိုင်းသံဗုံသံများကို ကြားရလေသည်။ အသံကြားရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘုရားလှည့်ပွဲကို မမြင်ရသေး။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ လာရပ်လေသည်။ သူ့ကိုကျွန်တော် မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား သိဖူးသလိုလို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ကျွန်တော့် အား အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ-

“ခင်ဗျား ရန်ကုန်က မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ကိုတင်ထွန်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိတာပေါ့။ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံအတွင်းက ခေါင်းဆောင်တွေထဲက မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားလည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံတုန်းက ပါခဲ့တာပေါ့”

သူက ညောင်ရွှေမှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ လာရောက်ပညာသင်ကြားနေသော ခွန်သာမြတ် ဖြစ်လေသည်။ ရှမ်းအမျိုးသားပင်ဖြစ်သော်လည်း ညောင်ရွှေသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရှမ်းစကားကောင်းစွာမတတ်။ အမှန်အားဖြင့် မြန်မာစကားပြောရာတွင် မဝဲလှတော့ချေ။

သူနှင့် အလာပသလ္လာပ ပြောနေကြစဉ် ခေါင်းပေါင်းနီပေါင်းထားသော ရှမ်းပုလိပ်များသည် တုတ်ရှည်ကြီးများကို ဝှေ့ယမ်းလျက် လူထုအား လမ်းအဖယ်ခိုင်း နေလေသည်။

“ထိုင်ကြ ထိုင်ကြ တော်ဘုရားကြွလာပြီ”

ခရုသင်းသံများက စူးရှလာသည်။ ကြေးစည်သံများလည်း ဆူညံလာသည်။

ခွန်သာမြတ်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ခေါ်သွားလေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရောက်ပြီး ထိုင်မိမှ-

“မြင်လား၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းဘေးမှာရပ်နေရင် ဟိုပရိသတ်လို ခူးတုပ်ပြီး စော်ဘွားကို ရှိခိုးရမယ်”

“စော်ဘွားရှိခိုးတာ ဟုတ်ရဲ့လား ခွန်သာမြတ်ကဲ့၊ စော်ဘွားပင့်လာတဲ့ ဘုရားကို ရှိခိုးတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဘုရားမပါလည်း စော်ဘွားကြီးကြွလာတယ်ဆိုလို့ ပုလိပ်ကအော်ပေးရင် ကြားသမျှ လူအပေါင်း က ခူးတုပ်ပြီး ရှိခိုးရတာပဲဗျ”

လူအများကား ခူးတုပ်ရှိခိုးနေကြလေသည်။ ခုရှုသင်းမှုတ်သူ၊ ကြေးစည်တီးသူနှင့် နတ်ဗြဟ္မာများ နောက်တွင် ရှမ်းပြည်လုပ် တူမီးသေနတ်၊ ဓား၊ လှံ များကို ကိုင်ဆောင်လာသော ရှမ်းစစ်သားများ နောက်မှ ဘုရားပင့်လာသော လူတွန်းရထား၊ ထိုရထားကို စက္ကူရောင်စုံ ရွှေချည်ငွေချည်စတုဖြင့် အလှအပ ပြင်ဆင်ထားသည်။

စော်ဘွားကြီးသည် ရထားကို တွန်းကျိုးကျွန်ပြုလျက် ကြီးစွာသောကုန်ဖြင့် လှမ်းကြွလာတော် မူသည်။ လူနှစ်ယောက်က သူ့အား ကနက္ကဒဏ်ထီးဖြူ မိုးပေးရလေသည်။

ခွန်သာမြတ်-

“ကျွန်တော်တို့ ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီးက စော်ဘွားကြီးမို့ ကနက္ကဒဏ်ထီးဖြူ ဆောင်းနိုင်တာဗျ။ တချို့ သမခန်း၊ ပွေးလှတို့လို စော်ဘွားကလေးတွေကတော့ ငွေခန်မှူးအဆင့်သာ ရှိတယ်။ သူတို့ကျတော့ ရွှေထီးကိုပဲ ဆောင်းရတယ်”

“ဟော်နန်းပေါ် တက်ကြည့်ရပါ့မလား ခွန်သာမြတ်”

“ကြည့်ချင်ရင် ခွင့်တောင်းပြီး ကြည့်ရတယ်၊ ဟော်နန်းပေါ်ကို ဖိနပ်စီးပြီး မတက်ရဘူးနော်”

“အရင်စော်ဘွားကြီးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့ဗျ”

“ဆာစောမောင်တဲ့”

“အင်း- ဆာစောမောင်လက်ထက်က သီပေါမင်းပေးထားတဲ့ ပလ္လင်ဟာ ခုထိ ဟော်ပေါ်မှာ ရှိတယ်ဆို ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပလ္လင်က စော်ဘွားတွေထိုင်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်တင်ရုံ တင်ရတာပါ”

တီးဝိုင်းတစ်ခု ရောက်လာလေသည်။ ခေတ်တူရိယာများကို တီးမှုတ်လာကြ၏။ သူတို့သည် ရှမ်းဘောင်းဘီအဖြူနှင့် ရှမ်းတိုက်ပုံအင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ထားကြသည်။

ခွန်သာမြတ်-

“ဒါက စော်ဘွားကြီးကိုယ်တိုင် တည်ထောင်ထားတဲ့ တီးဝိုင်းပဲဗျ”

ခွန်သာမြတ်သည် လက်ဖက်ရည်မှာပြီး ကျွန်တော့်အား မသောက်သောက်အောင် တိုက်တွန်း နေသည်။ နောက် ရုတ်တရက်-

“နောက်ဆုံး စစ်အခြေအနေက ဘယ်နှယ်နေလဲ”

“ဂျာမနီက ခြေသာနေတာပေါ့ဗျာ။ ပြင်သစ်တောင် လိမ့်မှာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ အင်္ဂလိပ် ကလည်း ခုထိ အားတိုက်ခွန်တိုက် စစ်မတိုက်သေးပါဘူးဗျာ။ ဂျာမနီကို ရုရှားဘက် လှည့်သွား အောင် အကွက်ဆင်နေတုန်းပဲ။ ဒီမှာတော့ စစ်အကြောင်း လူအများက ဘယ်လိုပြောဆိုကြသလဲ”

“အရပ်သူအရပ်သား လူအများကတော့ စစ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတောင် မသိဘူးဗျာ၊ စော်ဘွားကြီး ကတော့ စစ်ထဲတောင် ဝင်မယ် ကြားတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ စော်ဘွားကြီးက ကိုယ်တိုင် စစ်ထဲဝင်ရုံမကဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် စစ်ဗိုလ်လုပ်ပြီး ရှမ်းဘက်တယ်လီယံတစ်ခု ထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ကြားရတယ်”

ဘုရားလှည့်ပွဲသည် ရှေ့သို့ လွန်သွားလေပြီ။ လမ်းပေါ်က လူစုလူဝေးလည်း ကွဲလေပြီ။ ကျွန်တော်က ပြန်ရန်ပြင်သော် ခွန်သာမြတ်သည် လွန်စွာအရေးကြီးသောမျက်နှာ ထားလိုက်ပြီး တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။

“စစ်ဖြစ်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်ကြဘူးလား”

“လုပ်တော့ လုပ်ရမှာပဲဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်အခက် မြန်မာအချက်ဆိုတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ အကြောင်းရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း လက်တို့ပါဗျာ၊ မြန်မာပြည်က နောင်ကြီးတွေ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ရှမ်းပြည်ကညီတွေ လိုက်လုပ်မှာပေါ့”

“အကြောင်းရှိရင် လက်တို့ပါ့မယ့်၊ စောင့်သာနေပါ”

ကျွန်တော်ကား ဟိတ်ဟန်ထုတ်၍ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်ကို သတိပေး လိုက်သလို ရှိသောကြောင့် အတွင်းကျိတ်၍ ရှက်မိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နိုင်ငံရေးလုပ်မည်ဆိုပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့သည်။ တောင်မကျ မြောက်မကျ အယ်ဒီတာပေါက်စ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုဘဝမှာ စိတ်ပျက်လာပြန်ပြီး စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေစဉ် အဖော်ကောင်းနှင့် ပျော်ကြောင်းရှာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှ ထွက်လာကတည်းက နိုင်ငံရေးကို မေ့ထားသည်။ စစ်ကြီးကို ဖျောက်ထားသည်။ မျိုးချစ်စိတ်၊ လွတ်လပ်ရေးစိတ်ဖြင့် တက်ကြွနေသော ခွန်သာမြတ်က ကျွန်တော့်အား အိပ်မက်ရာမှ လှုပ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

ခွန်သာမြတ်အား ကျွန်တော်က တည်းအိမ်သို့ ခေါ်သည်။ သူက လိုက်ရန်ငြင်းဆန်လျက် တည်းအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းထိ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်သွားလေသည်။ ပွဲစားကြီး ဦးနန္ဒ၏ အိမ်ကို တမင်ရှောင်ကြောင်း သိသာပေသည်။

ခွန်သာမြတ်နှင့် စောသူနန္ဒာ

ညနေခင်းတွင် ညှို့မှိုင်းသော တောင်များကြားရှိ စိမ်းလန်းသော မြေပြန့်အလယ်၊ ကြယ်လင် ပြာလက်သည့် အင်းလေးကန်ကြီးထိပ်တွင် တည်နေသော ညောင်ရွှေမြို့ကလေးသည် သာယာလှပ နေ၏။ အနောက်ဘက်တောင်ရိုးများတွင် မျက်နှာဖုံးကွယ်သွားသော နေမင်းသည် မီးပြတိုင်မှ မီးကို အပေါ်မော့ထိုးနေသလို နေရောင်ခြည်များကို အပေါ်မော့ထိုးထားလေသည်။ ထို နေရောင်ခြည်များသည် ညောင်ရွှေမြို့ပေါ် ကျော်လွှားသွားပြီး အရှေ့တောင်ရိုးများပေါ်တွင် ကျဆင်းနေလေသည်။ နေ့ခင်းက နေပူပြင်းသော်လည်း ညနေခင်းမှာ အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာ လေသည်။

မမြမှီ၊ သိန်းသိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေမိုးချိုးပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ထား ကြလေသည်။ မမြမှီနှင့် သိန်းသိန်းတို့သည် ဖက်ဖူးရောင် ပိုးတွန့်လုံချည်ကို ဆင်တူ ဝတ်ထား ကြသည်။ အောက်နားတွင် ရေးဆွဲထားသော ပန်းခက်ပန်းနွယ်များမှာလည်း ဆင်တူ၊ ဆံပင် ဖွဲ့ထုံးပုံမှာလည်း ဆင်တူ၊ စိန်ဆံထိုးထိုး ပန်းပန်ပုံမှာလည်း ဆင်တူ၊ နှုတ်ခမ်းဆေးမှာလည်း တစ်ရောင်တည်း၊ သိန်းသိန်းမှာ ပွတတ ဝခြင်းနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ကောက်ကြောင်းမောက်ကြောင်း သိပ်မထင်ရှားခြင်းမှတစ်ပါး ပြောစရာမရှိသော မိန်းမလှ တစ်ယောက်ပါပေ။ မမြမှီမှာတော့ ကျစ်လစ်စိုပြည်ပြီး ကောက်ကြောင်းမောက်ကြောင်းများ အချိုးကျစွာ ပေါ်လွင်နေသဖြင့် ပိုမို လှပပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြမှီပေးသော ကြည်ပြာရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် ညိုဖျော့ဖျော့ သက္ကလတ်ပါး တိုက်ပုံအင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ထားလေသည်။ မမြမှီသည် ကျွန်တော်အား အရိပ် တကြည့်ကြည့် လုပ်သည်မှတစ်ပါး ဘာမှမပြော။ အမှန်အားဖြင့် မမြမှီသည် ညောင်ရွှေဘူတာမှ ထွက်လာကတည်းက ကျွန်တော့်အား ဆက်ဆံပုံမှာ မောင်ကလေးတစ်ယောက်ထက် မပို။ တစ်ချက်တစ်ကွက်မျှ မရိုးမှုမပေါ်ထွက်ရန် ကြိုးစား၍ နေထိုင်ကြောင်း သိသာလေသည်။

အတန်ကြာသော် ဦးနန္ဒနှင့် သူ့ကျောင်းအမကြီး ရောက်လာလေသည်။ သူတို့ သမီးကလေး ဆိုတာလည်း ပါလာ၏။ ကျောင်းအမကြီးမှာ ဦးနန္ဒထက် အရွယ်ကျသည်။ အရေများတွန့်၍ ဆံများ ဖြူနေလေပြီ။ သို့သော် ငယ်ငယ်က မိန်းမချောကြီးဖြစ်ကြောင်း သိသာပေသည်။ သူတို့ သမီးကား ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်မျှ ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ တုတ်တုတ်ခဲခဲ ဖြူဖြူ

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ဖွေးဖွေးကလေး ဖြစ်၏။ မျက်လုံးခပ်မှေးမှေး၊ နှာခေါင်းခပ်ပြားပြားနှင့် တစ်မျိုးလှသူဖြစ်ရာ တစ်ဘာသာ ရှမ်းလှလှတဲ။ ရှုပ်ပဲဟု စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

မမြမှီက-

“ကျောင်းဒကာကို စောင့်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ၊ ခုတော့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမယ်လို့။”

ဦးနန္ဒ-

“လမ်းလျှောက်ထွက်ရင် ထွက်တာပေါ့ ဘုရားမမြရေ၊ အိမ်မှာ တောင်ကြီးက ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ၊ ဒါထက် တောင်ကြီးကို တက်ကြဦးမယ် မဟုတ်လား။”

သိန်းသိန်းသည် မမြမှီအား အကဲခတ်၍ ကြည့်နေလေသည်။ မမြမှီသည် မဝေခွဲနိုင်သော မျက်နှာဖြင့်-

“ကြည့်သေးတာပေါ့ ပွဲစားကြီးရယ်၊ အင်းလေးက ပြန်မှ ပြောပုံမယ်”

သိန်းသိန်းမှာ ထိုအဖြေကြောင့် စိတ်ပျက်သွားဟန်ရှိသည်။ ဦးနန္ဒက ဆက်၍-

“တောင်ကြီးသွားချင်ရင်တော့ တည်းခိုဖို့အိမ် အဆင်သင့်ပဲ၊ တောင်ကြီးက မိတ်ဆွေတွေကို ပြောတောင်ထားပြီးပြီ”

ထို့နောက် မမြမှီသည် ကျောင်းအမကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ သမီးနှင့်လည်းကောင်း အာလာပ သလ္လာပ ပြောနေလေသည်။ ဦးနန္ဒက ကြားချောင်နေသော ကျွန်တော့်အား-

“နေ့ခင်းက ဘုရားပင့်ပွဲ ရောက်သေးတယ် မဟုတ်လား။”

“ရောက်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

ဦးနန္ဒနှင့် ကျွန်တော်သည် ဘုရားပင့်ပွဲအကြောင်းကို ပြောနေကြရာမှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ခွန်သာမြတ်အကြောင်းသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ခွန်သာမြတ်နာမည်ကို ကျွန်တော်က ဖော်ပြလိုက်သည်နှင့် ဦးနန္ဒ၏မျက်နှာသည် မာကျောသွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိပေသည်။

“ဒီသူငယ်က ရန်ကုန်သွားပြီး ပညာကို ဟုတ်တိပက်တိသင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဝမရိဘဲ ဝိလုပ်ချင်တဲ့ သူငယ်ပါ” ဟူသော စကားဖြင့် ခွန်သာမြတ်အကြောင်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး သမီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သမီးသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ အာရုံရောက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ အာရုံရောက်နေသော သမီးအား မမြဲမှီက-

“တူမကြီးရဲ့နာမည်က ဘာတဲ့၊ မေ့နေတယ်၊ အင်္ဂလိပ်နာမည်ဆိုတော့ မေ့တာပေါ့ကွယ်”

“အိုက်ဗီပါတဲ့ အန်တီ”

ဦးနန္ဒက ကြားဝင်လျက်-

“ရှမ်းနာမည်လည်း ရှိပါတယ်ဗျာ၊ စောသုနန္ဒာတဲ့။”

မမြဲမှီက ပြုံးရွှင်စွာ-

“အဲဒီနာမည်ကလေးက လှလိုက်တာကွယ်၊ အန်တီတော့ ရှမ်းနာမည်ကိုပဲ ခေါ်မယ်နော်”

စောသုနန္ဒာသည် ချိုမြဲစွာပြုံးပြီး ခြေကလေးများကို ကြွတုံ့မတုံ ပြုလိုက်လေသည်။ ရွှေခြေချင်းကြီး ဝတ်ထားသည်ကို ဝင်းခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

လမ်းလျှောက်ရန် ထွက်ကြသောအခါ သိန်းသိန်းက မချိုအား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ခေါ်သည်။ မချိုက အင်္ကျီများ မီးပူတိုက်ရန်နှင့် အခြားလုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ရန် အိမ်မှာပင် နေရစ်ကြလေသည်။

မမြဲမှီနှင့် စောသုနန္ဒာတို့က ရှေ့ကလျှောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သိန်းသိန်းတို့က နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် စောသုနန္ဒာအား နောက်မှကြည့်ရင်း ခွန်သာမြတ်နှင့် သူတို့၏ ဆက်ဆံပုံ မည်သို့ရှိမည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နေလေသည်။ ခွန်သာမြတ်နှင့် စောသုနန္ဒာတို့ လူငယ်ချင်း ချစ်နေကြပြီး ဦးနန္ဒက ကန့်ကွက်ဖျက်ဆီးနေသဖြင့် ခွန်သာမြတ်သည် စောသုနန္ဒာတို့အိမ်သို့ ဝင်ရန် ရှောင်နေခြင်းပေလော။ ခွန်သာမြတ်က စော်ဘွားဆန့်ကျင်ရေးသမား၊ ဦးနန္ဒက စော်ဘွားဘက်သားဖြစ်၍ မသင့်မမြတ် ဖြစ်နေကြသလော။ သို့ကလို စဉ်းစားရင်း ဦးနန္ဒ၏ နှမတော်ဆိုသူ ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ခံပြုစုသည့် စောသုမြတ်မျက်နှာနှင့် ခွန်သာမြတ်၏ မျက်နှာ ခပ်ဆင်ဆင်တူပုံကို သတိရလေသည်။ သူတို့အချင်းချင်း ဆွေမျိုးရင်းချာများပင်လော။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ကိုတင်ထွန်း” ဟု သိန်းသိန်းက ခေါ်လိုက်တော့မှ အတွေးရပ်သွားတော့၏။

“ဘာလဲ မသိန်းသိန်း”

“တောင်ကြီးသွားဖြစ်အောင် မြမြကို ပြောပေးပါနော်”

ကျွန်တော့်မှာ အနည်းငယ် ရယ်မိလေသည်။

“သိန်းသိန်းက တောင်ကြီး သိပ်သွားချင်နေသလား”

“သွားချင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်မမကို သိန်းသိန်းကိုယ်တိုင် ပြောပါလားဗျ”

“မြမြက သိန်းသိန်းပြောလို့ ရချင်မှရမှာနော်၊ ပြောပေးပါလားနော်”

ကလေးဆန်သော သိန်းသိန်း။ မမြမှီအား ချစ်လည်းချစ်၏။ ကြောက်လည်းကြောက်၏။ မမြမှီ၏ ဩဇာကို ညီမငယ်သည်ပင် ဤမျှခံမည် မဟုတ်။

ဇရပ်ကလေးနှင့်တူသော အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှရောက်နေကြသော မမြမှီတို့က ကျွန်တော်တို့အား လှည့်ကြည့်ပြီး-

“မောင်လေး ဟောဒါက စော်ဘွားကြီးတရားစီရင်တဲ့ ရုံးတဲ့ကွဲ့”

ကျွန်တော်သည် တရားရုံးဆိုသော အဆောက်အအုံကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိလေသည်။ ဥပုသ်ဇရပ်နှင့် တူလှသည်။ ဥပုသ်ဇရပ်မှ ငယ်၍ဟောင်းသော ဇရပ်မျိုးထဲက ဖြစ်သည်။ စောသုနန္ဒာက ကျွန်တော်တို့ပါ ကြားလောက်အောင် မမြမှီအား ရှင်းပြနေလေသည်။ သည်ရုံးတွင် တရားရေးအမတ်ချုပ် နေ့စဉ် ရုံးထိုင်သည်။ တစ်ခါတစ် စော်ဘွားကြီးကိုယ်တိုင် ထိုင်ပြီး တရား စီရင်တော်မူသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သားတော်ကြီးထိုင်ပြီး တရားစီရင်တော်မူသည်။ ညောင်ရွှေ ပဒေသရာဇ်နယ်၏ ပုဒ်မ ၁၀ခုရှိသော တရားရေးရာကို ထိန်းသိမ်းသော တရားလွှတ်တော် ပေတည်း။

အုတ်ပြာသာဒ်ကြီးတစ်ခုရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ကြလေသည်။ ကွယ်လွန်သူ စော်ဘွားကြီး
ဆာစောမောင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ မဟာဒေဝီကြီး၏ ဂူဖြစ်လေသည်။

တူးမြောင်းဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မြောင်းရိုးပေါ်မှာ အနောက်ဘက် မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေကြ
လေသည်။ ထိုတူးမြောင်းသည် ညောင်ရွှေမြို့နှင့် အင်းကို ဆက်ထား၏။ လှေများနှင့် ပဲချိတ်တပ်
စက်လှေများ သွားလာလျက်ရှိလေသည်။ အင်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ အလည်ဆင်းသောအခါ
ဤတူးမြောင်းမှပင် သွားကြရလိမ့်မည်။

နေမင်းသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ပတ်ပတ်လည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတစ်ခုလုံး မှုန်ရီ
လာ၏။ တောင်ခိုးလိုလို၊ ဆီးနှင်းလိုလို။

မမြမို့-

“အေးလာပြီနော်”

“အိုက်ဗီတို့အဖို့တော့ နေကောင်းရုံ အေးမြမြကလေးပဲ အန်တီရဲ့”

“မခံနိုင်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်” ဟု ပြောပြီး မမြမို့သည် ဆွယ်တာကို ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ
လွှားတင်ရုံ တင်ထားလိုက်သည်။ သိန်းသန်းလည်း မမြမို့လို လိုက်လုပ်၏။

မမြမို့-

“လမ်းဓာတ်မီးတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးနော်”

စောသူနန္ဒာ-

“မရှိဘူး အန်တီရဲ့၊ တော်ဘုရားရဲ့ ဟော်ထဲမှာတော့ ရှိတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်ပေါ်တွင် လက်ဆွဲဓာတ်မီးကြီး ထွန်းထားသဖြင့် ဝင်းထိန်လျက်ရှိသည်။

စောသုမြတ်နှင့် ဦးနန္ဒတို့သည် ထမင်းပွဲပြင်လျက် စောင့်နေကြ၏။ ကျောင်းအမကြီးကား မြို့လယ်အိမ်သို့ ပြန်သွားလေပြီ။ ထမင်းစား၍ မြိန်လှသည်။ တစ်ဘာသာ ထူးခြားသော အရသာ ပါပေတည်း။

ထမင်းစားပြီး ၇နာရီခွဲသောအခါ ဦးနန္ဒက ဘုရားပွဲသို့ ခေါ်လေသည်။ အလောင်းကစား ဗဟုသုတကို မလိုချင်ပါဟု ပြောပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဦးနန္ဒသည် ကျွန်တော့်အား အတင်း မခေါ်တော့ပါ။ သိန်းသိန်းကိုကား အထူးမခေါ်ရပြီ။ သိန်းသိန်းကား ၃၆ကောင် ကံစမ်းရန်၊ အနီထောင် အန်စာ စသည်များကို ကစားရန် သဘောတူပြီးဖြစ်၍ မချီနှင့်အတူ လိုက်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။ ဦးနန္ဒသည် မမြမှီအား အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်၏။ မမြမှီက နောက်ဆုံးတွင်-

“သည်းခံပါ ကျောင်းဒကာရယ်၊ ရန်ကုန်မှာ လူစည်ကားလွန်းအားကြီးလို့ ငြီးငွေ့ပြီး ရှမ်းပြည်မှာ အေးအေး အနားယူချင်လို့ အလည်လာတာပါ။ ကျောင်းဒကာကြီးခေါ်တာ မငြင်းချင်ဘဲ ငြင်းရတာ ပါရင်”

ဦးနန္ဒ-

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ မခေါ်တော့ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ရန်ကုန်က သူဌေးကတော့ သူဌေးကတော်ကို အနဲ့ လိုက်မပြလိုက်ဘူးလို့ အထင်မရှိပါစေနဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

မမြမှီက လိုက်လျောစွာ ရယ်မောပြီး-

“ကျွန်မ သူနားလည်အောင် ရှင်းပြပါ့မယ်ရှင်”

ကျွန်တော်သည် စကားပြောရာဆိုရာများ၌ မမြမှီ၏ယောက်ျား သူဌေးဦးထွန်း၏ နာမည်နှင့် ဦးထွန်းဝင်းအကြောင်း ပါလာတိုင်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိလေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မေ့ထားလိုက်ချင်သည်။

ဦးနန္ဒ၊ စောသုနန္ဒာ၊ သိန်းသိန်းနှင့် မချီတို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

မမြမှီက ထိုင်နေရာမှပင်-

“သိပ်ညဉ့်နက်မနက်စေနဲ့ နော် သိန်းသိန်း”

“ညဉ့်မနက်စေ့ရပါဘူး မြမြရယ်၊ ပွဲလည်း မကြည့်ပါဘူး” ဟု သိန်းသိန်းက လှေကားပေါ်မှ လှမ်း ပြောလိုက်လေသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ စောသုမြတ်အား ညောင်ရွှေဈေးအကြောင်း၊ ရောင်းချနေသော ကုန်ပစ္စည်းများ အကြောင်း၊ အင်းမှထွက်သော ကုန်ပစ္စည်းများအကြောင်း၊ ချိပ် အမြောက်အမြားထွက်သော မိုင်းသောက်မြို့ အကြောင်း စသည်များကို မေးမြန်းနေလေသည်။ မမြမှီ၏ ကုန်သည်ဉာဏ်နှင့် ကုန်သည်စိတ်ဝင်စားမှုသည် အမြဲတမ်း ထက်မြက်လျက်ရှိပေသည်။

၎င်းနောက် မမြမှီသည် ထပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က စောသုမြတ်အား နေ့ခင်းက ဘုရားလှည့်ပွဲအကြောင်းမှနေပြီး သူငယ်ချင်း ခွန်သာမြတ်နှင့်တွေ့ပုံ စပ်ဟပ်၍ ပြောပြ လိုက်လေသည်။ ခွန်သာမြတ်၏နာမည်ကို ကြားလိုက်လျှင်ပင် စောသုမြတ်၏ မျက်နှာသည် ပျော့ပျောင်းသွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာခြည်ကို ကြည့်ပြီး ခွန်သာမြတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ချီးကျူးစရာရှိသမျှ ဖော်ထုတ်လိုက်လေသည်။ မိန်းမကြီးကား ပြုံးရွှင်အားရစွာ နားထောင်နေ၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ခွန်သာမြတ်နဲ့ သိသလား”

“သိရုံဘာကမလဲ လူလေးရယ်”

သည်မျှပြောပြီး သူမ၏မျက်နှာမှာ ညှိုးလာသည်။ နောက်ထပ် စကားလာဦးမည်လားဟု ကျွန်တော် စောင့်သော်လည်း စောသုမြတ်သည် ငြိမ်၍သာနေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အမျိုးတော်သလား”

ထိုအခါ မိန်းမကြီး၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်စို့လာလေသည်။ ထို့နောက် အကြောင်းစုံကို ဖွင့်ဟလေသည်။ ခွန်သာမြတ်သည် ဦးနန္ဒနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းရသော စောသုမြတ်၏ တစ်ဦး တည်းသောသားပင် ဖြစ်ပေသည်။ စောသုမြတ်ကား ဦးနန္ဒ၏ ဝမ်းကွဲဝယ်မတော်တစ်ဦး ဖြစ်လျက် အထင်အရှားမထားသော မယားငယ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။ သားကလေးကို ပညာသင်ပေးလျှင် တော်ပြီဟူသော သဘောဖြင့် ဦးနန္ဒထံတွင် မယားငယ်ကျွန်ခံအနစ်နာခံ၍ နေခဲ့လေသည်။ ဦးနန္ဒကား ခွန်သာမြတ်အား ကောလိပ်ကျောင်းထိပို့လျက် ပညာသင်ပေးနေသော်လည်း သားအဖ အယူအဆမတူ၊ မသင့်မြတ်ကြ။ သည်အထဲတွင် ခွန်သာမြတ်နှင့် စောသုနန္ဒာတို့သည် လူငယ်ချင်း ဘာဝ ကျိတ်၍ရည်ခံနေကြပြီဟု ဦးနန္ဒက အထင်ရှိပြီး ခွန်သာမြတ်အား အိမ်နားသို့ မကပ်နိုင် အောင် လုပ်ထားလေသည်။ မိန်းမကြီးမှာ ပြောရင်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျနေလေသည်။

မမြမှီ အခန်းမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ စကားကိုမဆက်ဘဲ မျက်ရည်သုတ်လျက် အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

မမြမှီသည် သက္ကလတ်လုံချည်ကို လဲဝတ်လာပြီး ဆွယ်တာကို ကြယ်သီးတပ်ထားလေသည်။

ကျွန်တော်က မမြမှီအား စောသူမြတ်၊ ခွန်သာမြတ်၊ စောသူနန္ဒာနှင့် ဦးနန္ဒတို့၊ ဝတ္ထုကို ပြောပြ ရလေသည်။ မမြမှီသည် များစွာ စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်တူသည်။ သက်ပြင်းချပြီး-

“မဖြင့် လူငယ်တွေကို သိပ်သနားတာပဲကွယ်”

“မိန်းမကြီးကလည်း သနားစရာပဲ မမရဲ့၊ ဦးနန္ဒက လူဆိုးကြီးပဲ”

“ဆိုးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ရှမ်းပြည်မှာ မိန်းမတွေအများကြီးယူတာက ထုံးစံလို ဖြစ်နေတာကိုး”

“နယ်ရှင်ပယ်ရှင် အကြီးအကဲဆိုတဲ့ စော်ဘွားတွေကိုယ်တိုင်က မိန်းမအများအပြား ယူထားတော့ မြို့စား၊ ငွေခွန်မှူး၊ ထမုံနဲ့ ကုန်သည်ပွဲစား လူကုံထံများကလည်း မိန်းမများများ ယူကြတာပေါ့၊ မိန်းမသုံးလေးယောက်ယူတာ အပြစ်လို့ မယူဆကြတော့ဘူး၊ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမ တစ်ထောင် ဆိုတာဟာ တင့်တယ်ဂုဏ်ရှိတဲ့ အကျင့်တရားလို ဖြစ်နေပြီ”

မမြမှီသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးရင်း ငေးနေသည်။ အတန်ကြာမှ-

“မောင်လေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မိန်းမကသာ ယောက်ျားအများအပြား ယူထားရင် ဘယ် အကြောင်းကြောင့်ယူယူ ဘယ်လောက် ရှုတ်ချကြမယ်လို့၊ အများအပြား မပြောနဲ့၊ နှစ်ယောက် ယူထားရင်တောင် တံတွေးခွက် ပက်လက်မျောမှာပဲ”

ဤအချက်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးနှင့် လုံးဝပတ်သက်နေသည်။ ဦးထွန်းဝင်းနှင့် မမြမှီ သေကွဲ သော်လည်းကောင်း၊ ရှင်ကွဲသော်လည်းကောင်း မကွဲဘဲနှင့် ကျွန်တော်တို့ အထင်အရှား လင်မယား မဖြစ်နိုင်။ လူအများလက်ခံထားသော ထုံးစံနှင့် ဆန့်ကျင်နေပေလိမ့်မည်။ လူအများ လက်ခံထားသော ယင်းထုံးစံသည်ပင်လျှင် ယောက်ျားတစ်ဦးက မိန်းမနှစ်ယောက်မက ယူသည်ကို သက်သက်ညာညာ ခွင့်ပြုနေပေသည်။ မမြမှီနှင့်ကျွန်တော် ပြောင်လင်မယားဖြစ်ခြင်းကို မပြောနှင့်၊ ခုလို တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေသည်ကို လူအများသိလျှင် မည်မျှကဲ့ရဲ့ကြပေလိမ့်မည်နည်း။ အလွယ်တကူပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ကမ္ဘာပေါ်တွင် အယုတ်မာဆုံးသော သူနှစ်ဦး

အဖြစ်ဖြင့် ရှုတ်ချကြပေလိမ့်မည်။ မမြေ့ ဘာကြောင့် ဖောက်ပြန်ရသည်၊ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ကျူးလွန်မိသည်ဟူသော အကြောင်းများကို သက်သက်ညာညာ မည်သူမျှ စဉ်းစားမည် မဟုတ်ချေ။

မမြေ့၏ မျက်နှာကို မြူဆိုင်းသောလရောင် ဖုံးလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် မမြေ့အပေါ်တွင် ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သနားစိတ် မပေါက်ဖူးချေ။ ယခုမူ ရင်ထဲက ဖိုလှိုက်လာအောင် သနားလာ၏။

မမြေ့သည် ထိုင်ရာမှထသွားပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လေသည်။ အဝေးမှ ဆိုင်းသံ၊ အိုးစည်သံ၊ မောင်းသံ တညညံ့ကို သဲသဲကြားနေရသည်။ လက်ဆွဲဓာတ်မီးမှ လေတဟူးဟူးအသံကား ကျယ်လောင်လှ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံး ခုတ်မောင်းသံက ပိုကျယ်လောင်သည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ ဤလိုအချိန်အခါမျိုးတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုယပိုက်ထွေး၍ နှစ်သိမ့်စေရန်သာ တွေးတောတတ်တော့သည်။

အတော်ကြာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရစ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွား၏။ အခန်းတွင်းမှာ ဓာတ်မီးရောင် တိုက်ရိုက်မဝင်သော်လည်း မမှောင်ချေ။ မမြေ့သည် ခုတင်ပေါ်မှာ ခြင်ထောင်ချပြီး တစောင်းလှဲနေ၏။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပင် ခြေဖော့နင်းစေကာမူ ကျွန်တော် သူ့အနားကပ်လာပြီကို မမြေ့ သိ၏။ ခြင်ထောင်ကိုမ၍ သူမဘေးမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် မမြေ့သည် ထိုင်လိုက်၏။

“မောင်လေး မလာခဲနဲ့ကွယ် လူတွေသိကုန်မယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောသေးဘဲ သူမအား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပါးချင်းအပ်ထားသည်။

“မောင်လေး ဆင်ခြင်ပါဦးကွယ်၊ အောက်က တစ်ယောက်ယောက် တက်လာမှဖြင့်”

“ခုနင်က မမမျက်နှာမဲ့နေတာ မျက်ရည်ကျလာတာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံး ကွဲတော့မယ်လိုပဲ။ မမ ဒီလိုမမဲ့ရအောင် မျက်ရည်မကျရအောင် ဦးထွန်းဝင်းနဲ့ ကွာရှင်းပြီး ကျွန်တော်နဲ့ အတိအလင်း လင်မယားအဖြစ် နေကြစို့ရဲ့လား”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

မမြမှီကား ဘာမျှမပြောနိုင်၊ ငေးမော၍သာ နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပါးချင်းအပ်ကာ ပွေ့ပိုက်ထားသော မမြမှီ၏ခေါင်းကို လက်မောင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“နော် မမ၊ အတိအလင်း နေကြစို့နော်”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စိသငယ်နှင့် မော့ကြည့်နေလေသည်။ မပြုံးသော်လည်း မမဲ၊ မကြည်သော်လည်း မရီဝေ။ ကျွန်တော့် အချစ် အသနားနှင့် ကျွန်တော့်စကားများဝယ် တစ်စိစိမ့် ဝင်စားနေသော မျက်နှာပေတည်း။

ကျွန်တော်ကား ပွေ့ပိုက်ရုံ၊ မျက်နှာတစ်စိစိမ့်မ့်ကြည့်ရုံဖြင့် အားမရတော့ပေ။ အကြိမ်ကြိမ် နမ်းရှုပ် ပြီးနောက် တွဲလဲချထားသော ကျွန်တော့်ခြေထောက်များကို ခုတင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

မမြမှီသည် ဗြဲနန်းခနဲ ရုန်းထွက်ပြီး ခုတင်အောက်သို့ သူ့ခြေများကို ချလိုက်သည်။

“လူတွေသိသွားရင် ခက်ကုန်လိမ့်မယ် မောင်လေး၊ မမကို တကယ်ချစ်ရင် အနေအထိုင် ဆင်ခြင် ပါဦးကွယ်၊ ခုနေ အောက်ကမိန်းမကြီး တက်မလာဘူးလို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ထ အပြင်သွားမယ်”

မမြမှီသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ခြင်ထောင်ကို မပေးလေသည်။

ကျွန်တော်ကား ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။ မချင့်မရဲဖြစ်နေပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိချေ။

“မမကို တကယ်ချစ်ကဲ့လား”

“ချစ်လို့ အတိအလင်းနေနိုင်အောင် လုပ်ဖို့ ပြောတာပေါ့”

“တကယ်ချစ်ရင် ထ လာ”

ကျွန်တော့်မှာ ခြင်ထောင်ပြင်ထွက်၊ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းရုံမှတစ်ပါး အခြားလုပ်စရာ မရှိတော့ပေ။

“အဲဒီလိုမှပေါ့၊ မမကိုချစ်ရင် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်နော်၊ လာ အပြင်ထွက်ရအောင်”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ငွေ့ချခံရသောသူပမာ မမြေ့နှောက်က လိုက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း စကားဖြင့် ကား ယက်ကန်ကန် လုပ်နေသေးသည်။

“ကျွန်တော်ပြောသလို အတိအလင်းနေဖို့ သဘောမတူဘူး တူတယ် အဖြေပေးရမယ်”

“နောက်တော့ မောင်လေးနဲ့မမ နှစ်ခေါင်းအတူ အေးအေးလူလူ စဉ်းစားပြီး ဖြေမှာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့သည် အခန်းတံခါးဝ တိုက်ရိုက် ဓာတ်မီးရောင်ကျရာသို့ ရောက်လာလေပြီ။

“ဒီအတောအတွင်းမှာ မမဟာ မျက်နှာမညှိုးရဘူးနော်၊ မျက်ရည်မကျရဘူး ဒါပဲ”

“အမြဲတမ်း ပြုံးနေပါ့မယ် မောင်ရယ် ကဲ”

မမြေ့သည် ကလေးငယ်အား မြူဟန်မျိုးဖြင့် ပြုံးပြလေသည်။

အခန်းပြင်တွင် ထိုင်ကြပြန်သည်။ ခဏကြာသော် မမြေ့သည် အောက်ဆင်းသွားလေသည်။ ကျွန်တော် ရသေ့စိတ်ဖြေသဘောဖြင့် အနီးတွင်တွေ့သော ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလေသည်။ မမြေ့သည် ကျွန်တော်တို့ကိစ္စကို မသိန်းသိန်းနှင့် မချိုတို့မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရိပ်မိအောင် လုံခြုံစွာ ဖုံးဖိထားရန် ကြိုးစားမည်မှာ သေချာပေသည်။

နာရီဝက်မျှကြာတော့မှ မမြေ့သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလင်ပန်းကို ယူ၍ တက်လာလေသည်။ နောက်မှ ဒေါ်စောသုမြတ်သည် တို့ဟူးကြော်နှင့် မက်မန်းသီးယိုများကို ယူလာလေသည်။

သည်လိုနှင့် ဓာတ်မီးအလင်းအောက်ဝယ် စားရင်းသောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောရင်း သိန်းသိန်းတို့ ပြန်လာသည်အထိ ထိုင်စောင့်နေကြလေသည်။

မမြေ့အဖို့ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ရန် လွယ်ကူသည်။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်လည်း ကြီးသည်၊ ဝါလည်း ရင့်သည်။ လင်တစ်ယောက် ရဖူးပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ရန် မလွယ်ကူလှပါ။ ကျွန်တော်ကား အသက်အားဖြင့် ၂၀ကျော် အစိတ်တွင်းဖြစ်၍ ငယ်လှသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ဝါရင့်သူမဟုတ်ပေ။ အချို့လူငယ်များအရွယ်ဆိုလျှင် မိန်းမသားနှင့် လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မမြေ့နှင့်မတွေ့ခင်က အခြားမိန်းမတစ်ဦးကို ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ခြင်းပင် မတွေ့ကြုံဖူးခဲ့ပါ။ ဝင်နီဖေခေါ် ခင်သိန်းဝင်းအား ချစ်တော့မလို ကြိုက်တော့မလို ဖြစ်ခဲ့၏။ သူမ၏ ပေါင်ဒါန့်၊ ရေမွှေးနံ့၊ နှုတ်ခမ်းဆိုဆေးနံ့

ထက်ပို၍ မနီးစပ်ခဲ့ပေ။ မမြင့်ဦးနှင့် သူငယ်ချင်းမက သမီးရည်စားမကျ ဆက်ဆံလျက် သွားအတူ လာအတူ ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံရင်း အငွေနှင့် ချစ်ရခြင်းထက် မပိုပေ။ မခင်သစ်နှင့် အတိအလင်း ချစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် လူကြီးများမျက်မှောက်မှာ ကြီးကြပ်ခြင်းခံလျက် ချစ်ရသည်။

မမြင့်ဦးနှင့်မူကား လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ အရင်းနှီးဆုံးချစ်ရပြီး လူမြင်ရာ၌ အစ်မနှင့် မောင်ကလေး လိုသာ ဟန်ဆောင်နေရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သားရသွားလျှင်ကား လူမမြင်ရာမှာ တစ်မျိုးချစ်ပြီးလျှင် လူမြင်ရာမှာ တစ်မျိုးချစ်ရန် ကတ္တားခြား၍ လွယ်ကူကောင်း လွယ်ကူပေမည်။ ယခုတော့ မလွယ်ကူပါ။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ခြီးခြံရလေလေ ပူးကပ်ရင်းနှီးလိုသော ဆန္ဒက ပြင်းထန်လေ ဖြစ်ပေသည်။ ညောင်ရွှေမှာနေသရွေ့ မမြင့်ဦးက သည်စည်းကမ်းကို မလျော့။ အာသာ ဆန္ဒသည် ဖိလေတွန်းကန်လေဖြစ်ရာ ပို၍ပို၍သာ ပြင်းထန်လာ၏။ ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်နှင့် အမျှ အတိအလင်းပေါင်းသင်းနိုင်သည့် လင်မယားဘဝကိုသာ အိပ်မက်စိတ်ကူးလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းသို့စိတ်ကူစဉ် ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်ကလေးအား သစ္စာဖောက်လျက် ရှိသည်ကိုကား သတိပင် မထားမိပါချေ။ မမြင့်ဦးနှင့်ကား ဘာမျှမဆိုင်ဟု သဘောထားလိုက်လေသည်။

ညောင်ရွှေမှာ နောက်ထပ်တစ်ရက်နေပြီးနောက် အင်းလေးသို့ သွားကြလေသည်။ ဦးနန္ဒက ပဲခွဲချိတ်ဟုခေါ်ကြသော စက်လှေကလေးကို မရရအောင် ရှာပေးလေသည်။ ညောင်ရွှေအင်းလေး တစ်ခုလုံးတွင် ပဲခွဲချိတ် ၃စင်းသာရှိရာ တစ်ခုရသည်မှာ လွန်စွာကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပဲခွဲချိတ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးအပြင် ပဲခွဲချိတ်မောင်းသူနှင့် တည်းအိမ်တွင် အခိုင်းအစေ ဖြစ်သော အင်းသားလူငယ်သာ ပါလေသည်။ အင်းသားလူငယ်ကို စိတ်ကတုံးဟု ခေါ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ညောင်ရွှေဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ထိုအင်းသားအား ကျွန်တော်က-

“စိတ်ကတုံးဆိုတာ ငယ်နာမည် ဟုတ်ကဲ့လားဗျ”

သူက ထားဝယ်သံဝဲဝဲဖြင့်-

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေးရဲ့”

ကျွန်တော့်အား သူက သခင်လေးရဲ့ဟု ခေါ်ခြင်းမှာ သခင်ပေါက်စအဖြစ်ဖြင့် ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူတို့ဆီမှာ အရိုအသေ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုအနေဖြင့် ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ မမြေ့နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေသော သိန်းသိန်းက နောက်လှည့်ပြီး-

“ရှင်အမေက ဘယ့်နှာကြောင့် ဒီနာမည် ပေးထားပါလိမ့်”

“တစ်ခါတော့ ညောင်ရွှေမှာ စိန်ကတုံးဇာတ် လာကတယ်ခင်ဗျား၊ အဲဒီတုန်းက အင်းထဲ ရွာတွေ ရှိသမျှ လူကုန်လိုလို လာကြည့်ကြတယ်၊ စိတ်ကတုံးကို အသည်းစွဲသွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးတဲ့အတွက် စိတ်ကတုံးလို ကျွန်တော့်ကို နာမည်ပေးတာပါတဲ့ သခင်လေးရယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ပြုံးမိကြလေသည်။ မြန်မာများနှင့်အတူ ရှမ်း၊ ပအိုဝ်း၊ တောင်သူ၊ အင်းသားတို့ အပေါ်တွင် ဇာတ်သဘင်၏ဩဇာသည် ကြီးလှပါကလားဟု တွေးမိပြီး သဘောကျလှ၏။

ပဲချိတ်ကလေးမှာ မြန်လှသည်။ လှေတွေက ရှောင်ပေးကြသည်။ လှေများမှာ လောင်းလှေများသာ ဖြစ်ကြ၏။ မကြာခင်ပင် အင်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

အင်းထဲသို့ ဝင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်းမျောဆိုသော ရေပေါ်ပေါ်၍နေသော ကျွန်းကလေးများကို တွေ့ရ၏။ အင်းထဲတွင် တဝဲလည်လည် သွားလာနေသော ဗေဒါပင်၊ ဒိုက်ပင်၊ အမှိုက်သရိုက် အစုအဝေးကလေးများသည် ကြီးကြီးလာပြီး အဟောင်းပေါ် အသစ်ပေါက်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်းမျောကလေးများ ဖြစ်လာကြသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုကျွန်းမျောကလေးများတွင် အင်းသား များသည် ဝါးကိုထိုးဖောက် ရေအောက်ရွံ့မြေထဲရောက်အောင် စိုက်ထားပြီး မရွေ့မမျောအောင် လုပ်ကြသည်။ နောက် မြေဩဇာတင်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များ စိုက်ကြလေသည်။ အချို့ ကျွန်းမျောများမှာ ကွမ်းခြံရှိ၏။ အချို့ကျွန်းမျောများတွင် ကြက်သွန်ခင်းများ ရှိသည်။

အင်လေးရေသည် စိမ်းလဲလဲနှင့် ကြည်လင်၏။ အရှေ့ဘက် တောင်ရိုးများပေါ်မှ ကျော်တက် လာသော နေမင်းသည် နုပျိုသေးသဖြင့် သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ပေးနေလေသည်။ စိမ်းလဲလဲ ရေပြင်ပေါ်တွင် လေညှင်းသုန်သုန်သည် ဆော့ကစားနေ၏။ မချိုသည် လှေဦးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပြီး ရေကသိုဏ်းရှုနေဟန်ရှိသည်။ မမြေ့နှင့် မသိန်းသိန်းတို့လည်း သာယာသော ရှုခင်း တွင် နစ်မြုပ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ရေကို လက်နှင့်ယူပြီး ဆော့နေ၏။ အေးမြလှသည်။ သိန်းသိန်းသည် ကျွန်တော့်အတူလိုက်ပြီး ရေကိုဆော့နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပထမဆုံး မိုင်းသောက်သို့ သွားကြလေသည်။ ရှမ်းပြည်အတိုင်းအတာအားဖြင့် မြို့ကလေးပင်ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် ဈေးတစ်ကြိမ်ရှိသည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်နေ့ကား ဈေးနေ့မဟုတ်ပေ။ အိမ်ဆိုင်ကလေးအချို့ကို တွေ့ရ၏။ ကင်းဂါတ် ကလေးတစ်ခုလည်း ရှိ၏။

မိုင်းသောက်ကို အုပ်ချုပ်သော မြို့စားမင်းသည် တောင်ကြီးသို့ ခရီးထွက်နေသဖြင့် သူ့အိမ်သို့ မဝင်ကြ။ မမြမှီက စိတ်ထက်သန်နေသဖြင့် ချိပ်များ သိုလှောင်ထားသော ပွဲရုံများ၊ ဂိုဒေါင်များသို့ လိုက်ကြည့်ကြလေသည်။ မမြမှီသည် ချိပ်များကို နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချရန် စိတ်ကူး နေလေသည်။

ဦးနန္ဒ၏ ကြိုတင်စီစဉ်ထားချက်အရ မိုင်းသောက်မှာ နံနက်ထမင်း စားကြလေသည်။

ညနေ ၂နာရီထိုးအထိ မိုင်းသောက်မှနေပြီး အင်းလယ်ဗိုလ်တဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အင်းလယ်ဗိုလ်တဲမှာ မိုင်းသောက်၏ အနောက်ဘက်စူးစူးလောက်တွင်ရှိသော ကျွန်းမျောကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် ထီးထီးကြီးဆောက်ထားသည့် ဘန်ဂလိုကလေး ဖြစ်လေသည်။

အင်းလယ်ဗိုလ်တဲသို့ ရောက်သောအခါ အခြားဧည့်သည်တစ်ဦးမျှမရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ မမြမှီက ဗိုလ်တဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ သိန်းသိန်းက အင်းလေး လုံချည်နှင့် ဇင်းမယ်လုံချည်များရက်သော ရွာမရွာသို့ သွားပါရစေဟု ပူဆာလေသည်။ သူတို့ အချင်းချင်း ညှိထားကြဟန်ရှိ၏။ မမြမှီက အစတွင် ငြင်းပယ်ပြီး နောက်တော့ သိန်းသိန်းက ထပ်ပူဆာသည်ကို လိုက်လျောရသည့်သဘောနှင့် သွားခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ ပဲချိတ်ဖြင့် သိန်းသိန်း၊ မချိုနှင့် စိတ်ကတုံးတို့သည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ဗိုလ်တဲစောင့် ဒရဝမ် ကလည်း ကိစ္စရှိ၍ ရွာမသို့လိုက်ပါရစေဟု ခွင့်ပန်ကာ ကျွန်တော်နှင့် မမြမှီအား ဗိုလ်တဲကိုအပ်ပြီး လိုက်သွားလေသည်။

မမြမှီနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်တဲပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပဲချိတ်ကလေး ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ကျန်ရစ်လေသည်။

ဘန်ဂလို၊ သို့မဟုတ် ဗိုလ်တဲဟု ခေါ်သော်လည်း အင်းလေးကျွန်းမျောများပေါ်က အိမ်ကလေးများ ထုံးစံအတိုင်း မျောတိုင်ကို ရေအောက်မြေမာရောက်အောင် ထိုးစိုက်ကာ ခြေတံရှည်ထား၍ ဆောက်ထားသော အိမ်ငယ်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ပျဉ်ကြမ်းကိုခင်း၍ ကပ်ကာထားလေသည်။ သက်ငယ်ကို နှီးဝါးခြမ်းများညှပ်၍ သပ်ရပ်စွာမိုးထား၏။ အိမ်ဘေးတွင် အိုး၊ ခုံ စသည်တို့ဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းရအောင် စိုက်ထားသော ပန်းပင်များ ရှိပေသည်။

ရေလယ်ဗိုလ်တဲဟု ခေါ်ရလောက်အောင်ပင် အခြားကျွန်းမျောများနှင့် လည်းကောင်း၊ ကမ်းခြေနှင့် လည်းကောင်း ဝေးကွာလေသည်။

အိမ်၏အနောက်ပိုင်းတွင် လှေကားထိပ်တွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ရွှေပေါ်မတိုက်ဘဲ အကြမ်းအတိုင်းထားသော စားပွဲကြီးဖြစ်၏။ စားပွဲဘေးနှစ်ဖက်မှာ တန်းလျားထိုင်ခုံနှစ်ခု ရှိပေသည်။

အရှေ့ဘက်ပိုင်းတွင် ဝါးခြမ်းခင်းထားသော ခုတင်နှစ်လုံးရှိ၏။ ခုတင်များပေါ်တွင် နီးကြောဖျာနှင့် မြက်ဖျာများ ထပ်ခင်းထားလေသည်။

နေမှာ အနောက်ဘက်သို့ ယွန်းနေပြီဖြစ်ရကား နေခြည်မဝင်အောင် အနောက်ဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်ထားလေသည်။ နေရိပ်ဟပ်နေသော အလင်းရောင်နှင့် လေညှင်းလေပွေ ကလေးသည် ကျန် သုံးမျက်နှာပြတင်းပေါက်များမှ လွတ်လပ်စွာ ဝင်နေရကား ကြည်လင်အေးမြ သာယာလှပေသည်။

သိန်းသိန်းတို့သွားကြသော ရွာမမှာ ဗိုလ်တဲ၏ တောင်ဘက်ဆီတွင် ရှိလေသည်။ ပဲချိတ်ကလေး အတော်ဝေးသွားသည့်တိုင်အောင် မမြေမှီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။ အဝေးကြည့်ရင်းက တစ်ယောက်အနားတစ်ယောက် မသိမသာ တိုးသွားကြလေသည်။

မမြေမှီက သက်ပြင်းချပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ခေါင်းငဲ့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က မမြေမှီ ဘက်သို့ တစ်ကိုယ်လုံးလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးနှစ်စုံသည် အတန်ကြာ အပြန်အလှန် ညှို့နေကြလေသည်။ မမြေမှီက နှုတ်ခမ်းစူပြီး မူလိုက်၏။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး မြူလိုက်၏။

“ဘာများ ပြုံးတော်မူရတာလဲ မောင်”

“အဆင်သင့်မယ့်သင့်တော့ ဒရဝမ်ကတောင် လိုက်သွားလိုက်သေးတယ် ဟဲ ဟဲ”

“သူဖြင့် ဒါပဲ”

ကျွန်တော်က မမြေမှီအား ဖက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ယူလိုက်လေသည်။

မမြေမှီသည် အထူးရွှင်မြူးသော မျက်နှာဖြင့်-

“နွားသိုးကြိုးပြတ်ကလေး၊ ဟိုမှာ လှေကားတံခါးကြီး သွားပိတ်လိုက်ဦး”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီအား ဖြေလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို သွားပိတ်လေသည်။ အထက် အောက် မင်းတုပ်နှစ်ခုစလုံး ချထားလိုက်၏။

တံခါးပိတ်ပြီး မမြမှီထံအလှည့်တွင် မမြမှီအား ခုနစ်ကနေရာတွင် မတွေ့ရတော့ချေ။ မမြမှီသည် ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ခြေများကို တကူကူး အစီးခိုင်းတော့မလိုလို ပူးတွဲကော့လန်ထားပြီး မြင့်ချည်ချချည် လုပ်နေလေ၏။

ကျွန်တော်က တံခါးကို ကျောပေးပြီးရပ်ကာ မမြမှီအား ငေးကြည့်နေလေရာ မမြမှီကလည်း ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်နေလေ၏။ မျက်စိနှစ်စုံသည် အချင်းချင်း အစွမ်းကုန် ညှို့နေကြ လေသည်။

မမြမှီသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဆန့်တန်းပေးပြီး-

“လာခဲ၊ နွားသိုးကြိုးပြတ်ကလေး”

ပါးစပ်က နွားသိုးကြိုးပြတ်ကလေးဟု ခေါ်သော်လည်း ကိုယ်ရိပ်အမူအရာကမူ ကလေးအား တကူကူး အစီးခိုင်းနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လို ပြုမူနေချင် နေမည်ကိုမသိ။ ကျွန်တော်ကား မမြမှီက ပါးစပ်ကခေါ်သည့်အတိုင်း နွားသိုးကြိုးပြတ်လိုသာ ပြုမူလိုက်ပေသည်။ ခပ်မြန်မြန်သွားပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွေ့ချီလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခပ်ရမ်းရမ်းပင် နမ်းရှုပ်လိုက်ပေသည်။ မမြမှီကလည်း ကျွန်တော်မြန်လျှင်မြန်ချင်း၊ ကျွန်တော်ကြမ်းလျှင် ကြမ်းချင်း၊ ကျွန်တော်ရမ်းလျှင်ရမ်းချင်း ပေတည်း။ ရေကာတာ ဆီးထားသော မြစ်ရေကဲ့သို့ အိုင်နေရာမှ တာကျိုးကျသဖြင့် ဒလဟောစီးဆင်းသော ဖိုမအချစ်ပါပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ညောင်ရွှေမှ ဘီလပ်ရည်ပုလင်းများ ထည့်ယူခဲ့သည်။ မုန့်များလည်း ပါလာ သည်။ ကျွန်တော်က ဘီလပ်ရည်ပုလင်းကို ဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်နှစ်လုံးမှာ ညီမျှစွာ ခွဲထည့် နေသည်ကို မမြမှီက ထိုင်လျက်ကြည့်နေ၏။ စားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီး ခွက်နှစ်ခွက်ကို ယှဉ်လိုက်ရာ တစ်ခုက နည်းနည်းပိုနေသဖြင့် လိုနေသာခွက်သို့ မျှထည့်နေပြန်သောအခါ-

“အမယ်လေးရဲ့လေး၊ ဒီလောက်ပဲလား မောင်”

“တစ်လုံးရ တစ်ခြမ်းစီ၊ တစ်ခြမ်းရ တစ်စိတ်စီလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ မမရဲ့ ဟား ဟား”

“ခုနေတော့ ဟုတ်မှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့”

ကျွန်တော်သည် တစ်ခွက်ကို မမြဲမှီအားပေးပြီး တစ်ခွက်ကိုသောက်ရင်း မမြဲမှီ စကားဆက်ဦးမည် လား စောင့်နေသေးသည်။ သူမသည် စကားလည်းမဆက်၊ ဘီလပ်ရည်ကိုလည်း မသောက် သေးဘဲ ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ကြာတော့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မမရဲ့”

“မပြောချင်တော့ပါဘူးကွယ်”

သူမသည် ပြာလဲသော ရေပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း ဘီလပ်ရည်ကို နည်းနည်းချင်း မြိန်နေ လေသည်။ လေညင်းကလေးက မမြဲမှီ၏နဖူးပေါ်တွင် ပြန့်ကျနေသော ဆံယဉ်နုနုကလေးများကို လှုပ်ရှားစေလေသည်။ ဘီစကွတ်မုန့်ကို ယူပေး၏။ ရေပြင်သို့ ငေးကြည့်ရာကပင် လက်ခါပြပြီး ငြင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် မုန့်စားပြီး ဘီလပ်ရည်သောက်ပြီး မမြဲမှီအနီးမှာ ထိုင်လိုက် လေသည်။ ကျွန်တော့်အား စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“လှေကားတံခါးကို ဖွင့်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ကွယ်”

မမြဲမှီကား သေသပ်လှ၏။ အခြေအနေပျက်သည်ကို ဘယ်သူမျှမရိပ်မိစေရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သည် တံခါးဖွင့်ပြီးနောက် မမြဲမှီအနားသို့ သွားထိုင်ပြန်လေသည်။ မတ်တတ်လိုက်ပါလာသော လူများနှင့် လှေတစ်စင်းသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လာနေလေသည်။ ခဏကြာတော့ တော်တော် နီးလာရာ ခြေထောက်နှင့် လှေလှော်လာသူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့အား လွန်သွားကြ၏။

မမြဲမှီကား တည်ငြိမ်ချမ်းမြေ့သော မျက်နှာနှင့် ရေကိုသာ ကသိုဏ်းရှုနေ၏။

“မမ”

“ဘာလဲ မောင်လေး”

“ကျွန်တော်ပြောသလို အတိအလင်း လင်မယားအဖြစ်နဲ့ ပေါင်းသင်းရအောင် လုပ်ကြမယ်နော် ဟုတ်လား”

“ခက်တယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် ခုနင်ကပြောမယ့်စကား ဖြတ်လိုက်တာ သိရဲ့လား”

“ဘာလို့ခက်ရမှာလဲ မမရဲ့။ မမက ဦးထွန်းဝင်းနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကြရုံပေါ့။ မောင်လေးကို မမ တကယ်ချစ်ရင် ဒါလုပ်ရုံပဲ၊ ဘာမှ ခက်စရာမရှိဘူး။”

“မောင်လေးကို မမ ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ ဒါလုပ်ဖို့ခက်တယ် ပြောတာပေါ့။”

“အိုဗျာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လွန်းအားကြီးရင် အဲဒါလုပ်ဖို့ လွယ်လွန်းအားကြီးရမှာပေါ့ မမရဲ့။”

“နားထောင်၊ မမရှင်းပြမယ်။ မမဟာ မောင်လေးကို ချစ်တယ်၊ မမဘက်ကချည်း ကြည့်ရင် ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတိအလင်းပေါင်းသင်းဖို့ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တာပဲ။ မောင်လေးဘက်ကလည်း မမကြည့်တတ်မှ မမဟာ မောင်လေးကို တကယ်ချစ်ရာရောက်မယ်။ မောင်လေးဟာ အသက် အစိတ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။”

“ကျွန်တော်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားဖြစ်နေတာတောင် ဘာဖြစ်သလဲ၊ အသက်ကွာတာ ထည့်တွက် မနေပါနဲ့ မမရာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်ကွာတာကို ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်လေးဟာ အသက် အစိတ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဉာဏ်ကလည်း ရှိတယ်၊ ပညာကလည်း ရှိတယ်၊ ပညာကလည်း တတ်ပြီးသား၊ အညွန့်တလူလူနဲ့နေတဲ့လူ၊ ရှေ့ လူလုပ်ဦးမှာ၊ ကြီးပွားရဦးမှာ၊ ဒီလို အညွန့် တလူလူနဲ့ ရှိတဲ့လူက မမကိုယူလိုက်တော့ မောင်လေး အညွန့်တုံးသွားမှာ စိုးတယ်”

“ဘာလို့ အညွန့်တုံးသွားရမှာလဲ မမရဲ့။ ကျွန်တော်ကြားဖူးတာ အစွဲလမ်းဘာသာ တမန်တော် မဟာမက်ဟာ သူ့ထက် အသက်၁၅နှစ်တောင်ကြီးတဲ့ မုဆိုးမကို လက်ထပ်ယူသတဲ့၊ အညွန့် မတုံးတဲ့အပြင် ပိုတောင်တက်မှာပဲ သိလား။”

“မမပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ မမက မုဆိုးမဆိုရင် ဘာကိစ္စရှိလဲ၊ ခုတော့ အသက် ရှင်လျက်သားရှိတဲ့ လင်ကို ကွာရမယ်၊ ကွာပြီးတော့ မောင်လေးနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ လူတွေက ဘာပြောမလဲ၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချူထွင်တာလို့ ပြောမှာပဲ။ မကွာရှင်းခင်က ညားပြီးသားလို့ ပြောကြမှာပဲ။ ဒီတော့ မောင်လေးဟာ သူများမယားကြာခိုသူဆိုပြီး ကဲရဲ့ကြမှာပဲ။ ဘယ် အကြောင်း ဘယ်အခြေအနေကြောင့် မမတို့ ဖြစ်ကြတာကို ဘယ်သူမှ ထည့်တွက်မှာ၊ သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး။ မောင်လေးကို ဝိုင်းပြီး တံတွေးနဲ့ထွေးကြမှာ၊ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောကြမှာ၊ ဒါကို မမ မခံနိုင်ဘူး။ မမမောင်လေး အညွန့်တလူလူ နေစေချင် တယ်၊ လူကြီးဖြစ်စေချင်တယ်၊ အမည်းစက်တစ်ခုမှစွန်းတဲ့ နိုင်ငံကျော်လူကြီးတစ်ယောက်

ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်လေးပြောသလိုလုပ်ရမှာ ခက်တယ်လို့ ပြောတာပါကွယ်၊
ယုံပါ”

မမြမှီ၏အသံမှာ ငိုသံပါလာလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြန်လှန်
မပြောနိုင်တော့ဘဲ-

“အို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဇွတ်နှစ်ကြရအောင်လား မမရယ်”

“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဇွတ်နှစ်တယ်ဆိုတာ ပညာမရှိတဲ့လူမှ လုပ်တာ မောင်”

ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ အိုးစည်၊ လင်းကွင်းနှင့် မောင်းကို
ဆူညံစွာ တီးလာကြသော လှေတစ်စင်း မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ ဖြတ်သွားလေသည်။

မမြမှီသည် လက်မှာကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် သွားတင်ပြီးနောက်-

“ဒီအရပ်မှာ ရှင်လောင်းလှည့်ရင်လည်း လှေနဲ့၊ ဈေးရောင်းလည်း လှေနဲ့ဆိုပဲ မောင်လေးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မသာချတော့လည်း လှေနဲ့လို့ ပြောသူကပြောကြတယ်၊ အလောင်းကို ကျွန်းမျော
အောက် ရေထဲမှာ ဝါးညှပ်ပြီးမြုပ်တယ် ဆိုတာကတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွယ် သိန်းသိန်းတို့လည်း မလာသေးဘူးနော်”

ကျွန်တော်တို့သည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် တောင်ဘက်ရေပြင်ကိုကြည့်ရင်း ငေးနေကြပြန်လေသည်။
နေကား အတော်စောင်းသွားပြီး ချိုလာလေသည်။

အတန်ကြာသွားသောအခါ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်-

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

မမြမှီက အံ့ဩသွားသော မျက်နှာဖြင့်-

“ဘာ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့လဲ”

“ရှေ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ် နေသွားကြမှာလဲ”

“ခုလို နေသွားကြရမှာပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ အို.. ရှေ့ရေးတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး မစဉ်းစား ကြစို့နဲ့လားကွယ်၊ စိတ်ရှုပ်စရာကြီး၊ ရှမ်းပြည်လာလည်ကြတုန်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖျော်ဖျော်နေ သွားကြမလဲဆိုတာသာ စဉ်းစားကြစို့ကွယ်၊ မမသိပါတယ်၊ မောင်လေးမှာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရတဲ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ရှမ်းပြည်မှာနေတုန်း မောင်လေးဆန္ဒအတိုင်း လွတ်လွတ် လပ်လပ်ကြီး ညားခါစလင်မယားလို နေနိုင်အောင် မမမှာ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုအစီအစဉ်လဲ မမ၊ ကောင်းပါတယ်လေ ရှေ့ရေးကို ဖယ်ထားပြီး ရှမ်းပြည်မှာရှိတုန်း”

“သိန်းသိန်းနဲ့မချိုက တောင်ကြီးသွားကြမယ်၊ မမကတော့ လူစည်ကားတဲ့တောင်ကြီး မလိုက်ချင် ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနိုင်မယ့် ကလောကို သွားမယ်ဆိုပြီး မောင်လေးနဲ့သွားမယ်။ တောင်ကြီးမှာ သုံးလေးရက်နေပြီးမှ သိန်းသိန်းတို့ ကလော လိုက်လာကြမယ်၊ ပြီးတော့မှ အားလုံး ရန်ကုန်ပြန်ကြရော”

“ကလော ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ”

“ဟိုတယ်မှာ”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။ မမြမှီက ကျွန်တော့်ထိပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် တွန်းထိုးလိုက်ပြီး-

“အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်း ကြိုက်ကဲ့လား ကိုယ်တော်မြတ်ကလေးရဲ့”

ကျွန်တော်ကား ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ မမြမှီ၏ရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့်ခွေလိုက်သည်။ မမြမှီသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ယုယစွာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်နေလေသည်။ နောက်ပြီးတော့ မမြမှီ၏ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းအုံးကာ ပက်လက်လျောင်း၍ နေလေသည်။ သည်လိုနေကြရင်းလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ပဲ မဝနိုင်ကြပါ။

ညောင်ရွှေမှာ နောက်တစ်ရက်နေပြီးနောက် မမြမှီ စည်းဝါးတိုက်ထားသည့်အတိုင်း သိန်းသိန်း တို့က တောင်ကြီးသို့၊ ကျွန်တော်တို့က ကလောသို့ သွားကြရန် ဦးနှုန်း၏ကားဖြင့် ရွှေညောင်သို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ အပြင်လူများအမြင်မှာ အားလုံး သိန်းသိန်း၏အစီအစဉ်များ ဖြစ်နေလေ

သည်။ မမြမှီနှင့် ကျွန်တော်တို့က ကလောမှာနေပြီး စောင့်ရန်ကိုပင် သိန်းသိန်းပါးစပ်က အကြံ ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟိုတယ်ကလောဆိုသော အထက်တန်းကျလှသည့် ဟိုတယ်မှာ ခြေရင်းခေါင်းရင်း အခန်းနှစ်ခန်း ကို ငှားလိုက်လေသည်။ တစ်ခန်းမှာ ဟန်ဆောင်ငှားထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဟိုတယ်ကလောမှာ ဘူတာရုံထက် ပေသုံးရာမျှ မြင့်မည်ထင်ရသော တောင်ခါးပန်းတစ်ခုမှာ တည်ရှိလေသည်။ ဝင်းခြံမှာ ကျယ်ပြန့်ပြီး ပန်းမျိုးစုံစိုက်ထားသည်။ ဘေးပတ်လည်မှာ မြင့်မား ခံ့ညားသော ထင်းရှူးပင်များရှိသည်။ ခြံအောက်နား၌ စမ်းချောင်းတစ်ခု စီးဆင်းနေလေရာ တိတ်ဆိတ်သောအခါတွင် စမ်းချောင်းရေစီးဆင်းသံ ကြားနေရ၏။ ဟိုတယ်အခန်းများမှာ ရေချိုးခန်း ကိုယ်စီရှိသည်။ ဗီရို၊ မှန်တင်ခုံ၊ ကုလားထိုင်များ၊ အိပ်ရာခင်းများတို့မှာ ဖြူစင် သန့်ရှင်းလှ၏။ ခေါင်းချလိုက်လျှင် အလိုက်သင့် အဆင်းပေးသော ခေါင်းအုံးများမှာလည်း အနံ့အသက်များကင်းရုံမက ရေမွှေးနံ့၊ ပန်းနံ့ကလေးများ ပေးထားသည်ထင်ရ၏။ နံရံများကို ဖက်ဖူးရောင်ထက်နုသော စိမ်းနုရောင်ခြယ်ထားပြီး ကြမ်းပြင်မှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထနေ လေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ဤမျှအထက်တန်းကျသော အခန်းမျိုးမှာ တစ်ခါမျှ မအိပ်ဖူး၊ မနေဖူးသေးပါ။ စရိတ်စကကြီးလှသည်။ သို့သော် မမြမှီကား စရိတ်စကကို မမူပါ။

အောက်ထပ်မှာ ထမင်းစားခန်း၊ ဧည့်ခန်းနှင့် စာဖတ်ခန်းများ ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား စားချိန်သောက်ချိန်ကလွဲ၍ အောက်ထပ်မှာ မနေကြပါ။ ဟိုတယ်တွင်တည်းခိုနေသော မည်သူ မည်ဝါနှင့် မျှလည်း အသိမလုပ်လို၊ အသိလည်း မခံချင်ကြ။ တည်းခိုသူများမှာ ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူများသာ များနေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပို၍စိတ်အေးရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဟန်းနီးမွန်းထွက်သော ညားခါးစလင်မယားနှင့် တူနေလေသည်။

တစ်လောကလုံးတွင် ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိလျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တကြသည်။ အခြား သူတွေနှင့် မဆက်ဆံချင်၊ စကားမပြောချင်၊ နှစ်ယောက်တည်းသာ ပူးတွဲပူးတွဲ နေချင်သည်။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးတည်း အတူအုံးရသည်ကပင် ဝေးသလိုထင်ပြီး တစ်ယောက်လက်မောင်း တစ်ယောက် အုံးပြီး အိပ်ချင်သည်။ နှစ်ယောက်တည်းသာ စကားပြောနေချင်ကြသည်။ ပြောစရာ တွေကလည်း မကုန်နိုင်။

တစ်ယောက်လက်မောင်း တစ်ယောက်အုံးရင်း စကားတတွတ်တွတ်၊ တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက် ဖက်၍ထိုင်ရင်း စကားတတွတ်တွတ်၊ ပန်းခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်သားလျှောက်ပြီး ဟောလီဟော့(ခ်)၊ ဒေလီယာ၊ ခရစ်စ်သီမမ်စ်၊ ကော့စ်မော့စ် စသည်များကို အံ့ဩကြည်နူးရင်း စကားတတွတ်တွတ်၊ အတက်အဆင်း များသော်လည်း ချောမွေ့သာယာလှသော လမ်းများတွင် လက်ချင်းယှက်တွဲ လျှောက်ကြရင်း စကားတတွတ်တွတ်။

ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်တကြား မမြဲမှီလက်မောင်းပေါ်တွင် အုံးမှီထားသော ခေါင်းကို ထောင်လိုက်ပြီး-

“မမ ခုနေ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မမြဲမှီက ထောင်ထားသော ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူလျက် လက်မောင်းပေါ်မှာ အုံးမြဲအုံးစေပြီးနောက်-

“မပူပါနဲ့ မောင်လေးရယ်၊ ဒီလိုမဖြစ်အောင် ၊ မမ သတိထားပြီးပါကွယ်”

“ဘယ်လိုလဲ မမရဲ့”

သို့ကလိုမေးရင်း မိန်းမတို့၏ ဓမ္မတာသွေးနှင့် ပဋိသန္ဓေ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ မိန်းမတို့၏ လျှို့ဝှက်အပ်သော အခြားကိစ္စများကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသန္ဓေ တားဆီးရေး ပြဿနာများကိုလည်းကောင်း၊ ဖိုမ လိင်ပြဿနာများကိုလည်းကောင်း၊ မမြဲမှီထံမှ ဆည်းပူးကြားနာရပေသည်။ ကျွန်တော် မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ဤလိုကိစ္စမျိုးကို ဤတစ်ကြိမ်သာ ဆွေးနွေးဖူးလေသည်။ လိင်ကိစ္စ လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ နားမလည်သည်သာ များခဲ့လေသည်။ အဖေအမေကလည်း သင်ပေးသည်မဟုတ်။ ဆရာသမားကလည်း သင်မပေးခဲ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ကိုရင်ကြီးကိုဘသန်းထံမှ မဟုတ်တရုတ်များကိုသာ ကြားနာဆည်းပူး ခဲ့ရလေသည်။ မမြဲမှီထံမှ ကျွန်တော် မသိဖူးတာတွေ သိဖူးကြားဖူးရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များအား လိင်ကိစ္စပညာကို ဆည်းပူးရမည်ဟု ပြောလေ့ရှိသည့် ကိုကြီးနုကို သတိရမိလေသည်။ အတွေ့အကြုံဝါရင့်သော မမြဲမှီအားလည်း အထူးကျေးဇူးတင်မိလေသည်။

မမြဲမှီသည် ကလောရောက်ကတည်းက အဆင်အပြင်ဟန် ပြောင်းလဲလိုက်လေသည်။ အပြင်ထွက် လျှင် မျက်မှန်ညိုကို တပ်ထားသည်။ ရန်ကုန်မှာ ဘီးဆံပတ်သေးသေး ထုံးသည့်အခါထုံးပြီး ဘီးကျော်ပတ် လေယာဉ်ပျံဆံထုံး ထုံးသည့်အခါထုံးလေ့ရှိသော မမြဲမှီသည် ဘီးမပါဘဲ နောက်တွဲ ထုံးပြီး ပိုက်အနက်ဖြင့် ထိန်းအုပ်ထားလေသည်။ သနပ်ခါးကို မလိမ်းတော့ဘဲ မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါ

များကိုသာ လိမ်းလျက် နှုတ်ခမ်းကိုလည်း သဘာဝရောင်မဟုတ်ဘဲ နီရဲအောင် ဆိုးလေသည်။ မျက်ခုံးလည်း ထင်းနေအောင် ဆွဲသည်။

လမ်းလျှောက်ထွက်မည့် မနက်ခင်းက အခန်းထဲမှ ပြင်ဆင်ပြီးထွက်လာသော မမြမှီအား မြင်လိုက် ရသောအခါ ကျွန်တော်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မမြမှီသည် ဆာချီသက္ကလတ် ဘောင်းဘီ ရှည်နှင့် တာဖက်တာ ရုပ်လက်တိုကို ဝတ်ထားသည်။

“ကျွန်တော်တောင် လူမှားသွားတယ် မမရယ်”

“အေး ကောင်းတယ်၊ တမင် လူမှားအောင် ဝတ်ဆင်နေရတာပါကွာ”

“မမကို ဗိုလ်ဆန်ဆန် နေတတ်ထိုင်တတ် ဝတ်တတ်ဆင်တတ်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မိခဲ့ဘူး၊ ကြည့်စမ်း ခုတော့ ဝတ်လာလိုက်တာ အကျပဲ၊ အရင်ကတည်းက ဒီလို ဝတ်ဆင်ဖူး ရမယ်၊ နေဖူးရမယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒီလိုဝတ်ဆင်ဖူးတာ ကြာပြီကွယ်၊ ဟောဒီ အင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီကို သေသေချာချာကြည့်၊ အတော် အသက်ရှည်နေပြီဆိုတာ သိနိုင်တယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘယ်တုံးကလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး အကြောင်းစုံ”

“အတိတ်တွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ကွယ်”

မမြမှီက စကားပိတ်ပြီး ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ခပ်မြန်မြန် လိုက်ရ လေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရှူးဖိနပ်စီးထားကြသည်။ ကျွန်တော်ကား မမြမှီ၏အတိတ်ကို မမေးသော်လည်း တွေးနေမိသည်။ ဦးထွန်းဝင်းနှင့်မညားမီ ဗိုလ်ကတော်များ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသလား၊ သို့မဟုတ် ဦးထွန်းဝင်းက ဗိုလ်ဆန်ဆန်မို့ ညားခါစက ဗိုလ်ဆန်စွာ နေခဲ့ကြလေသလား။ သို့မဟုတ်-

ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ရေလယ်ဗိုလ်တဲပေါ်မှာ မမြမှီက ရှေ့ရေးတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး တွေးမနေ ကြပါစို့နှင့်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ယခုတော့ အတိတ်တွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ကွယ်ဟု ဆိုပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန်မှာသာ ခိုင်မြဲသည်။ သေချာသည်။ ထို ခိုင်မြဲသော သေချာသော ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ အရအမီ ဖမ်းယူထားရတော့မည်။ အစွမ်းကုန် အသုံးချရတော့မည်။

တစ်ညနေ၌ ဟိုတယ်ကလော ပန်းခြံထဲတွင် ကျွန်တော်က ပိုးတွန့်လုံချည်အဝါနှင့် ဆွယ်တာ အဝါကို ဝတ်ထားသော မမြမှီအား ဒေလီယာအဝါပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်အနီးသို့ ခေါ်သွားပြီး-

“ကြည့်စမ်း မမ၊ ဒေလီယာအဝါပွင့်ကြီးက ဘယ်လောက်လှသလဲ”

“အေးကွယ် လှလိုက်တာ လွန်ရော”

“ဒေလီယာပွင့်ကြီးနဲ့ မမဟာ တထေရာတည်းပါပဲ၊ ဖွံ့ထွားပြီး ကျက်သရေရှိတယ်၊ လှလည်း လှတယ်”

“မမြောက်ပါနဲ့၊ မောင်လေးရယ်၊ မမ မိုးပေါ်ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

မမြမှီသည် သဲသဲရယ်ပြီးနောက် တည်သွားပြန်လေသည်။ ပြီးတော့ ခပ်ညှိုးညှိုးဖြစ်သွားပြီး-

“တစ်ခုတော့ မောင်လေး ထည့်စဉ်းစားထားကွယ်။ မမဟာ ကျလှပါ။ ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ နေရလှ နောက်ထပ် ခြောက်နှစ်ခုနှစ်နှစ်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဒေလီယာပွင့်ကြီးဟာ ဝတ်မှုန်တွေ လွင့်စဉ်၊ ပွင့်ချပ်တွေ ကြွပြီး ကျက်သရေတွေ အလှတွေ ကုန်ကုန်မှာပါပဲကွယ်”

“အိုဗျာ မမကလည်း တစ်နေ့ကပဲ မမပဲပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ရှေ့ရေတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေးကြစို့နဲ့လားနော်”

“အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ ကဲ လာ အပေါ်တက်ကြစို့၊ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာပြီ”

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကျယ်ဝန်းသော ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် အဆက်ဖြတ်ပြီး အတိတ်နှင့်အနာဂတ်ကို မေ့ဖျောက်ကာ ဟိုတယ်ကလော အချစ်ဇာတ်ကို အားရပါးရ ကလိုက်ကြ ပေသည်။ အချိန် ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်း မသိလိုက်။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြရန် သိန်းသိန်းတို့ ရောက်လာကြတော့ ကကောင်းတုန်း ပွဲပျက်သွားသလို ဇာတ်ကို ရပ်လိုသော ရပ်လိုက်ရသည်။ ခေါင်းပေါင်းဖြုတ်ဖို့၊ ပုဆိုးခေါက်ဖို့၊ သနပ်ခါးဖျက်ဖို့ကိုပင် မေ့နေကြသလို ရှိပေတော့သည်။ ။

ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လန့်နေပြီ

ကလောတောင်စွယ် ပင်းဒယမြေမြင့်မှ ဆင်းပြီး ယင်းမာပင် စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီးတို့မှ ထွက်ကာ သာစည်လွင်ပြင်သို့ ဝင်ခဲ့ကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ ညလုံးပေါက် ပွဲကြည့်ထားပြီး တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးသူနှင့် တူနေလေသည်။ ညက သီချင်းသံ ဆိုင်းသံ ဗုံသံကို ကြားနေရသေးသည်။ ညက ကကြခုန်ကြသည်ကို မြင်နေရသေးသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် တကယ်ကြားနေရသော အသံများကို မကြားသယောင်ယောင်၊ တကယ်မြင်နေရသောအရာများကို မမြင်သယောင်ယောင်၊ သည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်မှာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည့်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရှေ့ညောင် ဘူတာမှာ လန့်ပြေးသော ခါတွန်သံ၊ အေးအေးလူလူ ကျူးရင့်လိုက်သော ဘုတ်သံတို့နှင့်အတူ မမြဲမမြဲ ချစ်ရေးဆိုသံ ငိုသံရှိုက်သံတို့ကို ကြားယောင်နေလေသည်။

ကြည်လင်အေးမြသော အင်းလေးကန် ရှုကွင်းနှင့်အတူ ရေလယ်ဗိုလ်တံပေါ်တွင် တာကျိုးပေါက် သဖြင့် ဒလဟောစီးဆင်းအပ်သော ရေအဟုန်ကဲ့သို့ အာသာရမ္မက်ဖြင့် တက်ကြွဝင်းထိန်နေသော မမြဲမမြဲ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ထင်ယောင် နေလေသည်။ ကလောမြို့၏ ပန်းမျိုးစုံနှင့်အတူ နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှစ်ယောက်သား ချစ်ကြ၊ ခင်ကြ၊ ညကြ၊ တာကြ၊ ပျော်ကြ မြူးကြပုံတို့ကို အမှတ်ရ နေလေသည်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ လူစုခွဲကြသည်။ မမြဲမမြဲ သိန်းသိန်းနှင့် မချိုတို့က အကြိုလာသောကားဖြင့် တစ်လမ်းသွားကြသည်။ ကျွန်တော်ကား ဘူတာရုံအပေါက်ဝ ကူလီချပေးသွားသော သေတ္တာနှင့် အထုပ်များဘေးမှာ ရပ်နေရစ်ခဲ့သည်။ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေပြီး လန်ချားခေါ်ရန်ပင် သတိမရ။ စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေသည်။ နှင်းငွေ့ဝေဝေတွင် တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်အေးကို ရှုရှိုက်ရာမှာလည်း အတူတူ၊ ပန်းမျိုးစုံအလှကို မြတ်နိုးမက်မောရာမှာလည်း အတူတူ၊ သွားအတူ၊ လာအတူ၊ သောက်အတူ၊ စားအတူ၊ လည်ချင်းယုက်တွဲ ပျော်ပွဲခံပြီး ကိုယ့်အသိုက် ကိုယ့်အဝန်း ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာသို့ အတူတူပြန်ရခြင်းသာ သဘာဝကျပေမည်။ ယခုမူ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကား သဘာဝမကျ၊ မမြဲမမြဲက အိပ်ရာပေါ်မှ မထနိုင်သော နာတာရှည်လင်ကြီးထံသို့ ပြန်ရလေပြီ။ ကျွန်တော်ကား အပြင်က ဓာတ်ရထား၊ မော်တော်ကားသံတို့ဖြင့် ဆူညံနေသော၊ အတွင်းမှာ အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်သို့ မှန်မှန်ကြီးတက်လာတတ်သော မီးခိုးဖြင့် အသက်ရှူကျပ်သော ပျင်းရိငွေ့ဖွယ်ရာ အဖော်များနှင့် အတူနေရသော ရှုပ်ထွေးသည့်အခန်းသို့ ပြန်ရလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် အဘယ်မျှကြာအောင် အထုပ်အပိုးများဘေးမှာ ရပ်နေမိသည်မသိ။ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ သွားလာနေကြသော လူများ၊ မော်တော်ကား၊ မြင်းရထားနှင့် လန်ချားများကို မြင်နေရ ပါလျက် မမြင်သလို ထင်မိသည်။ ၎င်းတို့အသံတွေကို ကြားနေပါလျက် မကြားသလို ထင်မိ သည်။ တကယ်ပင် ညလုံးပေါက်ပွဲကြည့်ထားပြီး တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးသောသူနှင့် တူလေသည်။ “လန်ချားဆပ်” ဟူသော အသံတစ်သံနှင့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်သော လန်ချားကုလား သည် ကျွန်တော့်အား လန်ဖျပ်တုန်လှုပ်သွားစေလေသည်။

“ဆပ် ဘယ်ကပြန်လာသလဲ”

သတင်းစာတိုက်မှ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အပြန်တွင် တွေ့ရတတ်သော လန်ချားကုလား မျက်နှာသိ ဖြစ်လေသည်။

“ဟိုအထက်က ပြန်လာတာကွ”

လန်ချားကုလားသည် လန်ချားကို ထိုးဆိုက်ထားပြီး ကျွန်တော့်အထုပ်အပိုးများကို တင်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။

“ဆပ် အိမ်ပြန်မယ် မဟုတ်လား”

“အေး”

ကျွန်တော်ကား လန်ချားကုလားကို ခေါ်မိသည်လည်းမဟုတ်။ ခိုင်းလည်းမခိုင်း။ သို့သော် လန်ချားကုလားလုပ်သမျှ ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူက အထိုင်ခိုင်းတော့ လန်ချားပေါ် တက်ထိုင် လိုက်သည်။ သူ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

လမ်းဓာတ်မီးရောင်တွင် ကျွန်တော်တို့အခန်းရှေ့ ဝရန်တာမှာ ကိုတင်အေး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။ သူသည် အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်အား ဆီးကြိုလိုက်သည်မှတစ်ပါး ထွေထွေထူးထူး နှုတ်မဆက်တော့ပါ။

ဗေဒကဝိန် ဦးတက်ရှိန်မှာမူ အိမ်တွင်မရှိပေ။ သို့သော်သူ၏အလုပ်ကား အိမ်တွင်ပင် ဖွံ့ဖြိုးနေဟန် တူ၏။ ၎က်ပျောစိမ်း၊ အုန်းစိမ်း ပါသော ကန်တော့ပွဲများတွင် နံ့သာတိုင်များ အငွေ့တလူလူနှင့် ရှိကြသည်။

ကိုတင်အေးက ဆီး၍ တံခါးဖွင့်ပေးသည်မှတစ်ပါး ကျွန်တော့်အား ဘာတစ်ခုမျှ မကူညီ။ ဝန်စည် စလယ်များကို ကျွန်တော့်ဘာသာ နေရာချထားနေသည်ကို သူ၏ မည်းနက်သောမျက်နှာမှ ဖြူဖွေး သောသွားများ ဝင်းခနဲပေါ်အောင် ပြုံးပြီး ကြည့်နေလေသည်။

“ဘယ့်နှယ် ခရီးထွက်တာ အတော်ကြာသွားပါကလား၊ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် အပေါ်အင်္ကျီချွတ်ရင်း မချိပြုံး ပြုံးကာ-

“ပျော်လှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဟု ဖြေပြီး တစ်ခုတည်းသော ပက်လက်ကုလားထိုင်သို့ သွားထိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ကိုတင်အေးက ဦးနှင့်အောင် သွားထိုင်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်မောရုံသာမက စိတ်ပါ မောသွားရလေသည်။ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ခြင်းတောင်းတစ်ခုထဲမှ လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်များနှင့် လိမ္မော်သီးများကို ထုတ်ယူ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချထားနေသည်။

“ရှမ်းပြည်က ဘာတွေများ ယူခဲ့သလဲဗျ”

“ဘာမှမယူခဲ့ပါဘူး”

အေးစက်သော ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် ကိုတင်အေး ကုပ်သွားလေသည်။ အတန်ကြာမှ-

“လိမ္မော်သီးတွေ လက်ဆောင်ရလာသလား”

ကျွန်တော်သည် အကြံတစ်ခုရပြီး လိမ္မော်သီးကိုင်ပြီး ကိုတင်အေးအား ပေးလိုက်သည်။

“စားပါဦး”

ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေသော ကိုတင်အေးသည် ပါးစပ်ကြီးပြဲသွားအောင် ပြုံးပြီး “နေပါစေဗျာ” ဟုဆိုကာ လိမ္မော်သီးကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ လိမ္မော်သီးကိုင်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မြဲထိုင်နေပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပိုကောင်းမည်ထင်ရသော လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို နောက်ထပ် ပေးရင်း-

“စားကြည့်စမ်းပါဗျ၊ ရန်ကုန်မှာ မပေါ်သေးဘူး၊ ဟိုမှာတောင် ပေါ်ခါစ ရှိသေးတယ်”

ကိုတင်အေးသည် ထိုလိမ္မော်သီးကို လက်ခံပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်သွားလေသည်။ သူကား အပြင်လောကကို ကသိုဏ်းရှုရင်း လိမ္မော်သီးစားနေလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်ပြီး နှိုင်းတွေချနေလိုက်ပြီး တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးသောသူနှင့် ပို၍တူလာသည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်ခွေနေစဉ် ကလေးမီးရထားခုတ်သံကို ကြားနေရသည်။ တကယ်လာနေသောအသံကား ဓာတ်ရထားအသံဖြစ်သည်။ မမြဲမမြဲ ပွန်ပီယာက သင်းမြဲနေသည်။ တကယ်မှာတော့ အောက်ထပ်က ညှော်နံ့က တက်လာလေသည်။

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခွေပြီး အတော်ကြာ ငေးမောမိလေသော် အသံဗလံများလည်း ရောထွေးသွားကာ တဝုန်းဝုန်းနှင့်သာ လုံးပြီး ကြားနေရသည်။ နောက် လုံးလုံးပင် မကြားရ တော့ချေ။

“ဟာ ကိုတင်ထွန်း ပြန်ရောက်နေမှကိုး” ဟူသော စကားသံနှင့် တံခါးပိတ်လိုက်သံကြောင့် လန့်နိုး လေသည်။ ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ မီးရထားတောက်တာနဲ့ ငြီးစိစိဖြစ်နေတယ်”

ဦးတက်ရှိန်သည် အိတ်ထဲမှ ပုလင်းငယ်ငယ်ကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပေးရင်း-

“ဟောဒီနာ ဂျူလိုက်စမ်း၊ ပေါ့သွားလိမ့်မယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး ဆရာ၊ နေပါစေ”

“ဘယ် ကိစ္စမရှိရမှာလဲ၊ ကဲ ဂျူလိုက်စမ်း၊ ဂျူပြီးတော့ ရေချိုးလိုက်”

ကျွန်တော်ကား ငြင်းပယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းတော့ချေ။ ကျွန်တော်က နှာကို ဂျူနေစဉ် ဦးတက်ရှိန်သည် လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်နှင့် လိမ္မော်သီးများကို ကြည့်ပြီး-

“လက်ဆောင်ပေးဖို့ ယူလာသလား၊ ဆရာကိုရွှေဖေတို့အိမ်ဖို့ ပါခဲဲ့ရဲ့လား”

“ပါပါတယ်ဆရာ၊ ရွှေဖီလွတ်လက်ဖက်ခြောက်တွေ အများကြီးပါပဲ၊ ခွဲပေးရမှာပဲ”

“မင်းဦးလေးမြင့်ဖို့ကော ပါရဲ့လား”

“ပါပါတယ်”

“ဆရာကိုရွှေဖေရဲ့ မိန်းမ မညွန့်က မင်းပြန်ရောက်မရောက် ခဏခဏ အမေးလွှတ်တယ်”

ကိုတင်အေးက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကြားဝင်ပြီး-

“မေးဆိုဆရာရယ်၊ ကိုတင်ထွန်းက မခင်သစ်ကို စာသင်ပေးနေတာကို၊ ခုတော့ သူ့ခမျာ စာသင် ပျက်နေတာ ကြာရှာပြီကော”

ကျွန်တော်ကား မခင်သစ်ဟူသော နာမည်ကို ကြားရလျှင်ပင် လိပ်ပြာလန့်နေသည်။ မခင်သစ် အပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် ဒါတွေကို အကျယ်ချဲ့၍လည်း မတွေးနိုင်၊ ဆရာဦးတက်ရှိန်နှင့် ကိုတင်အေးတို့၏ ပြောကြဆိုကြသော စကားများကိုလည်း မတုံ့ပြန်နိုင်၊ ဟပ်ချိုးဟပ်ချိုးနှင့် ချေ၍နေရလေသတည်း။

အားရအောင် ချေပြီးနောက် ဆရာဦးတက်ရှိန် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရေချိုးလိုက်လေသည်။ အတော်ပင် ပေါ့ပါးကြည်လင်သွားပေ၏။

ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်တွင် ဆရာဦးတက်ရှိန်ကား ကန်တော့ပွဲများရှေ့တွင် ပုတီးစိပ်လျက်ရှိသည်။ ကိုတင်အေးကား သူ့အလုပ်ခုံတွင် လသာမှန်အိမ်ထွန်းပြီး တံဆိပ်တုံး ကလေးများကို အချောကိုင်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ညနေစာ မစားရသေးသည်ကို သတိရလာ လေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မခင်သစ်အား စာပြနေပြီး သူတို့အိမ်မှာပင် ထမင်းစားလေ့ရှိသည်။ ခု သူတို့ဆီ သွားလိုက်ရလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။ ကလောကယူလာသော လက်ဆောင်များလည်း ပေးစရာရှိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်နှင့် တွေ့ရမည်ကို မျက်နှာပူသလိုလို ဖြစ်နေလေသည်။ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ် လန့်နေသည်။ မခင်သစ်က အပြစ်မဲ့ သန့်စင်သည်။ ကျွန်တော်ကား အပြစ်များဖြင့် ညစ်ညမ်းနေသည်။ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးဟု ထင်ခဲ့သော မခင်သစ်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ပြီး ရွယ်တူ ရွယ်တန်း မဟုတ်သော၊ မလွတ်လပ်သော မမြေမှီနှင့် စခန်းကုန် ကျူးလွန်ဖောက်ပြားခဲ့လေပြီ။ ဤအကြောင်းကို သစ်သစ် အနည်းငယ်မျှ ရိပ်မိသိရှိမည်မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ကိုယ့် အပြစ်ကို လွယ်လင့်တကူ မေ့ဖျောက်၍ ရသူမဟုတ်။ ကိုယ့်အပြစ်ကို မသိသူလေးအား အပြစ်မရှိ လေဟန် မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ ချဉ်းကပ်ရဲသူ မဟုတ်။ အတွေ့အကြုံ သည်ထက်သည် များလာ လျှင်ကား ရဲကောင်း ရဲလာလေမည်။ နုနယ်ပျော့ခွေသော ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် တဖြည်းဖြည်း မာကျောတောင့်တင်း လာကောင်းပါ၏။

ညဈေးတန်းတွင် တစ်ခုခုဝယ်စားရန် ထွက်တော့မည်ဟု ဟန်ပြင်နေစဉ် ဆရာဦးတက်ရှိန်က ပုတီးစိပ်နေသော ဣန္ဒြေ ‘သံပတ်ခွေ’ ကို လျှော့လိုက်ပြီး-

“ကိုတင်ထွန်း ဘယ်သွားမယ်လို့လဲ”

“ညဈေးတန်းလျှောက်မယ်လို့ ခင်ဗျ”

“ဆရာရွှေဖေတို့အိမ် သွားလိုက်ပါဦး၊ ဒေါ်ညွန့်က တော်တော်မျှော်နေဟန် ရှိတယ်။ ကိုရင်ပြန်မလာသေးဘူးလားလို့ ခဏခဏ မေးနေတယ်”

“နက်ဖြန်မှသွားမယ်လို့ အောက်မေ့တယ်ခင်ဗျ”

“ခုညသွားလိုက်တာ မကောင်းဘူးလား။ လက်ဆောင်ပို့စရာလည်း ပို့ပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်။ တော်တော်ကြာ လူနိုင်တွေလာလို့ ပေးစရာမကျန် ဖြစ်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ မရွှေသစ်လည်း တော်တော် မကျန်းမမာဖြစ်နေတယ်”

“ဪ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေလည်း နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစာတောင် မဝင်တာကြာသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်ကား သူတို့အိမ်သို့ မသွားလို့ မဖြစ်တော့ပြီ။ မခင်သစ်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်။

လက်ဖက်ခြောက်နှင့် လိမ္မော်သီးများကို ယူခဲ့သည်။ ရေကျော် ညဈေးတန်းကား စည်ကားလှ၏။ မြန်မာကွမ်းယာဆိုင်၊ မြန်မာဆံပင်ညှပ်ဆိုင်နှင့် မြန်မာသမဝါယမဆိုင်များကား ထိုခေတ်ထိုအခါ၏ စီးပွားရေးကြေးမုံများ ဖြစ်နေ၏။ ရေကျော်ဘူးသီးကြော်မှာ နာမည်ကြီးလှသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့အခြားရပ်ကွက်များမှ တကူးတက လာရောက်ပြီး စားကြရလေသည်။

မခင်သစ်တို့အိမ်သို့ လှမ်းနေသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများမှာ ခါတိုင်းလို မသွက်လက်၊ လေးကန် တွေဝေနေသည်ဟု ထင်၏။

အိမ်အောက်ထပ်တွင် တံခါးတစ်ပေါက်မှလွဲ၍ ကျန်တံခါးများကို ပိတ်ထားလေသည်။ အပေါ်ထပ်မှ ပတ္တလားတီးသံနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် သီချင်းဆိုသံများ လာနေလေသည်။

ဖွင့်ထားသောတံခါးမှ ဝင်သွားသောအခါ ဆေးဗီရိုကြီးများရှေ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ခင်းထားသော အိပ်ရာနှင့် ချထားသော ခြင်ထောင်ကြီးကို မြင်ရလေသည်။ အားနည်းသော မီးလုံးတစ်လုံးကို ထွန်းထားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပိတ်ခြင်ထောင်ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း ခြင်ထောင်ထဲတွင် လူရှိမရှိ မမြင်ရချေ။ သို့သော် လူမမာဒေါ်ရွှေသစ် လဲလျောင်းနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်သည်။ အပေါ်မှာ တီးမှုတ်နေကြသည်ကို ထောက်သဖြင့် ဒေါ်ရွှေသစ်၏ ရောဂါ အခြေအနေမှာ မဆိုးဟု ထင်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အပေါ်ထပ်သို့ မတက်မီ ချောင်းဟန့်၍ အသံပေးစမ်းလိုက်သေး၏။ သို့သော် ခြင်ထောင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ချက် မရှိချေ။

အပေါ်ထပ်တွင် အသက်၃၀ကျော်မျှ ရှိမည်ထင်ရသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သီချင်းဆိုနေ၏။ သူမ၏ရုပ်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာ ဖြစ်သော်လည်း အသံမှာ ကောင်းလှ၏။ အဆိုမှာလည်း ပိုင်လှနိုင်လှ၏။ ပတ္တလားတီးနေသူကား အသက် ၅၀လောက် ၀၀တုတ်တုတ် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သျှောင်ထုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ကား စည်ကားခံ့ညားလှပေသည်။ သူသည် ရင်ဖုံး အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ဆရာဖေသည် စောင်းကောက်ကြီး တီးလျက်ရှိ၏။ မခင်သစ်ကား ဂီတစာအုပ်ကိုဖွင့်ပြီး တိုးတိုးကလေးလိုက်ဆိုရင်း စည်းလိုက်နေလေသည်။ အားလုံးပင် သင်ဖြူးပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။

*x x မြင်သူမြင်သူ ဗျာဝေ၊ ကွဲကြောအံ့မဆုံး၊ တင်ကာတင်ကာ သွင်မျက်ခုံး၊
ခြယ်မှင်ရောင် ပိတုန်းငယ်နှင့် သန်ခါမှောင်၊ မျက်လုံးတော်ရောင်၊
သောက်ရှူးကြယ် ညီနောင်၊ မြဲမျက်တောင် ကော့ကော့ရွန်း၊ ကေသီမှာဒေဝီ
ကျမ်းစာဝင်၊ မျက်နှာပြင် စံလွတ်ကျွန်း၊ ငွေလဝန်းပေါ်သည့်သွင်လေလေ၊
ခြောက်ပါးငယ်ပြစ်လွတ်စင်၊ တနဲလေ တနွန်းလေ တအင်လေ၊ တနဲလေ၊
တနွန်းလေ၊ တအင်လေ၊ မူရာမူရာစုံလင်၊ နတ်ပင်လူပင်လား၊ ထင်ယောင်
ထင်ယောင် ဝိုးတဝါး၊ မြင်မြင်သူများပေက၊ အံ့ခြား လေရှာ။*

ကျွန်တော်သည် သူတို့ဆီသွားပြီး မထိုင်သေးဘဲ လှေကားထိပ်မှာ ရပ်ပြီး တွေ့နေသည်။ သည် သီချင်းကို ဆိုဟန်ဖြင့်ပင် ခင်မောင်ရင်ဆိုသည်ကို ကြားရခြင်းနှင့် ယခု အမျိုးသမီး အဆိုတော်သည်ကို ကြားရခြင်းများ အရသာကွာပုံကို သတိပြုမိသည်။ မိန်းမချီးကျူးခန်းကို ယောက်ျားဆိုမှဖြင့် အရသာအပြည့်ပေါ်သည်ဟု ထင်သည်။ သည်သီချင်းကို ခင်မောင်ရင်ဆိုဟန် ခင်မောင်ရင်အသံဖြင့် ကျွန်တော်က ဆိုတတ်၍ ဆိုလိုက်ရလျှင် စည်းလိုက်နေသော မခင်သစ်၏ ရင်တွင်းမှာ ဘယ်သို့ပဲ့တင်ခတ်လေမည်နည်း။ မခင်သစ်ကတော့ ‘နတ်ပင်လူပင်လား၊ ထင်ယောင်

ထင်ယောင် ဝိုးတဝါး’ ဟု သီချင်းဆိုလောက်အောင် စံလွတ်ကျွန်း စံဘက်ပြိုင်ဘက်မရှိသော အလှ မဟုတ်ပါ။ ရိုးရိုး ချိုချိုသာသာ အလှဖြစ်သည်။ သို့သော် ကဗျာ၏ သုခုမဆန်သော မြောက်ပင့်ခြင်းကို မကြိုက်သူ မရှိနိုင်ပါ။

သို့ကလို တွေးတောငေးမောရင်း လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေစဉ် နောက်မှ လူတစ်ယောက် တက်လာ နေသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်မိလေသည်။ ကျွန်တော်က လှည့်အကြည့်လိုက်တွင်-

“မောင်တင်ထွန်းပါလားကွ၊ မင်း ဘယ်တုံးက ပြန်ရောက်သလဲ” ဟု ဒေါ်ဒေါ်က အသံအုပ်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဥနေကပဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“မင်း ခုနက်က တက်သွားတော့ ဒေါ်ဒေါ်မြင်လိုက်သားပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်က မရွှေသစ်ရဲ့ ခြင်ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်”

“ရွှေရွှေ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“တော်တော်သက်သာပါပြီကွယ်၊ မရွှေသစ်က မင်းပြန်မလာသေးဘူးလားလို့ ခဏခဏ မေးနေ တယ်၊ ကဲ လာ ထိုင်ရအောင်”

ကျွန်တော်က လက်ထဲမှာ ပါလာသော လိမ္မော်သီးများနှင့် လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်ကို ဒေါ်ဒေါ်အား ပေးလိုက်သည်။ လှေကားထိပ်ဝအနီး တီးဝိုင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ ဒေါ်ဒေါ်က စားပွဲတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လက်ဆောင်များကို တင်ထားပြီး ကျွန်တော့် ဘေးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ မခင်သစ်သည် တိုးတိုးလိုက်ဆိုရင်း စည်းလိုက်နေရာမှ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာမှန်း သိသဖြင့် မျက်နှာဝင်းလက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကား သစ်သစ်အား ရဲ့ဝံ့စွာ မကြည့်နိုင်ပါ။ ကျူးလွန်မိသော အပြစ်ကို မေ့ဖျောက်မရပါ။

“ဘယ်တွေ ရောက်ခဲ့သလဲကွ၊ တော်တော်ပျော်ရဲ့လား”

“ရမ်းပြည်တောင်ပိုင်း ညောင်ရွှေ၊ အင်းလေး၊ ကလောတို့ကို ရောက်ခဲ့တယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“တော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“ပျော်လှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေသန္တရဗဟုသုတရတာက အမြတ်ပါပဲ”

“မသွားခင် တို့ကို ဘာလို့ အကြောင်းကြားမသွားတာလဲကွယ်”

“ကိစ္စက ရုတ်တရက်ပေါ်လာတာနဲ့ ပြုန်းခနဲ ထွက်သွားရတာကိုး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

ကျွန်တော်သည် အရေးကြုံသက်လုံကောင်းရမည် ဆိုသည့်အတိုင်း လျှို့ဝှက်အပ်သော ကိစ္စ တစ်ရပ်ကို သက်စွန့်ဆံဖျား ဆောင်ရွက်ရန် ခရီးထွက်သွားခဲ့ရလေသည်။ ဟန်ပန်ထုတ်၍ ရုတ်တရက် ဖြေလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေကလည်းကွယ် ပြီး မပြီးနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်ကား ဒေါ်ဒေါ်အား မကြည့်ရဲတော့ပေ။ မခင်သစ်ဆီသို့လည်း လှမ်းမကြည့်တော့ပေ။ မျက်နှာကို ငိုက်စိုက်ချထားပြီး-

“လွတ်လပ်ရေးမရမချင်း ကိစ္စတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေမှာပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

“ခရီးသွားတော့ အဖော်ပါရဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် သင့်လျော်မည်ထင်သော အဖြေကိုရှာနေစဉ် တီးဝိုင်းသည် အခြားသီချင်း တစ်ပုဒ် သို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။ ယိုးဒယားဖြစ်ရာ ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် တီးရလျှင် ပိုမြိုင်မည်ဟုထင်သည်။

*x x သောင်းသောင်းညံ၊ ကြင်ဖော် စင်ရော်မောင်နှံတွဲလို့ ဝဲကာပျံ၊
မောင်နှံတောင်ပံ ရှိုက်ဆော်သွင်း၊ သောင်တင်းခေါက်ရှာ၊ ဟင်္သာပျံရောက်လာ၊
ကူးကာလူးလာ၊ ရွှင်မြူးပျော်ကြရှာ၊ သောင်ပေါ်အောင်တော်ထူးပါလို့၊
ကျူးရင့်မာကစာ၊ မြစ်မင်းအဏ္ဏဝါ၊ ပြန်ကာမြောက်တောင် ကျောက်ဆောင်
ပုတီးဘက်ကမ်း။*

ဒေါ်ဒေါ်က ခရီးသွားဖော်သွားဖက်များအကြောင်း မေးသည်ကို ရုတ်တရက် မပြီးနိုင်သဖြင့် ငေးနေ လိုက်ရာ သီချင်းတွင် စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် ငေးနေသလို ထင်ရပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် လျှို့ဝှက်အပ်သော နိုင်ငံရေးကိစ္စများတွင် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်ဒေါ်က ယူဆ ကောင်း ယူဆပေလိမ့်မည်။

× × ရွှေယင်ဘောင် မြောင်ပတ်လမ်း၊ လေတင်ဆောင် တောင်ဖြန့်လှန်း။
ချည်ခင်စွပ်ကယ် ဝံဘို ဘွေ သောင်ခရီးမှာ၊ ရေဖောင်စီးလို့ခို၊ နေညိုညို
လွမ်းရန်ပိုမို၊ ဆိုငိုပြင်ကျယ်

ဒေါ်ဒေါ်သည် နောက်ဖေးဆောင်ဆီသို့ ထသွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ဒေါ်နောက်မှ ခဏမျှ လိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကား ချည်ခင်စွပ်၊ ဝံဘိုတို့နှင့် အဏ္ဏဝါဘွေသောင်ခရီးမှာ ရေဖောင်စီးလို့ခိုနေသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ မမြေမီရှိသည်။ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းမှာ မခင်သစ်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာကား ဆိုငိုပြင်ကျယ်၊ ပင်လယ်သီခေါင် ရီမှောင်ဝေလို့ ဆိုင်းနေသည်။

× × မန်းဌာနီ သာကီ ရွှေပြည်တိုင်း၊ မှိုင်းလို့ ဝေဖြာ၊ ရွှေနန်း အောင်ခြာ၊
မျှော်ကာ မြင်မိမှာ ...

“မောင်တင်ထွန်း ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

သည်တော့မှ အနားသို့ပြန်ရောက်လာသော ဒေါ်ဒေါ်အား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မစားရသေးဘူး”

“ထ လာ စားရအောင်”

ကျွန်တော်ကား ဟန်လုပ်နေစရာ မရှိပါ။ ကျွန်တော့်အမေဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် အဝေးက ပြန်ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် သည်လိုပင် မရှိရှိတာ ရှာကြံပြီး ကျွေးပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်ဒေါ်သည် ကျွန်တော့်အား မီးဖိုဆောင် ထမင်းစားပွဲမှာ စိတ်ရိုလက်ရိုစားရန် ထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အစေခံမိန်းမကြီးတစ်ဦး ထိုင်စောင့်နေလေသည်။ ထိုမိန်းမကြီးကား အစေခံသစ် ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အတီး အမှုတ် ရပ်စဲနေလေပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်က ဧည့်သည်များအား လိမ္မော်သီး ကျွေးလျက်ရှိ၏။ ၎င်းနောက် ဒေါ်ဒေါ်သည် မခင်သစ်အား-

“သစ်သစ် ရွှေရွှေကို သွားမေးစမ်းကွယ်၊ မောင်တင်ထွန်း ကလောကယူလာတဲ့ လိမ္မော်သီး စားမယ်လားလို့ အိပ်ပျော်နေရင်တော့ မနှိုးနဲ့နော်” ဟု ပြောလိုက်သံကို ကြားရသည်။

ထမင်းဟင်းများက အေးနေပြီ။ ပုလင်းထဲ အလုံသွတ်သွင်းထားသော ပုစွန်ခြောက် ငရုတ်သီး ကြော်ကား ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပူပူနွေးနွေးကလေးက ထမင်းဟင်းများကို အတင်းတွန်းပို့နေသည်နှင့် တူပေတော့၏။

ပတ္တလားဆရာနှင့် အဆိုတော်အမျိုးသမီး ပြန်ကြတော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်ကြသံကို ကြားရသည်။ ဆရာဖေက သူတို့ကို လိုက်ပို့ကြမည်ဟု ဆိုနေသည်။

မီးဖိုဘက်သို့ ဒေါ်ဒေါ် ရောက်လာပြန်သည်။

“မင်းက ခရီးထွက်တာလည်း တို့ပြောမသွားဘူး၊ ပြန်လာမယ့်အချိန်လည်း အကြောင်းမကြား ထားဘူး၊ ဒီတော့ ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်ပဲ ကျွေးရတော့တာပဲဟေ့ ဟဲ ဟဲ၊ စားလို့တော့ ကောင်း ရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ သိပ်မြိန်တာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်သည် ကျွန်တော်ထမင်းစားပြီး စားရန် ဆန္ဒမကင်းတစ်တုံးကို ကြောင်အိမ်ထဲမှယူ၍ ပေးထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့ သွားပြန်လေသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြလေသည်။ အတန်ကြာတော့ သစ်သစ်သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေ သည်။

စားသောက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသောအခါ ဒေါ်ဒေါ်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရတော့ သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကား ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခင်းထားသော သင်ဖြူးများကို လိပ်ပြီးနောက် တံမြက်စည်း လှဲနေလေသည်။ ကျွန်တော် ကြာရှည် ထိုင်မနေဝံ့၊ ဒေါ်ဒေါ်က ရှမ်းပြည်သွားသည့် အကြောင်း ဆက်ပြီး မေးမြန်းဦးမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်က မေးသည်ကို ကျွန်တော်က ဖုံးရလိမ့်ရသည်မှာ သက်သာသောအလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် မုသားပြောဆိုမှုတွင် ကျင့်သားရသေးသည် မဟုတ်။ ထို့အပြင် မခင်သစ်ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ကိုယ့် လိပ်ပြာ ကိုယ် လန့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“အို ပြန်တော့မလား၊ အေးလေ ခရီးပန်းလာတော့ စောစောအိပ်ချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရွှေသစ် ကိုတော့ တွေ့သွားဦးဟေ့၊ အောက်ထပ်မှာ မင်းပေးတဲ့လိမ္မော်သီးကို စားနေကြလေရဲ့။ အဆင်သင့် ပဲ လူမမာဓာတ်စာလို ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ရွှေရွှေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်”

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဓာတ်မီးတစ်လုံး အပိုဖွင့်ထားသောကြောင့် ကျွန်တော် လာတုန်းကလို မဟုတ်ဘဲ လင်းထိန်နေသည်။ ခြင်ထောင်ကြီးကား ချမြဲ ချထား၏။ ကျွန်တော်က ခြင်ထောင်ဆီသို့ သွားရင်း-

“ရွှေရွှေ တော်တော်သက်သာသွားပြီလား”

ခြင်ထောင်တွင်းမှပင်-

“အေး တော်တော်သက်သာသွားပြီ”

ကျွန်တော်က ခြင်ထောင်ဘေးမှာ ထိုင်သည်။ ဒေါ်ရွှေသစ် အတွင်းမှပင်-

“မင်း ခရီးထွက်တာ တော်တော်ကြာသွားပါလားကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အလုပ်ကိစ္စတွေက မပြီးနိုင်တာနဲ့ ကြာသွားတယ်။ ရွှေရွှေ့ဖြစ်တာက ဘယ်လိုက စဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် အတွင်းမှနေ၍ ခြင်ထောင်ကို မတင်ရန် ဟန်ပြုနေသည်။

“မောင်တင်ထွန်း ဝင်ခဲ့လေ၊ ရိုးရိုးဥတုပြောင်း ဖျားတာကနေပြီး ဖြစ်သွားတာပါပဲ”

ကျွန်တော့်မှာ ခြင်ထောင်တွင်း ဝင်ရပြန်လေသည်။ ဒေါ်ရွှေသစ်မှာ ခေါင်းအုံးများကို မှီ၍ ခြေဆင်းကာ ထိုင်နေသည်။ ဟိုဘက်၌ မခင်သစ်က ဒူးတုပ်ထိုင်လျက် လိမ္မော်သီးစိတ်များမှ အမှေးခွံများကို ခွာပြီး လူမမာအား ယုယကြင်နာစွာ ကျွေးနေလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မခင်သစ်မှာ လူမမာကို အလယ်မှာထားပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငမ်းငမ်းတက်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ပေ။ မခင်သစ်သည် ကျွန်တော့်အား မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သစ်သစ်အပေါ်မှာ အချစ်ပြယ်ပြီး မမြဲမှီနောက်သို့ လိုက်ပါသွားခြင်းမဟုတ်။ သစ်သစ်အပေါ်မှာ ချစ်မြဲချစ်နေရာက အငွေ့ထက် ဆွဲငင်ခြင်းအရှိန်ပြင်းသော အတွေ့ဘက်သို့ တိမ်းညွတ်မိခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

မခင်သစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်တစ်ယောက် မျက်တောင်မျှ မခတ်နိုင်အောင်
ငေးစိုက်ကြည့်နေကြရာ လူမမာသည် ကျွန်တော်တို့အား တစ်လှည့်စီ မျက်စောင်းထိုး၍
ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်က အခြေအနေကို အဖတ်ဆယ်သည့်သဘောနှင့်-

“သစ်သစ်ကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

လူမမာ ဒေါ်ရွှေသစ်သည် မျက်နှာထားကြီး တမင်လုပ်လိုက်ပြီး-

“ဟဲ့ သစ်သစ် နောက်တစ်မြွှာမပြီးသေးဘူးလား၊ ဒီလိုသာ စားနေရရင် မစို့မပို့နဲ့ အရသာ
ဘယ်လိုခံရပါ့မလဲ”

ဤကား ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ရွှေတို့၏ မူရင်းနှင့် ကိုက်ညီပေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
မခင်သစ်အား လျှော့လိုက်တင်းလိုက် လုပ်ထားသည်။ ချစ်ကြအောင် လွှတ်ပေးထားသည်။
မလွန်အောင် ဘရိတ်ခဏခဏ အုပ်တတ်သည်။

ဒေါ်ရွှေသစ်က မျက်နှာထားကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် ကြိမ်းသလိုလို ဆူသလိုလို လုပ်လိုက်သောအခါ
မခင်သစ်မှာ ကျီးကန်းလူမိ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြီး ကတိုက်ကရိုက် လိမ္မော်မြွှာမှ
အမှေးအမျှင်တို့ကို သင်ပေးလေသည်။ မခင်သစ်သည် မျက်လွှာကို ချထားပြပြီး ညှိုးနွမ်းသော
ဟန်ဖြင့် နေလေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ မခင်သစ်အား သနားသဖြင့် ဖိုလိုက်လာသည်။
အပြစ်ကင်းစင် သန့်ရှင်းကြည်လင်သော မခင်သစ်ကလေးနှင့် အပြစ်အထပ်ထပ်ဖြင့် ညစ်ပတ်
နေသော ကျွန်တော်သည် နီးနီးစပ်စပ်နေဖို့ပင် သင့်ပါ၏လောဟု တွေးတောမိသည်။

“ကျွန်တော်သွားဦးမယ် ရွှေရွှေ”

“အေး အေး မင်းလည်း ခရီးအတော်ပန်းလာမှာပေါ့ကွယ်၊ ရွှေရွှေလည်း လိမ္မော်သီးစားပြီးရင်
ဆေးတစ်ခွက်သောက်ပြီး အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် နှုတ်ဆက်ရန် မခင်သစ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မခင်သစ်ကား
မျက်လွှာကိုချ၍ လိမ္မော်မြွှာကိုသာ အမှေးအမျှင် ရှင်းနေလေသည်။ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲပင်
ခြင်ထောင်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ရွှေရွှေ ကျွန်တော် တံခါးစေ့သွားရမလား”

“ခုပဲ ကိုရွှေဖေ ပြန်လာမယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ တံခါးစေ့သွားချင် သွားဟေ့”

ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်ကို စေ့ပြီး ပိတ်ထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်နေသောအခန်းသို့ တက်သော လှေကားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မော်တော်ကား တစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဆရာဦးတက်ရှိန်ထံသို့ လာသော ဧည့်သည်ပေလော၊ အခြားအခန်းသို့လာသော ဧည့်သည်ပေလော မပြောတတ်ပေ။

အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ကိုတင်အေးကို မတွေ့ရတော့ချေ။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝ ကန်တော့ပွဲ များ အနီးတွင်ကား ဦးတက်ရှိန်သည် ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေလေသည်။ ဧည့်သည်မှာ အသက် ၅၀အရွယ်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ အသားဖြူဖြူနှင့် ဝဝစိုစိုဖြစ်ပြီး ခေါင်းတုံး ဆံတောက် ထားသည်။ သက္ကလတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် အညိုကွက်သက္ကလတ်လုံချည်ကို ဝတ်ထား သည်။ ထိုသူကား နှယ်နှယ်ရရဧည့်သည် ဟုတ်ဟန်မတူ။

ဆရာဦးတက်ရှိန်နှင့် ဧည့်သည်တို့သည် လျှို့ဝှက်အပ်သော အရာများကို ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းတွင်း ဝင်သွားရာမှာပင် ကျွန်တော့်မှာ ရှိုးတိုးရှန်တန် ဖြစ်ကာ သူတို့အနီးသို့ပင် မကပ်ဘဲ ယောင်ပေပေ လုပ်နေမိလေသည်။

ဆရာဦးတက်ရှိန်က-

“ကိုတင်ထွန်း၊ ပြန်လာမှကိုး၊ လာလာ စကားပြောရအောင်”

“နေပါဆရာ၊ ဆရာတို့ ဆွေးနွေးစရာရှိတာ ဆွေးနွေးကြပါ”

“လာသာလာပါ ကိုတင်ထွန်းရေ၊ ကျုပ်တို့ကိစ္စတွေ ပြီးပါပြီ။ (ဧည့်သည်အား) ဝန်မင်းရဲ့၊ ဒီသူငယ်က ဗိုလ်အောင်ကျော်နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပေါ့၊ ဘီအေအောင်ပြီး လက်ထောက်အယ်ဒီတာ လုပ်နေတယ်။ (ကျွန်တော့်အား) ကဲ ကဲ ထိုင်ထိုင်၊ ဆရာနဲ့ ဟောဒီဝန်မင်း ကမ္ဘာစစ်ကြီး အခြေအနေ ဆွေးနွေးကြတယ်။ ကိုတင်ထွန်း ဘယ်လိုထင်သလဲ ဘယ်သူနိုင်မှာလဲ၊ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျာမနီလေ”

ကျွန်တော်က ဝန်မင်းဆိုသူအား ပြုံးကြည့်လျက် နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ သူကလည်း အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ဦးမင်းကကော ဘယ်လိုထင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“အပြောရခက်သားပဲ မောင်ရင်ရယ်၊ ခုနေတော့ ဂျာမနီကပဲ နိုင်နေတာပဲ၊ နိုင်ခြေလည်း ရှိနေတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဦးတို့အစိုးရကတော့ နာဇီဘီလူးက ရှုံးပြီး မဟာမိတ်မင်းသားက နိုင်ရမယ်လို့ ဆိုနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ကွယ် အိတ်ချ်အမ်ဂျီ (H.M.G) (ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရ) ရဲ့ သံယောဇဉ် ပြောရတာကိုး။ ပြီးတော့ စစ်ရေးစစ်ရာတို့မှာ မြန်မာအစိုးရတို့က ဘာတာဝန်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘဲ၊ အိပ်ချ်အီး ကိုယ်တိုင် ကိုင်ထားတာ မောင်ရင်အသိပဲ မဟုတ်လား။ နန်းရင်းဝန်လုပ်တဲ့ ဦးပုဆိုရင် စစ်ရေး စစ်ရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာမှာ ပါတာလောက်သာ သိတာပဲ”

“သတင်းစာမှာ ပါတာလောက်သာ သိရရင်ဖြင့် ဂျာမနီနိုင်နေတာကိုသာ သိမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ဗြိတိန်နိုင်ရမယ်လို့ သူပြောနေတာက ကိုယ်မယုံကြည်တာကို တိုင်းသူပြည်သားတွေ အယုံခိုင်း နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

ဝန်မင်းဆိုသူသည် ကျွန်တော့်အဆိုကို မငြင်းနိုင်သော်လည်း ထောက်ခံရန်လည်း မဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေ ဟန်တူသည်။ ဆရာဦးတက်ရှိန်က ကြားဝင်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကိုတင်ထွန်းရာ၊ ဦးပုမှာ ဥပဒေအရ နန်းရင်းဝန် ဖြစ်နေရတယ်၊ ဥပဒေအရ ဘုရင်ခံ မင်းကြီးရဲ့ အလိုကျအတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတော့ မဟာမိတ်ဘက်က စစ်နိုင်ရမယ်၊ ပြည်သူပြည်သားတွေက မဟာမိတ်ဘက်က ထောက်ခံရမယ် ဆိုတဲ့စကား (H.E) (ဘုရင်ခံ မင်းကြီး) ကလွဲလို့ ဘာပြောလို့ရမယ် ထင်သလဲ”

“ဦးပုဟာ ရိုးသားရင် တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်တယ်၊ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘာတာဝန်မှမရှိဘူး၊ ဘာမှလည်း မသိဘူး၊ ဒီတော့ ဘာမှလည်း မပြောနိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်တယ်”

ဝန်မင်း၏ မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ အိပ်ချ်အီးကို ခွတောသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ခွတောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မှန်တာကို ပြောတာပဲ။ အိန္ဒိယမှာတော့ ကွန်ဂရက် ဝန်ကြီးတွေဟာ ဒီစကားကို ပြောကြပြီး ကိုယ့်တာဝန်မရှိတဲ့ စစ်ကိစ္စမှာ ဗြိတိသျှကို မကူညီနိုင်ဘူးဆိုပြီး နုတ်ထွက်ကြတယ်။ ဦးပုဟာ သတ္တိရှိရင် ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ”

ဆရာဦးတက်ရှိန်က စိပ်နေသော ပုတီးကို လက်မှာပတ်ရင်း-

“ဟိုက ဂန္ဓီ၊ ဒီက ဦးပု၊ ဘယ်မှာတူပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ မရရအောင် ကျိတ်ကြိတ်ထားရတဲ့ ရာထူးက နေပြီး နုတ်ထွက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်မှာ လွယ်မလဲ ကိုတင်ထွန်းရဲ့”

“မထွက်ဘဲနဲ့တောင် အရေးဆိုနိုင်တယ်။ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်မှာရှိတဲ့ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေ လက်ထဲကို စစ်မက်ရေးရာ ကာကွယ်ရေးဌာနတာဝန် လွှဲပေးပါ။ ဒါမှ မြန်မာပြည်က ထိထိရောက်ရောက် မဟာမိတ်တို့ရဲ့ စစ်အားထုတ်မှုမှာ ပါဝင်နိုင်မယ်လို့ အရေးဆိုဖို့ ကောင်းတယ်”

ငြိမ်၍နားထောင်နေသော ဝန်မင်း၏မျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွားလျက်-

“အိပ်ချ်အီးက မကြာမီ မြန်မာထဲက ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဦးကို ကာကွယ်ရေးဌာနကောင်စီလာ လူကြီးခန့်မယ်လို့ ကြားရတယ်”

“လွှတ်တော်အမတ်ထဲက ခန့်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လွှတ်တော်အမတ်ထဲက ဥပဒေအရ မခန့်နိုင်ဘူး၊ အိပ်ချ်အီးကြိုက်တဲ့လူ ရွေးခန့်မှာ၊ သူဟာ လွှတ်တော်ကိုလည်း တာဝန်မခံရဘူး”

“ဒါကတော့ စောသေးတယ်လေ၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သွားကြရမှာကို။ မြန်မာထဲက ရာထူးကြီးကြီးရတယ်ဆိုလည်း နည်းတဲ့အကျိုးကျေးဇူး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဦးကိုများ ကာကွယ်ရေးဌာနကောင်စီလာ လူကြီးခန့်ရင် လက်ခံမှာပဲနော်”

ဝန်မင်းသည် သွေးနားထင်ရောက်သွားဟန်တူသည်။ ညိုမြဲပြီး ပြုံးလျက်-

“မမုန်းဝံ့ပါဘူး မောင်ရင်ရယ်၊ အတွင်းဝန်ကလေးက ကောင်စီလာ တက်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာ ဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့၊ မြန်မာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူစရာကိစ္စ ရယ်လို့ လက်ခံရမှာပါပဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဦးကိုယ်တိုင်က ဗြိတိသျှ စစ်အောင်မယ်လို့မှ မထင်ဘဲနဲ့ ကာကွယ်ရေးဌာန ကောင်စီလာ လုပ်မယ်ဆိုရင် စစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

ကလေးရှက်တော့ငို၊ လူကြီးရှက်တော့ရယ် ဆိုသကဲ့သို့ ထိုလူကြီးသည် ရှက်ရှက်နှင့် တဟဲဟဲ ရယ်နေလေသည်။ အတန်ကြာတော့ မျက်နှာပိုးသပ်ပြီး-

“ဒါကတော့ ဦးတို့ဟာ အစိုးရအမှုထမ်းတွေအနေနဲ့ သူ့ဆန်စားရဲမှ ဆိုသကဲ့သို့ မောင်ရင်ရဲ့၊ (နာရီ ကို ကြည့်လိုက်ပြီး) ကဲ စကားပြောရတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ သွားဦးမှ ဖြစ်မယ်။ (ဆရာ ဦးတက်ရှိန်အား) ဆရာ မနက်ဖြန် စောစောလာနော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကားသာ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဘုရားခြေရင်းက စောင့်နေပေစေနော်”

“ဘယ်ဘက်မှန်လဲ ဆရာ”

“သွေးဆေးကန်ဘက်က”

ဝန်မင်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။ ဦးတက်ရှိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ထလိုက်ကြသည်။ ဝန်မင်းက ကျွန်တော့်အား-

“နာမည် ဘယ်သူတဲ”

“တင်ထွန်း”

“ကိုတင်ထွန်းတို့လည်း မှတ်ထားပေါ့လေ၊ ဦးတို့ကတော့ အင်္ဂလိပ်ရှုံးလို့ ဂျာမန်တက်ရင်လည်း သူ့ဆန်စားရဲမှ ထဲကပါပဲ။ ဒီဘက်မှာတော့ ဂျာမန်လာမယ် မထင်ဘူးနော်၊ ဂျပန်သာ လာမယ် ထင်တယ်”

ဝန်မင်းအား တံခါးသို့ လိုက်ပို့ကြရင်း ဦးတက်ရှိန်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်၊ ဝန်မင်းအား ကြည့်လိုက် လုပ်ရင်း-

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ဘယ်လိုဖြစ်မယ်တော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ နိမိတ်ဩဘာကတော့ ပြေးနေတယ်ဗျ”

တံခါးအပြင်သို့ ခြေတစ်ဖက်ချထားသော ဝန်မင်းက-

“ဘယ်လိုနိမိတ်လဲ”

“ကိုတင်ထွန်းတို့ သခင်တွေက ဆိုကြတယ်။ အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ၊ တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါတဲ့။ အရှေ့ဘက်က ကြိုးဝါးနေတဲ့ ဂျပန်ရဲ့အလံက နေဝန်းအလံ ဖြစ်တယ်ဗျ၊ ဂျပန်လာမယ့် နိမိတ်ပါလို့ ဆိုရင်ဆိုနိုင်တယ်”

ဝန်မင်းသည် တည်ငြိမ်လေးစားသောမျက်နှာဖြင့် လေသံကိုအုပ်လျက်-

“ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်မယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်မပြောနဲ့ဦး၊ အန္တရယ်ရှိတယ်။ ကဲ ကဲ သွားတော့မယ် ဆရာ”

ဦးတက်ရှိန်က တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကား ဦးတက်ရှိန်၏ နိမိတ်ဖတ်ပုံကို မကျေနိုင်မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းသို့ မကျေမချမ်းဖြစ်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်နေဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းမူကား တံခါးပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ ဦးတက်ရှိန်၏ အပြုံးတစ်ဝက်သည် ပြုန်းခနဲ ပျောက်ပျက်သွားပြီး စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

အတန်ကြာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ကျွန်တော်က-

“ဆရာ နိမိတ်ဖတ်ပုံဟာ ဆိုးတယ် ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရှေ့ကနေဝန်းထွက်သည့်ပမာပ- တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာမလွဲပါ ဆိုတာက ဂျပန်လာမှာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ အရှေ့ကနေဝန်းထွက်တာ သေချာသလို ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေဟာ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနဲ့ နေနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ခေတ် ရောက်လာမှာ သေချာတာကို ပြောတာ ဆရာရဲ့။ ဆရာက တလွဲအဓိပ္ပာယ်ကောက်တာ သိပ်ဆိုးတာပဲ”

ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆီသို့ သွားရင်း-

“နိမိတ်ဆိုတာ ဆင်တူယိုးမှား အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေက ပေါ်တာပဲ ကိုတင်ထွန်းရဲ့၊ ဆရာတို့ ကတော့ နိမိတ်ဖတ်စရာရှိ ဖတ်ချလိုက်တာပဲ၊ ဆိုးသလား ကောင်းသလားဆိုတာ ဆရာတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က နံရံမှီ၍ မတ်တတ် ရပ်ရင်း သူ့အား တွေ့၍ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ-

“ခုနင်ကလာတဲ့ အတွင်းဝန်က ဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲဆရာ”

“ဗမာထဲက ကာကွယ်ရေးဌာနကောင်စီလာ ခန့်ရင် ဗမာထဲက အတွင်းဝန်တစ်ယောက်တော့ ခန့်ရမယ်လို့ မှန်းကြတယ်၊ ဒီတော့ သူ့အခွင့်အရေး ပေါ်နိုင်တယ်၊ သေချာအောင် ခုကတည်းက ဓာတ်ကလေးဘာကလေး ရိုက်ထားရတာပေါ့ ကိုတင်ထွန်းရယ်”

“သူက အခုတက်နေတဲ့ အစိုးရမှာ ဘယ်သူလူလဲ”

“ဟဲ ဟဲ နိုင်ခြေရှိတဲ့ လူဘက်မှာ သူပါမှာပဲ။ ဦးပုနဲ့ ဦးဘဖေတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခ ပြင်းထန်လာတယ် ကိုတင်ထွန်းရဲ့”

“နောက်ဆုံးအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“ဦးဘဖေက တရုတ်သူဌေး အော်ယုဝကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ခတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ သူက ပြည်ထဲရေး ကိုင်ထားတော့ လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“အော်ယုဝဆိုတာ ဘယ်လိုလူလဲ”

“ဘိန်းချ၊ ကလပ်ထောင် အားလုံးလုပ်တဲ့ သူဌေးပဲ”

“ဒီလိုလူကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးတာ ကောင်းသားပဲ”

“အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ အော်ယုဝနဲ့ ဦးဘဖေတို့ကလည်း ရန်ငြိုးရှိကြသကဲ့သို့ ပြည်နှင့်ဒဏ် ခတ်မယ်လုပ်တော့ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးပုကို အော်ယုဝက ပြေးကပ်တာပေါ့၊ ရန်ငြိုးနဲ့ သူ့ကို ပြည်နှင့်

ဒဏ်ခတ်ဖို့ လုပ်တာပါလို့ ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့လည်း အော်ယုဝက ဘွဲ့ဖြူလက်နက်နဲ့လည်း ပေါက်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ခုတော့ ဦးပုက ဝန်ကြီးချုပ်အနေနဲ့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးဘဖေ ဆီက အော်ယုဝအမှုတွဲကို တောင်းယူထားပြီး ပြည်နှင့်ဒဏ်ကို ဆိုင်းထားလိုက်တယ်”

“ရှုပ်လည်းရှုပ်တဲ့ သပွတ်အူတွေပါပဲ ဆရာ”

“ဒီအရှုပ်ကြားထဲမှာ တောမီးလောင်တော့ တောကြောင်လက်ခမောင်းခတ်တဲ့ လူက ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“ဂဠုန်စောက် ဦးပု-ဦးဘဖေ ရန်ဖြစ်တဲ့ကြားမှာ ဝင်ကစားပြီး ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေတယ်”

“နိုင်ခြေရှိသလား”

“ဂဠုန်စောက် မောင်ရင်တို့သခင်တွေ ထင်သလို နုံပြီစုတ်မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ခြေရှိတယ်”

ကျွန်တော်သည် မှီထားသောနံရံမှ ခွာပြီး ဟိုမှသည်မှ လျှောက်ရင်း-

“ရှုပ်ပါပေဆရာ ရှုပ်ပါပေ။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကူးစက်မယ့် စစ်မီးဟာ ဥရောပမှာ တဟုန်းဟုန်း တောက်နေပြီ၊ ဒီအခြေအနေမှာ ကိုယ့်ပြည် ချမ်းသာအောင် ကိုယ့်အမျိုး လွတ်လပ်အောင် မတွေးတော မဆောင်ရွက်ကြဘူး၊ ကိုယ့်စားပေါက်၊ ရာထူးတိုးတက်ပေါက်သာ ကြည့်နေကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆိုတဲ့ နယ်ချဲ့ကောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကာကွယ်ဖို့ နာဇီတွေကို အတိုက်ခိုင်း မယ် မကြံဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လက်အောက်ခံနိုင်ငံတွေကို လက်မလွှတ်အောင်သာ ကြံပြီးနေတယ်။ ရုရှားနဲ့ပေါင်းပြီး နာဇီကိုတိုက်မယ် မကြံဘူး၊ ရုရှားဘက်ကိုသာ နာဇီတွေ စစ်မျက်နှာလှည့်သွား အောင် လုပ်ကြံနေတယ်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားရဲ့ခြေကို ရုရှားက ကောင်းကောင်းနားလည်တယ်၊ နာဇီတွေ သူ့ဘက်လှည့်မလာအောင် နာဇီဂျာမနီနဲ့ ဆိုဗီယက်ရုရှား တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မကျူးကျော် ရေးစာချုပ် ချုပ်လိုက်တယ်။ နာဇီတပ်တွေက ပိုလန်ပြည်ထဲ ဝင်တဲ့အခါမှာ ရုရှားက ၁၉၂၀ခုနှစ် တုန်းက ပိုလန်သိမ်းထားတဲ့ ရုရှားပိုင်နက်မြေများကို ပြန်သိမ်းလိုက်တယ်။ ဒီလိုသိမ်းလိုက်တာ ကို ဟစ်တလာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သို့ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ရုရှားနယ်နိမိတ်လည်း ပိုပြီး ခိုင်ခံ့သွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာဆိုရင် အင်္ဂလိပ်ဟာ ဖင်လန်ကိုသုံးပြီး နာဇီဂျာမနီနဲ့ ရုရှား စစ်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်သေးတယ်။ ဖင်လန်ရဲ့ နယ်ချဲ့နောက်လိုက် အလိုတော်ရိအစိုးရကလည်း ရုရှားနဲ့ မကျူးကျော်ရေးစာချုပ် ချုပ်ဖို့တောင် သဘောမတူဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖင်လန်နဲ့ ရုရှား

စစ်ဖြစ်နေတယ်။ ဖင်လန်-ရုရှားစစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာဇီဂျာမနီလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ အင်္ဂလိပ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ အခု အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားဟာ အကြီးအကျယ် ချောက်ကျနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေဟာ အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာ့အချက်ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံနဲ့ အင်္ဂလိပ်လက်က ဘယ်နည်းနဲ့မဆို လွတ်လပ်အောင် တိုက်ယူရမယ်။ ဒီလိုချက်ကောင်းမှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ပြီး ရာထူးရရှိ၊ ရာထူးမြဲရုံသာ လုပ်နေကြတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို ကျွန်တော် ရွံတယ်။ အော့နှလုံးနာတယ်”

သို့ကလို ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်ရင်း သခင်တရားဟောသောလေဖြင့် ပြောပြီးနောက် ဗေဒကဝိန်ဦးတက်ရှိန်၏ တုံ့ပြန်ချက်ကို သိလိုသဖြင့် သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဦးတက်ရှိန်ကား ကြီးစွာသောသမာဓိဖြင့် မျက်စိမှိတ်ကာ ပုတီးစိပ်လျက် ရှိလေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်နေလေသည်။ ကျွဲပါးစောင်းတီးဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုရမည်လည်း အခက်။ ပုတီးစိပ်နေသူအား ကျွဲနှင့်မနှိုင်းအပ်ပါပြီ။ သို့ရာတွင် ဆရာဦးတက်ရှိန်အား နည်းနည်းမျှ မကျေနပ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဆရာဦးတက်ရှိန်အား မျက်စောင်းကြီးထိုး၍ အကြာကြီးပင် ကြည့်နေသေးသည်။ သူကား ကျွန်တော် စကားပြောရပ်သွားသည်ကို အနည်းငယ်မျှ ဂရုထားဟန်မရှိ၊ မျက်စိတစ်ချက်မျှ ဖွင့်မလာ၊ စိပ်ပုတီးကိုသာ တွင်တွင် စိပ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာဦးတက်ရှိန်အား မကျေမနပ်ဖြစ်သည်နှင့်အမျှ အိပ်ရာလိပ်ကို ရန်မူနေမိသည်။ ဒိုင်းခနဲပစ်ချပြီး ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် ခင်းလိုက်သည်။ ဗုန်းခနဲ ဗုန်းခနဲ ရိုက်နှက်ပြီး ဖုန်ခါလိုက်သည်။ ဦးတက်ရှိန်ကား သမာဓိကောင်းလှ၏။ တစ်ချက်ကလေးမျှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မကြည့်။ သို့ရာတွင် ပုတီးစိပ်နေသောလက်သည် တဖြည်းဖြည်းနွေးလာသည်ကို မြင်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ခြင်ထောင်ချပြီး အိပ်လိုက်၏။ ဦးတက်ရှိန်အား မကျေနပ်ရာမှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများအား မကျေမနပ်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ကိုယ်ကျိုးရှာ ငိုဘသမားကြီးတွေ၊ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးကို မေ့ထားပြီး စားခွက်လုပ်ရင်း ခွက်စောင်းခုတ်နေကြတဲ့ လူကြီးတွေ၊ ဒင်းတို့ဖြုတ်ချပြီး သခင်တွေ လူငယ်တွေ တက်မှကောင်းမယ်။

ငိုဘခေါင်းဆောင်ကြီးများအား မကျေမနပ်ဖြစ်လာရာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ငါကကော ဘာလုပ်နေသလဲ။ နိုင်ငံရေးသမား ယောင်ယောင်၊ သတင်းစာ အယ်ဒီတာ ယောင်ယောင်၊ နိုင်ငံရေးခြေသလုံးအိမ်တိုင် လုပ်တော့မည့် ယောင်ယောင်၊ ခြေခြေမြစ်မြစ် အလုပ်အကိုင် လုပ်ပြီး မိဘကျေးဇူးဆပ် လုပ်ကျွေးတော့မည့် ယောင်ယောင်။ တင်ထွန်း ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုသာ ရှိတယ်။ မမြဲမှီနှင့် ကြာခိုတာပါပဲ။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

‘ဖြန်း’ ခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စိပ်ပုတီးကုံး လွတ်ကျသံကို ကြားရသဖြင့် အတွေးရပ်သွားလေသည်။
ဆရာဦးတက်ရှိန် အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်ရလျှင် ကောင်း
လေစွဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

အိပ်ပျော်တော့ ကလောဟိုတယ် မမြဲမှီ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားလေသတည်း။ ။

၅၆

လျှို့ဝှက်စွာ ဆွေးနွေးပွဲ

ကျွန်တော်သည် ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည်မှာ ရက်အတော်ကြာသွားလေသည်။ ဥစ္စာစောင့်နှင့် တွေ့ခဲရသော လိပ်ပြာလှသည့် လူပျိုကလေးများ တပိုင်တိုင်တတွေတွေ ဖြစ်နေရပုံမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ဖြစ်ပုံ ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ ဥစ္စာစောင့်နှင့် ထပ်တွေ့ချင်နေသည်။ သို့ရာတွင် လိပ်ပြာ နုတ်ယူလိုက်လိမ့်မည်ဟူသော သတိပေးစကားကိုလည်း ကြောက်နေသည်။

မမြမှီထံသို့ သွားလိုက်ချင်သည်။ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်သော ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်တွင် နှစ်ယောက် တည်း နေနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါချေ။ ကြာဆိုသည့်အပြစ်နှင့် ကြာဆိုရင်းလှမိမည့် အဖြစ်များကို ကြောက်သည်လည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် မခင်သစ်ကလေးပေါ်တွင် ထပ်ကာထပ်ကာ သစ္စာဖောက်ရမည်ကို ပိုလို့ ကြောက်နေမိသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် မမြမှီအား လုံးဝအဆက်ဖြတ်ပြီး မခင်သစ်အပေါ်မှာ လုံးဝ တစ်သမတ်တည်း သစ္စာ တည်နိုင်သည်လား။ သည်လိုလည်း မဟုတ်။ ရတနာသိုက်တွင်းမှာ စည်းစိမ်အမျိုးစုံ ခံစားရင်း တွေ့ခဲရသော ဥစ္စာစောင့်မ မမြမှီကို အာသာငမ်းငမ်း မတမ်းတဘဲ မနေနိုင်။ သည်လို အာသာ ငမ်းငမ်း တမ်းတနေသော မစင်ကြယ်သော ဂဠုန်တော်သည် ဖြူစင်သည့် မခင်သစ်အနီးသို့ မကပ်ထိုက်ဟုလည်း ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် မခင်သစ်ဆီသို့ သွားဖို့ဆိုလျှင် စာသင်ပေးရန်ပင် ရှောင်ကွင်းနေလေသည်။

သတင်းစာတိုက်သို့လည်း အလုပ်လုပ်ရန် မဆင်းဖြစ်ပါ။ မြရေယဉ်တွင် ငွေရွက်ဖွင့်ပြီး ရွှေလှေ စီးနေရာမှ နေပူပူ ဖုတ်တထောင်းထောင်းထနေသော လမ်းပေါ်တွင် လှည်းပြောင်းစီးရမည်ကို ပျင်းရိ စက်ဆုပ်နေသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရက်အတော်ကြာအောင်ပင် ယောင်ချာချာဖြစ်နေလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ယောင်ချာချာဖြစ်နေသော်လည်း ကမ္ဘာလောကကြီးက ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေ့လျားလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ယောင်ချာချာဖြစ်နေသလို ဟစ်တလာက ယောင်ချာချာလုပ်နေသည် မဟုတ်။ ဥရောပတစ်တိုက်လုံးကို လွှမ်းမိုးကြီးစိုးရန် ဟစ်တလာစက်ယန္တရားကြီးသည် ဘယ်

ခလုတ်ကန်သင်းကိုမျှ အရေးမထားဘဲ ခွေးသွားစိပ်လည်လျက် ဥရောပ နိုင်ငံငယ်ကလေးများ ပေါ်သို့ ကျော်ဖြတ်မောင်းနှင်နေလေပြီ။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်စစ်သား ဖိသန်းကျော်တို့၏ လှံစွပ်များ သည် ဂျပန်တက်နေရောင်အောက်တွင် တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပနေရာ ဗြိတိသျှခြင်္သေ့ကြီးသည် သူ့ သားကောင်များ လွတ်မထွက်ရန် ပါးစပ်ဖြဲလျက် ခြေသည်းလက်သည်းများထုတ်ကာ စောင့်ကြပ် လျက်နေသည်။ ‘အင်္ဂလိပ်အခက်-ဗမာအချက်’ ဟူသော ကြွေးကြော်သံကို လေးနက်စွာ ယုံကြည် ပြီး လွတ်လပ်ရေးအရယူမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသော ဗမာသားကောင်းရတနာတို့ကလည်း ပြောင်အတိအလင်းတစ်မျိုး၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှို့ဝှက်တစ်နည်း စည်းရုံးလျက် နေကြလေ သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာနေလျှင် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ နင်းကျော်သွားကြပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့သ၌ အရေးတော်ပုံအတွင်းက ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သူ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးလှသော ရဲဘော်ကိုအေးငွေသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ရောက်လာသည်။ သူသည် အသက်ရှုမှန်သည့်တိုင်အောင်ပင် မနားတော့ဘဲ-

“ရှာလိုက်ရတာ ဖိုးတင်ထွန်းရာ၊ သတင်းစာတိုက်ကို အခေါက်ခေါက် သွားရှာတယ်၊ ကမာရွတ် ကိုလည်း ရောက်တယ်၊ ခုမှ တွေ့ရတော့တာပဲ”

“ရှမ်းပြည် အလည်အပတ်သွားနေတယ်ဗျ၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့တုံး”

“နက်ဖြန်ည ခင်ဗျား အစည်းအဝေးလာရမယ်၊ ဆွေးနွေးပွဲရှိတယ်၊ လာဖြစ်အောင်လာနော်”

“ဘယ်မှာလဲဗျ”

“တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနနဲ့ နေ့ကျောင်းသားများ အပန်းဖြေခန်းကြားက မြက်ခင်းပေါ်မှာ”

“အို မြက်ခင်းပေါ်မှာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ညရှစ်နာရီမထိုးခင် ဆယ့်ငါးမိနစ်အလိုမှာ အဲဒီကို အရောက်လာရမယ်”

“ဟာဗျာ မှောင်နေမှာပေါ့၊ ညဆိုရင် အဲဒီနားမှာ မီးတစ်လုံးမှ ထွန်းထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“မှောင်လို့ တမင်ရွေးတာပေါ့ ကိုယ့်လူရဲ့”

“ဟင် ဘာအစည်းအဝေးမို့လဲ ကိုအေးငွေ”

“ဆွေးနွေးပွဲလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်၊ စကားစစ်ထိုးပွဲလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်”

“ဘာကိစ္စကို ဆွေးနွေးရမှာလဲ”

“ယနေ့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်မှု လုပ်နိုင်သည် ဆိုတာကို အဆို တင်သွင်းသူက သွင်းပြီး ကန့်ကွက်သူက ကန့်ကွက်ရမယ်။ လူ ၃၀လောက် ဖိတ်ထားတယ်။ အစည်းအဝေးလာသူတိုင်းဟာ ပါဝင်ဆွေးနွေးပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးရမယ်။ ကဲ သွားမယ်၊ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားနော်”

ကိုအေးငွေသည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြန်တော့မည်လုပ်သည်။ ကျွန်တော်က ဆွဲထားပြီး-

“နေပါဦးဗျ၊ စကားစမြည်ကလေးများ ပြောရအောင်”

“မနေနိုင်တော့ဘူး၊ သွားစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ အချိန်မှန်ရမယ်နော်၊ ပြီးတော့ လူပိုမခေါ်ခဲရဘူး”

“ဘယ်သူတွေ လာကြမှာလဲ”

“ဒါတွေ မေးမနေနဲ့ ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ ဟိုကျတော့ တွေ့မှာပေါ့။ ရဲဘော်တင်ထွန်း မသိတဲ့ လူတွေလည်း ပါမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုအေးငွေ ထွက်သွားလေသည်။ ကိုအေးငွေနှင့် မတွေ့သည်မှာ များစွာ မကြာလှသေးပါ။ သို့ရာတွင် ကိုအေးငွေသည် များစွာ ပြောင်းသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့မှာ ရွတ်နောက်နောက်အမူအရာများ မတွေ့ရတော့ချေ။ လေးနက်တည်ငြိမ်လာသည်ဟု ထင်သည်။ ဘာမျှဂရုမစိုက်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေထိုင်သော ကိုအေးငွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူး ဟုထင်သည်။ သူ့မျက်စိများသည် ကျိုးမျက်စိများကဲ့သို့ စိုးရိမ်စရာ၊ မသင်္ကာစရာတွေကို စူးစမ်း ရှာဖွေနေဟန်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုမျက်စိများဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်သွားခဲ့သည်မဟုတ်။ သူ့ဖိတ်ခေါ်ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ယောင်ချာချာဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝစိုးရိမ်ဟန်မတူ။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ဖိတ်သွား၏။ ရဲဘော်ရဲဘက်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်အပေါ်ဝယ် သင်္ကာကင်းစွာဖြင့် သူတို့ လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ပါဝင်ရန် ကျွန်တော့်အား ဖိတ်ခေါ်သွား လေသည်။

အမှန်စင်စစ် သူ၏ဖိတ်ခေါ်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အား ယောင်ချာချာဖြစ်နေသောဘဝမှ ကယ်တင် လိုက်ဘိသကဲ့သို့ပင် ရှိပေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ ချိန်းထားသောနေရာသို့ လာခဲ့သည်။ အချိန်မစေ့တတ်သေးသဖြင့် ဘွဲ့နှင့် သဘင် အဆောက်အအုံကြီးကို ရစ်သီရစ်သီ လှည့်ပတ်ပြီး နေရသေးသည်။ အချိန်စေ့သောအခါ ရုံးခန်းများဘက်မှဝင်ပြီး နေ့ကျောင်းသားများအခန်းဆီသို့ သွားသည်။ နောက်မှ မြက်ခင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ မှောင်ကြီးမည်းမည်း မဟုတ်သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်သော အမှောင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်အရင် ၅ယောက် ရောက်နေလေပြီ။ အနီးသို့ ကပ်သွားသောအခါ ကိုထွန်းရှိန်နှင့် ကိုအေးငွေတို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်အား ဘာမျှမပြောဘဲ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်သာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဘာမျှခင်းမထား။ ဆီးနှင့် အနည်းငယ်ကျနေသဖြင့် ခပ်စိုစိုဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုပင် ဟိုဘက်ကတစ်ယောက် ဒီဘက်ကတစ်ယောက် လမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်လာသည်။ ရူပဗေဒ ဌာနဆီမှပင် လာသူကလာသေးသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြိုးစားကြည့်ရသည်။ ကိုအေးငွေပြောသကဲ့ပင် သိသူလည်းပါသည်။ မသိသူလည်းပါသည်။ ကျွန်တော်သိသူများကား ၁၃၀၀ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံအတွင်း တွေ့ခဲ့၊ အတူလုပ်ခဲ့သော ရဲဘော်များသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ရင်ဖိုနေသည်။ ကြောက်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့်ကား မဟုတ်၊ အစည်း အဝေး၏ အလေးအနက်သည် မှောင်ရိပ်ဆိတ်ကွယ် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ကျွန်တော့်အား ချောက်ချားနေစေလေသည်။ အစပထမ၌ အချင်းချင်း တိုးတိုးကလေး ပြောကြသည်။ စကားလည်း နည်းလှကြ၏။ မဆူမည်ဘဲနှင့် အရေးတော်ပုံသွေးကြွနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အားလုံးသည် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ ခြေဖျားထောက်ပြီး လုပ်ကြံမှုကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြသည်နှင့် တူလှသည်။

ကိုထွန်းရှိန်က စကားအချေအတင်ပြောပွဲကို ဖွင့်လေသည်။ ‘လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်မှု လုပ်နိုင်သည်’ ဟူသော အဆိုကို တစ်ယောက်က သွင်းပြီး အခြားတစ်ယောက်က ကန့်ကွက်လိမ့်မည်။ စကားကို တတ်နိုင်သမျှ တိုးတိုးပြောရမည်။ လူတိုင်း ပါဝင်ဆွေးနွေးရမည်။ ဘယ်သူ အဆိုသွင်းပြီး ဘယ်သူ ကန့်ကွက်သူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကြိုတင်စီစဉ်မထား။

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကဲ ဘယ်သူက အဆိုစသွင်းမလဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ မှောင်ထုမှာ များစွာ မသိပ်သည်းလှသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည်ဟု သိနိုင်ကြသော်လည်း ဘယ်သူသည် ဘယ် မျက်နှာထားမျိုး ထားနေသည်ဟု မျက်ရိပ်ခြည်ကိုကား မခန့်မှန်းနိုင်ကြချေ။

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကဲ လုပ်လေ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကစပြီး အဆိုသွင်းမှပေါ့”

များများမတိုက်တွန်းရပါ။ ကြာကြာမစောင့်ရပါ။ အရေးတော်ပုံအတွင်းက ဗိုလ်အောင်ကျော်နှင့် အတူ အတွင်းဝန်ရုံးများရှေ့မှာ အရိုက်ခံခံရဖူးသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုလှမြိုင်က အဆိုသွင်းပါတော့သည်။ လက်နက်ကိုင်သူပုန်ထဖို့ အချိန်ကျနေပြီဖြစ်ရုံမက ထနိုင် သောအခြေအနေ ရှိကြောင်း အဆိုသွင်းလေသည်။ နယ်ချဲ့သမားအချင်းချင်း စစ်ဖြစ်နေသော အချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်သည် ချောက်ကျနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်အခက်သည် ဗမာ့အချက် ဖြစ် ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်၏ရန်သူသည် ဗမာ့မိတ်ဆွေဖြစ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်သည် ဗမာတို့အား အသာတကြည် အေးချမ်းသောနည်းဖြင့် လွတ်လပ်ရေးပေးမည် မဟုတ်သည်မှာ လွန်ခဲ့သော အရေးတော်ပုံက သက်သေပြခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လူထုက အကြမ်းမဖက်ဘဲ ဆူပူလှုပ်ရှားနိုင်သည်မှာ ထိုအရေးတော်ပုံထက် ဘယ်တော့မျှ မပိုနိုင်တော့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လက်နက်ကိုင် သူပုန်ထမှ ဖြစ်မည်ကို နားလည်နေကြကြောင်း၊ ထိုသို့သော နားလည်မှုရှိလျှင် သူပုန်ထနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ၏။

ကိုလှမြိုင်မှာ အေးအေးဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။ အသံမှာလည်း တိုးလှသည်။ သို့သော် အားလုံးက စိုက်ပြီး နားထောင်နေကြ၏။ အခြား စကားရည်လှပွဲများနှင့် ခြားနားလှသည်။ ရယ်စရာ ပြက်လုံး မပါ။ ဝေဝေဆာဆာ စကားတန်ဆာမပါ။

ကိုလှမြိုင် တင်ပြပြီးသွားသောအခါ လုံးဝဆိတ်ငြိမ်သွား၏။ ပြည်လမ်းပေါ်မှပင် ဘာသံမျှ ရောက် မလာ။ အင်းလျားဆီမှာလည်း ညဉ့်ငှက်သံများ မကြားရသေး။

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကဲ ဘယ်သူ ကန့်ကွက်မလဲ”

ကျွန်တော်ကား ထောက်လည်းထောက်ခံချင်သည်။ ကန့်လည်း ကန့်ကွက်ချင်သည်။ မှန်သည်။ လက်နက်ကိုင် သူပုန်ထမှ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အောက်မှ လွတ်မြောက်မည်။ လက်နက်ကိုင် သူပုန် ထရန်လည်း အကောင်းဆုံးအချိန် ရောက်နေပြီ။ သို့သော် လက်နက်ကို ဘယ်သို့ ရယူကြ မည်နည်း။ လက်နက်ရမည်အထင်နှင့် ကမာရွတ်မှာနေတုန်းက သခင်တင်ကြီးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ကိုကြွယ်က သတင်းပေးလိုသာ ပုလိပ်သတင်းပေး ထို သခင်တင်ကြီးနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကဲ ရဲဘော်တွေ စိတ်ထဲမှာရှိတာ ဝှက်မထားကြနဲ့၊ ထင်တာကိုပြောပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငြင်းခုံဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်”

ငြိမ်မြငြိမ်နေကြသည်။ ကန့်ကွက်ရန် ခက်နေကြဟန်ရှိသည်။ သို့မဟုတ် အားလုံးပင် အဆိုနှင့် သဘောတူနေကြသလော။

အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက် ကိုအေးငွေက-

“အဆိုကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်တယ်၊ သေသေချာချာရှင်းပြီး ကန့်ကွက်ပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်း သည်။ သူသည် ကိုထွန်းရှိန်ကိုသာ ခွင့်တောင်းသည်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ခွင့်တောင်း သည်။ ကိုအေးငွေက ကန့်ကွက်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော်အံ့ဩသည်။ သူ့လိုလူက မားမား မတ်မတ် လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်နိုင်သည်’ ဟူသော အဆိုဘက်တွင် ရပ်နေရမည် မဟုတ်ပါလော။

ကိုအေးငွေသည် ‘အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အခက် ဗမာ့အချက်’ ဆိုသောဆောင်ပုဒ်ကို လက်ခံသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်၏ရန်သူသည် ဗမာ့မိတ်ဆွေဟူသောအချက်ကို လက်မခံ။ အင်္ဂလိပ်၏ရန်သူ ဂျာမနီနှင့် မကြာမီ ရန်သူဖြစ်မည့် ဂျပန်တို့သည်လည်း နယ်ချဲ့သမားများပင် ဖြစ်သည်။ အလွန် ဆိုးရွားသော ဖက်ဆစ်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့လည်း သူများနိုင်ငံများကို အဓမ္မ သိမ်းပိုက်ထား သူတွေဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်၏ရန်သူတိုင်း ဗမာ့မိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်။ ပြီးခဲ့သော အရေးတော်ပုံထက် ပိုမိုကြီးမားသော လက်နက်မပါသော လူထုလှုပ်ရှားဆူပူမှု၊ နိုးကြားမှု မရှိနိုင်တော့ဘူးဆိုသော အယူအဆကို ကိုအေးငွေက လက်မခံ။ ပြီးခဲ့သော အရေးတော်ပုံမှာ လူထုသည် စည်းရုံးရေးတောင့်တင်းခြင်းမရှိဘဲနှင့် ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ပေးနေသော တို့ဗမာအစည်းအရုံးပင်လျှင် စည်းကမ်းစနစ် မကျလှ။ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးများနှင့်

အလုပ်သမား အစည်းအရုံးများသည် ကျကျနနမရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် စည်းရုံးရေး များများ လုပ်ရဦးမည်။ စည်းရုံးမှုခိုင်မာသော လူထုအရေးတော်ပုံနှင့် စည်းကမ်းကောင်း စနစ်ကျသော တို့ဗမာအစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်မှုဖြစ်လာလျှင် ပြီးခဲ့သော အရေးတော်ပုံထက် ပိုမို ကြီးကျယ် ရှိမက အောင်မြင်မှုအများအပြားရမည်။ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ရန်သည် စိတ်ကူး၍ လွယ်သည်။ ပြော၍လွယ်သည်။ ပထမဆုံး လက်နက်ရရန်ပင် ခက်သေးသည်။ လက်နက်ရပြီ ထားဦးတော့၊ ကိုင်တတ်ဖို့ လိုသေးသည်။ တိုက်နည်းခိုက်နည်း၊ စစ်ရေးစစ်ရာများကို နားလည်ရဦးမည်။ ငါတို့မှာ သူပုန်သာ ထချင်ကြသည်။ ဤအရည်အချင်းများ ဘာမျှမရှိသေး။ ထို့ကြောင့် လက်နက်ကိုင် သူပုန်မထနိုင်သေး။

ကိုအေးငွေသည် သို့ကလို ခေါင်းဆောင်၍ ကန့်ကွက်လိုက်သောအခါ ကန့်ကွက်ရဲသူတွေ ပေါ်လာလေသည်။ ကန့်ကွက်စရာ အချက်အလက်တွေ ပေါ်လာသည်။ ထောက်ခံသည့်ဘက် မှလည်း ထောက်ခံစရာ၊ ချေပစရာတွေ အများအပြား ပေါ်လာလေသည်။ တိုးတိုးတိုးတိုး စကားပြောမရတော့ချေ။ အတိုက်အခံပြောကြရင်း လေသံကျယ်လာသည်။ ကိုထွန်းရှိန်က ထိန်းပေးရ၏။ တစ်ခုတော့ ထင်ရှားသည်။ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ ပါဝင်ကြသည်။ ကျွန်တော် ကား နှစ်ဖက်မှနေပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေးနေမိလေသည်။ ကျွန်တော်သာမကပါ။ အချို့ရဲဘော်များ မှာလည်း နှစ်ဖက်ပြောစရာ ရှိနေကြလေသည်။

ခြံ၍စဉ်းစားလိုက်သောအခါ နိုင်ငံတကာ အခြေအနေ၊ စစ်အခြေအနေကြောင့် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ သမားအား လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ရန် အချိန်ကျနေသည်။ ပြည်သူလူထုကလည်း နိုးကြားလျက် ရှိသည်။ စည်းရုံးပေးဖို့လိုသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်ရရ လက်နက်ရအောင် ယူရမည်။ နိုင်ငံခြား အကူအညီကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ သုံးရမည်။ ကိုယ့်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကိုယ်တိုက်နေစဉ် ဂျပန် ဆီက အကူအညီရလျှင် အသုံးချရမည် ဟူ၍ သဘောပေါက်ကြလေသည်။

ဤအချေအတင်ပြောပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့သည် အထက်ပါအတိုင်း သဘောပေါက်ကြသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ခြင်းကား မရှိပေ။ ကိုထွန်းရှိန်နှင့် ကိုအေးငွေတို့သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသော အစည်းအဝေး မဟုတ်ကြောင်း၊ အချေအတင် ပြောပွဲသာဖြစ်ကြောင်း အတန်တန် သတိပေးကြ သည်။ သူတို့သည် အချေအတင်ပြောပွဲမှာ ပြောဆိုကြသော စကားများကို ထောက်ပြီး ကျွန်တော် တို့အား အကဲခတ်ကြဟန်တူသည်။ ယုံကြည်လောက်သူ၊ မယုံကြည်အပ်သူ၊ နားလည်မှုရှိသူ၊ နားလည်မှုမရှိသူ စသည်ဖြင့် သူတို့စိတ်ထဲမှာ စာရင်းတို့ထားကြဟန် တူသည်။ ထို့နောက်မှ တစ်ဦးစီ ချဉ်းကပ်ကာ ပြောသင့်သည်ကို ထပ်ပြောပြီး တာဝန်ပေးသင့်သူကို ပေးရန်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်တည်ထောင်ထားသော ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၊ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံး၊ အလုပ်သမား အစည်းအရုံးတို့နှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံး တို့ကိုသာ ပိုမို

တောင့်တင်းအောင် လုပ်ကြရမည်မဟုတ်။ လျှို့ဝှက်ရေး အဖွဲ့အစည်းများလည်း ဖွဲ့စည်းကြရမည်။ အကယ်၍ လက်နက်ရလျှင် ကိုင်တတ်အောင်၊ စစ်တိုက်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားကြရမည်။ စစ်ရေးစစ်ရာ ပညာပရိယာယ် သေနင်္ဂဗျူဟာများကို လေ့လာထားကြရမည်။ ဂျာမန်နာဇီတို့သည် သေနတ်အစစ်မရခင် သစ်သားသေနတ်ထမ်းပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလော။

ညဆယ်နာရီလောက်တွင် လူစုခွဲကြလေသည်။ လူစုခွဲသောအခါမှာလည်း အစည်းအဝေးသို့ လာခဲ့ကြသလို ဟိုဘက်သို့နှစ်ယောက်၊ သည်ဘက်သို့သုံးယောက်၊ ဟိုကြားတစ်ယောက်၊ သည်ကြားနှစ်ယောက် စသည်ဖြင့် အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာသွားစေခြင်းဖြင့် ခွဲလိုက်လေသည်။

အင်းလျားကန်ပေါ်တွင် ညဉ့်ငှက်များသည် အော်မြည်ပျံသန်းကာ နေကြလေပြီ။ ဘွဲ့နှင့်သဘင် အဆောက်အအုံကြီးသည် မှောင်ရီရီတွင် ထုထည်ကြီးမား ခံ့ညားစွာနှင့် ပေါ်လွင်နေသည်။ လှေကားဝ အုတ်တိုင်နှစ်တိုင်တွင် တင်၍ထွန်းထားသော ကြွေဖြူမီးလုံးကြီး နှစ်လုံးမှတစ်ပါး အားလုံးသောမီးများကို ငြိမ်းထားသည်။ ယုဒသန်ကောလိပ် ဆင်ဝင်အောက်မှာလည်း ကြွေဖြူမီးလုံးကြီးတစ်လုံး လင်းနေသေးသည်။

လေပြည်ကလေး ဆော်သွေးလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းရှိန်၊ ကိုအေးငွေတို့နှင့်အတူ ဘွဲ့နှင့်သဘင် အဆောက်အအုံရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး ပြည်လမ်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ကိုထွန်းရှိန်သည် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးနောက်-

“ဒီနေ့ည ဘယ်မှာအိပ်ကြမှာလဲ”

ကိုအေးငွေ-

“ကြုံရာပဲဗျာ”

ကျွန်တော်-

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘတ်စ်ကားရသေးရင် မြို့ထဲ ပြန်အိပ်မယ်လို့။”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဘတ်စ်ကားရမယ် မထင်ဘူး”

ကိုအေးငွေ-

“ယူနီယံ ဝင်အိပ်ကြပါစို့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သူ့အကြံကို သဘောတူကြသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“အင်းလျားကန်ပေါ် လျှောက်ကြဦးစို့ဗျာ”

ကိုအေးငွေ-

“ညဉ့်နက်ပြီဗျာ”

ကျွန်တော်-

“ညဉ့်နက်လည်း ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ သန်းခေါင်ဆိုရင် ပိုတောင်ကောင်းဦးမယ်။ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင်တာကို ကောင်းကင်မှာ မြင်နိုင်မယ်၊ သန်းခေါင်ယံ လေပြည်သွေးတော့ အေးတာ ကလေးလည်း ခံစားရမယ်။ ဂိုးလံစမစ်ဟာ လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးမှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လျှောက် လည်ပြီး စာရေးခဲ့တာ လူကြိုက်များသွားတယ် မဟုတ်လား”

ကိုထွန်းရှိန်-

“လာဗျာ ကိုအေးငွေ၊ ဘယ်သူမှ လမ်းမလျှောက်တဲ့အချိန် လျှောက်ရတာ အရသာတစ်မျိုးပေါ့။ ကိုတင်ထွန်းလည်း ဂိုလံစမစ်ကို အားကျပြီး စာရေးချင်ရင် ရေးနိုင်တာပေါ့။ သတင်းစာဆရာ လုပ်ရုံနဲ့ မစားလောက်ရင် စာရေးပြီး ဖြည့်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင် သဖြင့် ကြယ်တာရာ စုံလင်လှပေသည်။ ကြယ်ရောင်တွေက တော်တော်လက်သည်။ ရေမျက်နှာ ပြင်မှ ပြန်ဟပ်သော အလင်းက တော်တော်အားရှိသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ကိုတင်ထွန်း စာရေးချင်ရင်တော့ ခြောက်မိုင်ခွဲရောက်အောင်သွားဗျ၊ မော်တော်ကားနဲ့ လာကြတဲ့ အတွဲတွေကို တွေ့ကောင်း တွေ့ရဦးမယ်”

ကျွန်တော်-

“နေပါစေဗျာ၊ လူများမသိစေချင်လို့ သူတို့ဘာသာ ဒီအရောက်လာပြီး တွဲကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ က လူသိနတ်ကြားဖြစ်အောင် စာမရေးကြပါစို့နဲ့၊ ဒါထက် ကျွန်တော် သတင်းစာတိုက်က အလုပ်ထွက်တော့မယ်”

ကိုအေးငွေ-

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ဒီအလုပ်လုပ်ရတာ တောင်မကျမြောက်မကျပါဗျာ၊ ကိုယ့်မိဘ လုပ်ကျွေးရအောင်လည်း ဝင်ငွေ မရဘူး၊ စာဆင်သင်ရအောင်လည်း အချိန်ပိုမရဘူး၊ နိုင်ငံရေးကိုလည်း ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ နိုင်ငံခြားသတင်းမှာတော့ မဆိုးပါဘူး၊ နိုင်ငံခြားရေးရာ ဆောင်းပါးတို့ဘာတို့လည်း ကျွန်တော်ကြိုက်တာကလေးတွေ ထိုးနိုင်ပါတယ်၊ ပြည်ထဲရေးကျတော့ သိပ်ဆိုးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သတင်းစာက တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ခေါင်းတည် တိုက်တယ်၊ ဦးပုနဲ့ဂဠုန်ဦးစောတို့ အစိုးရကို ထောက်ခံတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လိပ်ပြာမသန့်ဘူး၊ ထွက်ချင်ပြီ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ခင်ဗျားမရှိလည်း ဒီသတင်းစာ ဒါတွေရေးနေမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ရေးနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ရေးလိုတာတွေချည်း ပါနေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော် ဒီသတင်းစာမှာ ရှိတာ မရှိတာနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဒါဖြင့် ထွက်ဖို့မထွက်ဖို့မှာ ဒီဟာ ထည့်မစဉ်းစားနဲ့။ ပညာဆက်သင်ဖို့ကော စိတ်ကူးသေးသလား၊ ဘာသင်ချင်တာတုံး ကိုယ့်လူရဲ့”

“သိပ် စိတ်မကူးပါဘူးဗျာ၊ အရင်ကသာ စိတ်ကူးတာပါ”

ကိုအေးငွေ-

“မမြင့်ဦးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ စိတ်ကူးတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သဲ.သဲ.ရယ်လိုက်သည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“အခုကော ညွှန်ကြားချက်က တည်တုန်းပဲလား”

“မတည်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒါတော့ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပြီးပြီပဲ”

“ဒါဖြင့် အလုပ်ထွက်ဖို့ မထွက်ဖို့မှာ ပညာဆက်သင်ရေးဆိုတာ ထည့်မတွက်နဲ့တော့ ကိုယ့်လူ။ နိုင်ငံရေးတာဝန်ထမ်းဖို့ကတော့ ဒီလိုရှိတယ်။ နောင် ခင်ဗျားကိုပေးမယ့်တာဝန်ဟာ အလုပ်တစ်ခုခု လူမြင်သူမြင်ခံပြီး လုပ်နေမှဖြစ်မယ်။ ခု သတင်းစာဆရာ လုပ်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ ပုလိပ်က သိပ်မသင်္ကာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့လို လူတွေကိုသာ သိပ် မသင်္ကာတာဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းတွေမှာ ခင်ဗျားကို ပုဏ္ဏားတိုင်လို လုပ်ထားရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်တွေကို ခင်ဗျားက တစ်ဆင့် လုပ်ရမယ်။ ဒီတာဝန်ခံ ခင်ဗျားကိုပေးဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီအလုပ်မှာ မပျော်လို့ ထွက်တောင်မှ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ကြယ်ရောင်နှင့် ရေရောင်ပြန်အလင်းတွင် ကန်ပေါင်ရိုးလမ်းကလေးမှာ ထင်းနေ၏။ မြောက်လေရူးကလေး ထလာသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ခုနစ် ဆောင်းကလည်း မချမ်းဘူးနော်”

ကျွန်တော်-

“ရန်ကုန်ဆောင်းကတော့ ဒီလိုလိုချည်းပါပဲ။ ခရစ္စမတ်အတွင်းလောက်မှာတော့ ချမ်းကောင်းပါရဲ့။ တောင်ကြီးကလောမှာတော့ အတော်ချမ်းနေရော့မယ်”

ကျွန်တော်သည် တောင်ကြီးကလောအကြောင်းကို လွမ်းငွေ့ကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။ သူတို့ကို ပြောသည်ထက် တမ်းချင်းကလေး ညည်းသည့်သဖွယ် ညည်းခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်ပြောသည်ကို အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ထားလိုက်ကြသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“အဲ အလုပ်လုပ်တာ အတူအတူ ဒီ လက်ထောက်အယ်ဒီတာအလုပ်ထက် ဝင်ငွေပိုကောင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်ရရင်၊ ပြီးတော့ လွတ်လည်း လွတ်လပ်မယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျား အဖေအမေ လုပ်ကျွေးနိုင်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ထောက်ပံ့နိုင်မယ်”

ကျွန်တော်သည် တောင်ကြီးကလောအကြောင်း လွမ်းချင်းညည်းရင်း မမြမှီအား သတိရနေသည်။ သို့သော်ရနေခိုက် ကိုထွန်းရှိန်က ထိုစကားကို ပြောလိုက်သောအခါ မမြမှီအကြံပေးထားသော အလုပ်တစ်ခုကို ပြေးသတိရလေသည်။

“အလုပ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဝင်ငွေလည်း ပိုကောင်းမယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း ရှိမယ်”

ထိုအခိုက် ဇီးကွက်နှစ်ကောင် အော်မြည်ပြီး ရှေ့နောက် ပျံပြေးကြလေသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ဟာ လာဘ်ကောင်းတယ်ဗျို့ ကိုတင်ထွန်း၊ အဲဒီအလုပ်ဟာ လာဘ်ကောင်းမယ်၊ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်”

ကိုထွန်းရှိန် “ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ရမှာဗျ”

“ငွေရင်းက မလွယ်ပေဘူး”

“ငွေရင်းထုတ်ပေးမယ့်လူရှိလို့၊ ပြောတာပေါ့ ကိုထွန်းရှိန်ရ”

ကိုအေးငွေ ခပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့်-

“ခင်ဗျား အစ်မတော်ဆိုတာက ထုတ်ပေးမှာလား”

“ဘယ်သူဆိုတာ မပြောပါရစေနဲ့ဦးဗျာ၊ အရင်းတော့ ရမှာပါပဲ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ချင့်ချိန်ကြည့်လေ၊ အရင်းလည်းရမယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း လုပ်နိုင်မယ်၊ သတင်းစာမှာ လုပ်နေတာ ထက်လည်း အချိန်ပိုမကုန်ဘူး၊ ချုပ်ချယ်မှု မရှိဘူးဆိုရင် လုပ်ပေါ့ ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေသည်။ နိုင်ငံရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်နိုင်မည်ဆိုသော အလားအလာမှာ လွန်စွာ အားရ ဖွယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မမြေ့စွာ အရင်းအနှီးနှင့် လုပ်နေရလျှင် ရှေ့အဖို့ မမြေ့နှင့် သန့်ရှင်းစွာ နေထိုင်ရန် ဖြစ်ပါဦးမည်လော၊ မမြေ့နှင့် ကျေကျေနပ်နပ် အတူတွဲ၍ ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်မှ ရုန်းထွက်နိုင်ပါဦးမည်လော။ ရှေ့ မမြေ့နှင့်ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆက်ဆံသွားကြမလဲ။ တိတိတိတ် ပုန်း ညားနေကြသော လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် စခန်းသွားကြမည်လော၊ အစ်မကြီးနှင့် မောင်လေးလို သန့်ရှင်းစွာ ပြန်လည်နေနိုင်ကြဦးမည်လော။ ကျွန်တော်သည် နောက်မဆုတ်တမ်း ကြာသမား အဖြစ်ဖြင့် နေတော့မည်လော။ ဤအပြစ်သည် ကျွန်တော့်နောက်မှ အရိပ်သဖွယ် လိုက်ပါနေ၏။ အရေးရှိလျှင် ဤအပြစ်သည် ကွက်ခနဲပေါ်လာပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကို ညစ်ညူးစေ၏။ ကျွန်တော့် ရင်ကို ပိစေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ်ဆင်းရဲသားတွေအတွက် ဤစစ်ကြီးသည် ဘာမျှ အကျိုးမရှိပုံ၊ အင်္ဂလိပ်ခနရှင်မှာသာ အမြတ်အများဆုံးထွက်ပြီး ဇိမ်အများဆုံးယူနိုင်သော အင်ပိုင်ယာကြီးကို ကာကွယ်ရန် စစ်ကြီး အရေးကြီးပုံ၊ အင်္ဂလိပ်ခနရှင်နှင့် မင်းစိုးရာဇာများသည် လရောင်ပျော်ပွဲစား ထွက်ရင်း စစ်ကြီးတိုက်ချင်ပုံများကို ပြောကြရင်း အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးမှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ၎င်းနောက် အဓိပတိလမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြီး ပြန်လာကြသည်။

ကိုထွန်းရှိန်နှင့် ကိုအေးငွေတို့သည်လည်း စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာကြသည်။ ခဏကြာတော့ ရေထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြန်းခနဲ ပစ်ချသံတစ်ခုကို ကြားကြလေသည်။ အသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကမ်းစပ်မှ

နေပြီး ယက်ချီခေါ် ရွက်လှေကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ကသုတ်ကယက် တက်သွားကြသည်ကို မြင်ကြ ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စောစောက ရွက်လှေကလေးကို မမြင်ကြရ။ မှုန်ရီရီအလင်းတွင် ရွက်ဖြူသည် နှစ်မြုပ်နေခဲ့လေသည်။ လူတွေ့ရန် မမျှော်လင့်သော ကျွန်တော်တို့သည် အံ့ဩ နေကြ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကလည်း ယခုလို သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် လမ်းလျှောက်သူနှင့် တိုးမိ ရန် စဉ်းစားပင် စဉ်းစားမိခဲ့မည် မဟုတ်ချေ။

ယောကျာ်းသည် တစ်ဖက်က ရွက်လှေကို ကိုင်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရေထဲမှ ဆယ်ယူ၍ လှေပေါ်သို့တင်နေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကြားလိုက်ရသော အသံမှာ ထိုအရာကို လှေပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရာ မတော်တဆ ရေထဲကျသွားသောအသံ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ မိန်းမသည် လှေပေါ်တက်မိသည်နှင့် ချက်ချင်းထိုင်ချလိုက်သည်။ ဂါဝန်တို့တိုဝတ်ထားသည်ဟု ထင်ရ၏။ ယောကျာ်းမှာကား ဘောင်းဘီတို့နှင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ခပ်မြန်မြန်တက်ပြီး ခပ်မြန်မြန် လှော်ထွက်သွားကြပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အား တိမ်းရှောင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကိုအေးငွေ-

“တွေ့ တွေ့တတ်ပလေနော်”

ကျွန်တော်-

“ဘုတ်ကလပ်မှာ ယောကျာ်းနှင့်မိန်းမ Moon-Light Picnic (လရောင်ပျော်ပွဲစား) ထွက်တဲ့ အလှေ ရှိတယ်ဗျ၊ ခုဟာကတော့ ကြယ်ရောင်ပျော်ပွဲစား Star-Light Picnic ထွက်တာ ထင်ပါရဲ့”

ကိုအေးငွေ-

“ခိုးစားတာ လူမိတာ နာတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါ့ဗျာ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကြည့်ရတာ ဗိုလ်ထီးနဲ့ဗိုလ်မ ထင်တယ်ဗျ”

ကျွန်တော်-

“ဗမာမတွေ ဗမာထီးတွေ ဒီလောက်မကမြင်းသေးဘူးလို့ အောက်မေ့ရတာပဲဗျ”

ကိုအေးငွေ-

“ဗိုလ်ထီးနဲ့ဗမာမ ဖြစ်နေရင်ကောဗျာ”

ကျွန်တော်-

“မိန်းမက ဂါဝန်ဝတ်ထားတယ် ထင်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကလည်း ဘော့ဘတ်ဟဲယားနဲ့ တူပါတယ်”

ကိုထွန်းရှိန်-

“အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ တူတာပါပဲ။ ဥရောပမှာ ဆင်းရဲသား စစ်သားကလေးတွေက သွေးချွေးရင်းနှီးပြီး တိုက်နေကြတယ်။ သေသူသေ ကျေသူကျေပဲ။ ဒီမှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်ခနရှင်နဲ့ မင်းစိုးရာဇာတွေက ကြယ်ရောင်ပျော်ပွဲစား ထွက်ကောင်းနေကြတယ်”

အင်းဝလမ်းနှင့် အဓိပတိလမ်းထောင့်ရှိ တိုက်အိမ်မှလွဲ၍ အခြားအိမ်များသည် မီးများပင် ပိတ်ကုန်ကြလေပြီ။ ကျောင်းဆောင်များ အခန်းစီးများပင် ပိတ်ကုန်ကြလေပြီ။ ညဉ့်နက်အောင် စာဖတ်သူ အချို့လည်း တံခါးကိုပိတ်၍ မီးရောင်ကို ခပ်အုပ်အုပ်ထားကာ စာဖတ်နေကြသည်။ ဆူသံညံ့သံ ဘာတစ်ခုမျှ မကြားရ။ တေးသံချိုချိုကို လည်းကောင်း၊ တီးမှုတ်သံသာသာကို လည်းကောင်း မကြားရ။ အင်းဝလမ်းနှင့် အဓိပတိလမ်းထောင့် တိုက်အိမ်မှာကား တံခါးတွေ အကုန်ဖွင့်ထား၍ ထိုအိမ်တွင်း ဓာတ်မီးအလင်းရောင်သည် ဘေးသို့ ဖြာထွက်နေလေသည်။ ရေဒီယိုတေးဂီတသံ၊ တဟားဟားတဝါးဝါးရယ်သံနှင့် မူးမူးနှင့် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သံတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှောင့်ယှက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအိမ်မှာ ပရိဖက်ဆာမဂ္ဂနစ် နေထိုင်ရာ ဂေဟာပေတည်း။

ဖွင့်ထားသော တံခါးများမှ အတွင်း၌ ပျော်မြူးနေကြသော ဗိုလ်ထီးဗိုလ်မများကို မြင်တွေ့ရပေသည်။ သူတို့သည် စားသောက်ပြီး ဖဲရိုက်နေကြသလော၊ အခြား အိမ်တွင်းကစားနည်း တစ်ခုခုကိုများ ကစားနေကြသလော မပြောတတ်တော့ချေ။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် မောက်မာသလောက်၊ သွေးကြီးမွေးကြီးလုပ်သလောက် သူတို့အချင်းချင်းကား ဣန္ဒြေမဲ့ အရှက်မဲ့သည်။ ကမြင်းကြောထကြသည်ကို တွေ့ရပြန်လေပြီ။ ပရိဖက်ဆာမဂ္ဂနစ် မိတ်ဆွေများသည်

များသောအားဖြင့် တက္ကသိုလ်ဆရာများသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ပရိဖက်ဆာမဂ္ဂစ်နှင့်တကွသော မျက်နှာဖြူဆရာများကို ဆရာအဖြစ်ဖြင့် မမြင်နိုင်ကြ၊ ကျွန်တော်တို့အား ထာဝစဉ် ကျွန်လုပ်ထားချင်သော အင်္ဂလိပ်လူလည်ကြီးများ အဖြစ်ဖြင့်ပင် မြင်ကြသည်။ မျက်နှာဖြူဆရာများ၏ ပညာအရည်အချင်းကို အထင်မကြီးကြ။ အရည်အချင်း တကယ်ရှိလျှင် သူတို့နိုင်ငံမှာ သူတို့နေပြီး သူတို့လူငယ်များအား ပညာသင်ပေးနေကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လာခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့လူငယ်များအား ပညာပေးရန်မဟုတ်၊ ဝင်ငွေကောင်းရရန်နှင့် အချိန်မရွေးဇိမ်ခံရန် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သခင်ကျောင်းသား အချို့က မျက်နှာဖြူဆရာအချို့ကို ချောင်းရိုက်ရန်ပင် ကြံစည်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်-

“အဲဒီလို ချောင်းရိုက်ဖို့ ကြံစည်ရာမှာ ခေါင်းဆောင်တာ ဘယ်သူလဲဗျ၊ ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး”

ကိုအေးငွေ-

“ခင်ဗျား အသိပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားက စာကြိုးစားတဲ့လူ၊ ဆရာရှိသေတဲ့လူဆိုတော့ မျက်နှာဖြူဆရာတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အသိမပေးခဲ့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုအေးငွေ ခင်ဗျားခေါင်းဆောင်ပေါ့နော်”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကိုအေးငွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဘဟိန်းက ခေါင်းဆောင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ဝမ်းတော်တော်ဟာနေကြ၏။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ပိတ်သွားပြီဖြစ်၍ ဆာလောင်ခြင်းကို ကျိတ်မှိတ်ပြီး ခံကြရတော့သည်။

အပေါ်ထပ် အစည်းအဝေးခန်းမကြီးထဲသွားပြီး အိပ်ကြရမည်ဖြစ်ရာ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ဦးကံသိန်းအား နှိုးကြရသေးသည်။ ဦးကံသိန်းမှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ခန်းအနီးတွင် ကွပ်ပျစ်ခင်း၍ အိပ်နေသည်။ ဦးကံသိန်းအား နှိုးနေစဉ် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ထားသော ဆိုင်ခန်းမှ ကိုထွန်းတင် ထွက်လာလေသည်။ ကိုထွန်းတင်မှာ မလှန်တမ်း သပိတ်မှောက်သွားသော ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တိုလီမိုလီဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့က တိုလီမိုလီ ကိုထွန်းတင်ဟု ခေါ်ကြ၏။

ကိုအေးငွေ-

“ဘယ့်နှယ်လဲ တိုလီမိုလီဆရာကြီး၊ မအိပ်သေးဘူးလား”

ကိုထွန်းတင်သည် ခါတိုင်းလိုပင် လျော့ရဲရဲနိုင်သော အပြုံး၊ အေးစက်စက် အသံတို့ဖြင့်-

“မအိပ်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားကို စောင့်နေတယ်”

ကိုအေးငွေသည် သူနှင့်အတူ ဆိုင်ခန်းထဲသို့ လိုက်သွားလေသည်။ နှစ်ယောက်တည်း အတော်ကြာပင် စကားပြောနေကြသည်။ နိုင်ငံရေးကိစ္စပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ကိုထွန်းရှိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကား ဦးကံသိန်းက တံခါးနှင့်မီးများ ဖွင့်ပေးပြီးဖြစ်သဖြင့် အပေါ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။ စည်းဝေးခန်းမကြီးထဲမှ ခုံရည်များကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်ခင်းကြသည်။ ဦးကံသိန်းက ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် စောင်တစ်ထည် လာပို့သည်။ ကိုအေးငွေသည် ကိုထွန်းတင်ထံမှ ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်တစ်ထည်ယူခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကိုထွန်းရှိန်အား စောင်၊ ခေါင်းအုံးတို့ဖြင့် အိပ်စေပြီး သူကိုယ်တိုင်ကမူ စာအုပ်ကိုခေါင်းအုံး၍ ခန်းဆီးကြီးတစ်ခုကို ခြုံစောင်လုပ်ပြီး အိပ်လေသည်။

ကျွန်တော်က-

“ကိုအေးငွေ ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ခေါင်းအုံးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား ဒီခေါင်းအုံးကို ယူပါ”

“ဟာ နေပါစေဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး ယူရမယ်၊ ဒါမှ မျှတတော့မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကချည်း အနစ်နာခံနေလို့ ဘယ်မှာ တရားမှာလဲ”

“ဟာ အခုအတိုင်းက မျှတရုံ တရားရုံမကဘူး၊ ကျွန်တော့်အကြိုက်ကို ကျနေတယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းအုံးဆိုရင် မာမှကြိုက်တယ်၊ စောင်ဆိုရင်လည်း ပန်းပါမှကြိုက်တယ် ဟား ဟား”

ကျွန်တော်ကား ဆင်ခြေမတက်သာပြီ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရန် လျောင်းလိုက်လေသည်။ ကိုအေးငွေလည်း အိပ်ရာမှာ လှဲနေလေပြီ။ ကိုထွန်းရှိန်ကား ဘာစကားမျှ မပြောတော့ချေ။ ခုလို သမဂ္ဂအဆောက်အအုံမှာ ဖြစ်သလိုဝင်အိပ်ရပြန်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ တော်လှန်ရေးကျောင်းသားဘဝ၊ အရေးတော်ပုံ ကျောင်းသားဘဝကို သတိရနေလေသည်။ အရေးတော်ပုံအတွင်းက နေ့တွေကို စိတ်ထဲမှာ စားမြုံ့ပြန်နေမိလေရာ ကြေကွဲသလိုလို၊ လွမ်းသလိုလို၊ ပျော်သလိုလို။

မကြာမီ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံသည် နှစ်ပတ်လည်တော့မည်။ သို့သော် အရေးတော်ပုံသည် မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ဖြစ်လိုက်သလိုလို ထင်နေလေသည်။

ကိုအေးငွေက လှမ်းပြီး-

“ကိုတင်ထွန်း အိပ်ပျော်ပြီလား” ဟု မေးလိုက်သောအခါ စားမြုံ့ပြန်အရသာ ပျက်သွားလေသည်။

“အိပ်မပျော်သေးပါဘူး၊ ဆိုပါဦး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ခုနင်က ကိုယ့်လူပြောတဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စကို ထပ်ပြောချင်လို့၊ ငွေအရင်းရဖို့က သေချာမှာလား”

ကျွန်တော်ကား ရုတ်တရက် မဖြေ။ သူသည် လေးလေးနက်နက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ဤမေးခွန်းကို မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေဖို့လိုသည်။ မမြေမီသည် ကျွန်တော့်အား တကယ်ပင် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်စေချင်၏။ ကျွန်တော့်ကိုသာမက ဗမာပညာတတ် လူငယ်တိုင်းအား လုပ်စေချင်၏။ ကျွန်တော့်အား သူ့ကိုယ်သူပင် ယုံကြည်စွာ ပုံအပ်ထားပြီး ဖြစ်ရကား ငွေအရင်းကို ပုံမအပ်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ထင်သည်။

“ကျွန်တော်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရမှာသေချာတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လက်ထောက်အယ်ဒီတာအလုပ်က ထွက်လိုက်ပေတော့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအစ်မကြီးက သဘောတူရင် ကူးသန်းရောင်းဝယ်တာထက် ပုံနှိပ်တိုက်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်။ ဂျာနယ်တွေဘာတွေထုတ်ဖို့ မလိုဘူး၊ အပြင်က အလုပ်လက်ခံပြီး ပုံနှိပ်ပေး၊ ဒါမှ ခင်ဗျား အလုပ်ပေါ့ပါးမယ်၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖို့ အချိန်ပိုရမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လျှို့ဝှက် ပုံနှိပ်ချင်ရင် ပိပိပြားပြား နှိပ်နိုင်မယ်။ မကောင်းဘူးလား”

သူ့အကြံကား ကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ များစွာ စိတ်အားထက်သန်သွားသည်။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြံပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ပေတော့”

ကိုအေးငွေသည် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ မကြာမီ သူ့ထံမှ ဟောက်သံသံ့သံ့ ကြားရလေ၏။ ကျွန်တော်ကား တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ ပုံနှိပ်တိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းကို အများဆုံး ကူညီနေသည်။ အရေးတော်ပုံ အောင်ရမည်။ ။

၅၇

တစ်လိမ် နှစ်လိမ် ပွေကာရှုပ်

တောင်ကြီးကလောမှ ပြန်ရောက်ပြီးသည့်နောက် မမြမှီအား ဤတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရသေးသည်။

မမြမှီ၏စားပွဲမှာ ဧည့်သည်များ ရှင်းနေသည်။ စားပွဲကလည်း ရှင်းနေသဖြင့် အလုပ်ပါးဟန် ရှိလေ၏။ လမ်းပေါ်မှာကတည်းက ကျွန်တော့်အား မမြမှီက အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုရင်း-

“ခုမှ ပေါ်လာတော့တယ် မောင်လေးရယ်”

ကုမ္ပဏီစာရေးများအခန်းဆီမှ တိုက်ပ်ရိုက်သံ လာနေသည်။

“ကိစ္စရှိလို့ လာတာပဲ မမရဲ့”

“သိပါတယ်ကွယ်၊ ကိစ္စရှိမှပဲ မမဆီကို လာတော့မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိရင် မလာဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး မမရဲ့၊ အခု အထူးကိစ္စရှိလို့ပါ”

ကျွန်တော်က သူမ၏ရှေ့တည့်တည့်က ထိုင်လိုက်သည်။ မမြမှီသည် မျက်နှာထား တည်တည် ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်ခွက်ထဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလဲ”

“မမ တစ်ခါတုန်းက ပြောသလို ကိုယ်ပိုင်အလုပ်အကိုင်တစ်ခု လုပ်ချင်တယ်၊ သတင်းစာတိုက်က ထွက်ပြီး လုပ်မယ်လေ”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ အံ့၊ သြနေဟန်လည်း ရှိ၏။

“တကယ်ပြောနေတာလား”

ကျွန်တော့်ကိုမယုံ၍ နည်းနည်းစိတ်ခုသွားသည်။ အသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့်-

“တကယ်ပြောတာပေါ့ မမရဲ့”

(အသံပျော့ဆင်းသွားလျက်) “မမက ငွေရင်းစိုက်ထုတ်မယ်ဆိုရင် အလုပ် ကျကျနန စီးပွားဖြစ် လုပ်ချင်တယ်”

မမြမို၏ မျက်နှာမှာ ချိုလာသည်။ ပြီးတော့ စာရေးများအခန်းဘက်သို့-

“ဦးဘကွန်း ဆာမိရီသလား၊ ရှိတဲ့လူ ဖာလူဒါနှစ်ခွက် အဝယ်လွတ်လိုက်စမ်းပါ”

ဦးဘကွန်း၏ အသံ-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆာမိ ကြားလား၊ သွားယူစမ်း ဖာလူဒါနှစ်ခွက်”

မမြမိုက ကျွန်တော့်အား-

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့နော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်သည် ရှေ့က စားပွဲကိုသာ ငုံ့စိုက်ကြည့်နေသည်။ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ပြောသောအခါ မမြမိုသည် ဘယ်သို့သော အဖြေမျိုးကို ပေးမည်နည်း။ မမြမိုသည် ထိုင်ရာမှထပြီး နောက်ဖေးရှိ သူမ၏ အဝတ်လဲရာ၊ မျက်နှာသစ်ရာ၊ ခြယ်သရာအခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ကျွန်တော့်မျက်စိများသည် စားပွဲပေါ်ရှိ အခြစ်တွေအကြောင်းတွေ ဂဏန်းအားဖြင့် ရှုပ်ပွနေသော စက္ကူတစ်ရွက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ မမြမို၏ လက်ရာပေတည်း။ မမြမိုသည် စဉ်းစားခန်း ဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်ပွဲစားတစ်ယောက်နှင့် အလုပ်စကား ပြောနေရာမှာဖြစ်စေ၊ လက်က ဖောင်တိန်ဖြင့် စက္ကူလွတ်တစ်ခုမှာ ဂဏန်းတွေ အကြောင်းတွေ ရေးခြစ်နေတတ်၏။

နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်စိများသည် ဧည့်သည်ကတ်ပြားကလေးများဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ရိုင်းဗဟာဒူး၊ ကပ္ပာဒီးယား၊ ဘာဘူလီလာရမ်း၊ အေအာရ်အက်စ်အမ်၊ အနာမလဲချစ်တီးယား စသော ကုလားနာမည်များ။ မမြမိုသည် မဂိုလမ်းမှာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ပြီး ကုလား များနှင့် အများဆုံး ဆက်ဆံရ၏။ ဦးသာဒွန်းအောင်၊ အမ်အေ ဝတ်လုံတော်ရ၊ မန်နေဂျာ၊ သာဒွန်းအောင်ကုမ္ပဏီဟူသော ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ အမ်အေတွေ ဘားအက်လောတွေ အောင်ပြီးမှ ကုန်သည်လုပ်သော မြန်မာ ယခုတစ်ခါသာ တွေ့ဖူးသေးသည်။ ထိုကတ်ပြားကလေးကို ကောက်ယူပြီး စိုက်ကြည့် နေလေသည်။ ကတ်ပြားတွင် ဦးသာဒွန်းအောင်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မှန်းကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာသော် ဖာလူဒါနှစ်ခွက် လာချလေသည်။ မမြမှီလည်း ခြယ်သခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ ဆံပင်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်လာသည်။ ပေါင်ဒါတို့လာသည်။ ရေမွှေးဖျန်းလာသည်။

“ကဲ ဖာလူဒါသောက်လိုက်”

ကျွန်တော်က မမြမှီအား ဦးသာဒွန်းအောင်၏ ကတ်ပြားကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ခေတ်ပညာတတ် မြန်မာလူငယ်ကလေးတွေ ကုန်သည်ဘက် လိုက်ရမည်ဟူသော မမြမှီ တစ်ခါ တုန်းက ပြောဖူးသည့် စကားကို သတိပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မမတို့ မိတ်ဆွေပါပဲ၊ ကုန်သည်ချင်းချင်းဆိုတော့ သိကြတာပေါ့”

“ခေတ်ပညာတွေ သည်လောက်တတ်ပြီး ကုန်သည်လုပ်တာ ချီးကျူးစရာပဲနော် မမ”

“အေး ချီးကျူးစရာပေါ့၊ သူတို့က မျိုးရိုးကိုက ကုန်သည်တွေကိုကွဲ။ မောင်လေး ကားမောင်း တတ်လား”

“ဟင့်အင်း မမောင်းတတ်ဘူး၊ ဘာလုပ်မယ်လို့လဲ”

“ကားမောင်းတတ်ရင် ခဏကြာ အင်းလျားဘက် ကားမောင်းထွက်ရအောင်လို့”

“မမရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မောင်လေး မောင်းတတ်ရင် အပျင်းပြေ နှစ်ယောက်တည်း လေညင်းခံရင်း မောင်းရတာပေါ့ ဟဲ ဟဲ”

မနေ့ညကပဲ ကိုအေးငွေတို့နှင့် အင်းလျားခြောက်မိုင်ခွဲသို့ မော်တော်ကားဖြင့် ထွက်ကြသော စုံတွဲများအကြောင်းကို သရော်ခဲ့ကြသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်စုံတွဲ ကြယ်ရောင်ပျော်ပွဲစား ထွက်နေ သည်ကို ကဲ့ရဲ့ခဲ့ကြသေးသည်။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်စုံတွဲရမည့် အခွင့်အရေးကိုကား သာယာ တောင့်တလိုက်လေသေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကားမောင်းတတ်ရင် ကောင်းမှာပဲနော်၊ နောက်ကျတော့ သင်ထားမယ်။ ကဲ ကျွန်တော် ခုနက်ကပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မမြမှီသည် တည်ကြည်သောမျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် ဆရာမက တပည့်အား စာစစ်နေသလို ကျွန်တော့် အား စစ်မေးနေလေသည်။

“တကယ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီလား၊ ကဲ ဖာလူဒါကို သောက်လိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော့်အား ဖာလူဒါသောက်ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဖာလူဒါကို သောက်နေလေသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို စမ်းလိုဟန်ရှိ၏။ ဖာလူဒါလေးငါးခွန်း သောက်ပြီးနောက်-

“စဉ်းစားပါဦးကွယ်”

ကျွန်တော်လည်း ဖာလူဒါကို လေးငါးခွန်းသောက်ပြီးနောက်-

“အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပါ မမရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ကလေးမှတ်နေလို့လား”

“မမှတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ကဲ ဒါဖြင့် မမက အရင်းထုတ်ပေးပါပြီတဲ့၊ ဘာအလုပ် လုပ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က ပုံနှိပ်တိုက်တည်ထောင်မည့်အကြောင်း အားရပါးရ ပြောပြလေသည်။ သူမသည် စက္ကူလွတ် တစ်ခုပေါ်တွင် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရေးခြစ်ရင်း နားထောင်နေလေသည်။ ကျွန်တော်က ပုံနှိပ်တိုက်တည်ထောင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကူးထားသမျှကို ပြောပြပြီးသောအခါ သူမက-

“ဘယ်နေရာမှာ ထောင်မှာလဲ”

ကျွန်တော်ကား ထိုမေးခွန်းကြောင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်နေရာဟူ၍ လုံးဝ စဉ်းစား မထင်ခဲ့ပေ။

“နောက်တော့ နေရာလိုက်ရှာမှာပေါ့ဗျ၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ရနိုင်တာပဲ”

“ပုံနှိပ်တိုက်ဆိုရင် ပုံနှိပ်တိုက်နဲ့တော်တဲ့နေရာ ရှာရမယ်မဟုတ်လား၊ အလုပ်အပ်သူတွေ လက်လှမ်းမီရမယ်၊ ပုံနှိပ်တိုက်လုပ်ငန်းမှာ သုံးရမယ့်ပစ္စည်းတွေ အလွယ်တကူ ရောက်နိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါတွေအကုန် စဉ်းစားပြီး နေရာရွေးမှာပေါ့ မမရဲ့၊ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ စိတ်ချပါ၊ အကောင်းဆုံးနေရာ ရပါစေမယ်”

“ပုံနှိပ်စက်တစ်လုံး ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြန်သည်။ စာမေးပွဲကျမည့် မေးခွန်းတွေပဲဟု ထင်မိ၏။

“မပြောတတ်သေးဘူး”

မမြမှီသည် ထိုအဖြေကြောင့် အတော်ပင် အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော့်အား သနားစရာ သတ္တဝါကလေးပါကလားဟု စိတ်ထဲကပြောနေဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာတိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ပုံနှိပ်တိုက်နှင့် ရင်းနှီး၏။ ပုံနှိပ်တိုက် ဒုတိယဖိုမင်တစ်ဦးအိမ်မှာ နေခဲ့ဖူး၏။ သို့ပါလျက် ပုံနှိပ်စက်အကြောင်း ဘာမျှမသိ။ ဘာတစ်ခုမျှ မမေးမစမ်းခဲ့ဖူးချေ။

“မမက သဘောတူမယ်၊ ငွေရင်းစိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒါတွေအကုန် လေ့လာ တွက်ချက်ပြီး မမကို ပြောပြမှာပေါ့”

မမြမှီသည် ဘာမျှမပြောသေးဘဲ ဖာလူဒါကို တွင်တွင်သောက်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့စကားမဆက်တတ်သဖြင့် ဖာလူဒါကိုပင် သောက်နေလေ၏။

“မောင်လေးရဲ့ မမ နားမလည်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး”

ကျွန်တော့်မှာ မျှော်လင့်ချက်တောင်ကြီး ပြုလဲတော့မည်ကို မြင်ရဦးတော့မှာလားဟု စိုးရိမ်မိသည်။

“မမလုပ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်လုပ်မှာပဲ”

“ဘာထူးမှာလဲကွယ်၊ မမရဲ့အရင်းအနှီးနဲ့ မမမောင်လေးက လုပ်တယ်ဆိုတော့ မမကိုယ်တိုင် လုပ်သလိုပဲပေါ့။ သည်ပြင်အလုပ်ကို စိတ်ကူးစေချင်တယ်ကွယ်”

ကျွန်တော်ကား အတော်စိတ်ပျက်သွား၏။ မှိုင်းတွေချကာ စားပွဲကိုပင် ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။

တိုက်ပုံရိုက်သံများ စဲသွားလေပြီ။ စာရေးမများနှင့် စာရေးကြီး ဦးဘကွန်းတို့ ပြန်သွားကြလေသည်။ အခိုင်းအစေများသည် လှည်းကျင်းနေကြသည်။ ဖုန်သုတ်သူက သုတ်သည်။ ဗီရိုပိတ်သူက ပိတ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြမှီကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ကြင်နာစွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မမနားလည်တဲ့ ကုန်သည်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ပါလား မောင်လေးရယ်၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

“ဟာဗျာ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ကုန်သည်လုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်း ကြည့်ရတဲ့ အလုပ်၊ ဘနဖူးသိုက်တူးရတဲ့ အလုပ်၊ အမြတ်ရရင် ပြီးရော၊ ဘာမဆို လုပ်ရတဲ့အလုပ်။ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး”

“အလို မောင်တင်ထွန်း၊ စဉ်းစားပါဦး မောင်၊ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ရဖို့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြတ်ရဖို့ လုပ်ရတာ။ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ဘဲ နိုင်ငံရေးလုပ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကျိုးရှိဖို့ လုပ်ရတာ။ ဒါကြောင့် အစက မေးတယ်မဟုတ်လား၊ စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလားလို့။”

ဟုတ်ပေသည်။ မမြမှီအား ပြန်လည်ချေပရန် ခက်သည်။ ကျွန်တော်ကား မျက်နှာညှိုးငယ်စွာနှင့် မှိုင်းတွေချ၍သာ နေလိုက်သည်။ မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ကြင်နာစွာ အကဲခတ်နေသည်။ ဆာမိသည် ဖာလူဒါဖန်ခွက်များကို ယူသွားပြီး စားပွဲကို သုတ်နေလေသည်။ မမြမှီ၏ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို တိုက်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်ပြီး သူ့သူဌေးမကို စောင့်နေလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ပြီး စိတ်ငယ်သွားပေသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းသဖြင့် အားနည်းသောလေသံဖြင့်-

“ကဲ သွားတော့မယ်”

“မသွားရသေးဘူး၊ မမနဲ့ ကန်တော်ကြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ရဦးမယ်”

“ဟာဗျာ မလိုက်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ကိစ္စအထူးရှိလို့လာတာပါလို့ အစကတည်းက ပြောသားပဲ”

ကျွန်တော့်အသံသည် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းဖြင့် တုန်ကွဲနေသည်။ ဆာမိသည် သော့တွဲများကို မမြဲမှီရှေ့မှာ လာချပြီး ထွက်သွားလေသည်။

မမြဲမှီက ချောမော့သောဟန်ဖြင့်-

“နေပါဦး မောင်လေးရဲ့၊ မင်းကိစ္စပြီးရင် မမကို အဖက်မလုပ်တော့ဘူး၊ မမကို စိမ်းတော့မယ်လား။ ပြောပါဦး”

ကျွန်တော်ကား ပိုစိတ်ညစ်သွားသည်။ သည်လိုသာ စိမ်းရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ထက် တစ်ကိုယ်ကောင်းကြည့်သူ ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သူမအား ချစ်ခဲသည်မှာ အရင်းအနှီးရဖို့လောက်သာ မြူသည့်သဘောနှင့် ချစ်ခဲသည်ဟု မမြဲမှီက ထင်သွားလျှင် လောကမှာ သည့်ထက် ရှက်စရာကောင်းသောအရာ မရှိတော့ပြီ။ တကယ်တော့ အရင်းအနှီးကိစ္စမှာ ခုမှပေါ်ပေါက်လာသော ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ သစ္စာပင် ဆိုဝံ့ပါ၏။

အလွန်ကြေကွဲသော အသံဖြင့် မမြဲမှီက မေးပြန်သည်။

“ပြောစမ်း မောင်လေး၊ ပြောစမ်း၊ မောင်လေးကိစ္စပြီးမှ မမခေါ်ရာလိုက်မယ်လား။ နို့မဟုတ်ရင် မမကို မုန်းတော့မယ်လား၊ ပြောစမ်းပါ မောင်လေးရာ မမကို အားနာမနေပါနဲ့။”

ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဆူလာကာ မျက်ရည်မကျဘဲ ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စ မပြီးလို့ မမကို မမုန်းသွားပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကံ ရှိပါစေတော့ဗျာ”

“ကျွန်တော့်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကံပဲ ရှိပါစေတော့ဗျာ” ဟူသောစကားကို ပြောလိုက်သောအခါ အသံမှာ ဆိုနှင့်သွားလေသည်။ မမြဲမှီသည် တကယ်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်တူသည်။

“မမက အကောင်းပြောတာပါကွယ်။ မမ ကျွမ်းကျင်တာက ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုတော့ မင်းကိုလည်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးပဲ လုပ်စေချင်တယ်။ ဒါမှ မမက ကူညီနိုင်မှာ။ ငွေအရင်းစိုက်ဖို့တစ်ခုတည်း ကြည့်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ထ လမ်းလျှောက်သွားရအောင်။ မင်းကိစ္စ

ကို နောက်တော့ ထပ်ပြောကြသေးတာပေါ့၊ မင်းလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားထား၊ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးဟာ အကောင်းဆုံးဟုတ်မဟုတ် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွယ်”

မမြမှီကား ထိုင်ရာမှ ထနေလေပြီ။ ကျွန်တော်က ထိုင်မြဲထိုင်နေ၏။ မော်တော်ကားသမားသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်ဆင်းပြီး ဆာမိနှင့် စကားပြောနေကြ၏။

“ကုန်သည်တော့ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဘာမှ လုပ်မယ် ညာမှလုပ်မယ်နဲ့ မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ ကဲ မမကို မမုန်းဘူး ဆိုရင် ထ၊ လမ်းလျှောက်သွားကြမယ်၊ ကန်တော်ကြီးကို သွားကြမယ်လေ”

ထိုသို့ပြောစဉ် မမြမှီသည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ရေမွှေးက သင်းပျံ့ လာသည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထရင်း-

“ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်မလိုက်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သွားချင်သလဲ၊ ရုပ်ရှင်သွားမလား”

ကျွန်တော်က ကလေး၏ နှံ့ဆိုးဟန်ဖြင့်-

“ရုပ်ရှင်လည်း မသွားချင်ဘူး”

မမြမှီက စိတ်ကောက်သော မူရာဟန်ပန် လုပ်ပြပြီး-

“အို ခက်တာပဲ မောင်လေးကလည်း၊ ဒီလိုဆိုရင် မမကို မုန်းလို့ပဲပေါ့၊ ကဲပြောစမ်း၊ ဘယ်သွားမလဲ”

ကျွန်တော်သည်လည်း စိတ်ဆိုးဟန်၊ သူမခေါ်ရာ မလိုက်လိုဟန် ဆောင်၍သာ နေရသည်။ သွေးထဲသားထဲ အသည်းနှလုံးထဲကမူ မမြမှီ၏ သံလိုက်ဓာတ်ဆွဲငင်ရာသို့ လိုက်ပါ၍ နေလေပြီ။ ဒါကို သူမကလည်း အကင်းပါးစွာနှင့် နားလည်ဟန်ရှိသည်။

“ကဲ ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ဟိုတယ် ကလောကို ပြန်သွားချင်တယ်”

“အို မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောမနေကြပါစို့ကွယ်၊ ည မမဆီကို လာမလား”

“ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ”

“ဒီကိုပဲ လာခဲ။ ။ ရှေ့ကတံခါး သော့ခလောက် ခတ်ထားမယ်၊ သို့ပေမယ့် ဟောဟိုတံခါးကို စေ့ရုံ စေ့ထားမယ်။ အဲဒီတံခါးရှေ့က မျက်နှာစာမှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု ခပ်ကွယ်ကွယ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဝန်ရီလောက်မှာ လူပြတ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဝင်လာခဲ၊ မမစောင့်နေမယ်။ ကဲ သွားပေတော့”

မမြမိုသည် တိုးတိုးနှင့် မြန်မြန်ပြောပြီး ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့် ရှေ့က ထွက်သွားလေသည်။ သူမကိုယ်တိုင် တံခါးကို သော့ခတ်ခဲသည်။

မမြမို၏ကား ထွက်သွားသည်ကို နောက်မှ ငေးကြည့်ပြီး နေရစ်ခဲသည်။ အတန်ကြာအောင် ကြောင့်နေ၏။ ညတစ်ခေါက် ပြန်လာလို့ ကောင်းမှကောင်းပါမည်လော။ အပြစ်ကျူးလွန်မှန်း သိပါလျက်နှင့် မရှောင်ကွင်းနိုင်တော့ပြီလော။ ခုမှ သို့လောသို့လော စဉ်းစားနေသည်။ သို့သော် ပြန်မလာလို့ မဖြစ်တော့ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အစကမှ အပြစ်ကို မရှောင်ခဲပါဘဲလျက် ခုမှ ရှောင်နေခြင်းသည် အပိုသက်သက်ပေပဲ။ တစ်ဆုပ် စားလည်း ရူး၊ နှစ်ဆုပ်စားလည်း ရူး၊ မထူးတော့ပါဘူးဟု ယူဆလိုက်မိပေသည်။ မလာဘဲနေမှ အပြစ်ပြုရာ ရောက်လိမ့်မည်။ စောင့်နေမည့်မမြမိုအား နှိပ်စက်သလို နေလိမ့်မည်။ အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ပုံမပေါ်၍ ရှောင်သွားပြီဟု သူမကထင်လျှင်လည်း ရှက်စရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော့် အား သိုက်တူးသူ ကိုယ်ကျိုးရှာသမားကလေးဟု ထင်မှတ်နေတော့မည်။

ချိန်းထားသောအချိန်မတိုင်မီ သတင်းစာတိုက်သို့သွားပြီး အတော်ကြာ အဆက်ပြတ်နေသော သတင်းစာများကို လှန်လှောဖတ်နေလေသည်။ ထို့နောက် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးခဲပြီး မမြမို ထံသို့ ပြန်လာခဲလေသည်။

မဂိုလမ်း အလုပ်တိုက်ထဲ မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလေး အောက်စိုက် ထိုးထားကာ မမြမိုက ဆီးကြိုနေလေသည်။ တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးတွေ့ကြရသော သမီးရည်းစား လူပျိုကလေးများ အပျိုကလေးများဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားကြလေသည်။

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား သူ့ကိုယ်ကို ပုံအပ်ထားသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် သူ့အရင်းအနှီးကိုကား ပုံမအပ်လိုကြောင်း သိနေသဖြင့် ကျွန်တော်က ထိုညတွင် အလုပ်ကိစ္စကို လုံးဝ ထပ်မပြောတော့ချေ။ သို့သော် မမြမှီက-

“မမကို အလွဲမထင်နဲ့နော်”

“ဘာကိုလဲ မမရဲ့”

“အလုပ်ကိစ္စလေ၊ မောင်လေးကို မမက မကူညီချင်ဘူးလို့ အလွဲမထင်နဲ့၊ မောင်လေး စဉ်းစားပြီးလုပ်ဖို့ ပြောတာ။ ပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်း ဆိုတာက မောင်လေးကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး”

“သင်ယူရမှာပေါ့၊ ဘာထူးသေးလဲ ကုန်သည်လုပ်လည်း သင်ယူမှာပဲ”

“ကုန်သည်အလုပ်ကိုတော့ မမက သင်ပေးနိုင်တယ်၊ မင်းပုံနှိပ်တိုက်အလုပ်ကို ဘယ်သူက သင်ပေးမှာလဲ”

“မမကသာ အရင်းစိုက်ပေးမယ်ဆိုရင် သင်ပေးမယ့်လူတွေ မရှားပါဘူး။ လုပ်ငန်းမစခင်လည်း မမမေးသမျှ ပြောနိုင်အောင် သင်မယ်၊ အလုပ်လုပ်တော့လည်း လုပ်ရင်း သင်သွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ နောက်တစ်ခေါက်လာတော့ မမမေးသမျှ မဖြေနိုင်ရင် ပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်းမှာ အရင်းစိုက်ပြီး လုပ်ထိုက်မလုပ်ထိုက် စဉ်းစားကြမယ်”

မမြမှီသည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်ဆိုပြီး အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ဝင်ကြည့်ဟန်ဆောင်ပြီး လစ်ထွက်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရုပ်ရှင်ပြီးချိန်မှာ ရုပ်ရှင်ပြန်ပရိသတ်နှင့် ရောပြန်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

“မမလည်း မောင်တင်ထွန်းနဲ့ ခုလိုဖြစ်ပြီးကတည်းက အိမ်မှာ ရှေးက မုသားမပြောဖူးတဲ့ မုသားတွေ ဝေနေအောင် ပြောနေရတယ်၊ ပရိယာယ်မာယာဉာဏ်တွေလည်း သိပ်သုံးနေရတယ် သိလား”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ၊ မုသားတွေပြောနေရတယ်။ အရင်ကဆိုရင် မုသားပြောရမှာ တယ် ဝန်လေးတာပဲ”

“ဘယ်သူတွေကိုများ မုသားပြောနေရပါလိမ့် မောင်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မခင်သစ်အား မုသားပြောခဲ့ရပုံကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မမြမှီအား မခင်သစ်အကြောင်း ပြောမပြလို။

“သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေကိုပါ မမရယ်။ ရှမ်းပြည်သွားလည်တာဟာ နိုင်ငံရေးကိစ္စ အရေးကြီးလို့ ခရီးထွက်သွားတာပါလို့ ညာထားရတယ်”

“အေးလေ၊ အမှန်အသိမပေးနိုင်သေးတဲ့အခါမှာ လိမ်ရမှာပဲ။ အချင်းချင်းတော့ မှန်တာ ဖွင့်ပြော ကြေးနော်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မမကို ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဘူး”

“မမကလည်း မောင်လေးကို ဘယ်တော့မှ မလိမ်ပါဘူးကွယ် စိတ်ချပါ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တစ်လိမ်နှစ်လိမ် ပွေကာရှုပ်သည့် အဖြစ်အပျက်ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော့်အရှုပ်အထွေးထက် အဆများစွာ ပို၍ရှုပ်ထွေးလာသောကိစ္စမှာ ဗမာလူကြီးခေါင်းဆောင် တို့၏ နိုင်ငံရေးအရှုပ်အထွေး နိုင်ငံရေးသပွတ်အူ ဖြစ်လေသည်။

ဦးပုနှင့် ဦးဘဖေတို့သည် အော်ယုဝကိစ္စတွင် စကားများကြပြီး ဦးဘဖေ နုတ်ထွက်လိုက်ရသည်။ ဦးစောသည် ဦးပု၊ ဦးဘဖေတို့ အချင်းများမှုတွင် ဝင်အမြတ်ထုတ်သဖြင့် တန်ခိုးပိုတက်လာ လေသည်။ ဦးစောသည် ဝါးရင်းတုတ်များကို ပိုသုံးလာခဲ့၏။ ဂဠုန်တပ်များဖြင့် တို့ဗမာ အစည်း အရုံး လှုပ်ရှားမှုများကို နှိမ်နှင်းလျက်ရှိ၏။ ဦးဘဖေနှင့်တကွ သူ၏ ငါးပွင့်ဆိုင်ပါတီသည် အတိုက်အခံပါတီ ဖြစ်လာလေသည်။ ဒေါက်တာဘမော်၏ ဆင်းရဲသားဝံသာနုကလည်း အတိုက် အခံ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဥပဒေပြုလွှတ်တော်မှ ဒေါက်တာဘမော်အား ဦးဘဖေ၏ ငါးပွင့်ဆိုင်က အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်မပြုနိုင်ကြောင်း ကြေညာလေ သည်။ ဆာပေါ်ထွန်းက အစိုးရသည် မတရားတာ ဘယ်တော့မျှမလုပ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲသားကို အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးသမားတွေထက် ပိုသနားကြောင်း၊ လခ ၂၅၀ဝိ-သာ ရသော်လည်း ၅၀၀ဝိ- တန်အောင် လုပ်နေကြောင်း၊ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် မိန့်ကြားလေသည်။ ဦးဘလှိုင်က ဝန်ကြီး မလုပ်ချင်ပါဘူးဟု ပြောသောအခါ ဆာပေါ်ထွန်းက အမတ်လခ ၂၅၀-ကိုပင် ယူနေသူတို့သည် ၂၅၀ဝိ-စား ဝန်ကြီးရာထူး မလိုချင်ဘူးဆိုသော စကားကို မယုံနိုင်ကြောင်း တုံ့ပြန်ချေပလေသည်။

၁၉၃၉ခု ကုန်၍ ၁၉၄၀ပြည့်နှစ်တွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ မီးကုန်ယမ်းကုန် မတိုက်ကြ သေးသော စစ်ကြီးကို ကြားဝင်ဖျန်ဖြေရန် ကြိုးစားသူတွေ ပိုများလာလေသည်။ ဟော်လန်ပြည်၏ ဘုရင်မကြီးနှင့် ဘယ်လ်ဂျီယမ်၏ ဘုရင်တို့သည် အထူးကြိုးစားကြသည်။ အမေရိကန်သမ္မတ ရုစ်ဘဲလ်၏ ကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာဆမ်မနာဝဲလ်သည် လန်ဒန်၊ ပဲရစ်နှင့် ဘာလင်မြို့များသို့ သွားရောက်ပြီး ကြားဝင်ရန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဟစ်တလာနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ ဟစ်တလာက စစ်ရပ်စဲ နိုင်မည့် တောင်းဆိုချက်များကို မစ္စတာဆမ်မနာဝဲလ်ထံ တင်ပြလေသည်။ သို့သော် ထိုအချက် များကို ဗြိတိန်က ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သဘောမတူနိုင် ရှိလေသည်။

အင်္ဂလန်မှာ ဖင်လန်ပြည်ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အပျော်တမ်းစစ်သားများ စုဆောင်းနေကြ လေသည်။ အလှူငွေ ကောက်ခံနေကြလေသည်။ စစ်တပ်အကူအညီ ပို့နေကြလေသည်။ သို့သော် ရုရှားဖင်လန်စစ်ပွဲကား ရပ်စဲရန်အလားအလာ ကောင်းလေသည်။ ဗီပူရီမြို့ကို ရုရှားတို့က သိမ်းမိ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုရှား၏ ငြိမ်းချမ်းရေးစည်းမျဉ်းများကို ဖင်လန်က လက်ခံတော့မည်ဟု သတင်းဖြစ်ပွားလျက် ရှိလေသည်။ ရုရှားက တောင်းဆိုသည်မှာလည်း ဖင်လန်သည် ရုရှားကို တိုက်မည့် နိုင်ငံခြားစစ်တပ်များကို အခြေခံစခန်းမပေးရန်သာ အဓိကဖြစ်လေသည်။ သေမလား ရှင်မလား ရွေးချယ်ရန်ဖြစ်သဖြင့် အပြီးအပိုင် နိုင်အောင်သာ တိုက်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုးဝါး လေသည်။

ကြိုးဝါးသော်လည်း စစ်ကြီးကား မီးကုန်ယမ်းကုန် မတိုက်သေး။ ရေကြောင်းတိုက်ပွဲနှင့် လေကြောင်းတိုက်ပွဲ အနည်းငယ်သာ ဟိုမှာသည်မှာ ကွက်ကျားဖြစ်ပွားနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြားဝင်ဖျန်ဖြေသူတို့ကား လက်မလျှော့ကြသေး။

ရုရှားဖင်လန်စစ်ပွဲကိုကား အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ နော်ဝေး၊ ဆွီဒင်တို့သည် ပိုပြင်းထန် စွာ တိုက်ရန်ပင် အားပေးနေကြလေသည်။ ဖင်လန်ပြည်ဘက်မှ လိဂ်အော့ဖ်နေရှင်း နိုင်ငံပေါင်းစုံ အသင်းကြီးက ထောက်ခံသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချအောင် လုပ်ကြသည်။ ။

၅၈

ကြက်အဖိုးအို၏ ဝေဖန်ရေး

ထွန်းကလေး

မတွေ့ရတာကြာပြီ၊ အားရင်လာခဲ့ပါဦးလား။ ကျောင်းဆောင်ကိုလာရင် တွေ့ပါတယ်။ ခုတော့ မြင့်ကြီးလည်း စာမေးပွဲပြီးပြီမို့ မနက်အစောကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ချင်လည်း ထွက်နိုင်တယ်၊ ညနေမြို့ထဲ လည်ချင်လည်း လည်နိုင်တယ်။ ထွန်းကလေး ကြိုက်သလို ချိန်းပေတော့။ တစ်ချိန်ချိန် လာဖြစ်အောင်တော့ လာနော်။

ထွန်းကလေးရေ ပညာထူးချွန်အောင်လိုသာ လုံ့လအထူးထုတ်ရတာ၊ မသက်သာလှဘူး။ အတော်ပင်ပန်းတယ်။ သို့ပေမယ့် ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်မှုတော့ မပေါ့ပါဘူး။

ထွန်းကလေးလည်း ကိုယ့်ဝါသနာအတိုင်း ကိုယ်ကြိုက်တာလုပ်ရင်း ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံအောင် နေထိုင်နိုင်ပါစေ။

မြင့်ကြီး

မမြင့်ဦးက ဘီအေတွင် မြန်မာစာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ပြီးနောက် အမ်အေ ဆက်တက်နေ လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့သည်မှာ အတော်ပင် ကြာသွားပြီ။ ထိုစာကလေးကို ရသောအခါ အံ့ဩခြင်းသာမက ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ မမြေ့နှင့်မှားရသည့် အမှားကြီးမှ ရုန်း မထွက်နိုင်ဘဲ အနေရအထိုင်ရကျပ်နေသည့် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မမြင့်ဦး၏စာသည် လှောင်နေ သောအခန်းတွင်းသို့ လေပြည်ကလေး ဆော်သွင်းလာသည်နှင့် တူသေးတော့၏။

မမြေ့သည် ကျွန်တော်တောင်းသည့် အရင်းအနှီး ထုတ်မပေးသေး။ ကျွန်တော်က ပုံနှိပ်တိုက် လုပ်ငန်း လုပ်ရန် စိုက်ထုတ်ရမည့် ငွေအရင်းအနှီး အသေးစိတ်စာရင်းနှင့်တကွ စီမံကိန်းကို တင်ပြ၏။ မမြေ့က ထိုဟာကို စစ်ဆေးစုံစမ်းဆဲဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် မြတ်နိုင်မမြတ်နိုင် စဉ်းစားဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း အလျင်လိုလှပြီး ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံရေး သဘောကွဲလွဲမှု

များသော သတင်းစာတိုက်မှ ထွက်ချင်လှပြီ။ တစ်ခါလာ ဘာသာပြန် နောက်တစ်ခါ လာတော့လည်း ဘာသာပြန် လုပ်နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်အောင် ငြီးငွေ့လာပြီး မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမား ကိုအေးငွေကလည်း ပုံနှိပ်တိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ တဖွဖွတွန်းနေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်လိုလှပြီ။ မမြဲမှီကတော့ အရင်းအနှီး ထုတ်ထိုက်မထုတ်ထိုက် စဉ်းစားနေတုန်း။

တစ်ဖက်တွင်မူ မမြဲမှီသည် ကျွန်တော့်အား ကာမဂုဏ်နှောင်ကြီးဖြင့် ခိုင်သည်ထက်ခိုင်အောင် တုပ်နှောင်ထား၏။ ကျွန်တော့်စဉ်းစားဉာဏ် ကျွန်တော့်စိတ်ဆန္ဒနှင့် ကျွန်တော့်လိပ်ပြာတို့ကား ထိုနှောင်ကြီးကို ဖြတ်တောက်ရန် ကြိုးစားကြ၏။ ဘယ်အခြေအနေမျိုးကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ကြာခိုခြင်းကား ကြာခိုခြင်းပင်၊ အမှားသည် အမှားပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆင်ခြင်မိ၏။ သို့သော် ကာယကံမြောက်ကား ထိုအမှားမှ ရုန်းမထွက်နိုင်။ ကျွန်တော့်ဘဝကား အနေရအထိုင်ရကျပ်သော ဘဝပေတည်း။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မမြင့်ဦး၏စာသည် လှောင်နေသောအခန်းတွင်းသို့ လေပြည်ကလေးဆော်သွင်းလာသည်နှင့် တူသေးတော့၏။

မမြင့်ဦးနှင့် နံနက်အစောကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။

နေမထွက်ခင် နံနက်ခင်းအလင်းရောင်ကား ချိုသာအေးမြလှ၏။ လေပြည်ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ပွတ်သီးပွတ်သပ် နမ်းရှုပ်ပြီးနောက် အင်းလျားရေမျက်နှာပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ကစားနေလေသည်။ ငှက်မျိုးစုံတို့၏ သံစုံတူရိယာဝိုင်းကြီးမှာ မြိုင်လှပေသည်။

“ကိုတင်ထွန်း၊ မြို့ထဲက ဒီကို ဘာနဲ့လာလဲ”

“အစောဆုံး အာရ်အီးတီဘတ်စ်နဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ မြို့ထဲကလာတုန်းက လမ်းမီးတွေတောင် မငြိမ်းသေးဘူး”

ဤမျှပြောပြီး စကားရပ်သွားပြန်လေသည်။ နံနက်ခင်း၏ သဘာဝအလှကို ကသိုဏ်းရှုနေမိကြသည်။ အေးမြလန်းဆတ်သောလေကို ရှူရှိုက်ရင်း လမ်းလျှောက်ရသည်တွင် ခြေကို ကြွရသည်ဟုပင် မထင်။ ကန်ပေါင်လမ်းပေါ်မှ သဲနှင့် ကျောက်စရစ်တို့သည် ခြေဖြင့် နင်းလျှောက်ဖို့ထက် လက်ဖြင့် ဆော့ကစားဖို့ ကောင်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဆီးနှင်းကလေး ဆွတ်ဖျန်းထားသည်။

မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ သဘာဝအလှကို ကသိုဏ်းရှုနေရာမှပင်-

“စင်စစ်မှာတော့ သဘာဝလောက်လှတာ ဘာမှ မရှိဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ကဲ နံနက်ခင်းသဘာဝကို ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် စပ်ဆိုပါဦးလား”

“ကိုတင်ထွန်းရေ ကျွန်မ ဂုဏ်ထူးယူခါမှ မြန်မာစာတွေ သိပ်လေ့လာရတော့မှ ကဗျာ မရေးတတ် တော့ဘူး”

“အို ဆန်းလှချည်လား၊ စာနဲ့တော့ ပိုပြီး ရေးနိုင်ရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး ကိုတင်ထွန်း၊ စာနဲ့လေ မရေးတတ်လေပဲ။ စာကြီးပေကြီးတွေ ဖတ်ရတော့မှ စာပေဆိုတာ ဘယ်လောက် ခက်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ စာပေမပြုစုအပ်ဘူးလို့ နားလည်လာတယ်။ ရှေးစာဆိုတွေရဲ့ အဆင့်အတန်းမို့ပိုဟာ တော်တော်ပါရမီနဲ့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်တယ်။ အရင်က ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်စည်းစနစ်မသိဘဲ စပ်တတ်တယ်၊ ရေးတတ်တယ် ဆိုရုံနဲ့ အရမ်းရေးထားခဲ့တာတွေအတွက် ရှက်လာတယ်။ ရေးနိုင်ရင် ရှေးစာဆိုတော်တွေ မိအောင် ရေး၊ မရေးနိုင်ရင် ဘာမှမရေးနဲ့၊ ရှေးစာပေ အမွေအနှစ်တွေကိုသာ မပျောက်အောင်သိမ်းထား”

“မမြင့်ဦးလိုသာဖြင့် စာပေအသစ် ဘယ်မှပေါ်တော့မှာလဲ။ ခေတ်အလိုက် အသစ်အသစ် ဖန်တီး တိုးတက်လာတာ ဘယ်မှာရှိတော့မှာလဲ”

“ခေတ်အလိုက် တိုးတက်ရမှာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေတဲ့ စည်းမရှိကမ်းမရှိ အလင်္ကာနည်း ဥပဒေ မထိန်းသိမ်းဘဲ ရေးတာမျိုးတော့ မလိုလားအပ်ဘူးရှင့်။ ကျွန်မတော့ ရေးရင်လည်း ကဗျာ စည်းကမ်း အလင်္ကာနည်းဥပဒေ ရှိသေလေးစားပြီး ရှေးဆရာတွေမိအောင် ရေးနိုင်မှ ရေးတော့မယ်။ ခုတော့ ရှေးဆရာတွေကို မိမယ်လည်းမထင်ဘူး၊ ဒီတော့ ထိုင်နေအကောင်းသား၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိဆိုတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူးရှင့်”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ရှေးစာပေအမွေအနှစ်တွေကို ထိန်းသိမ်းရုံပဲ လုပ်တော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီလိုဆိုရင် နံနက်ခင်းရဲ့ သဘာဝအလှကို ရှင်ဥတ္တမကျော်က ဘယ်လိုဆိုခဲ့ပုံ၊ နဝဒေးကြီးက ဘယ်လိုစပ်ခဲ့ပုံ၊ ရှင်သန်ခိုက ဘယ်လိုဖွဲ့ခဲ့ပုံ၊ နတ်သျှင်နောင်က ဘယ်လိုသီခဲ့ပုံ၊ ဦးတိုးက ဘယ်လိုရေးခဲ့ပုံ ကောက်နုတ်ချက်ကလေးတွေ ရွတ်ပြပါဦး”

“အို ကိုတင်ထွန်းကလည်း၊ ကျွန်မ အရိပ်အကဲကို သည်လောက်မှ မခတ်တတ်ဘူးလား။ ဟဲ ဟဲ သည်ဟာတွေ ရွတ်ဖတ်ချင်လို့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ ချိန်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလေ စာမေးပွဲမပြီးမချင်း ဘယ်စာဆိုက ဘယ်လိုရေးတယ်၊ ဘယ်သူ့ပျို့က ဘယ်လို၊ ဘယ်သူ့ဇချင်းမှာ ဘယ်ရာဇဝင်၊ အိုရှင် စုံလို့ပါပဲ။ ဖတ်လိုက်ရ၊ မှတ်လိုက်ရ၊ ကျက်လိုက်ရ၊ ရေးလိုက်ရ၊ ကိုးကားလိုက်ရ မောနေပြီ။ ငြီးငွေ့နေပြီ။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကားစမြည်ပြောရတော့ အပြောင်း အလဲကလေးများ ပြောကြားရမယ်လားလို့။”

“တော်ပါတော့ မမြင့်ဦး၊ နားလည်ပါပြီ၊ ရိပ်မိပါပြီ”

ကမာရွတ်ဘက်ဆီမှ ကြက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ထီးတည်းကြီး ချဲ့ချဲ့ပျစ်ပျစ် တွန်လိုက်သည်။

မမြင့်ဦးက ကြက်တွန်သံလာရာ အဝေးသို့ လှမ်းငွေး၍ မျှော်ရင်း-

“ခုထိ ကြက်တွန်သံ မစဲသေးဘူးနော်”

“အိပ်ရာထ နောက်ကျနေတဲ့၊ လည်ဆံမွေးတွေ အမြီးကြက်တောင်တွေ ကျွတ်နေတဲ့ ကြက် အဘိုးအိုကြီးရဲ့ တွန်သံနဲ့ တူပါတယ်”

မမြင့်ဦးက သဲ့သဲ့ကလေး ရယ်လိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ ကြက်အဘိုးအိုအကြောင်း ကိုတင်ထွန်းဖော်ပြပုံက ကဗျာတော်တော်ဆန်တယ်၊ အမှန် မှာတော့ ကိုတင်ထွန်းဟာ စာရေးဆရာ ဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကြက်အဘိုးအိုရဲ့အကြောင်း ခေတ်စမ်းကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် ရေးဦးမှ ထင်ပါရဲ့၊ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ဟန်မျိုးနဲ့ပေါ့လေ။ ကြက်အဘိုးအိုကို စာဆိုက အိပ်ရာထနောက်ကျတဲ့အတွက် ကဲ့ရဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ လည်ဆံမွေးတွေ ကျွတ်နေတာ၊ အမြီးကြက်တောင် မစုံတော့တာအတွက် အမနာပစကား ပြောတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ ကြက်အဘိုးအိုက ငယ်ငယ်တုန်းက အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ထပြီး ပန်းဖွားနဲ့တူတဲ့ လည်ဆံမွေးတွေ တဖွားဖွားနဲ့ ကြွားဝါခဲ့ပုံ၊ ရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ အမြီးအတောင် တို့ကို ဖြာချပြီး ဟန်ပြခဲ့ပုံ၊ ကြက်မတွေကို တကော်ကော်ဟစ်အော်ပြီး ရစ်ခဲ့ပုံ၊ ပိုးဘက်ပန်းဘက် ကြက်ဖတွေကို ခွပ်လွှတ်ပုံ ပြန်ပြောမယ်”

မမြင့်ဦးသည် တဟဲဟဲ ရယ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ချစ်ခဲသည့် တောက်ပပိုင်းစက်သော မျက်လုံး များနှင့် အပြုံး၊ ပါးချိုင့်များကို အသစ်တစ်ဖန် တွေ့ရပြန်ပြီ။

အင်းယားကန်ပေါင်မှ ဆင်းပြီး ကောဘကြီး ခြောက်သို့ လျှောက်ခံကြပြန်လေသည်။ သစ်ပင် အုပ်အုပ်ကြီးများ ထိပ်ဖျားတွင် နေခြည်ပက်ဖျန်းလျက် ရှိသည်။

“ရှင့်ကဗျာကို ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်တပ်မလဲ”

“ဆရာဇော်ဂျီတို့ ဟန်အတိုင်းပဲ၊ ‘အို ကြက်အဘိုးအို’ လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်မယ်”

“သူများအတုခိုးတာ မကောင်းဘူး ကိုတင်ထွန်းရဲ့၊ ကိုယ့်ဥာဏ်နဲ့ ကိုယ့်ဟန် တီထွင်ဖို့လိုတယ်။ ကျွန်မအလိုသာဖြင့် ‘ကြက်အဘိုးအို၏ ဝေဖန်ရေး’ လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်မှာပဲ”

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဟောဒီအိမ်က ဂဠုန်ဦးစောရဲ့ အိမ်ပဲ၊ ဝင်းကြီးက တော်တော် ကောင်းတယ်”

“သူ ဒီမှာပဲ နေတုန်းလား”

“ခု ရှေ့နားကအိမ်ကို ပြောင်းသွားပြီ။ အင်းလျားကန်ထဲက ကျွန်းဆွယ်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ထီးထီးကြီး တည်ထားတဲ့ တိုက်ကလေး၊ သိပ်ပြီး အေးချမ်းသာယာတာပဲ”

“သူက အရင်ကတော့ ချမ်းချမ်းသာသာထဲက မဟုတ်ဘူးဆို၊ ခု နိုင်ငံရေးလုပ်မှ တိုးတက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“အရင်ကတော့ တတိယတန်းရှေ့နေဆိုလား ဘာဆိုလားပါပဲ။ ခုတော့ သူတို့က စီးပွားရေးရေး၊ နိုင်ငံရေးရေး တွဲလုပ်တာကိုး၊ ဒီတော့ တိုက်နဲ့တာနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့”

“ရှင်တို့နဲ့များ သိပ်ကွာတာပဲ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် ဘီအယ်လ် အောင်အောင် လုပ်ပါ ဆိုတာတောင် မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဒီကိစ္စကို သင်ပုန်းချေထားလိုက်ကြပါစို့ မြင့်ရယ်”

“ကောင်းပါတယ်လေ၊ ကျွန်မလည်း နောင်ထပ်မပြောတော့ပါဘူး၊ ခုလည်း စကားစပ်မိလို့သာ ပြောမိတာပါ။ ကျွန်မသဘောကတော့ ဦးစောတို့လို စီးပွားရေးနဲ့ နိုင်ငံရေး တွဲဖက်လုပ်တဲ့ သဘောမျိုးကို လုံးဝထောက်ခံတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်တယ်ဆိုတာလို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကလေးရှိမှ နိုင်ငံရေးလုပ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပါပဲ”

မမြင့်ဦး၏ စကားကို ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်ချေ။ သို့သော် အားကျမခံ ပြောလိုသေးသည်။

“မြင့်ပြောတာတွေ ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပဲ။ နို့ပေတဲ့ ဘာစီးပွားရေးကျမှ မလုပ်ဘဲ ကိုယ်ကျိုး လုံးဝ စွန့်လွှတ်တဲ့ သဘော၊ အငတ်ခံတဲ့ သဘော၊ အမြဲတမ်း လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံကြီးအတွက် အကျိုးဆောင်တဲ့ သဘောဟာ အင်မတန် မွန်မြတ်တာကလား။ ခုဆိုရင် အဲဒီလို မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ် လုပ်နေသူတွေ အများအပြား ရှိနေပြီ။ ကိုဘဟိန်းတို့၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့ကို ကြည့်ပါလား။”

“သူတို့လည်း တစ်ဝမ်းတခါးစားဖို့တော့ ရှာရသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုဘဟိန်းဆိုလို့ ရှိရင် မိန်းမယူလိုက်ပြီးမို့ ဝမ်းစာမရှာဘဲ နေနိုင်ပါဦးမလား။ ဝမ်းစာရှာရမယ့်အတူတူ၊ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် အတတ်ပညာတစ်ခုခု တတ်ထားခဲ့ရင် မကောင်းပေဘူးလား။”

ကျွန်တော်လုံးဝ အရှုံးပေးရလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မြင့်ရယ်၊ ကိုယ် မှားပါတယ်”

ကျွန်တော်ကား မလိုတမာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းမဟုတ်။ တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ ဝန်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မမြင့်ဦးသည် သူမှန်၍ ကျွန်တော်မှားခြင်းအတွက် ဝမ်းသာထောင်လွှားခြင်း လုံးဝမပြု။ ကျွန်တော့်အား ကရုဏာမေတ္တာအပြည့်ပါသော အကြည့်ဖြင့်သာ ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာတူရူမှ လုံးကြီးပေါက်လှ ခံ့ညားသပ်ရပ်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စကားမပြောကြတော့ဘဲ မှန်မှန်လျှောက်လာကြသည်။ မိန်းမကြီးမှာ ဂဠုန်ဦးစော၏ ဇနီး ဒေါ်သန်းခင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်သန်းခင်က ကျွန်တော့်အား ပြုံးနှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော်က-

“ဒေါ်ဒေါ် နေကောင်းပါသလား ခင်ဗျာ”

“နေကောင်းပါတယ်၊ မောင်တို့ စောစောစီးစီး ဘယ်ကလာကြသလဲ”

ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်မေးသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘာကလိုတို့ကို အထင်ရှိ နေကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြတာပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ မနက်စောစောပဲ လမ်းလျှောက်လို့ကောင်းတယ်၊ ကားအသွားအလာလည်း နည်းတယ်၊ နေလည်း မပူဘူး”

ဒေါ်သန်းခင်က ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့်ပင်-

“ကဲ ကဲ လျှောက်ကြ လျှောက်ကြ”

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

မမြင့်ဦး-

“ဒီအဒေါ်ကြီးက ဘယ်သူလဲ ကိုတင်ထွန်းရဲ့”

“ဂဗျန်ဦးစောရဲ့ဇနီး ဒေါ်သန်းခင်ဆိုတာလေ၊ ဦးစောက မာမိလို့ခေါ်သတဲ့”

မမြင့်ဦးက သဲ.သဲ.ရယ်လိုက်သည်။

“ဘယ်တုံးက သိကြတာလဲ”

“ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံအတွင်းက သိကြတာပဲ၊ နိုင်ငံရေးကျောင်းသားဆိုတော့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေအိမ်ရောက်ပြီး အိမ်သူအိမ်သားတွေနဲ့လည်း သိတဲ့အခါ သိကြတာပေါ့”

“ဦးစောနဲ့သိရင် သခင်တွေကို ဝါးရင်းတုတ်နဲ့မရိုက်အောင် ရှင် ပြောလို့မရဘူးလား”

“လူချင်းသိတာ ခင်မင်တာတခြား မြင့်ရဲ့၊ နိုင်ငံရေးကွဲပြီး သူတို့က အစိုးရရာထူးလည်း ယူထားတော့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေလုပ်တာ ဓမ္မတာပါပဲ၊ မရိုက်ပါနဲ့လို့ သွားတောင်းပန်နေရုံနဲ့ မရဘူး”

“ဦးစောက ရှေးမင်းများထုံးစံအတိုင်း လယ်ထွန်မင်္ဂလာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ အောင်မြေတောင် နင်းဦးမယ်တဲ့။ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားတွေနဲ့လုပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကြော်ငြာတဲ့နည်းတွေပါ မမြင့်ဦးရယ်၊ တောင်သူလယ်သမားတွေအတွက် တကယ်အကျိုးရှိအောင် လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မကတော့ တောင်သူလယ်သမားတွေ တကယ်အကျိုးရှိမရှိ မစဉ်းစားလိုက်မိဘူး။ လယ်ထွန် မင်္ဂလာ လုပ်မယ်ဆိုတော့ ရှေးမင်းများလက်ထက်က လယ်ထွန်မင်္ဂလာများမှာ သီဆိုတဲ့ ဗုံကြီးသံ များကိုတောင် စုဆောင်းထားသေးတယ်။ ဆောင်းပါးရေးမယ်လို့။”

“အစိုးရက လူထုကို လှည့်စားနေရာမှာ မမြင့်ဦးက မပါပါနဲ့တော့လေ ”

မမြင့်ဦးသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပြုံးချိုချိုမျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်စကားကိုသာ နားထောင် နေလေသည်။ ကျွန်တော်က အစိုးရ၏ ဓနရှင်အကျိုးပြု မြေယာစီမံကိန်းများအကြောင်းကို ပြောပြ နေလေသည်။ မြေပိုင်ရှင်များထံမှ အစိုးရက မြေများကို ဝယ်ယူပြီးနောက် မြေမဲ့ယာမဲ့များအား အရစ်ကျနှင့် ထိုမြေများကို ရောင်းချမည်။ ထိုကဲ့သို့သောအားဖြင့် မြေပိုင်ရှင်များလည်း အရင်း အနှီးရပြီး စက်မှုလက်မှုနှင့် ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်နိုင်မည်။ မြေမဲ့ယာမဲ့ တောင်သူ လယ်သမားများလည်း မြေယာရမည်။

မမြင့်ဦးက-

“အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းသားပဲ”

“ဖြစ်လည်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းလည်း မကောင်းဘူး၊ တရားလည်း မတရားဘူး”

“ဟင် ဘယ့်နှယ်ကြောင့်လဲ”

“မြေပိုင်ရှင်တွေလက်က မြေတွေဝယ်ဖို့လို့ အစိုးရမှာလည်း ငွေအလုံအလောက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခွန်ဘဏ္ဍာတွေ တိုးကောက်ရင် ကောက်မှာပဲ။ ပြီးတော့ အစိုးရက ဝယ်နိုင်တယ်ထားဦး၊ အစိုးရ ဆီကတစ်ဆင့် မြေမဲ့ယာမဲ့ တောင်သူလယ်သမား၊ ဆင်းရဲသားများရဲ့ အဆင့်အတန်းရောက် အောင် နှိမ့်ချလိုက်ပြီး တန်းတူဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ ဝါဒဖြစ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“ဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူနည်းစုအကျိုးအတွက် လူအများစုကြီးက လက်မဲ့ဖြစ်ရ၊ နစ်နာဆုံးရှုံးရ၊ ဒုက္ခရောက်ရတာကို ပယ်ဖျက်ပြီး လူအားလုံး တန်းတူတိုးတက် ကြီးပွားအောင် လုပ်ဖို့ပါပဲ”

“အားလုံးတန်းတူဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အရည်အချင်းချင်း လုံ့လစီရိယချင်းမှ မတူကြဘဲနဲ့ဟာပဲ”

“တန်းတူဆိုတဲ့သဘောက အခွင့်အရေး တန်းတူတာကိုသာ ဆိုလိုတာပါ”

“ရှင်တို့ ဘုံဝါဒဟာ ဘာသာရေးကို ဆန့်ကျင်တယ်ဆို မဟုတ်လား”

“မဆန့်ကျင်ပါဘူး၊ အမှန်က ဘုံဝါဒဆိုတဲ့ မှတ်စံဝါဒ အောင်မြင်ရင် ဘာသာတရားတွေရဲ့ မွန်မြတ်သောအဆုံးအမတွေ၊ သြဝါဒကို လူတွေက အကောင်းဆုံး လိုက်နာနိုင်ကြမှာပါပဲ။ နဂါးနီ ဂျာနယ်ထဲမှာ သခင်နုရေးတဲ့ ကျွန်တော်ဘုံဝါဒသမားဆိုတာ မဖတ်လိုက်ရဘူးလား”

“မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“ကိုယ်ရှာပေးမယ်၊ အဲဒီ ဆောင်းပါးကိုဖတ်ရင် ဒီအချက်တွေမှာ ရှင်းရှင်းကြီး သဘောပေါက်မှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် မရမ်းကုန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ ချွေးများလည်း စိုလာပြီ။

“ဟိုဘက် ပတ်လျှောက်ချင်သေးသလား”

မမြင့်ဦးက ရပ်လိုက်ပြီး-

“ပြန်လှည့်ကြစို့လား၊ နေပူလာရင်လည်း ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကာဖီသောက်ကြဦးစို့လေ”

ကျွန်တော်တို့သည် ကာကာဆိုင်ဝင်ပြီး ကာဖီသောက်ကြသည်။

ဘတ်စ်ကားများ လှုပ်ရှားမှု များလာပြီ။

ကာဖီသောက်ပြီး ဆိုင်မှထွက်လာကြသောအခါ ရှစ်မိုင်ဘက်တွင် ကုလားစစ်သားများသည် ပြည်လမ်းမကြီးကို ကူးဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဂေါ်ရာဆာဂျင်တစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ သူတို့သည် စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ မမြင့်ဦးမှာ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားဟန် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတန်ကြာ ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ကားလမ်းဘေးမှ လူသွားလမ်းမှာ လျှောက်ကြရ၏။

“ကိုတင်ထွန်း စစ်ကြီးက ဒီဘက်ကိုများ ကူးလာဦးမှာလားဟင်”

“ကူးလာမှာပဲ ထင်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲနော်”

“ဒုက္ခတော့ ဒုက္ခပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်လာရင်တော့ အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာ့အချက်ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ချက်ကောင်းယူရမှာပဲ”

“လွတ်လပ်ရေးရမယ် ဆိုတာကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ စစ်ကြီးဖြစ်လာလို့ လူတွေ သေကြ ကျေကြမှာ၊ အိုးအိမ်တွေ ပျက်စီးမှာ တွေးပြီး အားကြီး ရင်လေးတာပဲရှင်”

“ခု အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ စစ်ကြီးဟာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းခပ်အုပ်အုပ် ဖြစ်နေရာကနေပြီး ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ကြီး ဖြစ်လာပြီ။ ဂျပန်နဲ့အင်္ဂလိပ် ပြေအေးဖို့ အောင်သွယ်ကြတာတွေလည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ဟာဟက်စ်ဘိလပ်ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ ထိုးဆင်းတာလည်း ဂျပန်နဲ့အင်္ဂလိပ် ပြေအေးပြီး ရုရှားကို ပေါင်းတိုက်ကြဖို့၊ စေ့စပ်ဖို့ဆိုပဲ။ နို့ပေတဲ၊ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြင်သစ်လည်း ဂျပန်နဲ့ လက်အောက် လုံးလုံးရောက်တော့မယ်။ ဂျပန်က ချက်ကောင်းစောင့်နေတာ။ ဗြိတိန်နဲ့ ထချလိုက်ရင် အရှေ့ဘက်မှာ စစ်ပွဲကြီးဖြစ်မှာပဲ။ ဂျပန်က ဒီဘက်မှာ မဟာမိတ်တွေကို ချတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်တို့ဗမာတွေကလည်း အင်္ဂလိပ်ကို ထချဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြရမယ်”

မမြင့်ဦးကား ကျွန်တော်ပြောသည်များကို ကြားဟန်မရှိတော့ပေ။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှ မပြော။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍သာ လျှောက်နေလေသည်။ မမြင့်ဦးမှာ စစ်ကြီးကိုသာ တွေးတောထိတ်လန့်နေဟန် ရှိပေသည်။

သည်လိုနှင့် အတော်ကြာအောင် လျှောက်လာကြလေသည်။

“မမြင့်ဦး ကန်ပေါင်ရိုးပေါ် တက်ဦးမယ်လား၊ နေတော့ ပူလာပြီ”

“တက်တာပေါ့ ကိုတင်ထွန်းရယ်၊ ဒီနေ့နုကတော့ ကျန်းမာရေးအတွက်တောင် ကောင်းပါသေးတယ်”

ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်သို့ မမြင့်ဦးက ရှေ့ကတက်သည်။ ကျွန်တော်က နောက်မှလိုက်သည်။ အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သူမက ကျွန်တော့်အား စောင့်ခေါ်သည်။ ပခုံးချင်း ယှဉ်မိသောအခါမှ အတူ တွဲလျှောက်သည်။

“ကိုတင်ထွန်းကို တိုင်ပင်စရာရှိသေးတယ်”

“ဘာကိစ္စပါလိမ့်၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကိုသန်းမြိုင် အကြောင်းပေါ့”

ကိုသန်းမြိုင်ကား ဘီအေတွင် ရာဇဝင်ဒုတိယတန်း ဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်ပြီးသော နည်းပြဆရာကလေး ဖြစ်သည်။ မမြင့်ဦးနှင့် ရိုးရိုးမိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်သွယ်နေခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း စာရေးကြသည်။ မကြာသေးမီက အစပြုပြီး ကိုသန်းမြိုင်သည် ဖောက်ပြားလာသည်။ သူ့အား အတုံ့အပြန် ချစ်ရမည် ကြိုက်ရမည်ဟု နားပူနားဆာ တောင်းဆိုနေခဲ့သည်။ ယခုမူ စိတ္တဇနာ ဖြစ်ပြီး ဆိုင်ကိုလိုဂျီနည်းနှင့် ကုသသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးထံ သွားပြီး စမ်းသပ်ရသည်ဟု မမြင့်ဦးထံ စာရေးလေသည်။ မမြင့်ဦးပါ သူနှင့်လိုက်လာမှ ကုလိုရမည်ဟု ထိုဆရာဝန်ကြီး ဆိုသောကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးထံသို့ မမြင့်ဦး သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်နေလေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်မနောက် ဇွတ်လိုက်ခေါ်နေတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲရှင်”

“ကဲ နေစမ်းပါဦး၊ သေသေချာချာ မေးပါရစေဦး။ မြင့်က သူ့ကို နည်းနည်းမှ မချစ်နိုင်ဘူးလား၊ သူဟာ စာလည်းတော်တယ်၊ သဘောသကာယလည်း ကောင်းတယ်၊ မြင့်ကိုလည်း တကယ် ချစ်တယ်”

“အို မချစ်နိုင်ပါဘူးဆိုနေမှပဲ”

ကျွန်တော်က ရယ်သွမ်းသွေးလျက်-

“အို စဉ်းစားဦးလေ၊ မြင့်လည်း ကြာတော့ ဟိုင်းသွားလိမ့်မယ်”

မမြင့်ဦးက တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်ပြီးနောက်-

“မမအုံးတို့၊ မမစောတို့၊ ကျွန်မတို့ကတော့ အပျိုကြီးဇာတာကိုက ပါနေပြီးသားထင်ပါရဲ့။ ပညာတွေ တတ်ထားတော့ ကိုယ့်ထက် ပညာနည်းတဲ့သူ လူကိုလည်း မယူနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ပညာရည်တူ ယောက်ျားမျိုး တွေ့ပြန်တော့လည်း အဲဒီယောက်ျားမျိုးက ကျွန်မတို့လို ပညာတတ်တွေထက် ပစ္စည်းဥစ္စာရှိတဲ့လူမှ ရွေးကြတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး

ကနေပြီး ယောက်ျားတွေကို ရွေးတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းအတွက် ပိုခက်တာက ကျွန်မက ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဗမာစစ်စစ်မှ ယူမယ်၊ ကပြားတို့၊ လူမျိုးခြားတို့၊ မယူဘူးလို့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကိုသန်းမြိုင်ဟာ ကပြားမို့၊ ကျွန်မ လက်မခံတာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဘာငြင်းစရာ ရှိသလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် မမြင့်ဦးဟာ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးလုပ်သွားမှာလား”

မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလွဲလျက်-

“ကျွန်မချစ်တဲ့လူက ကျွန်မကို ဖွင့်ဟပြီး ချစ်ပါတယ်လို့ မပြောမချင်း ဒီလိုပဲ နေရတော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်ကား လွမ်းသလိုလို ဆွေးသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ရင်ဖိုလာသည်။ ‘တက်တက်စင် ရိုးပါလျက်ကယ်နှင့်၊ ကလက်တက်တက် ထင်သူရယ် တစ်မျိုးသဒ္ဒါ မပျက်စေနှင့်၊ အပိုးဝါသနာ ဘက်ကိုတဲ၊ ကွင်းသမိုးဖယ်၊ ငြင်းလို့ပယ်နိုင်ပါရဲ့ ဖြောင့်စွာသဘော၊ မင်းတို့ အရွယ်ကိုဖြင့် ကျောင်းဒကာ မစော’ ဟု ဟိုအစဦးက မမြင့်ဦးအား ရေးသားပေးခဲ့သည့်စာကို သတိရနေ လေသည်။ ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦး၏ ချစ်သူဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကစ၍ ဖွင့်ဟမပြောဝံ့။ ဟိုတုန်းက အားကျမခံ တရားလွန်ပြောခဲ့သော စကားတွေက ဟန့်တားထားသည်။

“မမြင့်ဦးမှာ ချစ်သူရှိတယ်နော်”

“အို မရိုဘဲ ဒီစကားပြောပါ့မလား”

“ဘယ်သူပါလိမ့်မလဲနော်”

မမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်နေသည်။ ဒေါသပါသော မျက်စောင်းကား မဟုတ်၊ အားမလိုအားမရနိုင်သော မျက်စောင်းသာ ဖြစ်သည်။

“မိန်းမနဲ့ယောက်ျား၊ ယောက်ျားကသာ စပြောရတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မချစ်သူက ဖွင့်ပြီး စမပြော မချင်း ဘယ်သူမှန်း ရှင်သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ နားလည်ပြီလား”

ထိုခဏ၌ ထိုမျက်စိတစ်မှိတ် လျှက်တစ်ပြတ်၌ မခင်သစ်ကလေး၏ မျက်နှာနှင့် မမြေမှိုကြီးတို့၏ မျက်နှာများသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ထင်းခနဲ ပေါ်လာကြလေသည်။ မမြင့်ဦးကား ကျွန်တော် ၏အချစ်ကို ဖွင့်ဟပြောပြရန် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပါးစပ်ဖွင့်၍ မရတော့ချေ။

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေသောကြောင့် မမြင့်ဦး အတော်အနေရကျပ်ရှာမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မမြင့်ဦး သည် သူမ၏နည်းနှင့်သူမ ကျွန်တော့်အား နားလည်ထားဟန်ရှိ၏။ သူမအား ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟ မပြောနိုင်သေးသည့် အကြောင်းရင်း ခြေခြေမြစ်မြစ် မွန်မွန်မြတ်မြတ် ရှိရမည်ဟု မမြင့်ဦးက ယူဆထားဟန် တူသည်။

“ကဲ ကိုရွှေသန်းမြိုင်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူနဲ့ကိုယ် သွားတွေ့လိုက်မယ်၊ ရောဂါအခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲဆိုတာ မမြင့်ဦးက အမေးခိုင်း လို့ လို့ပြောမယ်။ ကိုယ်ကြားထဲက ဝင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ စိတ်ပျက်သွားမှာပဲ”

“ဒီအကြံ ကောင်းတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ပါရှင်”

“စိတ်ချ၊ ဒီနေ့မနက်ပဲ သွားတွေ့လိုက်မယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝမ်းသာရွှင်လန်းသွားပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမကြီးအနီးသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ။

၅၉

လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ကြပြီ

တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ်သည် ရေကျော်လမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နေသော ၄၅လမ်းနှင့် အလွန်နီးနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်တတ်လေသည်။

တပေါင်းလကုန်ခါနီး တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော်သည် နေထိုင်ရာအခန်းရှေ့ ဝရန်တာတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် လမ်းဘက်သို့ ကြည့်နေလေသည်။ အခန်းတွင်းမှာ ဗေဒကဝိန် ဆရာ ဦးတက်ရှိန်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့်ထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်နေလေသည်။ အတူနေသူဖြစ်သူ တံဆိပ်ထုဆရာ ကိုတင်အေးကား အပြင်သွားနေ၏။ ကောင်းကင်မှာ ပြာလဲကြည်လင်နေသည်။ အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာ တိမ်တောက်လျက်ရှိသည်။

ခဏကြာသော် အရှေ့ဘက်မှ ဓာတ်ရထားသည် ပြင်းထန်သောအသံဖြင့် တုန်ခါပြီး ခုတ်မောင်း လာရာ ကျွန်တော်တို့နေရာ တိုက်တန်းကလေးသည် လှုပ်သွားလေသည်။ ထိုခဏ၌ ဌာနချုပ်သို့ အလည်သွားရန်အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အပြင်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ပုတီးစိပ်နေသော ဆရာဦးတက်ရှိန်က-

“ဘယ်သွားမယ်လို့လဲ မောင်တင်ထွန်း”

“တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ်ကို သွားစမ်းမယ်လို့ဆရာ”

“ဒါထက် သီးစားခဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း တယ်ရှုပ်နေပါကလား ကိုရင်ရဲ့၊ ဟိုက်ကုတ် မှာလည်း အယူခံမှုတွေ ကျပ်နေတာပဲတဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကြောင့် ဥပဒေပြုလွှတ်တော်မှာ ဦးဘဝင်းက တင်သွင်းတဲ့ သီးစားခအမှုတွေကို ဆိုင်ရာမြို့နယ်မှာ ကော်မတီဖွဲ့ပြီး ရှင်းလင်းဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် အာဏာပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အဆိုကို ကျွန်တော်တို့ သခင်မြကြီးက ထောက်ခံလိုက်တာပေါ့။”

ကျွန်တော်က စကားမျှင်ဖြတ်ချင်သည့်သဘောနှင့် လုံချည်ကောက်လဲနေသည်။ သို့သော် ဆရာ ဦးတက်ရှိန်ကား အတင်းဆက်ပြောသည်။

“သီးစားခဥပဒေကို မြေပိုင်ရှင်တွေက မကြိုက်ကြဘူးဆိုပဲ၊ မြေရှင်နဲ့ သီးစား ပဋိပက္ခ များစေ သတဲ့။”

“တစ်နေ့ကပဲ မြို့တော်ခန်းမကြီးမှာ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ မြေပိုင်ရှင်များအသင်းညီလာခံ လုပ်ပြီး ကန့်ကွက်ကြသေးတယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်တဲ့ ဦးလှကြီးတို့၊ အဆိုသွင်းတဲ့ ဦးကြင်သိန်းတို့ဟာ ဆရာမိတ်ဆွေတွေ ပါပဲ။ မြေရှင်နဲ့သီးစား ပဋိပက္ခများအောင် လုပ်ပေးနေတာနဲ့ တူတော့နေတာပဲ မောင်တင်ထွန်းရဲ့။”

“ပဋိပက္ခများအောင် မြေရှင်ကြီးတွေက လုပ်နေတာပါ ဆရာရယ်။ မတရား သီးစားခတွေ သိပ် လိုချင်တော့ နည်းနည်းလျှော့ရတယ်ဆိုရင် မခံချင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တော့ ဟိုက်ကုတ်တက် အယူခံတာပဲ။ အခု မြေပိုင်ရှင်များရဲ့ အစည်းအဝေးမှာ ဒီဥပဒေပျက်ပျက်အောင် အင်အားက ဘုရင်မင်းမြတ် ရွှေနားတော်ကြားသည့်တိုင် အရေးယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဘယ့်လောက် ကျေးသံကျွန်သံပါသလဲဆိုတာ ကြည့်ပေတော့၊ ကဲ သွားဦးမယ်ဆရာ”

“ခဏနေပါဦး မောင်တင်ထွန်းရဲ့။ တောသူတောင်သားတွေဆိုတာ ရိုးရိုးပါ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဆွပေးလို့သာ သီးစားခလျှော့ပါ ဘာညာနဲ့ လုပ်နေကြတာပါ။”

ကျွန်တော်သည် ဆရာဦးတက်ရှိန်အား မြေပိုင်ရှင်များနှင့် တစ်သံတည်းထွက်ခြင်းအတွက် စိတ်ထဲ က အကြီးအကျယ်ရှုတ်ချပြီး မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဦးတက်ရှိန်ကား ကျွန်တော့်မျက်စောင်းကို အဓိပ္ပာယ်လေးနက်သည်ဟု ယူဆဟန်မတူ။

“မောင်တင်ထွန်း ဌာနချုပ်ရောက်ရင် သခင်ခေါင်းဆောင်များကို ပြောပြပါကွာ။ ဒီလို သီးစား သမားနဲ့ မြေပိုင်ရှင်တွေ ပဋိပက္ခဖြစ်အောင် ရှို့မပေးကြပါနဲ့လို့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါတွေ လုပ်နေရင် သူတို့ကို လူကြည်ညိုနည်းကုန်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် မချေပဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ဆရာဦးတက်ရှိန်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ သွားရပ်သည်။ စားပွဲစွန်းတွင် တင်ပါးဖြင့်မှီကပ်လျက်-

“သခင်တွေကို လူကြည်ညိုနည်းကုန်လိမ့်မယ် ဟုတ်လား ဆရာ၊ သီစားခအရေးနဲ့ အခြား တောင်သူလယ်သမား ပြဿနာတွေကို ကိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် သခင်တွေကို လူထုက ပိုပြီး ကြည်ညိုလာတယ်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး ပိုအားကောင်းလာတယ် သိလား ဆရာရဲ့။”

ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ကျောခင်း၍ထိုင်နေရာမှ ခါးဆန့်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဆင်ခြေတက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အခွင့်မပေးဘဲ ဆက်ပြောလေသည်။

“သတင်းစာတွေထဲမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ ခု သီးစားခတိုက်ပွဲတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗမာပြည် အရပ်ရပ်မှာ တောင်သူလယ်သမားတွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။ ပျဉ်းမနားမှာဆိုရင် တောင်သူ လယ်သမား ၁၅၀၀၀ တက်ရောက်တဲ့ ညီလာခံကြီး ကျင်းပခဲ့တယ်။ တောင်သူလယ်သမားတွေကို မြေရှင်နဲ့ အစိုးရတို့က ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းတာတွေကို ကန့်ကွက်ကြတယ်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးဟာ အင်္ဂလိပ်တာဝန်မဟုတ်၊ ဝန်ကြီးချုပ်တွေရဲ့ တာဝန်မဟုတ်၊ တို့လယ်သမားတွေရဲ့ တာဝန်သာ ဖြစ်တယ်လို့ ကြွေးကြော်ကြတယ်။ တောင်ငူမှာဆိုရင် ခရိုင်လုံးကျွတ် တောင်သူလယ်သမား ကိုယ်စားလှယ်များညီလာခံ ကျင်းပတယ်။ သခင်စံလှိုင်က ဥက္ကဋ္ဌ၊ သခင်သန်းဖေက အတွင်း ရေးမှူး အဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ပြီး အခွန်မပြေလို့ အစိုးရကသိမ်းထားတဲ့ လယ်များကို အခွန် ၅ဆပေးမှ ပြန်လုပ်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေကို ကန့်ကွက်ကြတယ်။ တရားမျှတသော သီးစားခ ကိုသာ ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ သနပွင့်မှာဆိုလည်း နယ်လုံးဆိုင်ရာ တောင်သူလယ် သမားညီလာခံ ကျင်းပတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ သခင်စံမြင့်က ဆောင်ရွက်ပြီး ဟိုက်ကုတ်မှာ မြေပိုင်ရှင်တွေက သီးစားခကိစ္စ အယူခံလို့ မကျေနပ်ကြောင်း၊ ဆားချက်ခွင့်ပေးပေးမယ့် ရောင်းခွင့် မပေးလို့ ကန့်ကွက်တဲ့အကြောင်း၊ အာဏာဖီဆန်ရေး လုပ်မယ့်အကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ အဲဒီ သနပွင့်ညီလာခံမှာ ဌာနချုပ်မှ ခေါင်းဆောင် သခင်သန်းထွန်းတို့လည်း တက်ကြတယ်။ တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ တွေ့နေရတယ်။ ဒါနဲ့များ သခင်တွေ လူမုန်းကုန်မယ်လို့ ထင်သေးသလား။ အမှန်က တောင်သူလယ်သမားအရေးတွေ လုပ်ကြလို့ လူထုနောက်လိုက် များ လာတာပဲ ဆရာရဲ့။”

ဦးတက်ရှိန်သည် ကုလားထိုင်မှာ ကျောခင်းလိုက်ပြန်သည်။ ပျော့ညံ့သော လေသံဖြင့်-

“မသိပါဘူး ကိုရင်ရယ်၊ ဆရာတို့က နိုင်ငံရေးသမားမဟုတ်တော့ ရိုးရိုးထင်မြင်တာ ပြောတာပါပဲ။ မြေပိုင်ရှင်ကလည်း မြေပိုင်ရှင်အနေနဲ့ သခင်တွေကို ကြည်ညိုရင် ကောင်းတာပေါ့။ အေးလေ မသိပါဘူး၊ ကောင်းမယ်ထင်တာ ပြောရတာပါပဲ။”

ကျွန်တော်က သွားတော့မယ်လုပ်သည်။ ပင်နီအပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်နေသည်။

“နို့နေပါဦး၊ အမေရိကန်သမ္မတကြီးက သူ့သံအမတ်တွေ ဥရောပတိုက်ကို လွှတ်ပြီး စစ်ကြီး ပြီးအောင် လိုက်စေစပ်နေတယ်ဆို၊ တော်တော်အောင်ခြေရှိသလား”

သူ့အား ကျောပေးနေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်ရပြန်လေသည်။ သို့သော် စကားပြောရန်ကား စိတ်ထက်သန်လှသည်မဟုတ်။

“ဆရာ ဒိဗ္ဗစက္ကနဲ့ ကြည့်စမ်းပါလား ဆရာရဲ့။ ဟစ်တလာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာဟောတာတွေ ကတော့ တစ်ခုမှ မမှန်သေးဘူး”

ဆရာဦးတက်ရှိန်၏ မျက်နှာမှာ ငယ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်လျှောက် သင်တန်းခားလို့ ထက်နေ သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဆရာ့ဆီလာတဲ့ အတွင်းဝန်ကလေးကော၊ ဟို မြန်မာထဲက ကာကွယ်ရေးဌာန အတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးဖြစ်ရင် သူလည်း ရာထူးတိုးအောင်ဆိုပြီး ကန်တော့ပွဲပေးတာလေ။ ခု ခက်နေ တာက ကာကွယ်ရေးဌာန အတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးနေရာမှာ ဗမာကို မခန့်ဘဲ အင်္ဂလိပ်အိုင်စီအက်ကို ခန့်လိုက်ပြီ”

“ဒါတွေမပြောတတ်ပါဘူး ကိုရင်ရယ်၊ အမေရိကန်သမ္မတကြီး ကြားဝင်ဖျန်ဖြေတဲ့ကိစ္စသာ ပြော စမ်းပါဦး”

ဆရာဦးတက်ရှိန်၏ မျက်နှာငယ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သနားသွားသည်။ သူတို့လို ဆရာသမားမျိုးသည် ဓာတ်သိချင်းက သည်လို ဖော်ထုတ်ပြီဆိုလျှင် လည်စင်းခံနေတတ်သည်။ ခုခံကာကွယ်ခြင်း မရှိ။

“အမေရိကန်သမ္မတကို ဂျာမဏီက တောင်းဆိုတာတွေက ပထမ၊ ဂျာမနီက ချက်ကို စလိုဗက်ကီးယားနဲ့ ပိုလန်ပြည်တို့ကို ပိုင်စိုးခွင့်ကို အသိအမှတ်ပြုရမယ်တဲ့။ ဒုတိယ၊ ဗြိတိသျှရဲ့ ဩဇာဟာ စကင်ဒီနေဗီးယားပြည်များမှ ရုပ်သိမ်းရမယ်တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဗြိတိသျှတစ်ဦးတည်း ဂျီဘရော်လ်တာ၊ မော်တာ၊ စင်ကာပို စသည်တို့မှာ ကြီးစိုးနေခြင်း မဖြစ်စေရဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး အချက်ကတော့ ဂျာမနီရဲ့ ကိုလိုနီများကို ပြန်ပေးရမယ်တဲ့၊ အမေရိကန် ကြားဝင်ဖျန်ဖြေလို့ ကျေအေးဖို့ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“ဖင်လန်နဲ့ရုရှားတော့ ကျေအေးကြပြီး စစ်ရပ်စဲတော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်ရပ်စဲဖို့ ဆွေးနွေးနေကြပြီ။ အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ်တို့ကတော့ ရုရှားနဲ့ ဖင်လန်စစ်ကို ရပ်စဲစေချင်ဟန် မရှိဘူး။ စစ်လေယာဉ်ငါးရာကျော်နဲ့ အခြား စစ်မက်လက်နက်အကူအညီ ဖင်လန်ကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ဖင်လန်ကို ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ဖို့ မလုပ်ဖို့ ဘာမှ မပြောလိုဘူးတဲ့။ နို့ပေတဲ့ ဖင်လန်က ဆက်တိုက်မယ်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်နဲ့ပြင်သစ်တို့က အစွမ်းကုန် ကူညီမယ်တဲ့။ ကိုက်ဇာဘုရင်ဟောင်းကြီးကလည်း”

ဦးတက်ရှိန်က ကတိုက်ကရိုက် ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဂျာမန် ကိုက်ဇာဟောင်းကြီးလား၊ တစ်နေ့က သတင်းစာထဲမှာ သူ့ဓာတ်ပုံ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အင်း-သူက ဘာပြောသလဲ”

“အနောက်ဥရောပတိုက်သားအချင်းချင်း စစ်ဖြစ်နေခြင်းကို ရပ်စဲပြီးတော့ ရုရှားတို့ရဲ့ ဘိုလ်ရှီဗစ် ဝါဒ ပပျောက်သွားရန်အတွက် ရုရှားကို ဝိုင်းတိုက်ရမယ်လို့ ကိုက်ဇာဟောင်းကြီးက တိုက်တွန်း လိုက်တယ်။ ကိုင်း ဆရာ ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သွားပါ သွားပါ”

ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ပုတီးစိပ်၍ ကျန်ရစ်လေသည်။

ကျွန်တော် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဓာတ်မီးများ လင်းနေလေပြီ။

ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရလေသည်။ အခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ လှေကားပေါ်တွင် ချွတ်ထားသောဖိနပ် များများမရှိ။ အတွင်းမှာလည်း တိတ်နေလေသည်။

ဆင်ဝင်ခန်းတွင် တို့ဗမာသခင်တစ်ယောက်သည် စာဖတ်လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော် ရောက်လာခြင်းကြောင့် စာဖတ်မပျက်။ စားပွဲတစ်ခုတွင် အခြား တို့ဗမာသခင်တစ်ယောက် စာရေးနေလေသည်။ ကျွန်တော်ရောက်လာခြင်းကြောင့် စာရေးမပျက်။ အခြားတစ်နေရာတွင် တို့ဗမာသခင်တစ်ယောက်သည် ဆေးပေါ့လိပ် လိပ်နေလေသည်။

သူတို့ထံတွင် စာရေးနေသော တို့ဗမာသခင်ကိုသာ ကျွန်တော် မျက်မှန်းတန်းမိ လေသည်။ ထိုသူကား သခင်ကျော်စိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့မှာ သွားထိုင်လေသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား မျက်နှာမမောဘဲ မျက်မှန် အောက်က မျက်လုံးများကိုသာ မော့ပြီး ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ထိုင်ပါ”

သခင်ကျော်စိန်သည် စာကိုသာ ဆက်ရေးလေသည်။ ကျွန်တော်က ဘေးမှာ တွေ့ရသည့် အင်္ဂလိပ် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်သည်။ အမ်ရစ်တာ ဘဇာ ပတ္တရိကားခေါ် ကာလ ကတ္တားထုတ် သတင်းစာဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာဖုံးတွင် ကြီးမားသော စာလုံးများနှင့် အိန္ဒိယ အမျိုးသားကွန်ဂရက်သည် အင်ပိုင်ယာနယ်ချဲ့စနစ်ကို ကာကွယ်နေသော ဗြိတိသျှ စစ်အားထုတ်မှု များကို မထောက်ခံနိုင်သဖြင့် အာဏာဖီဆန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား လေသည်။

စာဆက်ရေးနေသော သခင်ကျော်စိန်က-

“ရှော ဒါဖတ်ပါဦး”

ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော ကြေညာစာတမ်းတစ်စောင်ကို ချပေးလိုက် လေသည်။ အလုပ်သမားများ အစည်းအရုံး၏ ကြေညာချက်ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများသည် မိမိတို့အခွင့်အရေးများအတွက် စည်းရုံးကြရမည်။ တိုက်ပွဲဝင်ကြရမည်။ ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးကြောင့် ကုန်ဈေး အဆမတန် တက်နေသည်။ ၁၀၀မှာ ၅၀ တက်နေသည်။ အလုပ်သမားတို့၏ လုပ်ခကား မတက်။ အလုပ်ကိုတော့ ပိုလုပ်နေကြရသည်။ အိန္ဒိယတွင် အလုပ်သမားတို့သည် စစ်အတွင်း ရှားပါးစရိတ်များအတွက် တောင်းဆိုလှုပ်ရှားနေကြရာ အောင်မြင်မှုများရနေသည်။ ဗမာပြည်၌ကား အလုပ်သမား အစည်းအရုံးများပင် စနစ်တကျ စည်းရုံးထားခြင်းမရှိ။ အချို့က မဖွဲ့မစည်းရန်ပင် ပြောဆိုနေကြသည်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အလုပ်သမားအစည်းအရုံး စည်းရုံးရေးဌာနက အလုပ် သမားများအား စည်းရုံးကြရန် တိုက်တွန်းထားလေသည်။ စည်းရုံးရေးမှူးသင်တန်းများ ပေးနေရာ တက်ရောက်ကြဖို့ ဆော်ဩထားလေသည်။ သခင်ကျော်စိန်သည် အတွင်းရေးမှူးအနေနှင့် ထို စာတမ်းကို ထုတ်ခဲခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်-

“သတင်းစာထဲမှာ ဒီကြေညာချက် ပါပြီးပြီပဲ၊ တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ”

သခင်ကျော်စိန်က သူရေးပြီးသွားသော စာများကို ပြန်ဖတ်ပြင်ဆင်နေရာမှ-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပါပြီးပါပြီ”

ကျွန်တော်က သတင်းစာ ကောက်ကိုင်လိုက်သောအခါ-

“မိတ်ဆွေနာမည်က ဘယ်သူတဲ့၊ လူချင်းတော့ မျက်မှန်းတန်းနေကြတာပဲ၊ တယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခွင့် မရခဲ့ဘူးနော်”

“ကျွန်တော့်နာမည် တင်ထွန်းပါ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကောလိပ်တုန်းကလည်း မရင်းနှီးကြဘူး”

“သခင်တင်ထွန်းရဲ့၊ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ကျုပ်က နေတယ်သာဆိုတာ၊ ကျောင်းမှာ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ထွက် နိုင်ငံရေး လုပ်နေတာကိုး”

သူသည် စကားပြောလိုက်၊ စာကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

“ဘာတွေရေးထားသလဲ သခင်ကျော်စိန်၊ ကြေညာချက်လား ဆောင်းပါးလား”

“ဌာနချုပ် အလုပ်သမားအစည်းအရုံးရဲ့ လချုပ်အစီရင်ခံစာ ရေးနေတယ်ဗျ၊ တစ်လခရီးလို့ ခေါင်းစဉ် တပ်ထားတယ်”

“တော်တော် အလုပ်တွင်ကျယ်ရဲ့လား သခင်ကျော်စိန်”

“တော်တော်တွင်ကျယ်ပါတယ်။ အလုပ်သမားဝန်ထမ်း စာသင်တန်းများ ဖွင့်နိုင်တယ်။ ခနောင်တို့ မီးခြစ်စက်၊ ကမာရွတ် သေတ္တာစက်တွေမှာ စနစ်တကျ စည်းရုံးရေး အမြစ်တွယ်အောင် စည်းရုံး နိုင်ခဲ့တယ်။ အလုပ်သမားအစည်းအရုံးများရဲ့ နမူနာစည်းမျဉ်းများ ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန် ပတ်ဝန်းကျင် အလုပ်သမားစုံစမ်းရေးကိစ္စများ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သံလျင် ရေနံအလုပ်သမားတွေရဲ့ လခမယူစတမ်း သပိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥပဒေပြုလွှတ်တော်မှာ မေးခွန်းတွေ ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ စာရင်းချုပ်ကြည့်တော့ မခေလှပါဘူး”

သခင်ကျော်စိန်သည် သူရေးထားသော အစီရင်ခံစာကို ပြန်ဖတ်ပြီးလေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် အားရ ပါးရ စကားပြောရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည့်သဘောနှင့် သူ့ရှေ့က စာရွက်စာတမ်းများ ရှင်းပစ်ပြီး ပိုက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“အခု ဘယ်ကလာတာလဲ”

“အိမ်က ဒါရိုက်လာတာပါပဲ”

“ကိစ္စအထူးများ ရှိသလား သခင်တင်ထွန်း”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဌာနချုပ်ရောက်မှ ကိစ္စထူး တွေ့တတ်တာပါပဲ ဟဲ့ ဟဲ့”

“သခင်တင်ထွန်း အစည်းအရုံးမှာ အမြဲတမ်းလုပ်သားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လာလုပ်ပါလား”

“မကြာခင် လုပ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အင်း ကောင်းတယ်၊ အခြေအနေတွေကလည်း အရေးကြီးလာပြီ၊ စစ်ကြီးကလည်း အခြေအနေ ထူးခြားတော့မယ်၊ အိန္ဒိယမှာ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်လာတော့မယ်”

“အိန္ဒိယမှာ ဆူဘတ်စ်ဘို့တို့၊ ဂိုဏ်းကွဲတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

သခင်ကျော်စိန်က မဆိုင်းမတွ-

“ဘို့စ် ခေါင်းဆောင်တဲ့ Forward Bloc က တိုးတက်တဲ့သဘောပေါ့ဗျာ။ ဂန္တီရဲ့ အကြမ်း မဖက်တဲ့ အာဏာဖီဆန်ရေး သစ္စာပြဟ လုပ်ငန်းဟာ လက်ရှိအခြေအနေနှင့် မသင့်လျော်တော့ ဘူးလို့ ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“သို့ပေမယ့် ကွန်ဂရက်ကြီးမှာ ဂိုဏ်းကွဲတာမျိုးတော့ ကျွန်တော်တော့ မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ဘယ် နည်းနဲ့မဆို ညီညွတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

သခင်ကျော်စိန်က ကျွန်တော့်အား ပြက်ရယ်ပြုသကဲ့သို့ ရယ်လိုက်သည်။

“သခင်တင်ထွန်းက ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုရဲ့ ညီညွတ်ခြင်းဆိုတာ နားမလည်သေးဘူးထင်တယ် ဟဲ့ ဟဲ့၊ ပဋိပက္ခရှိမှ တိုးတက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကိုလည်း နားလည်ဖို့လိုသေးတယ်”

ကျွန်တော်ကား ၎င်းစကားတို့ကို ကြားဖူးနေသော်လည်း နားမလည်သေးပါ။ သို့သော် ကောင်းစွာ မရင်းနှီးသေးသော သခင်ကျော်စိန်အား နားမလည်ကြောင်း ဖွင့်ဟမပြောလိုပါ။ သို့ဖြင့် စကားကို လွှဲလိုက်သည်။

“ဘို့စ်တို့လူစုက သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သတင်းစာတွေကို သပိတ်မှောက်တာတော့ လွန်လွန်း တယ်ထင်တယ်။ လွတ်လပ်စွာရေးသားခွင့်ကို လူစုလူဝေးနဲ့ ချုပ်ချယ်ရာ ရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တို့ ပညာရှိကြီးတွေက ထ ကန့်ကွက်ကုန်ကြပြီ မဟုတ်လား။ သတင်းစာဆရာကြီး ရာမနန္ဒာချတ်တာဂျီ၊ သိပ္ပံပညာရှိကြီး ဆာပီစီရေး၊ အဘိဓမ္မာဆရာကြီး ဆာရာဒါခရစ်ရှန်နန် စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြတယ်။ ဘင်္ဂလားပြည်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများအဖွဲ့ချုပ်ကလည်း ဖက်ဆစ်ဆန်တဲ့ အပြုအမူဆိုပြီး ကန့်ကွက်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒီကိစ္စမှာတော့ ဘို့စ်က လွန်သွားပြီထင်တယ်။ ဗမာပြည်က ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ကိုကော သခင်တင်ထွန်းက ဘယ်လို သဘောထားသလဲ”

“ကိုကြီးနုတို့၊ သခင်အောင်ဆန်းတို့နဲ့ တို့ဗမာအစည်းအရုံး အလုပ်အမှုဆောင်တွေက ပါဝင် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ဟာဖြစ်လို့ ထောက်ခံတော့ ထောက်ခံမှာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေကို နှိပ်စက်သွားတဲ့ ဒေါက်တာဘမော် ပါနေတော့ စိတ်သန်နေတာပေါ့ဗျာ”

“ဟိုတုန်းကအခြေအနေနဲ့ အခုအခြေအနေ မတူဘူး သခင်တင်ထွန်းရ။ ခု စစ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ အတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာ့အချက်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း လွတ်လပ်ရေးကို ရအောင်ယူရမှာ။ ဒီသဘောကို လက်ခံသူတိုင်းနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာ ဘမော်ကိုပါ ပါဝင်စေပြီး ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ဖွဲ့ထားရတာဗျ။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဆိုတာ အဖက်ဖက် က ကြည့်ရတာ။ ကျုပ်တို့ ပြည်တွင်းအင်အားနဲ့ချည်း ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားမိတ်ဆွေ များကိုလည်း တစ်ဖက်က ရှာရသေးတယ်။ အဲဒီလို ရှာတဲ့အခါမှာ ဒေါက်တာဘမော်တို့လို အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကလည်း ပါဖို့လိုနေတယ်။ ဘာပြောပြော သူက နန်းရင်းဝန် လုပ်ဖူးသကဲ့သို့ သခင်တင်ထွန်းရဲ့ ဟဲ ဟဲ”

အစည်းအရုံးပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် တက်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သခင်လှဖေ ဖြစ်နေ လေသည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်လှဖေအား အာဏာရှင်ကိုလှရွှေ၏ အစ်ကိုအဖြစ်နှင့်သာ သိကျွမ်းသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ် အလုပ်အမှုဆောင် လူကြီးတစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့်ကား အကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိခဲ့သေးချေ။ သခင်လှဖေသည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး လက်ထဲမှာပါသော စာအုပ်သုံးအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်လေသည်။ သုံးအုပ်စလုံး ‘စစ်နှင့်ဘုံဝါဒ’ ဆိုသောစာအုပ်များ ဖြစ်လေသည်။ သခင်ကျော်စိန်သည် စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်နေ သည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိများသည်လည်း စာအုပ်များပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ သခင် လှဖေ ရေးသော စာအုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

သခင်လှဖေကား ဘာမျှမပြောသေးဘဲ မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေလေသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

သခင်ကျော်စိန်-

“ခင်ဗျားစာအုပ် ထွက်ပြီကိုး”

သခင်လှဖေသည် မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်ပြီးနောက် စာအုပ်ကို သခင်ကျော်စိန်အား ပေးလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက်-

“သတင်းစာတစ်ခုခုကနေပြီး ဝေဖန်ရေးကလေး ဘာလေးပါအောင် လုပ်လိုက်စမ်းပါဦး”

သခင်လှဖေသည် အခြားစားပွဲထိုးတစ်ခုတွင် သွားပြီးထိုင်တော့မည် လုပ်နေစဉ်တွင် စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်နေသော သခင်ကျော်စိန်က-

“ခင်ဗျားစာအုပ်မှာ ဖေဘီယန်က နိဒါန်းရေးထားသကိုး ဟီးဟီး”

သခင်လှဖေက သခင်ကျော်စိန်၏ ဟီးဟီးနှင့် ပြက်သံကို လုံးဝဂရုစိုက်ဟန် မရှိချေ။

နိဒါန်းရေးသူမှာ ဖေဘီယန်ဦးဘခိုင် ဖြစ်လေသည်။

သခင်လှဖေသည် စားပွဲမှာထိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ရေးနေ၏။ ထိုအခိုက် စောစောကပင် ဆင်ဝင်ခန်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် စာဖတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး-

“သခင်လှဖေ ခဏ ဒီလာစမ်းပါ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မြင်ဖူးသလိုလို ထင်လာလေသည်။ စောစောက သူ့အား ဂရုစိုက်၍ မကြည့်မိ။ သူသည် အရပ် ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်ကျစ်ကျစ်၊ အသားညိုညို ဖြစ်သည်။ စာဖတ်နေသဖြင့် မျက်မှန်တပ်ထားသည်။ သခင်လှဖေက ရိုသေစွာ သူ့ထံ သွားလေသည်။

“သခင်ကျော်စိန် အဲဒီလူကြီးက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ခင်ဗျား မမြင်ဖူးဘူးလား၊ သခင်မြရယ်လေ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ နှစ်ခါတောင် မြင်ဖူးတယ်ဗျ။ သို့ပေမယ့် သူက တရားဟော စင်မြင့်ပေါ်က၊ ကျွန်တော်က စင်အောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ခဲ့ရတာကိုးဗျ။ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေလို့ မေးတာ ပါ။ ဒုအပတ် လွတ်တော်မှာ သခင်မြက ကာကွယ်ရေးအသုံးစရိတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောတာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ မြန်မာပြည်ကာကွယ်ရေးဌာနဟာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်ကိုသာ ကာကွယ် နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကာကွယ်ရေးစရိတ်ကို မြန်မာပြည်က မပေးသင့်ဘူးတဲ့။”

“ဦးဖိုးထီပြောတာလည်း ကောင်းသားပဲ၊ စစ်ဖြစ်နေတာဟာ မြန်မာပြည်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလန်ပါလီမန်ကသာ ပေးရမယ်တဲ့။ ဦးဘသီတို့၊ ဦးဘရင်တို့ကတော့ ၂၁-ဦး လေအတိုင်း ဗမာတွေ စစ်ဘက်မှာ ရာထူးကြီးကြီးရဖို့ ဗမာစစ်တပ်တွေ ဖွဲ့ဖို့လောက်သာ တောင်းဆိုတာပဲ။ နယ်ချဲ့စစ်ကို ကန့်ကွက်တဲ့သဘော မပါဘူး။ ဟောဒီ စစ်နှင့်ဘုံဝါဒ စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်စမ်း သခင်တင်ထွန်း၊ နယ်ချဲ့စစ်ကို ကျုပ်တို့သခင်တွေက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထောက်ခံ နိုင်ဘူး၊ နယ်ချဲ့စစ်ကို တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ဖို့အတွက် ပြည်တွင်းစစ် လုပ်ပစ်ရမယ်”

ထိုအချိန် ကိုအေးငွေ ရောက်လာလေသည်။

ကိုအေးငွေသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ တိုက်ရိုက်ဦးတည်ပြီး လာလေသည်။

“ကိုယ့်လူအိမ် ဝင်ခဲ့သေးတယ်၊ ဌာနချုပ်ရုံးသွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

“ကိစ္စရှိသလား”

“လာ လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော်က ထလိုက်သွားလေသည်။

လှေကားထိပ်သို့ မရောက်ခင်ကလေးတွင် ကိုအေးငွေသည် ကျွန်တော့်အား ရပ်နေရစ်ခဲ့ရန် လက်ဟန်ဖြင့် ပြထားခဲ့ပြီးနောက် သခင်လှဖေဆီသို့ သွားလေသည်။ သခင်လှဖေ၏ နားထဲသို့ စကားတစ်ခွန်း တိုးတိုးပြောထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ လှေကားသို့ ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုအေးငွေသည် နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်ကို မတွေ့ရတော့မှ-

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ည အစည်းအဝေးလိုက်ခဲ့ရမယ်”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ဘာအစည်းအဝေးလဲ”

“ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီရဲ့ အဖွဲ့ခွဲတစ်ခု အစည်းအဝေး”

“ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကပေါ်ခဲ့တဲ့ ပါတီလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မကြားဖူးသေးပါဗျာ”

“ဒီ စစ်အတောအတွင်း ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကို လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်ယူဖို့ လျှို့ဝှက်စွာဖွဲ့ထားတဲ့ ပါတီဗျာ၊ တက္ကသိုလ် စာသင်ဆောင်ကြီးတွေကြားမှာ တစ်ခါတုန်းက ညဉ့်နက်မှောင်ထဲ စကားရည် လှပွဲဆိုပြီး စည်းဝေးကြတာ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိသားပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း တက်တယ်လေ”

“အဲဒါဟာ အစပဲ၊ ဘယ်သူဟာ ပါထိုက်တယ်၊ ဘယ်သူဟာ မပါထိုက်ဘူးဆိုတာ အဲဒီ အစည်းအဝေးတုန်းက လူရွေးတာပဲ။ ခင်ဗျား ပါထိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ရွေးပြီးပြီ ရဲဘော်”

ကျွန်တော်၏သွေးများ ဆူပွက်သွားပြီး အသားတွေ ခုတ်လာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ လုပ်ရမှာ ကြောက်၍ကား မဟုတ်ပါ။ စွန့်စား၍ ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုနှင့် ဗြဲနန်းခန့် ရင်ဆိုင်ရ တော့မည့်အတွက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကိုအေးငွေ-

“အစည်းအဝေးလိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခု”

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

“ကိုယ်ခေါ်ရာ လိုက်ရုံပါပဲ”

“လိုက်မှာပေါ့၊ ကိုအေးငွေခေါ်ရင် ဘယ်တုန်းက ငြင်းဖူးသလဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် ရေကျော်လမ်းထိပ်၌ လန်ချားစီးကြလေသည်။ မောင်ဂိုမာရီလမ်း (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း) တစ်လျှောက်မှနေပြီး သိမ်ကြီးဈေးသို့ အရောက်သွားကြမည်။

အော်လံပီယာရုံ (ရွှေဂုဏ်ရုံ) ရှေ့တွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေလေသည်။ ဘတ်စ်ကားတွေ၊ လန်ချားတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ၊ ရထားလုံးတွေလည်း ရှုပ်နေ၏။ ညနေပွဲအပြီး ညပွဲစတော့မည်ဖြစ်၏။ ရုံတွင်းမှ အန်ထွက်လာကြသူများနှင့် ရုံတွင်းသို့ ဖြတ်တိုးဝင်လိုသူများ ရင်ဆိုင်တိုးနေကြလေသည်။ ပြနေသောကားမှာ ‘ချစ်အမျှ’ ဖြစ်၏။ ဒါရိုက်တာ ကိုတင်မောင်ကိုတင် မင်းသားဖြစ်ပြီး မေရှင်နှင့်မေမြင့် မင်းသမီးနှစ်လက်ဖြင့် တွဲဖက်ထားသည်။ ‘သွင်’ ရုံမှာကား လူမများလှ။ ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ မြမျိုးလွင်၏ ဝေလယ်လယ်ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကိုအေးငွေ ဝေလယ်လယ်ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးရဲ့လား။”

“မဖတ်ဖူးဘူး၊ မြမျိုးလွင်ဝတ္ထုဆိုတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ခပ်ပျော်ပျော် နေရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒိုင်ယာလော့ခ်ကလေးတွေကတော့ ကောင်းမှာပါပဲ”

“တိုးတက်ရေးထဲမှာပါနေတဲ့ သုခရဲ့ဝတ္ထုကိုကော ဖတ်မိသေးလား။”

“ဖတ်မိတယ်ဗျ၊ နေ့စဉ်လိုလိုပဲ၊ သူ့ဝတ္ထုက တော်တော်စွဲသားဗျ၊ အရေးအသားလည်း လှပတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်လည်း တော်တော်နက်သားပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သို့ပေမယ့်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းနေတဲ့ တိုးတက်သောစာပေမျိုး မြန်မာစာပေလောကမှာ ပေါ်မလာသေးဘူးဗျာ”

“ကိုတင်ထွန်းလည်း စာရေးဆရာဖြစ်မယ်လိုလိုနဲ့ ခုတော့ သတင်းစာဆရာဘဝမှာ သောင်တင်နေပြီနော်”

“သတင်းစာတိုက်မရောက်တာ အတော်ကြာသွားပြီဗျ”

ကျွန်တော်တို့သည် ကွန်တီနင်တယ်မုန့်တိုက်ရှေ့ ရောက်သည့်တိုင် ငြိမ်နေကြသည်။

“ကိုတင်ထွန်း ခင်ဗျားအစ်မကြီးဆီက ပုံနှိပ်တိုက်တိုက်ထောင်ဖို့ အရင်းထုတ်ပေးမပေး သိပြီလား။”

ကျွန်တော့်မှာ ဖြေရန် ဝန်လေးနေသည်။

ထိုအတွင်း ကျွန်တော်တို့လန်ချားရှေ့မှာ မော်တော်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်ရာ လန်ချားသမားသည် အရှိန်လွန်ပြီး ကားနှင့်မတိုက်မီအောင် မနည်းကြီး ထိန်းထားလိုက်လေရာ လန်ချားဦးထောင်၍ပင် သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ပက်လက်လန်သွားလေသည်။

ကိုအေးငွေက တက်ခေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကကားကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်လေသည်။ ကားပေါ်မှ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် အစွမ်းကုန် ခေတ်မှီအောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကပြားမတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်းပြီး လက်သီးနှင့်သာ ထိုးလိုက်ချင်ကြလေသည်။

ကိုအေးငွေ-

“နေနှင့်ဦးနော်၊ တစ်နေ့တော့ ဒီကောင်တွေ သိစေမယ်”

“တလောက ကာကွယ်ရေးဘတ်ဂျက် ဆွေးနွေးကြတော့ ပေါ်လာတဲ့ အချက်တစ်ခုဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ။ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ် ၁၃ဦးအတွက် တစ်နှစ် ၁၃သိန်း ကုန်ကျပြီး မြန်မာနဲ့ အခြားစစ်ဗိုလ်တွေအတွက် တစ်နှစ် တစ်သိန်းငါးသောင်းခြောက်ထောင်သာ ကုန်သတဲ့။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ငွေတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဗိုလ်ကျပြီး အခုလို မိမိခံနေကြတာပဲ”

“ဒီအင်္ဂလိပ်ကောင်တွေ ပြုတ်ခါနီးပါပြီ၊ အနောက်ဘက်မှာ ဂျာမနီက သူတို့ကိုပဲ ဖိဆော်နေတယ်။ ဂျပန်ကလည်း အရှေ့ဘက်ကနေပြီး သူတို့ကိုပဲ ဖိချမှာပဲ”

စစ်ကဲမောင်ထော်လေးလမ်း (ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း) ထိပ်ဝသို့ ရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်စိတ်သည် မမြဲမှီဆီသို့ ရောက်သွားသောအခါ ကိုအေးငွေက အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကိစ္စကြောင့် ပြတ်သွားသော စကားစဉ်ကို ဆက်ပြန်လေသည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းသည်မှာ အံ့ဩစရာ ပင်ဖြစ်၏။

“ကိုယ့်လူအစ်မကြီးဆီက ပုံနှိပ်တိုက်ထောင်ဖို့ အရင်းအနှီး ရမယ်တဲ့လား၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ကျွန်တော့်မှာ မပြောဘဲ မနေသာတော့ချေ။

“ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို အသေးစိတ် လေ့လာရဦးမယ်တဲ့ဗျ၊ စရိတ်စက ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ကုန်မယ်ဆိုတာ တွက်ပေးရမယ်တဲ့၊ ပုံနှိပ်တိုက်ထောင်ဖို့ နေရာထိုင်ခင်းလည်း စုံစမ်းရမယ်တဲ့။

အလုပ်ရမယ် မရဘူး၊ ဘယ်ကရမယ်ဆိုတာတွေလည်း စုံစမ်းရမယ်တဲ့။ ဟာဗျာ ခိုင်းလိုက်တာ စုံနေတာပဲ”

“နို့ ခင်ဗျားက စုံစမ်းလေ့လာပြီးပြီလား”

“စုံစမ်းတုန်းပဲ၊ ကြာတော့ လုပ်ချင်စိတ်တောင် ကုန်နေပြီ၊ သီးဆစ်တစ်စောင် ကျနေတာပဲဗျာ”

“တကယ်တော့ ခင်ဗျားအစ်မကြီးက လမ်းမှန်တယ်ဗျ။ အလုပ်လုပ်ရင် အလုပ်နဲ့ တူစေရလိမ့်မယ်။ ကြိုးစားပြီး စုံစမ်းလေ့လာဗျ”

စကော့ဈေးကြီးမှာ ခြောက်သွေ့နေသည်။ နာရီဝိုင်းကြီး၏ မီးများနှင့် အပေါ်ထပ်မှ မီးများကား ထိန်နေလေသည်။ အောက်ထပ်မှာကား မကောင်းမှုပြု၍မရရှိ အလင်းရောင် ခပ်မှုန်မှုန်သာ ရှိလေသည်။

စကော့ဈေးလွန်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ လက်ဝဲဘက်တွင်ရှိသော သစ်သားအဆောက်အအုံကြီး ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိကြလေသည်။ အလွန်ဟောင်းမြင်းသောအသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။

“ကိုတင်ထွန်း ခင်ဗျား ဒီကို ရောက်ဖူးသလား”

“မရောက်ဖူးဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားကော”

“ဒီကို ရောက်ဖူးမှ လူ့ဘဝဗဟုသုတ ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“မပြည့်စုံချင် နေပါစေဗျာ၊ ကျိုးတော့ မကျိုးချင်ပါဘူး၊ ဒီမှာ အတွင်းလူနာတော့ လက်မခံဘူး ထင်တယ်နော်”

“လက်မခံဘူး၊ အပြင်လူနာသာ လက်ခံတယ်၊ အတွင်းလူနာတော့ ဆာကူလာဝါတ်ကို ပိုတယ်။ ပြည့်တန်ဆာလောကဟာ အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ တစ်နေ့တော့ ကိုတင်ထွန်း အဲဒီ လောက ဗဟုသုတရအောင် လုပ်ပေးရဦးမယ်”

“အဲဒီဗဟုသုတတော့ မလိုချင်ပါဘူးဗျာ”

“ပြောသေးတာပေါ့ မတွေ့ခင်တော့၊ တော်တော်ကြာ အရူးအမဲသားကျွေးသလို ဖြစ်နေမှာသာ စိုးရပါတယ်”

လန်ချားသည် သိမ်ကြီးဈေးဘက်သို့ ကွေ့လာလေသည်။ မြူနီစပယ်ကားကြီးက လမ်းများကို ရေလိုက်ဆေးနေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းစိန်ဘတ်စ်ကားရှေ့တွင် ရပ်ကြလေသည်။ အဆင်သင့်ပင် လူအတော် များနေပြီဖြစ်၍ ကားထွက်အောင် ကြာရှည်စောင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကိုအေးငွေသည် လန်ချားနှင့်လာစဉ်က မကြာခဏ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဘတ်စ်ကား ပေါ်သို့ တက်မည်ပြုသောအခါလည်း နောက်သို့ ပြန်ကြည့်သေးသည်။ တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်စုံထောက်နေသလား မသိ။

ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြန်သော ကောလိပ်ကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်အများကို တွေ့ရသည်။ ကမာရွတ်ဘက်မှ သိမ်ကြီးဈေးသို့ ပန်းလာပို့သော ခြံသမားများလည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ပန်းခြင်းတောင်းကြီးများကို ထပ်တင်ထား၏။

ကမာရွတ်ဂါတ်တဲကို လွန်သောအခါ ကမာရွတ်မှာနေခဲ့သော အချိန်များကို သတိရနေလေသည်။ ကျွန်တော် အလည်အပတ်ရောက်နေကျ အိမ်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ လူရိပ်လူခြည် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကမာရွတ်ဈေးအနီးမှာ ဆင်းကြလေသည်။ ဈေး၏တောင်ဘက်ရှိ လမ်းကြားကလေးအတိုင်း ကိုအေးငွေက ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က နောက်မှ အမှီလိုက်ရလေသည်။ လမ်းကြားထဲမှနေပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုက်နေမနေ စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ကားရပ်စဉ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဆင်းသူမရှိ။ နောက်ထပ်လည်း ဘယ်သူမှ ဘာနှင့်မျှ လိုက်မလာသည်ကို တွေ့ရတော့မှ ရှေ့ဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကား ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ရောက်သွားသည်ဟု မသိတော့ပေ။ ကိုအေးငွေက ရှေ့ဆောင်ပြီး ခေါ်သွားလေသည်။ ဟိုကွေ့သည်ကောက် ဟိုဖြတ်သည်ချိုးနှင့် သွားကြရလေသည်။ နောက် ဝင်းခြံနှင့် အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လူငယ် ၁၅ယောက် စုမိနေနှင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သိသူမှာ ပေါင်းမှ ငါးယောက်သာ ပါလေသည်။ သူတို့က ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ပြုံး၍သာ တုံ့ပြန်လေသည်။ အချင်းချင်း နာမည်ခေါ်မနေကြတော့ပေ။ ကျွန်တော်မသိသူများကား တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် လူငယ်များ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ဤအစည်းအဝေးတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပါလျက် နှုတ်မဆက်ဘဲ နေလိုက နေကြ လိမ့်မည်။ မသိဖူးမကျွမ်းဖူးပါဘဲလျက် မိတ်မဆက်ဘဲ နေကောင်းနေကြမည်။ သို့ရာတွင် အသည်းနှလုံးချင်းချင်းကား တွေ့ဖူးပြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက် လက်မောင်းသွေး တစ်ယောက်သောက်ပြီး သစ္စာပြုသည်အထိ ခိုင်မြဲကြမည့် ရဲဘော်များဖြစ်ကြသည်။ တိုင်းပြည် အတွက် ဘာမဆို စွန့်စားကြမည့်သူများ ဖြစ်သည်ဟု ဤနေရာလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား လက်နက်နှင့် ပုန်ကန်တော်လှန်ရန် ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ကြရတော့မည်။ ဘယ်လိုပြင်ဆင်မှုများ စတင်လုပ်ကြမည်နည်း။ ဒါတွေကို ဆွေးနွေးကြသည်။

ဆွေးနွေးနေကြစဉ် လူတစ်ယောက် ပျာယီးပျာယာနှင့် ဝင်လာလေသည်။ သူသည် နောက်သို့ လည်း သင်္ကာမကင်းစွာဖြင့် ကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သင်္ကာမကင်းစွာနှင့် လျှောက် ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ဆီသို့လည်း သင်္ကာမကင်းသေးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့် လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အား ပြုံးပြလိုက်၏။ ကျွန်တော် များစွာအံ့ဩသွားသည်။ ထိုသူမှာ ကိုကျော်ငြိမ်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်ယံမှာ မြင်နေသည်မှာ ကိုကျော်ငြိမ်းသည် တစ်ခါတုန်းက ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဖြစ်ခဲ့၏။ နောက်တော့ အိုင်စီအက်စာမေးပွဲ ဝင်၏။ အကောက်တော်ဌာန၌ ရာဖြတ်ဝင်လုပ်၏။ ယခုလို ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ အစည်းအဝေး တစ်ရပ်သို့ ကိုကျော်ငြိမ်းရောက်လာသဖြင့် အံ့ဩပြီး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူသည် ကိုအေးငွေနှင့် အခြားခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်ကို လက်ပြ၍ ခေါ်ယူသည်။ သူတို့သည် တစ်နေရာထိုင်၍ ကျိတ်ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။

ထို့နောက် ကိုကျော်ငြိမ်း ပြန်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အစည်းအဝေးကို ဆက်ကြပြန်လေသည်။

ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှ အချို့နှင့် လူငယ်ပိုင်းမှ အချို့သည် နိုင်ငံခြားများသို့ သွားကြမည်။ နိုင်ငံခြား တွင် စစ်မက်ရေးရာများ သင်ကြားမည်။ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ လက်နက်များ တိတ်တဆိတ် သွင်းပေးရန် စီစဉ်ကြမည်။ များသောအားဖြင့် လက်နက်များကို လေယာဉ်ပျံဖြင့် ချပေးလိမ့်မည်။ နိုင်ငံခြားသို့ မည်သူတို့သွားကြမည်ကို ထိုအခန်းသို့ရောက်သော ကျွန်တော်တို့အား ပြောမပြချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် နယ်များသို့ ခွဲဆင်းပြီး ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့များ ဖွဲ့ရမည်။ ၎င်းတို့အား လျှို့ဝှက်စွာ စစ်ပညာသင်ပေးမည်။ လက်နက်များရောက်လာသော် အဆင်သင့် ကောက်ကိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။ ကျောင်းသားသံမဏိတပ်ဖွဲ့များ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ လက်ရုံးတပ်ဖွဲ့များမှာ ပြောင်တည်ထောင်နိုင်သော အဖွဲ့များဖြစ်ပြီး တတ်နိုင်သလောက် ပြောင် စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုများ လုပ်ပေးရမည်။ အချို့စစ်ရေးပညာများကို လျှို့ဝှက်စွာ သင်တန်းပေးရမည်။

ကျွန်တော်-

“အမျိုးသမီးတွေကိုလည်း စစ်ရေးပညာပေးမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ အမျိုးသမီးတွေလည်း လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေကြတယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သခင်တစ်ယောက်က ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ပွင့်ဖြူအပိုင် ကျေးရွာများမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ကြီးမှူးပြီး မယ့်လက်ရုံး အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့တွေကိုတောင် တည်နေကြတယ် ကြားရတယ်။ စဖွဲ့ဖွဲ့ချင်း အမျိုးသမီး ၂၀၀ကျော်တောင် ပါဝင်ကြသတဲ့။”

ရဲဘော်အားလုံး ပြုံးစိစိနှင့် နားထောင်နေကြသည်။ အမျိုးသမီးများက ယခုကဲ့သို့ တိုက်စိတ်ခိုက်စိတ် စစ်သွေးကြွနေခြင်းကို ကျေနပ်ရုံသာမက အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသောကြောင့် ပြုံးကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ရဲဘော်တစ်ယောက်က-

“ဘယ်လိုယူနီဖောင်း ဆင်ကြမလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်က “ပွင့်ဖြူ မယ်လက်ရုံးတွေကတော့ အင်္ကျီခပ်စိမ်းစိမ်းနဲ့ ထဘီအနီ ဆင်တူဝတ်ကြတယ်။ ခေါင်းမှာလည်း ပဝါအဝါ စည်းကြသတဲ့။”

ရဲဘော်အချို့-

“ဟဲ ဟဲ သုံးရောင်ခြယ် ယူနီဖောင်းပေါ့လေ၊ ကောင်းတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ငွေရေးကြေးရေးပြဿနာများကို စဉ်းစားကြပြန်လေသည်။ အရေးတော်ပုံ ဆင်နွှဲရာ၌ ငွေရေးကြေးရေးသည်လည်း အခရာဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်တို့သည် အစွမ်းကုန်ထုတ်ပြီး ငွေရှာကြရမည်။ ၎င်းပြင် နိုင်ငံခြားမှ မဟာမိတ်များကလည်း ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ ထုတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု သိကြရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ရေးအတွက် များစွာ အားတက်ကြလေသည်။

၁၃၀၀ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံတုန်းက ကျောင်းသား၊ လယ်သမား၊ အလုပ်သမား လူထုတစ်ရပ်လုံး အုံကြွလှုပ်ရှားခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့၏ ဖိနှိပ်လွှမ်းမိုးရေး အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားစေခဲ့လေသည်။ အကယ်၍သာ လက်နက်နှင့်ငွေကြေး ပြည့်စုံခဲ့ပါမူ ယင်း အဆောက်အအုံကြီး ပြိုလဲကျအောင် အရေးတော်ပုံကြီးကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲနိုင်ပေမည်။

ယခုမူ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားသည် ဂျာမနီ၏ ထိုးချက်ကြောင့် သွက်သွက်လည် ခံနေရသည်။ ဂျပန်ကလည်း အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားကို အလဲထိုးဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့မှာလည်း လက်နက်အား ငွေကြေးအား ပြည့်စုံတော့မည်။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားကို အလဲထိုးပြီး ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေးကို အမြတ်ထုတ်ယူရန် သည့်ထက်ကောင်းသော အခွင့်အလမ်းတွေ ပေါ်ပါဦးမည်လော။

ကျွန်တော့်တွင် အစွမ်းကုန်စွန့်စားချင်သော စိတ်ဓာတ်များ တစ်ဟုန်ထိုး တက်လာလေသည်။

အစည်းအဝေးမပြီးသေးခင် ကျွန်တော်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ နိုင်ငံခြားလိုက်ဖို့ လူငယ်ထဲကရွေးရင် ကျွန်တော်တို့ထဲကပဲ ရွေးမယ် မဟုတ်လား”

အခြားရဲဘော်များလည်း ဤကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားနေကြကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ဟုတ်တယ်၊ ရွေးတော့ရွေးမှာပဲ။ သို့ပေမယ့် လျှို့ဝှက်စွာ ရွေးမှာပဲ၊ ဘယ်သူ့ ရွေးခေါ်သွားမယ် ဆိုတာ အချင်းချင်း သိကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

အားလုံးက-

“အဲဒီနည်းပဲ လုပ်ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်-

“ကျွန်တော် လိုက်ပါရစေဗျာ”

ကိုအေးငွေ-

“ဘယ်သူ့ရွေးပြီး ခေါ်မယ်ဆိုတာတော့ မသိသေးဘူး၊ သို့ပေမယ့် ခင်ဗျားကိုတော့ ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ဒီမှာလုပ်ဖို့ တာဝန်တွေ ရှိတယ်”

ကျွန်တော်သည် တော်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ မြန်မာပြည်တွင်းတွင် ကျွန်တော်လုပ်မှ ပြီးမည့် တာဝန် တစ်ခုခုရှိသည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ချေ။

“ဟာဗျာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာတာဝန် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရှိတာလိုက်လို့။”

ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်အား သူငယ်ချင်းချင်း အမူအရာမျိုးဖြင့် မဆက်ဆံတော့ဘဲ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးက နောက်လိုက်အား ဆက်ဆံသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အား အစည်းအဝေးအပြင် ဘေးသို့ခေါ်၍ ကျိတ်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားလုပ်ဖို့တာဝန် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်သေးလို့ သာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီတာဝန်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး တာဝန်ဖြစ်တယ်။ အရေးတော်ပုံ တစ်ခုမှာ ဝါဒဖြန့်ရေးဆိုတဲ့ အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း သိတယ်။ လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ဝါဒဖြန့်ရလိမ့်မယ်၊ လျှို့ဝှက် ဝါဒဖြန့်ရာမှာ လျှို့ဝှက် မြေအောက် ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းရှိဖို့ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တယ်။ လျှို့ဝှက် မြေအောက် ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းဖြစ်အောင် တည်ထောင်ဖို့ ခင်ဗျားထက် ပိုပြီး သင့်တော်သူ ကျွန်တော် တို့အထဲမှာ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး။”

ကျွန်တော်ကား ငြိမ်နေလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ လူစုခွဲကြလေသည်။ ဘတ်စ်ကား အသွားအလာ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ မပြန်နိုင်ကြတော့ချေ။ အချို့မှာ ကမာရွတ်ထဲမှာပင် လူစုခွဲအိပ်ကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုအေးငွေတို့ကား တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂသို့ သွားပြီး ဦးကံသိန်းအား အိပ်ရာမှနှိုးကာ အိပ်စရာ ရှာရတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ထွက်ခွာကြပြီး လမ်းလျှောက်ကြလေသည်။ သန်းခေါင်ကြက် တွန်သံများကို ကြားရ၏။ အင်းလျားကန်ဘက်ဆီမှ ဇီးကွက်သံများနှင့် တစ်တီတူးသံများလည်း ကမာရွတ်ရွာကို ကျော်ဖောက်၍ လာနေလေသည်။

ကမာရွတ်ရွာထဲမှ ဦးလေးမြင့်အိမ်သို့ ဝင်အိပ်ရ ကောင်းလေမည်လား။ မြင်းလှည်းသမား ဦးဖိုးခင်၊ ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ရှင် မလုံးတင်နှင့် သမီးများ မြကြည်၊ မြရီတို့ထံဝင်၍ တည်းခိုရလျှင် ကောင်းမည်လား။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အားနာစရာ ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကမာရွတ် ဂါတ်တဲဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

စွပ်ကျယ်စက်အလွန်တွင် စက်ဘီးဖြင့် ပတ်တရောင်လှည့်လာသော ပုလိပ်များနှင့် တွေ့လေသည်။ သူတို့က စစ်ဘီးပေါ်မှဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့အား ချယ်လင့်လုပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ရပ်လိုက်၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

ကျွန်တော်တို့က ကျိုးနွံစွာ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေပါဗျ၊ မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ဘယ်လို ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေလဲ၊ အချိန်မတော်ကြီး”

ပုလိပ်များက ကျွန်တော်တို့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကြလေသည်။ ကိုအေးငွေက မှုန်တေတေဖြင့် စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်ပြပြီး-

“အချိန်မတော်ကြီးမှ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စက ပြီးမှာကိုး၊ ဟဲ ဟဲ နောင်ကြီးတို့ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေကို အရေးလည်း မယူပါနဲ့ဗျာ၊ ကမာရွတ်မှာ မြာရှာရတာက အရင်ကလောက် မလွယ်တော့ဘူးဗျ”

ပုလိပ်များက ရယ်ကြလေသည်။ ပုလိပ်တစ်ယောက်က-

“ဟဲ ဟဲ လိုက်ရှာပေးရဦးမလား”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကိုအေးငွေ-

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ကျေးဇူးအထူးပဲ တင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဝှတ်နိုင်နော်”

သူတို့သည် စက်ဘီးစီးသွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာကြလေသည်။

ကျွန်တော်-

“အင်း အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းလွတ်တယ်နော်”

“ဟဲ ဟဲ ဗဟုသုတ ပြည့်ဝတဲ့လူဆိုတော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်စကားပြောရမယ်ဆိုတာ နားလည်တာပေါ့ ကိုယ့်လူရဲ့။ ဒါထက် ကိုယ်တော့ ကိုယ့်လူနဲ့ ကိုယ့်လူအစ်မကြီးဟာ မရိုးဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းကြီးသွားသည်။ ဇွတ်ပင် ကွယ်လိုက်ရသည်။

“ဟာ ကိုအေးငွေ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ရိုးပါတယ်ဗျ”

“ဘယ်နှစ်ဝမ်းကွဲလဲ”

“ဟာဗျာ နောက်ထပ် မမေးနဲ့၊ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် တကယ်ပင် စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ကဲ ကိုယ့်အပေါ်မှာတော့ စိတ်မဆိုးနဲ့၊ ရိုးရိုး မရိုးရိုး နောက်ထပ်မမေးပါဘူး၊ ပုံနှိပ်တိုက်တည်ထောင်ဖို့ကိစ္စကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပါတော့ ဟုတ်လား၊ ဒါက တိုင်းပြည်တာဝန်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှမဖြေတော့ပေ။ မမြမှီထံမှ ပုံနှိပ်တိုက်လုပ်ငန်းအတွက် အရင်းငွေရရန် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမည်ကိုသာ စိတ်ထဲမှာ ဇာတ်တိုက်လျက် နေလေသည်။ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများကား ကိုအေးငွေနှင့်အတူတူပင် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံဆီသို့ မှန်မှန်ရွှေ့ရှားနေလေသည်။ ။

မမြမှီ၏ထောက်ပံ့ကြေး

ထိုနေ့ညက မိုးဦးရွာချသည်။ အတော်ပင် ပြင်းထန်သည့်မိုး။ လေမုန်တိုင်းက မိုးဦးကို ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် မဂိုလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လေမုန်တိုင်းမှာ ငြိမ်သွားလေပြီ။ မိုးကမူ ဖွဲဖွဲကလေး ကျနေသေး၏။ ဓာတ်မီးကြိုးများ ပြတ်သွားသဖြင့် လမ်းမီးများ ငြိမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိုးကြီးလေကြီး မှောင်ကြီးထဲတွင် မမြမှီသည် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း လာမှ လာနိုင်ပါမည်လား။

ကျွန်တော်သည် စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် မမြမှီ၏ အလုပ်တိုက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

တံခါးမအပေါက်ကြီးမှာ အခြားညများကဲ့သို့ပင် သော့ခလောက်ကြီး ခတ်ထားသည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်ခဲသော်လည်း ဆိုင်းဘုတ်ကြီးမှာ ခါတိုင်းနေရာတွင် အခြေမပျက် ရပ်တည်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုဆိုင်းဘုတ်နောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးရွက်တစ်ခုကို တွန်းလိုက်လေသည်။ အဆင်သင့်ပင် ပွင့်သွားလေသည်။

မမြမှီကား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အောက်စိုက်ထိုး၍ ကြိုဆိုနေလေသည်။ မိုးလေဖျက်သော်လည်း မပျက်ကွက်သော အချစ်ကျောက်တိုင်ကြီးပေတည်း။

တိုက်ခန်းထဲမှာ မီးထွန်းညှိခြင်းဆို၍ ဖယောင်းတိုင်မီးပင် မရှိ။ အောက်စိုက်ထိုးထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သာ ရှိသည်။ သို့သော် ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်းကိုပင် လင်းနိုင်လောက်သည့် မမြမှီ၏အပြုံးကိုကား မြင်သာပေသည်။ ကျွန်တော် ယနေ့ည ချိန်းဆိုပြီး လာခဲ့သည်မှာ ထိုအပြုံးအလင်းရောင်တွင် ပိုးဖလံလို မြူးထူးပျံသန်းဖို့ လာခြင်းကား မဟုတ်ချေ။ သို့သော် မမြမှီ၏ အပြုံးကား ခုခံတွန်းလှန်၍မရသော အပြုံးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးတို့ကလည်း ထိုအပြုံးရောင်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်သောသဘော ရှိပေသည်။

“ကိုယ်တော်မြတ်ကလေး၊ လာမှလာဖြစ်ပါ့မလားလို့။”

ကျွန်တော်က မမြမှီ၏ လက်မောင်းအုံ နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးနေသော မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

“မိုးရွာရုံမကလို့ မိုးပြိုကျတောင် အရောက်လာမယ့် မောင်ကလေးပါ”

မွေးတော့မည်ဟု ကျွန်တော်က ရွယ်လိုက်စဉ် မမြမှီက တိမ်းလိုက်ပြီး-

“မလောတော်မူပါနဲ့ ကိုယ်တော်မြတ်ကလေးရဲ့၊ သွား ဟိုမှာထိုင်”

မမြမှီသည် အောက်စိုက်ထိုးထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဆိုဖာရှည်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ညွှန်ပြ လိုက်လေသည်။ ယခင်က ဤအလုပ်တိုက်ခန်းတွင် သည်ဆိုဖာရှည်ကြီး မရှိပါ။ ဘယ်တုန်းက ထားလိုက်သည် မသိ။ သူမသည် တံခါးချက်ကို ထိုးနေရစ်သည်။

ကျွန်တော် ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်တွင် မထိုင်သေးဘဲ ရပ်၍စောင့်နေလေသည်။ မမြမှီသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးခလုတ်ကို မပိတ်ဘဲ နံရံတစ်ဖက်ဆီသို့ ခေါင်းလှည့်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချထား လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ဘက်မှမမြင်ရဘဲ တိုက်ခန်းတွင်းမှာ မသိမသာ လင်းနေ လေသည်။

မမြမှီသည် ဆံပင်ကို ဘီးစိုက်တစ်ပတ်လျှို ထုံးထားသည်။ ဆံမြိတ်မှာ ဖြာကျနေသည်။ ရုန်ဟဲ ဖဲကြီးလုံချည် မြောင်နက်ပြာရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုဖာနားမှာရပ်၍ မမြမှီအားကြည့်ရင်း ယနေ့ည လာခဲရသည့် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို စဉ်းစားနေလေသည်။ ပုံနှိပ်စက် တည်ထောင်နိုင်အောင် အပြီးအပိုင် အရေးဆိုဖို့ ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မမြမှီပေးထားသော အသေးစိတ် အချက်အလက် များကိုမူ ယခင်တစ်နေ့ကပင် မမြမှီအား တင်ပြပြီးသားဖြစ်သည်။ ယနေ့ညမှာ မမြမှီ၏ အဖြေကို တောင်းရန်သာ ဖြစ်ပေ၏။

မမြမှီက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ကပ်ရပ်လိုက်ပြီး-

“ထိုင်လေ၊ ဘာလို့ ရပ်တော်မူကိုယ်တော် လုပ်နေရတာလဲ”

ကျွန်တော်က အဖြေမပေးဘဲ မှုန်တေတေကြီး လုပ်နေလိုက်လေသည်။ မမြမှီသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ချလေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး အထိုင်ခိုင်းပြန်လေသဖြင့် ရုန်းကန်

ငြင်းဆန်မနေတော့ဘဲ ထိုင်ချလိုက်သောအခါ ဆိုဖာမှာ အိဆင်းသွားပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်သည် မမြမှီဆွဲရာသို့ အလိုက်သင့်ယိမ်းပါသွားလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကိစ္စကို အရင် ပြောရမည်လော၊ အချစ်ကို အရင်ချစ်ရမည်လော တွေးတောငေးမောမနေအားတော့ချေ။ အချစ်ကို အရင် ပြုရလေတော့မည်။

သို့သော် ယနေ့ညအဖို့ အလုပ်ကိစ္စသည် မေ့ပျောက်၍မရသော ကိစ္စဖြစ်နေလေသည်။ မမြမှီထံမှ ငွေတစ်သောင်းထက်မနည်း အရင်းစိုက်ထုတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းထားသည်။ ထို အရင်းငွေ ရလျှင် ပုံနှိပ်တိုက်ထောင်ထားပြီး ဗန်းပြအားဖြင့် အပြင်အလုပ်တွေ လက်ခံကာ အရေးတော်ပုံ အတွက် တိတ်တိတ်လျှို့ဝှက် ဝါဒဖြန့်စာပေတွေ ရိုက်ထုတ်ပေးလိုက်မည်။ အို ဒါထက်-ယုံကြည် စိတ်ချရသော စာစီသမားတွေ ဘယ်လို ရှာရမည်နည်း။ အဖြေမတွေ့သဖြင့် ခက်နေသည်။ အရေးတော်ပုံဘက်သား ကျောင်းသားတွေ စာစီသင်ပေးရမည်လော။ ဒီလိုဆိုလျှင် အလွန် ကြာလိမ့်မည်။

မမြမှီသည် ကျွန်တော်နှင့် ပါးချင်းကပ်ထားရာမှ ဆတ်ခနဲခွာကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားလိုက်ပြီး-

“မောင်လေး ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေသလဲဟင်”

ကျွန်တော်သည် အဝေးသို့ လွင့်နေသောစိတ်ကို ပြန်ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါလား မမရဲ့”

“အို ပြောစရာရှိ ပြောစမ်းပါ။ မင်းကြည့်ရတာ အေးစက်စက်နဲ့”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ရှေ့သို့ ငေးကြည့်နေလေသည်။ မီးခံသေတ္တာပေါ်ရှိ ကြေးဝါ ပန်းအိုးကြီး၏ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို မှောင်ထုထဲမှ ထိုးဖောက်၍မြင်ရသည်။

“ပြောလေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင်လေးရဲ့ အေးစက်စက်အမူအရာဟာ မမရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ရေခဲစိမ့်လိုက်သလိုပဲ သိရဲ့လား”

တကယ် ရင်တွင်းမှခံစားမှုကို ပဲတင်ထပ်သော အသံလော၊ ကျွန်တော်၏ တင်းမာမှုကို ပျော့လေ့ရာဟု တမင်ပြုလိုက်သော ညသံလော၊ ကျွန်တော်မစဉ်းစား တတ်ပါ။ သို့သော် မမြမှီ၏ ထိုစကားလုံးကလေးတွေကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်သည် ပျော့ဆင်းသွားလေရာ အားငယ် ကြေကွဲသံဖြင့်-

“ပြောလည်း အလကားပါပဲ မမရယ်”

“အို ဘာဖြစ်လို့ အလကားပဲရမှာလဲ မောင်လေးရယ်၊ ပြောပြမှ သိရမှာပါကွယ်၊ ဘာလဲ ရွယ်တူရွယ်တန် ချစ်သူကလေးနှင့် တွေ့နေလို့ ...”

ကျွန်တော့်စိတ် ထောင်းခနဲ ထလာသည်။ ကျွန်တော်ပြောချင်သောကိစ္စကို မာယာနှင့် လှီးလွှဲ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အသံမာမာဖြင့်-

“အို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ မမ သိပြီးသားပဲ”

“အို မသိရပါဘဲလား မောင်”

“ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် ခဏခဏ ပြောနေတာပဲ။ အလုပ်ကိစ္စလေ၊ အလုပ်ကိစ္စ”

ကျွန်တော့်အသံ တုန်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ မမြမှီသည် ကျွန်တော့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ဆွဲယူပြီး သူမဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်တွင် သူမ၏ မျက်လုံးအစုံကို ကောင်းစွာ မမြင်ရသော်လည်း ၎င်းတို့၏ ဆွဲငင်ခြင်းအရှိန်အဝါကိုကား ကျွန်တော် ခံစားနေရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ ဘာဆက် ပြောရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိနေလေသည်။ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားချင်စိတ် လည်း ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

မမြမှီက အက်ကွဲသောအသံဖြင့်-

“အလုပ်ကိစ္စ၊ တစ်ခါလာလည်း အလုပ်ကိစ္စ၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်ပါတော့လား မောင်လေးရယ်၊ ဒီအလုပ်ကိစ္စ အထမမြောက်ရင် မမကို မချစ်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်လေ၊ အဲဒီလိုပဲ ပြောလိုက်ပါ ကွယ်”

ငိုသံပါလာသည်။ အကယ်၍သာ အလင်းရောင်ကောင်းစွာရှိလျှင် မမြမှီ၏ မျက်လုံးများမှာ စွတ်စို နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။

“ပြောလိုက်လေ၊ ရှင်းရှင်းပြောပါကွယ်။ အဲဒီလိုပြောရင်လည်း မောင်လေးကို မမက အထင်သေး မသွားပါဘူး။ ငါ့ပစ္စည်းမက်လို့ ငါ့ချစ်ဟန်ဆောင်တာကိုလို့ မမဘက်တော့ အချစ်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောပါကွယ် အဲဒီလို ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်တော့်မှာ အပဲဆားထိသွားသလို ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်ပြီး မနေနိုင် တော့ချေ။ ပေါက်ကျိုးသွားသော ကျွန်တော့်ဂုဏ်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ဆည်ရပေလိမ့်မည်။

“မဟုတ်တဲ့စကား ကျွန်တော်က ဘာပြုလို့ပြောရမှာလဲ မမရဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီအလုပ် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာလည်း မမ သိသားနဲ့၊ ဒီမှာမမ”

မမြမှီက မထူး၊ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မမ ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

မမြမှီက အဖြေမပေး။ ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်ရင် ကျွန်တော့်အလိုကို လိုက်ရမယ်၊ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ် ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်ရှိ မမြမှီ၏လက်များကို ဖယ်ရှားပြီး မတ်တတ်ရပ် တော့မည့်ဟန် ပြင်သည်။ မမြမှီက ကျွန်တော့်လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲထားသည်။

“ကဲ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“မသွားပါနဲ့ဦး၊ မမ ရှင်းလင်းပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

ကျွန်တော့်မှာ ထိုင်ရပြန်လေသည်။

“ကဲ မောင်တင်ထွန်းလုပ်ချင်တဲ့ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းအတွက် မမက အရင်း တစ်သောင်းနှစ်သောင်း စိုက်ထုတ်ပေးရော ဆိုပါတော့။ ပထမအချက်ကတော့ မမနားမလည်တဲ့အလုပ်မှာ ငွေရင်း မမြှုပ် ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မမ နားမလည်တာ ဝါသနာမပါတာ အပထားပြီး မောင်တင်ထွန်းအတွက် သက်သက် ထုတ်ပေးတယ်ထားဦး၊ အိမ်က ကိုထွန်းဝင်းကို ပြောမပြဘဲ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ မမတို့ အလုပ်လုပ်ကြတာဟာ စာရင်းမရှိ အင်းမရှိ လုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုထွန်းဝင်းက အိမ်မှာ ရောဂါနဲ့ လှဲနေရာကနေပြီးလည်း စာရင်းအင်း ကြည့်နေသေးတာပဲ။ ကိုထွန်းဝင်းကို ပြောပြ တယ်ဆိုရင် မောင်တင်ထွန်းအကြောင်းကို မေးတော့မယ်၊ တစ်စတစ်စနဲ့ မမတို့အကြောင်း သူ မသင်္ကာသွားရင် မခက်ပေဘူးလား။ သိသွားရင် မခင်ပေဘူးလား။ ပြီးတော့ သူက မသင်္ကာတာ တွေ မရှိဘူး၊ မသိဘူးဘဲ ထားဦးတော့၊ မောင်တင်ထွန်းကို မမက အရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်ပြီး အလုပ်

တည်ထောင်ပေးထားတယ်ဆိုရင် သည့်ပြင်လူတွေက မမတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်ကြတော့မယ်၊ မမတို့ ကိစ္စကြီးဟာ လူသိနတ်ကြား ဖြစ်ကုန်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့်”

မမြမို့၏အသံမှာ နှစ်ဝင်သွားလေသည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်မှာ မမ မကူညီနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့လေ”

ကျွန်တော်က အရုပ်ကြိုးပြတ်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ မမြမို့သည် အရုပ်ကြိုးပြတ်ကို ယုယစွာ ကိုင်ပြီး သူမကိုယ်မှာ မှီထားလိုက်လေသည်။ မမြမို့သည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ငိုသည်။ အရုပ်ကြိုးပြတ် သည် ရှိုက်သော မမြမို့ကြောင့်သာ လှုပ်ရှားနေလေသည်။

အတန်ကြာတော့ မမြမို့သည် ကျွန်တော့်နဖူးဆံစကို လက်ဖြင့် ကြင်နာစွာသပ်ရင်း-

“မမက မချစ်လို့ မကူညီတာလို့ ထင်ရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲကွယ်”

ကျွန်တော်သည် အကြံမအောင်သဖြင့် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သည်။ ရှေ့ ဘာဆက်ပြောရမည် မသိသဖြင့် စိတ်အိုက်သည်။

မမြမို့အား စိတ်ပဲဆိုးရမည်လော၊ သနားပင် သနားရမည်လော၊ နာကြည်းစကား ပြောရမည်လော၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရမည်လော။ သည်လိုနှင့် အကြာကြီး ငိုငိုမိုငိုပြီး ထိုင်နေကြလေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှ ထိုးထွက်နေသော အရောင်သည် နီကြင့်ကြင့် ဖြစ် လာသည်ဟု ထင်သည်။

အရေးတော်ပုံအတွက် ဝါဒဖြန့်လုပ်ငန်းကြီး ပျက်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော့်အား ပေးအပ်ထားသော တာဝန်ကို ပြန်အပ်ရုံသာ ရှိတော့သည်။ ကိုအေးငွေအား ဘယ်လို ကျွန်တော် ပြောရမည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် အရုပ်ကြိုးပြတ်အဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ ဆတ်ခနဲ မတ်မတ်ထိုင်လိုက် ပြီးနောက်-

“ကဲ သွားတော့မယ်”

မတ်တတ်ထရန် ပြင်လိုက်သောအခါ မမြမို့က ကျွန်တော့်လက်များကို ဆွဲတားထားပြန်သည်။

“ခဏနေဦး၊ မမကို ခွင့်လွှတ်ကဲလား ပြောပါဦး”

မမြမှီနှင့် သိကျွမ်းစကစပြီး ထိုနေ့တိုင် တစ်ကြိမ်မျှ စိတ်ကွက်စရာ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးချေ။ ယခု တော့ စိတ်ကွက်စရာတွေ တွေ့နေရလေပြီ။ စကားပိုတွေ ပြောနေလေပြီဟု ထင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုကျွန်တော် ပင့်ကူအိမ်မှ ရုန်းထွက်နေသော ပိုးမွှားကောင်ကလေးနှင့် တူသည်ဟု ထင်လာလေသည်။

“ခွင့်လွှတ်စရာ မလိုပါဘူး”

မမြမှီဆွဲထားသော ကျွန်တော့်လက်များကို မသိမသာ ရုန်းလိုက်သည်။ မမြမှီက မလွှတ်၊ ကျွန်တော့် လက်ဝါးများကို ယူပြီး သူမပါးပြင်ကို ပွတ်စေလေသည်။ ပြီးတော့ ငိုသံပါဖြင့်-

“သိပါတယ်ကွယ် ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး။ မမရဲ့အဖြစ်ကိုက ဆိုးပါတယ်၊ ဘယ်လို ကံကြမ္မာများ ပါလိမ့်။ အင်း ကိစ္စတွေ အားလုံးရှင်းသွားမှာတော့ ကိုထွန်းဝင်း သေမှပဲ၊ သူသေသွားရင် ရှင်းမယ်၊ မောင်ကလေး ကြိုက်သလို ဘာမဆို”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီ၏ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်လိုက်သည်။ မမြမှီက ပြောရဲသော်လည်း ကျွန်တော်က နားမထောင်ရဲ။ မမြမှီသည် ရှိုက်၍ငိုလာပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ လက်ကို ဖယ်ပေး လိုက်ရလေသည်။ ပင့်ကူအိမ်မှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေသော ပိုးမွှားကောင်ကလေး မရုန်းနိုင်ဘဲ ရှိပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် မမြမှီအား သနားရပြန်သည်။ ယုယစွာ ပိုက်ထွေးရပြန် လေသည်။ ချော့ရပြန်သည်။ ခွင့်လွှတ်ကြောင်း အာမခံရပြန်လေသည်။ အတော်ကြာလို့ မမြမှီက အတန်ငယ် ငြိမ်ကျသွားမှ-

“ကဲ သွားတော့မယ် မမရယ်”

“ခဏနေပါဦး မမပြောစရာရှိသေးတယ်။ မောင်လေးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကူညီချင်သေးလို့ မမ စဉ်းစားထားတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ သတင်းစာတိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မပျော်လို့ အလုပ် ထွက်ထားတယ် မဟုတ်လား။ သည့်ပြင်အလုပ်လည်း မောင်လေး စိတ်ပျော်မှလုပ်နိုင်အောင် ဘာလုပ်ရမယ်ကိုတော့ မမက ပြောလည်းမပြောချင်ဘူး၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲလည်း နေချင်နေနိုင်အောင် မမ ကူညီချင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီအား ယုယစွာ ထွေးပိုက်ထားမြဲထားပြီး နားစိုက်ထောင်နေပြန်လေသည်။

“သတင်းစာတိုက်က တစ်လ ဂျှိ ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပိုရပါရဲ့”

“ဒါဖြင့် မမက မောင်လေးကို တစ်လတစ်ရာ ပေးထားမယ်၊ အလုပ်တော့ ကိုယ်ကြိုက်ရာလုပ်၊ မလုပ်ဘဲလည်း နေချင်နေ။ ဒီလိုပေးဖို့ကတော့ မမမှာ ဘာမှ အခက်အခဲမတွေ့နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်မျှော်လင့်မထားသော အကူညီမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ဤအကူအညီမျိုးကို စဉ်းပင် မစဉ်းစား ခဲ့မိချေ။ ထို့ကြောင့် လက်ခံသင့်မခံသင့် မစဉ်းစားနိုင်ချေ။ သို့သော် ဟုန်းခနဲ တက်လာသော ယောကျ်ားပျို ပညာတတ်၏ မာနဖြင့် ချက်ချင်းဖြေလိုက်လေသည်။

“ဟာ မလိုချင်ပါဘူး”

“အို ဒါကို လက်မခံရင်တော့ မောင်လေးဟာ မမကို ခွင့်မလွှတ်ဘူးလို့ ယူဆရမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီနှင့် ကပ်ထိုင်နေရာမှ ခပ်ခွာခွာ နေလိုက်ပြီး-

“ခွင့်လွှတ်စရာ မလိုပါဘူးလို့ ဆိုနေမှပဲ”

“ဒါပဲနော် မောင်လေး ဒါကို လက်မခံရင် မမအပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးနေတယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်နေသော မမြမှီ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ-

“ကျွန်တော်က လက်မခံရင် မမကော စိတ်ဆိုးမှာလား”

“စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခု စိတ်မဆိုးနဲ့ဦး၊ နောက်မှ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မယ်၊ ကဲ-သွားတော့မယ်”

မမြမှီသည် ဘာမှမပြော။ ကျွန်တော့်အားသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မှုန်မွှားမွှားသာ မြင်ရ သော်လည်း သူမ၏ မချင့်မရဲ မကျေမချမ်း အမူအရာ မျက်နှာထားမှာ သိသာပေသည်။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ မမကော မပြန်သေးဘူးလား”

“မောင့်ဘာသာမောင် ပြန်ချင်ပြန် မပြန်ချင်နေ၊ မမကို မေးမနေနဲ့.”

တံခါးဆီသို့ လှမ်းသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများသည် သူမ၏ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြောသံကြောင့် တုံ့သွား၏။ ထိုအသံတွင် တကယ့်ဒေါသမပါ၊ မူရာမာယာဒေါသသာ ပါသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ အပြင်မှာ မိုးကလည်း သည်းတုန်းဖြစ်နေသည်ကို ခုမှ သတိပြုမိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မမြမှီ ထိုင်နေရာသို့ လှည့်ကြည့်၍ ရပ်နေရင်း-

“မိုးကလည်း သည်းတုန်းပဲ ထင်ပါရဲ့.”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လည်းမကြည့်။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှမတု့။

မမြမှီသည် မူရာမာယာ လုပ်နေတာလား၊ တကယ်စိတ်ကောက်နေတာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သည် မမြမှီအနားမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တားလိုတားငြား-

“မိုးတွေကလည်း သိပ်သည်းနေတာပဲ”

“မိုးသည်းလည်း ဘာဂရုစိုက်စရာရှိသလဲ၊ သွားချင်သွားပေါ့ မိုးစိုလို ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“မသွားဘူးဗျာ မမက သွားစေချင်ပေမယ့် မသွားတော့ဘူး”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီထံမှောက်သို့ ခပ်သော့သော့ ရောက်သွားပြန်လေသည်။ သူမ၏ဘေးမှာ ပစ်ထိုင်ပြီး ကိုယ်စောင်းချင်း ဖိလိုက်လေသည်။ မမြမှီက ကိုယ်ရောမျက်နှာပါ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် တဟီးဟီး ပြုံးဖြိုးပြီးလုပ်လျက် ကျွန်တော့်မေးကို မမြမှီ၏ပခုံးပေါ်သို့ ယိုယိုကလေးတင်ထားပြီး ပါးချင်းကပ်လိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ည မမြမှီနှင့် ခွဲခွာလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ကျေနပ်နေတတ်သည်။ တွေ့ခဲရသည်ကို စားမြုံ့ပြန်ပြီး မြူးနေတတ်သည်။ နောက်ပြီးတော့ လွမ်းငွေ့ကလေးနှင့် ရီတီတီနေတတ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာမူ အလုပ်ကိစ္စတွင် မျှော်လင့်ချက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားခြင်းကသာ စိတ်ကို ဖိစီးနေသည်။ ချောတက်ပြီး

ဆုငွေတွေကို လက်ဖြင့်တို့မိခါရှိသေး လျှောက်သွားသူနှင့် တူနေချေပြီ။ မရှုသာမရှိက်သာ ဖြစ်အောင် မောပန်းနေ၏။ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနှင့် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတစ်ခု လုပ်လိုက် ချင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနှင့် လွတ်လပ်ရေးအရေးတော်ပုံကြီးကို ဝတ္တရားကျပွန်စွာ ထမ်းရွက်ချင်လှသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ထိုအလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားခဲ့လေသည်။ ယခုသော် မျှော်လင့်ချက်တွေသည် ရေထဲသဲပက်ချသလို နစ်မြုပ်၍ သွားလေပြီ။

ကိုအေးငွေနှင့် ရဲဘော်ရဲဘက်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောရမည်လဲ။ ရှေ့ကို ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ ကျွန်တော်မှာ အကြံအိုက်၍ နေလေသည်။

လစဉ်ပေးထားမည်ဆိုသော ငွေဝဝကို လက်ခံရလျှင် ကောင်းမည်လား။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် လုံလောက်ရုံမက မိဘများကိုပင် အနည်းအကျဉ်း ထောက်ပံ့နိုင်သေးသည်။ ဘာအလုပ်မျှ လုပ်ဖို့ မလိုတော့သဖြင့် ရသမျှအချိန်ကို အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းများမှာ သုံးနိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် နေရေးထိုင်ရေး စားသောက်ရေးအတွက် မပူပင်ရဘဲ အချိန်ပြည့် နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်နိုင်ပေ လိမ့်မည်။

လက်ခံလျှင် ဘယ်သူက ဘာတွေများ ပြောစရာရှိသည်။ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာဘက်မှ ကြည့်လျှင်ကော အပြစ်ကင်းစင်ရဲ့လား၊ ဘာမျှ ပြောစရာမရှိဟု ထင်နေသည်။ အပြစ်ကင်းစင်သည်ဟု မြင်နေ သည်။ သို့သော် လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်ဖို့ကား ထစ်နေလေသည်။ ယင်းသို့ ထစ်ရသည့်အကြောင်း ကို ရှာတော့ ပညာတတ်ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏ မာနသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုမာနကား ကျောက်တိုင်ကျောက်ခဲ မဟုတ်ပါ။ ရက်တော်တော်ကြာတော့ ယိမ်းယိုင် အိကျလာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်နှင့် အတူတွဲနေသည်ဖြစ်ရာ အခန်းခ ကျသင့် သလောက် လစဉ်ဆောင်ခံရသည်။ ယခု အခန်းခ မဆောင်နိုင်သည်မှာ နှစ်လရှိသွားပြီဖြစ်ရာ အားနာလာသည်။ ထမင်းစရိတ်မှာလည်း အကျပ်တွေ့လာလေပြီ။ အရင်က ပိုက်ဆံမရှိလျှင် အချိန်မရွေး မခင်သစ်တို့အိမ်သို့သွား၍ စားနိုင်သည်။ ယခု မမြဲဖို့နှင့် ဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်လိပ်ပြာကျွန်တော် လန့်ပြီး မခင်သစ်အား ခပ်ရှောင်ရှောင်နေခဲ့သည်။ စာလည်း သင်မပေး၊ မခင်သစ်တို့ထမင်းကိုလည်း မစားတော့ချေ။ ငွေကြေးအကျပ်အတည်း တွေ့သော် လည်း သတင်းစာတိုက်သို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရန် လုံးဝ ဆန္ဒမရှိတော့ချေ။ နိုင်ငံခြားသတင်းတွေ ဘာသာပြန်၊ နောက်တစ်ခါလာလည်း ဘာသာပြန်လုပ်ရသော အလုပ်ကို ငြီးငွေ့လာသည်။ သတင်းစာက ဦးပု၊ ဦးစော အစိုးရကို လုံးဝထောက်ခံသည်။ သခင်များအား ဖိနှိပ်စော်ကား

ရေးသားသည်။ ဦးစော၏ ဂဠုန်တပ်သားများက ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ရမ်းကားလာလျက် ကျွန်တော် တို့သတင်းစာက ဦးစောအား ဩဘာပေးသည်။ မြောက်ထိုးပင့်ကော်ရေးသည်။

တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ဦးလေးမြင့် ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ရေချိုးပြီး၍ ခေါင်း၊ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်နေသဖြင့် ဖွင့်ထားသော လှေကားဝတ်ခါးမှ ဦးလေးမြင့်ဝင်လာသည်ကို ဂရုမပြုမိချေ။

“ငါ့ကွာ မောင်တင်ထွန်းကို တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့။”

မည်မျှကြာအောင် ကွဲနေစေကာမူ ဦးလေးမြင့်၏အသံကိုကား ကျက်မိပါသည်။

“ဟာ ဦးလေးမြင့်ပါလား၊ မနက်စောစောစီးစီးဆိုတော့ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ ကဲ ကဲ ထိုင်ဦးဗျာ”

ဦးလေးမြင့်အား တစ်လုံးတည်းသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆီသို့ ညွှန်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် နှင့်အတူနေ တံဆိပ်ထုဆရာကလေး ကိုတင်အေးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်မှိန်းနေလေသည်။ ဧည့်သည်အတွက်ပင် နေရာဖယ်ပေးရကောင်းမှန်း မသိအောင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ကြိုက်သူဖြစ်လေသည်။

“ဗျိုကိုတင်အေး တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ဖယ်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“ဆရာဦးတက်ရှိန် ဘယ်သွားသလဲကွ”

“ဘုရားသွားတယ် ထင်တယ်ဗျ၊ အစောကြီးထွက်သွားတာပဲ၊ မိုးတောင် စင်စင် မလင်းသေးဘူး”

ကိုတင်အေးသည် အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်နေရာဆီသို့ ထသွားလေသည်။ မီးဖိုချောင်နေရာကို တံဆိပ်ထုအလုပ်ခွင် လုပ်ထားလေသည်။

ဦးလေးမြင့်ကား အိမ်ပြင် သို့မဟုတ် ပုံနှိပ်တိုက်အလုပ်ခွင် အပြင်ထွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်မြဲဖြစ်သည်။ သူ့ နက်ပြာရောင် သက္ကလတ်အပေါ်အင်္ကျီသည် ဝတ်လွန်းအား ကြီးပြီး ဖွပ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် အရောင်ဖျော့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် အပ်ချည်များ အရောင်က ပိုဖျော့နေရာ ချုပ်ရိုးများသည် အလွန်သိသာထင်ရှားနေ၏။ ဦးလေးမြင့်သည် နဂို ကပင် မျက်စိခပ်မှေးမှေးဖြစ်ရာ ယနေ့နံနက်တော့ မှေးရုံမက မှိတ်နေသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကျွန်တော်သည် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို ဝတ်ရင်း-

“ည အလုပ်ဆင်းနေရသလား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးလေးမြင့်သည် သမ်းလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သာ ပုံနှိပ်တိုက်ထောင်ဖြစ်လျှင် ဦးလေးမြင့်အား ဖိုမင်ခန့်ရန် စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ စိတ်ကူးရုံမျှမက ဦးလေးမြင့်အား ဖွင့်၍ပင် ပြောပြထားခဲ့သည်။ ပုံနှိပ်တိုက်ထောင်လျှင် ဘာတွေ လုပ်ရမည်၊ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ကုန်ကျမည် စသည်တို့ကို သူနှင့်ပင် တိုင်ပင်ခဲ့လေသည်။

“ဦးလေးမြင့် အထူးကိစ္စရှိလို့လား”

“အေး၊ မင်းကိစ္စပါပဲ။ အယ်ဒီတာချုပ်က ငါ့ခေါ်မေးတယ်။ အလုပ်ပျက်တာလည်း ကြာပြီ၊ အလုပ် ဆင်းဦးမှာလား ထွက်မှာလား သိချင်တယ်တဲ့၊ လုပ်ဦးမယ်ဆိုရင်လည်း လခတိုးပေးပါ့မယ်တဲ့။ ၁၂၀၀ ထိတော့ တိုးပေးမယ်ထင်တယ်၊ မောင်တင်ထွန်း မလုပ်တော့ဘူး ဆိုရင်လည်း လူသစ် တစ်ယောက် ရှာခန့်ရလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒါ မြန်မြန် အကြောင်းပြန်လိုက်ပေါ့ကွယ်”

“မလုပ်တော့ဘူးလို့သာ အပြီးအပြတ် ပြောလိုက်ပါတော့ ဦးလေးမြင့်ရယ်”

“မင်း ပုံနှိပ်တိုက်အလုပ် စတော့မလို့လား”

“မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ဪ ဟုတ်လား”

ဦးလေးမြင့်သည် ဤမျှသာပြောပြီး ငြိမ်သွားလေသည်။ သူလည်း အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က နာကြည်းစွာဖြင့်-

“ငွေစိုက်ထုတ်ပေးမယ့်လူက အမျိုးမျိုးတွက်ချက်ပြီးတော့မှ မပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ဦးလေးမြင့်ရဲ့”

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးမြင့်အား ငွေစိုက်ထုတ်ပေးမည့်သူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြမထားချေ။

“အေး ငွေရှင်ကြေးရှင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ၊ အင်မတန် တွက်တယ်၊ သေချာပေါက် အကျိုးရှိမယ်ထင်မှ အရင်းထုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဓနရှင်ဟာ ဓနရှင်ပဲ၊ လူချင်း ရင်းတာကျက်တာ စိမ်းတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ လူချစ်ရုံနဲ့ အရင်းထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဤအချက်ကို စောစောက သဘောမပေါက်၊ ယခု ဦးလေးမြင့်နှင့် စကား ပြောရင်းမှ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သည်။ မမြေမှီက ငွေအရင်း ထုတ်မပေးခြင်းအတွက် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြခဲ့သည်။ သူ့လင်ကြီးသိသွားမှာစိုးသည်ဟူသော အကြောင်းကိုပင် ပြသည်။ မမြေမှီသည် သည့်ထက် အရင်းများစွာ စိုက်ထုတ်ရသော လုပ်ငန်းများကိုပင် သူ့ဘာသာ သူ လွတ်လပ်စွာလုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ သူသာလုပ်ချင်လျှင် ပုံနှိပ်တိုက်လုပ်ငန်းလောက်ကို အိမ်က နာတာရှည်ဂီလာနကြီးအား လုံးဝအသိမပေးဘဲ လုပ်မည်ဖြစ်လေသည်။ အမြတ်အတွက် မသေချာ ရှိသာ အရင်းမထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် တထစ်ချ ယုံကြည်လျက်ရှိလေပြီ။

ဦးလေးမြင့်သည် အပေါ်အကျိုအိတ်ထဲမှ မွေးညှပ်ကိုထုတ်ပြီး ပါးသိုင်းမွေးနုတ်ရန် ဟန်ပြင်ရင်း-

“အခါကြီးကလည်း မကောင်းဘူးကွ။ စစ်ကဖြစ်နေတော့ ပုံနှိပ်စက်အသစ်တောင် လွယ်လွယ်နဲ့ ဝယ်ရမယ်မဟုတ်ဘူး၊ အဟောင်းတွေလည်း ဈေးတက်နေတယ်။ စက္ကူဈေးတွေလည်း တက်လာ တယ်။ သတင်းစာစက္ကူတွေများ စစ်မဖြစ်ခင်က တစ်ထုပ်တစ်ကျပ်ဆယ်ပဲ ပေးရတယ်၊ ခု သုံးကျပ် ဆယ့်နှစ်ပဲ ပေးနေရတယ်”

ကျွန်တော်တို့အခန်းရှိ တစ်ခုတည်းသော စာရေးစားပွဲကလေးရှေ့မှ တစ်ခုတည်းသော ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ထိုင်ချပြီးတော့ ညည်းညူလိုက်သည်။

“ရှေ့အဖို့ အခြေအနေ သည့်ထက်ဆိုးဖို့သာရှိတယ်။ အနောက်ဘက်မှာ ပြင်သစ်တောင် ကျတော့မယ်။ ပြင်သစ်ကျရင် စစ်ဟာ ခုထက်ပိုပြင်းထန်လာမယ်။ အဲဒီတော့ အနောက်နိုင်ငံ တွေက အရှေ့နိုင်ငံတွေဆီ ကုန်ပစ္စည်းအလာ နည်းသည်ထက် နည်းမှာပဲ”

ဦးလေးမြင့်သည် ကျွန်တော်၏ စစ်သတင်း ဝေဖန်ချက်များကိုပါ ပါးသိုင်းမွေးနုတ်ရင်း မှိန်း နားထောင်နေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဆတ်ခနဲ ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းအဖေ့ဆီက စာလာရဲ့လား”

“စာမလာတာ အတော်ကြာသွားပြီဗျ။ သူ့ခမျာလည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်ကုန်တော့ ကျွန်တော့်အပေါ် လက်လျှော့လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် မင်းကြီးစိုးကြီးဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့ အဖေ့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ လုံးလုံးပြိုပျက်သွားပြီ”

“ငါ့ဆီ စာလာတယ်၊ အဲဒီစာကြောင့်လည်း မင်းဆီ ခုလိုလာခဲ့ရတာ တစ်ကြောင်းပဲကွ၊ သခင် လုပ်တာတော့ မကန့်ကွက်တော့ပါဘူးတဲ့။”

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရစွာ ဝင်စွက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ သခင်လုပ်တာ မကန့်ကွက်တော့ဘူးတဲ့လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေက အလျှော့ပေးတာပဲကွ။ နိုင်ငံရေးလုပ်ရင်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက မင်းဝါသနာပါတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်မှာ လုပ်တာကိုလည်း သဘောကျပါတယ်တဲ့။ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ နိုင်ငံရေးလုပ်တာ၊ စားစရာမရှိလို့ ဟိုတောင်းစားရ သည်တောင်းစားရတာဝ ရောက်အောင် နိုင်ငံရေးလုပ်တာကိုတော့ မကြိုက်နိုင်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့လည်း မင်းအမေကလည်း အထူးမှာလိုက်သတဲ့။ နိုင်ငံရေးလုပ်ချင်လုပ်ပါ ထောင်မကျပါစေနဲ့တဲ့၊ အသက်အန္တရာယ်လည်း မဖြစ်ပါစေနဲ့တဲ့။”

ကျွန်တော်သည် အဖေနှင့်အမေအား သနားသွားသည်။ လွမ်းလည်း လွမ်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှပြန်မပြောလို။ ပြောလည်း မပြောနိုင်။ အတန်ကြာတော့ ဦးလေးမြင့်က ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့က ငါ့ကို မင်းဆီသွားပြီး ဆုံးမပေးပါ၊ သတိပေးပါနဲ့ စာရေးကြတယ်။ ခက်သားပဲ ဆုံးမတယ်ဆိုတာက မသိနားမလည်သူကိုသာ ဆုံးမရတာ၊ မင်းတို့က ပညာလည်းရှိပြီးသား၊ စဉ်းစားလည်း စဉ်းစားတတ်သားပဲ။ အကျိုးအကြောင်း အဆိုးအကောင်းတွေကိုလည်း တို့သိတာ ထက် သိနိုင်သေးတာပဲ။ ဒီတော့ အထွေအထူးဆုံးမဖို့ သတိပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဘာမဆို လုပ်တဲ့အခါမှာ မင်းဉာဏ်နဲ့မင်း စဉ်းစားပါ။ သို့ပေမယ့် စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ တစ်ခုလည်း ထည့်စဉ်းစား။ အဖေအမေဆိုတာ ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီး ဘယ်အရွယ် ရောက်နေနေ၊ ဘယ်လောက် ပဲ ကင်းကွာနေနေ ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်တတ်တယ်။ ဝမ်းနည်းစရာရှိ လူတကာ ထက် ဝမ်းနည်းတတ်တယ်၊ ဝမ်းသာစရာရှိလည်း လူတကာထက် ဝမ်းသာတတ်တယ်။ ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီးဘက်က နာစရာရှိရင် သူများထက် နာတတ်တယ်။ ထောက်ခံစရာရှိရင် သူများတကာ

ထက် ခိုင်မာတယ်ဆိုတာကိုတော့ အမြဲထည့်သွင်းစဉ်းစားစေချင်တယ်။ ဒါပါပဲ။ ဒီ မိဘစိတ် သဘောကလေးကို နားလည်ထားရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဦးလေးမြင့်ကား ကိုယ်တိုင် သားသမီးရှိသူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် ရပ်ရွာလူမှုရေးနှင့် ဆက်စပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကမာရွတ်ဘက်မှာတော့ ရပ်ရွာ၏ လူကြီးမိဘတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘတွေ နှင့် ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပေသည်။ ဦးလေးမြင့်၏ စကားများသည် ကျွန်တော့်အား မိဘများ၏ ခြေရင်းသို့ ဆောင်ယူသွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မိဘများ၏ခြေကို ဖက်သည်။ ဦးနှင့် တိုက်သည်။ အပြစ်ပြုမိပါလျှင် ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်သည်။ မိဘများကား ကျွန်တော်၏ နှိမ့်ချ ထားသော ခေါင်း၊ ကုန်းထားသော ကျောပြင်တို့ကို ပွတ်သပ်ကြသည်။

“မင်း ဒါဖြင့် ရှေ့ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဦးလေးမြင့်က မေးလိုက်တော့မှ အဝေးသို့ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်သည် ကျွန်တော့်ထံ ပြန်ရောက် လာတော့သည်။

“သတင်းစာတိုက်မှာလည်း အလုပ်ပြန်မဆင်းတော့ဘူး၊ ပုံနှိပ်တိုက်လည်း မထောင်ဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ရှေ့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး ဦးလေးမြင့်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ဆီက စာရေးသလို သခင်လည်း လုပ်မယ်၊ ဝင်ငွေရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကိုလည်း တစ်ဖက်က လုပ်မယ်”

“အေး အေး အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ ဝင်ငွေကလေးဘာလေး ရှိလာတယ်ဆိုရင်လည်း နည်းတာ များတာ အပထားပြီး မိဘဆီကို ပို့ရတယ်ကွ။ မင်းတို့ဆီကဟာ စားချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ မိဘ ဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးဆီက ထောက်ပံ့တယ်ဆိုတာ ပြောစားချင်ကြတယ်။ အချို့မိဘများ ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် စားနိုင်ကြတာပဲ၊ သားသမီးက ပေးတာကို အမြတ်တနိုးလုပ်ပြီး သီးခြား ကုသိုလ်များ လုပ်တတ်ကြတယ်”

ဦးလေးမြင့်သည် အတန်ကြာအောင် သူ့မိတ်ဆွေကြီး ဗေဒကဝိန်ဦးတက်ရှိန်ကို စောင့်နေသေး သည်။ မလာနိုင်သဖြင့်-

“ကဲ ငါပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးမြင့်”

“ဒါထက် မင်း ဆရာဦးတက်ရှိန်ကို အခန်းခပေးဖို့ ပျက်ကွက်နေတယ် ဆိုပါကလား”

ကျွန်တော့်မှာ အတော်ရှက်သွားလေသည်။ မျက်နှာမှာ သွေးတွေတက်ပြီး ထူအမ်းသွားလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပေးနိုင်ပါတယ်။ မကြာခင် ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဦးလေးမြင့်ကို ဒီကိစ္စ ဘယ်သူကပြောသလဲ”

ဦးလေးမြင့်သည် လှေကားသို့ ဆင်းရင်း-

“အေး အေး ပေးလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဦးလေးမြင့် ပြန်သွားလေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ထမင်းတစ်နပ် ဝယ်စားဖို့ ငွေတစ်မတ်လောက်မျှ မရှိ။ အပြင်ထွက်ဖို့ ဘတ်စ်ကားစရိတ် တစ်မူးမျှလည်းမရှိ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ဖို့ တစ်ပဲမျှ လည်း မရှိ။ အမှန်မှာ အိတ်ထဲမှာ တစ်ပြားမျှမရှိချေ။

ကျွန်တော်ကား ရှိပစ္စည်း ပေါင်သုံးလှေသုံးထရှိသူလည်း မဟုတ်။ ပိုက်ဆံလည်း မချေးတတ်။

ဘီအေအောင်သော သခင်မှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် ခွစာဖြစ်သည်။ အစိုးရလခစား လုပ်ရန်မှာ လုံးဝစဉ်းစားနိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်။ နိုင်ငံရေးလုပ်စရာ အချိန်ပိုမရနိုင်သော အမြဲတမ်း အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ရန်လည်း မဖြစ်။ ကုန်သွယ်ရေးအလုပ်မှာ ဓနရှင် အမြတ်ကြီးစားအလုပ် ဖြစ်၍ ဓနရှင်ဆန် ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ် မြင့်မားလှသော သခင်တစ်ယောက်အတွက် တံခါးပိတ်နေ သည်။ အလုပ်ကြမ်းကား သူ့သိက္ခာသူ့အဆင့်နှင့် မသင့်လျော်။ သိက္ခာညှိုးမှု၊ ဂုဏ်ငယ်မှုတွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်ဦး၊ အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်နိုင်သော အားနှင့် အလေ့အကျင့် မရှိ။

ကျွန်တော်သည် ယီးတီးယောင်တောင်နှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ သည်။ သခင်ဘဟိန်း၊ ကိုထွန်းရှိန်နှင့် ကိုအေးငွေ တစ်ဦးဦးကို တွေ့လျှင် ကောင်းလေစွ။ သူတို့ကိုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အခက်အခဲများကို တင်ပြနိုင်သည်။ လောလောဆယ် အသုံးလိုနေသော ငွေအတွက် အကူအညီ တောင်းနိုင်သည်။ အဖျင်းဆုံး ထမင်းတစ်နပ်တော့ ရှာကြံကျွေးမည့်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ဌာနချုပ်တွင် သူတို့ကို မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် လွစ္စလမ်းရှိ နဂါးနီပုံနှိပ်တိုက်သို့ လာခဲ့လေသည်။
ခြေလျင်သခင်များအဖို့ ဤခရီးမှာ ဝေးလှသည်မဟုတ်ပါ။ အချို့သခင်များသည် ဘိုင်ကျသော
အခါများ၌ ကြည့်မြင်တိုင်မှ ရေကျော်အထိပင် ခြေလျင်လျှောက်ကြပါသည်။ မိုးရွာနေပူ
မရှောင်ကြ။ ယခု ကျွန်တော် လျှောက်နေရသည်မှာ ဝေးလည်းမဝေး၊ မိုးလည်းမရွာ၊ နေလည်းမပူ၊
မိုးက အုံ့ရုံသာ အုံ့နေသည်။

လွစ္စလမ်း နဂါးနီတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ သခင်ဘဟိန်းကို အဆင်သင့် တွေ့ရလေသည်။
ကိုဘဟိန်းအပြင် မန်နေဂျာ ဦးအုန်းခင်လည်း ရှိသည်။ ဦးအုန်းခင်ကား အရပ်ခပ်ရှည်ရှည်၊
မဝမပိန် ကျန်းမာသန့်ရှင်းသော ရုပ်လက္ခဏာရှိသည်။ အခြားအလုပ်သမားများလည်း ရောက်ရှိနေ
ကြပြီ။

ကိုဘဟိန်းကပင် သူ့မူရင်းအပြုံးဖြင့် ဆီး၍နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်လူ၊ တစ်နေ့က အလုပ်သမားသင်တန်း သွားတက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုဘဟိန်းလည်း သင်တန်းပေးမယ်ဆိုပြီး ဘာလို့မလာပေးသလဲ”

“ခရီးလွန်နေလို့ ခု လာတာ ကိစ္စရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဏ”

ကျွန်တော်သည် ကိုဘဟိန်းအား မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ဖြင့် ဦးအုန်းခင်အနီးမှ ခွဲထုတ်လိုက်သည်။
ကိုဘဟိန်းက ကျွန်တော့်နောက် ထလိုက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စာလုံးခုံများ
နောက်ကျောဘက် ရပ်ကြသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ရဲဘော်”

“ကျွန်တော် ဘိုင်သိပ်ပြတ်နေတယ်၊ ဆောင်းပါးကလေး ဘာကလေးများ ရေးပြီး ငွေနည်းနည်း
ရနိုင်ရင် လုပ်ပေးစမ်းပါ”

“အင်း နဂါးနီဂျာနယ်အတွက် ဘာသာပြန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆောင်းပါးဖြစ်ဖြစ် လိုမလားမသိဘူး။ နေဦး
ကိုအုန်းခင်ကို မေးလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်လည်း ကိုအုန်းခင်ထံသို့ ကိုဘဟိန်းနောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။ ကိုဘဟိန်းက ကိုအုန်းခင်အား တိုးတိုးပြောပြလိုက်သည်။

ဦးအုန်းခင်က အားတက်သရော ပြုံးလျက်-

“ဖူးလ်စကက်စာမျက်နှာ နှစ်မျက်နှာလောက် ချက်ချင်း ဘာသာပြန်စရာရှိတယ်၊ ငွေတစ်ဆယ် ပေးမယ် လုပ်မလား။”

ကိုဘဟိန်းက “နဂါးနီဂျာနယ်အတွက်လား၊ တယ် ကြေးကောင်းပါလား။”

“ဘယ်အတွက် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ငွေတစ်ဆယ် ချက်ချင်းရတာသာ လိုရင်းပဲ မဟုတ်လား။”

ကိုဘဟိန်းက ရယ်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်သည်။

“လုပ်မလား ရဲဘော်တင်ထွန်း။”

“လုပ်တာပေါ့လေ၊ ဘာလုပ်ရမှာပါလိမ့်”

ဦးအုန်းခင်က “ဘာသာပြန်ရုံပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ မောင်ရင့်ထင်မြင်ချက်တွေ အဘော်တွေ ဘာမှ ထည့်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ရင် ငွေကို ချက်ချင်းပေးမယ်၊ ဘာသာပြန်ကို နေ့လယ်မှာ ပေးရမယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘဟိန်းတို့ကား ပြုံးနေကြလေသည်။ ဦးအုန်းခင်က လေချွန်ပြီး ငွေတစ်ဆယ် ထုတ်ပေးလေသည်။ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲမှာ စာရင်းမှတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ သားရေဖုံးနှင့် ဖိုင်ကြီးထဲမှ တိုက်ပုံရိုက်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်အား ထုတ်ပေး လေသည်။ ထိုစာရွက်ကို ကျွန်တော်က ထိုင်ဖတ်ရန် နေရာရှာနေစဉ်တွင် ခပ်ဝဝဖိုင်ဖိုင်၊ အသား ဖြူဖြူ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်အတွင်း မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ ဦးအုန်းခင်က သူမကိုမြင်လျှင် ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုသည်။ သူမသည် ပေးသောကုလားထိုင်ပင် မထိုင်တော့ဘဲ ဦးအုန်းခင်အားသာ အပြင်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ဦးအုန်းခင်ကား ဖိုင်တွဲကို ကိုင်ဆွဲပြီး ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်မသွားပေ။

ကျွန်တော်က ကိုဘဟိန်းအား “ဒါက ဘယ်သူလဲဗျာ”

“ဒဂုန်ခင်ခင်လေးဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမကြီးပေါ့၊ ရဲဘော်တင်ထွန်း မသိဘဲကိုး”

“ကြားသာကြားဖူးတယ်၊ မမြင်ဖူးသေးဘူးဗျ၊ ဦးအုန်းခင်နဲ့ ဘယ်လိုတော်သလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ဦးအုန်းခင်ရေးပေးခဲ့သော စာရွက်ကို ဘာသာပြန်ရန် ဖတ်ကြည့်လေသည်။ ဂျာမန် နာဇီတို့အကြောင်း မကောင်းရေးထားသောစာတမ်း ဖြစ်လေသည်။ ချက်ချင်းပင် ကောက်ပြီး ဘာသာပြန်လိုက်လေသည်။

နောက် မကြာခင် အဆိုပါ ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးသည် ဗြိတိသျှ စစ်ဝါဒဖြန့်ရေးအတွက် ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ပါဝင်နေကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ငွေတစ်ဆယ်ယူပြီး ဘာသာပြန်လုပ်၍ ကူညီခဲ့ခြင်းအတွက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိသည်။ ဗြိတိသျှစစ်အားထုတ်မှုကို ကူညီခဲ့မိလေခြင်းဟု ယူကျုံးမရဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မမြမှီလစဉ်ထောက်ပံ့ငွေကို လက်ခံခြင်းက ထိုငွေမျိုးလက်ခံခြင်းထက် မွန်မြတ်သန့်ရှင်းသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

အရွယ်နဲ့သောက မမျှရှာသူ

အချိန်သည် ပြေးလွှား၍နေလေသည်။

၁၉၄၀ခုနှစ်ကား ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲလေပြီ။

ရှုရှားဖင်လန်စစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသောအခါ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်စစ်ကြီးကို ရပ်စဲရမည်ဟူသော တောင်းဆိုသံများသည် တိတ်သွားလေသည်။ အမေရိကန်သမ္မတကြီး ရူးစ်ဗယ်လ်၏ ဥရောပ ရောက် သံအမတ်ကြီး မစ္စတာဆမ်မနာဝဲလ်သည် ငြိမ်းချမ်းရေး စေ့စပ်ချက်များကို လက်လျှော့ လိုက်ရလေသည်။

နာဇီစစ်ယန္တရားကြီးသည် ၁၉၄၀ခုနှစ်နှင့်အတူ ဥရောပမြေပြင်ပေါ်တွင် ပြေးလွှားကျော်ဖြတ်လျက် ရှိလေသည်။

ပြင်သစ်ပြည်ကြီးပင်လျှင် နာဇီစစ်ယန္တရားကြီးရှေ့မှောက်၌ လဲကျသွားလေပြီ။

နာဇီကို အလျှော့ပေးကာ ဆိုဗီယက်ရုရှားအား ဓနသဟာယနိုင်ငံကြီးများက ဝိုင်းတိုက်ရန် အားထုတ်ခဲ့သော ချိန်ဘာလိန်အစိုးရ ပြုတ်ကျခဲ့၏။

နာဇီဂျာမနီအား အလျှော့မပေးဘဲ တိုက်ရမည်ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် ဗြိတိန်တွင် ချာချီအစိုးရ တက်လာလေသည်။

ဓနရှင်နယ်ချဲ့နိုင်ငံကြီးများသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံအား ဝိုင်းတိုက်ဖျက်ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ကို ထိုအချိန်ထိုကာလအဖို့ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရလေသည်။

အိန္ဒိယပြည်တွင် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအရှိန်သည် ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ အမျိုးသားကွန်ဂရက် ရမ်းဂါးညီလာခံတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့က အိန္ဒိယပြည်အား ချုပ်ချယ်စိုးမိုးထားခြင်းကို အဆုံး သတ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အိန္ဒိယပြည်သူပြည်သားအားလုံး အဆင်သင့်ရှိကြရန် အဆိုကို ဒေါက်တာရာဂျင်ဒရော့ဆပ်က တင်သွင်းပြီး ပဏ္ဍိတ်နေရူးက ထောက်ခံခဲ့လေသည်။ ထိုအဆိုကို

ရှုပ်လုံးဖော်ရန် အာဏာဖီဆန်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်၊ မဟာတ္ထမဂန္ဓိက တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ထောင်ကျခံလိုသူများ စာရင်းပေးကြလော့ဟူ၍ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ကွန်ဂရက်သည် အာဏာဖီဆန်ရေးတိုက်ပွဲကို ပြင်ဆင်နေဆဲ ဗြိတိသျှတို့သည် မဟာတ္ထမဂန္ဓိ၊ ပဏ္ဍိတ်နေရူး စသော ခေါင်းဆောင်အားလုံးကို ထောင်ချလိုက်လေသည်။

ရဲရဲတောက် ဆူဘတ်စ်ချန်ဒရာဘို့စ်သည် ကွန်ဂရက်ခေါင်းဆောင်များ၏ ပျော့တော့တော့နိုင်မှုကို အားမရ မကျေနပ်ဟုဆိုကာ ဂိုဏ်းခွဲထောင်၍ အာဏာဖီဆန်ရေးတိုက်ပွဲများကို ကွန်ဂရက်အလျင် ဦးအောင် စောစောကပင် ဆင်နွဲခဲ့လေသည်။ မစ္စတာဘို့စ်လည်း အဖမ်းခံရလေသည်။ ၎င်းနောက် အစိုးရ၏ အကျယ်ချုပ်ထဲမှ မစ္စတာဘို့စ်သည် လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ‘တို့ဗမာ’ နှင့် ‘ကျောင်းသား’ နိုင်ငံရေးလောကတွင် ဂန္ဓိ၊ နေရူးတို့ကို နမူနာ ထားသူများရှိသလို ဆူဘတ်စ်ဘို့စ်ကို အားကျသူများလည်း ရှိကြလေသည်။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကွဲပြားခြားနားခြင်းကား မရှိကြချေ။ လုံးဝအကြမ်းမဖက် အနုသက်သက်ဖြင့် လွတ်လပ် ရေး တိုက်ယူရမည်ဟု ပြောဆိုသူများရှိသလို လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ခြင်းဖြင့်သာ လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ယူရမည်ဟု ပြောဆိုသူ များရှိသလို လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ခြင်းဖြင့်သာ လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ယူရမည်ဟု ယုံကြည်သူများ ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကွဲပြားခြားနားခြင်း မရှိကြ။ ဂန္ဓိ နည်းဖြင့် အာဏာဖီဆန်ရေးကိုလည်း လုပ်ကြမည်။ လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ရေးကိုလည်း အခါအခွင့် သင့်သလို လုပ်ကြမည်။ ဂန္ဓိနည်းဖြင့် လွတ်လပ်ရေးကို ယူမည်ဆိုသော သခင်နုသည်ပင်လျှင် လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ရန် ပြင်ဆင်မှုကို မကန့်ကွက်ချေ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်အုပ် မသိကြ သော်လည်း လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသူများအား သခင်နုသည် နောက်ကွယ်မှ တစ်နည်းနည်းနှင့် အားပေးကူညီနေသည်ဟုပင် ထင်ရလေသည်။ အိန္ဒိယကွန်ဂရက်ထဲတွင် ကွန်မြူနစ်နှင့် ကွန်ဂရက်ဆိုရှယ်လစ်တို့သည် လူနည်းစုများဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ‘တို့ဗမာ အစည်းအရုံး’ တွင်း မှာကား ဘုံဝါသမားများသည် လူများစုဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဘုံဝါဒသည် လွှမ်းမိုးနေလေသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ နယ်ပယ်ဌာနခွဲအချို့သည် ဒေသဆိုင်ရာ ပြဿနာများအလိုက် အာဏာ ဖီဆန်ရေးတိုက်ပွဲများ လုပ်ကြလေသည်။

သထုံမှာ ဆားခွန်တော်မပေးရေး အာဏာဖီဆန်ရေးတိုက်ပွဲကို သထုံစီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ခေါင်းဆောင်လေသည်။ အစိုးရက သခင်ခေါင်းဆောင်အချို့ကို ဖမ်းဆီးထောင်ချလေသည်။

သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်ဘဟိန်း စသောသူများ ခေါင်းဆောင်သော လေ့လာရေးမစ်ရှင်တစ်ခုသည် အိန္ဒိယအမျိုးသားကွန်ဂရက်၏ ရမ်းဂါးညီလာခံသို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် အိန္ဒိယအမျိုးသားကွန်ဂရက်၏ အာဏာဖီဆန်ရေး လုပ်ငန်းများကို လေ့လာရန်နှင့် အိန္ဒိယနှင့် ညှိပြီး တစ်ချိန်တည်းလွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဆင်ရန် ဆွေးနွေးဖို့ သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် အိန္ဒိယပြည်တွင် တိုးတက်နေသော အလုပ်သမားနှင့် တောင်သူလယ်သမား စည်းရုံးလုပ်ငန်းများကို လေ့လာကြရန် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလေ့လာရေးမစ်ရှင်တွင် တောင်သူလယ်သမားစည်းရုံးရေးမှူး သခင်ဘနှင့် အလုပ်သမား စည်းရုံးရေးမှူး သခင်ဆင်ဝတ်ပတားတို့ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ထိုမစ်ရှင်သည် ဘင်္ဂလား၊ ယူပီ၊ ဘီဟာ၊ ဘုံဘောနှင့် ပန်ဂျပ် ပြည်နယ်များသာမက အနောက်မြောက် နယ်စပ်ပြည်နယ်များသို့ပင် အရောက် လှည့်ပတ်လေလာခဲ့ရလေသည်။ သူတို့အား ပဏ္ဍိတ်နေရူး၏ ဧည့်သည်များအဖြစ်ဖြင့် ရောက်လေရာရာ အရပ်ရပ်မှာ သောင်းသောင်းဖြဖြ ဧည့်ခံကြလေသည်။

ထိုမစ်ရှင် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် မကြာခင်ပင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကော်မတီသည် သာယာဝတီမြို့မှာ ညီလာခံ ကျင်းပလေသည်။ ထိုညီလာခံမှ နယ်ချဲ့စစ်ပွဲကြီးကို မထောက်ခံနိုင်ကြောင်း၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို အရတိုက်ယူတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဏာဖီဆန်ရေး တိုက်ပွဲများအတွက် တစ်တိုင်းပြည်လုံး ပြင်ဆင်ရတော့မည့်အကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ တစ်ဦးစီ အာဏာဖီဆန်ရေးများလည်း စကြလေသည်။

သာယာဝတီညီလာခံတွင် အာဏာဖီဆန်ရေးနှင့် စစ်ဆန်ကျင်ရေး အဆိုများကို သွင်းခြင်းအတွက် အစိုးရက သခင်နုအား တရားစွဲပြီး ထောင်ချလေသည်။ မြို့တစ်မြို့တွင် ထို သာယာဝတီ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ရှင်းလင်းဟောပြောသဖြင့် သခင်သန်းထွန်းအား ထောင်ချလေသည်။ သခင်စိုးကား ရေနံချောင်းမှာ အာဏာဖီဆန်ရေး ခေါင်းဆောင်ခြင်းကြောင့် ထောင်ကျလေသည်။

သို့ဖြင့် မြိတ်သျှတို့သည် ခေါင်းဆောင်တွေအားလုံးကို ထောင်ချတော့မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။ အချို့သာ အာဏာဖီဆန်ရေးလုပ်ပြီး အဖမ်းခံရန်နှင့် အချို့ကား ထောင်ကျမခံဘဲ မြေပေါ်မြေအောက် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရန် စီမံရလေတော့သည်။ အချို့မှာကား မြေပေါ်လုပ်ငန်းလုံးဝမလုပ်တော့ဘဲ မြေအောက်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းသို့ ကူးပြောင်းရလေတော့သည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင်အောင်ဆန်းအား အစိုးရ အကြည်ညိုပျက်အောင် ဟင်္သာတတွင် ဟောပြောမှုဖြင့် တရားစွဲလေရာ သခင်အောင်ဆန်းသည် အမှုကို

မဆိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရင်း မြေအောက်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဆက်လုပ်နေခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်ကား သတင်းစာတိုက်တွင်လည်း မလုပ်။ အခြား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမူ အလုပ်တစ်ခုခုကိုလည်း မလုပ်ဘဲ နိုင်ငံရေးမှာသာ အချိန်ပြည့် လုပ်နေလေတော့သည်။ မမြေမှီ၏ လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေးကို မျက်စိမှိတ်ပြီး လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်၍ နေရေးထိုင်ရေးအတွက်ကား ဘာမျှ အခက်အခဲ မတွေ့ရတော့ချေ။

ကျွန်တော်သည် မိဘများထံသို့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်နေဟန် စာရေးသားပြီး တစ်ခါတစ်ခါ မမြေမှီထံမှ ရသော ထောက်ပံ့ကြေးထဲမှ ငွေပို့သည့်အခါပို့၍ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ တင်ပို့သည့်အခါပို့နေလေသည်။ အဖေထံမှ “တို့့ဆီ ငွေပို့ဖို့ထက် ဘီအယ်စာမေးပွဲ အောင်သည်အထိ ပညာဆက်သင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ” ဟု စာပြန်လာလေရာ ဖခင်ကြီးအား “ပညာကို ဆက်ပြီး ကြိုးစားသင်ပါမည်” ဟူသော ကတိမျိုးဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ပေးထားရလေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ဆက်သင်သောပညာကား ဘီအယ်လ်ပညာ မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးပညာဖြစ်လေသည်။

ရေကျော်လမ်း တို့့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်ရုံးတွင် ‘အလုပ်သမားဝန်ထမ်း ဆွေးနွေးပွဲများ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် မှတ်စိတ်ဝါဒသင်တန်းများ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

- ၁။ ကွန်မြူနစ်ကြေညာစာတမ်း (မှတ်စစ်- အိမ်ဂျယ်လ်)
- ၂။ တို့့ဘာလုပ်ကြမလဲ (လီနင်)
- ၃။ နယ်ချဲ့ဝါဒ (လီနင်)
- ၄။ စစ်နှင့်ဒုတိယ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမား အစည်းအရုံး(လီနင်)
- ၅။ လုပ်ခ၊ အလုပ်နှင့် ငွေအရင်း (မှတ်စစ်)

ဆွေးနွေးပွဲကို ခေါင်းဆောင်သူများမှာ သခင်စိုး၊ သခင်လှဖေ၊ သခင်ဗိုလ်နှင့် သခင်ကျော်စိန်တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ သင်တန်းဆရာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်ဗိုလ်မှလွဲ၍ ကျန်ဆရာများကို တွေ့ဖူး သိကျွမ်းဖူးပြီး ဖြစ်လေသည်။ သခင်ဗိုလ်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ထက် အတန်းကြီးသည့်အပြင် ကျောင်းသားနိုင်ငံရေး၌

ရှေ့တန်းတွင် ပါဝင်ဖူးသူ မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့မဆုံ မသိမကျွမ်းမိ ဖြစ်ခဲ့ရ လေသည်။

သခင်ဗိုလ်သည် အသားဖြူပြီး ရုပ်ချောသူဖြစ်၏။ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ကြုံလှီ လှခြင်း မရှိသော်လည်း ခံ့ညားခြင်းလည်း မရှိချေ။ ရုပ်လက္ခဏာသွင်ပြင်နှင့် ဟန်အမူအရာ တို့သည် လူကြီးဆန်သည်။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် တောင့်တောင့်တင်းတင်း မရှိ။ လေးလေး ကန်ကန် လျော့ရဲရဲ နိုင်လေသည်။

သူသည် သင်တန်းပေးသောအခါမှာလည်း လေအေးကလေးနှင့် ဟောပြောလေသည်။ သို့သော် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကား ဟောပြောနိုင်ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပို့ချသော စာအုပ်များနှင့် ဆွေးနွေးသော အကြောင်းအရာများကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ သို့သော် ထိုစာအုပ်နှင့် ထိုအကြောင်းအရာများသည် ကျွန်တော် တို့၏ ဦးနှောက်ကိုကား ဘာနှင့်မျှမတူအောင် လှုပ်ရှားသွားစေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ အတွေးအခေါ်များကို လမ်းကြောင်းပြောင်းပေးလိုက်နိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော် တို့၏ ဉာဏ်မျက်စိတွင် လောကသစ်၊ ပုံသစ်များ ကွန့်မြူးလာစေလေသည်။

အထက်ပါ စာအုပ်သစ်များကြောင့် ကျွန်တော်တွင် အတွေးအခေါ်သစ်၊ အမြင်သစ်များ ဝင်လာ ခဲ့ရာ အတွေးအခေါ်ဟောင်း၊ အမြင်ဟောင်းများကို အထင်သေးလာခဲ့လေသည်။ အတွေးအခေါ် သစ်၊ အမြင်သစ်များ ရရှိလာသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အလွန်အထင်ကြီးလာလေသည်။ ဇဗ္ဗူမှာ ငါလိုလူ ရှိသေးရဲ့လားဟုပင် ကြိုးဝါးချင်လာလေသည်။ မှာကံစံဝါဒကို မည်မျှ ယုံကြည်သလဲဟု မေးလျှင်ကား မထစ်မငေါ့ဘဲ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သည်ဟု ဖြေလိမ့်မည် ထင်ပေသည်။

ထို့ပြင် မှာကံစံဝါဒကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးတတ်မည်လော ဟူ၍ကား စဉ်းပင်မစဉ်းစား။ သို့သော် မှာကံစံဝါဒကို မျက်စိတ်မှိတ်၍ ချစ်မြတ်နိုးလာသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် သင်တန်းဆရာများကိုလည်း များစွာ အထင်ကြီးပြီး ကြည်ညိုလေးစားလာလေ၏။

သင်တန်းချိန်မှာ နံနက်၈နာရီမှ ဆယ်နာရီထိ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် နောက်ကျပြီးစရ၍ နောက်ကျပြီးမှ ရပ်နားနိုင်လေသည်။ ဆရာများနောက်ကျ၍ မဟုတ်၊ တပည့် များ နောက်ကျတတ်၍ စောင့်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သင်တန်းသား ၂၀အနက် ကျွန်တော်ကား အချိန်မှန်မှန်ရောက်ခြင်းကြောင့် နာမည်ကောင်းနေလေသည်။

တစ်နေ့သော် သခင်စိုး၏သင်တန်းသည် ဆယ့်တစ်နာရီထိ ကြာသွားလေသည်။ သူသည် စိတ်ပါလက်ပါ အားတိုက်ခွန်တိုက် ဟောပြောနေလေရာ အချိန်လွန်သွားသည်ကိုပင် သတိထား လိုက်မိဟန် မရှိချေ။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်လာလေ၏။ ကျွန်တော်တို့က ၁၁နာရီ ထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးကြရလေသည်။

သင်တန်းပြီးသောအခါ အခြားသူများ ပြန်သွားကြသော်လည်း ကျွန်တော်ကား သခင်စိုးအနီးမှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သခင်စိုးသည် သင်တန်းပေးသော စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေရာမှ မျက်နှာမော့လိုက်ပြီး-

“ဘယ့်နယ်လဲ ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ လူ့လောကတစ်ခုလုံး တစ်နေ့မှာ ကွန်မြူနစ် လောကကြီး ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းကြီး မြင်ပြီလား၊ ရာဇဝင် ရုပ်ပိုင်းဝါဒအရ မလွဲမရှောင်သတိ၊ လမ်းကြောင်းပဲဆိုတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ အရင်က ကျွန်တော်တို့ ဘုံဝါဒကို ကြိုက်တယ်ဆိုတာ အပေါ်ယံပဲ။ ဆိုရှယ်လစ်လောက၊ ကွန်မြူနစ်လောကရောက်ရင် ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်း မရှိဘူး၊ ဘုံပစ္စည်းသာ ရှိမယ်။ ဒီတော့ တစ်ဦးစီတစ်ဦးစီမှာ ဝိသမလောဘရှိဖို့ မလိုတော့ဘူး။ လောဘကင်းတယ်ဆိုရင် ဒေါသလည်း ကင်းနိုင်တာပဲ။ ဆိုရှယ်လစ်လောက၊ ကွန်မြူနစ်လောကမှာ အလုပ်လက်မဲ့ မရှိဘူး၊ လူတိုင်း အလုပ်ကိုယ်စီရှိမယ်။ သူ့ခိုးသူ့ဝှက် မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ ပြည့်တန်ဆာ မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ဘုံဝါဒကို နှစ်သက်ခဲ့တာပဲ။ ခုတော့ ဘုံဝါဒမှာ ဒီထက်နက်နဲတဲ့ အကြောင်းတွေကို တွေ့နေရပြီ၊ မှာကံစံဝါဒဟာ သိပ္ပံပညာတစ်ရပ်ပဲ”

“သိပ္ပံပညာလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ရဲဘော်၊ **Science** ကို ဝိဇ္ဇာပညာလို့ခေါ်ရင် ပိုသင့်လျော်မယ်”

“သခင်စိုးက ဘာအထောက်အထားနဲ့ ဒီလိုခေါ်ချင်သလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အထောက်အထား ခိုင်လုံတယ်။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာလင်းနှင့် ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်တို့ ပါဝင်တဲ့အဖွဲ့က **Arts** ကို ဝိဇ္ဇာ၊ **Science** ကို သိပ္ပံလို့ ဘာသာပြန်ပေးထားတာပဲ။ ပြီးတော့ ခုအခါမှာ လူအများကလည်း သိပ္ပံပညာလို့ ခေါ်နေကြတာပဲ”

“ရဲဘော်တင်ထွန်းရဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း ပါဠိကျမ်းဂန် အကိုးအကား ပြန်ပင်ပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာဆိုတာ စူးစမ်းလေ့လာလို့ရတဲ့ အသိဉာဏ်၊ အသိပညာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်တယ်။ သိပ္ပံဆိုတဲ့ဟာက အတတ်ပညာ၊ အဋ္ဌာရသလိုခေါ်နေကြတဲ့ သိပ္ပံပညာ ၁၈ရပ်ကို ကြည့်စမ်းပါလား။ များသောအားဖြင့် ကိုယ်နှုတ်စသည်တို့ဖြင့် လေ့ကျင့်လို့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အတတ်ပညာများကို တွေ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ကလေး သခင်စိုးလည်း ကြိုက်သလိုသာ ဘာသာပြန်ပါတော့။ ကျွန်တော်ကတော့ ပါဠိအဘိဓာန် ရေးခဲ့တဲ့ ဆရာဦးမောင်ကြီး၊ စာချဆရာတော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာလင်း၊ ပါဠိပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်တို့ ဘာသာပြန်တဲ့ အတိုင်းသာ ပြန်တော့မယ်”

သခင်စိုးသည် ကျွန်တော် ဤသို့ပြောသည်ကို မကျေနပ်ကြောင်း မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ကျွန်တော့်အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ငြင်းခုံမှုကို မြန်မြန် ကျော်နိုင်ရန်-

“ခု သခင်စိုးတို့ ဟောပြောတဲ့ မှက်ဝါဒအရ အထူးသဖြင့် ကွန်မြူနစ်ကြေညာစာတမ်းအရ ကျွန်တော့်မှာ အလင်းပေါက်တယ်။ လူ့လောကကြီးရဲ့ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှု ရာဇဝင် လမ်းကြောင်းဟာ ပဒေသရာဇ်စနစ်ပြီးရင် ဓနရှင်စနစ်၊ ဓနရှင်စနစ်ပြီးရင် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်၊ တစ်စခန်းပြီး တစ်စခန်း မလွဲတမ်း ရောက်ရမည်ဆိုတာ ရှင်းနေပါတယ်။ လူတစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီ ကြိုက်တာမကြိုက်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ လူနေမှုစနစ်ရဲ့ အတွင်းသဘော စီးပွားရေးစနစ်ရဲ့ အတွင်းသဘော နိယာမတရားတွေကြောင့် ဒီလို စနစ်တွေပြောင်း၊ ခေတ်တွေပြောင်းရတယ်ဆိုတာ ခုသင်တန်းတွေကျမှ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မှက်ဝါဒအသိဟာ အပေါ်ယံ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နက်နဲလာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ခင်ဗျာ။ သခင်စိုးတို့ သခင်ကျော်စိန်တို့ကို ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်”

သခင်စိုးက သရော်ပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဓနရှင် ယဉ်ကျေးမှုတွေ သုံးမနေစမ်းပါနဲ့ ရဲဘော်”

ကျွန်တော့်မှာ ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ဓနရှင်စနစ်ဟောင်းနှင့် လုံးဝကင်းရှင်းစွာ ပြုမူရမည်။ မဟုတ်ပါလော။ “ကျေးဇူးတင်ပါသည်” ဟူသော လောကွတ်စကား(ဝါ) လောကဝတ်စကား ပြောလိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော်မှားသည်ဟုလည်း မထင်ချေ။ အတန်ကြာမှ စကားကို ဆက်ကောက်နိုင်သည်။

“ပြီးတော့လည်း မှက်ဝါဒကို တကယ်နားလည်လာတော့မှ ဆိုရှယ်လစ်လောက ရောက်အောင် ဘယ်လူတန်းစားက ပို့ဆောင်မှာလဲ၊ စနစ်ဟောင်းကို ဘယ်လိုဖြိုဖျက်မှာလဲ၊ စနစ်သစ်ကို ဘယ်လို တည်ဆောက်မှာလဲ ဆိုတာတွေ ရှင်းလာတော့တယ်။ ခုနင်က သင်တန်းပေးနေတုန်းက ခင်ဗျား ပြောတဲ့ စကားဟာ တယ်မှန်တာပဲ။ ဝိဇ္ဇာကျတဲ့ မှက်ဝါဒဟာ စိတ်ကူးယဉ် ယူကိုပီယံ အိပ်မက်မက်နဲ့ မတူဘူး၊ ပြီးတော့ ‘ဓနရှင်စနစ်သည် ၎င်းကိုမြုပ်ရန်အတွက် သင်္ချိုင်း တွင်းတူး သမားကို ၎င်းကိုယ်တိုင်ပင် မွေးထုတ်ခဲ့လေပြီ’ ဆိုတဲ့ စကားဟာလည်း တယ်မှန်တာပဲ”

သခင်စိုးမျက်နှာသည် ပျော့ပျောင်းလာ၏။ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေဟန် ရှိ၏။ ကျွန်တော်က
ရှေ့ဆက်ရန် စကားရှာနေစဉ် သူကပင် မေးလိုက်လေသည်။

“သခင်ကျော်စိန် သင်ပေးတဲ့ လီနင်ရဲ့ နယ်ချဲ့ဝါဒစာအုပ်ကိုတော့ နားလည်ရဲ့လား”

“အထိုက်အလျောက်တော့ နားလည်တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဓနရှင်၏ နောက်ဆုံးအဆင့်သည် နယ်ချဲ့စနစ်
တဲ့၊ လီနင်ဟာ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲခင်ဗျ”

“ထူးတာတော့ မပြောနဲ့တော့လေ၊ နယ်ချဲ့စနစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့သခင်တွေ အထူး
မှတ်သားဖို့ အချက်တစ်ရပ် ပါတယ်။ သခင်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်ကို အင်္ဂလိပ်အဖြစ်နဲ့ မုန်းတတ်
တယ်၊ သခင်ပေါ်ခါစက လူမျိုးရေးဝါဒစွဲတွေပေါ့။ ဝံသာနုဝါဒရဲ့ အကြွင်းအကျန်တွေပဲ။ လူမျိုး
မုန်းတီးရေးဝါဒဟာ မာ့ကစ်ဝါဒမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ကို အင်္ဂလိပ်မို့လို့ မမုန်းရဘူး၊ နယ်ချဲ့စနစ်
အနေနဲ့သာ မုန်းရမယ်။ လူမျိုးရေးအတွေးနဲ့ တွေးကြမယ်ဆိုရင် နယ်ချဲ့သမားအချို့ကို ချစ်မိ
လိမ့်မယ်။ ဥပမာ ဂျပန်ကို အရှေ့နိုင်ငံသားအဖြစ်နဲ့ ချစ်ပြီး ဂျပန်ရဲ့ စနစ်ကို ခွင့်ပြုမိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုအမှားတွေတော့ ရှောင်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကိုင်း ကျွန်တော်သွားဦးမယ်ခင်ဗျာ”

“ ဘယ်ပြန်မှာလဲ၊ ရဲဘော်တင်ထွန်းမှာ ပိုက်ဆံများပါသလား”

“ဘာလုပ်ဖို့ပါလဲခင်ဗျာ”

“ထမင်းဆိုင်သွားရအောင်လို့၊ အမဲသားဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ စားချင်တယ်”

“အဲဒီလောက်တော့ မပါဘူးဗျ”

“အေးလေ၊ ဒါဖြင့် ပါသလောက်ပေးခဲ့ပြီး ကျန်တာ အကြွေးထားတာပေါ့၊ လာ သွားကြမယ်”

သခင်စိုးက စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။

“ကျွန်တော် အကြွေးထားရမှာ အားနာတယ်ခင်ဗျ”

သခင်စိုးသည် ကျွန်တော့်အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ပြန်လေသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ရဲဘော်တင်ထွန်းဟာ ပစ္စည်းမဲ့မပီသတဲ့အချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ပစ္စည်းမဲ့ဆိုတာ ကြွေး ဘယ်မှာ ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ လာပါ ကျုပ်အသိဆိုင်ရှိပါတယ်။ ကျုပ် အကြွေးထားရင် ရပါတယ် ”

ကျွန်တော်သည် ထပြီး သခင်စိုးနောက်မှ လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရေကျော်လမ်းမအတိုင်း မခင်သစ်တို့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ကြရလေသည်။

မခင်သစ်၏အဒေါ် ဒေါ်ရွှေသစ်သည် အိမ်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ လွှဲရှောင်၍မရဘဲ နှုတ်ဆက်ရလေသည်။

“ရွှေရွှေ နေကောင်းရဲ့လား”

“အေး နေကောင်းတယ်။ မင်း ငါတို့အိမ်မလာတာ ကြာပါပကော ”

“ဟုတ်ကဲ့။ နိုင်ငံရေးအလုပ်တွေက ပူနေတာနဲ့ပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။ ဒေါ်ရွှေသစ်က လှမ်းမှာလိုက်၏။

“နက်ဖြန် အားရင် ခဏလာခဲ့ပါဦးဟေ့”

သနားစရာကောင်းသော မခင်သစ်၏ မျက်နှာကလေးသည် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တရေးရေး ပေါ်နေလေသည်။ မခင်သစ်အပေါ်တွင် ကျွန်တော် ပြုနေမိသောအပြစ်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားနေရလေသည်။

သခင်စိုးက တစ်စုံတစ်ရာ ကျွန်တော့်အား ပြောလိုက်လေသည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရချေ။

ကျွန်တော်သည် သခင်စိုးအား ခပ်ကြောင်ကြောင် တွေ့ကြည့်ပြီး-

“ဘာတဲ့ဗျာ”

“ဆရာဖေတို့နဲ့ ရဲဘော် တော်တော်ရင်းနှီးကြသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာဖေရဲ့ အယူအဆ ဝါဒသဘောတရားတွေဟာ တော်တော် ပဒေရာဇ်ဆန်တယ်။ ဝိဇ္ဇာပညာနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်။ အင်းအိုင်ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့တွေ သိပ်ယုံတယ်။ ရာဇဝင်ကို ကြည့်တဲ့နေရာမှာ လည်း ပဒေသရာဇ်အမြင်နဲ့ လုံးလုံးကြည့်တာပဲ။ ပဒေသရာဇ်ယဉ်ကျေးမှုကိုသာ အစွဲအလမ်း ရှိတယ်”

သခင်စိုးသည် ကျွန်တော်ရှိသေးနေသော ဆရာဖေအား ဝေဖန်ရာတွင် နည်းနည်းတော့ လွန်လာပြီ ဟု ထင်လာလေသည်။ မရဲတရဲဖြင့် ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“ရှေးဟောင်းဗမာ့ဂီတနဲ့ ဗမာ့အနုပညာတွေကို လေ့လာလိုက်စားတာကတော့ဖြင့် ကောင်းတယ် ထင်တာပဲ”

“ခက်နေတာက ရှေးဟောင်းဆိုရင် ပဒေသရာဇ်ယဉ်ကျေးမှုကို ဝေဖန်တဲ့သဘော မထားတဲ့အချက် ဖြစ်တယ်”

ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်တော်သည် သခင်စိုးမှာ ချန်ပီယံဆုရဖူးသော တယောသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖူးသည်ကို ပြေး၍ သတိရလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား တယောလုံးလုံး စွန့်လိုက်ပြီလား”

“အရင်းရှင်ပေါက်စ လူ့ပေါ်ကြော့တွေသာ တတ်နိုင်တဲ့အလုပ်ပါ”

ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်သော အချက်များတွင် သခင်စိုး၏ မိန့်ဆိုချက်များသည် ကျွန်တော့် စိတ်နှင့် မတွေ့လှပါ။ သို့သော် ခုခံပြောဆိုခြင်းမရှိ။ သခင်စိုးသည် ကျွန်တော်တို့၏ မှာက်စံဝါဒ ဆရာကြီး မဟုတ်ပါလော။ မှာက်စံဝါဒကို စွဲလမ်းနှစ်သက်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ မှာက်စံဝါဒ ဆရာကြီးနှင့် လျှာရှည်စရာ အကြောင်းမရှိဟု သဘောထားလိုက်ပေတော့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ပြီးနောက် မကြာပါ။ သခင်စိုးသည် အာဏာဖီဆန်မှုဖြင့် ထောင်ကျ သွားပါလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ မခင်သစ်တို့အိမ်သို့ မသွားလျှင် ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ဒေါ်ရွှေသစ်ကပင် တမင် မှာနေလေသည်။

မခင်သစ်။ အပြစ်ကင်းစင်သော မခင်သစ်။ ကျွန်တော်၏ အချစ်ကို ရိုးသားစွာ လက်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်သစ္စာကို အကြွင်းမဲ့ ယုံခဲ့သည်။ မမြေ့နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ အခြား မိန်းမ တစ်ဦးဦးနှင့် သော်လည်းကောင်း ကျွန်တော်သည် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မခင်သစ်မှာ တစ်ခွန်းတစ်စမျှ သံသယဖြစ်ဟန်မရှိ။ သူ့ရိုးသလို ကျွန်တော်က ရိုးလိမ့်မည်ဟု ထင်ရှာသည်။ သူ သစ္စာခိုင်သလို ကျွန်တော်ခိုင်လိမ့်မည် ထင်ရှာသည်။ မမြေ့နှင့် ရှုပ်ထွေးစွာ ဖြစ်နေသောကိစ္စတွင် ကျွဲ၍ကျွဲ၍ နစ်ပြီး လွန်လွန်သွားလေလေ၊ ကျွန်တော်ကား မခင်သစ်နှင့် မထိုက်တန်တော့ဘူး ဟူ၍ ထင်မြင်လာလေလေ ဖြစ်ပေသည်။ မခင်သစ်ထံသို့ လူကိုယ်တိုင် မသွား၊ စာဖြင့်လည်း မရေး။ သို့သော် အချစ်ကို ရုပ်သိမ်းကြပါစို့ဟုလည်း မပြောရက်သေး။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် မခင်သစ်အား မျှော်လင့်ချက်ပေးထားတုန်း ဖြစ်လေသည်။

မခင်သစ်မှာ မျှော်နေရာဦးမည်။ ပူပန်နေရာဦးမည်။ မထိုက်မတန်သောသူကို ထိုက်တန်သည်ဟု ထင်ရှာနေဦးမည်။

မခင်သစ်အား ကျွန်တော်က သက်သက် ဒုက္ခပေးနေသည်နှင့် မတူပါလား။ မတရား လုပ်နေ သည်နှင့် မတူပါလား။

“အချစ်ကို ရပ်စဲကြစို့” ဟု မခင်သစ်ထံ စာရေးအကြောင်းကြားကာ ပြတ်စဲလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်လိပ်ပြာလည်း သန့်မည်။ မခင်သစ်မှာလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် မှားသောမျှော်လင့်ချက် မထားတော့ဘဲ အပိုဒုက္ခတို့မှ ကင်းဝေးပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ခံစားနေသည့်အတိုင်း လက်တွေ့လုပ်တော့မည်ဟု ကလောင်နှင့် စာရွက်ကို ကောက်ကိုင်သောအခါ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးများသည် နာနေလေသည်။ လက်တွေ့က တုန် နေသည်။ “အချစ်ကို ရုပ်သိမ်းကြပါစို့” ဟု မရေးရက်။ ပြတ်စဲကြပါစို့ဟု မပြောနိုင်။ ပြီးတော့ “ပြတ်စဲကြစို့” ဆိုသော ကျွန်တော့်အဆိုသည် မခင်သစ်၏ နှလုံးသားကို သင်တုန်းမားနှင့် မွန်းနေသည်နှင့်များ တူနေမည်လား။

သို့ဖြင့် အတော်ကြာအောင် တွေ့နေလေသည်။ သို့ကလို တွေ့နေရင်း ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်အား မည်မျှချစ်နေသည်ကို တွေးမိလေသည်။

ဒါဖြင့် မခင်သစ်နှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုသဘောထားမည်လဲ။ ဘာစကားပြောမည်လဲ။ ဘယ်လို ပြုမူမည်လဲ။

အတော်ထူးဆန်းသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်နှိုက်က ကျွန်တော်သည် အာရုံလျှာရဲ့သာမက လက်ရဲဇက်ရဲလည်း ဖြစ်သည်။ စိတ်နှင့်လည်း ဖောက်ပြန်ချင်တိုင်း ဖောက်ပြန်၍ရသည်။ မမြင့်ဦးနှင့်ဆိုလျှင် ချစ်ရိပ်ချစ်ငွေပေးပြီး ရိတ်တိ ညုတုတု စာနှင့်ရေး၊ စကားဖြင့်ပြော၊ စိတ်အားဖြင့်လည်း ဖောက်ပြားလော်လည်ခဲ၏။ မခင်သစ်နှင့်မူကား ချစ်စကား ကြိုက်စကားများ စာဖြင့်ရေး၍သာ သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့၏။ ချစ်စကားကြိုက်စကား တစ်လုံးမျှ ပါးစပ်ဖြင့် မပြောဘဲ တကယ် ချစ်နေ၏။ လူချင်းတွေ့သော်လည်း လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ရန် ကား စိတ်ကူးထဲမှာပင် မထည့်ဖူးချေ။

သို့သော် မခင်သစ်အပေါ်မှာ ထားအပ်သော ကျွန်တော့်အချစ်သည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှ ဖြာထွက်နေဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အသည်းထဲမှာ ပျံ့လွင့်နေဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော့် အမူအရာ အားလုံးကို ဩဇာပေးနေဟန် ရှိလေသည်။ မခင်သစ်က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ထားအပ်သော အချစ်သည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်နေဟန်တူလေသည်။

ထို့ကြောင့် မခင်သစ်နှင့် မတွေ့ခင် ကျွန်တော့်စိတ်ကိုကျွန်တော် နိုင်ဖို့လိုလေသည်။ ခုတော့ မခင်သစ်အပေါ်တွင် ထားအပ်သော အချစ်က ကျွန်တော့်စိတ်ကို ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးနေသည်။

မခင်သစ်ကို မချစ်တော့ပါဘူးဟု စိတ်ကိုတုံးတုံးချနိုင်ရန် ဉာဏ်ရှိသူမျှထုတ်ပြီး အကြောင်းဆင်ခြင် ရှာဖွေသည်။ ဘာသာရေးဖြင့် လှည့်စဉ်းစားသည်။ တရားဖြင့် ဆင်ခြင်သည်။ နိုင်ငံရေး ဆင်ခြင် ဖန်တီးကြည့်သည်။

ပြီးတော့ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးသည်။ ရေးထားသောစာကို ပြန်ဖတ်ပြီး ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ရေးစီပြန်လေသည်။

သစ်သစ်

လူ့လောကမှာ ဖိုမတို့ရဲ့ အချစ်နှောင်ကြိုးဟာ တယ်ပြီး ရှုပ်ထွေးတယ်၊ လျှို့ဝှက်တယ်၊ ထွေပြားတယ်၊ ခိုင်လည်း ခိုင်မာလှပါပေတယ်။

ဒါ့ကြောင့်လည်း ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းရဲ့ အကျိုးကို ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ဆောင်ရွက်လိုတဲ့ ဘုရားအလောင်းများနှင့် ရဟန္တာ အလောင်းတော်တွေဟာ အချစ်နှောင်ကြိုးကို ဖြတ်တောက်ခြင်းဆိုတဲ့ စွန့်ခြင်းကြီးများကို ပြုတော်မူကြရတာပဲ ”

ခုအချိန်ဟာ မြန်မာပြည်နဲ့ မြန်မာလူမျိုးများအတွက် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း အသက်ဖြစ်စေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာဖြစ်စေ၊ အချစ်ဖြစ်စေ၊ စွန့်ခြင်းကြီးများ စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမယ့်အချိန် ဖြစ်တယ်။

သစ်သစ်ဟာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ထက်သန်ပြီး နိုင်ငံရေးအသိဉာဏ် ရှိသူတစ်ဦး ဖို့ အဲဒီအချက်ကို လုံးဝနားလည်ပြီးဖြစ်မယ်လို့ ကိုကိုယုံကြည်တယ်။

ကိုကိုဟာ နိုင်ငံရေးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး နောက်ဆံမငင်ဘဲ လုပ်နိုင် အောင် သစ်သစ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ စွန့်ခြင်းကြီးတစ်ခု လုပ်ချင်ပါတယ်။ သစ်သစ်အပေါ်မှာ ထားအပ်တဲ့ ကိုကို့အချစ်ကို ရပ်ဆိုင်းထားဖို့ပါပဲ။

ရပ်ဆိုင်းထားကြရအောင်နော်။

သို့ပေမယ့် ကိုကိုက သစ်သစ်ကို ညီမလေးအရင်းလို ချစ်နေပါ့မယ်။ သစ်သစ်ကလည်း အစ်ကိုကြီးအရင်းလို သဘောထားပါနော်။

အစ်ကိုကြီး

ကိုယ့်စာကိုယ် အတော်သဘောကျနေသည်။ စာပါ တရားသဘောများမှာ မြင့်မြတ်လှသည်။ နိုင်ငံရေး အကြောင်းပြချက်များမှာလည်း ယုတ္တိရှိလှပေရာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အခိုင်အမာ ယုံကြည်လာသည်။ တကယ့်မျိုးချစ်ကြီး တင်ထွန်းပါတကား။ စွန့်ခြင်းကြီး စွန့်နိုင်သော အာဇာနည် တင်ထွန်းပါတကား။

ကျွန်တော်သည် ရောင်စုံခဲတံတစ်ဘူးကို ဝယ်ပြီး ခဲတံများအောက်မှာ အထက်ပါစာကို ခေါက်ပြီး ထည့်ထားလိုက်၏။

မခင်သစ်တို့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်ရွှေသစ်အား အောက်ထပ်မှာပင် ဆေးပုလင်း တံဆိပ် ကပ်နေရင်း တွေ့ရလေသည်။ ဒေါ်ရွှေသစ်၏ မျက်နှာမှာ မသာမယာဖြစ်နေသောကြောင့် ထူးခြားနေ၏။ သည့်ပြင်အခါများမှာ ရွှေရွှေ၏မျက်နှာသည် မာရေကျောရေ နိုင်တတ်သည်။

“ရွှေရွှေ နေကောင်းရဲ့လား”

ဒေါ်ရွှေသစ်က ချောင်းဟပ်လိုက်ပြီး-

“နေကောင်းပါတယ်”

ရွှေရွှေ၏ အသံသည်လည်း ပျော့နေ၏။

ကျွန်တော်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန်သာ စိတ်စောပြီး လှေကားဆီသို့ သွားရင်း-

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် တံဆိပ်ကပ်နေသော ဆေးပုလင်းများကို ဘေးချထားပြီး-

“လာဦး၊ ဒီမှာ ထိုင်ဦး”

ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ရွှေရွှေထိုင်သော ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ဒေါ်ဒေါ်ရော၊ သစ်သစ်ရော မရှိကြဘူး”

“ဘယ်သွားကြသလဲ ရွှေရွှေ”

ရွှေရွှေသည် ပြောရမှာ စိတ်လေးနေဟန်တူသည်။ ကျွန်တော့်စိုးရိမ်ခြင်းကား ကြီးမားလာသည်။

“ဘယ်ကိုများ သွားကြလို့လဲခင်ဗျာ”

“မင်းဒေါ်ဒေါ်နဲ့ မောင်ရွှေဖေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ကွဲ့၊ ရန်ဖြစ်ပြီး မညွန့်က သမီးခေါ်ပြီး အိမ်က ဆင်းသွားတယ်”

“ဘယ်ကိုဆင်းသွားတာလဲ ရွှေရွှေ”

“ရွှေတိဂုံ အလယ်ပစ္စယံမှာ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ သီလရှင် ဒေါ်ဝဏ္ဏနေတဲ့ ဇရပ်ကို သွားတယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်ကား အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာပြီး အသံတွေပင် အက်ကုန်၏။

“ထင်တာပဲလား ရွှေရွှေ၊ သေသေချာချာ မသိဘူးလား”

“အဲဒီကိုပဲ သွားမှာပါပဲ။ မညွန့်ဟာ တစ်ရပ်တစ်ကျေးလည်း မသွားတတ်ဘူး၊ အဝေးဆုံးသွားရင် ကျောက်ဝိုင်းပါပဲ။ လင်မယားစိတ်ဆိုးရင် သီလရှင်ကျောင်း သွားနေတတ်တာပါပဲ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ်ထင်သလဲ ရွှေရွှေ”

“ဟဲ့ မောင်တင်ထွန်းရဲ့၊ စိတ်ဆိုးသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်ပြန်လာမှာလဲ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒီတံခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟောဗျာ”

“တစ်ယောက်ယောက်က ကြားထဲက လိုက်ခေါ်ရတယ်၊ မင်းကို ငါမှာလိုက်တာက မင်းဒေါ်ဒေါ်ကို သွားခေါ်စေချင်လို့ပဲကွဲ့၊ ခုနေဆိုရင် စိတ်ပြေလောက်ပါပြီ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဆယ်ရက်လောက်တော့ရှိပြီ”

“ဆရာဖေကော စိတ်ပြေပြီလား”

“ပြေလောက်ရောပေါ့ကွယ်၊ သူလည်း တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်ပေးဖို့ စောင့်နေတာပါပဲ”

ကျွန်တော်ကား ယခုအရွယ်ထိ လင်မယားရန်ဖြစ်ကြသည်များကို ကြုံတွေ့ဖူး၏။ သို့သော် ဘယ်လို ပြန်ပေါင်းထုတ်ကြသည်ကိုကား မကြုံဖူးသေးချေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာ-

“ဆရာဖေက အဲဒီလိုစောင့်နေတာ ရွှေရွှေက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“အင်း မညွန့်ကို သတိရတယ်လို့တော့ မပြောဘူးပေါ့၊ သမီးကို သတိရတယ်လို့တော့ ပြောတယ်၊ ဒါက စကားခေါ်တာပေါ့ကွယ်”

“ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြတာလဲ ရွှေရွှေ”

“ပြောလည်း မပြောချင်ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် မပြောချင်ပါဘူးဟု စကားစပြီး ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ဆရာဖေတို့ ရန်ဖြစ်ရသည့် အဖြစ် သနစ်စုံကို အားလုံးကုန် ပြောပြနေလေသည်။

“မောင်ရွှေဖေကလည်း မောင်ရွှေဖေပဲ။ သို့ပေမယ့် မညွန့်ဟာ ခုထိ အချိုးမပြောင်းဘူး၊ လင့် အပေါ်မှာ သည်းညည်းခံစိတ် မရှိဘူး။ ညားခါစကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ခု သမီးအပျိုဖြစ်တဲ့ အချိန် တော့လည်း ဒီအချိုးပဲ”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် ဘေးမှချထားသော ဆေးပုလင်းများကို တံဆိပ်ကပ်ရန် ကောက်ကိုင်ပြန် လေသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်နေသေးသဖြင့် ရှေ့ဆက်ပြောရန်မှာ ဝန်လေးနေလေသလားဟု ကျွန်တော် ထင်မိသေးသည်။

“မှတ်မှတ်ရရပဲ။ သစ်သစ်ကိုယ်ဝန်နဲ့တုန်းက ပထမဆုံးတစ်ကြိမ် လင်မယားရန်ဖြစ်ပြီး မညွန့် အိမ်ကထွက်သွားတယ်။ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြတာပဲ။ ဘာအကြောင်း ရယ်တော့ တိတိကျကျ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ငါကပဲ မောင်ရွှေဖေကို ဆုံးမရတယ်။ အစ်မနဲ့မယား၊ မယားကို ပိုအရေးပေးရမယ်။ အစ်မအပေါ် သာဖို့မပြောနဲ့၊ တန်းတူတောင် မထားရဘူးလို့ ငါက ပြောရတယ်။ ဒီနောက် ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်တော့ဘူး။ သစ်သစ်မွေးပြီးတော့လည်း မညွန့်က အိမ်မှာ ငါမရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ နားလည်လာတယ်။ ဒီတော့ သမီးယောက်မ တည့်ကြတာပေါ့။ အစစအရာရာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်ပါပဲ”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြီး-

“မင်းတို့အကြောင်းလည်း တိုင်ပင်ကြတာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာသည်ပင် ယ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မခင်သစ် နှင့် ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ဘွင်းဘွင်းကြီးများ ပြောနေလျှင် ခက်ရချေရဲ့။

“သစ်သစ် စကားတတ်ခါစက နောက်တစ်ကြိမ် လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြပြန်တယ်ကွဲ့။ မောင်ရွှေဖေ တို့ကျောင်းက ဆရာမတစ်ယောက်က သီချင်းဆိုတယ်၊ မောင်ရွှေဖေက ပတ္တလားတီးတယ်။ သူတို့ ကလည်း ခပ်တွဲတွဲ၊ မညွန့်ကလည်း ခပ်သည်းသည်းမို့ မသင်္ကာဖြစ်လွန်းတယ်။ ဒါနဲ့ ရန်ဖြစ် ကြတာပါပဲ။ အိမ်ကထွက်သွားတော့ လက်ထောက်ဆရာကလေးတစ်ယောက်က လိုက်ခေါ်ရတယ် ကွဲ့။”

“နီးတကျက်ကျက် ဝေးတသက်သက်ဆိုတာထဲက ထင်ပါရဲ့ ရွှေရွှေ ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ရန်တကျက်ကျက် ဖြစ်ကြတာကလွဲလို့ သူတို့လင်မယားမှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး။ အေး ယောက်ျားဆိုတာကတော့ ကိုယ့်အိမ်လှေကားမှာ သုံးထစ်ဆင်းပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ ငါလူပျိုလို့ ထင်သွားတတ်ကြတာတော့ ရှိသပေါ့။ အပြင်မှာ ပိုးချင်ပန်းချင်တတ်ကြသပေါ့”

ရွှေရွှေသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြန်လေသည်။

“မင်းတော့ အဲဒီယောက်ျားမျိုး မဖြစ်ချင်နဲ့နော် မကောင်းဘူး။ မောင်ရွှေဖေဟာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်လှေကားသုံးထစ်ဆင်းမိရင် လူပျိုဖြစ်သွားပြီ ထင်တတ်တာကလေး တစ်ခုပဲ။ ဘာမှ ကြီးတဲ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ သည့်ပြင်ယောက်ျားတွေ သည့်ထက်ဆိုးသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါက မညွန့်ကို ပြောပြပါတယ်။ သည်းညည်းခံပါလို့။ စိတ်သဘောထား ကြီးပါလို့။ မညွန့်က ငါ့ကို မောင့်ဘက်က ရှေ့နေလိုက်တယ်လို့ ပြောသေး တယ်။ ခု နောက်ဆုံး ဖြစ်ကြတာကတော့..”

ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးထိ အဖြစ်သနစ်များကို မကြားချင်တော့ပြီ။ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ် ပြီးကြပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နှင့် ဆရာဖေတို့ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပေါင်းထုပ်နိုင်ကြရန် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်အား ခေါ်ပေးပြီး သစ်သစ်ကလေးလက်ထဲသို့ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သောစာကို ထည့်ပေးရန်သာ စိတ်စော နေလေပြီ။

“ဒေါ်ဒေါ်နဲ့သစ်သစ်ကို ကျွန်တော်သွားခေါ်မယ် ရွှေရွှေ။ သူတို့နေနေတဲ့ သီလရှင်ဇရပ် ဘယ်နား မှာ ဆိုတာသာ သေသေချာချာ ညွှန်လိုက်ပါတော့”

ဒေါ်ရွှေသစ်က သေသေချာချာ ညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ချက်ချင်းပင် ဇရပ်သို့ လိုက်သွား လေသည်။

သစ်သစ်တို့တည်းခိုနေသော ဇရပ်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်ဇရပ် ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြီးသော်လည်း အတော်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အခြားဇရပ်များနှင့် မတူသော အချက်တစ်ချက်မှာ လေနှင့် အလင်းရောင် များများဝင်အောင် စီမံထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အချိန်မှာ နေ့ခင်းဖြစ်၍ နေပူပြင်းနေလေသည်။ သို့သော် အလယ်ပစ္စယံရှိ ထိုဇရပ်မှာ အေးရိပ်သာ ဖြစ်နေ၏။

မခင်သစ်ကား အောက်ထပ်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ စာဖတ်နေလေသည်။ စာအုပ် အပြည့်ပါသော ကျောင်းသွားလွယ်အိတ်ကို ကုလားထိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် သီလရှင်တစ်ပါးသည် ကျိန်းစက်လျက်ရှိလေ၏။

မီးဖိုဘက်တွင် အသက် ၅၀ကျော် ၆၀တွင်းမှာ ရှိမည်ဖြစ်သော ယောဂီမကြီးတစ်ယောက်သည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ဆေးလိပ်ဖွာနေ၏။

မခင်သစ်သည် စာမှာနစ်မြုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်အား မမြင်။

“သစ်သစ်”

သစ်သစ်သည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကော ရှိရဲ့လား”

သစ်သစ်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှိတယ်ဆရာရဲ့၊ ထိုင်လေ”

သစ်သစ်က သူ့ကုလားထိုင်ကိုပေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သင်ဖြူးပေါ်မှာသာ ထိုင်လိုက်သည်။

“သစ်သစ်ဖြင့် အံ့ဩနေတာပဲ၊ ဆရာ ဘယ်ကနေပြီး ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ခုတော့ သစ်သစ်မျက်နှာတွင် အံ့ဩခြင်းထက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် ပေါ်လွင်နေသည်။

“ရွှေရွှေတို့၊ နေကောင်းကြလား ဆရာ”

ကျွန်တော်က ရောင်စုံခဲတံဘူးကို ထုတ်ပေးရင်း-

“နေကောင်းကြပါတယ်”

သစ်သစ်က ရောင်စုံခဲတံကို လှမ်းယူသောအခါ ကျွန်တော့်အသံကို တိုးလိုက်ပြီး-

“အဲဒီထဲမှာ စာပါတယ်”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

သစ်သစ်ကအပြုံးဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့-

“သစ်မှာ ရောင်စုံခဲတံ လိုနေတာနှင့် အတော်ပဲ၊ မြေပုံတွေဆွဲမယ်လို့။”

သစ်သည် ရောင်စုံခဲတံဘူးကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကော ”

“အပေါ်ထပ်မှာ ရှိပါတယ်ဆရာ။ ခဏထိုင်ပါဦး။ သစ်သစ် သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် သစ်သစ်ဖတ်နေသော စာအုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဇိနတ္ထ ပကာသနီ။

သစ်သည် အပေါ်ထပ်မတက်မီ မီးဖိုဘက်မှာရှိသော ယောဂီမကြီးအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောခဲ့လေသည်။ ယောဂီမကြီးသည် ရေခွေးအိုးကို မီးထဲထိုးနေလေ၏။

အတန်ကြာတော့ ဒေါ်ဒေါ်ဆင်းလာလေသည်။ ဝင်းလက်နေသော ရှေ့သွားကြီးများ ပေါ်သည့် တိုင်အောင် ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ မောင်တင်ထွန်း၊ မလာမလာနဲ့ လာမယ့်လာတော့ ပုန်းနေရာကို ရှာလာတယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော် သူတို့ထံသို့ မသွားမလာနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်ကို စောင်းပါးရိပ်ခြည် ထည့်ပြောလိုက်သေးသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အဖြေရကျပ်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့်-

“နေကောင်းရဲ့လား ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဒေါ်ညွှန်သည် ကျွန်တော့်အနီးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး-

“အေး ကောင်းပါတယ်၊ မင်း ဘယ်ကလျှောက်လာသလဲ”

“ရွှေရွှေကလွတ်လိုက်လို့ လာတာပဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘာကိတ်” ဟု မေးပြီး စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေလေသည်။ သိလျက်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကလည်း ရိပ်မိသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း မဖုံးပါ။

“အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့လေ ”

ဒေါ်ဒေါ်ကား ဘာမျှမပြောဘဲ ပြုံးဖြဲဖြဲသာ လုပ်နေလေသည်။ ပြီးတော့ နောက်လှည့်ပြီး-

“သစ်သစ်ရေ ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ပါဟေ့ ”

သစ်သစ်ကား မီးဖိုချောင်ဘက်မှာ ရှိနေ၏။ ယောဂီမကြီးက ကော်ဖီဖျော်ရန် ပြင်နေလေသည်။

“အဘွားလေးဖော့ ဖျော်နေတယ် မေမေ ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်အား အိမ်ပြန်ချင်ပါလျက် ဟန်ဆောင်နေဖို့မလိုအောင် ဘေးတီး ပေးရလေသည်။

“ဆရာကလည်း ပြောသတဲ့ သမီးလွမ်းလှပြီတဲ့။ ပြီးတော့လည်း ဆရာကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်၊ မင်းဒေါ်ဒေါ်ကို သွားခေါ်ချေကွာတဲ့။ လွန်သမျှ ဝန်ချတောင်းပန်ပါ့မယ်တဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်ရာ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း လိုက်ရယ်နေလေသည်။

“မင်းဆရာ ဒီစကားမျိုးပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းက ပလီမနေပါနဲ့၊ သူပြောလည်း ငါက မယုံပါဘူး။ မင်းဆရာ နေတော့ ကောင်းရဲ့လား ”

“သိပ်ကောင်းဟန်မတူဘူး ခင်ဗျ ”

အမှန်အားဖြင့် ဆရာဖေအား ကျွန်တော် မတွေ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် အနည်းငယ် မျက်နှာညှိုးသွားပြီး-

“ဘာဖြစ်သတဲ့လဲ ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးခင်ဗျ။ ပြောလည်း မပြောဘူး ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ထိုအတောအတွင်း သစ်သစ်က နံ့သာပုဂံပျော်သီးများယူလာပြီး တည်ခင်းသည်။ နောက် မကြာမီ ကော်ဖီရောက်လာပြန်လေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်က မီးဖိုဘက်သို့ လှမ်းပြီး-

“မဖော့ရေ လက်ဖက်သုပ်လည်း ယူခဲ့ပါဦး”

ထိုအတောအတွင်း သီလရှင်ကြီး နိုးလာလေသည်။ သီလရှင်ဒေါ်ဝဏ္ဏမှာ ဝဝဖြိုးဖြိုး အရပ် အမောင်း ကောင်းကောင်း ဖြစ်သည်။ အသားလည်း ဖြူသည်။ ကြည်ညို နှစ်လိုဖွယ်ပင်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ဝဏ္ဏမှာ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နဲ့ကဲ့သို့ သွားနည်းနည်းခေါ၏။ ကျွန်တော်တို့အနီးမှာ လာရပ်ပြီး-

“ဒါက ဘယ်သူလဲ မညွန့်”

“မောင်တင်ထွန်းဆိုတာလေ”

“ဪ”ဟု အာမေဠိတ်ပြုပြီး ဣန္ဒြေရစ္စာ ခေါင်းညိတ်ပြီးနေလေသည်

ကျွန်တော်က သီလရှင်အား မော့ကြည့်လျက်-

“ဆရာဦးရွှေဖေနဲ့ ဒေါ်ရွှေသစ်တို့က ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နဲ့ သစ်သစ်တို့ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ လွှတ်လိုက် ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဒေါ်ဝဏ္ဏသည် ခေါ်နေသောသွားများ ပြုထွက်လာအောင် ပြုံးလျက်-

“အေး အေး ကောင်းတယ် လိုက်မှာပေါ့”

သားအမိသည် အိမ်ပြန်လိုက်ရန် စီစဉ်နေကြစဉ် ကျွန်တော့်မှာ တစ်နာရီမျှ စောင့်ရသေးသည်။ ထိုအချိန်အတွင်းတွင် မခင်သစ်သည် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး သူမသိသော စာများကို ကျွန်တော့်အား မေးနေသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်တို့သားအမိအား အိမ်သို့ပြန်ပို့ပြီးနောက် သူတို့နှင့် ခွာခါနီးတွင် မခင်သစ်အား-

“မြေပုံတွေ ပြီးအောင်ဆွဲထားနော်၊ ကိုယ် မနက်ဖြန် လာယူမယ်” ဟု မှာထားခဲ့လေသည်။

ရောင်စုံခဲတံဘူးထဲမှာ ထည့်ပေးလိုက်သော စာကို ပြန်ရန်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း မခင်သစ် သိလေသည်။

သမီးရည်းစား ဖြတ်စာ။

မခင်သစ်က ဘယ်သို့ တုံ့ပြန်လိမ့်မည်နည်း။

သူ့ရေးစပ်ပေးခဲ့ဖူးသော ကဗျာကလေးမှာ ရှေ့ပြေးနမိတ်ပဲဟု ယူဆကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရှာမည်လော။

ကျွန်တော့်အား ‘မသာလည်းတ၊ သာလည်းတ၊ ကမ္ဘာတန်ဆာ ငွေသော်တာ’ ဟု နိုင်းခေါ်ခဲ့သည်။ လမင်းကြီး မပေါ်လာလျှင် လွမ်းဆွတ်တသ မျှော်နေခဲ့ရသည်။ လမင်းကြီး ပေါ်လာလျှင်လည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ တသသနှင့် ကြည့်မဝ ရှုမဝ ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် လမင်းသည် တောင်ကျွန်းမှာသာ ထွန်းလင်းသည်မဟုတ်။ တောင်ကျွန်းမှ ကွယ်ပျောက်ပြီး မြောက်ကျွန်းသို့ ရောက်သွား ထွန်းလင်းတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ တောင်ကျွန်းသူ သစ်သစ်မှာ လွမ်းနေရစ်ပါလိမ့်မည်။

သစ်သစ်က သည်ကဗျာမျိုးကလေးကို ထပ်မံသီကုံးပြီး တုံ့ပြန်လိမ့်မည်လော။

သစ်သစ်ခမျာမှာ လွမ်းဆွေးနေမည်လော၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်း ဖြစ်နေရှာမည်လော။

သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်အကြောင်းပြချက်များမှာ မခိုင်လုံဟုဆိုပြီး အချစ်ကို ရုပ်သိမ်းရန် သဘောမတူဟု အယူခံနေဦးမည်လော။

သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော့်စာ၏ နောက်ကွယ်ရှိ ကျွန်တော့်အကြောင်းများကို မသင်္ကာမှုနောက်ပြီး အမျိုးမျိုးတွေးတောကာ မျက်မာန်ရှုနေလေမည်လော။

ကျွန်တော့်မှာ အမျိုးမျိုးတွေးတောကာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေလေသည်။ စာပေးမိသည်ကိုပင် မှားသွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်လာသည်။

မခင်သစ်အား ဤစာဖြင့် နှိပ်စက်မိပြန်လေပြီလားဟု သနားမိ၏။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ရွံရှာမိ၏။ မမြမှီနှင့် ခုလို ပြင်မရအောင် မှားရသည့်အတွက် ဤလို မခင်သစ်အား အထပ်ထပ်

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

အပြစ်ပြုရခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးမိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော မမြဲမီပါ စိတ်နာလာသလို ဖြစ်မိလေ၏။

ရေးမိသောစာကို ပြန်ရုပ်သိမ်းရမည်လား။

ရုပ်သိမ်း၍ မရတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် မခင်သစ်ထံမှ ပြန်စာကို ရရှိလေသည်။ စာတွင် ကျွန်တော့်အား ကျွန်တော်က သဘောထားစေချင်သလို ‘အစ်ကိုကြီး’ ဟု မခေါ်၊ ‘ဆရာ’ ဟုသာ ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဆရာ

ဆရာထံ သစ်သစ် ရှိသေလေးစားစွာ စာပြန်အပ်ပါသည်။ ဆရာစာကို သစ်သစ် ကောင်းမွန်စေစပ်စွာ ဖတ်ပါသည်။ လေးနက်စွာလည်း စဉ်းစားပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ယခုလို အရေးကြီးသော အခါမျိုးတွင် ယောကျ်ားကောင်း ယောကျ်ားမြတ်တို့သည် စွန့်ခြင်းကြီးမျိုးများကို လုပ်အပ်ပါသည်။ ရည်းစားသည် သစ်သစ်အား ဆရာ စွန့်ဖို့လို၍ စွန့်ခြင်းကို သစ်သစ်က မကန့်ကွက်သည့်ပြင် နိုင်ငံနှင့်အမျိုးအတွက် အကျိုးဆောင်ရွက်ရာတွင် ခုလို ဆရာအား သစ်သစ်က ပါရမီဖြည့်လိုက်ရသလိုဖြစ်သဖြင့် တစ်နည်းအားဖြင့် ဝမ်းသာမိသည်။

ဆရာဟာ နိုင်ငံရေးကို စွန့်စွန့်စားစား လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး လုပ်နိုင်ပါသည်။ သစ်သစ်ဆိုတဲ့ နောက်ဆင်စရာအရာ လုံးဝမရှိဟု အမှတ်ထားပြီး ဆောင်ရွက်ပါလော့။

သို့သော် နိုင်ငံရေး ဆောင်ရွက်သည့်အခါ ‘သတိတမံ ဉာဏ်မြေကတုတ်’ ဆိုသကဲ့သို့ သတိလည်း မြဲပါစေ။ ဉာဏ်လည်း သုံးနိုင်ပါစေ။ ပူးတွဲပါ ရှေးပညာရှိတို့၏ အဆိုအမိန့်များကိုလည်း လိုက်နာနိုင်ပါစေ။

သစ်သစ်

ထိုစာနှင့်အတူ ဗလာစာရွက် သုံးမျက်နှာအပြည့်မျှရှိသော ရှေးပညာရှိတို့၏ ရေးသားချက်များမှ အဆီအနှစ်ဖြစ်သော ကောက်နုတ်ချက်များကို ကူးယူရေးသားပေးလိုက်လေသည်။ ပုထွောဝါဒ

ဆုံးမစာ၊ လောကသာရ ဆုံးမစာ၊ ကုသပျို့၊ သံဝရပျို့၊ စာဏကျနီတိ စသော ကျမ်းများမှ ကောက်နုတ်ချက်များ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုပြန်စာကို ရရှိသောနေ့တစ်နေ့လုံး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ဘာမျှ မလုပ်နိုင်၊ မကိုင်နိုင်။ ဘယ်မျှ မသွားနိုင်၊ မလာနိုင်။ သစ်သစ်၏ စာကလေးကို အခေါက်ခေါက်ဖတ်သည်။ ဆုံးမစကားကို အကြိမ်ကြိမ်မှတ်သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေလိုက်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ခွေလိုက်၊ တစ်ခွေတည်းခွေပြီး တွေဝေစဉ်းစားနေလေသည်။ စွန့်လွှတ်လိုက်မိသော မခင်သစ်အား နှမြောနေလေသည်။

ပညာရှိများ၏ အဆိုအမိန့် ကောက်နုတ်ချက်များကို ဗလာစာရွက် ၂ရွက်၊ စာမျက်နှာ သုံးဖက်တွင် ရေးထားရာ တစ်ဖက်မှာ လပ်နေ၏။ ထိုဘက်တွင် စာကြောင်းကလေးတစ်ကြောင်း ရေးထားပြီး ခြစ်ဖျက်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခြစ်ဖျက်ထားသည့်ကြားမှ မရရအောင် ထိုစာကြောင်းကလေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ-

“ဪ..... အရွယ်နှင့်သောက မမျှပါတကား” ဟူ၍ တွေ့ရလေသည်။ မခင်သစ်၏ ရင်တွင်းမှ ပွင့်ထွက်လာသော အကြောင်းကလေးပင်တည်း။ ပွင့်ထွက်လာပြီး စာနှင့်ရေး ညည်းညူပြီးကာမှ ခြစ်ဖျက်၍ဖုံးရန် ကြိုးစားထားရှာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့စက မခင်သစ်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ခု ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ကျော်သာ ရှိဦးမည်။ တကယ်ပင် အရွယ်နှင့်သောက မမျှရှာ တကား။ ။

၆၂

အပြစ်မှထွက်လာသော အပုပ်နံ့.

ရန်ကုန်မြို့တွင် လေကြောင်းဘေးရန်ခိုလှုံရေး အစီအစဉ်များ စတင်လုပ်လျက် နေလေပြီ။

ရန်ကုန်မြို့နီစပယ်က လေကြောင်းဘေးရန် ခိုလှုံရေးဂူများ ဆယ့်တစ်နေရာမှာ လုပ်ရန် ခွင့်ပြုလိုက် လေသည်။

ပြည်သူပြည်သားများ စိုးရိမ်တကြီး အထိတ်တလန့် မဖြစ်ကြစေရန် မြန်မာပြည်၏ အရှင်သခင် ဗြိတိသျှအစိုးရတို့သည် စစ်ကြီးမှာ အရှေ့ဘက်သို့ ကူးစက်မလာနိုင်ပါဟု အာမခံစကားများ ကြေညာနေလေသည်။ သူတို့သည် ဂျပန်နှင့် စစ်ဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိဟုလည်း တကယ် ထင်ကြသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း ပြောဆိုနေကြလေသည်။

လူအများမှာ စစ်ကြီးကို ဝိုးတိုးဝါးတားအားဖြင့် ကြောက်သော်လည်း အင်္ဂလိပ် စစ်ရှုံးနေခြင်း ကြောင့်ပင် ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နယ်များ၌လည်း လျှို့ဝှက်ရေး မြေအောက်တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ခွဲများကို အနံ့အပြား စတင်ဖွဲ့စည်းနေကြလေပြီ။

မြေပေါ်မှ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကလည်း အတော်ပင် ဆူပူလှုပ်ရှားလာခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာဘမော်၊ သခင်ဘဟိန်းနှင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့ သုံးဦးသား ရေးကြသော ‘ကမ္ဘာစစ်နှင့် ဗမာ’ ဟူသော စာအုပ်ကလေး ထွက်လာလေသည်။ “အရေးကြီးပြီ သွေးစည်းကြစို့”၊ “အခါအား ဖြင့်လည်း အရေးကြီး၊ ကိစ္စကလည်း အရေးကြီး၊ ရေးသူများကလည်း အရေးကြီး၊ ထို့ကြောင့် ဝယ်ရန် အရေးကြီးသည်” စသည်ဖြင့် ကြော်ငြာကာ စာအုပ်တစ်အုပ် သုံးပြားဖြင့် ရောင်းလေရာ လွန်စွာ တွင်ကျယ်လေသည်။ စစ်ကြီးမှာ ဗမာက အမြတ်ထုတ်ရန် ညွှန်ကြားသော စာအုပ် ငယ်ကလေး ဖြစ်၏။ ‘အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာ့အချက်’ ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်ကို အတည်ပြုထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မြေပေါ်မြေအောက် စည်းရုံးမှု လှုပ်ရှားကြရုံမက နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်ရန်မှာလည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်နေကြလေပြီ။

ဦးဘလွင်၊ ဦးဘချို၊ သခင်နု စသော ခေါင်းဆောင်ကိုယ်စားလှယ်များက တရုတ်ပြည်သို့ ချစ်ကြည်ရေးမစ်ရှင် သွားခဲ့ကြသည်။ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ ကိုဘဟိန်း စသူတို့က အိန္ဒိယကွန်ဂရက်သို့ လေ့လာရေးမစ်ရှင် သွားခဲ့ကြလေပြီ။

သခင်အောင်ဆန်းသည် အဖမ်းမခံ၊ ပုန်းအောင်းနေပြီး မြေအောက်တော်လှန်ရေးလှုပ်ငန်းများ လုပ်နေရာမှ ကျွန်တော်တို့ပင် သတင်းအစအန မကြားရတော့ချေ။ အတော်ကြာမှ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားပြီဟု အရိပ်အမြက် သိကြရလေသည်။

လွှတ်တော်နိုင်ငံရေးမှာကား ရှက်စရာပင် ကောင်းသေးတော့၏။ အော်ယူဝဆိုသော တရုတ် မျက်နှာကြီး လူဆိုးတစ်ယောက် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နန်းရင်းဝန် ဦးပုနှင့် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးဘဖေတို့ လူသိနတ်ကြား လွှတ်တော်မှာ စကားများကြလေသည်။ ဦးဘဖေ ရာထူးမှ နုတ်ထွက် ရသည်အထိ ဖြစ်စေခဲ့သော အမှုဖြစ်လေသည်။

လွှတ်တော်အမတ်များ လာဘ်စားခြင်း၊ မဲရောင်းမဲဝယ်လုပ်ခြင်းများ အနံ့တထောင်းထောင်း ထွက်အောင် ပြန့်ပွားလာသဖြင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ကော်မတီများ ခန့်ရလေသည်။

ဦးပုနှင့် ဦးဘဖေ ရန်ဖြစ်သည်ကို အမြတ်ထုတ်ပြီး ဦးစောသည် နန်းရင်းဝန် ဖြစ်လာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များကား ထိုအဖြစ်အပျက်များကြောင့် လွှတ်တော်နိုင်ငံရေးကို စက်ဆုပ် ရွံရှာကြ၏။ လူကြီးနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များအား မုန်းတီးကြကုန်၏။

သခင်ဘဟိန်းက ကျွန်တော့်အား တွေ့ချင်သည်ဆိုသဖြင့် ကိုအေးငွေနှင့်အတူ လိုက်သွားရလေ သည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲမှ စီးလာသော ဘတ်စ်ကားသည် မြေနီကုန်းကို လွန်ပြီးလာသောအခါ ကိုအေးငွေက ပြည်လမ်းကြီး၏ ညာဘက်ရှိ အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“ဒီအိမ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“သိတယ်လေ၊ ကိုလှရွှေတောင် မခင်ရီနဲ့ ညားပြီးခါစ ခဏနေသေးတယ်လေ။ ခုတော့ ကိုသိန်းဖေ လည်း မနေတော့ဘူး၊ ကိုလှရွှေလည်း မနေတော့ဘူး”

“ကိုသိန်းဖေ ဘယ်ပြောင်းသွားပြီလဲ”

“ကိုသိန်းဖေက ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလုပ်နေတော့ တာမွေပြောင်းသွားပြီ၊ ကိုလှရွှေကလည်း ဆရာဝန် ဖြစ်သွားတော့ အလုပ်နဲ့နီးရာ ပြောင်းသွားပြီ”

“သူတို့တစ်တွေဟာ နိုင်ငံရေးနဲ့ ဝေးသွားပြီ ထင်တယ်နော်”

“ခုတော့ ခပ်ဝေးဝေးပဲ၊ သို့ပေမယ့် လုံလုံးကင်းရှင်းတဲ့သဘော ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအား နိုင်ငံရေး စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှေ့တန်းမှနေပြီး မဆောင်ရွက် ကြဘဲ ခပ်ကင်းကင်းဖြစ်နေကြသဖြင့် အပြစ်တင်လိုသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းလည်း ဖြစ်ရ သည်။

မဟာမြိုင်လမ်းထိပ်မှာ ဘတ်စ်ကားရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆင်းကြသည်။

ဒေါ်ကြီးကြီးလမ်းနှင့် ပြည်လမ်းထောင့်တွင် ဧရာမအိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိလေသည်။ ထိုအိမ်ကြီး ဆီသို့ ကားတစ်စီးပြီးတစ်စီး ဝင်လျက်ရှိသည်။

ကိုအေးငွေ-

“အဒိ အိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူနေတယ်ဆိုတာကော သိရဲ့လား”

“သိတာပေါ့၊ ဆာအမ်အေမောင်ကြီး နေတယ်မဟုတ်လား”

ထိုအချိန်တွင် ဆာအမ်အေမောင်ကြီးသည် ရိုသေလေးမြတ်အပ်သော ဘုရင်ခံမင်းမြတ်၏ ကာကွယ်ရေးဌာန အတိုင်ပင်ခံ အပိုကောင်စီလာ ဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။ တကယ့် ကာကွယ်ရေးဌာန ကောင်စီလာလူကြီး ဆာဥန်ဂိုက်စ်အပြင် အပိုခန့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှ စစ်နယ်ချဲ့သမား၏ စစ်ပွဲကြီးကို မြန်မာတို့က အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကန့်ကွက်လျက်ရှိကြရာ အကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့အား ကာကွယ်ရေးဌာနတွင် တာဝန်အပ်နှင်းခြင်း မရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆာအမ်အေမောင်ကြီးအား ဤရာထူးသို့ ခန့်အပ်လိုက်ခြင်းမှာ ဗြိတိသျှ

စစ်အားထုတ်မှုတွင် မြန်မာများ ပါဝင်ကူညီကြစေရန် ဝါဒဖြန့်သည့်အနေဖြင့် ခန့်အပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမား၏ စစ်ကြီးကို ဆန့်ကျင်နေကြသော ကျွန်တော်တို့သည် ဆာ အမ်အေမောင်ကြီးအား နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိစာရင်းတွင် သွင်းထားလိုက်ကြလေသည်။

ကိုအေးငွေက လမ်းတစ်ဖက်သို့ မကူးမီ လမ်းရှင်းမရှင်း မျှော်ကြည့်ရင်း-

“ဒီ အလိုတော်ရှိကြီးတွေ ဘာများ အောင်ပွဲခံနေကြတယ် မသိဘူး”

“အလိုတော်ရှိ ဆိုတာတွေကတော့ ကိုယ်ရာထူးရမယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည် ကျွန်သက်ပိုရှည်မှာကို ထည့်တွက်မနေကြပါဘူး၊ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီး ကမ္ဘာတည်ပါစေလို၊ ကြွေးကြော်ပြီး သစ္စာတော် ခံကြတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းရှင်းသွားသည်နှင့် တစ်ဖက်သို့ ကူးကြသည်။ နောက် မြေနုလမ်းထဲသို့ ဝင်ကြလေသည်။

မြေနုလမ်း၏ ဘယ်ဘက်မှာ တစ်ထပ်အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိ၏။ အမိုးမှာ ဆေးနီ၊ တံခါးပေါင်နှင့် ဝရန်တာများကို ဆေးဖြူသုတ်ထားပေရာ ပန်းချီကားထဲက အိမ်ကလေးနှင့် တူနေလေသည်။

ထိုအိမ်မှာ ကိုဘဟိန်းနေလေသည်။

ကိုဘဟိန်းသည် ဝရန်တာသို့ထွက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ် အပေါ်ထပ်မှ ဆရာဖြစ် အတတ်သင်ကျောင်းသူ မခင်ကြီးနှင့် မျက်စိချင်း ထိတွေ့ စွဲမက်ခဲ့ လေသည်။ ထို့နောက် လူချင်းတွေ့ဆုံ၍ အရူးအမူး ချစ်ကြိုက်ခဲ့လေသည်။ အဆုံးသတ်တွင်ကား ဆရာမလောင်းကလေး မခင်ကြီးအား ဆရာဖြစ်အတတ်ကိုပင် ပြီးဆုံးအောင် သင်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ လက်ထပ်ယူလိုက်လေသည်။

ကိုဘဟိန်းသည် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုဘဟိန်း၏အိမ်ကား သားမရှိ မယားမရှိ လူလွတ်များ စုရုံးနေထိုင်ရာနှင့်သာ တူလေသည်။ လက်ရှိ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ၊ ကျွန်တော်တို့လို ကျောင်းမှထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးထဲရောက်နေသူများနှင့် အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် များ အဝင်အထွက် များလှလေသည်။

ထိုနေ့တွင်ကား အိမ်ထဲမှာ ကိုဘဟိန်းတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ သူသည် ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် စိတ်အေးလက်အေးထိုင်လျက် နေရှင်နယ်ဖရန်. (National Front) ဆိုသော အိန္ဒိယပြည်မှ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်မိသောအခါ သူက ဂျာနယ်ကို ချထားလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိ လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဂျာနယ်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း-

“ဒါက ဘယ်ကထုတ်တာလဲဗျ”

“အိန္ဒိယမှာရှိတဲ့ တိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတွေက ထုတ်တာပဲ၊ အိန္ဒိယကို ကိုယ်တို့ ရောက်တုန်းက မှာထားခဲ့တာနဲ့ အခု သူတို့က ပို့ပေးနေတယ်”

ကိုအေးငွေကား ဂျာနယ်တွင် စိတ်မဝင်စားချေ။ အလုပ်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်တော့ ယူဂျီဆင်းမှာလဲ၊ ခင်ဗျားအခြေအနေဟာ လုံခြုံတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မထင်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်လှဖေ၊ ကိုထွန်းရှိန် စသူတို့သည် ယူဂျီခေါ် မြေအောက် လုပ်ငန်းသို့ ကူးပြောင်းသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုဘဟိန်းက မီးခိုးလိပ်များကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး-

“ခု ဆီမီးယူဂျီပဲဗျ”

ကိုအေးငွေသည် သရော်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း မြေအောက်တစ်ပိုင်း မြေပေါ်တစ်ပိုင်းဆိုတာ ပေါ်နေတဲ့အပိုင်းကနေပြီး ဖမ်းသွားတတ် တယ်နော်။ ခင်ဗျားက မိန်းမနားက မခွာချင်တာနဲ့ လုံးလုံး ယူဂျီမသွားတာနဲ့ တူတယ်”

ကိုဘဟိန်းသည် ချစ်စရာကောင်းသော အပြုံးဖြင့်-

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ့်လူရာ၊ ယူဂျီလုံးလုံးသွားဖို့ လိုရင် မိန်းမပါ ခေါ်သွားမှာပေါ့ ဟဲဟဲ”

ကိုအေးငွေကား ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

ကျွန်တော်က စကားကြောကို ပြောင်းသွားစေရန် ကြားဝင်၍-

“မြို့မဆရာကြီး ဦးဘလွင်တို့ အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှုအသင်းတွေ ဖွဲ့တာ ဘယ်လိုနေသလဲ အောင်မြင် ရဲ့လား”

“အတော်အတန်တော့ အောင်မြင်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ ရာဘင်ဒြာနတ်တဂိုးတို့၊ ပန်ဒစ်ဂျဝါဟလာ နေရူးတို့က ဒီကိစ္စမှာ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက် ပြောနေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်း သူတို့ကိစ္စနဲ့ ရှုပ်နေတော့ တရုတ်ကိစ္စမှာ စေတနာမေတ္တာထားကြောင်း စတိလောက်သာ လုပ်ပြနိုင်တာပါပဲ။ ကိုယ်တို့လည်း ဘာထူးသလဲ”

“ခင်ဗျား တရုတ်ဗမာ နယ်စပ်ဆီ သွားတာလည်း ဒီသဘောလောက်ပဲ စတိပဲပေါ့နော်”

ကိုဘဟိန်းသည် စီးကရက်ကို ဖွာပြီး ခဏကြာငေးနေသေးသည်။

“အင်း စတိသဘောလည်း ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုက တရုတ်ပြည်က ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ အဆက် ရလိုရငြားဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အဆက်တွေက တယ်ပြီး ခြေခြေမြစ်မြစ် မရှိဘူး။ ဗမာပြည်မှာ အများဆုံး လုပ်နေကြတဲ့ တရုတ်တွေက ကိုမင်တန်းတွေပဲ များတယ်”

ကိုအေးငွေကား ဘာမျှမပြော။ သူ့ဘာသာသူ တွေးချင်ရာ တွေးနေဟန်တူသည်။

“ကိုဘဟိန်းရဲ့ ကိုမင်တန်းတွေလည်းပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့လွတ်လပ်ရေးကို လိုလားတာပဲ မဟုတ် လား။ မနစ်က တရုတ်ပြည်က ကိုမင်တန်း ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လာတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ထဲမှာ စင်ကာပူက တရုတ်သူဌေးကြီး တန်ကာကီး ဆိုတာတောင် ပါလာသေးတယ်လေ။ အာရှရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို တရုတ်ပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ ဗမာပြည် ပေါင်းပြီး အသိ အမှတ်ပြုပြီး လွှင့်ခဲ့တယ်”

“ကိုမင်တန်းလည်း ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကို လိုလားတာထဲ ပါမှာပဲ။ သို့ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ရဲ့ ငြိငြင်မှု ကို ခံပြီး ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကို ဇွတ် ကူညီမယ်တော့ မထင်ဘူး။ တရုတ်ကွန်မြူနစ်တွေကသာ ကူမယ်”

အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏သံသယဖြင့် ကိုဘဟိန်းအား လှုပ်လိုက်သည်။

“တရုတ်ကွန်မြူနစ်တွေက ကူညီမယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျား သေသေချာချာ ပြောနိုင်ရဲ့လား။ အထောက်အထား ခြေခြေမြစ်မြစ် ရှိရဲ့လား။”

ကိုဘဟိန်းသည် ခပ်ရှည်ရှည်ကျန်သေးသော စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲမှာ ခေါင်းစိုက်၍ ချေရင်း-

“ကိုယ့်လူကလည်း သင်တန်းတွေဘာတွေလည်း တက်ပြီးပြီ၊ စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ထားတယ်၊ ဒါနဲ့လည်း ကွန်မြူနစ်သဘောအခြေခံကို နားမလည်သေးဘူး။ ကွန်မြူနစ်ဆိုတာ နယ်ချဲ့အားလုံးကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းမယ့်လူတွေဖြစ်တယ်။ ဂျပန်နယ်ချဲ့၊ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့၊ ဘယ်နယ်ချဲ့မှ ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ကို အပြတ်နံ့မယ့် ကိုယ်တို့ကို တရုတ်ကွန်မြူနစ်က မကူညီဘဲ နေပဲ့မလား။”

ကျွန်တော်ကား တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပြည်လည်ချေပနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်နေသည်။ ကိုဘဟိန်းက ကျွန်တော်အား ဘာကြောင့်တွေ့လိုသည်ကို မေးတော့မည်ဟု စဉ်းစားနေလေသည်။ သို့သော် ကိုဘဟိန်းက စကားပြန်ကောက်သည်။

“သို့ပေမယ့် ကိုယ်တို့က တရုတ်အကူအညီမရလို့ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားကို အပြတ်မနံ့ဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့အကူအညီနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်ကိုတော့ ဒီပွဲမှာ အပြတ်နံ့ရမှာပဲ”

ငြိမ်နေခဲ့သော ကိုအေးငွေက ထိုအခါတွင်မှ ကြားဝင်လိုက်လေ၏။

“အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို အပြတ်နံ့ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ရဲဘော်တင်ထွန်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုယ်တို့မှာ လူအားရှိပါရဲ့၊ လူနဲ့ချည်း မပြီးဘူး၊ ငွေနဲ့လက်နက် အားကြီးလိုတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့ဆီကဖြစ်ဖြစ် ပြင်ပအကူအညီကို ရအောင်ယူရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်”

ကိုဘဟိန်းက ကျွန်တော့်ကို မှာခြင်းမှာ ပြင်ပအကူအညီရယူရေးနှင့် ပတ်သက်နေသလောဟု ထင်လာလေသည်။

“ကိုဘဟိန်း ကျွန်တော်နဲ့ အထူးတွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

ကိုဘဟိန်း၏မျက်နှာမှာ ပြောင်းသွားလေသည်။ စိတ်မချမ်းသာသော မျက်နှာနှင့် အားနာသော အမူအရာများမှာ ထင်ရှားနေသည်။ ကိုအေးငွေကား ကျွန်တော်တို့အား မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲပြီး နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသည်ဟု ထင်လာ၏။ တော်တော်နှင့် စကား မပြောကြ။

နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ အိမ်တွင်းက အလင်းရောင်မှာ ပျော့သွားလေပြီ။ သို့သော် ပူအိုက်ခြင်းကား လျော့မသွားချေ။

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျ” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်မေးလိုက်သည်။

ကိုဘဟိန်းက မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့်-

“ပြောချင်တဲ့ကိစ္စက ရဲဘော်တင်ထွန်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာမှာ ကိုယ်တို့က ဝင်စွက်ရတာတော့ မကောင်းဘူး ဝမ်းလည်းနည်းတယ်”

ကျွန်တော့်ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။ ဘယ်ကိစ္စမျိုးဖြစ်၍ ဤလိုစကားပျိုး၍ နေသနည်း။

“သို့ပေမယ့် ရဲဘော်တင်ထွန်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဖြစ်လို့ ကိုယ်တို့က နှုတ်ပိတ်နေမယ် ဆိုရင် ရဲဘော်မှာသာ နစ်နာစရာရှိတယ်။ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် ပြောရ တာပါပဲ။ သည်းညည်းခံပေါ့ ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော်က လှုပ်ရှားသောအသံဖြင့်-

“ပြောသာပြောပါဗျာ၊ ပြောစရာရှိသလောက်”

“သတင်းတစ်ခု ကိုယ်တို့လူစုထဲမှာ ဖြစ်နေတယ်။ ရဲဘော်တင်ထွန်းဟာ လင်ရှိမယား တစ်ယောက် နဲ့ မှားယွင်းဖောက်ပြားနေသတဲ့။ ဟုတ်ရင်လည်း ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့၊ မဟုတ်ရင်လည်း ဒီလို မကောင်းသတင်း ပပျောက်သွားအောင် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့။”

ကျွန်တော်ကား သည်စကားကို လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့။ သည်အကြောင်းကို မမြေ့နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှတစ်ပါး ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတွင် သိသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အတွေးအတောပင် ရပ်သွားလောက်အောင် အံ့ဩသွားလေသည်။ ဘယ်လို ပြန်ပြောလိုက်ရ

ပါမည်လဲဟု မတွေးနိုင်။ ဘယ်လိုမျက်နှာအမူအရာ ထားလိုက်ရပါမည်လဲဟုလည်း မတွေးနိုင်။ အတန်ကြာအောင် ကြောင်နေမိ၏။ ငေးနေမိ၏။

ကိုဘဟိန်းက ဆက်ပြောနေ၏။

“ကိုကြီးနုရေးတဲ့ ပြဇာတ်ညွန့်ပေါင်းမှာ ဒီလိုပြစ်မှုမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတယ်။ အတော်ပဲ ရှုတ်ချထားတယ်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို စောင်းမြောင်းထားတယ်။ သူများ သားမယားနဲ့ စိတ်ချထားလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ တိုင်းပြည်ကို စိတ်ချထားနိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။”

သူ ဆက်ပြောနေသည်။ သူ့အသံကို ကျွန်တော် ကြားနေသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေ ဆောင်နေသည် ဟုကား ကျွန်တော် တွေးတောမရတော့ချေ။ သို့သော် ပထမမဏများ၌ ရပ်သွားသော ကျွန်တော့် ဦးနှောက်သည် မြင်းပြေးသလို ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးနေလေသည်။ မည်သူ သိသွားလေသနည်း။ ဘယ်မျှထိ သိသွားသနည်း။ ကားမောင်းသမားလော၊ ဒရပ်မိလော၊ ကိုအေးငွေလော။ ကိုအေးငွေ ကတော့ မမြေမှီကို မြင်ဖူးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်သည်ကို အနည်းငယ်သိသည်။ ကျွန်တော်တို့ အတွင်းရေးကိုကား လုံးဝမသိ။ ရှမ်းပြည်သို့ အတူသွားကြသော သိန်းသိန်းနှင့် မချိုတို့ ရိပ်မိ သိရှိကြလေသလော။ သို့သော် သိန်းသိန်းကား ရိပ်မိသိရှိသည့်တိုင်အောင် အခြားသူတွေကို အရိပ်အမြွက်မျှပင်လည်း ပြောမည်မဟုတ်။ သိန်းသိန်းမှာ မမြေမှီ၏ ရုပ်သေးရုပ်သာ ဖြစ်သည်။ မချိုကား ဆွဲအပြီး နားထိုင်းနေသောကြောင့် ရိပ်မိဦး၊ ဘာမျှပြောနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ သတင်း သည် ဘယ်မျှ ပျံ့လွင့်နေပြီနည်း။ ဘယ်လောက်ပုပ်အောင် ပြောနေကြပြီလဲ။ နာတာရှည် ရောဂါဖြင့် လှဲနေသော ဦးထွန်းဝင်း၏ အိပ်ရာဘေးသို့ပင် ထိုအပုပ်နံ့ ရောက်လေပြီလော။

ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်ကို မေးခွန်းအများသည် ဆူညံလျင်မြန်စွာ တီးခေါက်နေကြ၏။ ဘယ် မေးခွန်းကိုမျှလည်း ပြောအောင် မဖြေနိုင်။ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်အိုက်သလောက် ကိုယ်အိုက်လာ လေသည်။ ချွေးတွေ ပြန်လာသည်။

ကိုဘဟိန်းသည် ဘယ်တုန်းက အပြောရပ်သွားသည် မသိ။ သို့သော် သူ၏ ဆိတ်ငြိမ်နေခြင်းကို သူ့ဘာသာ ဖျက်လိုက်တော့မှ သူ ဆိတ်ငြိမ်နေခဲ့ခြင်းကို ကျွန်တော် သိတော့သည်။

“အေးလေ၊ ကြားတဲ့အတိုင်းဟုတ်ရင်လည်း ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ရုံပေါ့။ ရင်းနှီးတဲ့ လူအချင်းချင်း အကြံပေးတာပါ”

“ကြားတဲ့အတိုင်း ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ ကိုဘဟိန်းရဲ့၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

ကိုဘဟိန်းကား ပြူးတူးကြောင်တောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ခုထိ ဘာမျှမပြောသေးသော ကိုအေးငွေ ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ရဲဘော်တင်ထွန်းရဲ့၊ ဘယ်သူပြောတယ် ဘယ်ဝါပြောတယ် မေးမနေနဲ့တော့၊ သူပြောငါပြော များနေတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်လာလို့ ရင်းနှီးတဲ့လူအချင်းချင်း သတိပေးတာပဲ”

ကျွန်တော်က မူမမှန်သော်လည်း မာကျောသောအသံဖြင့်-

“ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့က ရိုးရိုးရင်းနှီးတာကို လူတွေက ချဲ့ကားပြီး ပြစ်မှု ကျူးလွန်တယ်၊ ဖောက်ပြားကြတယ်လို့ ပြောနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကဖြင့် ဒီလိုစွပ်စွဲချက်မျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတယ်။ ခုခေတ်လူတွေဟာ သဘာဝကိုက အပုပ်နဲ့ကို ပိုကြိုက်ကြတယ်”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုကျွန်တော် အံ့သြမိသည်။ ဘယ်မျှ မြောင်လိမ်ရဲသနည်း။ ဘယ်မျှ ပီရိစ္စာ မုသား စကား တီထွင်တတ်သနည်း။

“ပြီးတော့ ကိုဘဟိန်းရဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗမာလူမျိုးတွေ အောက်ကျနောက်ကျနိုင်မှု တစ်ခု ပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံမှာက ယောကျ်ားနဲ့မိန်းမ ရိုးရိုးခင်လို့ တွဲတယ်၊ သွားအတူ လာအတူ လုပ်တယ်ဆိုရင် အတင်းမပြောကြဘူး၊ ချဲ့ကားမပြောကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေကတော့ ချဲ့ကားကြတယ်၊ အတင်းအဖျင်း ပြောကြတယ်။ လက်နဲ့ထိမိကြရုံနဲ့ ဗိုက်ကြီးသွားပြီလောက် ပြောကြတာပဲ”

ကိုဘဟိန်းသည် ကျွန်တော့်အား ယုံသွားဟန်ရှိသည်။ တောင်းပန်လိုသည့် ဟန်ပန်၊ ပြုံးချိုသည့် မူရာဖြင့်-

“အေးပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ မဟုတ်ရင်လည်း နည်းနည်းတော့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်။ လူတွေ ကိုက ပိုပြောတတ်တာ အမှန်ပဲ။ သို့ပေမယ့် ပြောစရာမဖြစ်အောင် နေတတ်ရမယ်။ လူငယ် နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ လူကြီးနိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ အစစအရာရာ ကွာခြားရမယ်။ လူကြီး နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပျက်ပုံကိုတော့ တိုင်းသိပြည်သိမို့ စက်ဆုပ်နေကြပြီ၊ လူငယ် နိုင်ငံရေးသမားတွေ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ကောင်းဖို့လိုတယ်။ ကဲ ကဲ ဒါပါပဲ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုယ်တို့လည်း စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ အချင်းချင်းဆိုတာ သတိပေးတန် ပေးရတာပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုဘဟိန်းက တောင်းပန်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကိုအေးငွေတို့ အပေါ်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်မရှိပါဘူး”

ကိုဘဟိန်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်ညှိပြီး သောက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ညှိုးနေသည်။ ကိုအေးငွေကား ကျွန်တော်တို့ထံမှ မျက်နှာလွှဲပြီး အဝေးသို့ မျှော်ငေးနေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်နှင့်စိတ်မှာ အပြစ်ဝန်ထုပ်ကြီးဖြင့် ပိနေသည်။ ကြာခိုမိသော အပြစ်၊ မခင်သစ်အပေါ် ပြုမိသည့်အပြစ်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေအပေါ် လိမ်မိသောအပြစ်။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ဘာစကားမျှမပြောဘဲ နေသည်။ ကိုဘဟိန်းနှင့် ကိုအေးငွေ တို့လည်း စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ကြ။

ကျွန်တော်သည် သူတို့အနားမှာ မနေလိုတော့ချေ။ မျက်နှာပူလာသည်။ ရှက်လာသည်။ လှောင် နေသော အခန်းတစ်ခုတည်းမှာ အသက်ရှူကျပ်သလို ဖြစ်နေ၏။

သို့ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာသွားသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားရာမှပင်-

“ကဲ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ကိုဘဟိန်းက စီးကရက်တို့ကို ပြာခွက်မှာခေါင်းစိုက်၍ ချေရင်း-

“သွားချင်သွားတော့လေ”

“ကိုအေးငွေ လိုက်ခဲတော့မယ်လား”

“မလိုက်သေးဘူး”

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ပင် ထလာခဲ့လေသည်။

မြေနုလမ်းသည် ဖျော့တော့သော လမ်းမီးရောင်အောက်တွင် ဆိတ်ငြိမ်နေလေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း သည် ကျွန်တော့်အား သပိတ်မှောက်ခြင်း၊ ဝိုင်းပယ်ခြင်းကို အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေလေသလော။

မြို့ထဲပြန်ရန် ဘတ်စ်ကားစောင့်နေစဉ် ဆာအမ်အေမောင်ကြီးတို့အိမ်မှ လက်ခုပ်ဩဘာသံများကို ကြားနေရလေသည်။

ကျွန်တော်၏ ပြစ်မှုများကို သူတို့လိုရပ်ကွက်များမှသာ လက်ခုပ်တီးပေးနေလေသလော။ ။

၆၃

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကိုတောင် စိုးမိုးနေတဲ့တရား

ကျွန်တော်သည် ဘယ်ကိုမှ မဝင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ အရောက်ပြန်သွားလေသည်။

အခန်းတံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားသောကြောင့် တွန်းလိုက်သောအခါ အခန်းသင့်ပင် ပွင့်သွားလေ၏။ စားပွဲတင်မှန်အိမ်မီးစာကို နှိမ့်ထားသဖြင့် မှုန်တိမှုန်ဝါး အလင်းရောင်သာ ရှိနေသည်။ အတူနေ ဘလောက်ဆရာ ကိုတင်အေးသည် ဝရန်တာမှာရပ်ပြီး လမ်းဘက်သို့ ငေးနေသည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ အားနေ၏။ လူမောစိတ်မောဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ပြီး ခွေရှင်၍နေလိုက်တော့မည် ကြံသည်။ ကျွန်တော်က ကြံခါရှိသေး၊ ကိုတင်အေးသည် ဦးအောင်ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် စိတ်ညစ်သွား၏။ ဒေါသလည်း ထွက်၏။ သို့သော် ဘာမျှမတတ်နိုင်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာလိပ်ကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ယူပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ခင်းသည်။ အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ သေတ္တာပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်စိကို နာနာမှိတ်လိုက်၏။ ကိုအေးငွေနှင့် သခင်ဘဟိန်းတို့သည် ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးထိုး၍ “သူများမယား ကြာခိုတဲ့ လူယုတ်မာ” ဟု စွပ်စွဲနေကြသည်ဟု ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့ ကိုကြီးနု၏ လက်ညှိုးကြီး ပေါ်လာပြန်သည်။ သူများမယားနှင့်မှ စိတ်မချရသူကို တိုင်းပြည်နှင့် စိတ်ချရပျံ့မလားဟူသော မေးခွန်းကို ကြားနေရသည်။ ဟိုလူက လက်ညှိုးထိုး၊ ဒီလူက လက်ညှိုးထိုး၊ ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးသူ ထွေး၊ တိုးတိုးကလေး အတင်းပြောသူက ပြော။

မျက်စိကို မှိတ်ထားလေ၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်လေ ဖြစ်နေ၏။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် မှန်အိမ်ကို ခေါင်းရင်းမှာထားပြီး မီးစာကို မြင့်တင်၍ စာဖတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ စာလုံးတွေကို မျက်စိဖြင့် မြင်နေရသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို မထင်မြင်နိုင်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုကျွန်တော် အပြစ်တင်သည်။ ငါ့ကိုယ်က ညံ့တယ်။ ငါ့စိတ်ငါ မနိုင်လို့ မမြဲမှီနှင့် ခုလို ပြစ်မှားမိရတယ်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုတယ် မဟုတ်လား။ အို မမြဲမှီနှင့် ကလော အတူမသွားဘဲနေမိရင် အကောင်းသား၊ အတူသွားတယ် ဆိုကတည်းက ခုလို လွန်လွန်ကျူးကျူး

ဖြစ်ဖို့ သေချာတာပဲ။ အို အဲဒီမတိုင်ခင် စောစောကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေခဲ့ရင် ပိုကောင်းမယ်။ ကန်တော်ကြီး အတူသွားကြတာ၊ ရုပ်ရှင် တွဲတွဲကြည့်တာ၊ လေညင်းခံ ကားစီး အတူတူ ထွက်တာ၊ ဒါတွေဟာ တစ်ခုမှ မကောင်းဘူး။ အို အကောင်းဆုံးကတော့ မမြေမှီနှင့် အသိအကျွမ်း မဖြစ်ခဲ့ရင်၊ သို့ဖြင့် ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်းအတွင်းက၊ ကုလားရပ်ကွက်ထဲနေသော ဗမာတွေကို ကယ်ဆယ်ရင်း မမြေမှီနှင့် ပထမဆုံး တွေ့ဆုံကြပုံကို ပြန်လည်သတိရနေသည်။ အို မမြေမှီက သည်လောက်မလှရင် ကောင်းမှာပဲ။ သည်လောက် စွဲမက်စရာမရှိရင် ကောင်းမှာပဲ။ သူ့ ယောကျ်ားကြီးက ခုလို အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ ဂီလာနမဟုတ်ဘဲ ကျန်းမာနေသူဆိုရင် ကောင်းမှာပဲ။ သက်သက် ဒီလူဟာ သေလည်းမသေဘဲနှင့် မမြေမှီကို နှိပ်စက်နေတာ။ သူ့သေသွားရင် ငါတို့ ဒီလို ကြာခိုမှုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တို့နှစ်ယောက်သား အပြစ်ကင်းစင်စွာ.....။ သို့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဆိုနေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ဦးထွန်းဝင်းအပေါ် အပြစ်တွေဖို့နေပြန်လေပြီ။ မမြေမှီကလည်း ကဲပါတယ်လေ၊ ငါ့ကို သူ့ပိုက်ထဲ မမိ မိအောင် မာယာအမျိုးမျိုးနှင့် ဖမ်းတာပဲ။ မမ-ခင်ဗျားဟာ မင်းသမီးယောင်ဆောင်နေတဲ့ ဘီလူးမ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သန့်ရှင်းမြင့်မြတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးကို စားပစ်တဲ့ ဘီလူးမ။ ကျွန်တော့်နာမည်ပျက်အောင် မမက တမင်ဖျက်တာပဲ။ သို့ဖြင့် ဦးထွန်းဝင်း နှင့် မမြေမှီတို့အပေါ်တွင် အပြစ်ဖို့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ပေါ့သလိုလို ဖြစ်သွားလေသည်။ အတော်သက်သာရာရသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ဘေးချထားပြီး မျက်လွှာကို အသာပိတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြန်သည်။ မမြေမှီနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အစီအစဉ်နှင့် တွေးတောကြည့်လိုက်သည်။ အင်း တကယ်တော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မဆိုသာဘူး။ ငါ့လည်း အပြစ်မရှိ။ မမလည်း အပြစ်မရှိ၊ ဦးထွန်းဝင်းလည်း အပြစ်မရှိ။ အကြောင်းတွေကိုက ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးလာတာပဲ။

တံခါးဖွင့်သံနှင့်-

“ဝင်ပါ၊ ဝင်ပါ အားမနာပါနဲ့” ဟူသော ဗေဒကဝိန် ဦးတက်ရှိန်၏ အသံတို့ကြောင့် ကျွန်တော့် အတွေး ရပ်သွားလေသည်။ တံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဗေဒကဝိန် နောက်တော်ပါးမှ အသက်အစိတ်ထက် ကျော်ဦးမည်မဟုတ်သော မိန်းမတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။ ထိုမိန်းမသည် အရပ်အမောင်းကောင်း၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်း အချိုးကျသည်။ အသား ညိုစိမ်းစိမ်းဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းပြားသော်လည်း မျက်လုံးများမှာ ကုလားဆန်ဆန် မျက်ဖန်ကောင်း၍ ကြည်လင်သည်။ သူမသည် အလေးမဆုံထုံးဟု ခေါ်ကြသော တူကျိုင်းဆုံထုံး ထုံးထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီရဲစွာ ဆိုးထားသည်။ ဝိုင်သားရင်စေ့အင်္ကျီတွင် လှပစွာ ပန်းထိုးထားသည်။ ဖက်ဖူးရောင် ပိုးတွန့်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆရာဦးတက်ရှိန်တို့ ဝင်လာတော့မှ ကိုတင်အေးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ဖယ်ပေးလေသည်။ သို့သော် ဦးတက်ရှိန်ကား ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ မထိုင်ပါ။ သင်ဖြူးခင်းပေးပြီး ထိုမိန်းမကို

ထိုင်စေသည်။ သူကမူ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အထူးစီရင်ထားသော ဖယောင်းတိုင်ကြီးတစ်ချောင်းကို မီးထွန်းညှိလေသည်။

ထိုမိန်းမသည် သင်ဖြူးပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ပြီး ဆရာဦးတက်ရှိန်အား မျက်စိပေကလတ် ပေကလတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဦးတက်ရှိန်က ဘုရားရှိမခိုးမီ ထိုမိန်းမဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ပြီး-

“သူက တနင်္လာသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“မင်းက သောကြာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အေး အေး ဆရာက သတိတော့ရပါတယ်။ နို့ပေတယ်လို့ အမှားအယွင်း လုံးဝမရှိအောင် ထပ် မေးတာဟေ့။ စီစဉ်တုန်းကတည်းက နေ့တွေနံတွေ တွက်ချက်ပြီးသားကွဲ့ ကြားလား၊ အဟမ်း ဩကာသ ဩကာသ...”

ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ဘုရားရှိခိုးသည်။ နတ်များကို တိုင်တည်သည်။ ထို သောကြာသမီးကား ဘုရားဘက်အာရုံပြုလိုက် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လိုက် လုပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့် အပူ ရှိနေနှင့်ပြီမဟုတ်ပါက ထို သောကြာသမီးနှင့်ပြိုင်၍ မျက်စိကစားနေမိပေမည်။

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော် စဉ်းစားပြန်၏။ အကြောင်းက ဖန်လာ၍ ဖြစ်ခဲ့ရလေလင့်ကစား အမှားဟု သိလျှင် အမှားကို မပြင်တော့ဘူးလား။ ငါ မှားနေပြီ။ ရပ်တန်းကရပ်မှ ကောင်းမယ်။ မမရေ ကျွန်တော် မမဆီ မလာတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို သိမ်းလိုက်ကြစို့ရဲ့။ လူပြောသူပြော မခံရအောင် ခုဘဝ ငရဲရော၊ နောင်ဘဝ ငရဲရော မခံရအောင် မမနှင့်ကျွန်တော် ဖြတ်ကြစို့ရဲ့။ သို့ကလို့ ‘ဖြတ်ကြစို့ရဲ့’ ဟု စိတ်ထဲက ပြောနေစဉ်ပင် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အင်းလေးကန် ရေလယ် ဗိုလ်တံပေါ်၌ တွေ့ခဲ့ရသော မမြမှီ၏ပုံရိပ် ဗြန်းခနဲပေါ်လာလေသည်။ မျက်စိထဲမှာပေါ်လာသော ထိုမမြမှီ၏ပုံ ပျောက်ကွယ်သွားစေရန် သောကြာသမီးထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ သောကြာ သမီးကား ဘုရားဘက်သို့ အာရုံပြုနေပေရာ ကျွန်တော့်အာရုံသည် ထို သောကြာသမီး၏

မျက်နှာဆီသို့ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ ဖက်ဖူးရောင် ပိုးတွန့်လုံချည်တွင်း၌ တအိအိကားဆင်းနေသော တင်သားများဆီသို့သာ ရောက်သွားလေတော့သည်။ မမြမှီသည်လည်း ဤသောကြာသမီးကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အတွက် ရတနာဒီပံ ဖယောင်းတိုင်ကြီးကို ထွန်းနေလေပြီလော။ ကျွန်တော်ကား မမြမှီ၏ ကွန်ပိုက်မှ ရုန်းကန်မထွက်နိုင်သော ငှက်ငယ်ပမာသာတည်း။

ရတနာဒီပံဖယောင်းတိုင်ကို အထူးထူးသော အစီအရင်များဖြင့် ထွန်းပြီးနောက် သောကြာသမီးသည် ကျွန်တော်တို့အခန်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ထိုသောကြာသမီးအား လမ်းပေါ်အရောက် လိုက်ပို့ပြီးနောက် ပြန်လာလေသည်။

ကိုတင်အေးက ဆီးမေးလေသည်။

“ဆရာ ဒီမိန်းမက ဘယ်ကလဲ ဆရာ၊ ညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် အတော်နိပ်သား ဟိဟိ”

“၅၁လမ်းက ပဲကွ”

ကျွန်တော်-

“လင်နဲ့ကွဲနေလို့ ထင်ပါရဲ့ ဆရာ။ သနားစရာနော်”

“သူက မယားငယ်ပါ မောင်တင်ထွန်းရာ၊ ကွဲတာလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ မလာတာကြာလို့တဲ့၊ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် တို့ကတော့ လုပ်ပေးရတာပဲကွ့”

ကျွန်တော်က အိပ်ရာမှ ပက်လက်လှန်နေရင်းကပင်-

“ဘယ်သူ့ မယားငယ်လဲ”

“နာမည်တော့ မပြောပါရစေနဲ့ကွာ၊ ပါလီမန်အတွင်းဝန်ကလေးတစ်ဦးရဲ့ မယားငယ်ပါ။ တစ်လ တစ်ရာ ပေးထားတယ်တဲ့၊ လခတော့ မှန်မှန်ပေးရဲ့၊ လူမလာလို့တဲ့”

ကျွန်တော်က အံ့ဩစွာ-

“တစ်လ တစ်ရာ ဟုတ်လား ဆရာ”

“အေး တစ်လ တစ်ရာ မှန်မှန်ပေးထားတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဆရာဦးတက်ရှိန်အား ပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြောလိုက်သည်။

“တစ်လ တစ်ရာ”

ကျွန်တော့်လိုပင် ထိုသောကြာသမီးသည် တစ်လ တစ်ရာ ရသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည် ထင်၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာသည်လား မဆိုနိုင်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်လတစ်ရာစား လင်ငယ်ပါတကား။ ကျွန်တော်သည် အိတ်ဆောင်လင်ငယ် ပါကလား၊ အမြှောင် ပါကလား။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ။ ပညာတတ် လူငယ်တစ်ယောက် မှန်ပါလျက်နှင့် လခစားလင်ငယ် ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ။ မွန်မြတ်သော ယောကျ်ားဘဝ ရပါလျက် အမြှောင် လူနဲ့ ဖြစ်ရချေပြီကော။

ကျွန်တော့်မှာ လူမောစိတ်မော ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ အိပ်ရာမှ ခွေပြီး စိတ်ငယ်ချင်တိုင်း ငယ်နေရပြန်ပြီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုဆို၍ အရိပ်အငွေ့မျှ မရှိတော့ဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောနေသည်ဟု ထင်သည်။ တစ်လောကလုံးသည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသံဖြင့် ပဲ.တင်ခတ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ စိတ်ထဲမှာ အရူးလို ထပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သို့သော် ကိုယ်ကား မလိုက်၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေကာသာနေလေသည်။

ဆရာဦးတက်ရှိန်၏ အလန့်တကြား ပြောလိုက်သံကို ကြားရပြန်လေပြီ။

“ဪ-မေ့နေလိုက်တာ မောင်တင်ထွန်းရေ”

“ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်ကသာ သဲ.သဲ.ထူး၏။

“ဟောဒီမှာ မင်းဦးလေး ညနေကလာပြီး ကြေးနန်းတစ်စောင် ပေးသွားတယ်”

ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးဖြင့်ပင်-

“ကြေးနန်း ဟုတ်လား ဆရာ”

ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် စာအိတ်ကလေးကို ကျွန်တော့်ဆီ ယူလာသည်။ ကျွန်တော်က အိပ်ရာမှ ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ခံသည်။ ကြေးနန်းစာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်ရာ-

မနေ့က မင်းအဖေ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည်။ အမြန်ပြန်လာပါ။

အမေ

ပြာလဲကြည်လင်သော ကောင်းကင်ပြင်မှ မိုးကြိုးထစ်ချုန်းလိုက်သည်နှင့် တူပေ၏။

အဖေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည်ဟု စာတစ်စောင်မျှမရခဲ့။ သတင်းအစအနမျှလည်း မကြားခဲ့။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ပြီး ကြေးနန်းကိုကိုင်၍ အတန်ကြာကြောင်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ကြေးနန်းဖတ်တာ လွဲတာပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ရင်ဖိုစွာ ဆုတောင်းပြီး ထပ်ဖတ်ပြန်လေသည်။ မလွဲပါ။ အမှန်ပင် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ရှာပါပြီ။

အဖေ၏ မာတောက်တောက် ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ပုံသဏ္ဍာန်သည် မျက်စိထဲမှာ ပေါ်လာ၏။

ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ကြေးနန်းစာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်ကတည်းက ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်၍ ကြည့်နေဟန် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်ကြီးသောအသံဖြင့်-

“ဘယ်လိုကြေးနန်းမျိုးလဲ မောင်တင်ထွန်း”

ကျွန်တော်ကား ဆရာဦးတက်ရှိန်အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရန် ကြံ၏။ သို့သော် စကားပြော၍မရ။ ဘယ်လိုပြောရမည် မသိသလို ဖြစ်နေသည်။

ဦးတက်ရှိန်သည် ပိုစိုးရိမ်လာဟန် တူသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး မောင်တင်ထွန်းရဲ့၊ ဘယ်လိုသတင်းမျိုးလဲ”

ကျွန်တော်က ကြေးနန်းစာရွက်ကို သတိလစ်ဟင်းစွာနှင့် ဦးတက်ရှိန်သို့ လှမ်းပေးနေသည်။

“အိုကွာ ဆရာက ကြေးနန်းစာကို ဖတ်တတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျွန်တော်က ခြောက်ကပ်ကွဲအက်သော အသံဖြင့်-

“ကျွန်တော့်အဖေ ဆုံးသွားသတဲ့။”

“ဟင် အဟုတ်ပဲလား၊ အနိစ္စ ရောက်သွားသတဲ့လား။”

ဦးတက်ရှိန်သည် အမှန်ပင် အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ပါ။ သို့သော် အံ့သြခြင်းဖြင့် သတိ လစ်ဟင်း သွားပြီး ကြေးနန်းစာရွက်ကို ယူကြည့်သေးသည်။ ကျွန်တော်ကား မျက်ရည်ကျလာသည်။

ဦးတက်ရှိန်-

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အင်း-ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကိုတောင် စိုးမိုးနေတဲ့ တရားတွေပဲ။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်တောင် မလွန်ဆန်သာတဲ့ မရဏသေမင်းပဲ။ ကြီးတယ်၊ ငယ်တယ်၊ ယုတ်တယ်၊ မြတ်တယ်၊ လှတယ်၊ အရုပ်ဆိုးတယ်၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ အအို၊ အပျို မျက်နှာမလိုက်တဲ့ မရဏသေမင်းပဲ”

စသည်ဖြင့် သံဝေဂစကား မြွက်ကြားနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ရထားသံလည်း မကြားချင်၊ ကားဟွန်းသံကိုလည်း မကြားချင်၊ သံဝေဂသံကိုလည်း မကြားချင်။ ခေါင်းအုံး တစ်လုံးကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး လက်ဖြင့်ဖိထားကာ မကြားရအောင် လုပ်လိုက်သည်။

အမြန်လိုက်ခဲ့ဟု အမေကခေါ်သည်။ မနက်ဖြန်မှပဲ လိုက်နိုင်တော့မည်။ စရိတ်ရှာရဦးမည်။ ဘယ်က စရိတ်ယူမည်လဲ။ မမြေမှီထံ ရောက်သွားပြန်လေသည်။ ဘုရားတောင် အမှီမရှိဘဲ ပွင့်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မမြေမှီနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရမည်ဟု သြဝါဒပေးဖူးသော အဖေအား သတိပေးသလို နေပြန်လေသည်။ အို ဒါတွေ အကုန်မေ့ပစ်တာ ကောင်းမယ်။ ယနေ့ ကြုံတွေ့သမျှ ကိစ္စတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်။ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ပျော်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်မယ်။ သို့သော် အိပ်ခြင်းသည် တွန်းလေ ကန်လေလုပ်သော လေးနှင့် တူလေသည်။ တစ်ယောက်တည်း အားငယ်စွာ ကျန်ရစ်သော မိခင်၏ မျက်နှာသည် မှိတ်ထားသော မျက်စိထဲသို့ အတင်းဝင်လာပြန်သည်။ လင်နှင့် သေကွဲကွဲ၊ သားနှင့် ရှင်ကွဲကွဲနေရသော အမေသည် မည်မျှ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ရှာမည်နည်း။ အမေ ဘယ်သူနှင့် နေမည်လဲ။ အဖေဟာ သူရှာဖွေရသမျှနှင့် ငါ့ကို ပညာသင်ရှာတယ်။ အိုစာနာစာ စုမိမယ် မထင်ဘူး၊ အမေတော့ ဆင်းရဲရှာတော့မှာပဲ။

လမ်းပေါ်မှာ ‘ကျိန်ကရမ်’ ‘ဂျာဘာနေဝါလား’ ‘တောက်တောက် ခေါက်ဆွဲ’ စသော အသံတွေ ဆူညံလာသည်။ ဓာတ်ရထားသံတွေ စဲသွားသည်။ မော်တော်ကားသံတွေ ပါးသွားသည်။ ‘ဖျန်း’ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပုတီးစိပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသော ဦးတက်ရှိန်၏လက်မှ ပုတီးကုံး လွတ်ကျသံကိုပင် ခေါင်းပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးတင်ပြီး ပိတ်ထားသည့်ကြားမှပင် ကြားလိုက်ရလေ သေးသည်။ အဖေမသာကို မိပါဦးမည်လား။ ဘယ်နှရက်ထားပါလိမ့်။ သားလာမှ သင်္ဂြိုဟ်မှာ လေလား။ မသာမီအောင် ရထားကြီး ခုတ်မောင်းနေသည်။ သားသည် ရထားပေါ်မှာပင် အိပ်ပျော် လိုက်ပါသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ မီးရထားဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံဝင်းတစ်ခုလုံး ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်လေသည်။ အမေ လာကြိုနေသည်ကို မတွေ့။ အခါတိုင်း ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်တွင် အမေရော၊ အဖေရော လာကြိုလေ့ရှိသည်။ အမေကိုယ်တိုင် နေလိုမှ ကောင်းပါရဲ့လား။ အဖေကို ပြုစုရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၊ အဖေသေတော့ ပူဆွေးဒုက္ခရောက်၊ ဒီလိုနှင့် ဖျားနာမည်ဆိုလည်း ဖျားနာနိုင်သည်။

ကျွန်တော့်ဦးကြီးတစ်ယောက် ဝမ်းကွဲနုမတစ်ယောက်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တို့လာ၍ ကြိုကြ လေသည်။

တမာပင်ကလေး။

ယခင်ကနှင့် များစွာ မခြားလှ။ ပင်စည် အကိုင်းအခက် အရွက်။ ယခင်ကနှင့် ခြားသည်ကား ကျွန်တော့်အား ကြိုဆိုနေသော အဖေနှင့်အမေတို့ကား တမာပင်ကလေးအောက်မှာ မတွေ့မြင် ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရထားပေါ်မှ သေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလိပ်တို့ကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဘဖေက ချပေးသည်။ နှမဝမ်းကွဲ မြည့်နံ့က ရွက်နေလေသည်။

ဦးကြီးဦးစံအေးကား ကွမ်းသွေးတွေ ပျစ်ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီးနောက်-

“တို့များ စောင့်လိုက်ရတာ ငတင်ရာ၊ တမြန်နေ့တည်းက ရောက်မယ်ထင်တာ ဟ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ရွာတွင် ကျွန်တော့်အား တင်ထွန်း ခေါ်လေ့ခေါ်ထ သိပ်မရှိကြဘဲ ငတင်ဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။ အကြောင်းမသိသူတို့က ‘ငတင်’ ဟု ခေါ်ခြင်းကို ရိုင်းပျသည်ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း အမှန်စင်စစ် ရင်းနှီးသောအဓိပ္ပာယ် ဆောင်နေပါသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး တမြန်နေ့က ရောက်နိုင်လိမ့်မှာလဲ ဦးကြီးရ၊ အစောဆုံး မနေ့ကသာ ရောက်နိုင်တယ်။ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးကြပြီလား။”

ဦးကြီးက စိတ်မကောင်းသော လက္ခဏာဖြင့်-

“အေး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီကွ”

ထိုစကားပြောပြီး ဦးကြီးသည် ရှေ့မဆက်ဘဲ နေသည်။ ကျွန်တော့်အလာကို မစောင့်ခံနိုင်သဖြင့် အပြစ်တစ်ခုပြုမိသလို ခံစားနေဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်လည်း တော်တော်နှင့် လျှောက်ပတ်သော စကား ရှာ၍မတွေ့။ သူတို့အား အပြစ်တင်ရမည်လော၊ အပြစ်ခွင့်လွှတ်ရမည်လော၊ သို့မဟုတ် မယုတ်မလွန် ဝမ်းနည်းကြောင်းလောက်သာ ပြောရမည်လော။

သူငယ်ချင်းဘဝသည် ကျွန်တော့်နှမဝမ်းကွဲ မြည့်နဲ့ဆီက အိပ်ရာလိပ်ကို အတင်းဆွဲယူနေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ရွက်ပါ့မယ်”

“အို ငါဆွဲခဲပါ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် သူတို့အား ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဘဝေ မိန်းမရပြီးလေပြီလား၊ မြည့်နဲ့ ယောက်ျားရပြီးလေပြီလား စသည်ဖြင့် မေးနေမိသည်။

၎င်းနောက် သူတို့နှစ်ယောက်က ရှေ့ကသွားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးကြီးက ဆိတ်ငြိမ်စွာ နောက်မှ လိုက်ကြလေသည်။ အမေဘာဖြစ်လို့ လာမကြိုပါလိမ့်၊ အမေ နေလို့မှ ကောင်းရဲ့ လေလား။ အဖေ့ကို ပြုစုရလို့ ပင်ပန်းပြီး ဖျားနေလေရောသလား။ ကျွန်တော့် စိုးရိမ်ချက်မှာ အမေ့အတွက်သာ ဖြစ်သည်။ အဖေ့အတွက် စိုးရိမ်စရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိတော့ပြီ။ အဖေ့လမ်းကား ဆုံးလေပြီ။ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းပင် ပြီးလေပြီ။

ဘဝေနှင့် မြည့်နဲ့တို့သည် ပစ္စည်းများကို မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ကြသည်။ မြင်းလှည်းကား တကယ့်မြင်းလှည်းတည်း။ ရထားဟု ခေါ်နိုင်စရာ ပုံပန်းသဏ္ဍန် အရိပ်မျှမရှိ။ ဦးကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အနီးမှာ ရပ်ပြီး မြင်းလှည်း အဆင်သင့်ဖြစ်သည့်တိုင် စောင့်နေကြလေသည်။

ကာကာကုလားက ကျွန်တော့်အား မှတ်မိသည်။

“ဆရာ မနေ့က ပြန်လာမယ်ထင်တာနော်”

“ကာကာ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ် ဆရာ၊ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် အဖေကြီးမသာကို လိုက်ပို့ပါသေးတယ်”

မှတ်မိသေးသည်။ ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်အားလိုက်ပို့ရင်း လက်ဖက်ရည် သောက်လေ့ ရှိသည်။ ထိုလက်ဖက်ရည်ကို စွဲသွားသဖြင့် ဘူတာရုံလာစရာ ကိစ္စမရှိသော်လည်း လက်ဖက်ရည် သောက်သက်သက် လာလေ့ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ကာကာကုလားနှင့် မိတ်ဆွေရင်းနှီး ဖြစ်သွားလေ သည်။ ထိုဆွေခြေခုံကလေးကား အဖေထိုင်လေ့ရှိသော ခုံတည်း။

“ကဲ သခင်တင်ထွန်း တက်လေ”

သူငယ်ချင်းဘဖေက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့် သွား၏။ သူငယ်ချင်းဘဖေသည် ကျွန်တော့်အား ဘယ်လိုစိတ်ကူးဖြင့် သခင်တင်ထွန်းဟု ခေါ်လိုက်ပါသနည်း။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အား ငတင်ဟု ခေါ်လေ့ရှိ၏။ နောက်မှ သိရသည်မှာ ရန်ကုန်မှ ကျွန်တော် သခင်လုပ်သွားပြီဟု ကြားရသောအခါ သူငယ်ချင်း ဘဖေ ကလည်း သူ့ရွာမှာသူ သခင်ဘဖေအဖြစ် ခံယူခဲ့လေသည်။

ဘူတာရုံနှင့် ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ သိပ်မဝေးလှပါ။ ထို့ကြောင့် ပေတစ်ရာလမ်းတိုကလေးကို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြုပြင်ထား၏။ လမ်းဘေးနှစ်ဖက်တွင် စိုက်ထားသော တမာပင် များမှာ စည်ကားလှ၏။

မြင်းလှည်းသမားသည် သူ့မြင်းအား အလွန်ညှာတာပုံရသည်။ ကြိမ်တစ်ချက်မျှ မတို့ဘဲ တက်ခေါက်လိုက်၊ ဇက်ကြိုးပြားနှင့်ပွတ်လိုက် လုပ်ပြီး မောင်းလာလေသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် မည်သူမျှ စကားမပြောကြသောကြောင့် မြင်းလှည်းသမား၏ တက်ခေါက်သံနှင့် မြင်းခွာသံ တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေါ်လွင်စွာ ပျံ့လွင့်နေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာ ဖြစ်နေသည်။

“ဦးကြီး၊ အမေကော နေကောင်းရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ်၊ သူ့အလိုတော့ ဘူတာရုံ လိုက်ခဲ၊ဖို့ပဲဟေ့။ သို့ပေမယ့် ငါတို့ကပဲ အိမ်မှာ နေရစ်တာ ကောင်းမယ်ဆိုလို့ နေရစ်ခဲတာပဲဟ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“အဖေ နေမကောင်းတာက အကြာကြီးလား”

“သိပ်မကြာဘူးဟ၊ ကောက်ရသလို ဖြစ်သဟာပဲ”

“ဘာရောဂါတဲ့လဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးလေကွယ်၊ ဖြစ်တယ်ဆို အပြင်းဖျားတာပဲ။ ဆီးချုပ်ဝမ်းချုပ်လည်း ဖြစ်တယ်။ ငါကတော့ ဝိဇ္ဇာနေယျ ဆရာဦးသာဆင့်ကို ပင့်ချင်တာလေဟ။ သို့ပေမယ့် မင်းအမေကရော၊ အရပ်ကရော ဆေးရုံကဆရာဝန် ပင့်ပါဆိုလို့ ပင့်ရတယ်ဟ။ သောက်ကျိုးနည်း ခြေကြွေခကလည်း တယ်ကြီးသကိုး။ ပြီးတော့ ဘာရောဂါဖြစ်တယ် ဆိုသဟာလည်း ပြောမပြဘူး၊ ဆေးပဲ တွင်တွင် ထိုးနေတာပဲ။ မင်းအဖေကတော့ ဘယ်လောက်နာမလဲ ဆိုတာကွာ၊ ငါဖြင့် ကြည့်တောင် မကြည့်ရဘူး ဟ”

ကျွန်တော့်ဦးကြီးကား အမေ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးလူထွက်ဖြစ်ပြီး အတော်ခေတ်မီသူ ဖြစ်၏။ ရှေ့လျှောက် မတော်မတန်တွေ မည်မျှ ပြောနေဦးမည် မသိ၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စကားလွှဲပစ်လိုက်လေသည်။

မြညွန့်အား ကျောပေး၍ မြင်းလှည်းရှေ့သို့ ငေးကြည့်ကာ လိုက်ပါလာသော သူငယ်ချင်း ဘဖေအား-

“ဟေ့ ဘဖေ”

ဘဖေသည် ကျွန်တော့်ဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး-

“မင်းကလည်း ငါ့ကို သခင်ဘဖေလို့ ခေါ်ပါကွ။ ငါ သခင်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီကွ”

ကျွန်တော်က သဘောကျလွန်း၍ ရယ်လိုက်ပြီး-

“အေးအေး ခေါ်ပုံမယ်ကွာ၊ သခင်ဘဖေ မင်း မိန်းမရပြီးပြီလား”

ထိုအခါ သခင်ဘဖေသည် ကျောပေးထားသော မြညွန့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မြညွန့်ကလည်း သခင်ဘဖေအား လှည့်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်သား ပြောင်နောက်နေသည့် အပြုံးနှင့် ပြုံးပြကြလေသည်။ ဦးကြီးကား မျက်လုံးပြူးပြလိုက်ပြီးနောက်-

“ဟေ့ မင်းဘဖေက မင်းကို စာမရေးဘူးလား၊ ဘဖေဟာ မင်းယောက်ဖဖြစ်နေပြီ ဟ၊ ဟားဟား”

မြညွန့်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဦးကြီး၏ကျောကို သာသာထုသည်။ ပြီးတော့ ဘဖေရော မြညွန့်ပါ ရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်လေသည်။

သို့သော် ကြာရှည်ရယ်၍ မသင့်လျော်ပါ။ သူများကြားသွားလျှင် ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မည်။ အဖေ့ အလောင်း မြေကျခါရှိသေး၊ တဟားဟား တဝါးဝါးနှင့် နေကြပြီကောဟု မေးငေါ့ကြပေလိမ့်မည်။

“မင်းတို့ညားကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟေ့”

သခင်ဘဖေက-

“သုံးလလောက် ရှိသွားပြီကွ၊ သို့ပေမယ့် သုံးရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် ထင်တယ်ကွ ဟဲဟဲ”

မြညွန့်က သူ့ယောက်ျားကျောကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ထုပြန်လေသည်။

ဦးကြီးက ခပ်တည်တည်ဖြင့်-

“အင်း မင့်အဖေ မြညွန့်ဝမ်းထဲမှာ ဝင်စားမယ်ဆိုရင်လည်း အဆင်သင့်ပဲဟ၊ မြညွန့် နင် အိပ်မက်များ မရဘူးလား”

မြညွန့်သည် မျက်စောင်းချိတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာမှာ ပျော့ပျောင်းသွားပြန်သည်။ ဘာ စဉ်းစားနေသည်ဟုကား မသိနိုင်ပါ။

ရွာထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ဟိုအိမ်သည်အိမ်က လှမ်းပြီး မောင်တင် ရောက်လာပြီလား၊ ဘာလားညာလားနှင့် မေးကြမြန်းကြ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ အချို့မှာ မြင်းလှည်းနောက်သို့ပင် လိုက်လာပြီး စကားပြောကြသေး၏။ ကျွန်တော်တို့အိမ်အနီးသို့ရောက်လေ နှုတ်ဆက်သူ ကြိုဆိုသူ များလေ ဖြစ်လာပေ၏။

ယင်းသို့ ဥက္ကောဋေယျ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အမေသည် အိမ်တွင်းမှနေ၍ပင် ကျွန်တော်လာနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနေနှင့်လောက်ပေပြီ။ အမေသည် အိမ်ဝင်းဝဆီသို့ ပြေးထွက်လာပြီး ကြိုဆိုထိုက် ပြီ။ သို့သော် အမေ့အား မမြင်ရ။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဖိုလို့ကိဖိုလို့ကိ ဖြစ်လာလေသည်။ ငယ်ငယ်

တုန်းက အဖေအမေနှင့် ကင်းကွာလျှင် အားငယ်သည့်ပုံပမာ အားငယ်သွားလေသည်။ လောက အလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏။

အမေ အိမ်ခန်းထဲမှာ လဲနေလေရောသလား။ ကျိတ်ငိုနေလေသလား။

အမေသည် မီးဖိုတဲထဲမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေလေသည်။ ရှေ့က မီးဖိုပေါ်မှာ အိုးတစ်လုံး တည်ထားသည်။ မီးတောက်မှာ အားငယ်၏။ အမေသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တစ်ချက်သာ လှမ်း ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း မျက်နှာလှည့်ကာ မီးဖိုပေါ်က အိုးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော် မီးဖိုထဲ ဝင်သွား၏။

အမေကား ထိုင်မြဲထိုင်လျက်။ အမေအနီးမှာ သွားထိုင်လိုက်၏။ အမေကား မီးဖိုပေါ်က အိုးကိုသာ စိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ထိုအိုးမှာ နွားနို့အိုးဖြစ်၏။

အမေမျက်နှာကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံးများတွင် ရေကြည်ကလေးများ ဝေ့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမေမျက်နှာမှာ ကြွေတော့မည့် ပန်းပွင့်နှင့် တူ၏။

“အမေ နေကောင်းရဲ့လား”

အမေသည် ‘အင်း’ ဟူ၍ ပြောလိုက်ဟန်ရှိ၏။ သို့သော် အသံကား နှင့်ဆိုသွားသဖြင့် “အင်း” ဟူ၍ပင် ပီသစွာ မပေါ်လာပါ။ အမေရင်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းဖြင့် ဆိုနေဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဖိုလိုက်ဖိုလိုက် ပို၍ဖြစ်လျက် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ စကားစလည်း ပျောက်သွား လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အမေကဲ့သို့ပင် မီးဖိုပေါ်က နွားနို့အိုးကိုသာ စိုက်ကြည့် နေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား စကားမပြော၊ ငြိမ်ချက်သားကောင်းသလောက် စိတ်တွင်းမှာကား ဆူပွက်နေကြသည်။ နွားနို့သည် ဆူပွက်ဝေတက်လာ၏။ အမေသည် ကြေးစွန်းဖြင့် ဝေတက် လာသော နွားနို့ကို ပုတ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ပန်းကန်လုံးကြီးတစ်ခုထဲသို့ နွားနို့တွေကို လောင်းထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ချပေး၏။

“သောက်” တစ်လုံးတည်း အမေပါးစပ်က ထွက်လာ၏။ မီးဖိုအပြင်မှာကား ဆူညံနေလေသည်။ ကျွန်တော့်အား မေးမြန်းလာကြသူတို့ကို ယောက်ဖ သခင်ဘယေနှင့် နှမ မြညွန့်တို့က ဒိုင်ခံ ဖြေကြားနေလေသည်။ အမေသည် ဟင်းအိုးများ နွေးနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်က နွားနို့ကို မသောက်ဘဲ အမေအားသာ ကြည့်နေလေရာ-

“သောက်လိုက်လေ” ဟု အမေက ထပ်ပြောသည်။ အမေ့မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာသည်ကို အမေသည် အင်္ကျီလက်ဖြင့်သုတ်လျက် တစ်ချက်ပြင်းထန်စွာ ရှိုက်လိုက်လေသည်။ အော်မငိုဘဲ ချုပ်တည်းထားရသဖြင့် အပူလုံးသည် အမေ့ရင်ဝတွင် ဆို့တစ်နေရာ ‘သောက်လိုက်လေ’ ဟု စကားအနည်းငယ် ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် အနည်းငယ် ချောင်သွားဟန်တူ၏။

“အမေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ထမင်းကော ကောင်းကောင်းစားရဲ့လား”

“စားတော့စားပါတယ်၊ နည်းနည်းပေါ့”

“အိပ်ကော အိပ်ရဲ့လား”

“အိပ်တော့အိပ်ပါတယ် နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

“များများစား များများအိပ်မှ ကောင်းမှာပေါ့ အမေရဲ့၊ အမေ့ကြည့်ရတာ ပိန်တယ်ဗျ”

“မင်းတော့ ဝသားပဲနော်”

အမေသည် အခြားဟင်းအိုးတစ်လုံးကို နွေးပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကား နွားနို့သောက်နေသည်။

“မင့်မှာ ရထားပေါ် နေရာကောင်းကောင်းရရဲ့လား”

ကျွန်တော်က မီးရထား စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ပုံကို ပြောပြသည်။ လမ်းမှာ ဘာတွေ ဝယ်စားခဲ့ပုံ၊ မီးရထားပေါ် အတူလိုက်ပါရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သူများအကြောင်း စသည်တို့ကိုပါ ထည့်၍ ပြောပြလေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သားအမိသည် တတွတ်တွတ်ဖြင့် တောက်တိုမည်ရတွေ ပြောနေကြလေသည်။ အဖေ့အကြောင်းကိုကား ရှောင်ကွင်းသွားရန် သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ထားသလို ဖြစ်နေ၏။ အမေ့စိတ်ထဲမှာတော့ အဖေ့အကြောင်း ပြောချင်တာတွေ ရှိမည်။ ကျွန်တော့် စိတ်တွင်းမှာလည်း ရှိသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်တစ်ယောက် စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်အောင် ညာတာသောအားဖြင့် အဖေ့အကြောင်းကို ရှောင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမေသည် ကိုယ်တိုင်ချက်ထားသော ထမင်းဟင်းများဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကျွေးသည်။ နွားနို့ သောက်ပြီးခါစမို့ ခဏဆိုင်းပါဦး ဆိုသည်ကိုပင် မရချေ။ သို့သော် နွားနို့ မည်သို့ပင် သောက် ထားထား၊ အမေ့လက်ရာကား မူလက ကျွန်တော် သိကျွမ်းဖူး၊ စွဲမက်ဖူးသည့် အတိုင်းပင် မပျက်မယွင်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြိန်ရှက်စွာ စားနိုင်လေသည်။

မှောင်ရီတော့ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီး ထွန်းလိုက်သည်။ ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးပြီး တော့မှ မဏ္ဍပ်ကို ဖြုတ်လိမ့်မည်။ ဓာတ်မီးကိုလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ပြန်ပို့လိမ့်မည်။ ဤ ဓာတ်မီးမှာ ဘုန်းတော်ကြီးအား ကျွန်တော်တို့အဖေလှူထားသော ဓာတ်မီးပင်ဖြစ်သည်။ ဓာတ်မီး ထွန်းလိုက်သည်ဆိုလျှင် ဧည့်သည်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တဖြောက်ဖြောက် ရောက်လာ ကြလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဒိုင်ခံစကားပြောရသည်။ အမေ့မှာ လက်ဖက်နှင့်ဆေးလိပ် ဒိုင်ခံ ပြင်ပေးနေရလေသည်။ ဗြဲညွန့်မှာ ရေခွေးအိုး ဒိုင်ခံ မီးထိုးနေရသည်။ သူငယ်ချင်းဟောင်း၊ ယောက်ဖလက်သစ် သခင်ဘဖေကား ကျွန်တော့်အနီးမှ မခွာ။ ရန်ကုန်အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေး အကြောင်း၊ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအကြောင်း ဒိုင်ခံမေးနေလေသည်။ ဦးကြီးသည်ကား သုံးပုံဖဲဝိုင်း ဒိုင်ခံ နေလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းဟောင်း ယောက်ဖလက်သစ် သခင်ဘဖေ၏ ဒိုင်ခံ မေးခွန်းထုတ်ခြင်း ကြောင့် ရန်ကုန်မှာ လေကြောင်းရန်ကာကွယ်ရေး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပုံများ၊ ဘုရင်ခံ ဆာရီဂျီနယ် ဒေါ်မန်စမစ်နှင့် မြို့ပြကာကွယ်ရေးမင်းကြီး ဂရပ်ဖ်ဟန်းတားတို့ အကြောင်းများ၊ နန်းရင်းဝန် ဂဠုန်ဦးစော လယ်ထွန်မင်္ဂလာကျင်းပပုံများ မင်းတိုင်ပင်အမတ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် မိန်းမရွှင်တစ်ဦး မင်းတိုင်ပင်၏ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆော့ကစားရာမှ မတော်တဆ ထိမှန်သွားပုံများ၊ သခင်များ ထောင်ကျပုံများ၊ အနောက်ဘက်မှာ အင်္ဂလိပ်များ စစ်ရေးရှုံးနိမ့်နေပုံများ၊ ကွန်ဆာဗေးတစ်နှင့် လေဘာပါတီများ ပေါင်း၍ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ တက်ပုံများ၊ စတာလင်အကြောင်း၊ ဟစ်တလာ အကြောင်း စသည်တို့ကို အာပေါက်လောက်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြနေရလေသည်။ သူတို့ကား ထိုထိုသော ကိစ္စတို့တွင် စိတ်ဝင်စားကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အား နားလည်အောင် ပြောပြရ သည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ စတင်ပို့ဒ်ကရစ်ပီအကြောင်းကို ပြောလျှင် မြန်မာပြည်သို့ လာရောက်ဖူး ပုံပါ ထည့်သွင်းပြောဆိုရလေသည်။ ဘီလပ်မှာ ကွန်ဆာဗေးတစ်နှင့် လေဘာပါတီ ညွန့်ပေါင်း အစိုးရမှာ စစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် ညွန့်ပေါင်းဖွဲ့သဖြင့် ရာထူးဝေယူရေးအတွက် ညွန့်ပေါင်းဖွဲ့ ထားသော ဗမာပြည်ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတွေနှင့် မတူပုံကို ထည့်သွင်းရှင်းပြရလေသည်။ ထိုသို့ ခဲရာခဲဆစ် ပြောပြရခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ငြီးငွေ့ခြင်းမဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့် ရွာသူရွာသားများ အပေါ်ဝယ် ငြိုငြင်ခြင်း၊ အထင်သေးခြင်းလည်း မဖြစ်ပါ။ မသာအိမ်လာကြသော ရပ်ဆွေရပ်မျိုး မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း ရွာသူရွာသားများက ကျွန်တော်ပြောသမျှ စူးစိုက်နားထောင်နေခြင်း၊ နားလည်ဘဝင်ကျသွားပုံကို သူတို့မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်ဖော်ပြခြင်း၊ ဦးကြီး၏ သုံးပုံဖဲဝိုင်းမှာ လူမစည်ကားခြင်း စသည့်အခြင်းအရာများက ကျွန်တော့်အား အားပေးနေပါသည်။ ချီးကျူး

နေပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် အဖေမသာတွင် ကျွန်တော့်ရွာသူရွာသားများအား ပထမဆုံး အကြိမ် နိုင်ငံရေးတရားဟောနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူအပေါင်းတို့က ကျွန်တော့်အား အာရုံစိုက်နေသည်၊ ဂရုစိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်အမေသည်လည်း ကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။ သားအတွက် ဂုဏ်ယူနေဟန်ရှိသည်။

ထိုစကားဝိုင်း၌ ကျွန်တော် စကားမပြောသောအခါ ရွာသူရွာသားများက ကျွန်တော့်အဖေ အကြောင်းကို ပြောကြသည်။ ကျွန်တော့်အဖေ အလှူအတန်းရက်ရောပုံ၊ ကျွန်တော့်အား ရှင်ပြုစဉ်က ရွှေဒင်္ဂါး၊ ရွှေမတ်စေ့၊ ရွှေမူးစေ့တို့ကို ဆေးလိပ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ဝေပုံ၊ ဦးဖုံးမိုရုပ်သေးငှားစဉ်က ငွေဂွပ်ကျပ် ထည့်ဝင်ပုံ စသည်တို့ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောကြသည်။ အဖေသည် သတ္တိအင်မတန်ကောင်းသည် ဟုလည်း ပြောကြသည်။ ဘုရားပွဲ၌ ဇာဝိတုတ်တစ်ချောင်းနှင့် အုပ်ချုပ်ခဲပုံမှ စ၍ မြို့က ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်ကြီးနှင့် ပဌာန်းတရား ငြင်းခုံကြပုံအထိ သတ္တိ၏ အမျိုးမျိုးသော ပုံသဏ္ဍာန်တို့ကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးကြကုန်သည်။ အမှန်အားဖြင့် မသာအိမ်မှာ သူတို့ပြောကြတာတွေ နားထောင်ရင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာထုံးစံအရ သေသည့်နေ့မှ ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးသည့်နေ့အထိ ဂုဏ်သောကာလသည် မသေမီက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ထားခဲ့သော သေသူ၏ အရည်အချင်းများကို တစ်မိမိမို့ ဖော်ထုတ်ချီးကျူးသော ကာလဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် နားလည်လာပေသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ သူတို့သည် အကောင်းအဆိုး ၂ခုကြားရှိ နယ်နိမိတ် မျဉ်းကြောင်းပေါ်မှာရှိသော ကိစ္စများကိုလည်း အကောင်းဘက်သို့ဆွဲ၍ ပြောသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဥပမာ ကျွန်တော့် အဖေသည် ဘောက်ပြောတတ်၏။ ထိုအချက်ကို သူတို့ထဲက များစွာတို့သည် အရင်က များစွာ နာသာခံခက် ဖြစ်ခဲ့ပေမည်။ အဖေအား မုန်းကောင်း မုန်းခဲ့ပေမည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော့် အဖေသည် စကားပြော ပွင့်လင်းပြတ်သားသည်ဟု ချီးကျူးကြလေသည်။ ကျွန်တော့်အဖေသည် လှူဒါန်းရာမှာ ရက်ရောချင်ရောမည်။ သို့ရာတွင် ငွေပေးငွေယူ၊ သို့မဟုတ် အခြား အပေးအယူ ကိစ္စများ၌ အနာမခံ၊ သူတစ်ကျပ် ကိုယ်တစ်ကျပ်ဆိုသော သဘောကို လက်ကိုင်ပြု၏။ ယခင်က ဘဖေအား ထိုအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ကတ်သတ်သည်ဟု ပြောကြ၏။ ယခု မသာအိမ်၌မူ အဖေသည် စေ့စပ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ကျွန်တော့်အဖေ၏ မကောင်းသော အကွက်များ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပြစ်ခွင့်မလွတ်နိုင်သော အချက်များကို ယခုအခါ ဖော်ပြနေကြလေပြီ။ ဥပမာ ကျွန်တော့်အဖေသည် သောက်စား မူးယစ်တတ်၏။ မူးယစ်ပြီဆိုလျှင် ရယ်စရာလည်း ဖြစ်တတ်၏။ သူများအား စော်ကားတတ်သည်လည်း ရှိ၏။ ယခုမူ အဖေ၏ မူးယစ်တတ်သောဓလေ့ကို ပျော်တတ်သောဝါသနာဟု ဆိုကြပြီး မူးယစ်ပြီး

သူများ ဆဲရေးတိုင်းထွာတာ၊ စော်ကားတာ၊ အမေ့အား ရိုက်တာတွေ အားလုံး ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ မူးပြီး ရယ်စရာပြောပုံ ရယ်စရာဖြစ်ပုံ ရယ်စရာလုပ်ပုံတွေကိုသာ ပြော၍နေကြလေပြီ။

အို-လောက၊ သေသောသူကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သလို ရှင်သောသူအချင်းချင်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။ မည်မျှ အာယာတတွေ နည်းသွားလေမည်နည်း။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ကျွန်တော်သည် သချိုင်းသို့ သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာ သချိုင်းကား သာယာသောသချိုင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရပ်ဝေးရောက်နေသော ကျွန်တော်တို့ရွာသားများသည် “သေရင် တို့ရွာမှာပဲ သေချင်တယ်” ဟု ပြောစမှတ် ပြုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အုပ်နေသော မန်ကျည်းပင်ကြီးများကြောင့် စိမ်းလန်းအေးမြသည်။ တရုတ်စကား ပင်များ အနံ့အပြား စိုက်ထားသည်။ ကန်ကလေးတစ်ခုကလည်း ရှိသည်။ ထိုကန်ပေါင်ရိုးမှာ တရုတ်နှင်းဆီပင်များနှင့် ဆပ်သွားဖူးရုံများ စည်ကားစွာ ပေါက်နေသည်။ သချိုင်းမြေဘေး ပတ်လည်တွင်ကား ထန်းပင်များ စီတန်းစိုက်ထား၏။ ပြာသာဒ်ကလေးများဖြင့် လှပ တင့်တယ်သော အုတ်ဂူကလေးများလည်း များပြား၏။ သရဏဂုံတင်ရာ ဇရပ်ကလေးကလည်း မန်ကျည်းပင်များအောက်မှာ သပ်ရပ်လှပစွာ တည်နေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ရွာမှ သချိုင်းသည် တကယ်လှပသာယာ၏။ ဤသို့လှပသာယာအောင် ဘယ်သူ ပြုစုထားသည်ကိုကား ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော် ပြုစုသူသည် ထူးခြားသော အတွေးအခေါ် ရှိသည်ကိုကား သိနိုင်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများသည် မသာပို့သွားရသည့်အချိန်ကလွဲ၍ သချိုင်းကို မျက်နှာလွှဲထားလို၊ မေ့ထားလိုသောကြောင့် ပါတည်း။

အဖေ့အလောင်းကိန်းအောင်းရာ အုတ်ဂူကလေးကား ရိုးရိုးကလေး ဖြစ်၏။ ပြာသာဒ်မပါ၊ ဘုံအဆင့်မပါ၊ တလားအပေါ်တင်ထားသော သေတ္တာပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တူသည်။

ကျွန်တော်သည် အဖေ့ဂူမှာ ထိုင်ပြီး ရိုသေစွာ ဦးချသည်။ အဖေနှင့်ကျွန်တော် နောက်ဆုံး တွေ့ကြသည်မှာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပိတ်လိုမှ အိမ်မပြန်ဘဲ နိုင်ငံရေးထဲ ပစ်ဝင်နေသည်ကို ဆူရန်၊ ပူရန်၊ ကြိမ်းမောင်းရန် ရန်ကုန်သို့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဟိုတုန်းကတော့ အဖေ့အား မကျေနပ်၊ ခုတော့ ငါ့အဖေဟာ ငါ့ကို ကြီးပွားတိုးတက်စေချင်လို့ ဒီလို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာပဲဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ အုတ်ဂူကြည့်နေရာမှ အဖေ့အလောင်းပုံသဏ္ဍာန်သည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ပေါ်လာလေသည်။ ငြိမ်သက်ချမ်းမြေ့စွာ လဲလျောင်းနေသော အဖေ၏ မျက်နှာတွင် ဒေါသ မောဟ မာန မရှိ။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကင်းသော အဖေ

ပါးစပ်ကား စေ့စေ့ကလေး ပိတ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့သားအမိ ဘဝ တည်မြဲရေးအတွက် စောင့်ထိန်းကြည့်ရှုရ၊ ရှာရဖွေရဖြင့် အလုပ်များခဲ့သော မျက်စိအစုံသည် မှိတ်နေလေပြီ။

အဖေသည် ခဏခဏ ထန်းရေမူးလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ အရက်ဖြူသောက်လေ့ရှိ၏။ မူးယစ်ပြီ ဆိုလျှင် အမေအား နှိပ်စက်၏။ ဆူပူကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်၏။ ထိုဟာကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တည်းက မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် အဖေအား စိတ်နာခဲ့၏။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အခဲမကျေ။ ကြီးပြင်းသည့်တိုင် ကျန်နေ၏။ ယခု အုတ်ဂူရှေ့မှာထိုင် ဝတ်ချရင်း ချေပစ်လိုက်ပါသည်။ အဖေတို့သည် ‘ကျွန်ကုလား၊ မယားတောသူ’ ဆိုသော စကားမျိုး နားထောင်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ‘မိန်းမဟူသည် တိုရှည်မသိ၊ ထင်မိထင်ရာ၊ ပြုတတ်စွာသည်’ ဟူသော ဆုံးမစာမျိုးကို ဖတ်အံ့ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

‘မိန်းမသည် ခွေးထီးလောက်မှ မမြတ်’ ဟု ပြောတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သည်လို အယူအဆမျိုးတွေ ဓာတ်ခံရှိနေသော ဦးနှောက်သည် ယစ်မူးသွားသောအခါ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ ရစရာမရှိအောင် မှားယွင်းသောအယူအဆများ ပေါ်လာမည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်၏။ အဖေသည် သူ့ထက် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ဩဇာတိက္ကမ ပိုမိုများပြားသူများနှင့် သူ့အထက်လူကြီးများ၏ ဖိနှိပ်ခြင်းကို ခံရ၏။ အနှိမ်ခံရ၏။ စော်ကားမော်ကား အပြုခံရ၏။ ထိုဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတို့သည် သူ့အား ပိနေ၏။ အဖေသည် ထိုဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ဘယ်လို တွန်းလှန်ဖယ်ရှားရမည် မသိ၊ ထို့ကြောင့် မူးတိုင်းမူးတိုင်း အမေအပေါ် ပုံချ၏။ အမေအား စော်ကား၏။ ဆူပူကြိမ်းမောင်း၏။ ရိုက်နှက်၏။

ဪ-အဖေရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင် အပြစ် မဟုတ်ပါပဲကလား။ ခေတ်ရဲ့အပြစ်၊ စနစ်ရဲ့အပြစ်။

ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်သည် ထိုအခဲမကျေမှုကြောင့် အဖေအပေါ်တွင် အချစ်ပေးခဲ့သည်။ အဖေသည် ဘာကြောင့် ကျွန်တော် သည်လိုဖြစ်ရသည်ကို မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ပေါ့သောအချစ်ကို ခံစားမိဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ကျွန်တော်က လေးလေးပင်ပင် ချစ်အောင် လုပ်သည်။ ဥပမာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတုန်း အိုက်မှာစိုး၍ ယပ်ခတ်ပေးသည်။ အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်တော်က ထိုဟာကို မသိ။ နောက်မနက်ကျတော့ အဖေက “ဥက မင်း အိုက်မှာစိုးလို့ ငါ ယပ်ခတ်ပေးတယ်ကွ” ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ ပြီးတော့ မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့ သားအမိအတွက် သူ ဘယ့်လောက် အလုပ်လုပ်ရကြောင်း ပြောလေ့ရှိ၏။ ဟိုတုန်းက အဖေ သည်စကားတွေပြောတော့ အနည်းငယ်ကြွားတယ်ဟု ထင်သည်။ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ တမင် ပြောနေသည်ဟု ယူဆကာ ကျွန်တော်သည် အဖေအပေါ်တွင် ကျေးဇူးတင်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ လေသည်။ ခု အုတ်ဂူမှာ ဝတ်ချရင်း ထိုသို့သော ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးကန်းမှုများကို ချေဖျက် လိုက်ပါသည်။ အဖေမှာ အပြစ်တွေ ရှိချင်ရာ ရှိမည်။ ဒုနှင့်ဒေး ရှိကောင်းရှိမည်။ သို့သော်

ကျွန်တော်တို့အား အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်မြဲအောင် လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ပညာတတ်ဖို့ အဖေ ပိုအလုပ်လုပ်သည်။ အဖေ အစားအသောက် ခြိုးခြံသည်။ အနေအထိုင်မှာ ချွေတာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အသက်၊ ကျွန်တော်ဘဝ၊ ကျွန်တော်ပညာများအတွက် အဖေကား ကျေးဇူးရှင် တကယ်မှန်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အဖေကျေးဇူးတွေကို ခု အုတ်ဂူရှေ့မှာမှ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက် တော့သည်။ မသေခင်က သဘောပေါက်သော် ကောင်းလေစွ။ ခုတော့ သေမှ၊ အလောင်း မြေရောက်မှ၊ အုတ်ဂူရှေ့မှာမှ အဖေကျေးဇူးတွေသိတော့ လွန်ကုန်ပြီ။ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်တော့ပြီ။ ကျေးတုံ့ကျေးလှည့်၊ မွေးတုံ့မွေးလှည့် မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။

ကျွန်တော့်ရင်သည် လှိုက်ဖိုလာသည်။ ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း လှိုင်းလုံး များသည် ရင်တွင်းမှာ အံ့ကြွဆိုတက်လာသည်။ မျက်ရည်ပေါက်များလည်း ပြိုင်တူကျလာ လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်ပေါက်များကို မသုတ်ပါ။ မျက်နှာပေါ်မှာ လိမ့်၍လိမ့်၍ ဆင်းရန် ခွင့်ပြုထားလိုက်ပါသည်။

အဖေသေခြင်းအတွက် ပထမဆုံးကျသော မျက်ရည်၊ ရိုးသားစင်ကြယ်သော မျက်ရည်။ သည်အတိုင်း နေပါစေ။

ပြီးတော့ နောက်ထပ် ဦးချပြီး ထလာခဲ့သည်။

မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ ဗျိုင်းနှစ်ကောင်သည် ကန်ထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားလေသည်။

ထန်းပင်ပေါ်မှ ကြက်တူရွေးသည် ဂီးခနဲ မြည်လိုက်သည်။

ဘယ်အပင်ပေါ်ကနေ၍ မြည်သည်မသိ။ ချိုးကူသံကား သာယာအေးမြလှ၏။။

၆၄

ဇနီးလောင်းရွေးရန် အမေနှင့်တိုင်ပင်ခြင်း

ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးပြီးလေပြီ။

ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို တသဖော်ထုတ်ကြသော သီတင်းပတ် ပြီးဆုံးလေပြီ။

ရပ်ရွာ ပြန်ရောက်လာသော ကျွန်တော်သည်လည်း အသစ်အဆန်းမဟုတ်တော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လူအထွက်အဝင် နည်းသွားလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သားအမိနှစ်ယောက် ရှေ့ရေးဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် အခွင့်သာဆုံးအချိန် ဖြစ်ပေ၏။

အမေသည် ကျွန်တော့်အား ယုယသည်၊ ညှာတာသည်၊ ထောက်ထားသည်။ အဖေမဲ့သော သားဖြစ်လို့ အထူးယုယညှာတာ ထောက်ထားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အမေ့အား ယုယသည်၊ ညှာတာသည်၊ ထောက်ထားသည်။ မုဆိုးမမိခင်ဖြစ်လို့ အထူးပင် ညှာတာ ထောက်ထားပေသည်။

အမေသည် ကျွန်တော့်အား လောကတွင် တွယ်တာစရာတစ်ခုတည်း အဖြစ်ဖြင့် ပိုလို့ ချစ်လာပုံပေါ်၏။ ကျွန်တော်က အမေ့အား လောကတွင် အစားထိုးမရနိုင်သော မိန်းမမြတ်တစ်ဦး အနေနှင့် ယုံကြည်အားထားလာပုံပေါ်၏။ ကျွန်တော်က အမေ့အား လောကအလယ်တွင် အကာအကွယ် အမဲဆုံးသော မိန်းမသားအဖြစ်ဖြင့် သနားစိတ်ပိုလာ၏။

အဖေ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အမေနှင့် ကျွန်တော့်ကြားဝယ် အသစ်ဖြစ်သော ဆက်ဆံရေးနှင့် အသစ်ဖြစ်သော စိတ်သဘောထားတို့ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ပိုမိုသိမ်မွေ့သော ဆက်ဆံရေးနှင့် ပိုမိုမြင့်မားသော စိတ်သဘောထားတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

“ငါ့သား ရန်ကုန်မပြန်ဘဲ ဒီမှာပဲနေရင် ကောင်းမှာပဲကွယ်”

ကျွန်တော်ကား ရန်ကုန်မပြန်ဖို့ စိတ်ကူးထဲမှာ တစ်ခါမျှ ထည့်မကြည့်ဖူးသေး။ အမေက သည်စကားပြောလိုက်တော့ ဘယ်လိုဖြေရမည် မသိ ဖြစ်သွား၏။ ညှိုးငယ်စွာနှင့် အမေ့မျက်နှာကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီး နောက်မှ-

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာပဲနေနိုင်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့။”

ကျွန်တော်သည် အမေ့ထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ အမေကား ကျွန်တော့်ထံမှ စကားဆက်ကို နားစွင့်ရင်း ကျွန်တော့်အရိပ်အခြည်ကိုသာ အကဲခတ်နေလေသည်။

ရန်ကုန်မပြန်ဘဲ မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ။ မည်မည်ရရ ဘာအကြောင်းမျှမရှိ။ အသက်မွေးမှု အလုပ်အကိုင် မြဲမြံစွဲစွဲမရှိ။ နိုင်ငံရေးလုပ်နေပါသည်ဟု အကြောင်းပြရန်ကလည်း ဘာတာဝန်မျှ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိ။ အချစ်သံယောဇဉ်ကြီးတွေကလည်း ခပ်လျော့လျော့သာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ပါလျက်လည်း ကိုယ့်ရပ်ရွာမှာ အမေနှင့်သာ အတူနေပါမည်ဟု တထစ်ချ ဝန်မခံနိုင် ဖြစ်နေ၏။

“အမေ ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ကုန်လိုက်နေရင် ကောင်းမှာပဲ”

အမေသည် ထိုအချက်ကို စိတ်ကူးထဲမှာ ထည့်ကြည့်ဖူးဟန် မရှိပေ။ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်ပြီး ကြောင်နေလေသည်။ အမေ့မှာ ကျွန်တော်နှင့် ရန်ကုန်လိုက်နေနိုင်ရန် လုံးဝ အကြောင်းမရှိပေ။ ရွာမှာ မြေနှင့်ယာနှင့် အခြေစိုက်နေသူဖြစ်သည်။ ဈေးဆိုင်ကလေးလည်း ရှိသေးသည်။ နှမ်းတိုး ပဲတိုး အနည်းအကျဉ်း ငွေချေးထားခြင်းကလည်း ရှိသေးသည်။

“အင်း၊ ငါ့သားနဲ့ လိုက်နေနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မနေတတ် ပါဘူးကွယ်”

“အမေရဲ့၊ တောနဲ့ရန်ကုန် အနေအထိုင် အစားအသောက်မှာ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ၊ တောမှာလို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်တော့ မနေရဘူး၊ အစားအသောက်ကလည်း ဈေးကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေနေကျ တော့လည်း ကောင်းသွားတာပါပဲ”

ကျွန်တော်က သည်စကားပြောတော့ အမေက ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော် နေရပုံ ထိုင်ရပုံကို မေးလေ သည်။ အမေ့အား ကျွန်တော် ကြွားဝါမနေပါ။ ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်၏ အခန်းမှာ အိပ်ရာ တစ်နေရာစာအတွက် အချိုးကျ အခပေးနေရပုံ၊ အောက်ထပ်က မီးခိုးတွေ အပေါ်တက်လာပုံ၊

အတူနေ ဘလောက်ဆရာ ကိုတင်အေးနှင့် တစ်ခုတည်းသော ပက်လက်ကုလားထိုင်အတွက် မကြာခဏ နေရာလှပုံများနှင့်တကွ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အို-ငါ့သားမှာ နေရတာ ဆင်းရဲလိုက်တာကွယ်၊ ပညာတွေ သည်လောက်သင်ထားပြီး ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

အမေ့အသံသည် နှစ်သွားလေသည်။ များစွာ စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်တူ၏။ အမေ စိတ်ထိခိုက် သွားအောင် ဒါတွေပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်မှန်ကို သိအောင်သာ ပြောခြင်း ဖြစ် လေသည်။

“မင်းဟာက အမေလိုက်နေတောင် နေစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို-ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ အမေရဲ့၊ အမေသာ လိုက်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အခန်း သပ်သပ် ငှားမှာပေါ့၊ အိမ်တစ်လုံး သပ်သပ်တောင် ငှားနိုင်တာပဲ”

“အေးလေ ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါ့သားလုပ်ချင် ဖြစ်မှာပါပဲ။ မင်းအလုပ်က ဘာတဲ့၊ မင်းအဖေကတော့ ပြောပြပါရဲ့၊ သတင်းစာတိုက်မှာ ဘာဆိုလား”

“အယ်ဒီတာ လုပ်တယ်လေ၊ အခုတော့ မလုပ်တော့ဘူး အမေရဲ့”

အမေကား အံ့၊ဩသွားသည်။

“အို-ဒါဖြင့် ငါ့သား ဘာလုပ်နေသလဲ”

“နိုင်ငံရေးပဲ လုပ်တယ်”

အမေ့မှာ ပိုအံ့၊ဩသွားဟန် ရှိသည်။

“နိုင်ငံရေးလုပ်တာ ပိုက်ဆံရသလား”

“ဘယ်ရမှာလဲ အမေရဲ့”

အမေ့မျက်နှာသည် စိတ်သောကဖြင့် ညှိုးကျသွားလေသည်။

“သာဖြင့် ငါ့သား ဘယ်လိုစားသောက်နေသလဲ”

အမေ၏ ပူပန်စိုးရိမ်မှု ပြေပျောက်စေအံ့သောငှာ ကျွန်တော်က အရေးမကြီးဟန်ဖြင့်-

“ဒါ ခက်တဲ့ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သခင်နိုင်ငံရေး လုပ်တယ်ဆိုတာ ဗမာပြည်အဝှမ်း အကုန် ကိုယ့်အိမ်မှတ်ပါ၊ ကိုယ့်ရာမှတ်ပါ ဆိုတဲ့အတိုင်း သဘောထား ပစ်လိုက်တာပါပဲ။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ အမေရ”

အမေကား မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေလေသည်။

“ဒါဖြင့် ငါ့သားရယ်၊ မင်းဟာက အခြေမရှိ အနေမရှိပေါ့၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်အမေ၊ ဒါအမှန်ပဲ”

အမေသည် အံ့ဩရုံသာ အံ့ဩသည်။ ကျွန်တော်၏ ‘ခြေသလုံးအိမ်တိုင်’ အဖြစ်အတွက် ကျွန်တော့်အပေါ်ဝယ် အထင်သေးခြင်း လုံးဝ ရှိဟန်မတူ။

“ပညာတွေ သည်လောက်တတ်ထားပြီးမှကွယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“ပညာတွေ တတ်ထားတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဆိုရင် ရာထူးဌာနန္တရ ရှာရမယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွားအောင် လုပ်ရမယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သခင်တွေက ဒီလို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေကို မလုပ်ဘူး၊ စွန့်ခြင်းကြီး စွန့်ကြတယ်။ အများကောင်းစားရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရတယ် ဆိုတာဟာ ဘုရားကြိုက်တဲ့အလုပ် မဟုတ်လား အမေ”

“အေးလေ ငါ့သားတို့က ပညာရှိဆိုတော့ အမေက ငါ့သားလုပ်တာ မကောင်းဘူးလို့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

အမေသည် ကျွန်တော့်အား အထင်ကြီးလျက် ရှိဟန်တူသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဘဝကိုကား ထောက်ခံရန် မဆိုထားဘိ၊ နားပင်လည်နိုင်ဟန် မရှိချေ။ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်အား ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က အိန္ဒိယ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဂန္ဓီ၊ နေရူး၊ ဒေဆိုင်၊ စသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဝင်ငွေကောင်းသော ဝတ်လုံ ရာထူးကြီးများနှင့် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်ပုံ၊ သခင်ဗစိန်၊ ကိုကြီးနု၊ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုဘဟိန်း စသော လူငယ်ခေါင်းဆောင်များ အလားအလာကောင်းသော တက္ကသိုလ်ပညာများကို စွန့်လွှတ်ပုံ

စသည်တို့ကို ပြောပြနေလေသည်။ အမေကား ကျွန်တော်ပြောသမျှတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စား နေဟန် ရှိ၏။ ကျွန်တော့် အယူအဆများကို သည်ညှာထောက်ထား လေးစားဟန်လည်း ရှိ၏။ အဖေသာဆိုလျှင် ဆုလိုက်ကြိမ်းလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။ အမေကတော့ အေးမြ၍ ချစ်စရာ ကောင်းသော အမူအရာနှင့် နားထောင်နေပေသည်။

ကျွန်တော်ပြောစရာကုန်၍ ပြုံးပြီးကလေး မျက်နှာထားပြီး အမေ့စကားကို စောင့်စားနေလိုက် သောအခါ-

“ငါ့သား မိန်းမယူရင် ကောင်းမယ်”

ကျွန်တော့်မှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား၏။

“မဟုတ်တာ အမေရာ”

အမေက လေးနက်စွာနှင့် သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးပြီး-

“မဟုတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့သား မိန်းမယူရမယ်”

ကျွန်တော် ဘာထပ်ပြီးပြောရမှန်း မသိခင် အမေက အခိုင်အမာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မင်း မိန်းမယူမှ ဖြစ်မယ်။ ငါ့သားတွေ့ထားတာ မရှိသေးဘူးလား၊ အမေတော့ တွေ့ထားတာ ရှိတယ်”

ဤပြဿနာတွင် ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ မိန်းမယူတော့မည်ဟု စိတ် မပိုင်းဖြတ်ရသေးဦးတော့၊ ကျွန်တော်တို့အရွယ်မှာ မိန်းမအကြောင်း စိတ်မဝင်စားဘဲ နေနိုင်သော အရွယ် မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် သည်ကိစ္စမှာ အမေနှင့် တိုင်ပင်ခြင်းသည် အရင်းနှီးဆုံးသော တိုင်ပင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း တွေ့တော့ တွေ့ထားတာပေါ့ အမေရဲ့၊ တွေ့တာမှ အများကြီးပဲ”

“ဒါဖြင့် ပြောပြစမ်းပါဦး၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးထားပြီးသားလား၊ မရွေးရသေးလည်း အမေ ပါဝင်ပြီး ရွေးစမ်းရအောင်”

“အို အမေတွေ့ထားတာ အရင်ပြောပြစမ်းပါဦး”

အမေက ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော မြို့ကလေးမှ ဦးဘယ်သူနှင့် မဘယ်ဝါတို့ကို သိသည်မဟုတ်လားဟု မေးခြင်းမှ အစချီပြီး တွေ့ထားသော ချွေးမလောင်းအကြောင်း ပြောပြ သည်။ ရုပ်ကတော့ ချောလည်း မချော၊ ဆိုးလည်း မဆိုး။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်သည်။ မြေဧက ခုနစ်ရာကျော်ရှိသည်။ ချောင်းကမ်းနားမှ မြေတွေ့သာ များသည်။ စိန်နှစ်ဆင်စာ ရှိသည်။ လိမ္မာကျိုးနွံသည်။ ယောက္ခမလောင်းတို့သည် သမက်လောင်းအား ဘာအစိုးရရာထူးမျှ မလုပ် စေချင်၊ လယ်သီးယာသီး မှန်မှန်တောင်းပြီး အေးအေးနေစေချင်သည်။ အမေက သည် နောက်ဆုံး အချက်ကို များစွာနှစ်သက်သည်။

“အစိုးရရာထူးလုပ်ရင် ဟိုပြောင်းဒီရွေ့နှင့် နေရမယ်၊ အဖေအမေနှင့် ခွဲနေရမယ်၊ သူတို့ကလည်း တစ်ဦးတည်းသမီးနဲ့ မခွဲချင်ဘူး၊ အမေကလည်း သားနှင့် ဝေးဝေးမနေချင်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် အမေကတော့ သဘောတူတာပဲ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးက လိမ္မာတယ်။ ပစ္စည်းရှိတာကို ရှာဖို့ မခက်ပါဘူး၊ လိမ္မာတာကို ရှာဖို့ခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့လေ အမေကတော့ လူငယ်ချင်းမေတ္တာရှိဖို့က ပဓာနပဲလို့ ထင်တယ်။ ဒီတော့ မင်းမှာ ရွေးချယ်ပြီးသားရှိရင် အတင်းမတိုက်တွန်းပါဘူး။ ကဲ မင်းတွေ့ထားတာတွေ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်သူက စပြောရမည်ဟုပင် မဝေခွဲတတ်။ သို့ကြောင့် တွေ့ခဲ့သည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ပြောရန်ပင် စိတ်ကူးသည်။ ဝင်နီဖေအကြောင်းက စပြော၏။ အမှန်တော့ သူ့အကြောင်း ထည့်ပြောဖို့ပင် မလိုပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ပြတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်း က အရူးအမူးဖြစ်ပေမင့် ယခု ယူရဖို့အရေးနှင့်ကပ်ပြီး ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်တော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အေးစက်စွာ သဘောပေါက်နေလေသည်။ ၎င်းပြင် အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရာ၌ ရုပ်ချောခြင်းသည် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သော အကြောင်းမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အမေ ကလည်း ဝင်နီဖေအား လွယ်လွယ်နှင့်ပင် ပယ်လိုက်လေသည်။

မမြင့်ဦးအကြောင်း ဘုဘောက်ဖြစ်ပြီး တွေ့စမှစ၍ ယနေ့အထိ အခြေအနေကိုပါ အလုံးစုံ ပြောပြသည်။ အမေက ပြုံးရွှင်အားရစွာ နားထောင်သည်။ မမြင့်ဦးအား မမြင်မတွေ့ရခင်ကပင် ချွေးမလောင်းအဖြစ်ဖြင့် ချစ်နေပြီဟု ရယ်စရာ ပြောလိုက်သေးသည်။

မခင်သစ်အကြောင်းကို စလိုက်သောအခါ-

“ငါ့သားက အတော်ပွဲသားပါကလား” ဟု မထိတထိ မှတ်ချက်ချလိုက်သေးသည်။

အမေသည် မမြင့်ဦးအပေါ်ဝယ် စိတ်ညွတ်နေနှင့်ပြီးဖြစ်၍ အစဉ် မခင်သစ်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာပင် နားမထောင်ချေ။ နောက်မှ တစ်စတစ်စ သဘောကျလာပုံပေါ်သည်။ “ဒီ သမီးကလေးကလည်း ချစ်စရာအကောင်းသားပဲ ဟဲဟဲ” ဟု အားပါးတရ ပြောလိုက်သေးသည်။ မခင်သစ်အား ကျွန်တော်က အချစ်ရပ်ဆိုင်းထားကြရအောင်ဟု စာရေးခဲ့၍ မခင်သစ်က ပြန်ဖြေပုံကို အမေအား ပြောပြပြီးသောအခါ အမေသည် မခင်သစ်အား သနားနေသည်။ အလွန်လိမ္မာတဲ့ သမီးကလေးဟုလည်း ထုတ်ဖော်ချီးကျူးနေလေသည်။

“အမေ ဒီနှစ်ယောက်မှာ ရွေးချယ်ရရင် ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သောအခါ အမေက မဆိုင်းမတွ-

“သမီးကြီး မမြင့်ဦးကလည်း ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ သမီးကလေး မခင်သစ်ကလည်း ချစ်စရာကောင်းတာပဲ ဟု အားရပြုံးရွှင်စွာ ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာကို တည်ငြိမ်လိုက်ပြီး-

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ငါ့သား ထည့်စဉ်းစားရမယ်။ မခင်သစ်က ငယ်ရွယ်သူဆိုတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်နှစ်ချစ်မယ်။ မမြင့်ဦးကတော့ အရွယ်အားဖြင့်လည်း ကြီးတယ်၊ ပညာအားဖြင့်လည်း ကြီးတယ်၊ ဒီတော့ အချစ်မှာတောင် စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမယ်။ သကာနှင့် ပျားရည်လိုပေါ့ သားရယ်၊ အချိုလေးတာနဲ့ပေါ့တာ ကွာမှာပဲ။ သို့ပေမယ့် အချို့နှစ်မျိုးမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှတော့ သာတယ်လို့ ဆိုဖို့ ခက်သားပဲ”

ကျွန်တော့်အမေသည် ဤမျှပညာရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့။

“ပြောသာနေတာပါ အမေရာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ရွေးဖို့ခက်တာလည်း ခက်တာပဲ၊ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့သခင်တွေဟာ မိန်းမယူဖို့ကိုပဲ ခက်ပါတယ်”

သို့ကလိုပြောရင်းက ကျွန်တော်သည် သခင်ခေါင်းဆောင်များ မိန်းမရွေးကြပုံကို ဖောက်သည်ချနေမိလေသည်။

သခင်ခေါင်းဆောင်များသည် မိန်းမယူရန် စဉ်းစားကြသောအခါများစွာ၌ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတာဝန်ကို မယူဘဲနှင့် ရနိုင် မရနိုင်ဟူသော အချက်ကို မူတည်ကြသည်။ ထိုတာဝန်ကို မယူဘဲနှင့် မိန်းမလိုချင်ကြသည်။ ထို့ထက်တတ်နိုင်လျှင် မိန်းမပစ္စည်းဥစ္စာကို နိုင်ငံရေးလုပ်ရာမှာ သုံးနိုင်ခြေရှိမရှိ ထည့်စဉ်းစားကြသည်။ ထိုအခြေမျိုးရှိမည်ဆိုလျှင် ဘယ်မိန်းမမျိုးကိုမဆို ယူကြမည်ဟု သဘောပိုက်ကြ၏။ တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်များကြားတွင် မျိုးရိုးအားဖြင့် သူတောင်းစား (ကယ်ပါ)ဖြစ်ပြီး ကြေးငွေချမ်းသာသော၊ သို့ရာတွင် လူကုံထံ ပညာတတ်

လူတန်းစားနှင့် လက်ဆက်လိုသော သတို့သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်ဟူသောသတင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသတို့သမီးနောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်များ တကယ်ပင် လိုက်ကြသေးသည်။ ထို့အတူပင် ပစ္စည်းရှိသော်လည်း အပျိုရည်ဖျက်ခံထားရသော သတို့သမီးလောင်း၊ ပစ္စည်းရှိသော မုဆိုးမ စသည်များနောက်သို့ လိုက်ကြသေးသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ သခင် ခေါင်းဆောင်များတွင် အချစ်စစ်မရှိတော့ပြီလောဟု မေးစရာရှိသည်။ အသီးသီး တကယ့်အချစ်များ ရှိတတ်၏။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေးလုပ်နေသမျှ အချစ်စစ်ကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ အချစ်စစ်ကို ယူမိလျှင် နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်စွာမလုပ်နိုင်အောင် နှောင်ကြီးအမျိုးမျိုး ပေါ်လိမ့်မည် စသည်ဖြင့် ယူဆတတ်ကြပေသည်။

“နေပါဦး ငါ့သားရဲ့၊ သခင်ခေါင်းဆောင်တွေဆိုတာ များသောအားဖြင့် ငါ့သားလိုပဲ ပညာတတ် တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်းရှိ၊ ရွယ်တူရွယ်တန်လည်းဖြစ်၊ အပြစ်လည်း ကင်းစင်တဲ့ မိန်းမ မရနိုင်ကြဘူးလား။”

“အဲဒါ ခက်နေတော့ပေါ့ အမေ၊ ကျွန်တော်တို့သခင်တွေထဲမှာ ကိုယ်တိုင်ပညာတတ်ရုံမကဘူး၊ မိဘများက ပစ္စည်းချမ်းသာတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်၊ သူတို့နှမတွေ၊ အစ်မတွေကို သခင်တွေနဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင် အောင်သွယ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေက ချက်ချင်း ပိတ်ပစ်တာပဲ၊ ဇွတ် ဖျက်ပစ်တာပဲ။ အောင်သွယ်ကို အိမ်ကမောင်းထုတ်တဲ့အထိပါပဲ။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သခင်ခေါင်းဆောင်အချို့မှာ မိန်းမရှိတယ်။ ဥပမာ ကိုကြီးနုလို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ကြတဲ့ သခင်နုမှာ မမြရီဆိုတဲ့ ဇနီးရှိတယ်။ အဲဒီ သခင်ခေါင်းဆောင်ရဲ့ဇနီး မမြရီလို သခင်ကတော်တွေကလည်း သူတို့နှင့်နီးစပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ သမီးရှင်တွေကို သခင်တွေကို မကြိုက်ဖို့၊ သခင်တွေနဲ့ မပေးစားဖို့ လျှောက်ဝါဒဖြန့်နေကြတယ်။ သခင်နိုင်ငံရေးသမားကို ယူရင် အနေအထိုင်လည်း ဆင်းရဲတယ်၊ စိတ်လည်း ဆင်းရဲတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေမှာ ပစ္စည်းရှိ ရွယ်တူရွယ်တန်ဖြစ်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့မိန်းမ ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူဘူး အမေရဲ့။”

“အမေတွေ့ထားတဲ့ ကလေးမကတော့ ငါ့သား သခင်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်သွားပြီး သခင်နိုင်ငံရေးလုပ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ နေရမှာပဲ။ သခင်လုပ်ချင်လည်း ဒီမှာပဲ လုပ်ရုံပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ငါ့သား သဘောမကျဘူးလား။”

ကျွန်တော်ကား ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်။ အတော်ကြာမှ-

“စဉ်းစားသေးတာပေါ့ အမေရယ်။ ကျွန်တော်တွေ့ထားတဲ့ သမီးကြီးရော၊ သမီးကလေးရော၊ အမေတွေ့ထားတဲ့ မိန်းကလေးရော၊ ပြီးတော့ ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မမြဲမှီပေါ်လာသည်။ အမေအား ဖြစ်သမျှ ဖွင့်ပြောပြချင်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုအခြေအနေကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် လင်ရှိမယားနှင့် ကျူးလွန်မိခြင်းသည် အလွန်ရှုပ်ဆိုးသော ကိစ္စဖြစ်သဖြင့် အမေ့ကိုပင် ပြောမပြောရဲအောင်ဖြစ်နေ၏။ အမေသည် ခဏမျှ စောင့်နေပြီးနောက်-

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးသလား၊ အမေ့ကို အကုန်ပြောပြပါဦး သားရယ်၊ ရွေးနိုင် တာပေါ့”

အနည်းအကျဉ်း ပြောသင့်သလောက် ပြောပြမှတော်မည်ဟု ကျွန်တော် သဘောရပြန်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူက ပစ္စည်းလည်းရှိတယ်၊ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကို ဦးစီးပြီးလုပ်နေတဲ့ မိန်းမအာဇာနည်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ထက် အသက် နည်းနည်းကြီးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် အားပေးမှာပဲ၊ ထောက်ခံမှာပဲ။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့ နိုင်ငံရေးမှာလည်း နည်းနည်းမှ နှောင့်ယှက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကောင်းသားပဲ၊ အဲဒါကိုပဲ ယူပေါ့ သားရယ်။ အမေ့သဘောကတော့ ငါ့သား နိုင်ငံရေး မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးဆိုလည်း မတားပါဘူး၊ ငါ့သားစိတ်ချမ်းသာဖို့သာ လိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်ဦးတော့ မိန်းမရှိတာ ကောင်းတယ်ထင်တယ်။ ငဲ့စရာညာစရာရှိတော့ သိပ် မရမ်းဘူး ပေါ့ကွယ်။ အလွန်အကျွံ မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ မိန်းမရှိတော့ ငါ့သားကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မှာပေါ့။ ထမင်းအချိန်မှန်စား၊ အိမ်အချိန်တန်ပြန်ရောက်၊ အနေမှန်အစားမှန်ဆိုတော့ ကောင်းတယ်။ ကဲ အဲဒီ မင်းပြောတဲ့ မိန်းမကို ယူချင်ယူ”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခေါင်းကိုခါသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက်-

“ဒါလည်း စဉ်းစားဦးမှပဲ အမေရဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ကျွန်တော် အမေ့ကို အကြောင်းစုံ ပြန်မပြောချင်၊ မပြောရဲ။ ပြောဦးတော့ အမေက ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းမည်မဟုတ်။ အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်တတ်သော အမေသည် သည်အပြစ်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား လင်ရှိမယားတစ်ယောက်၏ အိတ်ဆောင် လင်ငယ် ဖြစ်နေပေရာ အမေ့ကိုပင် ရှက်နေ၏။ အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်၏။

“ဇာတ်ရှုပ်ကြီးပါ အမေရယ်၊ မကြားချင်ပါနဲ့တော့”

ကျွန်တော့်အသံမှာ ငိုသံပါလာ၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာလည်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာဟန်ရှိ၏။

“ဟင် မင်းဟာကလည်း ဇာတ်ရှုပ်ကြီးလား သားရယ်” ဟု ညည်းညူလိုက်ပြီး နောက်ထပ် သည်ကိစ္စ မမေးတော့ချေ။

သို့သော် သည်ကိစ္စကို အမေက နောက်ထပ်မမေးသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ စိတ်မအေးနိုင်ပါ။ တွေးစရာတွေ အမျိုးမျိုး ပေါ်လာလေသည်။ ရန်ကုန်ပြန်မည်လား၊ အမေနှင့်ပဲ တောမှာ နေတော့မည်လား၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု တစ်ခုခု လုပ်မည်လား၊ သို့မဟုတ် ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ဘဝနှင့်ပင် နိုင်ငံရေးဆက်လုပ်မည်လား၊ မိန်းမယူမည်လား ဘယ်သူ့ကို ယူမည်လဲ။ ပြဿနာအမျိုးမျိုး ယှဉ်ပြိုင်တိုးကာ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တောင်းဆိုနေလေပြီ။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော့်ဘဝခရီးသည် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခုသို့ ရောက်နေပြီး တစ်လမ်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေးချယ်၍ ရဲဝံ့စွာ ချီတက်ရမည့်အချိန် ဖြစ်ပေသည်။

ရွေးချယ်ရမည်ကား အမှန်မှချပင် မလွယ်ကူပါ။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝနှင့် နိုင်ငံရေးကို လုပ်စမ်းလာသည်မှာ အတော်ကြာပြီ။ အတွေ့အကြုံမှာ ဆူးငြောင့်ခလုတ်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အကယ်၍ မမြဲမီ၏ ထောက်ပံ့ကြေးကိုသာ မယူခဲပါလျှင် သည့်ထက်ပို၍ အခက်အခဲတွေနှင့် တွေ့ခဲရပေဦးမည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်လိပ်ပြာနှင့် သိက္ခာတို့သည် အိတ်ဆောင်လင်ငယ် အဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်ရန် တောင်းဆိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်၍ နိုင်ငံရေးကို ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် လုပ်မည်ဆိုလျှင် စားနေဝတ်ပြဿနာကိုပါ ဖြေရှင်းရပေလိမ့်မည်။ ယနေ့ အထိ လျှောက်ခဲသော ဘဝခရီးထက် ကြမ်းတမ်းသောခရီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်မပြန်ဘဲ တောမှာပဲနေ၍ အမေပေးစားသော မိန်းမယူကာ အေးအေးနေရန် စဉ်းစား ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထားရာက အေးအေးနေမည့် တောင်သူမိန်းမကို ယူ၊ ယောက္ခမမိဘများနှင့် အတူနေ၊ လယ်သီးယာသီး ကောက်ခံ၊ ကြွေးမြီတောင်း၊ တောသူဌေးကလေး လုပ်၊ တောပညာရှိ လုပ်၊ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် နေသွားလျှင် စိတ်ရှုပ်စရာ ပူပင်စရာမရှိ။ အခက်အခဲ မရှိ။ ဥယျာဉ်ထဲ ထန်းရွက်စိမ်းတဲနှင့် နေရသည်ထက် အေးဦးမည်။ နိုင်ငံရေးဝါသနာ ချိုးကပ်နေသဖြင့် မကင်းကွာ ချင်လျှင် တောနယ်မှာ လူတွင်ကျယ် သခင်ခေါင်းဆောင် လုပ်နိုင်သေးသည်။ ဤဘဝ အလားအလာကလည်း သူ့ဟာနှင့်သူ ဆွဲငင်ညှို့ဆောင်ခြင်း ရှိပေသည်။ ထို့ပြင် အမေ စိတ်တိုင်းကျလည်း ဖြစ်လိမ့်ဦးမည်။

သို့သော် ဤဘဝအလားအလာသည်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တိုင်းကျ မဟုတ်သေး။ ကျွန်တော့်ဘဝ မျှော်မှန်းချက်တို့ကား တောမြို့ကလေး၊ တောရွာကလေးတို့နှင့် မဆံ့အောင် ကြီးမားနေချေပြီ။ မြို့တော်ရန်ကုန်မှာ ကျက်စားနေကြပြီ။ အနှစ်မရှိသည့်တော ကြက်ဆူပင် မင်းမူသည့် အလုပ်မျိုး

ကို ကျေနပ်အားရခြင်း မရှိတော့ချေ။ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ထင်ပေါ်လိုမှုကား သစ်လွင်နုယှိုသော အသည်းနှလုံးတွင် ဖျောက်မရအောင် စွဲနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤဘဝအလားအလာကို မနှစ်မြို့နိုင် ဖြစ်ရပြန်၏။ ကြီးပွားလမ်း၊ တိုးတက်ရေးလမ်း မရှိဟု ထင်နေပြန်၏။

ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ရန် ဘယ်ကကြည့်ကြည့် မလွယ်ကူပါ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ရန် နှောင့်နှေးနေ၏။

အဖေသေပြီးလို့မှ မကြာသေးမီ အမေအား ခွဲထားခဲ့ရန်မှာလည်း မသင့်လျော်ချေ။

ရက်တွေ အတော်ညောင်းသွားလေပြီ။

ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်။

သပြေကသီး ရေကကြီး၊ ထန်းသီးကကြွ မိုးကစွေ။

သတင်းကတော့ အတော်ဟောင်းသွားပြီ။ ရက်တွေ အတော်ချို့သွားလေပြီ။ သို့သော် ဂျာမန် စစ်ယန္တရားကြီးသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင်းသို့ ချင်းနင်းတိုက်ခိုက်နေပြီဟူသော သတင်းကား ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဤသို့ စစ်ပွဲကျယ်ပြန့်လာခြင်းမှာ စစ် အခြေအနေကို ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သည် အကဲခတ်မိပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စစ်ကြီးဖြစ်စကစ၍ ဆိုဗီယက်ရုရှား၏ ခြေလှမ်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။ ဆိုဗီယက်ရုရှား လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ရှုတ်ချသော ဆောင်းပါးများကိုလည်း ဖတ်ရ၏။ ဆိုဗီယက်ရုရှား လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ထောက်ခံသော ဆောင်းပါးများကိုလည်း ဖတ်ရ၏။ နဂါးနီသတင်းစဉ်တွင် ကိုသိန်းဖေသည် ရုရှားနှင့်ဂျာမနီ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မကျူးကျော်ရေးစာချုပ် ချုပ်ခြင်းမှာ လမ်းမှန်ကြောင်း၊ ၎င်းနောက် ဖင်လန်နှင့် ဆိုဗီယက်ရုရှားတို့ စစ်ဖြစ်သောအခါ ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို ကာကွယ်ရန် မတိုက်မဖြစ်သဖြင့် ရုရှားက တိုက်ရကြောင်း ရေးသားခဲ့၏။ ထိုသို့သော ရေးသားချက်မျိုးကို ဖတ်ထားခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆိုဗီယက်ဘက်သို့ ညွတ်နေပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ ဆိုဗီယက်ရုရှားအပေါ်ဝယ် စေတနာမေတ္တာ ပိုပွားစရာ အကြောင်းများသာ ပေါ်လာလေသည်။ ကရုဏာသက်စရာတွေကိုသာ တွေ့နေရသည်။ သူငယ်ချင်းဟောင်း၊ ယခု

ယောက်ဖတော်ဖြစ်နေသူ သခင်ဘဖေ၏အိမ်တွင် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်ဟောင်းများနှင့် သခင်စိုး၏ ‘ဗမာ့တော်လှန်မှု’ စာအုပ်ကို ဖတ်မိသည်။

ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် ၁၉၃၅ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၃ ရက်နေ့ထုတ်တွင် ခေါင်းကြီးပိုင်း၌ ဦးဘချိုက အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေသည်။

“ရှုရှားပြည်သည်လည်း အာဏာပိုင် အုပ်စိုးခြင်းဖြစ်ရကား တစ်ပါတီ တည်း၏ အုပ်စိုးခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းပါတီမှာ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားပါတီဖြစ်၍ တိုင်းပြည်အတွင်း၌ ဆူကြူနှိမ်မြင့်မထားဘဲ၊ ဓနရှင် ဟူ၍မထားဘဲ အုပ်စိုးနည်းဖြစ်ရကား အီတလီ၊ ဂျာမနီ၊ တူရကီပြည် အာဏာပိုင်နည်းများနှင့် များစွာကွာခြား၍ အမြဲဆန့်ကျင်သော အုပ်စိုးနည်း ဖြစ်၏။”

အင်္ဂလိပ်တို့သည် ရုရှားမှာလည်း တစ်ပါတီအာဏာရှင်စနစ်သာရှိသဖြင့် ဂျာမနီ၊ ဂျပန် ဖက်ဆစ် တို့နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း ဝါဒဖြန့်လေ့ရှိလေသည်။ ဦးဘချို၏ ရေးသားချက်မှာ အင်္ဂလိပ် တို့၏ ဝါဒဖြန့်ချက်ကို ချေပလိုက်သလို ရှိပေသည်။ နာဇီဂျာမနီက ဆိုဗီယက်နယ်မြေတွင်း ချဉ်းနင်းတိုက်ခိုက်သည်မှစ၍ စစ်ကြီး၏ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဆိုဗီယက်စနစ်နှင့် ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်စနစ်တို့သည် လုံးဝမတူဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာခဲ့၏။

၁၉၃၈ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၃ရက်နေ့တွင် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် ခေါင်းကြီးပိုင်းမှာလည်း အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“၎င်းတို့က (အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် အခြားဓနရှင်အစိုးရများက) ရုရှားဘုံဝါဒမှာ အခြား တိုင်းပြည် များကို တိုက်ခိုက်လုယူရန်ကြံသည့် တိုင်းပြည်ဖြစ်၍ ထိုတိုင်းပြည်များတွင် မတရားအလုပ်များကို အစဉ်ထာဝရ လုပ်၍နေလေဟန် ရေးသားပြောဆိုလေသည်။ အမှန်မှာ ရုရှားပြည်သည် မည်သည့် တိုင်းပြည်ကိုမျှ အနိုင်မကျင့်။ ချက်ကိုစလိုဗေးကီးယားပြည်ကို ဂျာမနီက စစ်တိုက်လျှင် ခုခံ ကာကွယ်မည်ဟု ကတိပေး၏။ သို့ရာတွင် စစ်မဖြစ်၍သာ မတိုက်ဘဲနေရ၏။ ရုရှားနှင့် အလားတူ ကတိပေးသော ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလန်တို့မှာ ကတိဖျက်ကာ ချက်ကိုစလိုဗေးကီးယားပြည်ကို သစ္စာဖောက်ခဲ့လေသည်။ အခြားဓနရှင်တိုင်းပြည်များမှာ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်ပြီးတစ်ပြည် နောက်ထပ်ရရန် ကြိုးစားလုံးပန်း၍ နေသည်သာမက လက်ရှိတိုင်းပြည်များကိုလည်း မလွတ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေလေသည်။ ရုရှားမှာမူ မည်သည့်တိုင်းပြည်ကိုမျှ လက်အောက် ခံပြည်အဖြစ်ဖြင့် သွတ်သွင်းခြင်း မပြု...”

သခင်စိုးရေးသော ‘ဗမာ့တော်လှန်ရေး’ စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရပြန်၏။

“ထိုဗိုလ်မှူးအဖွဲ့သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အနံ့အပြား ဖြစ်ပွားနေသည့် အရေးတော်ပုံတိုက်ပွဲများနှင့် တော်လှန်ပြောင်းလဲမှုများကို စေ့စပ်သေချာစွာ လေ့လာဖန်တီးလာခြင်းအားဖြင့် လူတန်းစား အမျိုးမျိုးတို့ မိမိတို့ အကျိုးအတွက် တိုက်ခိုက်သော သီးခြားတိုက်ခိုက်ရေးများနှင့် မြန်မာပြည်ကြီး လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ရေးလုပ်ငန်းကြီးသည် ခွဲ၍မရအောင် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်နေကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အနံ့အပြား ဖြစ်ပွားနေသော တော်လှန် ပြောင်းလဲမှု တိုက်ပွဲများနှင့် နိုင်ငံချဲ့စနစ် တိုက်ပွဲများသည်လည်း အကျိုးအားဖြင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိနားလည်လာကြပေမည်။

သိရှိနားလည်လာခြင်းအားဖြင့် ကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးသည် ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးကို သားသတ်ရုံသဖွယ် အသုံးပြုနေသည့် ကမ္ဘာ နိုင်ငံချဲ့သမား ဓနရှင်များ ရှေ့ဆောင်ဦးစီး အကြီးအကဲ လုပ်၍ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဒုတိယတပ်ကြီးတွင်ကား ပစ္စည်းမဲ့ လူနင်းပြားတို့ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပါဝင်ပြီးလျှင် ကမ္ဘာပစ္စည်းမဲ့ အလုပ်သမား တပ်ဦး ကြီးဖြစ်သော ကမ္ဘာ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီကြီးက ဗိုလ်မှူးလုပ်၍ တိုက်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ယခုအခါ ရုရှားပြည်တွင် အခြေစိုက်၍ ကမ္ဘာ့ပစ္စည်းမဲ့ လူနင်းပြားတပ်ကြီး၏ လွတ်မြောက်ရေး နှင့်တကွ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် လူလူချင်း ညှဉ်းပန်းသည့် စနစ်ဟူသမျှတို့ကို သုတ်သင်ဖြိုခွင်းရေး အတွက် လုံးပန်းနေရသော တတိယမြောက် ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားအဖွဲ့ကြီး၏ လုပ်ငန်းသည်ကား လူတိုင်း လူတိုင်းနှင့် အားလုံးတို့ အခွင့်အရေး တင်းပြည့်ခံစားရေး၊ လုံးဝ လွတ်လပ်ရေး၊ လယ်ယာ လုပ်ကိုင် နေထိုင်ရေးအတွက် မြေနှင့် စားရေး အတွက် အစားအစာ လုံလောက်စွာ ရရှိစေရေးတို့ ဖြစ်ပေသည်...”

ဆိုဗီယက်ရုရှားပေါ်တွင် ညွတ်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား ထိုစာများက ပိုမို၍ ခိုင်မာသော ဆိုဗီယက်ဘက်သား ဖြစ်စေ၏။ နာဇီဖက်ဆစ်များကို မုန်းတီးနေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား ပိုမို ခိုင်မာသော ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသမား ဖြစ်စေ၏။ သခင်နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ကျောင်းသား နိုင်ငံရေးသမားများကြားတွင် ကျွန်တော့်ရဲ့ဘော်များသည် ကျွန်တော့်လိုပင် ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ဆိုဗီယက်ရုရှားထဲသို့ လိုမ့်ဝင်နေသော နာဇီဂျာမနီ စစ်ယန္တရားကြီးကို ရိုက်ချိုးလိုကြပေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစစ်ပွဲတွင် ပါဝင်နေသော ကျွန်တော်တို့၏ လက်တွေ့ရန်သူ အင်္ဂလိပ်ကို မမေ့နိုင်ကြချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤစစ်ကြီးအတွင်းတွင် ဗမာပြည် သည် အင်္ဂလိပ်ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရမည်။ ‘အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာ့အချက်’ ဟူသော ဆောင်ပုဒ် သည်သာ ကျွန်တော်တို့၏လမ်းညွှန် ဖြစ်နေလေသည်။ ‘နယ်ချဲ့စစ်ပွဲကြီးကို ပြည်တွင်းစစ် အဖြစ်သို့ ပြောင်းပစ်’ ဟူသော လမ်းစဉ်ကိုသာ လိုက်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စစ်မျက်နှာနှစ်ဖက် ဖွင့်ထားကြ၏။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်မည်။ ဖက်ဆစ် ဂျာမနီ၊ ဂျပန် တို့ကိုလည်း ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်မည်။

ကျွန်တော်သည် စစ်ကြီးအကြောင်း၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံရေးနှင့် ဗမာ့နိုင်ငံရေးအကြောင်းများကို စဉ်းစား လေလေ၊ လေ့လာလေလေ၊ ရန်ကုန်ပြန်လိုသောဆန္ဒ အားကြီးလေလေ ဖြစ်လာပေ၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်ကိစ္စမှ ယတိပြတ် မဆုံးဖြတ်ရသေးချေ။ လမ်းဆုံလမ်းခွ ရောက်နေသော ကျွန်တော်သည် ဘယ်လမ်းလိုက်မည်ဟု မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘဲ လမ်းဆုံလမ်းခွမှာပင် ထိုင်၍နေလေသည်။ ရွာမှာပင် ဆက်နေလေသည်။

အမေသည် ကျွန်တော် ရွာမှာဆက်နေနေသည်ကို သဘောကျလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မပြောဘဲ ကျွန်တော့်အရိပ်အခြည်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ရန်ကုန်ပြန်မည်လား၊ မပြန်ဘူးလား။ အမေသဘောတူသော မိန်းမကို ယူမည်လား၊ ကျွန်တော်တွေ့ထားသော မိန်းမကို ယူမည်လား။ နိုင်ငံရေး လုပ်ဦးမည်လား၊ မလုပ်တော့ဘူးလား။ သည်မေးခွန်းတွေကို မမေးတော့ချေ။ မလိုချင် သောအဖြေကို ကြားရမှာ အမေ စိုးရိမ်နေဟန်တူ၏။

ကျွန်တော် ရွာသို့ ပြန်မရောက်သည်မှာလည်း သုံးနှစ်နီးပါးရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်၏ နာရီသံချောင်းခေါက်သံနှင့် ရွာ၏ ကြက်တွန်သံ ခြားနားမှုတွင် အရသာတွေ့နေသည်။ ဓာတ် ရထားသံ တဂျူးဂျူးကို မကြားရတော့ဘဲ လှည်းဝင်ရုံးသံနှင့် နွားချူသံတို့ကို ကြားရသည် မှာလည်း ကြည်နူးစရာဖြစ်၏။ ပြောင်းရိုးစင်အောက်က ပလွေသံသည် ကျွန်တော့် တောဇာတိ ဓာတ်ခံများကို ပြန်လည်နှိုးဆွပေးနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် ပိုကျယ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ ကောင်းကင်ပြင်သည် ပို၍ ရောင်စုံတောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာက ငှက်ပျောသီး ပိုချိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာက ဥယျာဉ်သည် ပို ပန်းမျိုးသစ်သီးမျိုးစုံသည်။

ကျွန်တော်သည် ရွာမှာ အိမ်ပေါက်စေ့လည်ပတ်ရုံမက ရွာနီးချုပ်စပ်များသို့လည်း ရောက်သည်။ ငယ်ငယ်က ရောက်ဖူးသော တောရပ်ကျောင်း၊ ငယ်ငယ်က တက်ဖူးသော တောင်၊ ငယ်ငယ်က ငှက်ပစ်လိုက်ဖူးသော အင်း၊ ငယ်ငယ်က မှိုရှာဖူးသော တော စသည်များကို လျှောက်လည်သည်။

ဤမျှသာ မကသေး၊ ကျွန်တော်၏ တက္ကသိုလ်ပညာနှင့် နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြုံများကြောင့် ရွာမှာ ရှေးက မမြင်မိတာ၊ မျက်စိလျှံသွားတာတွေကို ယခု မြင်မိသည်။ တောင်သူလယ်လုပ်တို့၏ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကို မြင်မိသည်။ မြေရှင်၏ တင်းတောင်းကို မျက်မှန်းကျိုးစွာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ရွာသူ အိမ်ရှင်မတို့၏ မပြည့်စုံ မဖူလုံသော မီးဖိုချောင်ကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ စတီးဘရားသား စသော အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးများ၊ ကုလားတရုတ် ကုန်သည်ကြီးများနှင့် ချစ်တီး များ၏ ကွန်ပိုက်ကြီးများသည် တောရွာ၏ လမ်းကြိုလမ်းကြား နောက်ဖေးဆောင် လက်ပံခေါင်း နှင့် ခရမ်းသီးခြောက်အိုးအထိ ရောက်နေပုံကို တွေ့မိသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်ရွာနှင့် ရွာသူရွာသားများကို အသစ်တစ်ဖန် တွေ့နေရခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

သည်အချိန်တွင် စာတိုက်မှ စာတစ်စောင် ရောက်လာလေသည်။ စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေး ကြည့်ရှုဖြင့် သိပါ၏။ မမြင့်ဦးထံမှ စာ။

အံ့အသားသင့်နေမိသေး၏။ မမြင့်ဦးနှင့် အဆက်ပြတ်နေသည်မှာ အတော်ကလေး ကြာသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။ မမြင့်ဦးသည် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှာ ဆရာမဖြစ်နေလေပြီ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ၁၉၄၁၊ ဇူလိုင်လ ၂၀။

ထွန်းကလေး

ထွန်းကလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားတယ်လို့ ကြားရလို့ အင်မတန် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာကို ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ထွန်းကလေးဟာ ဘီအေအောင်ပြီးပြီ။ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လူလားမြောက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီးကို အတုံ့အလှည့် ကျေးဇူး မဆပ်လိုက်ရဘူး။ ဒါဟာ အထူးဝမ်းနည်းစရာပဲ။ ဒီတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိခင်ကြီးကို အတိုးနှင့် ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်လို့ မြင့်ကြီးထင်တယ် ထွန်းကလေးရယ်။ ဒီကစွမှာတော့ မြင့်ကြီး ဒါပဲ ရေးချင်ပါတယ်။

မြင့်ကြီးလေ ထွန်းကလေးကို လိုက်ရှာတယ်။ ထွန်းကလေးက တမင် မြေရာ ဖျောက်ထားတယ်။ တမင် မြင့်ကြီးနှင့် အဆက်ဖြတ်ထားတယ် ထင်မိပြီ။

စိတ်တောင် မကောင်းဘူး။ မကြာသေးခင်ကမှ ထွန်းကလေးအကြောင်း အစုံကြားရတော့တယ်။ ဘယ်သူ့ဆီက ကြားတယ်ထင်လဲ၊ သခင်ဘဟိန်းရဲ့ အဆက်ဟောင်းဆီက ကြားရတာ။

မြင့်ကြီး ကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူး။ ဆရာဝန်နှင့် ကုနေရတယ်။ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လာကြည့်ပါဦးကွယ်နော်။ မြင့်ကြီးအတွက် အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ရထားတယ်။ အဲဒီအိမ်လိပ်စာ ပူးတွဲပို့လိုက်တယ်။

နေမကောင်းပေမယ့် ကျောင်းတော့ မှန်မှန်တက်နေတာပါပဲ။ မြင့်ကြီးယူရတဲ့ Class တွေက လူများတော့ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် သင်ပေးနေရတယ်။ ဒီတော့ မောတယ်။ Next term ကျရင်တော့ သုတေသနဘက် ရွှေ့ပေးပါလို့ ဆရာကြီးကို ပြောမယ် အောက်မေ့တာပဲ။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆက်ဆက်လာကြည့်နော်။

ထွန်းကလေးရဲ့ မိခင်ကိုလည်း ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်တဲ့အတွက် မြင့်ကြီး ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပါ။ တရားနှင့်သာ ဖျော်ဖြေပါလို့လည်း ပြောပါ။

ထွန်းကလေးနှင့် အားလုံး ကျန်းမာပါစေ။ မြင့်ကြီး ကျန်းမာအောင် ဆုတောင်းပါကွယ်။

မြင့်ကြီး

မမြင့်ဦး၏စာသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ အေးမြသောမေတ္တာကို ဆောင်ယူလာသည်။ ပူနွေးသော စေတနာဖြင့် လွမ်းခြုံပေးသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွတွင် နွမ်းလျှော ထိုင်နေသူအား မတ်တတ်ထပြီး တစ်ခုသောလမ်းသို့လိုက်ရန် ခေါ်နေသည်နှင့်လည်း တူ၏။

ဆိုင်ပဲ ဆိုင်တတ်သည်။ ထိုအတွင်း ကိုအေးငွေထံမှ စာတစ်စောင်နှင့် လူငယ်ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုအေးငွေစာမှာ မိတ်ဆက်စာ ရိုးရိုးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်ခေါင်းဆောင်ကို ယခင်က ကျွန်တော် မတွေ့ဖူး၊ မသိဖူးပေ။ သူသည် မြေအောက် တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ‘နေထွန်း’ ဆိုသော သူ့ နာမည်ဂုဏ်ကိုသာ

ကျွန်တော့်အား ပေးသည်။ နာမည်ရင်းကိုကား မပေးချေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စစ်မြစ်ကို မစပ်စုချေ။ ဤကား လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းတွင် ကျင့်စဉ်တစ်ရပ် ဖြစ်၏။

သူ့ထံမှ သိရသည်မှာ အချိန်ကျသောအခါ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ရေးလုပ်ရန် နယ်များတွင် အခြေခံစခန်းများ ရွေးချယ်ထားရမည်။ လူစုရမည်။ အပြင်ပ မဟာမိတ်တစ်ဦးက လေယာဉ်ပျံဖြင့် လက်နက်ချပေးမည်ဖြစ်ရာ နယ်များတွင် လက်နက်ချမည့်နေရာများ ရွေးချယ် ထားရမည် စသည်ဖြင့် ဖြစ်လေသည်။

ကိုနေထွန်းကား အသားမည်းသည်။ အရပ်အမောင်းကောင်းသည်။ ကျယ်ပြန့်သော ရင်ဘတ်နှင့် ခိုင်ခံ့သော လက်မောင်းများတွင် ဖောင်းကြွသော ကြွက်သားများကို တွေ့မြင်ရပေရာ ကာယဗလ လေ့ကျင့်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ အသံဩဇာနှင့်လည်း ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။

“သခင်တင်ထွန်းတို့ရွာရဲ့ မြောက်ဘက် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်အကွာလောက်မှာ တောကောင်းကောင်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ထင်းခုတ်သမားများထံမှတော့ မြောက်ဘက် တောနက်ကြီးတစ်ခုရှိကြောင်း ကြားဖူးသယောင်ယောင် ရှိသည်။ သူငယ်ချင်းဟောင်း ယောက်ဖတော် သခင်ဘဖေအား သေချာအောင် ခေါ်မေးရ၏။

“ဆည်ကြီးရွာရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ မဟာမြိုင်ဆိုတာရှိတယ်။ ဆင်ရိုင်းတွေတောင် ရှိတယ်လို့ ပြောသဟာပဲ မောင်တင်ရ”

ကိုနေထွန်း၏ မျက်နှာသည် အားတက်လာသည်ကို ဖော်ပြနေ၏။ သို့သော် စကားမပြောဘဲ လေးနက်စွာ တွေးနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သခင်ဘဖေတို့သည် သူ့အား အကဲခတ်ကြည့် နေကြသည်။

အတန်ကြာတော့ သခင်ဘဖေသည် ကိုနေထွန်းက ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို အားမရ ဖြစ်လာ၏။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲခင်ဗျာ”

ကိုနေထွန်းသည် သခင်ဘဖေ၏အမေးကို မဖြေဘဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ သခင်ဘဖေအား အယုံသွင်းလို့ ဖြစ်ပါမည်လောဟု မေးလိုသည့်အကြည့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ကျွန်တော်-

“ပြောသာပြောပါ ကိုနေထွန်း။ သခင်ဘဖေဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအရင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်နှမရဲ့ ယောကျာ်းလည်း ဖြစ်တယ်။ သခင်လည်း သခင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းအတွက် စိတ်အချရဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

သခင်ဘဖေကား ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်လာသည်။ ကိုနေထွန်းသည် သခင်ဘဖေအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ပြီးကြည့်ကာ တွေ့နေသေးသည်။

ကျွန်တော်-

“ကျွန်တော့်ကိုယ့်သလို ယုံနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမယုံရင်တော့လည်း မပြောတတ်ဘူးလေ”

ကိုနေထွန်း လွတ်ခနဲ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဗျာ သခင်ဘဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် လက်နက်ကိုင်ပြီး စွန့်စွန့် စားစား လုပ်ရတော့မယ့်အချိန် ရောက်ပြီ။ အဲဒီလုပ်ငန်းနှင့် ပက်သတ်ပြီး အဲဒီတော့ကို သွားကြည့် ချင်တယ်”

သခင်ဘဖေသည် ‘စိန်လိုက်လေ’ ဟု ပြောတော့မည့်အလား ကိုယ်ဟန်ကို ဝင့်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့က တောသားပေမယ့် သည်ကိစ္စမျိုးမှာ အားကိုးရပါတယ်ဗျာ။ ကဲ လိုက်ပြရမယ်လား”

ကိုနေထွန်းက အားတက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့်-

“အားကိုးပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်တော့သွားကြည့်ကြရင် ကောင်းမလဲ”

“ကြိုက်တဲ့အခါ သွားကြည့်နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီကနေပြီး ဆည်ကြီးဘူတာကို ရထားစီး သွားရမယ်။ ဆည်ကြီးမယ် ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မဟာမြိုင်ကို သွားကြည့်မယ်”

ကိုနေထွန်း-

“သူတို့က ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျုပ်လို တောသားတွေပေါ့ဗျ”

“တောသားမှန်းတော့ သိတာပေါ့ဗျ။ ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်စားသလဲလို့ မေးတာပါ”

“တောင်သူလုပ်တယ်၊ ထန်းတက်တယ်၊ ထင်းခုတ်တယ်၊ ပျားဖွပ်တဲ့အခါ...”

“တော်ပါပြီ တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ သခင်ဘဖေ သူတို့ကိုကော ယုံရပါ့မလား”

“ယုံရတာပေါ့ဗျ။ အစိုးရကို ဓားနှင့်တောင် ထ တိုက်ရဲတဲ့လူတွေ၊ သိလား။ အငှာ အငှာ ဗန္ဓကတို့ အရေးတော်ပုံတုန်းက...”

ကိုနေထွန်းသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သင်္ကာမကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း-

“နားလည်ပါပြီ နားလည်ပါပြီ သူတို့သတ္တိ ယုံပါတယ်။ သူတို့မျိုးချစ်စိတ်ကိုလည်း ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

ကိုနေထွန်းသည် အသံကို တိုးတိုးလေးထားလိုက်ပြီး သခင်ဘဖေအား စိုက်ကြည့်ရင်း-

“ဒါပေမဲ့ အခုအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ဖို့ တောထွက်ကြည့်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကို အသိမပေးဘဲထားဖို့ လိုတယ်။ နောက်တော့မှ အသိပေးမယ် ဟုတ်လား”

သခင်ဘဖေ-

“အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ မောင်တင် ငါတို့ မနက်ဖြန် သွားမယ်ဟေ့။ မင်းအမေကို တို့တစ်တွေ ဆည်ကြီးအလည်သွားရင်း ပျားကောက်ခဲမယ်လို့ ပြောကွာ”

ကျွန်တော်-

“ကြွေးကလေးများကော တောင်းစရာမရှိဘူးလား”

“မင်းအမေမှ သိမှာပဲ”

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆည်ကြီးသို့ မီးရထားစီးကြလေသည်။ ဆည်ကြီး ဘူတာနှင့် တစ်ခေါ်လောက်သာ ဝေးသောနေရာတွင် ရွာတစ်ရွာရှိ၏။ အိမ်ခြေငါးဆယ်ထက် ကျော်ဟန်မရှိ။ အများအားဖြင့် မန်ကျည်းပင်များအောက်တွင် ပုနေသော ထန်းရွက်တဲကလေး များသာ ဖြစ်၏။ ပတ်လည်တွင် ဆီးဆူးခက်များဖြင့် စည်းရိုးကာထားလေသည်။ ရွာ၏ဘေးတွင် ထန်းတောများ ပေါလှ၏။

“ဟာ သခင်ဘဖေကြီး လာသဟေ့” ဟု သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရင်း ရွာတွင် ကြေညာလိုက်လေရာ ဟိုအိမ်သည်အိမ်မှ ထွက်လာနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

“ဟောတော့ ဦးဘဖေကြီး ဘာလာလုပ်သတုံး”

“ဟေ့ ဘဖေ တို့အိမ် ဝင်ပါဦးကွ”

“ဟယ် မောင်ဘဖေတို့များ သခင်ဖြစ်နေသဟာ ကြာပြီဆို၊ လူကဖြင့် သလိုပါပဲကလားဟင်”

သူတို့သည် သခင်ဘဖေအား ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အား ရွန်းရွန်းစားစား ကြီး ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ မေးလိုမြန်းလိုတာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိနေကြဟန် တူသည်။ အချို့ကား သခင်ဘဖေ၏ နားထံသို့ ကပ်ပြီး မေးခွန်းတွေ သွင်းကြသည်။

သခင်ဘဖေက ခပ်ကျယ်ကျယ် ခပ်ကြွားကြွား အသံဖြင့်-

“ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေ ပါလာသဟ၊ မင်းတို့ရွာ အလည်လာကြတာ”

ထိုအခါ ရွာသူရွာသားတို့သည် ရင်သပ်အံ့ကြ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

“ရန်ကုန်ကလာတယ်၊ ဟောတော်”

“ဟယ် ရန်ကုန်က ဆိုပါကလား”

သခင်ဘဖေက ကျွန်တော့်မှာ ရန်ကုန်မှလာသည်ဆိုသော်လည်း သူ့ရွာသားသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၏ သားဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ယောက်ဖဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် ရှင်းလင်းပြရလေသည်။

ရွာလယ်လမ်းမှာ ရွှံ့ဗွက်တွေ၊ နွားချေးတွေ၊ ပြောင်းရိုးပြတ်တွေနှင့် ပြည့်နေလေသည်။
ခြောက်သွေ့သော လမ်းဘေးမှ ကပ်၍ လျှောက်ကြရသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်သို့ ဝင်ကြ၏။ အရိပ်ကောင်းလှသော စောင်းချမ်းပင်ကြီးအောက်တွင် ခုံရည်
များ၊ ထန်းပလပ်ပြား ပက်လက်ကုလားထိုင်များ ဟိုအိမ်သည်အိမ်မှ ရွှေ့ယူလာပြီး ခင်းကြသည်။
ကျွန်တော်တို့ ထိုင်မိသောအခါ မည်းတူနေသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးတစ်ခုနှင့် အတွင်းဘက်
မှာ လက်ဖက်ရည်ချေးများဖြင့် နီကျင့်နေသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးပန်းကန်များ ရောက်လာ
လေသည်။ တစ်အိမ်မှ ပဲကျားလှော်တစ်ပန်းကန် ယူလာသည်။ အခြားတစ်အိမ်မှ မြေပဲသီး
တောင့်များ ယူလာသည်။ ယောကျ်ားသားများက ကျွန်တော်တို့နှင့် အာလာပသလ္လာပ စကား
ပြောနေစဉ် မိန်းမများက မီးဖိုချောင် ဝင်ကြလေသည်။

သခင်ဘဖေ-

“ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး လုပ်မနေကြနဲ့နော်”

ရွာသားတစ်ဦး-

“အထူးလုပ်မနေရပါဘူး ကိုရင်ရာ၊ မနေ့ညက ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်ရထားလို့ တစ်ရွာလုံး ဖောခြင်း
သောခြင်း ဖြစ်နေသဟာ”

အခြားတစ်ယောက်-

“ဘဖေကြီးတို့တော့ စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲ၊ တို့အိမ်မှာ ယုန်ကင်တစ်ကောင်တောင်
ရှိသေးသဟ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် အမဲလိုက်ခြင်း အကြောင်းများကို ပြောဆိုနေကြလေသည်။
ကိုနေထွန်းသည် အမဲလိုက်ခြင်း၌ များစွာ စိတ်ဝင်စားဟန်၊ ဝါသနာပါဟန် ပြုလိုက်၏။ တောထဲ
သွားကြည့်ရန် အကြောင်းပြကောင်းသွားအောင် ဟန်ဆောင်ပြခြင်းလော၊ တကယ် ဝါသနာပါလေ
သလော။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ခွဲခြား၍ မသိနိုင်ချေ။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာသည်။ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ထားပြီး အင်္ကျီမပါ။
သူ့ပခုံးမှာ ကျွဲပခုံးလို အသားမာပေါက်နေသည်။ ရင်ဘတ်နှင့် ခြေသလုံးများမှာ အစင်းစင်းနှင့်

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ရှုရာများ ပြည့်နေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့စကားဝိုင်းမှာ မထိုင်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ယောင်ပေပေလုပ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ရှင် မိတ်ဆွေသည် သူ့အား မြင်သောအခါ-

“ပင်ပေါ်ကျကလေးများ ရဦးမလားဟေ့”

“ရတော့ရမယ် ဦးလေး”

“ပေါ့သလား”

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အေး ဒီအချိန်တော့ ပေါ့မှာပေါ့ကွာ၊ သခင်ဘဖေ လုပ်မလား”

သခင်ဘဖေသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ကြောင့် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနေထွန်းက-

“လုပ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ချိုးတည်အောင် မသောက်ပေမယ့် ပင်ပေါ်ကျတော့ ကြိုက်ပါတယ်”

အိမ်ရှင်-

“ကံထိုက်၊ သွားကွာ၊ တစ်လုံးလောက် ယူခဲ့ပါ၊ သစ်ခေါက်မပါတဲ့အိုးကို ယူခဲ့ဟေ့”

ထိုလူငယ် ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်-

“သူက ထန်းတက်သမားနော်၊ ပခုံးမှာလည်း ကျွဲပခုံးထလို၊ ရင်ဘတ်မှာလည်း ဒွတ်တက်နေတာပဲ”

စကားသည် ထန်းတက်သမားများထံသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထန်းတက်သမားများ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းပုံများ။

အိမ်ရှင်မိတ်ဆွေ-

“ထန်းသမားမှာ ထန်းငြောင့်စူးလို့ လက်ပေါက်တာက ပိုဆိုးတယ်။ မနက်အိပ်ရာကထရင် မျက်နှာ တောင် သစ်လို့မရဘူး။”

ပင်ပေါ်ကျကို စောင့်နေစဉ် အိမ်ရှင်သည် စပါးပုတ်ထဲတွင် ထိုးမြုပ်ထားသော အရက်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ချေးများဖြင့် နီကြင့်နေသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန် များတွင် လောင်းထည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့အား ခွက်လှည့်၏။ သခင်ဘဖေနှင့် ကိုနေထွန်းတို့ကား သောက်တတ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် အရက်မှာ များစွာပြင်းသဖြင့် မျက်စိမှိတ်ပြီး မော့ချ လိုက်ကြ၏။ ပြီးနောက် အတန်ကြာအောင်ပင် မျက်နှာရှုံ့နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သောက်တတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ရှုံ့နေ၏။ တစ်ကျိက်နှစ်ကျိက် စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အာခေါင်မီးလောင်သလား အောက်မေ့ရသည်။ ရှေ့မဆက်ဘဲ အရက်ခွက်ကို ချထားလိုက် သောအခါ အိမ်ရှင်သည် ဆီးသီးခြောက်များကို ယူပေးပြီး-

“ဆီးသီးကို မြည်းရတယ်၊ ကျုပ်တို့အရက်နဲ့ ဆီးသီးဟာ အင်မတန်ဖက်မိတယ်”

သခင်ဘဖေတို့လည်း ဆီးသီးကို ကောက်စားနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆီးသီးမြည်း၍ တစ်ခွက်ကုန်အောင် မနည်းကြီး သောက်ယူရလေသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ တောသို့ သွားကြလေသည်။

ရွာမှထွက်လျှင်ထွက်ချင်း ယာခင်းများကို ဖြတ်ရသည်။

မြေပဲခင်းမှာ အစိမ်းဆုံးဖြစ်၍ ကော်ဇောစိမ်းကြီး ဖိတ်ဖိတ်တောက်သလို နေသည်။ နှမ်းခင်းများမှာ အသီးအပွင့် တထောင်ထောင် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ပလွားပျော်မြူးနေကြသည်။ ပြောင်းခင်းများကား မြင်းပေါ်ကလူကိုပင် ကွယ်ထားနိုင်လောက်အောင် မြင့်ပြီး ခြေတစ်လှမ်း ဝင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် လူလုံးပျောက်နိုင်သည်အထိ စည်ကားနေပေသည်။

ယာတောတစ်တောလျှင် ထန်းပင်အုပ်တစ်အုပ်စီ ရှိသည်။ ခြံစည်းရိုးမှာလည်း ထန်းပင်များ စိုက်ထားကြသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ထန်းတောကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ကြရ၏။ ထန်းတက်သမား၏ တဲများမှ ခွေးတွေက ဟောင်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အပြင် အိမ်ရှင်နှင့် အခြားရွာသားတစ်ဦး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှင် သည် တူမီးသေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်လာ၏။ အခြားရွာသားထံတွင်ကား လောက်လေး တစ်ခု၊ သူ့ပုဆိုးခါးပုံထဲမှာ လောက်စာလုံး၊ သူ့ခါးကြားမှာ ဓားမောက်တစ်လက်။ သူတို့

နှစ်ယောက်က ရှေ့ဆောင်၍ သွားကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကိုနေထွန်းတို့က နောက်ဆုံးမှ စကား တပြောပြောနှင့် လိုက်ခဲ့ ကြသည်။ သခင်ဘဖေကား ရှေ့အစုနှင့် နောက်အစုကြားမှ။

ထန်းပင်အချို့တွင် လှေကားထောင်ထားသည်။ တစ်နေရာတွင် ထန်းသမားတစ်ဦးသည် ထန်းသီး ခိုင်နှင့် ထန်းလုံး တအုန်းအုန်းရိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခြားတစ်နေရာတွင် ထန်းပင်အိုကြီး တစ်ပင်ရှိရာ သစ်တောက်ငှက်က တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည်။ ထန်းတောကြီး ဆုံးခါနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကြက်တူရွေးတွေ တစ်အုပ်ကြီး ပျံသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထန်းတောမှ ထွက်သောအခါ သဲပြင်ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ကြသည်။ သဲပြင်ချောင်းအလိုက် လျှောက်သွားပြီးနောက် အတန်ကြာလျှင် ချောင်းကမ်းပေါ်သို့ တက်ကြရ၏။

ဆီး၊ ခံ၊ တောစပယ်၊ သနပ်ခါး ချုံပုတ်ကလေးများနှင့် တောဗျုတ်ကလေး၊ ဟိုနားသည်နားမှာ တစောင်းဆူးချုံများ။

ထို တောဗျုတ်ကလေးတွင် သစ်ငုတ်အများအပြား တွေ့ရသည်။ တစ်နေရာတွင် ဒူးဆစ်ထိ လောက်သာ မြင့်သော ဆူးစည်းရိုးကလေး တားထားသည်။ ရွာသားများ ယုန်ခြောက်ပြီး ဖမ်းသော စည်းရိုးကလေး ဖြစ်သည်။

ရှေ့ကသွားနေသော ရွာသားများသည် ရှေ့သို့ တော်တော်ရောက်နေပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ မိအောင် မလျှောက်နိုင်သဖြင့် သူတို့က စောင့်နေကြသည်။

ပြာပုံကလေးများကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်က သူတို့အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ပြာပုံတွေဗျ၊ ဘယ်သူတွေ မီးရှို့ထားပါလိမ့် ”

“ည တောလိုက်တဲ့လူတွေ မီးဖိုကြတာနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ ”

ကိုနေထွန်းက လှမ်းမေးပြန်သည်။

“ဒီလို တောဗျုတ်မျိုး ရှေ့မှာ ရှိသေးလားဗျို့ ”

“ရှိတာပေါ့၊ ရှေ့ကတောအုပ်လွန်ရင် တွေ့ဦးမယ် ”

ကိုနေထွန်းက ကျွန်တော့်အား တိုးတိုး-

“အဲဒီလို တောအုပ်အလယ်က တောဗျုတ်မျိုးဟာ ကိုယ်တို့လုပ်ငန်းအတွက် အကောင်းဆုံး နေရာပေါ့”

တောဗျုတ်ကလေးကို လွန်သောအခါ ဒဟတ်ပင်၊ သန်းပင်၊ ဖန်ခါးပင်၊ ကပေါင်းပင် စသော အပင်ကြီးများ များ၍များ၍လာသည်။ ချိုး၊ ခါ၊ ဘုတ်နှင့် အခြားငှက်များစွာ၏ အသံကို ကြားရလေသည်။

တစ်ခုသော ချိုးကူသံကို နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် တော၏ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသော သဘာဝကို အရသာခံနေ၏။ လောက်လေးနှင့် ရွာသားသည် ချိုးကူသံလာသည်ဟု ထင်ရသော သစ်ပင်အောက်သို့ ခြေဖျားထောက်၍ ကပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ လေးဖြင့် ပစ်ချလိုက်ရာ ချိုးကလေး ကျလာလေသည်။ ‘ဂီး’ ‘ဂီး’ ခနဲ အော်မြည်ပြီး ခါတစ်ကောင်သည် အခြားအပင်တစ်ပင်မှ ထိုးတက်ပျံသန်းပြီး သွားလေသည်။ ကျလာသော ချိုးကလေးကား ချိုးလင်းပြာ၊ စားရက်စရာမရှိအောင် လှပသော ငှက်ငယ်ကလေးပေတည်း။

တောသည် တစ်စတစ်စ နက်လာ၏။ ရာသီဥတုမှာလည်း ပြောင်းလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ စိမ့်အေးနေသည်။ သပြေ၊ ညောင်၊ ညောင်သပြေ၊ အင်ကြင်း၊ သဖန်း စသော အပင်ကြီးများမှာ အခြားအပင်များကို မိုးပြီးနေကြသည်။ ပင်စည်ပင်လုံးကြီးများမှာ လူသုံးလေးယောက် လက်ဆက်၍ ဖက်လောက်သည်။ အပွေးကြီးများမှာလည်း ဆင်ဦးကင်းများနှင့် တူ၏။ နွယ်ပင် အမျိုးမျိုးသည် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နွယ်တက်နေကြသည်။ အချို့မှာ ဆင်နှာမောင်းကြီးများထက် တတ်သေးသည်။ အချို့မှာ နွယ်မျိုးအစစ်ဖြစ်၍ အချို့မှာကား နွယ်မျိုးမဟုတ်သော်လည်း အလင်းရောင်ဆီသို့ လှတက်ရင်း ပင်စည်မှာ ထွားမလာတော့ဘဲ ရှည်လျားထွက်ကာ နွယ်ဖြစ်လာ ကြလေသည်။

ရှေ့ကသွားနေကြသော ရွာသားများမှာ တောနက်လေ၊ ပိုမြန်လေဖြစ်လာ၍ ကျွန်တော်တို့က ပိုနှေးလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူတို့အား မျက်ခြည်မပြတ်အောင် အတော်ပင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လိုက်နေရသည်။ လမ်းစကလေးများလည်း ပျောက်ပျောက်သွား၏။

ကျွန်တော့်မှာ စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် တွေးတောခြင်းကို ပိုလုပ်၏။ တောနက်ကြီး အလယ်ကောင်တွင် လေယာဉ်ပျံကွင်းကြီး ဆောက်ကြည့်သည်။ လက်နက်တွေ ကောင်းကင်မှ ကျလာသည်။ တောနက်ထဲမှာ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲ အတတ်ပညာ လေ့ကျင့်ကြသည်။ တောထဲမှ ထွက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွေကို အလစ်ဝင်စီးကြသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကိုနေထွန်းမှာ ကျွန်တော့်ထက် ဗလကောင်းသော်လည်း ကျွန်တော့်လောက် အမောမခံနိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ဟောဟဲလိုက်ကာ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဗျိုဆရာတွေ၊ ဒီတော့အုပ်ထဲက ဘယ်တော့ထွက်မှာလဲ”

“တစ်အောင့်လောက်နေ ထွက်ရတော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ တစ်အောင့်က တစ်သက်တာလောက် ကြာတယ်ဗျ”

ရှေ့ကလူများက နှေးနှေးလျှောက်ကြသည်။ စမ်းချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာသောအခါ ရွာသားများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နှုတ်မှရွတ်ဖတ်ပြီး ရေဝင်သောက်ကြ၏။ ကိုနေထွန်းကား ငှက်ဖျားကြောက်သည်ဟုဆိုကာ ရေမသောက်ဘဲနေလေရာ-

“သောက်သာသောက်ပါဗျ။ ဒီရေဟာ နတ်ရေစင်ပါ။ ဘာမှ ဘေးဥပဒ်မရှိပါဘူး၊ အရှင်ကြီးကို တိုင်တည်သောက်ရတယ်”

မောနေသော ကိုနေထွန်းသည် ရေကိုလည်း သောက်ချင်သည်။ ရောဂါဘယကိုလည်း ကြောက်သည်။ နတ်ကိုလည်း မတိုင်တည်ချင်။

ကျွန်တော့်-

“ကဲ ရဲဘော်ကြီး၊ သောက်သာသောက်ပါဗျ။ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တိုင်တည် သောက်ပေါ့ဗျ”

ကျွန်တော်သည် “အရှင်ကြီး၊ ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်လည်း ဆေးကုယူပါမည်၊ ရေကို သောက်ပါရစေ” ဟု ကိုနေထွန်းကြားလောက်ရုံသာ ရေရွတ်ပြီး သောက်လိုက်၏။ သည်တော့မှ ကိုနေထွန်းလည်း ပြုံးလာနိုင်ပြီး ရေသောက်လေသည်။

ထို့နောက် နာရီဝက်ခန့် ဆက်လျှောက်ကြပြန်သည်။

တဖြည်းဖြည်း သစ်ပင်ကြီးများ နည်းနည်းလာပြီး တောမှာ ပါးသွားသည်။

ဘွားခနဲဆိုသလို ပြောင်တလင်းဖြစ်နေသော ကျောက်စရစ်ကုန်းတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ရောက်နေလေသည်။ ကျောက်စရစ်ကုန်းပေါ်တွင် တဲပျက်တစ်ခု ရှိ၏။ တောနက်ထဲတွင် စိတ်အိုက်နေလို ဖြစ်နေခဲ့သော ကျွန်တော်တို့သည် ပျော်မြူးသွားကြ၏။

ကျောက်စရစ်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ကြရသည်။ ကုန်း၏တစ်ဖက်တွင် ချောင်းတစ်ခုရှိသည်။ ကျောက်စရစ်ကုန်းနှင့် ချောင်းကမ်းပါးများသည် မွဲပြာရောင်ပေါက်နေသည်။ ချောင်း၏အကွေ့တွင် ချောက်တစ်ခုရှိပြီး ရေစပ်ကို မြင်ရသည်။ ချောင်း၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင် စိမ်းစိုနေသော ချုံပုတ်များသည် တောဗျူတ်ကလေးနှင့် ဆက်သွားသည်။ တောဗျူတ်၏ ဟိုဘက်တွင်ကား တောအုပ်တစ်ခု စပြန်လေသည်။ အမှန်မှာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပါက အရပ် ရှစ်မျက်နှာစလုံး ညိုညိုစိမ်းစိမ်း တောအုပ်တောတန်းများကိုသာ မြင်ရလေသည်။

သခင်ဘဖေ၊ ကိုနေထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့က ကျောက်စရစ်ကုန်းထိပ် တဲပျက်ကလေးအနီးတွင် စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်နေကြ၏။ ရွာသားနှစ်ယောက်ကား မတ်တတ်ရပ်ရင်းပင် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့အား-

“ကဲ လာ၊ ဟိုတောဗျူတ်ထဲ သွားရအောင်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကပဲ စောင့်မယ်ဗျာ”

“အဲဒီ တောဗျူတ်ထဲမှာ သားကောင်ရမှာ ကိုရင်တို့ရဲ့၊ တော်တော်နေ ဒီချောင်းကို သူတို့ ရေသောက်ဆင်းမယ်။ တောဗျူတ်ထဲက ချောင်းပြီး ပစ်ရမယ်”

ကိုနေထွန်း-

“ခင်ဗျားတို့ပဲ သွားပစ်ကြပါဗျာ၊ သခင်ဘဖေ သူတို့နဲ့ လိုက်ဦးမလား”

“လိုက်မယ်လေ”

သခင်ဘဖေကား လိုက်ရန် မတ်တတ်ထလိုက်လေသည်။

ရွာသားတစ်ဦး-

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ခင်ဗျားတို့၊ နေရစ်ရင်လည်း ဒီနားမှာ မထိုင်နဲ့ဗျ၊ ဟော့ဟို ချုံနား ခပ်ကွယ်ကွယ်မှာ ထိုင်ပါ။ လူရိပ်လူခြည် မပြန့်ဗျ၊ သားကောင်တွေ ကြောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

သူတို့ သွားကြလေသည်။

ကိုနေထွန်းက လှမ်းပြီး-

“သားကောင်မရချင် နေပစေဗျာ၊ သိပ်တော့ နေမစောင်းစေနဲ့”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုနေထွန်းတို့သည် ရွာသားများ ညွှန်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ချုံပုတ်တစ်ခုအနီး ချောင်ခို၍ ထိုင်ကြသည်။

ကျွန်တော်-

“စိတ်တိုင်းကျနေရာပဲ”

“လေယာဉ်ပျံကနေပြီး ဒီနေရာမြင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“နေ့ခင်းမှာ အရပ်လေးမျက်နှာရှိ သစ်ပင်လေးပင်မှာ အလံဖြူလွင့်ရမယ်၊ ညမှာ မီးဖိုလေးဖို ဖိုရမယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ကား တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ တိုင်းပြည်အတွက် တကယ့်စွန့်စားခန်း မဟုတ်ပါလား။

ကိုနေထွန်း-

“ရဲဘော်တင်ထွန်းဟာ ဒီနေရာကို တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်။ ဗဟိုက သတ်မှတ်ပေးတဲ့ အချိန်ကျတော့ ဒီနေရာမှာ နေ့ရောညရော သုံးရက်လောက် လာစောင့်ရလိမ့်မယ်”

“ညရော ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် သားရဲတိရစ္ဆာန်များကို သွားစဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညရော စောင့်ရမှာပဲ။ ပြီးတော့ ချပေးတဲ့ လက်နက်တွေကို စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းဖို့ တာဝန်ယူရမယ်။ ဒီဒေသက လူရသလောက်လည်း စုထားပြီး စစ်ရေးပညာ ပေးရမယ်။ စစ်ရေးပညာပေးဖို့ကတော့ လူသပ်သပ်လွတ်ရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ တာဝန် ယူနိုင်ပါ့မလား။”

ကျွန်တော်ကား ထခုန်လောက်အောင် စိတ်အားထက်သန်နေသည်။

“ယူမှာပေါ့ ရဲဘော်ကြီးရဲ့၊ ဘယ်တော့လောက် စလုပ်မှာလဲ”

“အချိန်ကတော့ စစ်အခြေအနေလည်း စောင့်ရဦးမယ်၊ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်တော့ အရှေ့ဘက်မှာ စစ်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ စကြရမှာပဲ”

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရွာကပဲနေပြီး စောင့်ရမှာလား၊ ရန်ကုန်ပြန်ရဦးမှာလား။”

“ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ လိုဦးမယ်။ ဟိုမှာမှ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို သိရမှာပဲ။ ဘယ်အချိန် ဒီကိုလာဖို့ ဘယ်လိုစည်းရုံးဖို့ ဆိုတာလည်း ဗဟိုက ညွှန်ကြားလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား ရန်ကုန်ပြန်မသွားသေးဘူးလား။”

“မပြန်သေးဘူး၊ မိုးကုတ်ဘက် သွားရဦးမယ်။ ရဲဘော်သိထားဖို့က မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ဒီစခန်းမျိုး ရှစ်နေရာထက်မနည်း ရှိထားဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်”

“မိုးကုတ်မှာ အင်အားတောင့်ရဲ့လား။”

“အရေးတော်ပုံ တပ်သားကောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ ကဲ ကဲ လျှို့ဝှက်ရေးကိစ္စဆိုတာ အသေးစိတ်တွေ မပြောရဘူး၊ ကိုယ်ဒီလောက်ပြောတာတောင် လွန်လှပြီ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မသိချင်နဲ့။”

ကျွန်တော်က ကျေနပ်စွာဖြင့်-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီစည်းကမ်းကို လက်ခံပါတယ်”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ထိုခဏ၌ ဒုန်းခနဲ တူမီးသေနတ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အိုးထဲ ဖျောက်ထည့်ခွဲသည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတန်ကြာအောင်ပင် သေနတ်သံလာရာဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေကြသည်။ ငှက်တွေ လန့်ဖျပ်ဖျပ်ပြေးသည်မှလွဲ၍ ဘာမျှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိ။

နေသည် လျင်မြန်စွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။ နေခြည်များသည် တဖြည်းဖြည်း ဖျော့လာသည်။ ကောင်းကင်တွင် လှပသော တိမ်တိုက်များမှာ လေကောင်းကောင်း ရွက်တိုက် သလို သွားနေကြသည်။

ကိုနေထွန်း-

“ဒီနေရာမှာ သဲဆပ်ပြာထွက်တယ်နဲ့တူတယ်”

“တူတာပဲ”

“ဒီလူတွေ ပြန်ခေါ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ နေမဝင်ခင် တောနက်ထဲက ထွက်နိုင်အောင် ပြန်ရမယ်”

“ခဏစောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ စစ်အခြေအနေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ အရှေ့ဘက် ကူးမလာသေးဘူးလား”

“ကိုယ်လည်း သတင်းစာမဖတ်ရတာ ကြာပြီ။ ကူးတော့လာမှာပဲ။ နွေးနွေးလား၊ မြန်မြန်လား၊ ကိုယ်တော့ မသိဘူး။ ရဲဘော်တင်ထွန်းကကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် နောက်ဆုံးသိရတဲ့ သတင်းကတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရက သူတို့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ရေကြောင်းလမ်းများကို ကာကွယ်ဖို့အရေး အင်မတန်ကြီးတယ်ဆိုပြီး ရေတပ်တွေ ချဲ့နေတယ်။ အိုက်စလန်တို့၊ ဂရိန်းလန်တို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ ဘရိတိယ ကျွန်းစုကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ဆီက ငှားယူလိုက်တယ်။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာဟာလည်း အမေရိကန်ရဲ့ အသက်သွေးကြောသဖွယ် အရေးကြီးသတဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဥရောပတိုက်မှာ ရှိနေကြတဲ့ ဂျပန်တွေဟာ ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကုန်ကြပြီတဲ့”

ကိုနေထွန်းသည် ခါးကော့လက်ဆန့်ပြီး အညောင်းဖြေရင်း-

“အင်း ဒီလိုဆိုရင်တော့ အရှေ့ဘက် စစ်ကူးလာတော့မှာပဲ။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ ခြင်္သေ့ကြီး တွင်းထဲ ကျတော့မယ်။ ပြန်မတက်နိုင်အောင် ကိုယ်တို့က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရတော့မယ်”

ကျွန်တော်ကား ဘာမျှမပြောဘဲ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများကို နိမ့်ရာသို့ လှိမ့်ချရင်း စဉ်းစား နေလေသည်။ စစ်ကြီးသာ မြန်မြန် အရှေ့ဘက်သို့ ကူးလာစေချင်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စစ်၏ ဥပါဒ်အန္တရယ်များကို တွေးတောစိုးရိမ်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ စိုးရိမ်နေ၍လည်း မပြီး။ စစ်ကြီးကို မလိုချင်ဦးတော့၊ တားဆီး၍ ရတော့မည်မဟုတ်။ အရှေ့ဘက်သို့ မြန်မြန်ကူးပြီး ‘အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာ့အချက်’ ဟူသော ကြွေးကြော်သံနှင့်အညီ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား မြန်မြန် ထချရန်သာ စိတ်စောနေကြလေသည်။ မှန်သလား၊ မှားသလား ဟူ၍လည်း ပြန်လည်ဆင်ခြင်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

ကိုနေထွန်းသည်ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ပင် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများကို နိမ့်ရာသို့ လှိမ့်ချရင်း-

“အင်း ဂျပန်ပေးတဲ့လက်နက်နဲ့ ကိုယ်တို့က အင်္ဂလိပ်ကိုထချ။ ဂျပန်က ဗမာပြည်ထဲ မဝင်ခင် ကိုယ်တို့က ဦးအောင် ချနှင့်ရမယ်။ ပြီးတော့ လွတ်လပ်သော ဗမာပြည်အဖြစ် ကြေညာရမယ်။ ဂျပန်နဲ့ စာချုပ်မယ်။ အင်္ဂလိပ်လည်း တို့ပြည်ထဲက ထွက်ပြေး၊ ဂျပန် ကလည်း တို့ပြည်ထဲ မဝင်နိုင်၊ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီ ချက်ကောင်းဟာ အနှစ်တစ်ရာမှာ တစ်ခါပေါ်ဖို့တောင် ခဲယဉ်းတဲ့ ချက်မျိုးပဲ”

“ဒါထက်နေစမ်းပါဦး ရဲဘော်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခုလို ကူညီရတဲ့အတွက် ဂျပန်မှာ ဘာ အကျိုးအမြတ် ရှိသလဲ”

“အို မေးမှမေးပါလေ ကိုယ့်လူရယ်။ သူ့အဓိကရန်သူ အင်္ဂလိပ်ကို ကိုယ်တို့က ထိုးနှက်တယ် ဆိုတာဟာ သူ့အဖို့ အကြီးဆုံးသော အမြတ်ပေါ့။ ကိုယ်တို့ကလည်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဂျပန်ကို အနည်းအကျဉ်းတော့ ကူရမှာပေါ့။ ဒါတွေက လွတ်လပ်ရေးကြေညာပြီး စာချုပ်နဲ့ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေပါလေ၊ ခု အရေးကြီးတာက ကိုယ်တို့တစ်တွေ လက်နက်ရဖို့နဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို ထချဖို့ပဲ။ နောက်ကိစ္စ နောက်တော့ ရှင်းမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ယခင်က ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့နှင့် အတူတူပင် မုန်းတီး၏။ ဆန့်ကျင်၏။ ယခုတော့ ဂျပန်နှင့်ပေါင်းပြီး အင်္ဂလိပ်ကို လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး တိုက်ရန် ယုံကြည်သွားပြီ ဖြစ်ရကား ဂျပန်အား သတိကြီးစွာနှင့် စောင့်ကြည့်ရမည့် ယာယီမိတ်ဆွေ အဖြစ် ဖြင့် အမုန်းလျော့ဆင်းသွားလေသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကိုနေထွန်းသည် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး-

“ကဲ ပြန်ကြမှပဲ၊ သူတို့ကို အော်ခေါ်စမ်းပါ ရဲဘော်တင်ထွန်းရာ”

သူတို့အား အော်ခေါ်ရန် ကျွန်တော်က ဟန်ပြင်နေစဉ်ပင် သူတို့လာနေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။

“ဟော ပြန်လာကြပါပြီဗျ”

“အင်း ဟုတ်သားပဲ”

“သုံးယောက်စလုံး ထမ်းပိုးတွေနဲ့ ဘာတွေထမ်းလာသလဲ၊ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ထမ်းလာလိုက်ကြတာ သားကောင်ကို ဖျက်ပြီး ထမ်းလာကြတာနဲ့ တူတယ်”

သူတို့သည် သမင်တစ်ကောင်ရပြီး ပေါင်များ၊ ရင်အုပ်များနှင့် ဝမ်းတွင်းသားများကို ဖျက်ပြီး သုံးယောက်ခွဲလျက် ထမ်းလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အပြန်တွင် သူတို့မှာ အထမ်းကိုယ်စီ ပါကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ထက် လျင်မြန်စွာ လျှောက်နိုင်ကြသည်။ အထမ်းပါ၍ ပိုမြန်လေသလားဟုပင် အောက်မေ့ရ၏။

ထန်းတောထဲ ပြန်ရောက်သောအခါ မှောင်ရီလေပြီ။ ယာခင်းပြင်များကို ဖြတ်ရသောအခါ လုံးလုံး မှောင်လေပြီ။

ရွာရောက်လျှင် သမင်သားကို အမျိုးမျိုးချက်ပြုတ်ပြီး ရွာသူရွာသားများစွာနှင့်အတူ ပျော်ပါးစွာ စားသောက်ကြလေသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင်ကား ဆည်ကြီးမှနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေ့တွင်ပင် ကျွန်တော့်နာမည်နှင့် ၄၉၃၀- စာတိုက်မှ ရောက်လာလေသည်။ မမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်အဖေမသာအတွက် အကူငွေပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

မမြင့်ဦးက သည်လို စေတနာပြုလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အတော်ထိခိုက်သွားသည်။ အေးအတူပူအမျှ ဒုက္ခဝေခံလိုတဲ့ မိတ်ဆွေစစ်ပါကလားဟု အောက်မေ့မိသည်။ မမြင့်ဦး ခံစားနေရသော ရောဂါသည် တီဘီအဆုတ်နာမဟုတ်ပါစေနှင့်ဟုလည်း ဆုတောင်းလိုက်ပေသည်။

ကျွန်တော်က အမေအား သည်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ “သမီးကြီးကတော့ ပညာရှိဆိုတော့ သိတတ်တာပေါ့ကွယ်” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ပို့လိုက်သော ငွေ၃၀-ဖြင့် အဖေ့ဂူကို နှစ်တစ်လက်မသား ခြံခတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယခုအခါ အမေသည် ကျွန်တော့်ရှေ့ရေး လုပ်ငန်းဆောင်တာနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်ပြန်ရေး မပြန်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း “ငါ့သားကောင်းမယ်ထင်သလို ကြည့်လုပ်တော့ကွယ်။ သို့ပေမယ့် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား မကောင်းတာဖြစ်ရင် အမေစိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ ဆိုတာသာ သတိထားပေတော့ ကွယ်” ဟု ပြောပြီး လွတ်လပ်ခွင့်လည်း ပေးထားသည်။ သံယောဇဉ်ကြီးနှင့်လည်း ချည်လွှတ်လိုက် လေသည်။ ။

၆၅

ရင့်ကျက်သောအချစ်

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဗုံးခိုအုတ်ဂူကလေးများ ပိုမိုများပြားလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပြည်သူ့လေကြောင်း ကာကွယ်ရေးမင်းကြီး ဒီဂရပ်ဖ်ဟန်တားသည် အတော် ကလေး ခြေသွက်နေလေ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူပြည်သား လူအများသည် လေကြောင်းကာကွယ်ရေး၌ စိတ် သိပ်မဝင်စားကြချေ။ ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိကြချေ။ အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးသူတွေက တမင် လှန့်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သူက ထင်ကြသေးသည်။ ဗမာမှာ အင်္ဂလိပ်မှတစ်ပါး ရန်သူမရှိ။ ထို့ကြောင့် မည်သူကမျှ ဗုံးချလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တီးတိုးလိုက်ပြောသူက ပြောနေသေးသည်။

ဘုရင်ခံဒေါ်မန်စမစ်၏ အစိုးရသည် ယခင်ဘုရင်ခံ လက်ထက်ကအတိုင်းပင် ကာကွယ်ရေးပုဒ်မ ၂၆ကို တွင်တွင်ကြီးသုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ သခင်အများအပြားအား ထောင်သွင်းနေလေသည်။

ဦးစောသည် ဂဠုန်တပ် ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သခင်များအား ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် နှိမ်နင်း ခဲ့၏။ နန်းရင်းဝန်ဘဝတွင်ကား ဝါးရင်းတုတ်အပြင် အစိုးရယန္တရား၏ ဖိနှိပ်ရေးလက်နက်ကိရိယာ အားလုံးနှင့်လည်း ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လျက် ရှိလေသည်။

ဦးစောသည် တစ်ဖက်တွင် အစွမ်းကုန် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လျက် အခြားတစ်ဖက်တွင် မျိုးချစ်နိုင်ငံရေး ဟိတ်ဟန်ကြီးအောင် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ချိန်၌ သူသည် စစ်အပြီး မြန်မာပြည်အား ဒိုမီနီယံလွတ်လပ်ရေးပေးရန် တောင်းဆိုဖို့ ဘိလပ်သို့ ရောက်နေလေ သည်။ သူသွားခါစ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတွင် ‘တစ်ကောင်ကြွက်’ ဆိုသော ကလောင်ရှင် တစ်ဦးက ‘ဘိလပ်သွားသော ဦးစောပြဇာတ်’ ဟု ရေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးသဖြင့် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရှာဖတ်ရ၏။ ထိုပြဇာတ်ကို များစွာနှစ်သက်စွဲလမ်းပြီး ရေးသူ ‘တစ်ကောင်ကြွက်’ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို သိရန်စုံစမ်းသည်။ စုံစမ်း၍မရချေ။ ကျွန်တော်တို့ သခင်များနှင့် နိုင်ငံရေး အယူအဆချင်းတူသော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည် ဟုကား အကဲခတ်မိလေသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် များစွာသော ထိပ်ပိုင်း သခင်ခေါင်းဆောင်များမှာ ထောင်ထဲသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ သခင်လေးမောင်၊ သခင်နု၊ သခင်စိုး၊ သခင်ဘဟိန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်ဗစိန် စသော ခေါင်းဆောင်များ၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်လှဖေ၊ ကိုထွန်းရှိန် စသော ခေါင်းဆောင်တစ်ပိုင်းမှာ မြေအောက်လျှို့ဝှက်ရေးစခန်းသို့ ရောက်သူရောက်ပြီး နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်သူ ရောက်ကုန်ကြပြီ။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြ၊ သခင်တင်မောင်ကြီး စသော ခေါင်းဆောင်များသာ ထောင်သွင်း အကျဉ်းထားခြင်းလည်း မခံရ၊ ဗမာအောက် လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် ပုန်းအောင်း၍လည်း မနေရသေး၊ ဗြောင် အတိအလင်းပင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး လုပ်ငန်းများကို လုပ်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်ရုံးခန်းသို့ သွားသောအခါ သခင် တင်မောင်ကြီး အား တွေ့ရလေသည်။ တစ်ခါတုန်းက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် လှေလှော်၊ တင်းနစ်(စ်) ကစား နာမည်ကြီးခဲ့သော အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးတန်းသား ကိုတင်မောင်ကြီး။ ဖလေဇာပြာနှင့် ဘောင်းဘီ ဖြူကို ခပ်ကြွားကြွား ဝတ်လေ့ရှိသော ကိုတင်မောင်ကြီးသည် ယခုအခါ ချည်လုံချည်၊ ပင်နီအင်္ကျီ တို့ဖြင့် သခင်အစစ် ဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် မုတ်ဆိတ်ကို ခဏခဏ မရိတ်အား ဗိုလ်ကေကို လည်း ပိပိပြားပြား ဖြီးမထားနိုင်။

ကျွန်တော့်အား သခင်တင်မောင်ကြီးက ရင်းရင်းနှီးနှီး မသိ။ ကျွန်တော်ကပင် ကျွန်တော့်အကြောင်း ရှင်းပြပြီး ရင်းနှီးအောင် မိတ်ဖွဲ့ရလေသည်။ ပြီးတော့မှ ပြည်တွင်းပြည်ပ နိုင်ငံရေး နောက်ဆုံး အခြေအနေများကို မေးရ၏။

သခင်တင်မောင်ကြီး၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်မှာ အေးစက်စက်နိုင်လှသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ အယူအဆ များကား ထူးခြား၏။

“ ခုအခြေအနေမှာ အရေးကြီးဆုံးစစ်မျက်နှာက ဂျာမန်- ဆိုဗီယက် စစ်မျက်နှာ ဖြစ်တယ် ”

သူက ဂျာမနီ-ဆိုဗီယက် စစ်ပွဲကြီးများအကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြနေ၏။

ကျွန်တော်-

“အရှေ့ဘက်မှာ စစ်ကြီး ဘယ်တော့ ကူးလာမယ်ထင်သလဲ ”

“မကြာပါဘူး။ ဂျပန်ရော အမေရိကန်ရော စစ်ထဲဝင်ကြတော့မှာပဲ။ သို့ပေမယ့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေ ကိုယ်တို့ပြည်ထဲ မဝင်နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်”

“သူတို့ဝင်တာကို ကျွန်တော်တို့လည်း မလိုလားပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ကို ချဖို့ သူတို့ဆီက အကူအညီယူရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်ကတော့ အဲဒါ မမှန်ဘူးထင်တယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို ခံချဖို့သာ အင်္ဂလိပ်ဆီက အကူအညီယူရမယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လွတ်လပ်ရေး ဘယ့်နယ်လုပ်ရမှာလဲ။ ခုစစ်ကြီးအတွင်းမှာ ကျွန်တော် တို့ လွတ်လပ်ရေးကို မရရအောင် တိုက်ယူရမယ် မဟုတ်လား။ ခုလုပ်ရင် လုပ်၊ သို့မဟုတ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရတော့ဘူး ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလား”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်တွင် ခြေများကို ပစ်တင်လိုက်ပြီး ဆံပင်ကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်နေလေသည်။ စိတ်ရှုပ်သည့်လက္ခဏာ သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသား ပေါ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အတန်ကြာအောင် ဘာမျှမပြောကြဘဲ ထိုင်နေကြသည်။

“သခင်တင်ထွန်း၊ ကုလားရုပ်ရှင် ကြည့်မလား”

ကျွန်တော့်မှာ ဤအချိန်ဤအခါတွင် ဤစကားမျိုး ကြားရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

သခင်တင်မောင်ကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးမှာ သခင်ဘဟိန်း၏ အပြုံးကဲ့သို့ပင် အလွန် ချစ်စရာကောင်းသည်။

“ကုလားရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ကော ကြည့်ဖူးသလား”

“တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ၊ ပါရ်ဒေစီလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒူဆာနီရုံမှာ ပြနေတယ်၊ ပြနေတာ ကြာလှပြီကွ”

“အိုဗျာ၊ ကုလားစကား မတတ်ဘဲနဲ့ နားလည်ပါ့မလား”

“ကိုယ်က ဇာတ်လမ်းမေးထားပြီးသားပဲ၊ ကြည့်ရင်း မင်း နားလည်သွားမှာပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ပါရီဒေစီကြည့်ရန် သခင်တင်မောင်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်သွားရသော်လည်း ရုပ်ရှင် ဆီသို့ စိတ်မရောက်ပါ။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပေါင်းရမည်ဆိုလျှင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ဘယ်လိုလုပ်ရမည်လဲဟူသော မေးခွန်းသည်သာ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခေါက်နေသည်။ သခင်တင်မောင်ကြီးမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ခေါ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ရှောင်လွှဲသွားပြီဟု သိနိုင်ပေပြီဖြစ်ရာ သူ့အား နောက်ထပ်မမေးလိုတော့ချေ။

‘ပါရီဒေစီ’ သည် စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သောကား ဖြစ်ပေသည်။ သူဌေးသားနှင့် သူတောင်းစားမ အချောကလေးတို့ တွေ့ဆုံကြုံရပုံမှာ အိပ်မက်ဆန်လှသည်။ ကုလားမတေးသံနှင့် တပ္ပလာ စည်းချက်တို့သည် လူကို တဝေဝေတရီရီနေအောင် မွေ့ယမ်းနိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြေအောက်အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး သခင်တင်မောင်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်းမပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပူးပေါင်းချင်သူဆိုလျှင် မည်မျှပင် ရိုးသားသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဖြစ်စေကာမူ အသိမပေးဘဲထားခြင်းက ဘေးအကင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု သဘောရမိလေသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် ကိုအေးငွေကို လိုက်ရှာ၏။ စုံစမ်း၍ပင် မရ။ သူသည် အစပျောက်ဖြစ်နေ၏။ အခြား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များလည်း ဘယ်ရောက်နေကြသည် မသိ။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် အရေးတော်ပုံဌာနချုပ် တည်ရာ ရန်ကုန်မြို့ ရောက်ခါမှ အရေးတော်ပုံဌာနချုပ်နှင့် အဆက်ပြတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သခင်တင်မောင်ကြီးနှင့် ပါရီဒေစီရုပ်ရှင်ကြည့်သောနေ့မှာ စနေနေ့ဖြစ်လေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်စောစော တက္ကသိုလ်ကျောင်းဘက်သို့ သွားလေသည်။

နိုဝင်ဘာလထဲသို့ ရောက်ခဲပြီဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက် မကုန်သေး။

အခါတိုင်းတွင် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ဖြစ်သော်လည်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံတွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အချို့ ရှိတတ်၏။ ယခုမူ ဦးကံသိန်းနှင့် မာလီ တို့သာ ရှိကြ၏။ သမဂ္ဂစာရေးကိုပင်လျှင် မတွေ့ရ။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“အားလုံး နယ်ထွက်စည်းရုံးရေး လုပ်ကြံမယ်လို့ ဆိုသာပဲ ဆရာရဲ့” ဟု ဦးကံသိန်းက ပြောပြ လေသည်။

“ကိုအေးငွေက ဒီမလာဘူးလား”

“မလာတာ မှန်း-တစ်လလောက်ကြာသွားပြီ ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် သမဂ္ဂမှ ထွက်ခဲ့ပြီး မမြင့်ဦးဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ပန်းမန်ဥယျာဉ်ဖြင့် လှပသာယာသော တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဆိတ်ငြိမ်လှသည်။

မြန်မာစာပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင် ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် သူ့ဌာနက ဆရာမကို မြှောက်စား သောအားဖြင့် မမြင့်ဦးအား ဤအိမ်ကို ပေးထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော မမြင့်ဦးအား တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာသော်လည်း အပြင်းအထန် ဖျားနာလျက် အိပ်ရာမှာလဲနေတာ တွေ့ရမည် စိုးရိမ်မိသဖြင့် ရင်ဖိုနေလေသည်။

ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ထားသော်လည်း တံခါးကြီးများကို ပိတ်ထားလေသည်။ အထဲမှာ လူသူ မရှိသလို တိတ်နေ၏။

တံခါးကို သာသာပင် ခေါက်လိုက်သည်။

သျှောင်ထုံးဆံရစ်ဝိုင်းနှင့် ကောင်မကလေးတစ်ယောက် လာ၍ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“မမြင့်ဦး ရှိလားဟေ့”

“ရှိပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်သူလာတယ်လို့ ပြောရမှာလဲ”

“ကိုတင်ထွန်းလာတယ်လို့ ပြောပြကွယ်”

မမြင့်ဦးက အခန်းထဲမှနေပြီး-

“ကိုတင်ထွန်းလား၊ အထဲဝင်ခဲ့လေ”

ကောင်မကလေးသည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်နေရစ်သည်။ ကျွန်တော်ကား မမြင့်ဦး အခန်းထဲသို့ ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဝင်သွားသည်။ တော်ပါသေး၏။ အိပ်ရာမှာ လဲမနေ၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည်။ ဘေးမှာ စာအုပ်တွေ ပုံထား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် မမြင့်ဦး တော်တော်ကလေး ပိန်သွားသည်ကို မြင်နိုင်၏။

“အဲဒီကုလားထိုင် ဒီကို ဆွဲခဲ့ပါလား”

ကျွန်တော်သည် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကို သူမညွှန်ပြသောနေရာထိ ရွှေ့ဆွဲသွားပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်ရင်း မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ မျက်တွင်းတောင် နည်းနည်းဟောက်သွားသည် မဟုတ်လား။ အသားတွေလည်း ဝါနေသည်မဟုတ်လား။ မျက်လုံးကြီးများကတော့ အခါတိုင်း လိုပင် ဝိုင်းစက်ကြည်လင်လျက် ရှိပေသည်။

“ကိုတင်ထွန်း ဘယ်တုံးက ရန်ကုန်ရောက်သလဲ”

“မမြင့်ဦး ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ၊ ပေးလိုက်တဲ့စာ ရကတည်းက လာကြည့်ချင်တာပဲ”

“တကယ်ပဲလား”

မမြင့်ဦးက ပြုံးလိုက်သည်။ သို့သော် အပြုံးမှာ နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် ကြာရှည် ရပ်နားမနေပါ။

“တကယ်ပါ မြင့်ရယ်၊ သိပ်စိတ်ပူသွားတာပဲ၊ ခု ဘယ်လိုနေသလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုတင်ထွန်းဆီ ကျွန်မပေးတဲ့စာ ဘယ်တုံးက ရောက်သလဲဟင်”

“ဒီမလာခင်ကလေးပါပဲ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဆရာဝန်က ဘာပြောသလဲ”

မမြင့်ဦးက ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည်။ အတန်ကြာ ငေးနေပြီးမှ-

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“တီဘီ Suspect တဲ့ ထွန်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးတဲ့၊ ဆေး One course ထိုးလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပဲတဲ့။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုခေတ်ကြီးမှာ ဆေးကောင်းတွေပေါ်နေတော့ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။”

မမြင့်ဦးသည် မျက်ရည်သုတ်သည်။

ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

“အနားတော့ ယူမှကောင်းမယ်၊ အောက်တိုဘာ ဟောလီးဒေးကုန်ရင် ခွင့်ယူပြီး နေဖို့လိုတယ်။ ပြီးတော့ စာတွေလည်း သိပ်မဖတ်ပါနဲ့၊ မြင့်ရယ်၊ ကြည့်စမ်း စာအုပ်တွေ ပုံနေတာပဲ။ ဘာလို့ ဒီလောက် စာတွေဖတ်ရတာလဲ၊ ကောင်းကောင်းလည်း စားဖို့လိုတယ်”

“ထွန်း ဒီနေ့ မြင့်နဲ့အတူ စားနော်”

“နေပါစေ မြင့်ရယ်”

“ဟဲ့ အေးခင်”

“ရှင်”

ကောင်မကလေးသည် “ရှင်” ဟူသော ထူးသံနောက် တဒိုင်းဒိုင်း ပြေးလိုက်လာလေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ကျောင်းသူကလေးလို လက်ပိုက်၍ ရပ်နေလေသည်။

“ထမင်းချိုင့် သွားယူချေ။ နှစ်ယောက်စာ ထည့်ပေးပါလို့ပြော၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ကောင်မကလေးသည် နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဝင်သွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ခု မြင့် ဘယ်လိုစားသောက်နေသလဲ”

“ဆိုင်က လခနဲ့ ယူစားနေတာပဲ”

“ကောင်းပါ့မလား မြင့်ရယ်”

“သိပ်ကောင်းတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်စားနေပြန်လည်း အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခု တာဝန်ထမ်းရတာလိုပဲ ဒုက္ခများမှာပဲ သိလား”

“မြင့်က အိမ်ထောင်တာဝန် တယ်ကြောက်တာကိုးနော် ဟဲ ဟဲ”

မမြင့်ဦးကလည်း လိုက်ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်-

“ဪ တကယ်တမ်း ထမ်းရမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်ကြောက်မှာလဲ၊ ခက်နေတာက”

မမြင့်ဦး၏ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော မျက်နှာမှာ နီမြန်းလာသည်ဟု ထင်သည်။ သူမ၏ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများကား မူးဝေငေးမောနေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး လှုပ်ကာလှုပ်ကာ မေးလိုက်ချင်သည်။

“ဘာခက်နေတာလဲ မြင့်ရဲ့”

မမြင့်ဦးသည် တစ်ကိုယ်တည်း စကားပြောနေသည့် လေမျိုးဖြင့်-

“အင်း ခက်နေတာက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ဘာမှ ဖွင့်မပြော စမပြော”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဟင်”

“အို ခက်လိုက်တာ၊ မိန်းမနဲ့ယောကျာ်း ယောကျာ်းကသာ စပြောရတယ် သိလား”

ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးများသည် ဆီမှာထည့်သောဂွမ်း အိကျသွားသလို ညွတ်ပျောင်းပျော့ခွေ သွားလေသည်။ ထိုခဏ၌ မမြင့်နိုင်သော နောင်ကြီးအမျိုးမျိုးသည် ကျွန်တော့်အား မမြင့်ဦးနှင့် ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်လိုက်သည်ဟု ထင်ရသည်။ နောင်ကြီးများမှာ မမြင့်နိုင်သော်လည်း ခံစား ထိတွေ့နိုင်သည်။ ချစ်တာရော၊ သနားတာရော၊ လေးစားတာရော စုံနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်မှဆင်းပြီး မမြင့်ဦး၏ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခူးထောက်ချလိုက်သည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်၏ ညာဘက်လက်တင်တွင် ကျွန်တော့် လက်များကို ပိုက်၍တင်ထားပြီး မမြင့်ဦး၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ-

“မြင့်ကို ချစ်ပါတယ်။ ချစ်ရုံမကဘူး လေးစားတယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်တယ်ဆိုတာ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုတွေ့ခါစတုန်းက ရေးခဲ့တဲ့စာက ကျွန်နေလို့။ တက်တက်စင် ရိုးပါလျက်ကယ်နှင့်၊ ကလက်တက်တက် ထင်သူရယ် တစ်မျိုးသဒ္ဒါ ပပျက်စေနှင့်၊ အပိုး ဝါသနာဘက်ကိုတဲ ကွင်းသမိုဗယ် ဆိုတာလေး မှတ်မိသေးလား။”

မမြင့်ဦးက ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။

“အဲဒီလို စကားကျွံထားလို့ ချစ်လျက်နဲ့ ချစ်တယ်လို့ပြောရမှာ ရှက်နေတယ် သိရဲ့လား။ ခုတော့ လေ အမျိုးမျိုး ဆန်းစစ်ကြည့်တော့မှ ဒီစကား မပြောမဖြစ်ဘူး၊ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ နားလည် လာတယ်”

မမြင့်ဦးသည် ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်တွင် တံတောင်ဆစ်တင်၍ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ပတ္တာ ဆက်ထားသော သူ့လက်များကို ဖြုတ်လျက် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ကိုင်ထားလိုက်ပြီး-

“ဘာဖြစ်လို့ မြင့်ကို ချစ်ရတာတုံး၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“အို မြင့်ရယ်၊ အကြောင်းတွေက အများကြီးပေါ့”

“ပြောစမ်းပါဦး ထွန်းရယ်။ ရုပ်ကြောင့်လား၊ ပညာကြောင့်လား၊ စာရိတ္တကြောင့်လား၊ သဘော ကြောင့်လား မနောကြောင့်လား ကဲ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး”

အသက်အစိတ်ကျော်ခဲ့သောကြောင့် မြန်မာအလိုရ အပျိုကြီးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သော မမြင့်ဦးတွင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ငယ်မူကလေးတွေ ပြန်လာသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ရောင်စုံပြေးနေသော လည်ဆံကို ဖွ၍ အလှပြသော ငှက်မလေးနှင့်လည်း သဏ္ဍာန်တူသည်။ အရင်တုန်းက နှစ်ဦးသား ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့၏ ဣန္ဒြေများသည် ပေါက်ကျိုးခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အချစ်သည် ယိုစီးအန်ထွက် လာလေသည်။

“ဘာကြောင့်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောလို့ ဘယ်ကုန်မှာလဲ မြင့်ရဲ့။ ‘ဗြဟ္မာဗြဟ္မေ၊ လျှာကုဋေဖြင့်၊ ဆန်းနေဂိုဏ်းညီ၊ ဂါထာစီ၍’ ဆိုတဲ့ ဦးပုညစာလို အသက်အလွန်တရာ ရှည်ပါတယ်ဆိုတဲ့

ဗြဟ္မာကြီးတွေမှာ လျှာတွေ တစ်ကုဋေလောက်ပေါက်ပြီး ချီးကျူးပြောဆိုသော်လည်း မြင့်ကို ဘာကြောင့်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောလို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မမြင့်ဦးက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုမျက်စောင်းမှာ ပန်းနှင့်ပေါက်သည်နှင့်သာ တူ၏။

“အို ထွန်းကလည်း စကားကြီးစကားကျယ်တွေနဲ့ ပြောမနေပါနဲ့၊ ရိုးရိုးကလေး တဲ့တိုး ပြောစမ်းပါ”

“မြန်မာစာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတဲ့ ဒီစကားမျိုးတွေ၊ ကုသပျို့မှာလည်း ဒီစကားမျိုးတွေ၊ နတ်ရှင်နောင် ရတုမှာလည်း ဒီစကားမျိုးတွေ၊ စာကြီးပေကြီးနဲ့ ရေးထားတဲ့ အချစ်စာပေတွေ ဖတ်ရလွန်းလို့ မောနေပြီ။ ရိုးရိုးကလေး အရပ်သူအရပ်သား ပြောနေကျစကားနဲ့ မြင့်မေးတာ ပြောစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ မြင့်ကိုချစ်တာလဲ”

မမြင့်ဦးသည် ရီဝေသော မျက်စိများဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်ပြီး နားစွင့်နေသည်။ အချစ်ကို မွတ်သိပ်ဆာလောင်နေသော မျက်နှာပေတည်း။

“ရှေးမြန်မာ လူပျိုအပျိုတွေဟာ သုံးနှစ်သုံးမိုး လှည့်ပြီးမှ ညားကြတယ်ဆိုတာ မြင့်ကြားဖူးလား”

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး”

“မြင့်နဲ့ကိုယ် စတွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မှတ်မိလား”

မမြင့်ဦးသည် ညာလက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ဆံပင်ကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ရင်း-

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ၊ နားထောင်နေပါ့မယ်”

“ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ။ ရှေးမြန်မာ လူပျိုအပျိုလှည့်တာထက် နှစ်ဆတောင်ကြာပြီ။ အဲဒီ ခြောက်နှစ် တွင်းမှာ မြင့်ရဲ့ ပညာအရည်အချင်းကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့ရတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တကိုလည်း ကောင်းကောင်းသိခဲ့ရတယ်။ ဖြူစင်တဲ့သဘောနဲ့ မွန်မြတ်တဲ့မနော့ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေကြောင့် ချစ်တာပါ။ မြင်မြင်ချင်းခဏတစ်ဖြုတ်မှာ တစ်မဟုတ်ချင်းတက်ကြွတဲ့ ချစ်စိတ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း တစ်မိမိမှ လှိုမိလှိုမိပြီး ဒီဂရီတက်တက်လာတဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ အချစ်ပါ မြင့်ရယ် နားလည်ပြီလား”

သို့ကလိုပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ညာလက်ပေါ်မှာ ထပ်တင်ထားသော မမြင့်ဦး၏ ဘယ်လက်ပေါ်တွင် ခေါင်းကို တစောင်းတင်ထားလိုက်လေသည်။ မမြင့်ဦး၏ ညာလက်ကား ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ဆော့ကစားလျက်ပင်။

“ထွန်းရယ် ခုလို နေမကောင်းဘူး၊ မကျန်းမာဘူးဆိုတော့ သိပ်အားငယ်တာပဲ။ အားငယ်သွား တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိမရဘူး၊ ထွန်းကိုသာ သတိရတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတမ်းတဘူး၊ ထွန်းကိုသာ တမ်းတမိတယ်။ အဖေ့ကိုတောင် နောက်မှ သတိရတယ်၊ နောက်မှ တမ်းတတယ်။ မြင့်ကိုက သမီးကောင်း မပီသလို့လား၊ သဘာဝကြောင့်ပဲလား မပြောတတ်တော့ဘူး။ ငယ်ငယ် တုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ ခု ဒီအရွယ် ရောက်လာတော့ အိမ်ထောင်ဖက်၊ ဘဝခရီးမှာ အတူသွား ဘက်ကိုသာ မျှော်ခေါ်တမ်းတတာဟာ ဓမ္မတာပဲ ထင်ပါရဲ့။”

“ဒါ သဘာဝပဲ ဘယ်သူမှ မြင့်ကို အပြစ်မတင်နိုင်ပါဘူး။”

မမြင့်ဦး၏ မျက်လုံးများတွင် စွတ်စိုလာသည်။

“ခုလို မကျန်းမာတုန်း ကိုယ်ဘေးတွေ့တုန်း ထွန်းကိုသတိရတာ တမ်းတတာဟာ ကိုယ်ကျိုးရှာတဲ့ သဘောပဲလား မသိဘူးကွယ်။”

မမြင့်ဦးသည် ရှိုက်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့လက်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ခေါင်းကို ထောင်လိုက်ပြီး-

“အို မြင့်ကလည်း ဘယ်မှာကိုယ်ကျိုးရှာတာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ အချစ်ငှက်လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ ဟင်္သာမိုနဲ့ ဟင်္သာမလိုပေါ့၊ တစ်ဦးဦးမှာ ဘေးဒုက္ခတွေ့ရင် တစ်ဦးဆီ ပြေးကပ်တာပဲ၊ သေအတူရှင်မကွာပဲ၊ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်စမ်းပါ။”

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်လက်များကို ရုပ်သိမ်းပြီး မမြင့်ဦး၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလျက် ကျွန်တော့်ပါးများကို ပွတ်သပ်စေလေသည်။

မမြင့်ဦးသည် မျက်ရည်ငုနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အား သိမ်းကျိုးဆွဲငင်ထားပြီး-

“ကဲ ကဲ ထတော့၊ လူများတွေ မြင်သွားမှမြင့်”

ခူးထောက်နေသော ကျွန်တော်သည် ထိုအခါမှ ခူးနာလာသည်ကို သတိရတော့သည်။ မတ်တတ် ထပြီး ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

မမြင့်ဦးသည် မျက်ရည်သုတ်ပြီးနောက် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော ဆေးသောက်ချိန်ရောက်ပြီ”

မမြင့်ဦးက သူ့ဘာသာထပြီး သောက်မည်လုပ်ရာ-

“ကိုယ် တိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်ပုလင်းလဲ”

“အဲဒီဘက်က တောနစ်ပါပဲ”

မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော်၏ ယုယပြုစုသည်ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်၍ ခံယူနေလေသည်။ ဝိုင်းစက် ကြည့်လင်သော မျက်လုံးများမှာ အခါတိုင်းလို တောက်ပနေ၏။ ပါးချိုင့်များကလည်း ခါတိုင်းလို ချိုပြုံးနေ၏။

“မြင့်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း သည့်ပြင်လည်း ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဝိုင်းစက်ကြည့်လင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပါးချိုင့်တွေပဲ”

“အို ရုပ်ဆိုတာ သင်္ခါရတွေပါကွယ်၊ ဖောက်လဲဖောက်ပြန် ဖြစ်တတ်တာမျိုး သိလား”

“ကဲ ကဲ တောထွက်ချင်အောင် တရားစကားမျိုးတွေ မပြောကြစတမ်း မြင့်ရယ်”

ကောင်မလေးသည် ထမင်းချိုင့်ဆွဲ၍ ရောက်လာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကွဲကွာနေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြောနေကျစကားမျိုးကို မမောတမ်း ပြောနေကြလေသည်။ ။

မြေအောက်လျှို့ဝှက်ရေးစခန်း

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည်မှာ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာသွားခဲ့ပြီ။ သို့သော် မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား ရဲဘော်များနှင့် အဆက်ပြတ်နေတုန်း ဖြစ်လေသည်။ မြေအောက် လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကွင်းဆက်ဖြစ်နေသူ ကိုအေးငွေမှာ အစပျောက် ပျောက်နေလေသည်။ သည်ကွင်းဆက်ကို ရှာမတွေ့မချင်း ကျွန်တော့်မှာ လာတော့မည့် လက်နက်ကိုင်အရေးတော်ပုံတွင် ဘယ်နေရာက လိုက်ပါရမည်ကိုပင် သိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော့်မှာ များစွာ အားမလိုအားမရဖြစ်၏။ အငြိမ်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်၏။ သို့သော် အငြိမ်မနေနိုင်လို့ ရမ်းပြီး လှုပ်ရှားလျှင် အစိုးရ၏ပိုက်ကွန်ထဲ မြုပ်သွားမည့် အန္တရာယ်ကလည်း ရှိပေသေး၏။

ဘုရင်ခံ ဆာရီဂျီနယ်ဒေါ်မန်စမစ်သည် တစ်ချက်လွှတ်အာဏာများ ကာကွယ်ရေးဥပဒေ ပုဒ်မ များနှင့် နန်းရင်းဝန် ဦးစောနှင့် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဆာပေါထွန်းတို့၏ အစိုးရအဖွဲ့တို့ကို အစွမ်းကုန်သုံးပြီး သခင်များအား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လျက်ရှိပေသည်။ ထောင်သွင်း အကျဉ်းထားခြင်း များမှာ ပိုလို့သာ များပြားလာခဲ့လေသည်။ သခင်များကိုသာမက ဦးဘဖေ၊ ဒေါက်တာဘမော် စသော ဦးစော၏ နိုင်ငံရေးအကြံတူ ရန်သူများကိုပင် ထောင်သွင်း အကျဉ်းထားခြင်း ပြုလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အငြိမ်ကလည်း မနေနိုင်၊ အရမ်းမလှုပ်ရှားထိုက်၍ အရမ်းမလှုပ်ရှားဘဲ နေရ သောအခါ ကျွန်တော်သည် ‘ရသေ့စိတ်ဖြေ’ အလုပ်မျိုး ရှာရလေ၏။ ကျွန်တော်၏ ‘ရသေ့စိတ်ဖြေ’ အလုပ်တစ်ခုမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်သို့ သွားပြီး ဥက္ကဋ္ဌ သခင်တင်မောင်ကြီးနှင့် စကား စမြည် ပြောခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သခင်တင်မောင်ကြီး၏ ယူဆချက်များတွင် ကျွန်တော် လက်မခံ နိုင်သောအရာ အများအပြား ပါရှိ၏။ အထူးသဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန် ဗမာပြည်သို့ ဝင်ရောက် လာလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ဂျပန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည် ဟူသော အချက်ဖြစ်၏။ ထိုအချက်တွင် သဘာမတူနိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သခင်တင်မောင်ကြီး အား မြေအောက်အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ပြောပြခြင်း မပြုချေ။ သို့ရာတွင် သခင်တင်မောင်ကြီးနှင့် ပြောစရာ အခြားအကြောင်းအရာ များစွာရှိ၏။

ယင်းတို့အနက် အချို့အကြောင်းအရာများတွင် ကျွန်တော်နှင့် ရှုမြင်ပုံ မတူ၊ ယူဆပုံ မတူချေ။ သို့ရာတွင် သူ့ယူဆပုံ၊ သူ့ရှုမြင်ပုံကို ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်နှင့် မပစ်ပယ်ရုံမက လေးစားစွာ ကြားနာခဲ့ပေသည်။ သူ့ဘက်ကနေကြည့်က မှန်သလိုလို ရှိသည်ဟုလည်း ထင်မိခဲ့လေသည်။

ဥပမာ ကျွန်တော်က အရှေ့ဘက်သို့ စစ်ကြီး မြန်မြန်ကူးစက်လာစေလိုသည်။ ဖြစ်မှာအတူတူ မထူးဘူး၊ မြန်မြန်ဖြစ်လာပါစေ၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ မြန်မြန်စနိုင်မည် ဟု ကျွန်တော်က သဘော ထားလိုက်လေသည်။ သခင်တင်မောင်ကြီးကမူ အရှေ့ဘက်သို့ စစ်ကြီး ကူးစက်လာမှာကို များစွာ စိုးရိမ်သည်။ ရှေ့မှာ မကောင်းသော အလားအလာတွေကိုသာ မြင်နေလေသည်။ ကျွန်တော်က အရှေ့ဘက်သို့ ကူးစက်လာမည့် စစ်ကြီးကို ကြိုဆိုနေသည်။ သူက မလိုမချင်၊ ပြိုင်နေ လေသည်။ သို့ကလို့ သဘောချင်း ခြားနားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့သဘောထားကို လေးစားစွာ နားထောင်ပေသည်။

“သခင်တင်ထွန်းရဲ့၊ စစ်ဆိုတာ လူအချို့အတွက်တော့ စွန့်စားခန်းပဲ။ သို့ပေမယ့် လူအများ အတွက်မှာတော့ ဘာကောင်းကျိုးမှ မပေးနိုင်တဲ့ ဒုက္ခကောင်ကြီးပါကွာ။ လူတွေသေမယ်၊ အိုးအိမ် မြို့ရွာ ပြာကျမယ်၊ လုပ်ခန်းကိုင်ခန်းတွေ ပျက်မယ်၊ အိမ်ထောင်တွေ ကွဲမယ်၊ ချစ်သောသူငယ်ချင်း ကွေကွင်းရမယ်”

သခင်တင်မောင်ကြီးမှာ ပြောရင်း မောပန်းနွမ်းလျသွားသလို ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော်က-

“စစ်ဖြစ်ရင် ဒီလိုအဖြစ်တွေက မဆန်းပါဘူး သခင်တင်မောင်ကြီးရာ။ သေတာဟာ မဆန်းဘူး၊ ပျက်တာဟာ မဆန်းဘူး”

သခင်တင်မောင်ကြီး၏ အသံသည် အနည်းငယ် မာကျောလာသည်။

“အေး မဆန်းတာတော့ မှန်တယ်။ မီးပူတာဟာ မဆန်းဘူး၊ သို့ပေမယ့် မဆန်းတာနဲ့ မီးပုံထဲတော့ လက်မလျှိုချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲပေါ့ သေတာဟာ မဆန်းပေမယ့် သေတော့ မသေချင် ကြပါဘူး။ ချစ်သူချင်းချင်း ကွေကွင်းရတာ ကွဲရတာဟာ မဆန်းဘူးပေါ့၊ သို့ပေမယ့် မကွဲချင် ပါဘူး။ ဒါထက် သခင်တင်ထွန်း ချစ်သူနဲ့ကွဲဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း မကွဲဖူးသေးပါဘူး”

“အေး မကွဲဖူးသေးတော့ ကွဲခြင်းကို လေးလေးပင်ပင် မရှုမြင်တတ်သေးဘူးပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်လည်း သေတာက မဆန်းဘူး၊ ကွဲတာဟာ မဆန်းဘူးဆိုပြီး စစ်ကြီးကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ တွက်လိုက်တော့

တာပဲ။ လူအများ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ချင်သလောက်ရောက်၊ ငါတစ်ယောက် စွန့်စားခန်းထုတ်ရရင် ပြီးရော၊ ငါတစ်ယောက် အာဇာနည်လုပ်ရရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ် အထိ ရောက်စေတော့တာပဲ”

သူသည် ရှေ့ဆက်ရန် စကားရှာနေစဉ် ကျွန်တော်က ဝင်စွက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကော ချစ်သောသူနဲ့ ကွဲဖူးသလား”

“ကွဲဖူးတာပေါ့”

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ နည်းနည်း ဝိတ္တာရ ချဲ့စမ်းပါဦး”

“ကိုယ်ကချစ်လျက်နဲ့ သူကခွဲသွားလို့ ကွဲရတာပါ ကိုယ့်လူရာ”

“အို ရက်စက်စိမ်းကားလှပါကလား၊ ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲဗျ”

“အမျိုးသမီးကျောင်းတစ်ကျောင်းက ဆရာမတစ်ဦးပါ ကိုယ့်လူရာ၊ နာမည်တော့ မေးမနေပါနဲ့ တော့”

“ဘာကြောင့် ခွဲသွားရတာတုံး”

“အားလုံး သတ္တုချကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်က သခင်နိုင်ငံရေးထဲဝင်လို့ သူက ခွဲသွားတာပါပဲ”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဆရာမတစ်ယောက်က သည်လောက် မျိုးချစ်စိတ်နည်းနေရင်...”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး လက်ကာပြု၍ တားမြစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြေကွဲသောအသံဖြင့်-

“အို သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သခင်နိုင်ငံရေးသမားဆိုတော့ မယားကို ထမင်းတောင် ဝအောင် ကျွေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ဖိုးပြင်ဖို့ ဆိုတာတော့ နေနေသာသာ၊ ထောင်ကျရင်လည်း သူ့ခမျာ ဒုက္ခရောက်ရဦးမယ်”

သူသည် တကယ် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြင့် ပြောနေ၏။ သူ့ခံစားမှုကို ပေါ့စေရန် ကျွန်တော်က ရယ်စရာ ညှပ်လိုက်သည်။

“နောက်ကျရင် ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဒုက္ခရောက်စရာ မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်ဗျ”

မှုန်နေသော သူ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်လင်းလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“သခင်လေးမောင်ကို မြန်မာပြည်ကာကွယ်ရေးဥပဒေအရ ထောင်ထဲ အကျဉ်းချထားလို့ သူ့မယား ဒေါ်မိမိက အရေးပိုင်ရုံးမှာ အစိုးရကို တရားစွဲထားတယ်လေ။ သခင်လေးမောင် ထောင်ကျနေစဉ် အတွင်းမှာ အစိုးရက ဒေါ်မိမိကို စားစရိတ် ပေးထားရမယ်ဆိုတယ် မဟုတ်လား ဟား ဟား ဟား”

သူသည် အတန်ကြာ ပြုံးစိစိလုပ်နေပြီးနောက်-

“အမှုက နိုင်စရာ မရှိလှပါဘူး”

“မနိုင်ပေမယ့် အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ တောင်းဆိုချက်တစ်ရပ်ပဲဗျ”

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိပြီး သဲသဲရယ်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက်-

“မလွမ်းလောက်ပါဘူး သခင်တင်ထွန်းရယ်၊ ထောင်ကျမှ မိန်းမစားစရိတ်ပေးနိုင်တာမျိုး ဖြစ်နေပါ လိမ့်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အယူအဆမတူသည့် ကြားထဲကပင် စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်း အရာများသို့ စကားဆိုက်ရောက် သွားတတ်ကြပေသည်။

၎င်းပြင် ကြည့်မြင်ရာ၌ သူနှင့်ကျွန်တော် အတိမ်အနက် မတူသည်လည်း ရှိသေး၏။ ဥပမာ အားဖြင့်ဆိုသော် တစ်ခါတုန်းက သတင်းစာဖတ်ရင်း သူ့အား ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာဗျာ သခင်တင်မောင်ကြီး မိန်းမတွေ အင်္ကျီတိုတိုဝတ်တဲ့ဘက်မှာ ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦး က ရေးထားတယ်။ ပဒုမ္မာတစ်အုပ်ကို တိုတိုချုပ်ရင် ယခင်က ရှစ်ထည်ကိုးထည်အစား ၁၀ထည် ၁၂ထည်ထွက်အောင် ချုပ်နိုင်သည်တဲ့။ သူ့ဆင်ခြေဟာ မဆိုးဘူးဗျ”

ကျွန်တော်ကတော့ ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူက လေးလေးနက်နက်ကြီး တွေးပြီး-

“ဒါဟာ ကောင်းတဲ့နိမိတ်တစ်ခုပဲဗျ။ အလုပ်၊ လုပ်အားနှင့် အလုပ်သမား ဂုဏ်ရှိတဲ့ ခေတ်၊ လွတ်မြောက်တဲ့ခေတ်ကို အမျိုးသမီးတွေက ကြိုဆိုတာနဲ့ တူနေတယ်”

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“အင်္ကျီ ဖားဖားရှည်ရှည်ကြီးနဲ့ဆိုရင် အလုပ်လုပ်ရာမှာ ရှုပ်တယ်။ အင်္ကျီတိုတို ဝတ်ထားရင် အလုပ်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လုပ်နိုင်တယ်။ သဘောကတော့ အမျိုးသမီးတွေဟာ အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် ဂုဏ်ရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီး အလုပ်လုပ်တော့မယ်၊ အလုပ်သမားတွေ ဖြစ်တော့မယ်လို့ နိမိတ်ပြတာပဲဗျ”

ကျွန်တော်သည် သူ့နိမိတ်ကောက်ပုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး စောဒကတက်ရန် မရှိပါ။ နှစ်သက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဖြင့် အလုပ်သမားခေတ်သစ်ကြီးကို ကြိုဆိုတဲ့ အင်္ကျီတိုလို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ် ဟဲ ဟဲ။ ပဒုမ္မာပိတ်တွေကလည်း နာမည်အမျိုးမျိုးပဲဗျ။ ရုပ်ရှင်နာမည်တွေ ယူထားတယ်။ ဟောဒီ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာပုံကလေး နားထောင်စမ်းပါဦး။ ချစ်စနိုး၊ ချစ်အမျှ၊ အချစ်ဆုံး၊ မမေ့နိုင် ပဒုမ္မာများ ဘီလပ်မှရောက်လာပြီ တဲ့ဗျ။ အင်း ဒီလိုဆိုတော့ ဖက်ရှင်ဖြစ်နေတဲ့ အင်္ကျီတိုကို ကျွန်တော်တို့က အလုပ်သမားခေတ်သစ်ကြို ချစ်စနိုး ပဒုမ္မာအင်္ကျီတိုလို့ ကင်ပွန်းတပ်ရလိမ့်မယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်တော်က ‘ဟဲ’ သော်လည်း သူက လိုက်မဟဲဘဲ တွေတွေကြီးလုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အနည်းငယ် ကြောင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်၏။

အတန်ကြာတော့ သူက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရ လာဟန်ဖြင့်-

“ဘီလပ်မှ ရောက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“စစ်ကြီး ပြင်းထန်နေတဲ့ကြားထဲက၊ အင်္ဂလန်ကို ဗုံး အစွမ်းကုန်ကြံနေတဲ့အထဲက ဗမာ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ပဒုမ္မာတွေ ပို့ဖြစ်အောင် ပို့တယ်နော်။ အေးလေ ပို့ရမှာပေါ့၊ ဓနရှင် လောကဟာ အမြတ်ရှိမှ အသက်ရှင်နိုင်တယ်၊ အမြတ်ရဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကြံဖန်လုပ်ကိုင်နေရ တာပဲ။ အမြတ်ထုတ်တဲ့နေရာမှာ အမျိုးသမီးတွေ လှပစေ၊ တင့်တယ်စေဖို့ အဝတ်အထည်လုပ်ပြီး အမြတ်ထုတ်တာက အင်မတန် မွန်မြတ်ပါသေးတယ်။ သိပ်ဆိုးနေတာက ဓနရှင်ဟာ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်း၊ စစ်ဖြစ်ခြင်းတွေမှာလည်း အမြတ်ထုတ်နေကြတယ်။ လက်နက်ရောင်းပြီး အမြတ် ထုတ်တယ်၊ လူတွေ ငတ်နေရာမှာ မှောင်ခိုဈေးဖွင့်ပြီး အမြတ်ထုတ်တယ်”

ကျွန်တော်ကား အင်္ကျီတိုဆောင်းပါးနှင့် ပဒုမ္မာပိတ်ကြော်ငြာကို ဖတ်သောအခါ ပေါ့ပေါ့ပင် ဖတ်လိုက်သည်။ အပေါ်ယံကိုပဲ မြင်လိုက်သည်။ သခင်တင်မောင်ကြီးကား အတွင်းနိုက် ကြည့် သည်။ လေးနက်သောအဓိပ္ပာယ်ကို ထင်မြင်အောင်ရှာသည်။

“သခင်တင်မောင်ကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားပြောလေ့ရှိတဲ့ စစ်ကြောင့် ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ တက်တယ်၊ လူတွေ ကျပ်တည်းတယ်ဆို။ ခုတော့ ပဒုမ္မာပိတ်တွေ သိပ်ရောင်းကောင်းနေတယ်။ ပဒုမ္မာဈေးက မတက်လို့လား၊ လူတွေက မကျပ်တည်းလို့လား။”

“သခင်တင်ထွန်းရဲ့၊ ပြဿနာတစ်ခုကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ သူ့ချည်း မကြည့်ရဘူး။ အခြား အဖြစ်အပျက်တွေ၊ ကိစ္စတွေ၊ အခြေအနေတွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ရမယ်။ လူတွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေ လဲလို့ ခွဲခြားကြည့်ရမယ်။ ပဒုမ္မာပိတ်ပါးကို ဝတ်တဲ့လူတွေ၊ တစ်နည်းပြောရရင် အထက်လွှာ ထဲက သို့မဟုတ် အလတ်တန်းထဲက လူနည်းစုသာဖြစ်တဲ့ လူတွေပဲ။ အဲဒီ လူနည်းစုကတော့ ချောင်တယ်၊ အများစု လူတွေကတော့ ကျပ်တယ်။ ပဒုမ္မာဈေးကလည်း တက်တာပဲ။ သို့ပေမယ့် ဆားဈေး၊ သကြားဈေး၊ မီးခြစ်ဈေး တက်သလောက်တော့ မတက်ဘူး။ ဆား၊ သကြား၊ မီးခြစ် စတဲ့ လူအများသုံးပစ္စည်းတွေ ဈေးတက်တဲ့အတွက် လူအများကျပ်တာ အမှန်ပဲ။ ပဒုမ္မာပိတ်ကို သုံးသူမှာတော့ ပဒုမ္မာဈေးက သည့်ထက်သည် တက်ဦး၊ မထောင်းတာဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူး။ သူတို့ ဝင်ငွေက အမြဲတိုးနေတာပဲ။ ခုတလော ဗုံးခိုကျင်းတွေ တူးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ ကန်ထရိုက်ယူတဲ့လူတွေ ဝင်ငွေတိုးတက်လာတာပေါ့။ ခုတလော ဗမာတချို့ကို သိမ်းသွင်းတဲ့ အနေနဲ့ ဘုရင်ခံက ရာထူးကြီးတွေ ပေးနေတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ဝင်ငွေ တိုးနေတာပေါ့။ အစိုးရ ပိုင်း၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်ပိုင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ လာဘ်စားမှုတွေ များလာတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့မှာ ပဒုမ္မာပိတ်ဝယ်အား ပိုကောင်းလာတာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တွေ ပိုရောက်လာတော့ အထက်တန်းဖာတွေ ပိုဝင်ငွေကောင်းလာတာပေါ့။ သူတို့လည်း ချစ်စနိုး၊ ချစ်အမျှ စတဲ့ ပဒုမ္မာတွေ လှိုင်လှိုင်ကြီး ဝယ်နိုင်တော့တာပေါ့။ စစ်ဆိုတာ လူတစ်စုအတွက် ကောင်းတယ်၊ လူအများအတွက် မကောင်းဘူး။”

ကျွန်တော်သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ်သို့ မကြာခဏသွားခြင်းမှာ ဤလို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော စကားမျိုး သခင်တင်မောင်ကြီးနှင့် ပြောပြီး ‘ရသေ့စိတ်ဖြေ’ လုပ်ရုံမျှသာမကပါ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားခြင်းဖြင့် မြေအောက် လျှို့ဝှက်ရေးစခန်းသို့ သတင်းရောက်စေလို၍လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော် မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် မြေအောက်လျှို့ဝှက်ရေးစခန်းသည် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိသွားကြပြီဖြစ်ဟန် တူလေသည်။ တစ်ညနေ တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်နေအိမ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေခိုက် လူငယ်တစ်ယောက် သည် စာတစ်စောင်ကို ပေးလှာပေသည်။ စာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အမည်ကို မဝိသအောင် လက်မှတ်ထိုးထားသော်လည်း လက်ရေးမြင်ရုံဖြင့် ကိုအေးငွေထံမှဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အလွန်တရာ အားတက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်သွား၏။ ကိုအေးငွေက ထိုညတွင် သူနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းခြင်းဖြစ်၏။ စာလာပေးသော သူငယ်အား ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သောအခါ ထိုသူငယ်သည် စကားတစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြောမနေတော့ဘဲ ချာခနဲ ထွက်သွား လေသည်။

ချိန်းသောအချိန်မှာ ည ၇ နာရီခွဲဖြစ်၏။ နေရာမှာကား ဗဟန်းရေတာရှည်လမ်းနှင့် ရွှေဂုံတိုင်လမ်း ဆုံရာအနီးရှိ မြန်မာကွမ်းယာဆိုင်ကလေး ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ၇နာရီ၌ အိမ်မှထွက်ခဲ့လေသည်။ ဆောင်းတွင်းဝင်လာပြီဖြစ်၍ အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်ဆောင်းဦးပေါက်မှာ နေခင်းထိုင်ခင်း အသာယာဆုံးသော အခါ သမယ ဖြစ်ပေသည်။ ဆွယ်တာပါးပါးလှလှကလေးများ ဝတ်ပြီး စတိုင်တစ်မျိုး ထုတ်နိုင်သော အချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြမှီပေးထားသော ဆွယ်တာကို ထုတ်ဝတ်ခဲ့လေသည်။ မမြမှီနှင့် ရှမ်းပြည်သို့ သွားခဲ့သည့် အဖြစ်ဟောင်းကို အောက်မေ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်နေ၏။ ကောလိပ်ကျောင်းသို့ သွားသော အာရုံအီးတီ ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါရင်း မမြမှီအကြောင်း စဉ်းစားနေမိလေသည်။ မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား မျှော်နေပေလိမ့်မည်။ လိုက်ရှာလျှင်လည်း ရှာနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ကြောင်း မမြမှီအား အကြောင်းမကြား။ သူ့ထံ သွား၍လည်း မတွေ့။ ဤသို့ အဆက်ဖြတ်ခြင်းမှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော့်အား စိတ်၏ ချမ်းသာ၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာကို ပေးခဲ့သော မမြမှီ။ ကျွန်တော့် နေရေးထိုင်ရေး မပူပင်ရအောင် ငွေကြေးထောက်ပံ့ခဲ့သော မမြမှီ။ ဆွဲဆောင်ခြင်းအမျိုးမျိုး အပြည့်ရှိသော မမြမှီ။ ထို မမြမှီနှင့် ကွေကွင်းရသော ဆင်းရဲခြင်းကား မသေးငယ်ပါ။ ထို ဆင်းရဲဒုက္ခကို အောင်အည်း သည်းခံနေရ သည့် အကြောင်းများမှာ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟူသော ကိုယ့်အသိကြောင့် လိပ်ပြာ

လန့်ခြင်းနှင့် အများတကာသိလျှင် ပြောကြဆိုကြမည်ကို ရက်ကြောက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေရာ ထိုအကြောင်းတို့သည် စိတ်၏ချမ်းသာ၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာကို တောင့်တသော လူ့သဘာဝ၊ နေရေး ထိုင်ရေးတွင် မကြောင့်မကြာရအောင် တောင့်တသော လူ့သဘာဝတို့နှင့် စာသော် အားအင်ကြီးမား လှသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ထိ မမြေ့နှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်နေနိုင်သေးသော် လည်း စိတ်ကတော့ မမြေ့ထိ မကြာခဏ ရောက်ရောက်သွားပေးသေးသည်။ အထူးသဖြင့် အလုပ် အကိုင် ပုံမှန်မရှိ၊ ဝင်ငွေမှန်မှန်မရှိသဖြင့် နေရေးထိုင်ရေးမှာ အကျပ်တွေ့တိုင်း မမြေ့၏ ထောက်ပံ့ကြေးကို ပြေး၍ ယူလိုသည်။ အကူအညီ ပြေး၍ တောင်းလိုသည်။

အာရုံအီးတိဘတ်စ်ကားသည် ရွှေဂုံတိုင်အပိုင်းကြီးမှာ ရပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘတ်စ်ကားမှ ဆင်းခဲ့ပြီး ရွှေဂုံတိုင်နှင့် ရေတာရှည်လမ်းထောင့်သို့ လျှောက်ခဲ့ သည်။ လဆုတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် လမထွက်သေး။ သည်ဘက်ပိုင်းမှ လမ်းဓာတ်မီးများသည် အားမကောင်းသဖြင့် ခပ်မှိန်မှိန်ရှိလေသည်။ ညပိုင်းရောက်ပြီဆိုလျှင် လူအသွားအလာ ပါးသော နေရာလည်း ဖြစ်၏။ မြန်မာကွမ်းယာဆိုင်ကလေးမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်မီး မသွယ်ယူနိုင်၊ ရေနံဆီ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကလေးတစ်ခုကို ထွန်းထား၏။ ကုန်ပစ္စည်းမှာလည်း ကုလားကွမ်းယာဆိုင်များလို မစုံလင်လှချေ။ ကွမ်းယာဗန်းအပြင် ဆေးလိပ်အမျိုးမျိုးနှင့် သွေးဆေး၊ ဝမ်းနုတ်ဆေး အမျိုးမျိုးသာ ရှိလေသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ဈေးဝယ်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေ၏။ ဈေးဝယ်သူမှာ ဘောင်းဘီ ဖြူနှင့် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူကို ဝတ်ထားပြီး တရုတ်နှင့်တူသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး တိုတိုကလေး ထားပြီး မျက်မှန်လည်း တပ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် ကွမ်းယာဆိုင်၏ ဘေးဘီတွင် လူသူလေးပါး အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုအေးငွေကို မတွေ့ရ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၇နာရီခွဲနေလေပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အရိပ်အခြည်ပြရန် တစ်နေရာရာမှာ ဝင်ရပ်လိုက်၏။ ဈေးဝယ်နေသော တရုတ်နှင့်တူသည် ကျွန်တော့်အား ဘေးစောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သေသေချာချာ ကျွန်တော်က ကြည့်မိသောအခါ ထိုသူကို ကျွန်တော် သိမြင်ဖူးသည်ဟု ထင်လာလေသည်။

ကျွန်တော်-

“ကွမ်းတစ်ယာ ပေးပါဗျာ”

ကွမ်းယာသည်-

“အချိုလား၊ ဆေးနဲ့လား”

ကျွန်တော်ကမမြေမီ ထိုသူက-

“ဒီဆိုင်မှာ နှစ်မျိုးစလုံး ကောင်းတာပဲဗျ”

ထိုသူ့အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ထိုသူမှာ ကိုအေးငွေဖြစ်ကြောင်း တပ်အပ်သေချာ သိပေတော့သည်။ အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩခြင်းဖြစ်မိ၏။ သို့သော် အံ့ဩခြင်းကို မပြဘဲ ဖုံးဖိထားလိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျားတို့ ကောင်းမယ်ထင်တာ ပေးပါဗျာ ”

ကွမ်းယာသည်သည် ကွမ်းယာပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးနေချိန်တွင် ကိုအေးငွေသည် ထွက်သွားနှင့်၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရွှေဂုံတိုင်လမ်းအလိုက် ခြောက်ထပ်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများကလည်း အုပ်မိုးနေကြပြီး ကုန်းပေါ်မှာ ကျောင်းများ၊ ဇရပ်များ၊ ဘုရားများက လွှမ်းခြုံနေကြသောကြောင့် မှောင်နေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အုတ်လှေကားကြီးတစ်ခုတွင် တက်ကြ၏။ စကားဝါပင်၊ တရုတ်စကားပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ ဝါးရုံ စသည်တို့ကြားမှာ ရှိသော အုတ်တံတိုင်းနှစ်ဖက် ကာထားသော လမ်းကလေးမှာ လျှောက်ကြ၏။ ကျောင်းကြား၊ ဇရပ်ကြား ဝင်ကြ၏။ ၎င်းနောက် ဇရပ်တစ်ဆောင်တွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာထိုင်၍ လက်နှိပ်စက်ကို စားပွဲပုကလေးပေါ်တွင် တင်ပြီး ဖယောင်းကိုင်စက္ကူမှာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေလေသည်။ ထိုသူမှာ အသားမည်းမည်း မျက်မှန် ဝင်းဝင်း၊ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူမှာ ရေကျော်မှ ကျောင်းဆရာ သခင်ချစ် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကို သခင်ချစ်သည် တစ်ချက်လောက် မော့ကြည့်ပြီးနောက် လက်နှိပ်စက် ရိုက်မြဲရိုက်နေလေသည်။

ထိုင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်က ကိုအေးငွေအား-

“ရုတ်တရက် ခင်ဗျားကို မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး ”

သူက မျက်မှန်ချွတ်ရင်း-

“ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အောင်မြင်တယ် ဆိုရမှာပေါ့။ လိမ်ရင် မြောင်လိမ်တာထက် တစ်ဝက်တပျက် လိမ်တာက ပိုပိတယ်ဆိုတာလိုပဲ။ ရုပ်ဖျက်တဲ့အခါမှာ သိပ်မဖျက်ရဘူး၊ နည်းနည်းဖျက်ပြီး ပုံမှား ရိုက်ရတယ်၊ ဟဲဟဲ။ အင်္ကျီကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဝတ်နေမကျတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဝတ်ရုံနဲ့လည်း ပုံမှားရိုက်နိုင်တာပဲ။ ဘောင်းဘီဝတ်လေ့မရှိသူက ဘောင်းဘီဝတ်လိုက်ရုံနဲ့လည်း ပုံမှားရိုက်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ့်ကိုကြည့်၊ ဘောင်းဘီဝတ်နေမကျဘဲ ဝတ်လိုက်တယ်၊ မျက်မှန်တပ်လိုက်တယ်၊ မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ နှုတ်ခမ်းမွေးတိုတိုကလေး ထားလိုက်တယ်။ ရုပ်ပြောင်းသွားတာပဲ။ အရေးကြီးတာက သဘာဝ ကျဖို့ ဖြစ်တယ်။ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ၊ ခုကော ဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နယ်မှာ လုပ်ခဲ့တာတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ခု ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ဘာမှ မလုပ်ရ သေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့မှ မတွေ့ဘဲ၊ ဘာလုပ်စရာရှိမှာလဲ”

“ကိုယ်တို့လည်း ခရီးထွက်နေကြတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ရဲဘော်နဲ့ အဆက်ပြတ်နေတာ။ ကဲ နယ်မှာလုပ်ခဲ့တာကလေးတွေ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က လာတော့မည့် အရေးတော်ပုံအတွက် လူတွေ စည်းရုံးခဲ့ပုံ၊ ကောင်းကင်မှ လက်နက် ချပေးရန် နေရာများ ရွေးချယ်ခဲ့ပုံ စသည်တို့ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ အစီရင်ခံလေသည်။

ကိုအေးငွေက အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အား လက်နက်ကိုင် တိုက်ထုတ်ရန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အရပ်ရပ် အခြေအနေများကို ခြုံ၍ ပြောပြသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာ ကတည်းက လိုက်ပါသွားသော သခင်လှမြိုင်တို့လူစုမှာ ဂျပန်မှာနေခဲ့ကြောင်း၊ သခင်လှဖေ၊ ကိုထွန်းရှိန် စသော ရဲဘော်များ သခင်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ လေသည်။ ပြင်ပမှ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်ကြီးများ ချီတက်လာစဉ် ပြည်တွင်းမှ နေရာ အနံ့အပြားတွင် လက်နက်ကိုင်သူပုန်များ ထကြွရန် အစီအစဉ်များကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ပြောပြပေ၏။

ကိုအေးငွေသည် ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်နေထွန်းတို့ ရွေးချယ်ထားသော လေယာဉ်ပျံမှ လက်နက် ချပေးရန် နေရာကို သေချာစွာ မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

ကိုအေးငွေက ဂျပန်သည် လက်နက်အကူအညီများအပြင် ငွေကျပ် သန်းနှစ်ဆယ်ကိုပါ အကူအညီ ပေးလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကျွန်တော်မှာ မှင်တက်မိသွားလေသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ထို့ကြောင့် ကိုအေးငွေက-

“တစ်ပြည်လုံး စည်းရုံးရေးလုပ်ဖို့ လျှို့ဝှက်စွာ တပ်တွေထားဖို့ဆိုတော့ ဒီငွေဟာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ် ကိုယ့်လူ”

“ကြားရတဲ့သတင်းက ကောင်းလွန်းအားကြီးလို့ မှန်မှ မှန်ပါ့မလားလို့ သံသယဖြစ်နေတယ် ကိုအေးငွေရဲ့”

“ဂျပန်အစိုးရနဲ့ ကိုယ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေ သဘောတူညီမှု ရပြီးတဲ့အတိုင်း ပြောနေတာပါ ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ ဒါတွေကို သည့်ပြင် ဘယ်သူ့မှလည်း ပြောမနေနဲ့ဦး၊ ကိုယ်တို့အချင်းချင်းသာ သိထားဖို့ ပြောတာ”

“ကျွန်တော် နှုတ်လုပ်ပါ့မယ်ဗျာ၊ ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဝါဒဖြန့်လုပ်ငန်း လုပ်ရမယ်”

ကိုအေးငွေသည် အခန်းထဲမှ စာရွက်စာတမ်းအလိပ်များကို ဆွဲထုတ်လာပြီး ကျွန်တော့်အား ပေးလိုက်သည်။

“ဒါတွေကို နီးစပ်ရာလူတွေ ဝေပေးလိုက်ပါ”

၎င်းတို့မှာ ‘အရေးတော်ပုံ’ ဆိုသောစာစောင်များ ဖြစ်လေသည်။

“အဖိုးအခ တောင်းရဦးမှာလား”

“စာစောင်ကို ပေးပြီးတော့ အလှူခံ၊ တစ်ကျပ်ထက်တော့ မနည်းစေနဲ့ပေါ့”

ကျွန်တော်သည် စာစောင်များကို လှန်လှောကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဝါဒဖြန့်စာရွက်စာတမ်းများတွင် နာဇီဂျာမနီနှင့် တိုက်နေသော ရုရှားကို ချီးကျူးအားပေးခြင်းများ၊ ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့အား ခုခံတိုက်ခိုက်နေသော တရုတ်ကွန်မြူနစ်များကို ထောက်ခံအားပေး ရေးသားချက်များ၊ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားအား အပြုတ်တိုက်ရေးများနှင့် ထိုသို့

အပြုတ်တိုက်ရေးအတွက် အပြင်မှအကူအညီ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို၊ ရအောင်လုပ်ရမည်ဟူသော အဆိုများ ပါရှိလေသည်။

‘အရေးတော်ပုံ’ စာစောင်မှာ လျှို့ဝှက်စွာ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေနေသော စာစောင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စာစောင်များတွင် အာရုံစွဲ နစ်မြုပ်နေစဉ် ကိုအေးငွေက-

“ရဲဘော်တင်ထွန်း ငွေရေးကြေးရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားချေ။ သို့သော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြနိုင်သူထံမှောက်မှာ အမှန်ကို အန်ထုတ်ခွင့်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားပေ၏။

“အခြေအနေက ကျပ်တာပေါ့ဗျာ။ အလုပ်ကလည်း ထွက်ထားတယ်၊ အဖေသေလို့၊ ရွာပြန်ရတော့ ကုန်ကျတာကလည်း ရှိသေးတယ်။ မုဆိုးမ အမေ့ဆီကလည်း တစ်ပြားစတစ်ချပ်မှ မယူချင်ဘူး၊ ခုလောလောဆယ်ဆိုရင် ဘိုင်ကျနေတာပေါ့”

“ပုံနှိပ်တိုက်ထောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရဲဘော်ရဲ့ အစ်မကြီးဆိုတာကလည်း ထောင်မပေးတော့ ခက် သွားတာပေါ့လေ။ ရဲဘော်ဖို့ ကိုယ် နည်းနည်းပေးလိုက်ရဦးမယ်”

“ဟဲ ဟဲ သန်းနှစ်ဆယ်ထဲကလား”

“ဟဲ ဟဲ ဆိုပါတော့၊ စရန်ရတဲ့အထဲကပါပဲ”

ကိုအေးငွေသည် ငွေဝိ ထုတ်ပေးလေသည်။ နှစ်ကျပ်တန် အသစ်စက်စက် ဆယ်ရွက်ဖြစ်၏။

ကိုအေးငွေ၏ မျက်နှာသည် တည်သွားပြန်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား နေပြီးနောက်-

“အရေးကြီးတာက ကိုယ်တို့တစ်တွေက ကိုယ်တို့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ဗမာ့တာဝန် ကျေပွန်အောင် ဗမာတွေလုပ်နိုင်မှ ဂျပန်ဟာ ဗမာပြည်ထဲ ဝင်မလာနိုင်မှာ။ ဂျပန်ဝင်မလာဘဲနဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို မောင်းထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဂျပန်က ဝင်လာမိရင် အပိုင်စီးသွားမှာ စိုးရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခက်နေတာ ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုခက်နေတာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“လူတွေ တော်တော်ခပ်များများက အရှေ့ဘက်က ဂျပန်လာမှာကို အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့် ပမာ ဆိုတာလို မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြတယ်”

“အခုနေအခါမှာ ဂျပန်ကိုမျှော်တာက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အင်္ဂလိပ်အပေါ်မှာ ယုံကြည်ချက်၊ အားထားချက် ကင်းမဲ့ခြင်းကို ပြတ်သဘောပါပဲ။ ခုနေအခါမှာ အရေးအကြီးဆုံးက အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားကို မုန်းဖို့၊ အယုံအကြည်မဲ့ဖို့၊ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အစိုးရ ခေတ်ကုန်ပြီဆိုတာ နားလည်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ဟာ ကိုယ်တို့ပယောဂဖြင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျပန်ပယောဂဖြင့် ဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာ ချည်းပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ကဲ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်။ နောက် ဒီကိုပဲ လာရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ စနေနေ့တိုင်း ည ၇နာရီနဲ့ ၉နာရီကြားမှာ လာခဲ့ပါ။ ဒီနေ့တော့ ကိုယ် ကိုယ်တိုင် လာကြိုလို၊ လမ်းကကင်းက မမေးတာ၊ နောက်နေ့တွေဆိုရင် အုတ်တံတိုင်း လမ်းကြားမှာ ကင်းနဲ့တွေ့လိမ့်မယ်။ ကင်းက “မောင်စန်လားဟေ့” လို့ မေးလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရဲဘော်က “မောင်စန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်စန်က လွတ်လိုက်တဲ့ ခန္တီပါ” လို့ ဖြေလိုက်ပါ။ ဒီလိုဆိုရင် သွားခွင့်ပြုလိမ့်မယ်”

“မှတ်မိပါပြီ”

“မောင်စန်လားဟေ့”

“မောင်စန်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်စန်ကလွတ်လိုက်တဲ့ ခန္တီပါ။ ဟဲ ဟဲ လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်း ဆိုတာ စေ့စပ်သေချာရတယ်နော်။ ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်ပြန်လာသောအခါ ကိုအေးငွေက အုတ်လှေကားအထိ လိုက်ပို့လေသည်။

မြောက်လေအေးကလေး တိုက်လာသည်။ ဘုရားထီးမှ ဆည်းလည်းသံမှာ တလင်တင်တင် မြည်လျက်ရှိ၏။

ရွှေဂုံတိုင်လမ်းမှာ လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ လူသွားလူလာ မရှိ၊ ယာဉ် အသွား အလာလည်း မရှိ။

လမ်းထောင့်တွင် ဘတ်စ်ကားစောင့်သည်။ မလာနိုင်သဖြင့် ဗဟန်းဘက်သို့ ခြေလျင်လျှောက် လာခဲ့သည်။

ချာချီလမ်းကြီးသည်လည်း အသွားအလာမရှိ။ ခြောက်သွေ့နေ၏။ လမ်းဘေးနှစ်ဖက်ရှိ ကုန်းမြင့် ပေါ်က တိုက်အိမ်များမှာကား သာယာလှပေ၏။ ဓာတ်မီးများကို အဆန်းတကြယ် တင့်တယ်စွာ ထွန်းထားကြလေသည်။ မီးရောင်အောက် ပန်းခြံများမှာ အရောင်အသွေး ထင်ထင်ရှားရှားနှင့် လှခွင့်မရကြသော်လည်း ဝိုးတိုးဝါးတား မပီကလာဖြင့် အိပ်မက်ဆန်သော အလှတစ်မျိုးကို ဆောင် နေကြလေသည်။

လမ်းလျှောက်ရတာ ပျော်မြူးလာသည်။ လေပင်ချွန်မိ၏။ သီချင်းပင် ညည်းမိ၏။

ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။ အုပ်မိုးနေသော သစ်ပင်ကြီးများကား ရေကသိုဏ်း ရှုနေသလို တည်ငြိမ်ခံ့ညားလှလေသည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင် လှိုင်းစီးနေသော ကြယ်ရိပ်များကား မျက်စပစ်နေကြသည်နှင့် တူပေ၏။

ကံအားလျော်စွာ ဘုရားဘက်မှ လျှောက်လာသော လန်ချားတစ်စီးကို တွေ့ရလေသည်။ အိတ်ထဲမှာ ငွေပိ ရှိနေသဖြင့် အိမ်ထိအောင် လန်ချားစီးပြီး ဇိမ်ခံရန် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။ အချိန်မှာ ဆယ်နာရီကျော်ကျော်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာ လန်ချားစီး၍ အကောင်းဆုံးသော အချိန်ပေတည်း။ အသွားအလာ ပါးသဖြင့် လမ်းတစ်ခုလုံးကို လန်ချားက ပိုင်သည်။ တိတ်နေသောကြောင့် ကား မောင်းလာလျှင်လည်း အဝေးကြီးမှပင် သိနိုင်သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ရှောင်တိမ်းနိုင်သည်။ ရာသီဥတု အေးချမ်းသာယာသဖြင့် လန်ချားသမားက ပို၍ အားပါးတရဖြင့် မမောမပန်း ဆွဲနိုင်သည်။ သည်အထဲက ကျွန်တော် လန်ချားပေါ် တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငွေတစ်ကျပ် ပေးမည်ဆိုသဖြင့် လန်ချားကုလားမှာ မြင်းကောင်းစိုင်းဘိသည့်နယ်။

တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ တရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ချစ်သူတို့၏ လမ်းကြားကို ဖြတ်ကျော်စဉ် မမြဲမှီနှင့် လမ်းလျှောက်ရင်း ညကြတာကြသည့် အတိတ်ကားချပ်များသည် စိတ်ထဲမှာ တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ပေါ်လာလေသည်။

စိတ်ဓာတ်ဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်လှပသည်တကား။ ယင်းသို့ အတိတ်ကားချပ်တစ်ခုကို ထင်ဟပ်နေသည့် တစ်ခဏ၌ပင် ပစ္စုပ္ပန်ကားချပ်တစ်ခုသည် ရောနှောထင်ဟပ် လာပြန်လေသည်။

တီဘီဟုထင်ရသောရောဂါဖြင့် နွမ်းရိပျော့ခွဲ လဲလျောင်းနေရသော မမြင့်ဦး၏ ရုပ်ပုံကားချပ် ပေတည်း။

ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးထံသို့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့၏။ အခြေအနေ တိုးတက် ကောင်းမွန် လာသည်ကို မတွေ့ရ။ မမြင့်ဦးအား ကုသနေသော ဆရာဝန်ထံသို့ သွားပြီး အခြေအနေမေးခဲ့၏။ အားရဖွယ်ကောင်းသော စကားကို မကြားခဲ့ရ။ ဆရာဝန်သည် ရောဂါကျွမ်းနေပြီ၊ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးဟူသော စကားမျိုးကို မပြောသော်လည်း စိတ်မပူပါနှင့်။ မကြာခင် ပျောက်ပါလိမ့်မယ် ဟူသော စကားကိုလည်း မပြောပေ။ “စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့” ဟူသော စကားကို တွင်တွင် ပြောပြီး ဆေးတွေသာ တွင်တွင်ပေးနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးကို အားတက်အောင် အမျိုးမျိုး ကြံဖန်ပြောရ၏။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် ဗိမာန်ကြီးတွေ ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ဆောက်ပေးရ၏။

မောင်ဂိုမာရီလမ်း။

ထိုလမ်းပင်လျှင် အတော်ရှင်းနေ၏။ ဟိုနားဒီနား လန်ချားတစ်စီးတလေ ပြေးလွှားနေခြင်းနှင့် လူ အချို့ ကူးသန်းဖြတ်သွားခြင်းသာ ရှိတော့၏။ ဓာတ်ရထားများမှာ တစ်စင်းမကျန် ရုပ်သိမ်း သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်၏ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လန်ချား ကို အရပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော် လန်ချားပေါ်မှဆင်းပြီး ငွေတစ်ကျပ်ပေးလိုက်သောအခါ လန်ချားကုလားသည် စစ်သား ၏ ဖျတ်လတ်တည့်မတ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဆလံပေးလိုက်လေသည်။ ထိုဆလံကို ခံယူရသော ကျွန်တော် သည် စစ်ဗိုလ်လို ပြုမူရမည်လား၊ သူဌေးလို ပြုမူရမည်လား မသိ။ ဘာကလိုတိုတိုကြီးဖြစ်ကာ ပြုံးသာ ပြုံးလိုက်ရလေတော့သည်။

လှေကားပေါ်သို့ တက်မည်အပြုတွင် ကြည်လင်သော၊ ပြာလဲသော ကောင်းကင်မှ မိုးကြိုးသံကို ကြားရဘိသကဲ့သို့ “မောင်ကလေး” ဟူသောအသံကို အံ့ဩစွာ ကြားရလေသည်။ အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားသော မမြေမှီ၏ မော်တော်ကားကို တွေ့ရ လေသည်။ ကျွန်တော်သည် အံ့ဩမဆုံးနိုင်ဖြစ်ပြီး ရပ်တန့်ငေးမောနေမိလေသည်။

မမြေမှီသည် မော်တော်ကားပေါ်မှ ခေါင်းပြုထွက်ပြီး-

“မောင်ကလေး၊ အောင်မယ်လေး ဒီကဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် ကားအနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်သည်။

“ဟင် မမပါကလား၊ ကျွန်တော် လုံးလုံး မမျှော်လင့်ဘူး၊ လုံးလုံး မထင်ဘူး”

ဒရိုင်ဘာ ကိုဘိုးအောင်ကား အလွန်ဣန္ဒြေကောင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ကို လုံးလုံး လှည့် မကြည့်။ စပ်စုလိုသော အမူအရာကို လုံးဝမပြု။ သူ့ဘာသာသူ စတီယာရင်ဘီးပေါ် လက်တင်ရင်း ရှေ့သို့ ငေးကြည့်နေလေသည်။

မမြမှီသည် မူရာမာယာများလှသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်ရင်း-

“ဟုတ်မှာပေါ့ မောင်ရယ်၊ သိပါတယ်။ မမကို မျှော်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သတိတောင် ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အို တမင် မေ့ထားတဲ့ဟာပဲလေ”

“အို ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့။ ကျွန်တော်က ဒီလိုဒီနေရာမှာ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မမကိုတွေ့ရဖို့ မမျှော်လင့်တာကို ပြောတာပါ”

“မမ ဒီနားကစောင့်နေတာ တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာပြီ”

“ဟာဗျာ ဟုတ်လား၊ အားနာစရာကြီး”

ကျွန်တော့်မှာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဆိုသလို ဖြစ်လာလေသည်။ မမြမှီသည် ကားခုံ တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ထိုင်ရင်း-

“လာလေကွယ်၊ မတ်တတ်ကြီး စကားပြောမနေပါနဲ့၊ ကားထဲတက်ခဲ့ပါ”

မမြမှီ၏ အမူအရာမှာ ခါတိုင်းနှင့် အနည်းငယ် ခြားနား၏။ ခါတိုင်း ဒရိုင်ဘာ အစေခံ စသော လူများ ရှေ့တွင်ပင်လျှင် ဣန္ဒြေထိန်းထားသည်။ ကျွန်တော့်အား ခုလို လွတ်လပ်စွာ မဆက်ဆံ ခဲ့ချေ။ ကျွန်တော်သည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီးတက်လျက် မမြမှီ ဘေးမှာပင် ခပ်ခွာခွာ ခပ်ယိုယို ထိုင်လိုက်လေသည်။ ကားတံခါးကိုပင် မပိတ်မိ။

“မမ ခု ဘယ်ကလာတာလဲ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“မင့်ဆီ တမင်လာတာပေါ့။ မောင်လေးဟာ လူကိုယ်တိုင်လည်း မလာဘူး၊ စာလည်း မရဘူး၊ ဒီလိုနေတာက ဘာသဘောလဲ”

မမြမှီက အပူတပြင်း လှုပ်ရှားနေသော ခံစားမှုနှင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အေးစက်စွာ ဖြေလိုက်၏။

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ မအားတဲ့ သဘောပါပဲ”

“မမမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိသလား”

ကျွန်တော်က မမြမှီအား ထိန်းသိမ်းပိပြားစွာ နေထိုင်ပြောဆိုရန် သတိပေးသည့်သဘောနှင့် ရှေ့ကထိုင်နေသော ဒရိုင်ဘာဘက်သို့ လက်မငေါက်တက်ထိုး၍ ပြလိုက်လေသည်။ မမြမှီကား ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ အပူတပြင်း လှုပ်ရှားနေသော ခံစားမှုမျိုးဖြင့်ပင်-

“မမမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

ကျွန်တော်က အေးဆေးစွာပင်-

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကိုထွန်းဝင်း ဆုံးသွားပြီ”

“ဟောဗျာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

မမြမှီသည် မာယာလော၊ တကယ်လော မသိ။ ဝမ်းနည်းလှိုက်ဖိုသော အသံဖြင့်-

“တစ်လတောင် ကျော်သွားပြီ”

ကျွန်တော့်မှာမူ ဝမ်းနည်းရမည်လား၊ ဝမ်းသာရမည်လား ဝေခွဲဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်သေးမီ ဝမ်းနည်းဟန်ပင် ဆောင်ရလေသည်။

“ဘယ်လိုဆုံးသွားတာလဲ မမ”

မမြမှီသည် တက်လာသော စိတ်သောကလှိုင်းများကို နှာခေါင်းမှ ညှစ်ထုတ်ပြီး ရေမွှေး ထုံသင်းနေသည့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း-

“သူ့ရောဂါဟောင်းနဲ့ပဲ ဆုံးသွားရှာတာပါပဲကွယ်။ နာတာရှည်ကြီး ပြန်နာလန်ထူတယ်လို့ မရှိ တော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီ၏ လက်ကိုင်ပဝါမှ ပျံ့လွင့်လာသော ရေမွှေးနံ့တွင် ထုံယစ်နေမိ၏။ ထိုခဏ၌ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်နှင့် လွတ်လပ်စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်ရန် ဦးထွန်းဝင်း သေပါစေတော့ဟု မမြမှီ ဆုတောင်းခဲ့သည်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလေသည်။

“သူ့ခမျာလည်း ဝဋ်ကျွတ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ မမရာ။ အိပ်ရာမှာ အမြဲလှဲနေရတဲ့ ဒုက္ခ ဆင်းရဲဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမယ်ဆိုတာ”

“အေးပေါ့၊ ဒီလိုတွေးပြီး စိတ်ပူတာ ဖြေရတာပဲ။ သူ့ခမျာမှာ ဝဋ်ကျွတ်ရှာတာပါပဲ။ မမဖြင့် သိပ် အားငယ်သွားတာပဲကွယ်။ မုဆိုးမဘဝဆိုတာ မမလို အလုပ်အကိုင်နဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ် ရှိဦးတော့၊ လူအထင်သေးတော့ ခံရတာပဲ”

မမြမှီက မုဆိုးမဘဝ ငိုချင်းရည်ချနေသည်ကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။ ဦးထွန်းဝင်း ကွယ်လွန်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မမြမှီနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေးရေးကံကြမ္မာ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ဖန်လာဦးမည်ကိုသာ ခန့်မှန်းတွေးထင် စိတ်ကူးခန်း ဝင်နေလေတော့သည်။

“မောင်လေး တံခါးပိတ်လိုက်ကွယ်” ဆိုတော့မှ အတွေးရပ်ပြီး ကျွန်တော်သည် ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်လေသည်။ ဘာလုပ်ဖို့ ကားတံခါးပိတ်ရသည်ကိုပင် ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် ကားတံခါးပိတ်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကားသည် ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်ကိုသာ သိလေ တော့သည်။ ။

၆၇

ရုန်းထွက်မရသော ပိုက်ကွန်

အကြောင်းကံက ထူးဆန်းစွာ ဖန်တီးပေးနေသလော။

ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်က မရှင်းမရှင်း လုပ်ခဲ့သဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော အကျိုးအာနိသင်တွေ ဖြစ်လာသလော။

ကျွန်တော့် အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေကား ကြာလေ ရှုပ်ထွေးလာလေသည်။ ဖခင်ကြီး မသာချအပြီး မိခင်က “ငါ့သား မင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကောင်းပြီ” ဟု ဆိုကာ ဇနီးလောင်း အရွေးခိုင်းတော့ ကျွန်တော်သည် မမြမှီအကြောင်း ထည့်သွင်းတင်ပြခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ မမြင့်ဦးနှင့် မခင်သစ် နှစ်ဦး ကြားမှာလည်း တွေဝေနေခဲ့လေသည်။ အမေကိုယ်တိုင် “သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ သမီးကြီးကလည်း ချစ်စရာကောင်းတာပဲ” ဟု ဝေခွဲမရသောသဘောကို ပြခဲ့လေသည်။

ဟော ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်တော့-

မရှောင်မလွှဲသာသော အကြောင်းများကြောင့် မမြင့်ဦးနှင့် အတိအလင်း ချစ်ချင်းစကားဆိုပြီး ဘဝခရီးတွင် အေးအတူပူအမျှ လက်တွဲလျှောက်ရန် ဝန်ခံကတိပြုခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော့်အချစ်ဖြင့် မမြင့်ဦး၏ ရောဂါ သက်သာစေမည်ဟု နှလုံးပိုက်ခဲ့သည်။ သူမနှင့် ကျွန်တော် ဇနီးမောင်နှံရာသက်ပန် ဖြစ်ရေးကို မျှော်မှန်းစေခြင်းအားဖြင့် မမြင့်ဦးသည် အသက်အတွက် လက်မလျှော့ဘဲ အားတက်စွာ ကြိုးပမ်းလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေသည်။

ဟော-တစ်ဖန်၊ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် မြေအောက်အရေးတော်ပုံ လုပ်ငန်းများကို ပြတ်သားစွာ ဆောင်ရွက်တော့မည်ဟု စိတ်ထက်သန်နေတုန်း၊ အချစ်ကိစ္စမှာလည်း မမြင့်ဦးအား တစ်ဦးတည်းအချစ်ဖြင့် အာရုံစူးစိုက်မည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားတုန်း-

“မမြမှီအား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရပြန်ပြီ။ ထိုမမျှော်လင့်ခြင်းထက် ပို၍ကြီးသော မမျှော်လင့်ခြင်းမှာ မမြမှီ၏ခင်ပွန်း ဦးထွန်းဝင်း ကွယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကာမပိုင်မရှိ ပကတိ လွတ်လပ်သန့်ရှင်းသော မမြေမှီနှင့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေနေ ဘာအပြစ်မှ မရှိတော့ပြီ။ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားနေသည်ဟု သိကာ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် လန့်နေစရာလည်း မလို၊ သူများကဲ့ရဲ့မှာကိုလည်း ကြောက်စရာမရှိ။ တရားဝင် လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် လူသိနတ်ကြား နေလိုကလည်း ဘာမျှ အတားအဆီးမရှိတော့ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပေသည်။

ကျွန်တော်သည် တွေးချင်ရာတွေ တွေးပြီး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မမြေမှီသည် အစဉ် ကျွန်တော့်အား ဟိုမေးသည်မေး မေးပြီး စကားပြောအောင် လုပ်သေး၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဌာန်ကရိုဏ်း ကျအောင် မဖြေ။ စကားကိုလည်း ဖြတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် မမြေမှီသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်၍သာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ မော်တော်ကားသည် ဘယ်လမ်းဖြတ်ပြီး ဘယ် မောင်းသွားသည်ဟု ကျွန်တော် သတိမထားမိ။ ကားထိုးရပ်လိုက်တော့မှ ပြည်လမ်းရှိ သိန်းသိန်း တို့၏ခြံထဲ ရောက်လာသည်ကို သတိရလေတော့သည်။

ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြီး အိမ်တံခါးပေါက်ဘေးတွင်ရှိသော ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်လေသည်။ အထဲမှာ ကလင်တင်တင်နှင့် မြည်သွား၏။

မမြေမှီသည်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ကျွန်တော်က ကြောင်နေပြီး ကားပေါ်မှာပင် ထိုင်နေရာ မမြေမှီက-

“မောင်ကလေး ဆင်းလေကွယ်”

ကျွန်တော်က ဆင်းပြီး မမြေမှီ၏နောက်နားမှာ ရပ်နေစဉ် အတွင်းမှ တံခါးဝဆီသို့ လျှောက် လာသောခြေသံကို ကြားရသည်။ ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။

အထဲမှ မိန်းမသံ ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

မမြေမှီက-

“မြပါကွယ်၊ သိန်းသိန်းရယ် ဖွင့်စမ်းပါဦး”

တံခါးသော့ဖွင့်သံနှင့်အတူ ဆွဲငင်ပျင်းရိသောအသံဖြင့် သိန်းသိန်းက-

“မြကလည်း သိပ်နောက်ကျတာပဲ။ သိန်းသိန်း စောင့်တော့စောင့်ပါသေးရဲ့၊ အိပ်ချင်တာနဲ့။”

တံခါးပွင့်လာသည်။ အိပ်မှုနံရံများနှင့် သိန်းသိန်းက ကျွန်တော့်အားကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်ကား ခိုးရာလိုက်ပါလာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် တူမနေပါလား။ မမြမှီက ရှေ့ကဝင်သည်။ ကျွန်တော်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် နောက်က လိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာ-

“မမ ဂရက်ထဲ ကားသွင်းထားမယ်၊ ကျွန်တော် တန်းလျားမှာပဲ ရှိမယ်နော်”

“အေး အေး ကောင်းတယ်၊ ကားလိုချင်တော့ လာခေါ်မှာပေါ့”

သိန်းသိန်းသည် ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ တံခါးပိတ်နေရစ်ခဲ့သည်။

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပိုးအနီအုပ်ဆောင်း အုပ်ထားသော မီးတိုင်တစ်ခုသာ ထွန်းထားရာ မီးတိုင်အနီးမှာရှိသော ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီး များနှင့် အောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်သာ ထင်းထင်းကြီး လင်းနေသည်။ ကျန်နေရာများတွင်ကား မှုန်ရီရီဖြစ်နေပြီး အနီရောင်ယှက်သန်းနေသည်။

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား မှုန်ရီရီနှင့် အနီရောင်ယှက်သန်းနေသော နေရာရှိ ဆိုဖာရှည်ကြီးတစ်ခု ပေါ်တွင် ထိုင်စေလေသည်။ ပြီးတော့ နောက်ကလိုက်လာသော သိန်းသိန်းအား-

“သိန်းသိန်းရေ မောင်တင်ထွန်းကို ခဏဧည့်ခံလိုက်ပါဦးကွယ်” ဟု ဆိုကာ ဧည့်ခန်းနှင့် ဆက်နေသော အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ မမြမှီက ထိုအခန်း၏ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျမှ ထိုအခန်းသည် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သိန်းသိန်းသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာရပ်လျက် ကလေးကြီးလို ပြုံးပြီး-

“ကိုတင်ထွန်းတို့များ ခုမှတွေ့ရတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်များနေတာနဲ့ပဲ။ အင်း ရှမ်းပြည်ကပြန်ရောက်လာမှ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြသေးဘူးနော်”

“လာချင် အနီးကလေး၊ မလာချင် ခရီးဝေးပေါ့ရှင် ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကား အဖြေရကျပ်နေသောကြောင့်-

“ဦးခင်မောင်ကော ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား”

ဟု သူ့ယောက်ျားအကြောင်းကို မေးလိုက်ရလေသည်။

“ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲရှင်။ ခုတော့ မရှိဘူး၊ နယ်ထွက်နေရတယ်”

“ဪဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ဦးခင်မောင်၏အကြောင်းကို မေးသာမေးရသည်။ မမြေ့နှင့် ပတ်သက်၍ သိန်းသိန်းအား တွေ့သိရသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဦးခင်မောင်နှင့် တစ်ခါမျှ တွေ့မြင်ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

“မချိုကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

ရှမ်းပြည်သွားတုန်းက ပါလာခဲ့သော ဆွံ့အနေသည့် အစေခံမကြီးအကြောင်းကို မေးလိုက်သည်။

“မာပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်အကြောင်းတောင် ခဏခဏပြောသေးတယ်”

သိန်းသိန်းက ခပ်တည်တည်ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ယုံထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်သွားသည်။ မချိုမှာ ဆွံ့အခြင်းပျောက်သွားပြီး စကားပြောတတ်နေပြီလော။ သို့မဟုတ် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အကြောင်းတွေကို မတော်တရော် ပြောလေချေရောသလား။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေပြောသလဲ”

သိန်းသိန်းသည် ရွတ်တွတ်တွတ် နောက်တောက်တောက် အမူအရာတွေကို လုပ်နေပြီး ဈေးကိုင် ချင်သည့်သဘောနှင့် မပြောဘဲနေသည်။ ကျွန်တော်က ပိုကြားချင်လာ၏။

“ဘယ်လိုပြောသလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ကိုတင်ထွန်းတစ်ယောက်ဟာတဲ့၊ ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့သေအောင်လွမ်းသတဲ့၊ မချိုက မျှော်ပေမယ့်တစ်ခါမှ ပေါ်မလာဘူးတဲ့ ဟားဟား”

ကျွန်တော်လည်း သူ့ပြက်လုံးကို သဘောကျပြီး လိုက်ရယ်မိ၏။

“နို့ နေပါဦး သိန်းသိန်းရဲ့၊ ဒီစကားမျိုးကို အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် မချို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောသလဲ၊ သိန်းသိန်းက မချိုလို လုပ်ပြစမ်းပါဦး”

သိန်းသိန်းသည် လက်ဟန်ခြေဟန် မျက်နှာမူဟန်စသည်တို့ဖြင့် ဆွံ့အသူပြောပုံ လုပ်ပြတော့မည် ကဲ့သို့ ရှိစဉ်-

“သိန်းသိန်း ခဏလာပါဦး”

ဟု မမြေ့က ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်လေသည်။ သိန်းသိန်းသည် ချက်ချင်း ပြူးတူးပျာတာဖြစ်သွားပြီး ကလေးကြီးလို လျှာတစ်လစ်ထုတ်လျက် ချာခနဲ လှည့်ပြေးလေ၏။

ဪ သိန်းသိန်း။ မမြေ့ထားရာကနေသော သိန်းသိန်း။ အဘယ့်ကြောင့် သိန်းသိန်းအပေါ်တွင် မမြေ့၏ဩဇာ ဤမျှညောင်းလေသနည်း။ သိန်းသိန်းနှင့် မမြေ့တို့မှာ သူငယ်ချင်းများနှင့် သိပ် မတူ။ ကလေးပေါတာကြီးနှင့် အထိန်းတော်ကြီးလိုသာ ပိုတူလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဧည့်ခန်းထဲဝင်စက ရုတ်တရက် မမြင်ရသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို နီရောင်ယှက်သန်းသော မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်တွင် တွေ့မြင်နေရလေသည်။

မမြေ့သည် ကျွန်တော့်အား ဦးခင်မောင်အိမ်မှာမရှိသောအချိန်ကို ရွေးချယ်၍ ခေါ်လာဟန်တူသည်။ အကြံပိုင်လှသော မမြေ့ပါတကား။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်နေသော မုဆိုးမ မမြေ့အပေါ်တွင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုသဘောထားရမည်နည်း။ တရားဝင် အကြင်လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် နေဖို့ ပြောဆိုရတော့မည်လော။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘဝကို တွယ်တာဆုပ်ကိုင်နေသော မမြေ့ဦးအား သစ္စာဖောက်တော့မည်လော။ အို ခဏခဏ တွေဝေတတ်သော ငတင်ထွန်း။ ဘယ်အသက်၊ ဘယ်အရွယ်ထိ တွေဝေဦးမည်နည်း။ ခု ဘယ်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ဦးမည်နည်း။

သိန်းသိန်းသည် ထွက်လာပြီး ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွဲသားလောက်နှင့်-

“ကိုတင်ထွန်း ဘာများစားဦးမှာလဲ၊ အားမနာပါနဲ့၊ ကျွန်မ မအိပ်ခင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါ့မယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ ညဉ့်နက်လှပါပြီ”

“ရှင် တကယ်မဆာလို့လား”

“မဆာပါဘူး ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါနော်၊ ဆရာဝန်က ညဉ့်နက်အောင်မနေရဘူးလို့ တားမြစ်ထားလို့ပါ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ အိမ်သည်ရဲ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧည့်သည်ရဲ့အပြစ်ပါ။ ဧည့်သည်က ညဉ့်နက်ကြီးမှ လာတာကိုး”

ကျွန်တော်ပြောလိုမှ မဆုံးမီ သိန်းသိန်းသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း နေရစ်ခဲ့ရန် သိန်းသိန်းက တမင်ရှောင်ပေးသလို ဖြစ်နေသည်။ အတော် ကြောင်သော အလုပ်၊ အလွန် မြောင်ကျသော အလုပ်ပါတကား။ မထူးတော့ပါဘူး၊ လျှို့ဝှက် ထားဖို့ မလိုတော့ပါဘူးဟု ယူဆကာ ခုလို မြောင်ကျကျ စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မမြေမှီသည် ကျွန်တော်နှင့် အတိအလင်း တရားဝင်အကြင်လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် နေရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ကလို တွေးမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပျော့ခွေခွမ်းလျှပြီး နေရာ သည့် မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား ကိုယ်ထင်ရှားပြလာသည်။ မြင့်မားသောတောင်ကြီး ကျော်တက်နိုင်ရန် ကျွန်တော့်ညာလက်မောင်းကို ဖက်ကိုင်၍ ပခုံးတွင် ခေါင်းမှိုထားသည်။ ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးအား သနားလာ၏။ ရင်တွင်းက ဖိုလို့က်လာ၏။ ခေါင်းမှာ ငိုက်စိုက် ကျနေ၏။

“မောင်လေး မမကိုကြည့်စမ်း” ဟု မြူးထူးသောအသံနှင့် မမြေမှီကပြောလိုက်တော့မှ မော့ပြီး ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩသွားလေသည်။ မမြေမှီသည် ဂျပန်မများ၏ ကီမိုနိုနှင့် တူသည့် ညဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အစိမ်းရောင်ဖဲစတွင် အနုပညာမြောက်စွာ ပန်းထိုးထားရာ ရင်သားတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နွယ်တက်နေသော ပန်းခက် ကြီးနှစ်ခက်နှင့် ဝဲယုံနေသော လိပ်ပြာနှစ်ကောင်တို့သည် ထင်ရှားလှပေ၏။ ဖဲစ၏ အစိမ်းရောင် ပေါ်ဝယ် မီးတိုင်မှ ခပ်မှုန်မှုန်အနီရောင် ပက်ဖျန်းယှက်ကူးနေပုံမှာ တစ်မျိုးလှနေ၏။ ခုနက် ကျစ်လျစ်စွာ ဘီးကျော်ပတ်ထားသော ဆံထုံးကို ဖြေလျော့ကာ ကပိုကရို တစ်ပတ်ရစ်ပြီး ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်မှာ ဆံမြိတ်ချထားသည်။

မမြေမှီသည် ငှက်များလည်ဆံဖွ၍ မော့ကာကော့ကာ အလှပြသလို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ကြော့ဟန် နေ့ဟန်တွေ ပြနေ၏။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကျွန်တော်က မမြမှီအား ရီဝေစွာကြည့်ပြီး-

“မမကလည်း ဘယ်လိုဝတ်ထားတာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဂျပန်မကြီးနဲ့ တူနေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဂျပန်တွေခေတ်ကောင်းတုန်း ဂျပန်မနဲ့တူရင် ကောင်းတာပေါ့ကွယ် ဟဲ ဟဲ၊ ကဲပါလေ ဂျပန်မနဲ့ တူတူ၊ အင်္ဂလိပ်မနဲ့ တူတူ လှကောလှရဲ့လား”

ဤကား မသဘာဝတည်း။ လှကြောင်း အမြဲသတိရနေချင်သည်။

ကျွန်တော်က နောက်တောက်တောက်ပြုံးပြီး-

“လှပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲ”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး-

“ဘယ်လို တစ်မျိုးကြီးလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး မောင်ရယ်”

ဆိုဖာတွင် အိဆင်းသွားသော မမြမှီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ယိမ်းလာနေသည်။

“ခါတိုင်းနဲ့မတူဘဲလှလို့ လှပုံကတစ်မျိုးကြီးပဲလို့ ပြောတာပေါ့၊ ဆံမြိတ်ချပုံတောင် ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘူး”

“ဪ ဟုတ်လား”

မမြမှီသည် သူ့ဆံမြိတ်ကို လက်ကလေးနှင့် ယုယပြီး ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို ဆံညွန့်ဖျားကလေး များနှင့် ပွတ်သပ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာသည် အထူး ဝါယမမစိုက်ထုတ်ရာဘဲ မမြမှီဘက်သို့ ယိမ်းသွားလေသည်။ မမြမှီထံမှ ပျံ့လွင့်နေသော ရေမွှေးနံ့ ပေါင်ဒါနံ့ အမွှေးအကြိုင်တို့သည် ကျွန်တော့်အား မူးယစ်စေလေသည်။

“မမရဲ့ မျက်နှာကလည်း တစ်မျိုးကြီးလှနေတယ်”

“အို ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်လိုတစ်မျိုး လှပြန်တာလဲ”

“မူန့်ရီရီနဲ့. ရောင်နီပြေးနေတဲ့. မီးရောင်ထဲမှာ မမရဲ့မျက်နှာဟာ လင်းအရုဏ်ရောင်နီမှာ ပွင့်အာလာတဲ့. ပဒုမ္မာကြာလိုပဲ”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်အားဖက်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး၊ ပြောတတ်လိုက်တာနော်။ ဒီစကားမျိုးတွေနဲ့. မမကို အရူးမလုပ်ပါနဲ့.ကွယ်”

“တကယ်ပြောနေတာပါ မမရဲ့.”

မမြမှီ၏ မျက်နှာသည် ညှိုးသွားသည်။

“မယုံပါဘူးကွယ်။ မောင်လေးဟာ မမကို တကယ်လှတယ်၊ တကယ်ချစ်စရာ ကောင်းတယ်ထင်ရင် ဒီလို ဘယ်နေမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘယ်လိုနေလို့လဲ”

“အေးစက်စက်နဲ့ပါကွယ်။ မမဟာ မသိနားမလည်တဲ့. အပျိုဖြန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ လေးဆယ်နား ကပ်နေတဲ့. မုဆိုးမပါ”

“အိုလေးဆယ်နဲ့. အပုံကြီးလိုပါသေးတယ်။ ကပ်နေပြီလို့. မပြောပါနဲ့.”

“မမ နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ မအားလို့. မအားလို့.ဆိုပြီး မလာတာ၊ စင်စစ်မှာတော့ မလာချင်လို့. မလာတာပါ။ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်ရင် ဘယ်လောက် အလုပ်များများ ဘာတွေက တားဆီးထားထား ရောက်အောင် လာတာပဲ။ မောင်လေးဟာ လူပျိုလူရွယ် လူငယ်ပါကွယ်၊ လာချင်ရင် ဘာမှ ငဲ့ကွက်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

အတွေ့အကြုံများပြီး ရင့်ကျက်သောမမြမှီ ပြောသောစကားတွေ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော် ချေပစရာ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပါ။

“ကဲ မမကို ပြောစမ်းပါ၊ အမှန်ကို ပြောစမ်းပါကွယ်၊ မမကို ဘာဖြစ်လို့. အဆက် ဖြတ်ဖြတ် ထားတာလဲလို့.”

ကျွန်တော်ကား နောက်ထပ် ဆင်ခြေမပေးလိုတော့ပြီ။ အမှန်တွေကိုသာ ရှင်းပြချင်သည်။ ရင်တွင်းက ကျွန်တော့်ခံစားချက်များကို ဖွင့်ဟပြချင်ပေပြီ။ သို့သော် ရှေ့အဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ အခိုင်အမာရှိထားမှ ပြောလိုကောင်းပေမည်။ မမြေမှီနှင့် တရားဝင် အကြင်လင်မယား အဖြစ်ဖြင့် နေရန် ကျွန်တော်က ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားဖို့လိုသည်။ ထိုခဏအထိ ထို ဆုံးဖြတ်ချက်သို့ ကျွန်တော် မရောက်ချေ။ ကျွန်တော့်အား ဘဝ၏ မျှော်လင့်ချက်အဖြစ်ဖြင့် ဆုပ်တွယ်၍ သေမင်းနှင့် တိုက်ပွဲဆင်နေရှာသော မမြေဦးကို သစ္စာမဖောက်လို။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲနေပေသည်။ တစ်ခြမ်းမှာ မမြေမှီထံ၊ အခြားတစ်ခြမ်းမှာကား မမြေဦးထံ ရောက်နေ၏။ စိတ်ဆင်းရဲလှ၏။ ငိုပင် ငိုချင်ပါသည်။

မမြေမှီသည် ကျွန်တော်၏ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်မိဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော့် အတွင်းစိတ်ကို ရိပ်မိဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို များစွာ သနားသွားဟန်တူသည်။ မမြေမှီ၏ မျက်နှာမှာလည်း ညှိုးသည်ထက် ညှိုးလာသည်။

“ကဲလေ ပြောရမှာခက်လည်း မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်”

မမြေမှီ၏အသံမှာ ဆိုနှစ်သွား၏။ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်ဝေလာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထို့နောက် မမြေမှီသည် ကျွန်တော့်အား တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းလေသည်။ ထိုအခါ ကြေကွဲစိတ်တွေ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ နေရောင်ခြည်အောက် နှင်းပေါက်တွေ ပျောက်သလို ပျောက်ကုန်ကြ၏။ ယင်းတို့နှင့်အတူ မမြေဦးအပေါ်တွင် ပန္နက်ထားသော သစ္စာတရား သည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် မမြေမှီ၏ တရားဝင် အကြင် လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထို ဆုံးဖြတ်ချက် ကိုလည်း အပြီးအပိုင် အခိုက်အမာဖြစ်စေရန် မမြေမှီအား ချက်ချင်းပြောပြဖို့ လိုလေသည်။

“မမ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်နော်”

“အို တစ်ခုမကပါဘူး၊ နှစ်ခုတောင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဟဲ ဟဲ မောင်တော်ဘုရား အမိန့်သံ နာခံလျက်ရှိပါတယ် မောင်မောင်”

“ကျွန်တော်က အတည်ပြောမယ်လို့ဗျ”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကို မမြေမှီထံမှ ခွာလိုက်ပြီး မျက်နှာထား တည်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ မမြေမှီက ခပ်တည်တည်ဖြင့်-

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်ဟာ မမကို တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ပါတယ်။ အပေါ်ယံချစ်၊ တဏှာချစ်၊ ငွေချစ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ငွေကြေးစကား ထည့်မပြောပါနဲ့၊ မောင်လေးရယ်”

“တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ပေမယ့် ဟိုတုန်းကတော့ မမက မလွတ်လပ်ဘူး၊ မလွတ်မလပ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်နဲ့ အလွန်အကျွံ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဗမာအနေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက် အနေနဲ့ စောင့်ထိန်းရမယ့် အခြေခံသီလဝါဒါးမှာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကို ကျူးလွန်မိပြီ ဆိုပြီးတော့ အထူး နောင်တရတယ်။ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်ခဲ့တယ်”

“အတိတ်တွေ ထည့်ပြောနေဦးမှာလားကွယ်။ ဒီကိစ္စမှာ မောင်လေးက ဒီလိုပြောရင် မမကလည်း ငါဟာ လင်ငယ်နေခဲ့သူပါကလားဆိုပြီး ငါ အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ် နေရမှာပဲ။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့ကြစို့လားကွယ်”

“ကျွန်တော် အတိတ်ကိုပြောနေတာက မမက ကျွန်တော့်အကြောင်း နားလည်အောင် ပြောတာပါ။ အဲဒီလို လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်ဖြစ်နေလို့ မမကို ရှောင်ခဲ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အဆက်ဖြတ်မယ်လို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ မချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ယုံရဲ့လား”

“ယုံပါပြီမောင်၊ ယုံပါပြီ။ ရှေ့အဖို့မှာသာ ရှောင်တောင်တောင် လုပ်လုပ်မနေပါနဲ့။ အဆက် ဖြတ်ဖို့များ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်တော့မှ မရှောင်ရအောင်၊ ဘယ်တော့မှ အဆက်မဖြတ်ရအောင် ခုလုပ်နိုင်ပြီ။ မမဟာ လွတ်လပ်သူဖြစ်ပြီ၊ ဒီတော့ တရားဝင်လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် အထင်အရှားနေနိုင်အောင် လက်ထပ် ယူကြမယ်။ ကျွန်တော်ပြောပါရစေလို့ ခွင့်ပန်တဲ့စကားက ဒါပါပဲ”

ထိုစကားကို ကျွန်တော်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။ သို့သော် မမြဲမမြဲက ထိုစကားကြောင့် စိတ်အားထက်သန်မှု မပြသောအခါ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟုတ်လား မမ၊ လူသိနတ်ကြား လက်ထပ်လိုက်ကြမယ်လေ”

ကျွန်တော်က ထိုအကြံအစည်ကို ရက်ရောစွာ ပေးလိုက်သည်။ မမြမှီကား လက်ခံရန် တွန့်တို နေသည်။

“ဒါတွေ နောက်မှ စဉ်းစားတာပေါ့ကွယ်။ ကဲ ညဉ့်နက်လှပြီ၊ မမတော့ အိပ်ချင်ပြီကွယ်”

မမြမှီသည် မချင့်မရဲဖြစ်နေခြင်းကို ရှက်သောအပြုံးဖြင့် ဖုံးလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး သမ်းလိုက်သည်။

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ကလေးလိုသဘောထားဟန် ရှိသည်။ ကိစ္စကို လှီးလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကား ကလေးမဟုတ်တော့ပြီ။

မမက လှီးလွှဲပစ်တော့မည်ကြံခါမှ ကျွန်တော့်စိတ်သဘောက ပိုပြီး လိုရာသို့ တအားထိုး စီးဆင်း လိုလေသည်။

“နောက်မှစဉ်းစားတာ ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး။ အခု စဉ်းစားရမယ်။ ကျွန်တော်ချစ်သလို မမက ချစ်ရင် အခု ကျွန်တော်ပြောသလို လုပ်ရမယ်၊ လက်ထပ်ရမယ်”

မမြမှီသည် သရော်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ် ဘာများ ဒီလောက်လောကြီးစရာ လိုနေပါသလဲ ကိုယ်တော်လေးရယ်”

“လောကြီးစရာ အကြောင်းရှိလို့ လောတာပေါ့ မမရဲ့။ ကဲ ပြောပါ၊ လက်ထပ်မှာလား”

“ဘာလဲ၊ မမက လက်ထပ်ဘူးဆိုရင် မောင်လေးက သည့်ပြင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူတော့မယ့်ဆဲဆဲ မို့လား”

အပဲ့ပါသောလက်သည် ဆားကိုဆုပ်ကိုင်၍မဖြစ်။ အပဲ့ပါသောအခါ ဆားထိပြီး စပ်သည်။ မမြမှီ၏စကားမှာ ကျွန်တော့်အား ထိသွားသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ မမြင့်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ မမြမှီမှာ တစ်စုံတစ်ရာ သိနေလေသလောဟုလည်း စိုးရိမ်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာပြန်ချေပရမည်လဲဟုမသိ ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ် ဖြစ်နေ သော အဖြစ်သည် ပေါ်လွင်နေဟန်တူသည်။ မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား ကြင်နာယုယစွာ ကြည့်ပြီး ခပ်ချွဲချွဲ-

“ဒီလိုမှမဟုတ်လည်း မမက မောင်လေးကိုမယူဘဲ သည့်ပြင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း လက်ထပ်ယူတော့မယ်များ ထင်နေလို့လား”

ကျွန်တော်က စိတ်ကောက်နေသော အမူအရာဖြင့်-

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူသိနတ်ကြား လက်ထပ်ယူရမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်လေးရယ်၊ ခုဆုံးဖြတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ လင်သေတာ မကြာသေးဘူး၊ နောက်ထပ်တစ်ယောက် ယူလိုက်ပြီဆိုတော့ လူအများက မကဲ့ရဲ့ပေဘူးလား”

“ကဲ့ရဲ့ကော ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်နှာခေါင်းနဲ့ကိုယ် အသက်ရှူတာပဲ၊ သူများနှာခေါင်းနဲ့ အသက်ရှူ တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

မမြမှီက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှထရန် ပြင်ရင်း-

“ချက်ချင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ စကားဆိုတာ ဘယ့်လောက်ကားမှာလဲဆိုရင် ချက်ချင်း လက်ထပ်လိုက်ရော ဆိုပါတော့။ လင်ကလေးနဲ့နေချင်လို့ လင်ကြီးကို သတ်လိုက်တယ်ဆိုပြီး ပြောချင်ပြောကြမှာ သိလား။ သူ့ဘက်အမျိုး၊ ကိုယ့်ဘက်အမျိုးက ပိုဆိုးလိမ့်ဦးမယ်။ ခု မမအိမ်မှာလေ ဆွေမျိုးတွေ ရောက်နေတယ်။ ကိုထွန်းဝင်းဘက်ကရော၊ မမဘက်ကရော။ အချင်းချင်းအတင်းတွေ လျှောက်ပြော၊ သူများအတွင်းတွေ လျှောက်ပြော၊ စကားများ ရန်ဖြစ်။ မမဖြင့် နားငြီးလွန်းလို့ သူတို့မပြန်မချင်း မမတော့ အိမ်ပြန်မကပ်ချင်ဘူး။ အဲဒီဆွေမျိုးတွေကစပြီး စကားတွေ အမျိုးမျိုး ပြောကြမှာ၊ ကဲ့ရဲ့ကြမှာ သိရဲ့လား”

မမြမှီသည် မတ်တတ်ထ၍ ကျွန်တော့်ရှေ့ရှေ့တည့်က ကပ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော့်ပခုံးများကို ကိုင်လျက်-

“မောင်လေးက ဒါတွေ ဘာမှမသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုမစဉ်းစားကြနဲ့ဦးစို့နော်၊ ဟုတ်လား။ ကဲထပါ အိပ်ကြမယ်”

ကျွန်တော်ကား ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး စိတ်ကောက်သလို မူနေလေသည်။ သို့သော် စိတ်ကောက်နိုင် စရာကား အကြောင်းမရှိတော့ချေ။

“ကျွန်တော်က နေ့ချင်းညချင်း လက်ထပ်ရမယ်လို့ ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခုပြောနေတာက နှစ်လတန်သည် သုံးလတန်သည် ကြာတော့ အထင်အရှား လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် နေရအောင် လက်ထပ်ဖို့သာ ပြောနေတာပဲ”

မမြမှီသည် ကျွန်တော်၏ ငိုက်ထားသောခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ချီပြီး မော့ပေးလိုက်သည်။

“ဪ မောင်လေး၊ လောကမှာ မောင်လေးမသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ တရားဝင် လင်မယားအဖြစ်နဲ့ အထင်အရှားနေဖို့ ဆိုတာဟာ သိပ်လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ အဖက်ဖက်က စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ အရာပါကွယ်။ ဒါကြောင့် မမကို ခုဆုံးဖြတ်ပါလို့ အတင်း ဇွတ် မခိုင်းသင့်ပါဘူးကွယ်”

“ဟာဗျာ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ”

“နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့ကွယ်။ ခု အရေးကြီးတာက မောင်လေးက မမကို ချစ်ချင်တိုင်း မချစ်နိုင်ဘူးလား၊ ချစ်နိုင်တယ်။ မမက မောင်လေးကို ချစ်ချင်တိုင်း မချစ်နိုင်ဘူးလား၊ ချစ်နိုင် တယ်။ ဘာမှ အတားအဆီးမရှိဘူး။ လင်မယားလိုကော မနေနိုင်ဘူးလား၊ တရားဝင်ဝင် မဝင်ဝင် နေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူမှ မတားဆီးနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား၊ ဒီပြင်ဟာ ဘာပူစရာ ရှိသလဲ”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီအား ယခုထိ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် လက်ထပ်ယူလိုသည့် အကြောင်းရင်းကို မပြောခဲ့။ သို့အကြောင်းသည် မှန်လွန်းအားကြီးသဖြင့် မမြမှီ နားမခံနိုင်မှာ စိုးရိမ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စူးရှလွန်းသော မီးရောင်ကို မျက်နှာလွှဲထားသလို မှန်လွန်းသော အကြောင်းကို မေ့ထားလိုသည်။ တကယ်ဆိုသော် ပြန်လည်ဆက်စပ်မရအောင် ပြတ်သွားမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်လေသည်။ ယခုမူ မပြောမပြီးတော့ချေ။

“တရားဝင်လင်မယားအဖြစ်နဲ့ လူသိနတ်ကြား မနေရရင် ဒီအတိုင်းတော့ မနေချင်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း နေရင် ကျွန်တော်ဟာ လင်အမြှောင်ကလေးသာ ဖြစ်နေမှာပဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ရှက်တယ်”

ကျွန်တော့်အသံမှာ နာကျည်းသံဖြစ်သည်။ ငိုသံတစ်ပိုင်းလည်း ဖြစ်သည်။ မမြမှီသည် ကျွန်တော့် ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းဝင်ကာ ငိုသံဖြင့်-

“ဒီစကား မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို ပါပဲကွယ်၊ လင်မြှောင်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ကွယ်”

မမြမှီသည် ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက်နှင့် ရှိုက်လာသည်။ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာသည်။

“ဒီလိုပြောလည်း မပြောပါနဲ့ကွယ်။ သဘောလည်း မထားပါနဲ့ကွယ်။ အခက်အခဲ တွေရှိသေးလို့ လက်မထပ်နိုင်သေးလို့ ပြောနေတာပါကွယ်”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်ခါးကိုဖက်ပြီး ရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့်တော့ကော့ကော့ ငိုလေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ရီဝေနေလေပြီ။ သနားသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ပြောမိတာ မှားသလိုလို ထင် လာသည်။ ကျွန်တော်ကပဲ ယုယပိုက်ထွေးရပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကပဲ ချောမော့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်၏ကိုယ်ခန္ဓာကား ရုန်းကန်ထွက်၍မရအောင် ပိုက်ထဲမှာ မိနေပြန်လေပြီ။ အနီရောင် ယုက်သန်းနေသည့် မှုန်ရီရီအလင်းတွင် အစိမ်းရောင်ဖဲဝတ်ရုံ လွှမ်းခြုံထားသော မမြမှီမှတစ်ပါး မည်သည့်အရာကိုမျှ ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့ချေ။ စိတ်အာရုံကလည်း မမြမှီအပေါ်တွင်သာ စုပုံပြီး ကွန်မြူးနေလိုသည်။ သို့သော် မှောင်နေသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးထဲမှာ လင်းကွက် သေးသေး ကလေး ပေါ်လာသလို အသိဉာဏ်တစ်ခုသည် ဖြန်းခနဲ ထင်လင်းလာလေသည်။ လင်မြှောင် ဘဝမှ တကယ်လွတ်မြောက်လိုလျှင် မမြမှီအနီးသို့ လုံးဝမကပ်ဘဲ အဝေးကနေရန်ဖြစ်လေသည်။ ။

၆၈

ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်မည်

သို့ဖြင့် ၁၉၄၁၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ရက်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့တွင် ဗမာတစ်ပြည်လုံးသည် ဂျပန်က အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့အား စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ရေဒီယိုမှ သတင်းများကို လူတွေ စုရုံးနားထောင်ကြသည်။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြား ကြသည်။

သတင်းစာအထူးထုတ်တွေ ထွက်လာသည်။ ခါတိုင်း စာမျက်နှာ ၄၈မျက်နှာ ထုတ်ပြီး ငါးပြားနှင့် ရောင်းသော မြန်မာ့အလင်းသည် စာမျက်နှာလေးမျက်နှာနှင့် အထူးထုတ်ပြီး ပေါက်ဈေးမှာ တစ်မတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ သတင်းစာတွေကို လူတွေ ဝိုင်းအုံဖတ်ကြသည်။ တစ်ယောက်က ဖတ်ပြသည်ကို ဝိုင်းနားထောင်ကြသည်။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားကြသည်။

“မနေ့က ဂျပန်က လိပ်ကန်တွေကို စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ”

“ဂျပန်က ပါလ်ဟားဘား၊ မနီလာနှင့် စင်ကာပူကို တစ်ပြိုင်နက် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်း”

“ပါလ်ဟားဘားမှာ အမေရိကန်ဘက်မှ အကျအဆုံးများခြင်း”

“မဟာမိတ်ဘက်မှ ဂျပန်တို့အား စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ”

ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ သတင်းတွေ ရောက်လာလေသည်။

လူတွေမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ ဘာတွေဖြစ်မှာလဲဟု စိုးရိမ်ကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စစ်သတင်းတွေ ပြောကြ၏။

“ပါလ်ဟားဘားမှာ ဂျပန်က လေယာဉ်ပျံတစ်ရာ၊ ရေငုပ်သင်္ဘောအငယ်စား ငါးဆယ်နှင့် ဝင်တိုက်လိုက်တာ အမေရိကန်တွေ အတော်ထိသွားသတဲ့။ အမေရိကန်ရေတပ်က စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သား တစ်ချီတည်းနဲ့ ၂၁၁၇ယောက် ပွဲချင်းပြီးသွားရောဆိုပဲ။ အမေရိကန် ရေတပ်ဘက် လေယာဉ်ပျံ ၈၀စင်း၊ ကုန်းတပ်ဘက် လေယာဉ်ပျံ ၉၇စင်း ပျက်စီးသွားတယ်”

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာလည်း စစ်သတင်းကိုပင် ပြောကြသည်။

“အင်္ဂလိပ်က ပရင့်စ်အော်ဖ်ဝေးလ်နှင့် ရီပိုလ်စ်ခေါ်တဲ့ စစ်သင်္ဘောကြီးတွေကို ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာဘက် လွှတ်လိုက်ပြီဆိုပဲ”

ဈေးထဲမှာလည်း စစ်အကြောင်းကိုပင် ပြောကြသည်။

“ဈေးတွေက တက်လှချည့်လား”

“စစ်ဖြစ်လာပြီကိုး။ ကုန်တွေရောက်တော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တက်တာပေါ့”

စက်ရုံတွေ၊ အလုပ်ရုံတွေ၊ ကျောင်းတွေမှာလည်း စစ်အကြောင်းကိုပင် ပြောကြလေသည်။

“တို့ဗမာပြည်နဲ့ ဂျပန်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ စစ်ကြေညာရမှာလဲ”

“ဟ တို့က အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ရန်သူဟာ တို့ရန်သူ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရင်ခံက စစ်ကြေညာတာပေါ့”

လူအများသည် အင်္ဂလိပ်ကို ပို၍မုန်းလာကြသည်။ အင်္ဂလိပ်၏ မဟာမိတ်ဖြစ်သော အမေရိကန် ပျက်စီးဆုံးရှုံးသည်ကိုလည်း ကျေနပ်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တွေ လူစွာလုပ်ခဲ့သမျှ ဂျပန်နှင့်တွေ့တော့မှ ထိတော့သည်ဟု ပြောကြသည်။ အင်္ဂလိပ်အား နှိမ်နိုင်သူ ဂျပန်ကို ကောင်းချီးညွှတ်ပေးကြလေသည်။

ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ ဂျပန်လုပ်သမျှ အကောင်းထင်ပြီး အင်္ဂလိပ်လုပ်သမျှ ပြောသမျှ မကောင်းချည်း ထင်သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့က စစ်ဖြစ်လာပြီဖြစ်၍ လေကြောင်းကာကွယ်ရေးမှာ အထူးအရေးကြီးလာပြီဟု ဆိုသောအခါ အရေးမကြီးဟု လူအများက ထင်မြင်ကြသည်။ လေကြောင်းကာကွယ်ရေး သတိပေးချက်များကို များသောအားဖြင့် ဂရုမစိုက်ကြချေ။ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြချေ။

နိုင်ငံခြားကုန်ပစ္စည်းတွေ ချက်ချင်း ရှားသွားလေသည်။ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြသည်။ ရန်ကုန်သူ၊ ရန်ကုန်သားများအနေနှင့် ကုန်ပစ္စည်းရှားခြင်းကြောင့် ကုလားများကို ပို၍ မုန်းတီးလာကြလေသည်။ ဈေးဆိုင်များမှာ များသောအားဖြင့် ကုလားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဈေးမြင့်ရောင်းသော ကုလားများကို မမုန်းဘဲ နေတော့မည်လော၊ ကုန်ပစ္စည်းများကို သိုလှောင်ကာ မှောင်ခိုဈေးလုပ်သော သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်များမှာ မဂိုလမ်းမှ ဘာဘူကြီးများနှင့် အရာကြီးများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုဟာကို လူအများ သိသည်။ ကုလားကို လူအများ မမုန်းတီးဘဲ နေမည်လော။

ကျွန်တော်သည် မမြမှီထံသို့ မသွား။ အနီးကပ်မိလျှင် လင်အမြောင်ဘဝက ရုန်းထွက်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု သိသဖြင့် ရှောင်နေလေသည်။ သို့သော် မမြမှီအကြောင်းကိုကား စုံစမ်းကြည့်၏။ တစေ့တစောင်း ချောင်းကြည့်၏။ မမြမှီ မဂိုလမ်းအလုပ်တိုက်တွင် အခြေမပျက် လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထူးခြားချက်မှာ ယခင်က တစ်ခါတစ်ရံ မမြမှီထံမှာတွေ့ရသော ဘာဘူကုလားကြီးသည် ယခုအခါ မမြမှီ၏ အလုပ်တိုက်မှာ အမြဲလိုလို တွေ့နိုင်သည်ဟု ကြားသိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါသော် မမြမှီနှင့် ဘာဘူကုလားကြီးတို့သည် ကားအတူစီးသွားသည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရလေသည်။

မမြမှီကား ဘာဘူကုလားကြီးနှင့်တွဲပြီး စီးပွားရေးလုပ်နေဟန်တူသည်။ မှောင်ခိုဈေး လုပ်နေဟန် တူသည်။

ဘာဘူကုလားကြီးသည် မမြမှီနှင့် စီးပွားရေးအရသာ ပေါင်းရုံမက လူပါပေါင်းရအောင် မကြံဘဲ နေပါမည်လောဟု ကျွန်တော် စိုးရိမ်လာလေသည်။

တရားဝင်လင်မယားအဖြစ် ကျွန်တော်နှင့် အထင်အရှားနေရန် ကျွန်တော် ဇွတ်ပြောစဉ်က “မောင်လေးမသိတဲ့ ကိစ္စတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိသေးတယ်” ဆိုပြီး ငြင်းခဲရာ ဤကိစ္စမျိုးကား လောကမှာ ကျွန်တော်မသိသေးသော ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေလေမည်လောဟု တွေးတောမိလေသည်။

ထိုအချိန်သည် ကောလာဟလ အများဆုံးသော အချိန်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ ကောလာဟလ ဟူသမျှ မှာလည်း ဂျပန်အတွက် ကောင်းပြီး အင်္ဂလိပ်အတွက် မကောင်းသည်သာ များလေသည်။

ဂျပန်ရေငုပ်သင်္ဘောကြီးတွေ ရန်ကုန်မြစ်ဝရောက်နေပြီဟု တီးတိုးပြောသူတွေ အများအပြား။

စင်ကာပူခံတပ်ကြီး ကျပြီဟု တီးတိုးပြောသူတွေကလည်း မနည်းလှ။

တဘောင်စနည်း ဖတ်သူတွေကလည်း နေရာတကာမှာရှိသည်။

ဝတစ်လုံး နှစ်လုံးပေါ်ခဲ့သည်။ နှစ်လုံးဖြစ်ပြန်တော့ လေးလုံးပေါ်ခဲ့သည်။

အင်းကို ဟင်္သာဆင်းမည်။ ဆင်းရင် လေးနှင့်ခွင်းမည်။ ထိုမုဆိုးကို ထီးရိုးရိုက်မည်။ ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်မည်တဲ့။ စသော သီချင်းစာသားများကို အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးကောက်ပြီး နိမိတ်ဖတ်သူ တွေကို ပညာရှိတွေဟု အများက ထင်မှတ်ကြလေသည်။ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြလေသည်။

ဂျပန်ရေဒီယိုမှာလည်း-

“အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားတွေကို အမြန်မောင်းထုတ်ပါတော့လား”

ဟူသော သခင်ထွန်းအုပ်၏ ပတ်ကြမ်းတိုက်သံကို ကြားကြရသည်။

“နောက် မကြာခင်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဂျပန်ပြည်မှာ နီရဲလှပတဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေက ဖူးနေပါတော့မယ်။ ဗမာပြည်က အဆွေတော်များကိုလည်း ယခုလို သာယာလှသော ရှုမျှော်ခင်းကို မြင်စေချင်စမ်း ပါဘိတော့တယ်” စသော မြန်မာ ဂျပန်မကြီး၏ အသံကိုလည်း နားဝင်ပီယံ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအများသည် ချယ်ရီပန်းကို မြင်ဖူးကြသည်မဟုတ်။ သို့သော် ဂျပန်ရေဒီယိုမှ အပြောနှင့် ချယ်ရီပန်းကို လွမ်းနေကြလေပြီ။

ဂျပန်ရေဒီယိုသည် ချယ်ရီပန်းရနံ့နှင့်အတူ အရှေ့တောင်အာရှ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေးဝါဒကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်အကူအညီနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တိုက်ယူရေးဝါဒကို လည်းကောင်း ဖြန့်လွှတ်လျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအများသည် ဂျပန်ရေဒီယို အပြောနှင့် အရှေ့တောင်အာရှ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေးစနစ်၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ခေတ်သစ်တို့ကို မျှော်မှန်းတမ်းတနေကြလေပြီ။

ချယ်ရီပန်း၊ အရှေ့တောင်အာရှ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေးနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတို့ နောက်မှ ဂျပန်အင်ပိုင်ယာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ စစ်တပ်များသည် အောင်မြင်စွာ ချီတက် နေကြလေသည်။ တက်နေဝန်းအလံကို တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာမှာ လွှင့်ထူနိုင်ခဲ့ပေသည်။

တစ်ဖက်တွင် ဗြိတိသျှတို့သည်ကား ဓားကြိမ်းကြိမ်းလျက်ရှိ၏။

စစ်ပြီးလျှင် ဗမာပြည်အား အုပ်ချုပ်ရေး တိုးတက်ပေးပါရန် နန်းရင်းဝန် ချာချီနှင့် အတွင်းဝန် အေမာရီတို့ထံ အယူခံသွားသော ဂဠုန်ဦးစောအား ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့သည် ဂျပန်နှင့် ဆက်သွယ်သည်ဟု ဆိုကာ ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

ဦးစောနှင့် နီးစပ်သူမှန်သမျှ ဗြိတိသျှဆုံးရှုံးမှုတွင် ကျေနပ်အားရပြီး တက်နေဝန်းအလံ တလူလူ လွင့်လာသည်ကို ခရီးဦးကြိုဆိုရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြလေသည်။

စစ်ကြီးအပြီးတွင် ဗမာပြည်အား ဒိုမီနီယံအဆင့် လွတ်လပ်ရေးကို ပေးပြီး မဟာမိတ် စစ်အား ထုတ်မှုတွင် ဗမာပြည်၏ အကူအညီကို ရယူရန် အကြံပေးရေးသားကြသော သတင်းစာများကို ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်နှင့် နန်းရင်းဝန် ဆာပေါ်ထွန်းတို့၏ အစိုးရသည် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်း အမျိုးမျိုး လုပ်ကြ၏။

ဒိုမီနီယံ လွတ်လပ်ရေးသမားတို့သည် ဗြိတိသျှဓနသဟာယတွင် မျှော်လင့်ချက် မထားတော့ဘဲ အရှေ့တောင်အာရှ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေးစနစ်တွင်သာ မျှော်လင့်ချက် ထားကြလေတော့ သည်။

လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆို၍ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုး ဆင်နွှဲနေသော တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို မတရားသင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်အထိ အဖမ်းမခံရသေးသော သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြ၊ သခင်တင်မောင်ကြီး စသော ခေါင်းဆောင်များပင် မလုံခြုံတော့ပေ။ သူတို့သည် ပုန်းလျှိုး တိမ်းရှောင်ကြရလေတော့သည်။

လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို ကြွေးကြော်နေကြသည့် များစွာသော တို့ဗမာသခင်တို့သည် ဂျပန်နှင့် ပေါင်း၍ အင်္ဂလိပ်အား အပြုတ်တိုက်ရေးကိုသာ လုံးဝလွတ်လပ်ရေး၏ တစ်ခုတည်းသော လမ်းစဉ် အဖြစ်ဖြင့် ယုံကြည်နေကြလေတော့သည်။ “အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ၊ တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ” ဟူသော တို့ဗမာသီချင်း၏ စာသားကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်လာ ကြလေသည်။ တက်နေဝန်းအလံထူလာသော ဂျပန်အတွက် အတိတ်နိမိတ်ရှေ့ပြေး သီချင်းစာသား ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်လာကြလေသည်။

“ဟောင်ကောင် ဂျပန်လက်သို့ ကျပြီတဲ့။”

“စင်ကာပူ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်စခန်းကြီးကို ဂျပန်ရေတပ်က ဝိုင်းထားပြီတဲ့။”

“မာလာယုကို ဂျပန်ကြည်းတပ်မတော်ကြီးက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေပြီတဲ့။”

ဗမာအများ ကျေနပ်အားရကြသည်။

မြန်မာပြည် အသံလွှင့်ဌာနနှင့် အခြား ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့၏ အသံလွှင့်ဌာနများမှ-

“မဟာမိတ်တပ်များသည် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြလေသည်” ဟူသော ကြေညာချက်ကို မကြာခဏ ကြားကြရလေသည်။ ဗမာအများသည် အင်္ဂလိပ်တို့အား အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခြင်းအတွက် သရော် လှောင်ပြောင်ကြလေသည်။

တစ်မနက် မိုးမလင်းတလင်း အချိန်ကလေးတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေစဉ် တံခါးခေါက်သံကြောင့် လန့်နိုးလေသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို မတရားသင်းကြေညာပြီး သခင်များကို လိုက်ဖမ်းနေသဖြင့် ကျွန်တော့်အား ဖမ်းရန်လာသော ပုလိပ်များ ဖြစ်နေလေသလောဟု တွေးတောမိကာ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ဖွင့်ပေးရ ကောင်းမည်လော၊ မဖွင့်ဘဲနေရကောင်းမည်လော ချီတုံချီတုံဖြစ်နေစဉ် ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်က ကပျာကယာ ထ၍ ဖွင့်ပေးလေသည်။

တံခါးခေါက်သူ-

“သခင်တင်ထွန်း ရှိပါသလားဗျာ”

ဗေဒကဝိန်-

“ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော်ကား ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ချီတုံချီတုံ မနေသာပြီ။ စောင်ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။ အထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ သခင်တင်မောင်ကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အံ့သြခြင်းဖြင့်-

“ဟာ သခင်တင်မောင်ကြီးပါလား”

“ထစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရာ”

သခင်တင်မောင်ကြီး၏ အသံကား အေးစက်စက်ပင်ဖြစ်၏။ အမူအရာမှာလည်း အေးစက်စက်ပင် ဖြစ်သည်။ လာပုံလာချိန် ထူးခြားခြင်းနှင့် မဆီလျော်သော အမူအရာများ ပေတည်း။ ကျွန်တော်က ကဗျာကယာ ထထိုင်လိုက်စဉ် ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ခွင့်လွှတ်ညှာတာသောအပြုံးဖြင့် ကြည့်ကာ-

“ကျုပ်က ကျုပ်ဇန့်သည်များလားလို့ဗျာ၊ ယတြာလုပ်ချိန်ကျလို့ စောင့်နေတာ”

သည်တော့မှ ဘုရားစင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကန်တော့ပွဲများ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ အမွှေးတိုင်များ အနံ့တသင်းသင်းနှင့် အခိုးတလူလူ လွင့်နေကြသည်။ ဖယောင်းတိုင်များလည်း တောက်ပနေကြသည်။ ဦးတက်ရှိန်သည် ကန်တော့ပွဲဆီသို့ သွား၏။ သခင်တင်မောင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အိပ်ရာပေါ် လာထိုင်၏။ သူ့ဗိုလ်ကေမှာ နဂိုကမှ ရှည်လှသည့်အထဲ ပြန်ကျဲပွထ နေသဖြင့် အကြည့်ရဆိုးနေသည်။ မုတ်ဆိတ်မရိပ်ဘဲ ထားသည်မှာလည်း ရက်အနည်းငယ် ကြာနေပြီထင်၏။ ဟောင်းနွမ်းနေသော ဘလေဇာအပြာကို ဝတ်ထားသည်။ ရင်ဘတ်နေရာမှာ သံကြယ်သီးအောက်ခံများ တွေ့မြင်ရသေးသဖြင့် တစ်ခါတုန်းက ထိုနေရာမှာ တက္ကသိုလ် ဘုတ်ကလပ်တံဆိပ် ရှိခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်နေလေသည်။

“အခန်းမှားပြီး တံခါးမခေါက်မိအောင် အတော်ဂရုစိုက်ရတယ်”

“ခင်ဗျားက အစောကြီး လာတာကိုးဗျ”

“သိပ်တော့ မစောတော့ပါဘူး၊ အပြင်ထွက်ကြည့်ပါဦး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဒီအခန်း တစ်ခါမှ ရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်လူကိုသာ မေးထားဖူးတာပဲ”

သူသည် အကြောင်းထူးလို့သာ ဤသို့သောအချိန်ကြီးတွင် လာသည်ဟု တွက်ထားပြီး ဖြစ်၏။

“ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ခင်ဗျား ဌာနချုပ်မှာ မနေတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“နေလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဖမ်းသွားမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဦးတက်ရှိန်ဘက်သို့ အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူကား ကန်တော့ပွဲရှေ့မှာ ဒူးတုပ် ထိုင်လျက် ဒီဗွစက္ကူ မျက်လွှာချနေလေသည်။ ဗေဒကဝိန်သည် ကျွန်တော်တို့အား ဂရုမစိုက်၊ သူ့ဖောက်သည်များအတွက်သာ အာရုံစူးစိုက်နေဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် အသံကို အုပ်ပြီး သခင်တင်မောင်ကြီးအား မေးလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား ပုန်းလျှိုးနေရတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ခု ပုန်းနေတဲ့နေရာက သိပ်မလုံလို့ ကိုယ့်လူမှာ လုံတဲ့နေရာများရှိရင် ပို့ပေးစမ်းပါလို့ ပြောမယ်လို့ ခုလာတာပဲ”

“အင်္ဂလိပ်က သခင်တင်မောင်ကြီးလိုလူကို ဘာလို့ ဖမ်းချင်ရတာလဲဗျ”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မဖမ်းချင်ရမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“သခင်တင်မောင်ကြီးဟာ မဟာမိတ်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဖက်ဆစ်တွေကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရမယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့လူ၊ ပြောဟောတဲ့လူပဲဗျ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဟာ ဒီယုံကြည်ချက် မပြောင်းဘူး မဟုတ်လား”

“အေး ခုထိ အခိုင်အမာ ယုံတုန်းပဲ”

“တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို မတရားသင်းကြေညာ၊ သခင်တွေဟူသမျှ တွေ့တိုင်းဖမ်း။ ဒါလည်း ယုံတုန်းပဲလား”

သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းပလာသည်။

“အေး ယုံတုန်းပဲ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်က အင်္ဂလိပ်တစ်မျက်နှာတည်းကြည့်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ယုံကြည်ချက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် အခြေအနေ၊ ဖက်ဆစ်နယ်ချဲ့သမားတွေရဲ့ အခြေအနေ၊ တို့ဗမာအခြေအနေ၊ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့ရဲ့ အခြေအနေ၊ ရုရှားတရုတ်တို့ရဲ့ အခြေအနေ အားလုံး တွက်ချက်ပြီးမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ယုံကြည်ချက်ပဲကွ။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်က တို့ဗမာ အစည်းအရုံး မတရားသင်းကြေညာတာ၊ တို့ကို လိုက်ဖမ်းတာဆိုတဲ့ အကြောင်းကလေး တစ်ခု နှစ်ခုနဲ့တော့ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ဟာ ဘယ်မှာ ပြောင်းလိမ့်မှာလဲကွာ”

ကျွန်တော်သည် များစွာသော ကိစ္စတို့မှာကဲ့သို့ပင် သခင်တင်မောင်ကြီး၏ အယူအဆကို လက်မခံနိုင်။ သို့သော် သူ့အကြောင်းပြချက်များတွင် စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်။ သူ၏ယုံကြည်မှု ရိုးသားခြင်းအတွက် မလေးစားဘဲ မနေနိုင်။

“ခင်ဗျားလို ယုံကြည်ချက်မျိုးရှိတဲ့လူ ဗမာပြည်မှာ ရှိရဲ့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“ခင်ဗျားလောက် ခိုင်မာရဲ့လား”

“ပို ပိုမသာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ”

“ဘယ်သူတွေလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခု ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ သခင်စိုးတို့၊ သခင်ကျော်စိန်တို့လည်း ဒီယုံကြည်ချက်မျိုး ရှိတာပဲ”

“ဪ ဟုတ်လား။ သခင်ကျော်စိန်ကိုတော့ သိရုံသာ သိတယ်။ မကျွမ်းဘူး။ သခင်စိုးကိုတော့ အကျွမ်းတဝင် သိတယ်။ သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ နားလည်ရတာပဲ။ သူ့သင်တန်းလည်း တက်ဖူးတယ်။ သခင်ကျော်စိန်ရဲ့ သင်တန်းလည်း တက်ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုယုံကြည်ချက်တွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားပြောမှ သိရတာပါပဲ။ နို့ နေ့စမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခုကိစ္စမှာ ခုလို ယုံကြည်နေတယ်ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်တွေ မသိဘူးလား”

“သိတာပေါ့၊ မကြာသေးခင်ကပဲ သခင်ကျော်စိန်တို့လူစုက ထောင်ထဲကနေပြီး ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်ဆီ စာရေးတယ်။ ကိုယ်တို့ကလည်း ဘုရင်ခံဆီ စာရေးတာပဲ။ တို့တစ်တွေဟာ ဖက်ဆစ်တွေကိုသာ အဓိကရန်သူအဖြစ်ဖြင့် သဘောထားတဲ့အကြောင်း၊ မဟာမိတ်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဂျပန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်လိုကြောင်း၊ တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်စေလိုကြောင်း၊ ဖမ်းထားတဲ့ တို့ရဲဘော်တွေ လွှတ်ပေးဖို့ လိုတဲ့အကြောင်း၊ တို့သဘောတရား အကြောင်းပြချက်တွေကို တော်တော်စုံစုံ ရေးပြီးပို့တာပဲ”

“ဘုရင်ခံက ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်သလဲ၊ သခင်ကျော်စိန်တို့လူစုကို လွှတ်မပေးဘူးလား”

“လွှတ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ တို့ကဘာပြောပြော သခင်အောင်ဆန်းတို့၊ သခင်လှဖေတို့၊ လှမောင်တို့၊ ထွန်းရှိန်တို့ ဒီလူစုတွေ ဂျပန်ရောက်နေပြီဆိုတာ ဘုရင်ခံက သေချာပေါက်ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ကိုလည်း မယုံနိုင်ဘူးလို့ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေကွာ။ ဂျပန်ရောက်သူကလည်း ရောက်နေလေတော့ အင်္ဂလိပ်ဘက်က တို့သခင်တွေကို မယုံနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သဘာဝကျတာပဲကွ”

“ခင်ဗျားတို့ မဟာမိတ်က မစွဲပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့်လူကို လိုက်ဖမ်းလိုဖမ်း၊ ကိုယ့်လူမှန်း သိလျက်နဲ့ လည်း ထောင်ထဲက မလွှတ်။ ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟာမိတ် သဘောမထားနိုင်ဘူးဗျာ”

“အေးကွပ် ဒီကိစ္စမှာတော့ သခင်တင်ထွန်းနဲ့ ကိုယ်တို့ဟာ သဘောကွဲလွဲဖို့ သဘောတူလိုက် ကြစို့ရဲ့”

သူနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်ရာပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး အတန်ကြာ ငေးမှိုင့်နေကြလေသည်။ ဓာတ်ရထားနှင့် ဘတ်စ်ကား ပြေးလွှားသံများ ဆူညံလာလေပြီ။ ဓာတ်ရထား ခုတ်မောင်းသွားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့တိုက်ခန်းမှာ တုန်ခါသွားလေသည်။ သခင် တင်မောင်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးနောက်-

“ကိုင်း-သခင်တင်ထွန်း၊ လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာရာကိုများ ငါ့ကို ပို့ပေးနိုင်မှာလား”

“ပုန်းနေပြီး ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာတုံး”

“ပုန်းနေရုံပေါ့ကွ။ မပုန်းရင် အဖမ်းခံရမယ်၊ အဖမ်းခံရရင် ထောင်ထဲမှာ ဘာလုပ်မှာတုံး”

“နို့ ပုန်းနေတော့ကော ဘာလုပ်မှာတုံး”

“ပုန်းနေရုံပဲ၊ ကိုယ်တော့ ဘာမှလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မဟာမိတ်နဲ့လည်း ပူးပေါင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ရအောင်ကလည်း ထောင့်အပြင်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလိုလို ဖြစ်နေတယ်”

လှေကားမှ တက်လာသော ဂျူးဖိနပ်နှင့်ခြေသံကို ကြားရလေသည်။ သခင်တင်မောင်ကြီးအား လုံခြုံရာပို့ထားမှ ဖြစ်တော့မည်။ ထိုခဏ၌ လျှပ်စီးလက်သလို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကမာရွတ် မိတ်ဆွေများ၏ မျက်နှာများသည် ဝင်းခနဲ ပေါ်လာလေ၏။ ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထရင်း-

“ကဲ ထ သွားမယ်”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည်လည်း ထလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ပို့ပေးမယ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

ထိုအတွင်း သက္ကလတ်လုံချည်၊ ဆွယ်တာ၊ သက္ကလတ်အပေါ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် မာဖလာ ခေါင်းမှာ စည်းထားသော လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။ ဗေဒကဝိန် ဦးတက်ရှိန်၏ ဖောက်သည်ကြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား မြင်ဖူးသလိုလိုရှိ၏။ သူက ကျွန်တော့်အား ပြုံးပြသည်။ သို့သော် နှုတ်ဆက်စကားမပြောရမီပင် ဦးတက်ရှိန်က ကန်တော့ပွဲဆီသို့ သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အခန်းမှဆင်းလာစဉ်တွင်မှ ထိုသူကား အခြားမဟုတ်၊ တစ်ခါတုန်းက ရာထူး တိုးရန် ဗေဒကဝိန်က ယတြာပြုပေးဖူးသော အတွင်းဝန်ကလေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သတိရလေ တော့သည်။

စစ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ကူးစက်ပြန်ပွားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကမာရွတ်မှာ အပြောင်းအလဲများ မတွေ့ရ။

ကိုဘကျူးသည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို ဖွင့်မြဲဖွင့်ထားလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သခင်တင်မောင်ကြီး တို့ ဘတ်စ်ကားမှ ဆင်းလာကြသောအခါ ကိုဘကျူးသည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး တံမြက်စည်းလှည်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ရင်းပင်-

“သခင်ဘကျူး နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား”

ကိုဘကျူးသည် အံ့ဩစွာနှင့် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဟာ သခင်တင်ထွန်းပါကလား၊ လာလေ ဝင်ပါဦး”

သူသည် တံမြက်စည်းကို ကိုင်၍ ကျွန်တော်ဝင်လာမည်ကို စောင့်ကြိုနေလေသည်။

“အပြန်မှ ဝင်ခဲ့မယ်လေ”

“သခင်တင်ထွန်းတို့တော့ အတော်ဟန်ကျနေပြီလေ။ သတင်းစာထဲမှာ ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်တွေ နာမည်နဲ့ တွဲတွဲပြီး သခင်တင်ထွန်းကို တစ်ခါတစ်ခါ ဖတ်ရတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကြိုးစားကြပါ”

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆက်လျှောက်ရင်း-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကိုဘကျူးသည် ကျွန်တော့်နောက်က ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်ပါလာသော သခင်တင်မောင်ကြီးအား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက် ကျွန်တော့်အား-

“အပြန် ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်ခဲနော်”

ဦးဖိုးခင်တို့သည်လည်း မြင်းလှည်းထောင်ထားကြတုန်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ မြင်းလှည်း မတွေ့ရ။ မြင်းချေးများနှင့် မြင်းစာကျွေးသော ပုံးများကိုသာ မြင်နိုင်လေသည်။ ဒေါ်လှမေသည် ထမင်းအိုးကို မွေလျက်ရှိ၏။ ဦးဖိုးခင်ကား ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လျက်-

“ဘယ့်နယ်လဲ နေကောင်းကြရဲ့လား”

သူတို့လင်မယားသည် ကျွန်တော့်အား အံ့ဩစွာ ကြောင်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နောက် ခဏ ကြာတော့ ဝမ်းသာအယ်လဲ ရှိလှစွာဖြင့်-

“နေကောင်းပါ့ဗျာ”

“နေကောင်းပါ့တော်၊ ဘယ်ကများ မျက်စိလည်လာတာတုံး”

“တမင် ဒီဘက်လာတာပါပဲ၊ ကိုတင်ဖေကော ဘယ်သွားသလဲ”

ကျွန်တော်က သူတို့သား ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုတင်ဖေအကြောင်းကို မေးလိုက်သည်။ ဦးဖိုးခင်က-

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“လှည်းထွက်တယ်လေ”

“နို့ မတင်ရွှေတို့ကော ရှိရဲ့လား”

ကျွန်တော်က သူတို့သမီးအကြောင်းကို မေးလိုက်ပြန်လေသည်။ ဦးဖိုးခင်ကပင်-

“မရှိကြဘူး။ မောင်ပြုံးက လက်ပံတန်း ပြောင်းရတယ်။ ဒါကြောင့် တင်ရွှေလည်း လိုက်သွားရ တာပေါ့။ စစ်ကြီးက ဖြစ်လာတော့ ရှေ့ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ မသိဘူးကွယ်။ ဒီတော့ သမီးရော၊ သမက်ရော၊ မြေးတွေရော အတူနေချင်ပါတယ်ကွယ်။ မလွဲသာလို့သာ”

ဦးဖိုးခင်က သူ့သမီးနှင့် မီးရထားလက်မှတ်စစ်ဖြစ်သူ သူ့သမက်နှင့် မြေးများအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်စကား ဆိုနေစဉ် ဒေါ်လှမေ၏မျက်နှာမှာ အတွင်းကျိတ် မျိုသိပ်စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းများကို ထင်ဟပ်နေလေသည်။

ဒေါ်လှမေ-

“ထိုင်ဦးလေကွယ်”

“ခု မထိုင်သေးဘူး၊ အပြန်မှ ထိုင်မယ်။ ဦးလေးမြင့်တို့ ရှိကြရဲ့လား”

“ရှိမှာပေါ့၊ အိပ်ရာကမှ ထပါဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

အကြော်သည် ဒေါ်လုံးတင်ကား ယခင်ကကဲ့သို့ပင် အကြော်ဖိုနှင့် ဝမ်းကို မဝတဝကျောင်းပြီး ခါးကို မလှတလှဆင်နေရလေသည်။ စွပ်ကျယ်စက်မှာ အလုပ်လုပ်နေပြီဖြစ်သော သမီး မြကြည်ကား ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ပုံမပျက် ပန်းမပျက်၊ အပျိုရည်လည်း ပျက်ဟန်မတူ။ သမီးငယ် မြရီသည်သာ ကိုယ်ဝန်ကြီးတကော့ကော့နှင့် ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုယ်ကြွယ်တို့က မဖြစ်စေချင်တာမှ မြရီက ဖြစ်သည်။ မြရီကား ကုလားမယား။

ဦးလေးမြင့်တို့အိမ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။ ကိုယ် ကြာရှည်လေးမြင့်နေခဲ့ဖူးသော အိမ်ကလေးနှင့် ခွဲနေရခြင်းသည် ယခုမှ အသစ်သဖွယ် ဖြစ်လာလေသည်။ ဝမ်းနည်းစရာလိုလို၊ လွမ်းစရာလိုလို ထင်မိသည်။ ခေါင်းရင်းက ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်ထားခြင်းနှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးတစ်ချပ် ဖွင့်ထားခြင်းတို့မှာ ကျွန်တော်နေတုန်းက မနက်စောစောထပြီး လုပ်ထားလေ့ရှိသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးလေးမြင့်အား အိပ်ရာမှာ တွေ့ရဦးမည် ထင်ခဲ့သော်လည်း တကယ်တွေ့ရတော့ ရေတွင်းမှာ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် စောစောစီးစီး ရေချိုးလျက်ရှိ၏။ ဆောင်းတွင်းမှာ တွင်းရေကို နံနက် စောစော ချိုးလိုက်ရလျှင် နွေးသွားသည်ဟု ဦးလေးမြင့်က ပြောတတ်သည်ကို သတိရသွား၏။

ကျွန်တော်-

“ဦးလေးမြင့် အိပ်ရာက နိုးနေမှကိုး”

“အိပ်မှ မအိပ်ရသေးဘဲကွ”

“ဪ ညအလုပ်ဆင်းနေရသလား”

“အေးဟုတ်တယ် မင်းခုဘယ်က လာတာတုံး”

“ဒီကို တမင်လာတာပဲ”

“အိမ်ပေါ် သွားထိုင်ဦးကွာ၊ တံခါးတွေ ဖွင့်လိုက်ပေါ့”

“ကိုကြွယ် ဒီမှာ အိပ်သလား”

“အေး အိပ်တယ်။ ငါအလုပ်က ပြန်ရောက်မှ သူထွက်သွားတာ ဟိုဘက်နားမှာ ဆွမ်းကျွေးရှိ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီး တံခါးများဖွင့်ကြသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ကြ လေ၏။ သခင်တင်မောင်ကြီးကား တောက်လျှောက် ဘာစကားမျှ မပြောခဲ့။ ကျွန်တော့်နောက်က သာ လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ပြောပုံဆိုပုံ လုပ်ကိုင်ပုံတို့ကိုသာ အကဲခတ်ပြီး ခပ်မဆိတ် နေခဲ့လေသည်။ ခုထိုင်မိပြီ ဆိုတော့မှ အိမ်မိုးကိုမော့ကြည့်ပြီး-

“ဒါက ဘယ်သူ့အိမ်လဲ သခင်တင်ထွန်း”

“ဟို ရေချိုးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဦးလေးအိမ်ပဲ၊ ကျွန်တော်အခုနေတဲ့အခန်းကို မပြောင်းခင်က ဒီမှာ နေတာပဲ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“သခင်တင်ထွန်းက ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ခင်မင်သူ ပေါတယ်ထင်တယ်နော်”

“နေတာက ကြာပြီကိုးဗျ၊ ပေါတာပေါ့”

ဦးလေးမြင့်သည် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ လာထိုင်လေသည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲဟေ့ ”

“ဦးလေးမြင့် ဒါဟာ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ သခင်တင်မောင်ကြီးပဲခင်ဗျ ”

ဦးလေးမြင့်သည် အံ့သြပြီး နောက်တွန့်သွားသည်။ ခဏကြာမှ ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ပြုံးလျက် နှုတ်ဆက်ကာ-

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ”

သခင်တင်မောင်ကြီးက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်၏။

“သူများတွေ ထောင်ကျလို့ အစားဝင်ထိုးရတဲ့ ကြားဖြတ်ဥက္ကဋ္ဌပါ ခင်ဗျာ။ ဟဲ ဟဲ သာမန် အချိန် အခါဆိုရင် ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဤသို့ ရယ်စရာလိုလိုနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချပြောသည်ကို ဦးလေးမြင့်သည် များစွာ သဘော ကျသွားဟန်ရှိ၏။ ဦးလေးမြင့်က စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့်-

“ခု တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ဘုရင်ခံက မတရားအသင်းကြေညာပြီး သခင်တွေ လိုက်ဖမ်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ သခင်တင်မောင်ကြီးကိုကော မဖမ်းဘဲ နေပါ့မလား ”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် မချိပြုံးပြုံးပြီး ကျွန်တော့်အား ကြည့်လိုက်သည်။ ပြောပေတော့ဟု အချက်ပေးလိုက်သည့် အကြည့်မျိုး ဖြစ်ပေ၏။

“ဒါကြောင့် ခု ဦးလေးမြင့်ဆီလာတာပေါ့။ တခြားနေရာမှာ သခင်တင်မောင်ကြီးဟာ မလုံခြုံဘူး၊ ပုလိပ်ဖမ်းမိသွားမှာ စိုးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးမြင့်ရဲ့အိမ်မှာ ပုန်းနေဖို့ ခွင့်ပြုစေချင်တယ် ”

“နေတာပေါ့၊ နေတာပေါ့။ ဒီအိမ်က အတွင်းဘက်လည်းကျတော့ တော်တော်လူ မမြင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်မှာလည်း လူသိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြွယ်ဆိုတာရယ်၊ ထမင်းချက် အိမ်ကြည့် လုပ်နေတဲ့ ကျုပ်တူတစ်ယောက်ရယ် ဒါပဲရှိတာပဲ”

“အိမ်ထောင်မရှိဘူးလား”

“မုဆိုးဖို ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကဲ ကဲ၊ နေသာနေပါ။ နာမည်ကလေးဘာလေးတော့ ပြောင်းထားပေါ့၊ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် အိမ်ခေါင်မိုးကို မော့ကြည့်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီး နောက်-

“ဦးကြီးမောင်လို့ ခေါ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က သတင်းစာတိုက်က အယ်ဒီတာဗျာ။ နှလုံးရောဂါရှိလို့ ဒီလာပြီး အနားယူနေတယ် ဟုတ်လား”

သခင်တင်မောင်ကြီးက သို့ကလို ဥာဏ်ဆင်လိုက်ခြင်းကို များစွာသဘောကျသွားပြီး သူ့အား စိတ်ထဲက များစွာချီးကျူးမိပေသည်။ သူ့နေပုံထိုင်ပုံပြောဆိုပုံနှင့် သွင်ပြင်တို့သည် အယ်ဒီတာ ဟူသော အလုပ်နှင့် များစွာကိုက်ညီ၏။ နှလုံးရောဂါရှိ၍ အနားယူလာသည်ဟူသော ဆင်ခြေမှာ လည်း ယုတ္တိတန်လှပေသည်။

ဦးလေးမြင့်သည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မျက်လွှာအောက်ချပြီး တွေးတောငေးမောနေလေသည်။ ကျွန်တော့်တွင်လည်း စကားပြောစရာ အစရာမရသဖြင့် ကိစ္စ ပြီးပြီပဲ၊ ပြန်တော့မည် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဦးလေးမြင့်သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာဟန်ဖြင့်-

“စင်ကာပူမြို့တော့ ဗုံးတွေသိပ်ကြံနေတယ်။ ရေလှောင်ကန်တွေ၊ ပိုက်တွေ ပျက်ကုန်လို့ မြို့သူ မြို့သားတွေ ရေအခက်အခဲ တွေ့နေတယ်လို့ နောက်ဆုံး ကြေးနန်းသတင်းက ဆိုတယ်။ ငါတို့ ရန်ကုန်လည်း ဂျပန်က ဗုံးများလာကြဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

သခင်တင်မောင်ကြီး-

“ဘယ်နေလိမ့်မှာလဲ၊ ဖက်ဆစ်တွေဟာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ တိုက်မှာပဲ။ ပြည်သူပြည်သားတွေ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဂရုစိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျွန်တော်-

“ဖက်ဆစ်ဘက်ကတင် ဒီလိုရမ်းတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ မဟာမိတ်တွေလည်း ရမ်းမှာပါပဲ။ သူတို့လည်း ပြည်သူပြည်သားတွေ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မကြည့်ပါဘူး၊ စစ်နိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်း ကြည့်မှာပါပဲ။ ခုကြည့်ပါလား မဟာမိတ်တွေ မလွဲသာလို့ ဆုတ်ခွာရတဲ့ ဒေသတိုင်း မှာ ရန်သူ ဘာမှအသုံးချမရအောင် မီးလောင်မြေလုပ်ပစ်ရမယ်တဲ့။ စက်ရုံတွေ၊ ရိက္ခာဂိုဒေါင်တွေ၊ ဆိပ်ကမ်းတွေအားလုံး ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ရမယ်တဲ့။”

ဦးလေးမြင့်-

“ဘယ်ဘက်ကမှ တို့အပေါ် ကောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ တို့တစ်တွေတော့ ကျွန်တော်ကောင် ခတ်တဲ့ကြားက မြေစာပင်လို ခံကြရမှာပါပဲ။ တို့ဗမာတွေတော့ ဆန်ကောထဲ ဆီးဖြူသီးလိမ့်သလို အခြေအနေ ဆိုးပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုကဲ့သို့သော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသံမျိုးကို မကြားချင်။ စစ်ဖြစ်လာပြီ၊ အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့ အခက်အခဲတွေ့နေရပြီ။ အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာ့အချက်။ ဂျပန်နှင့်ပေါင်း အင်္ဂလိပ်ကို အပြတ်တိုက်ထုတ်၊ လွတ်လပ်ရေး အရယူ။ ဤကဲ့သို့သော ရဲဝံ့ပြတ်သားသော အသံများကိုသာ ကြားလိုသည်။ သားသမီးမြေးမြစ်တွေနှင့် ကွဲမှာ စိုးရိမ်သံ၊ ဗုံးကြဲမှာ ကြောက်ရွံ့သံ၊ ရှေ့ ဘယ်လို ဖြစ် ဘာဖြစ်မှာလေလဲဟု ကြောင့်ကြပူပန်သံ၊ ညည်းညူသံတွေကို ကြားလိုသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ထိုအသံတွေကိုပင် ထပ်ကာထပ်ကာ ကြားနေရ၏။

ဦးလေးမြင့်နှင့် စစ်အကြောင်း အတန်ကြာပြောပြီးနောက်-

“ကဲ သခင်တင်မောင်ကြီး၊ ဒီမှာနေရစ်ခဲ့ပေတော့” ဟု ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ဦးလေးမြင့်က သခင်တင်မောင်ကြီးအား အားပေးသော အပြုံးဖြင့်-

“နေပါလေ၊ ကျုပ်ဆီမှာ လုံခြုံပါတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖမ်းခံရစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ကို အားနာစရာလည်း ဘာမှမရှိပါဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိပါရဲ့၊ အစားအသောက်တော့ မိန်းမရှိတဲ့အိမ်မဟုတ်တော့ ဖြစ်သလိုနဲ့ပဲ ပြီးရတာပဲ”

သခင်တင်မောင်ကြီးမှာ များစွာ ရွှင်လန်းအားတက်နေပုံ ရလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်း ဖြစ်သလိုပဲ စားတတ်ပါတယ်။ သခင်ဆိုတာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နေနိုင်ရတယ်။ ဗမာပြည်တစ်ဝှမ်း အကုန် ကိုယ့်ပြည်မှတ်ပါ။ ကိုယ့်ရွာမှတ်ပါ ဆိုတဲ့အတိုင်း ရောက်လေရာ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ့်ရွာ မှတ်ပါထားပြီး အားမနာပါးမနာ နေမှာပါပဲ ဟဲ ဟဲ”

သခင်တင်မောင်ကြီးကား ဤလို ခပ်ရွန်းရွန်း ပြောခဲ့လှ၏။ ပြောပြီး သူ့ဟာနှင့်သူ သဘောကျ သဖြင့် တဟဲဟဲ လုပ်နေ၏။ ဦးလေးမြင့်ကား မျက်စိမှေးသွားသည့်တိုင်အောင် အားရပါးရ ပြုံးပြီး နေလေသည်။

“ကဲ ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ဦးလေးမြင့်”

“ကောင်းပြီလေ”

ကျွန်တော်က မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး သခင်တင်မောင်ကြီးအား-

“ဦးကြီးမောင် ကျွန်တော်သွားမယ်နော်။ နှလုံးရောဂါအတွက် ဘာဆေးများ ပို့ပေးရဦးမှာလဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဆေးအထူးအထွေ ပို့ဖို့မလိုပါဘူး၊ စာအုပ်ကလေးဘာလေးတော့ ပို့ပေးရင် ကောင်းမယ်။ သခင်တင်ထွန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ရင်ကော ဘယ်နာမည်နဲ့ ဆက်သွယ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီနှင့် ဆက်သွယ်ရာ၌ နာမည်ဂုဏ်တစ်ခု ထားရှိပြီး ဖြစ်လေ သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနာမည်ဂုဏ်ကို သခင်တင်မောင်ကြီးအား မပေးလိုချေ။ ထို့ကြောင့် နာမည် ဂုဏ်တစ်ခုကို စဉ်းစားရှာဖွေရလေသည်။ ထိုခဏ၌ တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေ၏ တက်ခေတ် နတ်ဆိုး ဝတ္ထုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ ထိုဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်၏အမည်ကို အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ညွန့်မောင်ဆိုတဲ့ အမည်ကို သုံးဗျာ”

ကျွန်တော်သည် သူတို့ထံမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ဦးဖိုခင်တို့အိမ်သို့ ဝင်လေသည်။ ဦးဖိုခင်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ငှဲ့ပေးလေသည်။ ဒေါ်လှမေသည် ဘိန်းမုန့် များကို လာချပြီး ကွပ်ပျစ်အောက်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အသံကို နှိမ့်လျက်-

“ဂျပန်တွေ လာတော့မယ် ဆိုပါကလား၊ ဟုတ်သလား”

ဒေါ်လှမေသည် ဂျပန်တွေလာမည်ကို လိုလိုလားလား မေးသလော၊ စိုးရိမ်၍ မေးသလော ကျွန်တော် မသိချေ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ထိုမေးခွန်းကို မကြိုက်နိုင်ပေ။ အင်္ဂလိပ်ပြေးရလျှင် ဂျပန်လာမည်ဟု ပြည်သူတွေက ပုံသေတွက်မထားစေလို။

“ဒီလိုရှိတယ်ခင်ဗျ။ ခု အရှေ့ဘက်စစ်ကြီးမှာ အင်္ဂလိပ်ရှုံးပြီး ဂျပန်တွေ နိုင်နေတယ်။ သို့ပေမယ့် ဂျပန်တွေက ကျွန်တော်တို့ပြည်ကို ဝင်သိမ်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဗမာတွေက ကျွန်တော် တို့ပြည်ကို ကိုယ့်ဘာသာ သိမ်းကြရမှာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဂျပန်တွေလာမယ်လို့ မပြောနဲ့၊ ဗမာတွေ လာမယ်လို့သာ ပြော”

ဦးဖိုးခင်နှင့် ဒေါ်လှမေတို့သည် ကလေးများ ပုံဝတ္ထုနားထောင်သလို မျက်စိ ပေကလတ် ပေကလတ်ဖြင့် နားထောင်နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြန်၏။

“တစ်သက်မှ တစ်ခါကြုံတယ်၊ ရတနာပုံဆိုက်တဲ့သူဌေး ဆိုတာလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ဒီစစ်ကြီးဟာ ကြုံကြိုက်ခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးကြီးပဲဗျ။ ဒီစစ်ကြီးကြောင့် အင်္ဂလိပ် အခက်အခဲ တွေ့တယ်၊ အင်္ဂလိပ်အခက်အခဲဟာ ဗမာ့အချက်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သခင်တွေ၊ ကျောင်းသားတွေ လူငယ်တွေ ဒီအချက်ကို အသုံးချဖို့ စွန့်စွန့်စားစား ကြိုးစားနေကြပြီဗျ”

ဦးဖိုးခင်သည် ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ငုံ့ပေးပြန်ရင်း-

“သာဓုကွယ်၊ ကြိုးစားကြစမ်းပါ”

ဒေါ်လှမေက-

“မုန့်ကလေးလည်း စားလိုက်စမ်းပါဦး”

ထိုအခိုက် ဒေါ်လုံးတင် ရောက်လာလေသည်။ သူမသည် ခါတိုင်းလို စိုစိုပြည်ပြည်မဟုတ်။ ဝဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ရှိသေးသော်လည်း နေပူမိသော ခရမ်းသီးညှိုးသလို ညှိုးနေသည်။ ကျွန်တော်က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လုံးတင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ မောင်တင်ထွန်း ဒီအိမ်ရောက်နေပြီဆိုလို့ လာတာပါပဲ”

“ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲ ခင်ဗျားကို”

“မြကြည်က ပြောတာပဲ၊ ခုနင်က မင်း ဒီအိမ်ဝင်သွားတာ မြင်လိုက်သတဲ့။”

ဒေါ်လုံးတင်သည် ကွပ်ပျစ်အစွန်းတွင် ဖင်တစ်ခြမ်းတင်၍ ထိုင်ရင်း-

“မင်းကလည်း တို့ကမာရွတ်က ပြောင်းသွားတယ်ဆိုရင် တို့ဆီ ပြန်လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး။ တို့ဘက်ကို အင်မတန်ရောက်ခဲ့တယ်။ ခုလို ရောက်တုန်း စကားစမြည်ပြောရအောင် လာတာပေါ့ ကွယ်”

ဦးဖိုးခင်သည် သူသောက်နေသော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ချထားလိုက်ပြီးနောက်-

“မောင်တင်ထွန်း တင်ဖေတို့မင်္ဂလာဆောင် လာခဲ့ပါဦးလား”

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းတို့ဖြင့်-

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ဒေါ်လှမေက ပြုံးစိစိဖြင့်-

“မင်းသူငယ်ချင်းအကြောင်း မင်းမသိဘူးလား၊ ဘယ်သူနဲ့ထင်သလဲ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်လုံးတင်ဆီသို့ အကဲခတ်ရန် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်လုံးတင်ကား စပ်ဖြူလုပ်နေ၏။ သည်မျှဖြင့်ပင် ကိုတင်ဖေ၏ ဇနီးလောင်းကို ရိပ်မိလေပြီ။

“ကျွန်တော်ထင်ထားတာတော့ ရှိသားပဲ၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပဲမလားလို့။”

ဒေါ်လှမေ-

“ဘယ်သူထင်ထားတာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ မှားရင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ဒေါ်လုံးတင်၊ မြကြည်နဲ့ လက်ထက်ဖို့ မဟုတ်လား”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ဒေါ်လုံးတင်သည် သဘောကောင်းမကြီး၏ အပြုံးဖြင့်-

“သူတို့လူငယ်ချင်ချင်း စီမံကြတာပါ”

ဦးဖိုးခင်-

“တော်ပါဟယ် လုံးတင်ရယ်၊ ငါကြားတော့ အမေလုပ်သူကိုယ်တိုင်က အောက်သွယ်လုပ်သတဲ့”

ဒေါ်လှမေက ရယ်လျက်-

“ဟုတ်တယ်။ လုံးတင်ရော၊ ကျွန်မရော နှစ်ဖက်စလုံး အမေတွေက အောင်သွယ်တွေပဲ”

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှင် ကိုဘကျူး ရောက်လာပြန်လေသည်။

“အို ကိုဘကျူး ခင်ဗျားဆိုင် ဘယ်သူနဲ့ထားခဲ့သလဲ”

ကိုဘကျူးက ခွေးခြေခုံကလေးတစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး-

“ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“ဆံပင်ညှပ်သမားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တောက်တိုမည်ရခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ တူကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဆံပင်ညှပ်ဖို့ လူလာရင် လိုက်ခေါ်ဖို့ မှာထားခဲ့တယ်”

ကိုဘကျူးရောက်ပြီး မကြာမီပင် ကိုကြွယ်ရောက်လာပြန်လေသည်။ ကိုကြွယ်ကား အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဖြစ်၍ အခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ အသွင်ထူးနေသလို ထင်ရသည်။ ခါတိုင်းတော့ လူကလည်း ခပ်နဲ့နဲ့ အဝတ်ကလည်း လျော့ရဲရဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကပင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ် ကိုကြွယ်၊ ဆွမ်းကျွေးအိမ်က ပြန်လာပြီလား”

“မင်း ဘယ်တုန်းကရောက်နေသလဲ ကြာပြီလား”

ကိုကြွယ်လည်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သည့်ပြင်စကားတွေ ပြောမနေကြတော့ဘဲ စစ်အကြောင်းကိုသာ ရောက်သွားတော့၏။ လူစုမိလျှင် စစ်အကြောင်းကိုသာ ပြောကြသည်မှာ ထိုစဉ်က အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်နေလေပြီ။

ကိုကြွယ်-

“ခု ဂျပန်တွေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

ကျွန်တော်-

“ယိုးဒယားတစ်ပြည်လုံးတော့ ဂျပန်တွေ အနှံ့အပြား ရောက်နေပြီတဲ့။ မာလာယုထဲကိုလည်း ဝင်နေပြီ ဆိုတာပဲ”

ကိုကြွယ်-

“ရန်ကုန်ကိုများ ဗုံးကြဲဦးမှာလား”

ဦးဖိုးခင်၊ ဒေါ်လှမေနှင့် ဒေါ်လုံးတင်တို့သည် ဘာမျှမပြောဘဲ နားထောင်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ထင်ရှားလှ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ရန်ကုန်ကို ဗုံးမကြဲပါဟု ပြောစရာ အထောက်အထား တစ်ခုမျှမရှိ။ သို့သော် ရန်ကုန်ကို ဗုံးကြဲလိမ့်မည်ဟု ပြောရန်လည်း ဝန်လေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် တွေဝေနေ၏။ ကိုဘကျူးက ဝင်ပြီး-

“အို ဂျပန်က ဗမာတွေရဲ့မဟာမိတ် ဖြစ်နေတော့ ရန်ကုန်ကို ဗုံးကြဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် ဘယ်အထောက်အထားဖြင့် ဤသို့ ရဲဝံ့စွာ ပြောလိုက်သည်မသိ။ တကယ်ပင် ယုံကြည်စွာ ပြောလိုက်သည်မှာကား ထင်ရှားလှ၏။ ကိုကြွယ်ကား ယုံကြည်ဟန်မတူ။ ကျန် လူတွေကား ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက် ရှိနေဟန်တူသည်။

ကိုကြွယ်သည် ကိုဘကျူး၏စကားကို လုံးဝ မကိုးစားလို။ ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက်ကိုသာ တောင်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်မနေသာတော့ပြီဖြစ်၍-

“ကြံချင်မှတော့ ကြံမယ်၊ သို့ပေမယ့် စစ်ဆိုတာမျိုးက အခက်သားပဲဗျာ ကြံချင်လည်း ကြံချမှာပဲ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကျွန်တော်က စကားလွဲချင်သဖြင့်-

“ကိုကြွယ် သခင်တင်ကြီးတစ်ယောက်ကော တွေ့သေးသလား”

မြင်ကွန်းမင်းသားကြီးနှင့် အဆက်ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်ကိုတိုက်ရန် လက်နက်တွေ ရှာပေးမည်၊ ဂျပန်နှင့် ဆက်သွယ်နေသည် စသည်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြားဝါပြောဆိုလေ့ရှိသော သခင်တင်ကြီး အကြောင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

ကိုကြွယ်သည် မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်သည်။ သခင်တင်ကြီးအကြောင်း စကားထဲထည့်၍ ပြောဆိုလိုဟန် မရှိ။

“ဒီကောင့်အကြောင်း ကိုယ် ဘယ်သိမှာလဲ၊ သူ့လို လူရှုပ်ကို ဂရုမစိုက်အားပါဘူး”

ကိုဘကျူးကမူ သခင်တင်ကြီးအကြောင်းကို ပြောကြားလိုက်သည်။

“ယိုးဒယားဘက်ကို ရောက်သွားပြီလို့ သတင်းဖြစ်နေတယ်၊ ပျောက်နေတာလည်း အတော်ကြာ သွားပါပကော”

ယခုထိ ကျွန်တော်တို့ပြောသမျှကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသော ဒေါ်လုံးတင်သည် စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာဖြင့်-

“တကယ်လို့ ရန်ကုန်မှာ ဖုံးတွေကြံချရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က ဖြေမည်လုပ်နေစဉ် ကိုဘကျူးက မြန်းခနဲ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာခက်တာလိုက်လို့ သစ်ပင်ကြီးကြီးခြေရင်းကပ်ပြီး ထိုင်နေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

ကိုကြွယ်သည် ဒေါ်ဖောင်းသွားသည်။

“မင်းအမေစောက် ပြောလိုက်ရ မကောင်းတော့ဘူး။ သစ်ပင်ခြေရင်း ကပ်ထိုင်နေလို့ ဘယ်လိုလုပ်လွတ်မှာလဲ။ ဗြူးထဲမှာ ဆောက်ထားတဲ့ ဖုံးခိုဂူမျိုးတွေလို တို့ကမာရွတ်ဘက်မှာ ရှိရင်လည်း ကောင်းသားပဲ”

ကျွန်တော်-

“ဒါလည်း သိပ်စိတ်မချရပါဘူးဗျာ၊ တည့်တည့်များ ဗုံးကျလိုက်ရင် လဲပြိုကျသွားပြီး လူတွေ အားလုံး သေကုန်မှာပဲ”

ကိုကြွယ်၏ မျက်နှာမှာ အိုသွားပြီး အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်လှသော လေသံဖြင့်-

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမှာလဲဟင်”

“မြေကြီးထဲမှာ ကျင်းတူးထားရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျင်းမရှိရင် မြောင်းထဲ ခုန်ချပြီး ရှောင်ရမှာပဲ”

ဒေါ်လှမေက သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်ပြီး-

“ကျင်းထဲမှာ မိနေရင်တော့ မြေမြုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပဲ”

အားလုံး ကိုဘကျူးပါမကျန် ပူပန်စိုးရိမ်လာကြသည်။ သက်ပြင်းကြီးများချပြီး ရင်တဖိုဖိုနှင့် ငြိမ်နေကြ၏။ အတန်ကြာတော့ ကျွန်တော်က သူတို့တစ်တွေ စိတ်သက်သာရာရအောင်-

“ဗုံးဟာ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကျဖို့ဆိုတာ ခက်ပါတယ်ဗျာ။ မိုးပေါ်က ချလိုက်တဲ့ အပ်ချည်နဲ့ မြေကြီးပေါ်က အပ်နဖား တပ်မိဖို့ကမှ လွယ်ရင် လွယ်ဦးမယ်၊ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကျဖို့က မလွယ်ပါဘူး။ ဒီအထဲက ကံဆိုးလှရင်လည်း ခံရုံရှိတော့တာပေါ့ဗျာ”

ဒေါ်လုံးတင်က အရဲစွန့်ပြီး အကြံတစ်ခု ပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဗုံးလာကြရင် ထွက်ပြေးတာပဲ အကောင်းဆုံး နေမှာပါပဲ”

ကိုကြွယ်သည် ဒေါ်လုံးတင်အား ဒေါ်သဖြင့် မျက်စောင်းထိုးပြီး-

“တော်စမ်းပါဟာ နင် ဘာမှ နားမလည်ဘဲနဲ့”

ဒေါ်လုံးတင်သည် တုတ်ကြောက်သောကလေး ငြိမ်ကျသွားသလို မျက်စိသငယ်နှင့် ငြိမ်နေလေသည်။ အားလုံးလည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်လေ၏။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကျွန်တော်သည် တတ်နိုင်သမျှ သူတို့အား စိတ်သက်သာရာရအောင် အားပေးစကား ပြောဆို
ပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

၆၉

လက္ခဏာရေးသုံးပါး ဆင်ခြင်ခြင်း

ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့နံနက်မှာ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်နေ၏။ နေရောင်ခြည်သည် ထွန်းလင်းတောက်ပလှ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ ညနေရထားဖြင့် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေသည်။ ‘ဇစ်’ ကြီးဖြင့် ဖွင့်ပိတ်ရသော လက်ဆွဲသားရေအိတ်တွင် ဝန်ကျဉ်းသော အသုံးအဆောင်များနှင့် အထည်အလိပ်များကို ထည့်လျက်ရှိလေသည်။

ယမန်နေ့က ကျွန်တော်သည် လျှို့ဝှက်ရေး မြေအောက်ဌာနချုပ်စခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့ရ၏။ မြေအောက်စခန်းမှာ ရွှေဂုံတိုင်လမ်း ခြောက်ထပ်ကြီးကျောင်းတိုက်မှာ မရှိတော့ချေ။ ရွှေတိဂုံစေတီ၏ မြောက်ဘက် ကုန်းမြင့်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ခြံတစ်ခုထဲသို့ ရွှေ့ထားလေသည်။ ချိန်းထားသောအချိန်တွင် သွေးဆေးကန်အနီး၌ ကိုအေးငွေသည် ကျွန်တော့်အား ကြိုဆိုပြီး ထိုခြံထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ခြံဘေးတွင် တရုတ်ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း ရှိသည်။ အိမ်ငယ်ကလေးများလည်း ဝိုင်းရံနေသည်။ ခြံတွင်းရှိ နှစ်ထပ်အိမ်မှာ အတော်ကြီးသော်လည်း သစ်ပင်များဝါးရုံများကြားတွင် မြုပ်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ရေးစခန်းအတွက် အတော်ကောင်းသော နေရာ ပေတည်း။

ကိုအေးငွေသည် ကျွန်တော့်အား ဆရာချစ်ထံမှာ အပ်ခဲ့ပြီး အခြားလူတစ်ယောက်နှင့် ထွက်သွားလေသည်။ ဆရာချစ်က ကျွန်တော့်အား လေယာဉ်ပျံမှချပေးမည့် လက်နက်များကို လက်ခံရန် ကျွန်တော်ရွေးချယ်ထားသော နေရာသို့ သွားရတော့မည်ဟု ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ အရပ်ရှည်ရှည် ခပ်တောင့်တောင့် အသားမည်းမည်းဖြစ်သော လူတစ်ယောက်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ထိုသူကား ပျဉ်းမနားမှ သခင်မြဆိုသူ ဖြစ်၏။ သခင်မြသည် မိုးကုတ်သို့ သွား၍ မိုးကုတ်မှာရှိသော သခင်သာခင်တို့နှင့်အတူ သခင်သာခင်တို့ ရွေးချယ်ထားသော နေရာတွင် လေယာဉ်ပျံမှချပေးမည့် လက်နက်များကို လက်ခံရန် တာဝန်ယူရလေသည်။

သခင်ချစ်က “ခင်ဗျားတို့ဟာ လက်နက်တွေရပြီး အရေးတော်ပုံလုပ်တဲ့အခါမှာ ပူးပေါင်းလုပ်စရာတွေ၊ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်စရာတွေ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလို ဆက်ပေးလိုက်တာပဲ” ဟု ညွှန်ကြားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သားရေအိတ်ထဲမှာ ဝန်ကျဉ်းသော အသုံးအဆောင်များနှင့် အထည်အလိပ်များကို ထည့်ရင်း ယမန်နေ့က အထက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားခဲ့သော ဆရာချစ်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေသည်။ သူက ခေါင်းဆောင်၊ ကျွန်တော်က နောက်လိုက်။ သူက မြန်မာဆယ်တန်းသာ အောင်သူ၊ ကျွန်တော်က ဘီအေအောင်ထားသူ။ ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိပြီး မခံချင်သလို ဖြစ်နေ၏။ ခဏအတွင်း ပညာမာနသည် တက်လာ၏။ သို့သော် အရေးတော်ပုံ၏ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရမည်ဟူသော အသိက ထိုမာနကို နောက်တစ်ခဏမှာပင် ချိုးနှိမ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်မှ မိုးချုန်းသံထက် ပြင်းထန်သော အသံများကို ကြားရလေသည်။ ဥဩမှုတ်သံတွေကိုလည်း စူးရှစွာ ကြားရပြန်သည်။ လူတွေကလည်း အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်လာလေသည်။

ဧကန္တ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံတွေ လာနေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ခရီးထွက်ရန်ပြင်နေသော လက်ဆွဲသားရေအိတ် ဇစ်ကြိုးကို ဆွဲပိတ်ပြီး ထိုအိတ်ကို လက်မှဆွဲကာ အောက်ထပ်သို့ အမြန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

အတူနေ ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန်နှင့် ဘလောက်ဆရာ ကိုတင်အေးတို့ကား အိမ်မှာမရှိကြ။ သူတို့ ဘယ်သွားနေကြပါလိမ့်မည်လဲဟု စိတ်ပူမိသည်။

လမ်းပေါ်တွင် လူအများကား ပြေးလွှားနေကြ၏။ တချို့က တောင်ပြေး၍ တချို့က မြောက်ပြေးသည်။ တချို့က အရှေ့ပြေး၍ တချို့က အနောက်သို့ ပြေးသည်။ များသောအားဖြင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၊ ပြေးလိုက် လုပ်နေကြ၏။

အခုနေ ဒေါ်လုံးတင်တို့ မိသားတစ်စုလည်း ဒီလို ပြေးနေကြမှာပဲဟု အောက်မေ့မိ၏။

ကျွန်တော်ကား မပြေးပါ။ လမ်းဘေးတွင် အတော်ကလေးနက်သော မြူနီစီပယ် ရေမြောင်းများ ရှိ၏။ ရေတော့မရှိ၊ ခန်းခြောက်နေသည်။ ရေမြောင်းဘေးမှာရပ်ပြီး ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ လျှပ်စစ်လက်သလို လေယာဉ်ပျံတွေမှ မီးပွင့်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ မိုးကြိုးပစ်သလို အသံများကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြုန်းခနဲ မြောင်းထဲခုန်ချလိုက်၏။ ကျွန်တော့်လို

မြောင်းထဲခုန်ချသူကား နည်းလှ၏။ ပြေးကြသူသာ များ၏။ ကလေးချိုပြေးသူ၊ အဘိုးအို အမယ်အို တို့ကို လက်ဆွဲပြေးသူ၊ ထောင့်ထောင့်နှင့် ပြေးသူ၊ အားရှိပါးရှိပြေးသူ စုံနေ၏။ လန်ချားကုလား များသည် လန်ချားကိုယ်စီဆွဲပြီး အတင်းစိုင်းနေ၏။ မော်တော်ကားများလည်း အမြန် မောင်းပြေး နေ၏။

ဗုံးကြဲသံများ အနည်းငယ်စဲပြီး လေယာဉ်ပျံများ ဝေးသွားပြီထင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မြောင်း ပေါ်သို့ တက်ပြန်၏။ မြောင်းဘေးမှာရပ်ပြီး ကောင်းကင်သို့ ကြည့်ပြန်၏။ ကျွန်တော်ကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩမိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဟုမသိ။ ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း လုံးဝမဖြစ်။ ဗုံးထိမှန်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်။ အေးအေးလူလူပင် ပွဲကောင်းကြည့်သလို ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေ၏။ လေယာဉ်ပျံအုပ်များ ပျံသန်းနေသည်။ ဗြိန်းခနဲ မိုးကြိုးပစ်သလို ပစ်သံခတ်သံ ကြားရသည်။ ကောင်းကင်မှာ မီးခိုးလုံးကြီးတစ်ခု မြင်ရပြီး ထိုမီးခိုးလုံးထဲမှ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်တစ်ခု ကျဆင်းလာလေသည်။ နောက် ဗုံးကြဲသံများ ဆက်ကြားရသဖြင့် မြောင်းထဲ ခုန်ဆင်းပြန်လေသည်။

မြောင်းထဲမှာ ခိုနေစဉ် အခန်းတံခါး မပိတ်ခဲ့ရသည်ကို ပြေးသတိရ၏။ တံခါးသွားပိတ်ချင်သော ဆန္ဒ ဖြစ်လာသေး၏။ သို့သော် အချည်းနှီး မစွန့်စားအပ်။ အတင့်မရဲအပ်ဟု ချက်ချင်း သဘော ပေါက်ပြီး ထိုဆန္ဒကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ပေသည်။ ငါ့အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ မြဲနေရင်လည်း ဝတ်စရာ၊ အသုံးပြုစရာ ဖူဖူလုံလုံ ဒီအိတ်ထဲမှာ ပါလာသားပဲဟု တွေးတောမိပြီး ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ထားမိသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေသေး၏။

ပြေးကြလွှားကြသူတို့၏ စိုးရိမ်တကြီး ဟစ်သံ၊ အော်သံ၊ ငိုကြွေးသံတွေကို ကြားနေရလေသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့အား မပြေးကြနှင့်ဟု တား၏။ ကျွန်တော့်လို မြောင်းထဲလာခိုကြဟု ခေါ်၏။ နားမထောင်သူသာ များလေသည်။ တစ်ယောက်တလေသာ ကျွန်တော့်အနားသို့ လာ၏။

အို ဟုတ်မှဟုတ်ပါမည်လား။ တကယ်ပင် သူတို့သားအမိဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နှင့် မခင်သစ်တို့သည် မောင်ဂိုမာရီလမ်းကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ဘက်ဆီသို့ ပြေး လာသော လူအုပ်ကြားတွင် ပါလာသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကား မခင်သစ်၏လက်ကို ဆွဲလျက်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့သားအမိဆီ အမြန်သွားရင်း-

“ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်ဒေါ် ရှေ့ဆက်မပြေးနဲ့၊ လာ လာ ဒီကိုလာ”

သူတို့သည် အံ့ဩသွားကြ၏။ သူတို့မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် ပျက်နေလေသည်။ ချွေးတွေလည်း ယိုစီးနေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်၊ သစ်သစ်၊ ရှေ့ဆက်မပြေးကြနဲ့။ ပြေးတာက မလွတ်ဘူး၊ လာ မြောင်းထဲလာကြ ”

သူတို့သည် အပြေးရပ်သွားပြီး ကျွန်တော့်အား ကြောင်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်က ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ခေါ်သည်။ သားအမိသည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ မြောင်းထဲဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်နှင့် မခင်သစ်တို့သည် အသက်ရှူမှားလောက်အောင် မောဟိုက်နေကြ၏။ အခါတိုင်း ဆိုလျှင် ဒေါ်ဒေါ်သည် အားလုံးသောသူတို့၏ အားထားစရာ မျက်နှာမူရာနှင့် ဟန်ပန်တို့ကို ဆောင်လေ့ရှိ၏။ ယခုမူ ဒေါ်ဒေါ်ထက် ခိုးကိုးရာမဲ့ဖြစ်သူမရှိဟု ထင်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်အား တစ်ခါမျှ ဤမျှလောက် အားငယ်နေသောအဖြစ်တွင် မတွေ့မြင်ဖူးချေ။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ဒေါ်၏ အားကိုးရာ၊ မှီခိုရာဖြစ်ရန် ကြိုးစားရသည်။ အားငယ်နေရှာသော မခင်သစ်အား ကျွန်တော် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သနားလာလေသည်။

“မြောင်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေကြပါနော်။ ဗုံးဆိုတာ မြေကြီးပေါ် ကျတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကွဲပြီး ဗုံးကွဲအစတွေနဲ့ ဗုံးဆန်တွေဟာ ဘေး လွင့်စဉ်တတ်တာပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်အကာအကွယ်မှ မရှိတဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေသူကို မှန်ဖို့ သိပ်လွယ်ကူတယ်။ မြေကြီးပေါ် အားလျားမှောက်နေရင် သက်သာတယ်၊ ထိမှန်ဖို့ နည်းတယ်။ ကျင်းထဲဝင်နေသူအတွက် ပိုပြီး ထိမှန်ဖို့ နည်းတယ်။ ဗုံးက ခေါင်းပေါ် တိုက်ရိုက်ကျရင်သာ ထိဖို့ရှိတယ်။ ခေါင်းပေါ်ကိုတိုက်ရိုက်ကျဖို့ ဆိုတာလည်း ထိပေါက်တာထက်တောင် ခက်သေးတာပဲ ”

ကျွန်တော်သည် ဗုံးကြဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားဖူးတာတွေ၊ ဖတ်ဖူးတာတွေကို ရုတ်တရက် အမှတ်ရပြီး ပြောပြနေလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် မခင်သစ်တို့သည် ပြောပြသောအချက်များကို သဘောပေါက်ကြဟန် တူသည်။ တစ်စတစ်စ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှုတွေ ပြေသွားဟန်တူသည်။

ဒေါ်ဒေါ်-

“ကံကောင်းထောက်မလို၊ ငါ့တူနဲ့တွေ့ရတယ်ကွယ် ”

မခင်သစ်ကမူ အားတက်လာသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်-

“ဆရာဖေတို့ကော၊ ရွှေရွှေကော ဘယ်မှာလဲ”

ဒေါ်ဒေါ်၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းတို့သည် ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာပြန်၏။

“မင်းတို့ဆရာက ကျောင်းသွားတယ်၊ မရွှေသစ်ကတော့ ဈေးသွားတယ်၊ အင်း ဘုရားသိကြားမလို လွတ်ကြပါစေ”

ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ပျံတို့သည် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွား၏။

မခင်သစ်-

“ဖေဖေတို့ကျောင်းနားမှာတော့ ဗုံးခိုကျင်းရှိတယ် မေမေ၊ ဖေဖေတော့ ဗုံးခိုကျင်းထဲမှာပဲ ခိုနေမှာပဲ၊ ရွှေရွှေအတွက်သာ”

မခင်သစ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကား ဘုရားကိုသာ တပြန်၏။

ဥသြကြားရ၏။ အန္တရယ်ကင်းရှင်းပြီဆိုသော ဥသြနှင့်တူသည်။ တကယ်မူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အန္တရယ်ကင်း ဥသြသံလော၊ ဘာလော တပ်အပ်မပြောနိုင်။ သို့သော် အရဲစွန့်ပြီး မြောင်းပေါ် တက်လိုက်၏။

မခင်သစ်-

“အို ဆရာကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်တက်ရတာလဲ”

ဒေါ်ဒေါ်-

“ဟုတ်သားပဲ ဘာဖြစ်လို့ တက်တာလဲကွယ်”

“ဘေးကင်းပြီလို့ အချက်ပေးတဲ့ ဥသြသံနဲ့တူတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လေယာဉ်ပျံ နီးလာပြန်ရင်လည်း ချက်ချင်း ခုန်ဆင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ခုနင်က ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်နေတာပဲ၊ ခုန်ဆင်းလိုက်၊ တက်ကြည့်လိုက်နဲ့ပဲ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ဒေါ်ဒေါ်နှင့် မခင်သစ်တို့သည် ကျွန်တော့်အား အာဂလူစွမ်းကောင်းကြီးအဖြစ်နှင့် မော့ကြည့် နေကြသည်။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၏။ အရပ်ကိုမျက်နှာ လှည့်ကြည့်၏။ လောယာဉ်ပျံတစ်စင်းမျှ မမြင်ရ။ လူတွေလည်း ရှင်းနေ၏။ ယာဉ်တစ်ခုမျှလည်း သွားလာခြင်းမရှိ။ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် မီးခိုး လုံးကြီးများကို မြင်ရလေသည်။

“ဟာ မီးတွေလောင်နေပြီထင်တယ်”

ဒေါ်ဒေါ်-

“ဘယ်ဘက်ဆီမှာလဲ”

“ဗိုလ်တထောင်ဘက်ဆီက ထင်တာပဲ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဒေါ်-

“ဘုရား ဘုရား ခက်ကုန်ပါပြီ”

စစ်ဘက်မှ ကားတစ်စီး မောင်းသွားလေသည်။ ပြီးတော့ ပုလိပ်မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ပုလိပ် ကားများ။ အတန်ကြာတော့ မီးသတ်ကားများ။

ဥဩသံ ရပ်သွားလေပြီ။

“ကဲ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းသွားပြီ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံတွေ ပြန်သွားကြပါပြီ၊ တက်ကြ ပါတော့”

ဒေါ်ဒေါ်နှင့် မခင်သစ်တို့သည် ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်ပင် တက်လာကြသည်။ မခင်သစ်သည် လက်ကိုင်ပဝါ နှင့် မျက်နှာကို ချွေးသုတ်နေ၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကား အင်္ကျီလက်ဖြင့် ချွေးသုတ်၏။ သူတို့သည် မြောင်းနံ့ဘေးတွင် အတန်ကြာရပ်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်၍ ကြည့်နေကြလေ၏။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသောအခါ လူများ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အချို့ကား အထုပ်အပိုးကို ရွက်၍၊ အချို့မှာ ထမ်း၍ သွားကြသည်။ လန်ချားကုလားအချို့သည် သူတို့အထုပ်နှင့် အိုးခွက်များကို တင်၍ သွားနေကြသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်-

“ကဲ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်ပြန်ဦးမယ်”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်လေ”

ကျွန်တော်သည် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ထားခဲ့သည်။ တံခါးကို သေခတ်ပိတ်ထားခဲ့ပြီး ဒေါ်ဒေါ်တို့အား လိုက်ပို့လေသည်။ အိမ်ရှေ့ထွက်မျှော်နေသော ဒေါ်ရွှေသစ်ကို တွေ့ရလေသည်။ မသေလို တွေ့ကြသည်။ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ မေးကြ၏။ ဒေါ်ရွှေသစ်သည် မခင်သစ်အား ဖက်ထားသည်။ သူတို့သည် မခင်သစ်၏အဖေ ဦးရွှေဖေကို စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် စောင့်မျှော်နေကြပြန်၏။ ကျွန်တော်က စေတနာတွေပိုလာကာ-

“ကျွန်တော်သွားရှာပေးမယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က ပြုံးနေ၏။ ဒေါ်ရွှေသစ်ကမူ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်-

“နေပါစေ မောင်တင်ထွန်းရယ်၊ ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ ဘေးကင်းပြီဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်ကို ချက်ချင်း ပြန်လာရမှာပေါ့။ သူ့မယား၊ သူ့နှမ၊ သူ့သမီးအတွက် သူ စိုးရိမ်တတ်ရမှာပေါ့ မင်း ပုဖို့မလိုပါဘူး”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် သို့ကလို ကျွန်တော့်အား ဘုကျကျပြောသည်မှာ သူ့နဂိုမလေ့ကြောင့်သာမက မခင်သစ်အပေါ်တွင် ကျွန်တော်က သစ္စာမဲ့ခဲ့သည်ကို ရှုတ်ချကန့်ကွက်လိုသောကြောင့် တမင်ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နှင့် မခင်သစ်တို့ကား ကျွန်တော့်အား အားတုံ့အားနာနှင့် ကြည့်ပြီးနေကြသည်။ ၎င်းပြင် သူတို့အား ကူညီခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာဖေအား ရှာပေးမည်ဟု ဆိုခြင်းကိုလည်းကောင်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေကြဟန်တူလေသည်။ သူတို့သားအမိသည် အိမ်ထဲ မဝင်ကြသေးဘဲ မယောင်မလည်နှင့် ရပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့အနီးမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေလေသည်။ ဒေါ်ရွှေသစ်သည် ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အတွင်းသဘောကို ဖုံးဖိထားတတ်သူ မဟုတ်သည့်အားလျော်စွာ

မျက်စောင်းထိုးလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၊ ဆောင့်လိုက်အောင့်လိုက် လုပ်နေလေသည်။ အတန်ကြာတော့-

“ဟဲ့ မိရွှေသစ်၊ လာ အိမ်ထဲကို၊ ဟေ့ မောင်တင်ထွန်း၊ မင်းလည်း သွားချင်ရာသွားပေတော့၊ ကိုရွှေဖေကိုတော့ သွားရှာမနေနဲ့တော့”

မခင်သစ်ကား ဒေါ်ရွှေသစ်နောက်သို့ ကြောက်ကြောက်နှင့် လိုက်ပါသွားသေလည်။ ကျွန်တော်သည် ရှက်ရှက်နှင့် မယောင်မလည်ဖြစ်ပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကား အားတုံ့အားနာနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ တောင်းပန်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်ကား ဒေါ်ရွှေသစ်အား စိတ်မဆိုးပါ။ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဤလိုပြုမူခြင်းမျိုးနှင့် ထိုက်သောသူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖြစ်မိ၏။ မခင်သစ်အား လက်လွတ်ရလေပြီတကား ဟူ၍လည်း သတိရလာပြန်ပေရာ ဘယ်တုံးက မျှနှင့်မတူအောင် နှမြောနေမိလေသည်။ အစားမထိုးနိုင်သော ဆုံးရှုံးခြင်းဟုလည်း ထင်လိုက်ပေသည်။

နေက အတော်ပင်ပူနေသည်။ နေပူကျကျတွင် လူများသည် ရွှေ့ပြောင်းနေကြ၏။ တစ်ဖက်သို့ ဦးတည်ကာ ညီညာစွာ ရွှေ့ပြောင်းနေကြသည် မဟုတ်။ အချို့က အရှေ့၊ အခြားအချို့က အနောက်၊ သည့်ပြင် အချို့က တောင်၊ ကျန်တချို့က မြောက်၊ ရောက်တတ်ရာရာ ရွှေ့ပြောင်းနေကြသည်။ ကုလား၊ ဗမာ၊ တရုတ်၊ ကပြား လူမျိုးစုံ ရွှေ့ပြောင်းနေကြသည်။ အချို့ကား အထုပ်ကို ခေါင်းမှာရွက်လျက်၊ အချို့မှာ ထမ်းလျက်၊ အချို့အချို့မှာ ယူနိုင်သမျှသာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတို့ကို ယာဉ်အမျိုးမျိုး၌ တင်ဆောင်ကာ ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။ လန်ချား၊ မြင်းလှည်း၊ စက်ဘီး၊ ချယ်ဂါရီ၊ ထရပ်ကား၊ ဘတ်စ်ကား၊ ဆလွန်းကား။

ကျွန်တော်သည် လူအချို့နှင့်အတူတူ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးဘက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ လူအများသည် ရထားဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းရန် စုဝေးလာကြသည်။ သို့သော် မီးရထားအလုပ်သမားများကို မတွေ့မြင်ရ။ ဘူတာရုံအလုပ်သမားများသည် အလုပ်မှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ တာဝန်ကျနေရာများမှာ မနေနိုင်။

ကျွန်တော်သည် ခုံးတံတားကြီးကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဟိုဘက်ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ဗုံးထိပြီး သေနေသော အလောင်းများကို တွေ့ရတော့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဤမြင်ကွင်းကား စစ်ကြီး၏ ပထမဆုံးတွေ့မြင်ရသော သွေးစွန်းနေသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပေတည်း။ ဟောဟိုဘက်မှာ

အားလျားမှောက်ကြီး သေနေသည်။ ခေါင်းပြတ်ကြီးနှင့်။ ဝင်းထရံအုတ်တိုင်မှာ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ လူတစ်ယောက် မှီထိုင်လျက်သေနေသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်၊ ရင်ဘတ်မှာ သွေးကွက်ကြီး နှင့်။ သည်ဘက်က အလောင်းမှာကား ဒူးတုပ်ရင်း လဲကျကာ သေဆုံးသွားသော ကုလားမကြီး ဖြစ်သည်။ အလောင်းတွေ အလောင်းတွေ။

ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ မူးလာသည်။ မျက်စိတွေက ဝေလာသည်။ စိတ်မကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်တော်သည် အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ နေပူလို့ ပူရမှန်းမသိ။ လမ်းပေါ်က လူတိုင်းလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆူးလေတံတားကြီးကို ဖြတ်ခဲ့လေသည်။ ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားများကား လုံးဝရပ်စဲသွား၏။ ဆိုင်တွေအားလုံး ပိတ်ထားသည်။ မဂိုလမ်းသွားဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ မမြမှီတို့တိုက် ဗုံးများထိလို့ပြုလေပြီလား။ မမြမှီကော ဘယ်လို နေပါလိမ့်။ လွတ်မှ လွတ်ပါလေစ။ ဗုံးများ ထိရင်ကော။

သို့ကလို့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေကြောင့် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်မှုတွေ ပေါ်လာစေလင့်ကစား မမြမှီထံသို့ကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မသွားတော့ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။ မမြမှီကား အနားကပ်မိလျှင် ရုန်းထွက်မရသော ပိုက်ကွန်ကြီးနှင့် တူသည်။ အားနာလို့ သွားသွား၊ သနားလို့ ကူညီချင်လို့ သွားသွား၊ သွားချင်လို့သက်သက် သွားသွား သူ့အနားသွားမိလျှင် ကျွန်တော့်ဘဝ သည် နစ်မွန်းတော့မည်ဟု ထင်လိုက်သေးသည်။ ရက်စက်ရာ မကျပေဘူးလား၊ လူစိတ်ကင်းရာ မကျပေဘူးလား၊ စစ်ဘေးဒုက္ခ ကျရောက်နေချိန် မမြမှီတစ်ယောက်တည်း ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်မနေ ပေဘူးလား။ ကိုယ့်စိတ်နိုင်ရင် ပြီးတာပဲ၊ တာဝန်အတိုင်း ကူညီလိုက်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှင်းရှင်းနေလိုက်။ စိတ်ထဲမှသာ သို့ကလို့ တွေဝေနေသည်။ ခြေထောက်ကမူ မောင်ဂိုမာရီလမ်း အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့သာ လျှောက်လာခဲ့ပေသည်။ ထို့နောက် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းတစ်လျှောက် နှင့် ဖရေဇာလမ်းတစ်လျှောက်ကို ကြည့်သည်။ ဗုံးအချက်များစွာ ထိသော နေရာပေတည်း။

ကျွန်တော့်လိုပင် လျှောက်ကြည့်နေကြသော လူငယ်တွေ အတော်များနေလေပြီ။

ဖရေဇာလမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းထောင့် လေးထပ်တိုက်ကြီး အောက်ဆုံးထပ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကုလားအများဆုံး ဗုံးထိသည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အလောင်းတွေကို ဘယ်သူမျှ မရွှေ့သေး။ တုံးလုံးပက်လက် သေနေ ကြသည်မှာ မြင်မကောင်း။ မတော်တာတွေ ပေါ်နေ၍ ဖုံးဖိသူမရှိ။

လူတစ်ယောက်သည် လှေကားပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး သေနေသည်။ သစ်ပင်ခွကြားတစ်ခုတွင် အလောင်းတစ်လောင်းသည် ခွစီးလျက်သား နေသည်။ မည်ကဲ့သို့ရောက်သွားသည်ကို ခန့်မှန်း၍ ပင် မရချေ။ ခေါင်းပြတ်သော အလောင်း၊ လက်ပြတ်သော အလောင်း၊ ခြေပြတ်သော အလောင်း၊ အလောင်းတွေ အလောင်းတွေ။ မရနိုင်ဟု ထင်မိတော့၏။

မြင်းတစ်ကောင်သည် ခြေလေးဖက်ခူးထောက်လျက် ခေါင်းရှေ့စိုက်ကာ သေနေလေသည်။ ဘာ ဒဏ်ရာမျှ မရှိ။ လိုက်ကြည့်နေသူတစ်ဦးက ဗုံးစက်ကွင်းမိ၍ သေသွားဟန်ရှိသည်ဟု ထင်ကြေး ပေး၏။ တစ်ယောက်ကမူ ဗုံးကွဲသောအရှိန်ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပြီး အသည်းနှလုံးကြွေကာ သေသည်ဟု ယူဆလေသည်။ ဤမြင်းသေသလို ဒဏ်ရာမပေါ်ဘဲ သေနေသော လူသေအလောင်း တွေကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။

ကျွန်တော့်မှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤမျှသေကျေပျက်စီးသည်ကို တစ်ခါမျှ မကြုံတွေ့ဖူးသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထနေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဖိုလိုက်နေသည်။ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သုံးသပ်ကြည့်မိ၏။ သူတို့လို သေရမှာ ကြောက်နေလို့လား။ ကျွန်တော် မကြောက်ပါ။ စောစောက ကြောက်လို့ ပြေးလွှားသူတွေသာ သူတို့လို သေကုန်ကြသည်။ ဘုတာရုံနားမှာ သေနေသူတွေသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးကြသူတွေ၊ ကျွန်တော်က မကြောက်ကြနှင့် မပြေးကြနှင့်ဟု ပြောလိုက်သူတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အသေကောင် တို့က တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ခြောက်မည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မကြောက်။ ကျွန်တော်ကား တစ္ဆေကို ယုံသူမဟုတ်။ သနားကြင်နာစိတ်တွေ ယိုဖိတ်နေပြီး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထနေလေသလား၊ ရင်ဖိုနေလေသလား။ သည်လိုလည်း ဟုတ်မည်မထင်။ သေသူတွေကို သနားတော့ သနား၏။ သို့သော် စစ်ဖြစ်လျှင် ဗုံးကြဲမည်။ ဗုံးကြဲလျှင် လူတွေထိမှန်ပြီး သေမည်။ ဤကား သဘာဝ တည်းသာဟူ၍ အေးစက်တည်ငြိမ်စွာ သေခြင်းကို လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် သနားခြင်းဖြင့် ရင်တွင်းမှာ ဖိုလိုက်ဖို့ အကြောင်းမရှိပါ။

ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်း၊ ရင်ဖိုခြင်း စသည်တို့မှာ ကြောက်စိတ်၊ သနားစိတ် စသောစိတ်များ နှင့် ဆိုင်ဟန်မရှိ။ ဤလိုဟာတွေဖြစ်ပြီး ဤလိုဟာတွေကို မြင်လျှင် ဤလိုပင် ကြက်သီးထမည်၊ ရင်ဖိုမည်၊ ခေါင်းနောက်မည်။ ရဟန်းတော်များပင်လျှင် ဤလိုဟာတွေမြင်လျှင် ဤလိုပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပေသည်။

တစ်စတစ်စ လိုက်ကြည့်သူတွေ များလာသည်။ တချို့က ပန်းဆိုးတန်းနှင့် ဒါလဟိုဇီ (မဟာ ဗန္ဓုလ) လမ်းထောင့် ကြေးနန်းရုံးကြီးတွင်လည်း ဗုံးကျသည်ဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာသို့ သွားလေသည်။ သွားရင်း သေခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း စသည်များကို ဆင်ခြင်နေမိပြန်

လေသည်။ အနိစ္စ၊ မမြဲသော အရာတွေပါတကား ဤအရာတွေ ဤဖြစ်ပျက်ရပ်တွေနှင့် ဤလောကမှာ ဒုက္ခပါတကား။ ဪ ဘယ်ဟာကို ဆုပ်ဖမ်း၍ မှတ်မှတ်၊ ဘယ်မှာရှာရှာ သူတို့ထဲမှာ ရှာရှာ၊ ကိုယ့်ထဲမှာရှာရှာ နတ္တဆိုတာ မတွေ့နိုင်ပါကလား။ အားလုံး အနတ္တသာလျှင် အနှစ်ဖြစ်ချေသည်တကား။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩနေသည်။ ငါဘာ့ကြောင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးတွေ ထင်မြင်နေပါလိမ့်။ ငါဘာ့ကြောင့် အဘိဓမ္မာ ဆန်ပါလိမ့်။

ရှိတ်စပီးယားက ဆိုသည်မဟုတ်ပါလား။ မြေမှုန့်မှလာသောလူသည် မြေမှုန့်သို့ ပြန်သွားသည်။ လူတွေသေခြင်းကို ထင်ဟပ်နေသော ကျွန်တော့်ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ကောလိပ်ကျောင်းတုန်းက သင်ခဲဖူးသော ထိုစာကြောင်းကလေးသည် ဝင်လာလေသည်။

ကြေးနန်းရုံးကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူတွေအများကြီး အုံကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဗုံးကျထားပြီး ရေပိုက်များပေါက်ကာ ရေလုံးကြီးများ ပန်းထွက်နေလေသည်။ လူစုထဲတွင် အရေးတော်ပုံ မြေအောက်စခန်းမှာ မနေ့က တွေ့ခဲ့သော လူများကို တွေ့ရသည်။ သခင်ချစ်၊ ပျဉ်းမနားသခင်မြနှင့် သခင်တင်ထွန်းတို့ ဖြစ်သည်။ သခင်ချစ်ကား မျက်မှန်ဖြုတ်ထား၏။ မျက်မှန်ဖြုတ်ထားရှိဖြင့် ရုပ်ဖျက်ပြီး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သခင်တင်ထွန်းမှာကား မျက်မှန်မည်းကြီး တပ်ထားသည်။ သခင်မြကား လုံးဝရုပ်မဖျက်။ အမှန်မှာကား ဤအခါမျိုး၌ ရုပ်ဖျက်ဖို့ မလိုတော့ပါ။ စုံထောက်သည် သူ့ဝတ္တရား သူမလုပ်နိုင်။ စုံထောက်က ထောက်သော်လည်း ဖမ်းမည့်သူမရှိ။ ကျွန်တော်ကား သူတို့ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာသည်။ ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်ပုံတပ်သားတွေ ဘေးမသိရန်မခ ရှိကြသည်။ သို့သော် သူတို့နှင့် သိကျွမ်းသည်ကို ဘေးလူတွေ မသိစေချင်သဖြင့် သူတို့အား နှုတ်မဆက်ခဲ့ပေ။

ကမာရွတ်ကမိတ်ဆွေတွေ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းကြပါလေလား။ ကမာရွတ်မှာ ဗုံးကြဲဦးတော့၊ မကြာမီက ဆွေးနွေးခြင်းကြောင့် ဗုံးခိုဗုံးရှောင် တတ်လောက်ကြပေမည်။

မမြင့်ဦးတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေရှာပါလိမ့်။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေသည် တက္ကသိုလ်ကိုတော့ ဗုံးကြဲမည်မထင်။ မမြင့်ဦးအား ဗုံးက အန္တရာယ်ပေးမည်မထင်။ သို့သော် အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေလဲကာ ဖျားနာနေသော မမြင့်ဦးသည် လေယာဉ်ပျံသံ၊ ဗုံးသံတွေကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ရှာပေလိမ့်မည်။ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ရှာပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အား ပိုမို၍ တမ်းတရှာပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများသည် မမြင့်ဦးထံသို့ ဦးတည်နေကြလေ၏။

မမြင့်ဦး။ တီဘီရောဂါနှင့် စစ်တိုက်နေသော မမြင့်ဦး။ ကျွန်တော့်အား သူမ၏ အသက်တည်နေ မှီခိုအားထားရာအဖြစ်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်တွယ်တာလျက် သေမင်းကို အကျောက်အကန် ခုခံနေရှာသော မမြင့်ဦး။ ကျွန်တော့ပတ်ဝန်းကျင်ကား သေမင်းကို အရှုံးပေးရသော လူသေကောင်တို့၏မြင်ကွင်း၊ ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို စွန့်ပစ်လျက် သေမင်းကို အရှုံးမပေးသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည့် မမြင့်ဦး၏ အိပ်ရာဘေးသို့ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း လှမ်းလာခဲ့သည်။

လူသေကောင် ရွှေ့မည့်သူလည်းမရှိ၊ မြုပ်မည့်သူလည်းမရှိ၊ အပျက်အစီးတွေ ဖယ်ရှားမည့်သူ လည်းမရှိ၊ မီးလောင်နေသည်ကို သတ်မည့်သူလည်း မရှိ၊ ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားလည်း မရှိ၊ မြင်းလှည်းလည်း မပြေး၊ လန်ချားလည်း မဆွဲ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား တက္ကသိုလ်ကို ဘယ်သို့ ဘယ်လို သွားမည်ဟု စဉ်းစားမနေ။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများသည် နောက်မတုံ့။ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများသည် မမြင့်ဦးထံသို့သာ ဦးတည်နေကြလေသည်။

တက္ကသိုလ်ဘက်မှာ ဗုံးတစ်လုံးမျှ မကျ။

အပျက်အစီး လုံးဝမရှိ၊ မီးလောင်ကျွမ်းခြင်းကိုလည်း မတွေ့ရ။ အခါတိုင်းလိုပင် သာယာ စိုပြည်သည်။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို တွေ့မြင်ရသောအခါ များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရသွား လေသည်။ ရန်ကုန်ထဲမှာ မြင်ခဲ့ရသော ရှုခင်းများနှင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေရှုခင်း ခြားနားပုံသည် မီးတုတ်ကိုင်ထားသော ဘီလူးနှင့် ရေချမ်းအိုးကိုင်ထားသော အမျိုးသမီးတို့၏ ခြားနားပုံနှင့် တူနေ လေသည်။ ကံ့ကော်ပင်များကား စိမ်းလန်းမြဲ စိမ်းလန်းနေသည်။ သစ်တိုပင်ကြီးများ၊ ပိန္နဲ၊ သရက်၊ မရန်းနှင့် တညင်းပင်ကြီးများကား ခါတိုင်းလိုပင် တည်ငြိမ်စွာ ထီးမိုးနေကြသည်။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် မြို့ထဲမှာ ဗုံးကြဲထားသော လှိုင်းဂယက်များမှ ကင်းရှင်းသည်မဟုတ်ချေ။ ဟိုနားသည်နားမှာ မြို့ထဲမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော သူများကို တွေ့ရ၏။ ဝန်စည်စလယ်များ အပြည့် တင်ထားသော ကားများ၊ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေ တင်ထားသော ချယ်ဂါရီများ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာ၊ ဖျာလိပ်နှင့် ထမင်းအိုးဟင်းအိုးများ တင်ထားသော လန်ချားများ စသည်တို့ကို ဟိုအိမ်သည်အိမ် ဟိုသစ်ပင်သည်သစ်ပင် အရိပ်များအောက်တွင် ထိုးဆိုက်ထားကြလေသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးကို ဒီဇင်ဘာလ ၈ရက်နေ့ စစ်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ပိတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသားများကိုကား မတွေ့ရတော့ပြီ။

မမြင့်ဦးနေထိုင်ရာ ဂေဟာလေးကား ခါတိုင်းလိုပင် အေးရိပ်သာကလေးဖြစ်၏။ ရေလောင်း ထားခြင်း မရှိသော်လည်း ပန်းပင်ကလေးများမှာ လန်းရွှင်စွာသာ ရှိနေကြ၏။ ရောင်စုံပွင့်တွေ လည်း ဝေနေလေသည်။

ခါတိုင်းလိုပင် ပိတ်ထားသော အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ခေါက်လိုက်ရ၏။ ခါတိုင်းလိုပင် ‘အေးခင်’ ဆိုသော အစေခံမကလေးသည် ပြေးလာပြီး တံခါးဖွင့်လေသည်။

အေးခင်ကား ကျွန်တော့်အား ကောင်းစွာသိနေပြီဖြစ်၍ “ဘာကိစ္စပါလဲရှင်” ဟု မမေးတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က အခန်းတွင်းမှာ ရှိနေမည်ဖြစ်သော မမြင့်ဦးအား အသံပေးလိုက်သည့် အနေနှင့်-

“မမြင့်ဦးရှိရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။ အေးခင်က ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်သည်။ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ အခန်းတွင်းက မမြင့်ဦးထံမှလည်း ဘာသံမျှ မလာ။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အသံကို အမြဲတမ်း နားစွင့်နေဟန်တူသော မမြင့်ဦးသည် “ကိုတင်ထွန်းလား၊ ဝင်ခဲလေ” ဟု ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ ယခု ဤသို့သော ကြိုဆိုဖိတ်ခေါ်သံ မပေါ်လာပေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ အေးခင်၊ မမြင့်ဦး နေကောင်းရဲ့လား”

အေးခင်သည် စိတ်မချမ်းသာသော ခွေးကလေး ကြည့်သလို မျက်စိသငယ်နှင့်သာ ကြည့်နေလေ သည်။ ကျွန်တော့်ရင် ခုန်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာပြီး အိမ်ထဲမှာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဧည့်ခန်း၏ခေါင်းရင်းဘက် စင်္ကြန်တွင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ မတ်မတ်ထိုင်နေသော လူကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သျှောင်ကြီးဗွေနှင့် လူကြီး။ သူသည် ဖျင်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ချည်လုံချည်ကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မြင်ဖူး၏။ ရုတ်တရက်သော် ဘယ်တုန်းက မြင်ဖူးသည်ဟု မမှတ်မိ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်အား မြင်ဖူးတွေ့ဖူးဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ မှတ်မိပါပြီ။ သူကား မမြင့်ဦး၏ဦးလေး ဖြစ်လေသည်။ ၁၃၀၀ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံအတွင်းက မြို့မကျောင်းမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အစာငတ်ခံနေကြစဉ် မမြင့်ဦးအား နေရပ်ဌာနီသို့ ပြန်ခေါ်သွားသော လူကြီးပေတည်း။

“ဦးလေး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေသလဲ”

သူက ထိုင်ရာမှ ထရင်း-

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“မနေ့ကပါပဲ တူမောင်ရာ”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ အလည်ပဲလား”

“ကိုကြီးက သူ့သမီးခေါ်ခဲရမယ်ဆိုလို့ လာခဲတာပဲ”

“ကြုံရပလေတယ် ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးရောက်တုန်း ဗုံးကြဲတာနဲ့ ဆုံနေတယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ မမြင့်ဦး နေကောင်းရဲ့လား”

ဦးလေး၏မျက်နှာ အိုသွားသည်။

“ဝင်ကြည့်လေကွယ်၊ တို့လည်း မင်းကို မျှော်နေကြတာပါပဲ။ မမြင့်ဦးကတော့ မနေ့ညကပဲ မင်းလာလိမ့်မယ် ထင်နေတာပဲ”

ဦးလေးသည် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး နေရစ်ခဲသည်။ ကျွန်တော်က အခန်းတွင်းသို့ ဝင် သွား၏။

မနေ့ညကပင် မျှော်နေသော်လည်း မပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်အား မမြင့်ဦး စိတ်ကောက်နေပြီ လော သို့ကြောင့်သာ စောစောက ကျွန်တော်၏အသံပေးပါလျက် မတုံ့ပြန်ဘဲနေခြင်းပင် ဖြစ်လေ သလော။

မမြင့်ဦးအား မြင်လိုက်ရုံဖြင့်ပင် ကျွန်တော့်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ ပက်လက်ကလေးနေပုံမှာ အိပ်နေသည်နှင့် မတူ၊ မြောနေသည်နှင့် တူသည်။ မမြင့်ဦး၏ မျက်နှာ မှာ ဝါပြီးဖျော့နေသည်။ နားထင်က ကျ၊ မျက်တွင်းက ဟောက်။

အသက်မှ ရှူသေးရဲ့လား။ သေသေချာချာစိုက်ကြည့်တော့မှ အားနည်းစွာ အသက်ရှူနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်က မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေစဉ် မမြင့်ဦးသည် မှိန်းထားသော မျက်လုံး ကလေးများကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ မျက်လုံးကြီးများကား ခါတိုင်းလိုပင် ဝိုင်းစက်လျက်ရှိပါ၏။ သို့သော် ခါတိုင်းလို မကြည်လင်တော့ချေ။ သည့်ထက်ပိုဆိုးသည်မှာ ခါတိုင်း ကျွန်တော့်အား ညှို့လှေရှိသော ထိုမျက်လုံးများသည် ယခုအခါ ကျွန်တော့်အား သိပ်မသိတော့သလို ကြောင်နေ ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရင်ဆို့လာသည်။ လေသံဖြင့်-

“မမြင့်ဦး”

သူမသည် အားယူပြီး ကြည့်နေသည်။

တိုးတိုးသက်သာဖြင့်-

“မမြင့်ဦး ဘယ့်နှယ်နေသလဲ ဟင်”

သူမသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ခေါင်းကို အနည်းငယ်ရွှေ့လျက် လက်ဟန်ဖြင့် အထိုင်ခိုင်းသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခုတင်အနီးသို့ ဆွဲယူပြီး ထိုင်သည်။

ကျွန်တော်က သူမ၏နဖူးကို လက်ဖြင့်စမ်းသည်။ သူမ၏လက်ကို ယုယစွာကိုင်ပြီး သွေးတိုးလည်း စမ်းသည်။ မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော်၏ ယုယစွာ စမ်းသပ်ခြင်းကို ကျေနပ်စွာ ခံနေသည်။ အပူဒီဂရီ ဘယ်မျှရှိသည်၊ သွေး ဘယ်မျှတိုးနေသည်ကို ဆရာဝန်လို တပ်အပ်မသိသော်လည်း အဖျား အပြင်းတက်နေပြီကိုကား ကျွန်တော်သိ၏။

ကျွန်တော်က ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံဖြင့်-

“အေးခင် ဒီခဏလာဦး”

ကောင်မကလေးမှာ ပြုန်းခနဲဆို ရောက်လာပြီး လက်ပိုက်၍ရပ်နေသည်။

“ဒီနေ့ ဆရာဝန်လာသေးသလား”

“မလာဘူးရှင်”

“အေးလေ ဘယ်လာလိမ့်မှာလဲ၊ ဗုံးကြဲတော့ ဆရာဝန်လည်း လန့်ပြေးနေမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ညနေ ဆေးကော တိုက်ပြီးပလား”

“ဆရာမက ဒီနေ့ ဆေးလည်းမသောက်ဘူး၊ ဘာမှလည်းမစားဘူး ဆရာရဲ့”

“အို ဘာ့ကြောင့်လဲ”

မမြင့်ဦးသည် ဘာမျှမပြော၊ ပြူးကြောင်သော မျက်စိဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်လိုက်၊ အေးခင်အား ကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။

အေးခင်သည် လက်ပိုက်လျက်သားပင် ကျောင်းသူကလေးဖြေသလို ဖြေနေ၏။

“မနက်က ဆရာရဲ့၊ ဆရာမဟာ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး နွားနို့သောက်မယ်လို့ လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မက နွားနို့ပန်းကန် ယူလာတယ်။ ဗြုန်းဆို လေယာဉ်ပျံသံတွေ ကြားရတာပဲ။ ပြီးတော့ မိုးကြိုးပစ်သလိုပဲ၊ နောက်ခဏကြာတော့ ဗုန်းဒိုင်းနဲ့ ဆူနေတာပဲ။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေကလည်း ဗုံးကြဲနေပြီဟေ့လို့ အော်ပြီး ပြေးကြတာပဲ။ ဆရာမလည်း ဗြုန်းဆို ကုလားထိုင်က ထပြီး ပြေးတာပဲ။ ကျွန်မလည်း ဆရာမနောက် လိုက်ပြေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဝေးကြီး မပြေးနိုင်ဘူး၊ ဆရာမလေ ချောင်းတွေဆိုးလာပြီး လမ်းထိပ်က ငှက်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်နေရတာပဲ။ သွေးတွေလည်းအန်တယ် ဆရာရဲ့၊ နောက်ပြီး ဦးလေးကြီးလည်း လိုက်လာတယ်”

အေးခင်က ပြောနေစဉ် ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးအား ကြင်နာစွာ ကြည့်ပြီး-

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မြင့်ရယ်”

အေးခင်-

“အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း သွေးတွေအန်သေးတယ် ဆရာရဲ့”

“ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘာဆေးမှ မတိုက်ရသေးဘူး၊ ဘာမှလည်း မကျွေးရသေးဘူး၊ ဟုတ်လား အေးခင်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ကဲ သွား၊ ရေနွေးကျိုလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

အေးခင်ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဆေးပုလင်းများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ အားတိုးဆေးပုလင်းကို ယူခဲ့ပြီး-

“ဆေးသောက်လိုက်ဦးနော် မြင့်”

မမြင့်ဦးသည် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူမအား ထူမပေးပြီး ဆေးတစ်ခွက် တိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျောနောက်မှာ ခေါင်းအုံးများ ခုပေးပြီး မှီ၍ ထိုင်စေ လေသည်။

“မြင့်ရဲ့ ဗုံးဆိုတာ အရမ်းမကြောက်ရဘူး။ လမ်းပေါ်လျှောက်ပြေးတာထက် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပုန်း တာက ကောင်းသေးတယ် သိလား။ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတို့လို နေရာတွေကို ဗုံးကြဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မီးရထားတို့၊ သင်္ဘောဆိပ်တို့၊ စက်ရုံတို့၊ စစ်အဆောက်အအုံတို့ကိုသာ ဗုံးကြဲ တာပါ မြင့်ရယ်။ ခု ဘယ့်နယ်နေသေးသလဲ”

မမြင့်ဦးက ခြောက်ကပ်သော လေသံတိုးတိုးဖြင့်-

“မနက်ကလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး မနက်ကဖြင့်လေ...”

ရှေ့မဆက်ဘဲ ငေးနေသည်။

“မနက်က ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ စိုလာသည်။

“မနက်ဖြင့် သေတော့မှာပဲလို့ ထင်တာပဲ”

“အို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထင်ရတာလဲ မြင့်ရယ်၊ အမြဲတမ်း အားတင်းထားမှပေါ့”

မမြင့်ဦးက ရေတောင်းသဖြင့် ရေတိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးအား မနက်ဗုံးကြဲပုံအကြောင်းများ ပြောပြချင်သည်။ မြို့ထဲမှာ လူတွေ သေပုံ၊ အဆောက်အအုံတွေ ပျက်စီးပုံ၊ မီးတွေ လောင်ပုံ၊ လူတွေ ပြေးကြပုံ၊ ဒါတွေကို ပြောပြချင်၏။ သို့သော် ဤလူမမာမျိုးကို စိတ်မချမ်းသာစရာသတင်းတွေ မပြောအပ်ဟု သဘော ရပြီး အခြားစကားကို စဉ်းစားပြန်လေသည်။ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ ပြောရ မကောင်းပေဘူးလား။ နိုင်ငံရေးစကားသည် လူကောင်းကိုပင်လျှင် မောစေမည်ဖြစ်ရာ မမြင့်ဦးအားဆိုလျှင် အမောဆို စေမည် ထင်သည်။ ဘေးဥပဒ်အကင်းဆုံးသော စကားကို ရှာရ၏။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“မြင့် ဒီနေ့ ဘာမှမစားသေးဘူးနော်”

“မစားချင်ဘူး”

“တစ်ခုခု စားမှပေါ့၊ အစားများများစားနိုင်မှ ဒီရောဂါကို ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ အဖတ်မစားချင်တောင် ဟောလစ်သောက်ပါလား မြင့်ရယ်”

မမြင့်ဦးက ပြုံးပြသည်။ အခုမှပဲ အပြုံးကလေးကို မြင်ရတော့သည်။ သို့သော် ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများ ဝင်းလက်ပြီး ပါးချိုင့်ကြီးများ ပေါ်သာသည့်တိုင်အောင် ပြုံးလေ့ရှိသော အပြုံးကား မဟုတ်တော့ပေ။ ပြုံးရောင်ကလေးသာ ပြနိုင်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် အေးခင်ရေခွေးကျိုနေရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။ လေမီးဖိုက တရူးရူး မြည်နေ၏။ ရေခွေးကျက်သောအခါ ကိုယ်တိုင်ပင် ဟောလစ်ဖျော်ပြီး မမြင့်ဦးထံသို့ ယူလာခဲ့လေသည်။

မမြင့်ဦးကား ကျောမှီထားသော ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ဇက်ကျိုးခွေကျနေလေသည်။ မြင်ရပုံ မသက်သာလှချေ။ ကျွန်တော်က ထူပေးရပြန်ပါ၏။ ထို့နောက် ဟောလစ်ကို ပန်းကန်ပြားမှ ထည့်ကာ ထည့်ကာ တိုက်ရ၏။

အတန်ကြာတော့ မမြင့်ဦး၏နဖူးမှာ ချွေးကလေးများ စို့လာရာ ကျွန်တော်က လက်ကိုင်ပဝါနုနုကလေးနှင့် သုတ်ပေးလေသည်။ ထိုအခါ မမြင့်ဦးသည် ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ မျက်နှာသည် အနည်းငယ် လန်းဆတ်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် ထိုအပြုံးနှင့် ထိုမျှသော လန်းဆတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော် အားမတက်ပါ။ ၎င်းတို့သည် ရေနစ်နေရာမှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပေါ်လာခြင်းနှင့်သာ တူသည်။ ကျွန်တော့် အထင်အားဖြင့် မမြင့်ဦးသည် ဆယ်လို့မရနိုင်အောင် နှစ်နေပြီ။

မမြင့်ဦးက အားယူပြီး-

“ထွန်းကလေး မြင့်ကြီးကို ဘယ်တော့ မဒရပ်စ်ခေါ်သွားမှာလဲ”

ကျွန်တော်က မမြင့်ဦးအား အိန္ဒိယပြည် မဒရပ်စ်မြို့သို့ ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးမည်ဟု ပြောဖူးသည်။

နေဝင်သွားလေပြီ။ မှောင်ကလည်း တရိပ်ရိပ်ကျလာနေပြီ။ သို့သော် မီးတွေကား မလင်းလာသေး။ ရန်ကုန်၏ လျှပ်စစ်အားပေးရေးစနစ်ကား ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားခဲ့ဟန် တူသည်။

မမြင့်ဦး၏အမေးကို ဖြေရန်ခက်သည်။ အမှန်ကို ပြောဖို့ခက်သည်။ ကျွန်တော်ကား တစ်သက်မှ တစ်ခါကြုံသော အခွင့်အရေးကို ယူပြီး အရေးတော်ပုံကြီးထဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်မှ ချပေးမည်ဆိုသော လက်နက်များကို လက်ခံရန် ခရီးထွက်သွားရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကိစ္စ မရှိဘူးပင်ထားဦးတော့၊ မမြင့်ဦးအား မဒရပ်စ်သို့ ဆေးကုခေါ်သွားရမည် ဆိုလျှင် မသွားခင် လက်ထပ်လျှင်သော်လည်း လက်ထပ်၊ သို့မဟုတ် လက်ထပ်ရန် အပြီးအပိုင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားလျှင် သော်လည်း ထားရလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ မမြင့်ဦး၏ မိဘ ဆွေမျိုးတွေက သဘောတူပါမည်လော၊ ဆရာဝန်က ခွင့်ပြုပါမည်လော၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တွေနှင့် ရဲဘော်တွေက ဘယ်သို့ပြောကြမည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် အဖြေရခက်နေသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ရှာ၍ထွန်းသည်။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီးနောက် သူမ၏ အိပ်ရာဘေးတွင် ထိုင်မိပြန်သောအခါ မမြင့်ဦးက-

“မြင့်တော့ ဒီမှာ လုံးလုံးမနေချင်တော့ဘူးကွယ်၊ တစ်နေရာရာ သွားမှဖြစ်မယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ပြောသလို မဒရပ်စ်ကို သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲထင်တယ်”

ကျွန်တော့်မှာ မဖြေဘဲ မနေသာပြီ။ သို့သော် မမြင့်ဦးအား အမှန်ပြောပြီး မနှိပ်စက်ချင်တော့ပြီ။ ဤအခြေအနေတွင် မျှော်လျင့်ချက် ပေးထားခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပါလား။

“မြင့်အဖေနဲ့ မြင့်ဦးလေးက သဘောတူမှာလား”

“ဦးလေးကိုတော့ ပြောပြပြီးသားပဲ၊ သဘောတူပါတယ်။ အဖေကလည်း သဘောတူမှာပါပဲ”

မမြင့်ဦးသည် သူမ၏ဦးလေးကိုပင် ပြောပြထားပြီးဖြစ်သည်ဆို၍ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩနေသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်ဝယ် မမြင့်ဦး ယုံကြည်စိတ်ချထားပုံမှာလည်း အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကား လုံးဝ ယုံစားခြင်းခံထိုက်သူ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မိန်းမမှ စိတ်ချထားထိုက်သည် မဟုတ်။ မမြင့်ဦးအား လက်ထပ်ယူမည်၊ အချစ်ဖြင့် အသက်ကယ်မည် စသည်ဖြင့် ကတိပြုပြီး ခါမှပင် မမြေ့နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ကြတုန်းက ကျွန်တော်နှင့်မမြေ့ တရားဝင် အကြင်လင်မယား အဖြစ်ဖြင့် နေရမည်ဟု အတင်းအကြပ် တောင်းဆိုခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ သနားလှပါ သည်၊ ချစ်လှပါသည်ဆိုသော မမြင့်ဦးအား သစ္စာဖောက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မမြေ့က ငြင်းပယ်၍သာ ထိုသစ္စာဖောက်မှုကြီး မအောင်မြင် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ဤမျှယုံစားရှာသော မမြင့်ဦးအား ပိုလို့သနားလာသည်။ ကျွန်တော့်အား ဤလို စိတ်ချထားသော မမြင့်ဦး၏ ရိုးသားခြင်းကို အတိုင်းမသိ မြတ်နိုးလာလေသည်။ ဤသို့ ကျွန်တော့်အား ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ချစ်ရှာသော မမြင့်ဦးအား အရင်တုန်းက ဘာကြောင့် တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူအဖြစ်ဖြင့် သစ္စာပန္နက် ရိုက်နှက်ချည်နှောင်ခြင်း မပြုခဲ့မိလေသနည်း။

ကျွန်တော် ယူကျုံးမရဖြစ်မိသည်။ နှမြောမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စက်ဆုပ်မိသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးကိုသာ အချစ်ဆုံး မဟုတ်ပါလား။

ခြောက်နှစ်လုံးလုံး သူငယ်ချင်းလည်းမက၊ ရည်းစားလည်းမကျ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခဲ့ကြသော မမြင့်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် လိုတာရှိ ဖြည့်၊ လွန်တာရှိ သည်းညည်းခံကာ အေးအတူပူအမျှ နေနိုင်ကြသောစုံတွဲ ဖြစ်ကြသည်။

သူမနှင့်ကျွန်တော် တွေ့ခါစက ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ပြီး စကားများခဲ့ပုံ၊ နောက် သင့်မြတ်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပုံ၊ သွားအတူ လာအတူ စားအတူ နေခဲ့ကြပုံ၊ စိတ်ထဲက ချစ်နေကြသော်လည်း ဖွင့်ဟမပြောဖြစ်ပုံ၊ မမြင့်ဦးက ဖွင့်ဟပြောဆိုရန် စကားစပုံ၊ အားလုံးကို သတိရနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးအား ဖြစ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံတွေကို ဖွင့်ဟပြောချင်နေလေသည်။ မမြင့်ဦးအား သစ္စာဖောက်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ဇာတ်ရှုပ်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး ဝန်ချတောင်းပန်ရလျှင် မကောင်းပါလော။

မမြင့်ဦး ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ချစ်နေသော ကျွန်တော်သည် တစ်ဆိတ်စာမျှ ယုံကြည်စိတ်ချထား အပ်သူ မဟုတ်ကြောင်း မမြင့်ဦးအား အသိမပေးလျှင် တရားရာကျပါမည်လော။

သို့သော် ဒါတွေပြောနေခြင်းအားဖြင့် မမြင့်ဦး စိတ်ရှုပ်သွားမှာ စိုးရသေးသည်။ စိတ်ကိုထိခိုက်ပြီး ယခုပင် အခြေအနေဆိုးသော ရောဂါသည် ပိုလို့ဆိုးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှာ ချီတုံချတုံဖြစ်ပြီး ဘာမျှမပြောဘဲနေစဉ် မမြင့်ဦးသည် နူးညံ့သက်သာသော အသံဖြင့်-

“ငွေကြေးကုန်ကျမယ့် အခက်အခဲအတွက် ကြံရာမရဖြစ်နေသလား ထွန်းကလေးရယ်၊ ဒီအတွက် တော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ မြင့်မှာလည်း စုထားတာရှိတယ်၊ အဖေ့ဆီကလည်း ထပ်တောင်းနိုင်တယ် သိလား။”

မမြင့်ဦးသည် ထိုမျှသော စကားကိုပင် ခဲယဉ်းစွာ ပြောရ၏။ ပြောပြီး မောလာ၏။ ခဏကြာတော့ ချောင်းဆိုးလာလေသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ပို့နိုင်ဦးတော့ သူမ၏ရောဂါ မဒရပ်စ် သွားချိန်မှ ပေးပါဦးမည်လောဟု စိုးရိမ်မိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်တာဝန်မှာ နောက်အချိန်၊ နောက်တစ်နေ့ ဘာဖြစ်မည် မဖြစ်မည်ထက် ထိုအချိန်၊ ထိုနေ့၊ ထိုခဏ၌ မမြင့်ဦး စိတ် သက်သာရာရအောင် အလိုက်အထိုက်ပြောရေးသာ ဖြစ်သည်ဟု သဘောရလေသည်။

“ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး မြင့်ရယ်၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေကြောင့် စဉ်းစားနေတာပါ။ ကဲ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေ၊ တာဝန်တွေကိုလည်း ထည့်မစဉ်းစားတော့ပါဘူး။ မြင့်အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်မယ်၊ မြင့်အဖေ သဘောတူအောင်သာ အပြောလွှတ်ပေတော့၊ လူကြီးတွေ သဘော တူပြီဆိုရင် မြင့်နဲ့ကိုယ်နဲ့ ချက်ချင်းသွားကြမယ်”

မမြင့်ဦး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်ဝယ် အပြုံးကလေး သမ်းလာသည်ဟု ထင်ပေသည်။ ကျွန်တော့်စကား ကြောင့် အားတက်လာဟန် ရှိပေသည်။

“မြင့်နဲ့ကိုယ် သင်္ဘောကြီးစီးပြီး သွားကြမယ်။ ခုအချိန်ဟာ လှိုင်းလေငြိမ်သက်တဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်။ သင်္ဘောကြီးပေါ်မယ် အလွန်သန့်ရှင်းတဲ့ ပင်လယ်လေညင်းကို ခံသွားရမယ်၊ မြစ်မီးရောင် ထနေတဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ကို ကြည့်နေရတာကိုက မြင့်ရဲ့စိတ်ကို အေးမြစေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ စစ်မီးခိုးတွေနဲ့ အသက်ရှူကျပ်လာတဲ့ ရန်ကုန်၊ ဗုံးသံတွေ ထစ်ချုန်းနေတဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးဝေး သွားတာကိုက မြင့်ရောဂါပျောက်ဖို့ နီးနီးသွားတာပဲ။ မဒရပ်စ်ရောက်တယ်ဆိုရင် အတော် သက်သာသွားမယ်၊ ခြောက်လလောက် ဆေးကုလိုက်ရင် လုံးလုံးကြီးပျောက်သွားမှာပဲ သိလား။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား အိန္ဒိယမှာ စိတ်အေးလက်အေး သုံးလေးလ လျှောက်လည်ကြမယ်။ ကျောင်းတုန်းက နှစ်ယောက်သား တစ်ရက်တလေ လျှောက်လည်ရတာတောင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ ပျော်ပျော်ပါးပါး လည်ပြီးတော့မှ မြန်မာပြည် ပြန်လာကြမယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ စစ်ကြီးလည်း ပြီးနေရော့မယ်၊ ငြိမ်းချမ်းနေရော့မယ်။ အဲဒီ အခါ ကျတော့လေ မြင့်ရယ်ကိုယ်ရယ်ဟာလေ ကျန်းမာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ အကုန် ပြည့်စုံကြမှာပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောကောင်းကောင်းနှင့် ပြောနေစဉ် မမြင့်ဦးသည် မိုန်း၍ နားထောင်နေရာက အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်စကားများသည် ကလေးချော့တေးဂီတနှင့်ပင် တူသေးတော့၏။

မမြင့်ဦးသည် ခေါင်းအုံးများကို မှီထားရင်း အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် သူမအား ပွေ့လျက် ကျောအောက်က ခေါင်းအုံးတွေ ခွာပြီး ခေါင်းအောက်သို့ ပြောင်းပေးကာ ယုယစွာ သိပ်ပေးရလေသည်။ မမြင့်ဦးနိုးသွားမှာ အင်မတန်စိုးသည်။ အိပ်ပျော်နေတော့မှ သူ့ခမာ ၀၃၃ ကို မေ့နိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။ တည်ငြိမ်နေသော သူမ၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် အပြုံးရောင်ကလေး သမ်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကား မှန်၏။ ကျွန်တော်၏ နှစ်သိမ့်စကားများကြောင့် မမြင့်ဦး စိတ် သက်သာရာ ရသွားသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်စကားများသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ စွန့်ခွာစပြုနေပြီဖြစ်သော အသက်ကိုကား ရက်ကြာစွာ တားမထားနိုင်တော့ပါ။

ထို့နေ့ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့၊ နောက်တစ်နေ့ခြား နာတာလူးပွဲတော်နေ့၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက် နေ့တွင် ဂျပန်များသည် ရန်ကုန်မြို့အား ခရစ်စမတ်လက်ဆောင် ပေးသည့်အနေဖြင့် ဗုံးကြဲချပြန် လေသည်။ ထိုအကြိမ်တွင်လည်း တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ဗုံးမကျပါ။ သို့သော် အခြားနေရာတွင် ကျသော ဗုံး၏ တုန်ခါမှုသည် ဂယက်ရိုက်ခတ်လာလေသည်။ ဗုံးသံများ၊ စက်သေနတ်သံများ ထစ်ချွန်းနေသည့်ကြားဝယ် မမြင့်ဦးသည် ကွန်လွန်အနိစ္စရောက်ရှာလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကား မမြင့်ဦး၏ အလောင်းကိုပင် မမြင်လိုက်ရတော့ပါ။ သူမ၏ ဦးလေးသည် စစ်ဖြစ် နေသည့်အတွင်း ဖြစ်နိုင်သမျှသောနည်းဖြင့် သူမ၏မွေးရပ်ဌာနီသို့ အလောင်းကို ဆောင်ယူသွား လေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ မမြင်လိုက်ရသည်က ကောင်းပါသေး၏။ ကျွန်တော့် ကလေးချော့ ဂီတသံကြောင့် အိပ်ပျော်သွားသော မမြင့်ဦး၏ အပြုံးရောင်သမ်းဟန်ရှိသော မျက်နှာသည်သာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်လေသောကြောင့် ပါတည်း။

ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းကြောင်းသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ဤ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်းမှာ အတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုးဖြင့် ရင့်ကျက်လာသော လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာ သည်ဟု သဘောရပေသည်။ ယခင်က အခုလို သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နှင့် အတုံးအရုံး သေခြင်းမျိုး တွေကို မတွေ့ကြုံဖူးခဲ့။ မျက်စိရှေ့မှာ ဤလို ကြီးမားသော ပြိုကျပျက်စီးမှုမျိုးတွေကို ရင်မဆိုင် ဖူးခဲ့။ တစ်ခါမှ ဤမျှချစ်သူနှင့် သေကွဲမကွဲဖူးခဲ့။ အမှန်ဆိုသော် မမြင့်ဦး ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက် ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် မုဆိုးဖိုတစ်ဦးလို ထင်မြင်ယူနေမိလေတော့သည်။ အချစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လိပ်ပြာကလေး ပျံဝဲသလို ဟိုပျံသည်ဝဲ မလုပ်အပ်တော့ပြီ။ လေးနက်တည်ကြည်ဖို့ လိုသည်ဟူသော အသိသည် ဝင်လာခဲ့လေသည်။ စစ်ကြီးကို စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်အနေနှင့် ကြည့်မြင်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားခဲ့ခြင်းမျိုးသည်လည်း လွင့်စဉ်သွားနေလေပြီ။ စစ် ဆိုသည်ကား တကယ့် ဆင်းရဲဒုက္ခပါကလားဟု နားလည်စပြုပါလေပြီ။ ။

လက်နက်ကိုင်အရေးတော်ပုံအတွက် ခဲလေသမျှ သဲရေကျ

မီးရထားသည် ကျွန်တော်တို့အား မြောက်ဘက်သို့ ယူဆောင်သွားလေသည်။

မန္တလေးသွား အဆန်မီးရထား ဖြစ်၏။ တွဲတိုင်းမှာ လူတွေညှပ်နေသည်။ လူစီးတဲ့များသာမက ကုန်တဲ့များမှာလည်း ညှပ်နေသည်။ အမိုးနှင့်တွဲများမှာသာမက အမိုးမပါသော တွဲများမှာပင် ညှပ်နေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးကား ရေကတကြီးပေါက်ကျိုးသည်နှင့် တူသည်။ လူတွေ၊ ယာဉ်တွေ၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဒလဟော ယိုစီးထွက်နေလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ထိုင်စရာတစ်နေရာရ၍ ကံကောင်းသည်။ ထိုင်စရာမရ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သူ လိုက်ကြသည်။ သေတ္တာတွေ အိပ်ရာလိပ်တွေပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သူလည်း လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လို ဝန်ကျဉ်းသူတွေမှာကား ဗျာပါဒမရှိ၊ ဝန်စည်စလယ် များသူတွေမှာကား ဗျာပါဒတွေ များလှ၏။ ပျောက်မည်စိုးရသည်က တစ်မျိုး၊ ကွဲမည်ရမည် စိုးရသည်က တစ်ဖုံ၊ သူများတွေ တက်ထိုင်သည်ကို ငြူစုရသည်က တစ်လှည့်။ ပဲခူးဘူတာရောက်တော့မှ နေသား အနည်းငယ် ကျသွားလေသည်။ ခရီးသည်အချင်းချင်း မိတ်ဆက်နိုင်ကြသည်။ ဖေးဖေးမမ ကူကူညီညီ ဆက်ဆံနိုင်ကြသည်။ အလှအယက် တိုးခြင်း၊ ဆူပူခြင်းနှင့် ရန်စောင်ခြင်းတို့ နေရာတွင် မျှတခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်း ရောက်လာလေတော့သည်။ ဒုက္ခအတူ ရောက်နေကြသော ကံတူအကျိုးပေး စစ်ပြေးများပါတကား ဟူသောအသိ ဝင်လာလေသည်။

ဒုတိယတန်း ပထမတန်းများမှာလည်း ပြည့်ညှပ်နေသည်။ သူတို့ထဲတွင် ခြေဆန့်၍ မလိုက်ရခြင်းကြောင့် စုအောင့်နေသူတွေ၊ ပေရေညစ်ပတ်သူတွေ ပါလာခြင်းကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့သူတွေ၊ ခွေးတွေ ပစ်ထားခဲ့ရသောကြောင့် နှမြောတသနေသူတွေ ပါလာခဲ့လေရာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေသည် တင်းမာနေလေသည်။ ရထားကြီးက တဖြည်းဖြည်း ဆန်တက်ရင်း ဒုက္ခတွေကြားမှာ ကျင့်သားရလာကြလေသည်။ တင်းမာမှုတွေ လျော့ပါးလာလေသည်။

ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်နှင့် နန်းရင်းဝန် ဆာပေါ်ထွန်းတို့၏ အစိုးရသည် ဥရောပတိုက်သားများနှင့် အစိုးရအရာထမ်း အမှုထမ်းများအား ရန်ကုန်မှာ ကြိုကြိုခံနေကြရန် စတေးပွတ် (Stay-

Put) အမိန့် ထုတ်ထားလေသည်။ သို့သော် ကြုံကြုံမခံဘဲ ရန်ကုန်မှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှာ၍ ထွက်ခွာလာသူတွေ အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။ မီးရထားလမ်းနှင့် ကားလမ်း မျဉ်းပြိုင်ပြေး မိသော နေရာတိုင်း၌ ထိုသူများအား ကားကြီးတွေနှင့် တွေ့ရသည်။ သူတို့ကားကြီးများပေါ်မှာ ဝန်စည်စလယ်တွေ များလှသည်။ ဗိုလ်ခွေးကြီးများလည်း သားသားနားနား လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

ကော်ရင်ဂျီ၊ အူရယာ၊ ကူလီ ကုလားများစွာမှာ မီးရထားမှာလည်း နေရာမရ၊ ဘတ်စ်ကားနှင့်လည်း မသွားနိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့မှာလည်း တစ်နေ့တစ်ရက်မျှ စောင့်ဆိုင်းမနေလို၊ မနေဝံ့။ သူတို့သည် ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးအလိုက် ချီတက်နေကြလေသည်။ အထုပ်ထမ်းလျက်၊ ကလေးချီလျက်၊ ကြေးအိုးရွက်လျက် အစုလိုက်အပြုံလိုက် လျှောက်ကြသည်။ သူတို့သည် မော်တော်ကားပေါ်မှာ ခံ့ညားစွာပါသွားသော ခွေးကြီးများကို မည်မျှ မနာလိုပေမည်နည်း။ တို့ဘဝက ခွေးလောက်မှ မဟန်ပါဘဲကလားဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်သူက ဖြစ်မိပေလိမ့်မည်။

ဘူတာဆိုက်တိုင်း အစားအသောက် ရောင်းချသူကိုသာမက ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုနေသူတွေကို လည်း တွေ့ရ၏။ မြို့ငယ်တောရွာများမှ မြန်မာလူထုသည် ဗုံးကြဲခံရသော ရန်ကုန်လူထုကို သနား ကြသည်။ စစ်ပြေးများအား ကရုဏာသက်ကြသည်၊ စေတနာယိုဖိတ်ကြသည်။ ဆေးလိပ်တည်သူ၊ လက်ဖက်ကမ်းသူ၊ ရေလှူသူ၊ ထမင်းထုပ်ဝေသူ ဒါနရှင်တွေ များလှပေ၏။

ကျွန်တော်ကား စစ်ပြေးမဟုတ်၊ အရေးတော်ပုံတာဝန်နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည်လည်း စစ်ပြေးများနှင့်အတူ ပြည်သူတို့၏ စေတနာကို ခံစားရလေသည်။ ညောင်လေးပင်ဘူတာတွင် ထမင်းထုပ်ဝေ၏။ ထမင်းက ပူပူနွေးနွေးကို လယ်ထဲကရသော ငါးသလဲထိုး ဆီပြန်ချက် သံပရာသီး ဆားစိမ့်နှင့် စားရသည်။ မြိန်လှပေသည်။

အချို့သူများသည် မြို့ကြီးများတွင် မနေဝံ့ကြတော့ပေ။ မြို့ကြီးဟူသမျှ ဂျပန်က ဗုံးကြဲမည်ဟု သတင်းဖြစ်ပွားနေလေသည်။ ပဲခူးမှာဆိုလျှင် ဗုံးကြဲရုံမက ဂျပန်နှင့် မဟာမိတ် ကြည်းကြောင်း တပ်များ တိုက်ပွဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကြားနေကြလေသည်။ မြို့ကြီးများမှ လူအများသည် မြို့ငယ်များ သို့ လည်းကောင်း၊ တောရွာများသို့ လည်းကောင်း စစ်ပြေးကြ၏။ အချို့ကား ဆွေမျိုးသားချင်း ရှိရာသို့၊ အချို့ကား အသိမိတ်ဆွေရှိရာသို့၊ အချို့ကား ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးကြသည်။

အစိုးရရုံးစိုက်ရာဌာနကို ရန်ကုန်မှ မိတ္ထီလာသို့ ပြောင်းမည်ဟုလည်းကောင်း၊ မန္တလေးသို့ ရွှေ့မည် ဟုလည်းကောင်း၊ မေမြို့တွင် ထားမည်ဟုလည်းကောင်း သတင်းအမျိုးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရာ အစိုးရ အရာထမ်းအမှုထမ်း များစွာတို့သည် စိတ်ကူးပေါက်သလို၊ အဆင်ပြေသလို ပြောင်းရွှေ့ကြ လေသည်။

မီးရထားသည် မြောက်သို့ ခုတ်မောင်းလာသည်။ တစ်စတစ်စ တောတောင်ရေမြေသစ်ပင် သဘာဝ ရှုခင်းတို့သည် ပြောင်းလာခဲ့၏။ သို့သော် စစ်ပြေးရှုခင်းကား မပြောင်းချေ။ ကျွန်တော်တို့ ရထားပေါ်မှ အချို့စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့သည် ဆင်းကြွလျက်၊ နောက်ထပ် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့က တက်ကြသည်။ ပေတစ်ရာလမ်းပေါ်တွင် မော်တော်ကားနှင့် စစ်ပြေးသူ၊ ဘတ်စ်ကားနှင့် စစ်ပြေးသူ၊ ခြေလျင် စစ်ပြေးသူ စသည်တို့အား မီးရထားလမ်းနှင့် မော်တော်ကားနှင့် မျဉ်းပြိုင် ကပ်လာတိုင်း မြင်တွေ့ရလေသည်။ စစ်ပြေးကုလားတွေကြားတွင် ဝမ်းရောဂါဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရသည်။ အချို့သစ်ပင်များအောက်၌ စောင်ကို အမိုးလုပ်ကာ တဲထိုးပြီး ဖျားနာနေသော စစ်ပြေးများကို မြင်ရလေသည်။ တချို့နေရာတွင် ကုလားစစ်ပြေးများကြားတွင် မသာများကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကုလားကုလီများ လန်ချားသမားများ အလုပ်သမားများမှာ ရန်ကုန်တွင် ဗုံးဒဏ် အခံရဆုံး ဖြစ်၏။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်လည်း အကြီးဆုံးခံရသူများ ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ ပြောင်းလဲသော စစ်ပြေးရှုခင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ထက်ကြပ်လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ ထိုမျှ မကသေး၊ ကျွန်တော်၏ ခရီးစဉ် ဆုံးသော်လည်း စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့၏ ခရီးကား မဆုံးပါချေ။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရွာသို့ မဝင်၊ အခြားတစ်နေရာမှနေပြီး သူငယ်ချင်းဟောင်း ယောက်ဖ တော် သခင်ဘဖေအား ခေါ်ယူလိုက်လေသည်။ ရွာသို့ ကျွန်တော်ဝင်လျှင် လူတွေသိမည်။ ပုလိပ် က နောက်လိုက်နေမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သခင်ဘဖေ ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာသောအခါလည်း သူ့အား ရုပ်ဖျက်ခိုင်းရလေသည်။ ပြီးမှ သူနှင့် ကျွန်တော် ဆည်ကြီးရွာသို့ သွားကြလေသည်။

ဆည်ကြီးရွာမြောက်ဘက်ရှိ ရွာကလေးတွင်မှ ခဏသာနားကြသည်။ စည်းရုံးပြီးသားဖြစ်သော ရွာသားများထဲမှ စိတ်အချရဆုံး လူလေးယောက်တို့အား ခေါ်ပြီး တောပစ်ထွက်ရန်ဟု သတင်း လွှင့်လျက် တောထဲသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

ညနေငါးနာရီသာသာလောက်တွင် ကိုနေထွန်းနှင့်ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ထားခဲ့သော လေယာဉ်ပျံ မှ လက်နက်ချပေးမည့် နေရာသို့ ရောက်ကြလေသည်။

တောကြီးအလယ်ကောင်မှ ကွက်လပ်။ ထိုကွက်လပ်ထဲမှာ ခေါင်းတုံးပြောင်နေသော တောင်ကမူ ကလေး။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကမူကလေးပေါ်မှာ ရပ်နားကြသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် တောတန်းထိပ်ဖျားနှင့် ထိနေလေပြီ။ မြောက်ဘက်က လေအေးသည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာနေ၏။

ထန်းတက်သမား ကံထိုက်သည် ထန်းရည်ပုလင်းနှင့် အရက်ပုလင်းများကို လွယ်အိတ်နှင့် လွယ်၍ ယူခဲ့လေသည်။ အုန်းမှုတ်တစ်လုံးတည်း ပါလာ၏။ ကျွန်တော်နှင့် သခင်ဘဖေတို့ကား ထန်းရည်ကိုသာ သောက်ကြလေသည်။ ရွာသားများကား အရက်ကို သောက်ကြ၏။

ရွာသားများက ကျွန်တော့်အား ယခင်တစ်ခေါက်က ဤနေရာသို့ ကျွန်တော်နှင့်ပါလာခဲ့သော ကိုနေထွန်းအကြောင်းကို မေးကြလေသည်။ ကိုနေထွန်း ယခု ဘယ်ရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မသိ။ သို့သော် မသိကြောင်းကို မပြောဘဲ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် အခြားတစ်နေရာသို့ သွားနေကြောင်း ပြောပြရလေသည်။

နေလုံးကြီးသည် အနောက်တောတန်းနောက်ကွယ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ တိမ်တောင်တိမ်တိုက်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်သည် ပြာနေ၏။

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထပြီး-

“ကဲ အလုပ်စကြဦးစို့။”

ရွာသားတစ်ဦးက-

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆရာလေးရဲ့။”

“သစ်ပင်လေးပင်မှာ အလံဖြူ ထိုးတင်ထားရမယ်၊ ပြီးတော့ မီးဖိုလေးဖို ဖိုရမယ်”

အခြားရွာသားတစ်ဦး-

“ဒီလိုလုပ်ရုံနဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်က လက်နက်တွေ ကျလာရောလားဗျာ”

ကျွန်တော်က သရော်တော်တော်လုပ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ-

“ဒီလိုဗျ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်ကို လေယာဉ်ပျံ လာလိမ့်မယ်၊ နေ့လာရင် အလံဖြူလေးခုကို မြင်လိမ့်မယ်၊ ညလာရင် မီးဖိုလေးဖိုကို မြင်လိမ့်မယ်၊ ဒီတော့မှ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ တပ်အပ်သိပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ်က လက်နက်တွေ ချပေးလိမ့်မယ်”

ပထမရွာသားက များစွာ အံ့ဩနေရာမှ-

“ဪ လေယာဉ်ပျံလာမှာလား၊ ဒီတစ်ခါတော့ လေယာဉ်ပျံကို မြင်ဖူးရဦးတော့မှာပဲနော်”

သခင်ဘဖေ-

“ကိုရင်တင်ထွန်း အလံဖြူထိုးဖို့က မနက်ဖြန်မှလုပ်ရင် ဖြစ်တာပေါ့၊ နေ့ခင်းမှ အချက်ပြဖို့ မဟုတ်လား၊ ခုလုပ်ရမှာက မီးဖိုဖို့၊ ဒါမှ ဒီနေ့ည အချက်ပြနိုင်မယ်”

ကျွန်တော်-

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ မီးဖိုရမယ်”

ရွာသားများကား ငှေ့ကွင်းပြင်နေသော နွားများနှင့် တူလာသည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ခါးတောင်းကျိုက်သူက ကျိုက်နေကြသည်။

ပထမရွာသား-

“ကဲ ပြော ဘယ်မှာဖိုရမှာလဲ”

“ဟောဒီ တောင်ကမူရဲ့ အရှေ့အနောက်တောင်မြောက် စုစုအရပ်တွေမှာ ဒီကနေပြီး ခဲတစ်ပစ် လောက်အကွာစီမှာ ဖိုရမယ်၊ ဟောဒီ ချုံစပ်အောက်မှာ မီးဖိုတစ်ဖို ငယ်ငယ်ကလေး ဖိုရမယ်”

ဒုတိယရွာသား-

“ကဲ သခင်ဘဖေကြီးက အလယ်မီးဖိုကို ဖို၊ တို့များ တစ်ယောက်တစ်ဖိုစီ လေးနေရာမှာ ဖိုမယ်”

သူတို့သည် အသီးသီး တာဝန်ခွဲကြသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထင်းခွေယူကြရသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

တတိယရွာသား-

“ဟ-ငါ့မှာ မီးခြစ်မပါဘူး”

ကံထိုက်-

“ငါ့မှာ မီးခတ်ပါတယ်”

ပထမနှင့် ဒုတိယ ရွာသားတို့မှာလည်း မီးခြစ်မပါခဲ့ကြ။ သခင်ဘဖေမှာမူ မီးခြစ်ပါလာလေသည်။

ကျွန်တော်-

“မီးဖိုကိုသာ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါ။ ကျွန်တော်က မီးခြစ်လိုက်ပေးမှာပေါ့”

သို့ဖြင့် မီးဖိုတွေ ပြင်ကြလေသည်။ တကယ်တော့ ညလုံးပေါက် မီးရှို့ဖို့ ထင်းခွေရသည်မှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပေ။ အတော်ကြာမှ ပြီးလေသည်။ မီးဖိုများပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် မှောင်လာလေပြီ။ နှင်းတွေလည်း ဝေလာ၏။ ရာသီဥတုလည်း အတော်ပင် အေးလာလေပြီ။

၎င်းနောက် မီးဖိုများကို မီးလိုက်ညှိကြ၏။ တဖြည်းဖြည်း မီးတောက်များ ထလာလေ၏။

ခဏကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ခြောက်ယောက်စလုံး အလယ်မီးဖိုမှာ စုမိကြလေသည်။ ဤမီးဖိုမှာ ချုံကွယ်ထားသဖြင့် အထက်မှ မမြင်နိုင်ပါ။ အထက်မှ မီးဖိုလေးဖိုသာ မြင်ရမည် ဖြစ်၏။

မီးဖိုမှာ မီးလှုံရင်း ယခုပင် လေယာဉ်ပျံလာသည်ကို မြင်ရတော့မလို ကောင်းကင်သို့ မကြာခဏ မော့ကြည့်ကြသည်။ လေယာဉ်ပျံသံကို နားစွင့်ကြသည်။

လေယာဉ်ပျံကား မလာ။

ကျွန်တော်တို့မှာ လက်ဖက်ရည်အိုး၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ အမဲခြောက်၊ ဆီနှင့် ဆားများ ပါလာခဲ့လေသည်။ ကံထိုက်သည် ရေရှိသောရိုးသို့ သွား၍ ရေသယ်ခဲ့လေသည်။

“သောက်ကျိုးနည်း သမင်တွေ ရေသောက်ဆင်းလာတာနဲ့ သွားတိုးတယ်။ မပစ်ခဲ့ရတာ နာတာပဲ”

ပထမရွာသား-

“သတိနဲ့လုပ် မောင်ရေ၊ သမင့်နောက်က ကျားပါလာတတ်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားလေသည်။ စောစောက တောရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘေးကို တွေးပင် မတွေးမိခဲ့ချေ။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုးနှင့် အမဲခြောက်တစ်ပန်းကန် ကုန်သောအခါ မီးပုံတွေဆီသို့ သွားကြ ပြန်လေသည်။ မီးတောက်မပြတ်အောင် မီးထိုးပေးကြရ၏။ အလယ်မီးဖိုတွင် ကျွန်တော်တို့လူစု စုမိကြပြန်သောအခါ ကံထိုက်တွင် ရေကြက်တစ်ကောင် ပါလာလေသည်။ ခေါင်းမှာ ကြေးမူနေပြီး လည်ဆံတွေမှာ သွေးတွေလူးနေ၏။

သခင်ဘဖေ-

“ဟေ့ မင်း ဘယ်လိုရလာသလဲ”

“ရေစပ်က ချုံအောက်မှာ တွေ့တာနဲ့ ချောင်းပြီး ရိုက်ယူလာတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်နာရီသာသာမျှ ကြက်နှင့် အလုပ်များနေကြလေသည်။ ကြက်ကို ညှပ်နှင့်ညှပ်ပြီး အမွှေးမနုတ်ဘဲ မီးကင်သည်။ အတော် အနံ့ဆိုး၏။ နောက်မှ အရေခွံကို ခွာချပြီး ဆီနှင့်ဆား လူးပေးသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုးနှင့် မြည်းကြရာ အရသာရှိလှပေသည်။

ယခုထိ လေယာဉ်ပျံကား မလာ။ လေယာဉ်ပျံနှင့်တူသော ပုစဉ်းမျှ မလာ။ လေယာဉ်ပျံသံနှင့် တူသော နကျယ်ကောင်အသံကိုမျှ မကြားရ။

သန်းခေါင်ကျော်လေပြီ၊ အိပ်ငိုက်လာကြ၏။

နှစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကင်းစောင့်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျန်လေးယောက်က အိပ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရပုံကို ကြည့်ပါဦး၊ မီးဖိုနှင့် ခပ်နီးနီးမှာ အင်ဖက်ကြီးများကို ခင်းကြသည်။ အင်ဖက်များ ပေါ်မှာ လွယ်အိတ်များကို ခေါင်းအုံးပြီး လှုံ့ချည်ခြံ၍ အိပ်ကြရသည်။ မီးဖိုဘက် မျက်နှာပြု အိပ်လျှင် ကျောအေးသည်။ မီးဖိုကျောပေးပြီးအိပ်လျှင် ရှေ့က အေးသည်။

သည်လိုနှင့် မိုးစင်စင်လင်းလေတော့၏။

လက်နက်ချပေးမည့် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံကား မလာချေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သံသယဝင်လာ၏။ တို့အလုပ်က ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ သို့သော် ရွာသားများ သံသယဝင်လာမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကို အထင်သေးသွားမည်ကိုလည်း ကာကွယ်ရမည်။

“အစီအစဉ်တွေကတော့ လုပ်ပြီးသားပဲဗျ။ လေယာဉ်ပျံဟာ လာတော့လာရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနဲ့ တူတယ်။ လေယာဉ်ပျံက နေ့ခင်းတစ်ခေါက်လာပြီး အလံဖြူထိုးထားတာကို ကြည့်ရဦးမယ်။ အဲဒီ အချက်ပြတာကို မြင်ပြီးမှ နေရာသေချာပြီး ညတစ်ခါ ထပ်လာရမယ်။ ညကျတော့ မီး အချက်ပြတာကို ကြည့်ပြီး လက်နက်ချပေးမယ်။ ခု ကျွန်တော်က ပျာလောင်ခတ်ပြီး နေ့ခင်း အချက် မပြရသေးဘဲနဲ့ ညမှာ မီးအချက်ပြမိတယ်။ ဒုက္ခပါပဲဗျာ မှားသွားတယ်”

သခင်ဘဇက ကျွန်တော့်အား သရော်ပြီးကလေးနှင့်-

“မင်းဟာက ဘုန်းကြီးထိပ်ခေါက်ပြီးမှ ကန်တော့တာကိုးကွ”

ရွာသားတွေကမူ ကျွန်တော့်အား သက်ညှာစွာ ကြည့်ပြီး ဘာမျှမပြောကြပေ။

ကျွန်တော်-

“ကဲဗျာ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ အလံဖြူထိုးကြဦးစို့ရဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ အလံလုပ်စရာ ပိတ်စသာ ပါလာခဲ့သည်။ ဘာမျှ အဆင်သင့် လုပ်လာခဲ့သည် မဟုတ်။ အပ်ချည်ကြိုးပင် မပါခဲ့။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖြစ်သလိုပင် အလံလေးခု လုပ်ကြရလေသည်။ ဓားမနှင့်ပင် ပိတ်စကို ဖြတ်ကြရ၏။ ပိတ်စကိုပင် ဆုတ်၍ ကြိုးလုပ်ကြရ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာစူးစူးတွင်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တွင် အလံဖြူထိုးကြရလေသည်။

တစ်နေ့ခင်းလုံး တောထဲမှာ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

ရွာထဲပြန်လိုက်၊ တောဝင်လိုက် လုပ်နေပြန်ကလည်း လူတွေ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်မည်။ အခြေအနေ ပျက်မည်။

အမဲလိုက်ထွက်နေပါသည်ဆိုလျှင် ရွာအပြန် သားကောင်ကို ထမ်းပြန်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် တောထဲမှာ ဆက်နေကြ၏။ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် အင်ဖက်တဲငယ် ဆောက်ကြ၏။ ဝါးကျည်တောက်နှင့် ထမင်းချက်စားကြ၏။ ထမင်းဟင်းချက်ရန် ဆန်၊ ငါးပိ၊ ကြက်သွန်စသည်တို့ကို လိုလျှင် ထန်းတောတဲများသို့ ကံထိုက်အား သွားပြီး ယူစေရ၏။

နောက်ညတွင်လည်း ပထမညကကဲ့သို့ပင် မီးဖို၍ စောင့်ကြပြန်လေသည်။ လက်နက်ချပေးမည့် လေယာဉ်ပျံကား မလာ။ ရွာသားတို့သည် စိတ်ပျက်ကြ၏။ သူတို့ထက်ပို၍ သခင်ဘဖေက စိတ်ပျက်၏။ သခင်ဘဖေကို ကျွန်တော်က ဇွဲမရှိဟု အပြစ်တင်လေသည်။

သခင်ဘဖေ-

“နောက် ဘယ်နှည စောင့်ရဦးမှာလဲကွ ”

ကျွန်တော်-

“အားလုံး ခုနစ်ည စောင့်ရမှာဆိုတော့ နောက်ငါးည ကျန်သေးတယ်”

အမှန်မှာ ဌာနချုပ်က သုံးညစောင့်ရန်သာ ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်ကား မျှော်လင့်ချက်နည်းလာလေ ဇွတ်လုပ်ချင်လာလေ ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းမိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက် ဟူသော စကားကို လက်သုံးပြုနေလေသည်။

သခင်ဘဖေသည် နောက်ငါးညစောင့်ရမယ် ဆိုသောအခါ ချူသံပါအောင် ညည်းလေသည်။

“မင်းဟာ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်နေ့ဘယ်ည ဘယ်အချိန်မှာ ချပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ဟုတ်သေးရဲ့၊ ၎င်း ညတောင်ဆိုတော့ အစိုးရဖမ်းမယ်ဆို မင်းတို့ငါတို့ ဝိုခနဲ မိနေလောက်ပြီ”

ရွာသားတို့လည်း စိတ်ပျက်ပုံပြုကြသည်။ အတိအလင်းကား ဖွင့်မပြော။ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုး ပြပြီး ရွာခဏပြန်ပါရစေဟု ပြောသူက ပြောနေလေပြီ။

ကျွန်တော်က လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

“ကဲ တစ်ညတော့ ထပ်စောင့်ကြပါဦးဗျာ၊ အားလုံး သုံးညစောင့်လို့မှ မလာရင် ရပ်လိုက်ကြ တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက်ဆိုတာ ဒီလောက် စိတ်ပျက်စရာကိစ္စကိုတော့ အပျော့လို့ ထားရမှာပဲဗျ”

တတိယည စောင့်ကြသေးသည်။ လက်နက်ချပေးဖို့မပြောနှင့် လေယာဉ်ပျံနှင့်တူသောအရာ ပုစဉ်း တောင် မလာ။ လေယာဉ်ပျံသံနှင့် တူသောအသံ နကျယ်ကောင်အသံတောင် မကြားရ။

တတိယညစောင့်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကား အားလုံးထဲတွင် စိတ်အပျက်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ရွာသား တွေက နောက်တစ်ခါ အစီအစဉ်သစ်လုပ်ပြီး စောင့်သေးတာပေါ့ဟု အားပေးစကား ပြောကြ သေးသည်။ သခင်ဘဇေက အစီအစဉ်တွေ လွဲကုန်လို့ ထင်ပါရဲ့ဟု ထင်ကြေးပေးသည်။ ကျွန်တော်ကား ဂျပန်သည် ကျွန်တော်တို့လို နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးသမား မျိုးချစ်များလက်သို့ လက်နက်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆလာလေသည်။

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် စုံစမ်းကြည့်သောအခါ သိရသည်မှာ မြန်မာပြည် ဧကရာဇ်လုံး၌ ကျွန်တော့်လိုပင် လက်နက်စောင့်ကြသည်။ ဘယ်သူမျှ မရကြချေ။

ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ကုန်ကြလေပြီ။

ပြည်တွင်းမှနေပြီး အင်္ဂလိပ်တို့အား လက်နက်ကိုင်စွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်လိုက်မည်ဟု အားခဲထားခဲ ကြရာ ဂျပန်လက်နက်ကို မျှော်ကိုးမိလျက် လက်တွေ့အားဖြင့်မူ ဗမာ့လက်နက်ဖြင့်ပင် မတိုက်ကြရ တော့ချေ။

ပြည်ပမှ ဖွဲ့စည်းချီတက်လာမည့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးကိုသာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မျှော်လင့်နေရတော့သည်။

ထို ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးအကြောင်းကို မသိကြသည့် ပြည်သူအများကား ဂျပန် တပ်မတော်ကြီးကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စား နေကြတော့သည်။

တောထဲမှာ လေယာဉ်ပျံကို ဥညစောင့်ပြီးသောအခါ သခင်ဘဇေမှာ အပြင်းဖျားလေတော့သည်။ သခင်ဘဇေအား ဆည်ကြီးရွာသားနှစ်ယောက်က လိုက်ပို့ရ၏။

ကျွန်တော်ကား စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် မန္တလေးသို့ တိုက်ရိုက်လာခဲ့လေသည်။

မန္တလေးတွင် အထက်ဗမာပြည်အတွက် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ ဌာနခွဲ ရှိလေသည်။ ဆရာ ကိုခင်မောင်ကလေး၊ တိုင်းချစ်ကိုသိန်းဖေ စသူတို့မှာ ထိုဌာနခွဲ၏ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်လေ သည်။ ထိုအချိန်တွင် တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေလည်း မန္တလေးဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာပြီး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေနှင့် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိလေသည်။ ဆရာကိုခင်မောင်ကလေးကား ဗဟို အမျိုးသားကျောင်းမှာ ဆရာလုပ်ရင်း အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းများတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်နေလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆရာအလုပ်သည် အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်း၏ အကာအကွယ် ဖြစ်နေပေသည်။ တိုင်းချစ်ကိုသိန်းဖေကား တိုင်းချစ်ပုံနှိပ်တိုက် လုပ်ငန်းများကို ရှေ့မှာပြထားပြီး နောက်မှာ မြေအောက်အရေးတော်ပုံ လုပ်ငန်းများကို အားပေးဆောင်ရွက်လျက် ရှိလေသည်။

မန္တလေးသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေသည် ဆရာ ကိုခင်မောင် ကလေး၏ထံမှ အကာအကွယ် ယူရလေသည်။ ကိုခင်မောင်ကလေးသည် သူ့အား ဗဟို အမျိုးသားကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးရာဇော်ထံ ခေါ်သွားပြီး ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်စေလေသည်။ ပုလိပ်များသည် ကိုသိန်းဖေအား လုံချည်အစိမ်း၊ အင်္ကျီအနက်ဝတ်ထားသော နေရှယ်နယ် ကျောင်းဆရာအဖြစ်ဖြင့်သာ တွေ့မြင်ကြလေရာ သူ့အား မြေအောက်အရေးတော်ပုံ နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆရန် ခဲယဉ်းနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ညသောအခါ တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေအား ဗဟိုအမျိုးသားကျောင်း ဘော်ဒါ ဆရာ၏ အခန်းတွင် တွေ့ရလေသည်။ အခန်းထဲတွင် မီးထွန်းမထား၊ အပြင်မှ မီးရောင် အနည်းငယ်သာ ဝင်နေသည်။

ကျွန်တော်က ကိုသိန်းဖေအား သတ်မှတ်ထားသောနေရာမှာ ဥညတိုင်တိုင် မီးဖိုပြီး လက်နက် ချပေးမည့် လေယာဉ်ပျံကို စောင့်ခံပုံ၊ ဘာလေယာဉ်ပျံမျှ မလာပုံနှင့် လူအများ စိတ်ပျက်ကြပုံကို ပြောပြလေသည်။

ကျွန်တော်က ချွဲပျစ်သောအသံနှင့် ညည်းညူလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဂျပန်တွေကို စိတ်ပျက်ပါပြီဗျာ”

ကိုသိန်းဖေသည် ကျွန်တော့်အား သက်ညှာထောက်ထားဟန် မပြု၊ သူ့အမူအရာနှင့် ပြောဟန် ဆိုဟန်တို့တွင် သရော်ခြင်းနှင့် မလိုတမာနိုင်ခြင်းတို့ကိုသာ တွေ့ရ၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိကြတာပေါ့လေကွာ။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဟဲ့ ဟဲ့၊ ထိပေးမှကောင်းတယ်။ ထိပေးမှ အတွေ့အကြုံများတယ်၊ ခါးသီးတဲ့အတွေ့အကြုံ ပေါ့လေကွာ။

ဂျပန်တွေက တို့ဗမာအရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းအတွက် ငွေသန်း၂၀ပေးမယ် ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်များ ပေးလို့တုံး။ ။ ၊ သောင်းမှ ရပါလေစ။ ။ ဂျပန်တွေက လက်နက်တွေ ချပေးမယ် ပြောတယ်။ မင်းနေရာသာ မကဘူး၊ မိုးကုတ်မှာလည်း မလာဘူး။ မင်းဘူးဘက်မှာလည်း မလာဘူး။ ။ သခင်မြ၊ သခင်သာခင်နဲ့ သခင်ဘသော်တို့လည်း ကိုယ့်လူလိုပဲ စိတ်ပျက်နေကြတယ်။ ။ အမှန်မှာ တော့ ရဲဘော်တင်ထွန်းရဲ့ စိတ်ပျက်တာဟာ လမ်းမှန်မဟုတ်ဘူး”

သူပြောပုံမှာ မာနသံတွေ ပါလှ၏။ ကိုသိန်းဖေသည် သူ့ကိုသူ့ အထင်ကြီးပြီး မာနတံခွန်ထူသူဟု အများက ပြောဆိုနေကြရာ မှန်သည်ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ခံလိုပေသည်။ သူ့တွင် ချီးကျူးစရာ အရည်အချင်းတွေ ရှိသလောက် မုန်းစရာအကွက်တွေလည်း များသည်။

“ရဲဘော်တင်ထွန်း နောက်ဆုံးသတင်းတွေ ကြားပြီးပြီလား”

“ဘာသတင်းတွေလဲခင်ဗျာ၊ ကမ္ဘာစစ်ကြီးသတင်းတွေလား”

“အို ရဲဘော်နွယ်၊ ကမ္ဘာစစ်သတင်းဆိုတာ သတင်းစာထဲဖတ်ရင် သိနိုင်တာပဲ။ ဒါကို ကိုယ်က မေးနေပါမလား။ ဗမာ့စစ်မျက်နှာပြင်ကို ဖြတ်ကျော်လာတဲ့ သတင်း မေးနေတာ။ ဟဲ ဟဲ ကိုယ့်လူ ကြားဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ။ ဂျပန်တွေက အစပထမပြောတာက သူတို့ကိုယ်တိုင် ဗမာပြည်ထဲ မဝင်ဘူး၊ အတွင်းက သူပုန်ထသူက ထ၊ အပြင်က ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီး ချီတက်လာ။ ။ ချီတက်ပြီး ဝင်လာလာချင်း ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ကြေညာမယ်တဲ့။ ။ ခုတော့ ဂျပန်တွေကိုယ်တိုင် ဗမာပြည်ထဲဝင်လာပြီး၊ မော်လမြိုင်ရောက်တော့ လွတ်လပ်ရေးကြေညာမယ် ပြောတယ်။ ။ ခု မော်လမြိုင် ရောက်နေပြီ၊ လွတ်လပ်ရေး မကြေညာနိုင်သေးဘူးတဲ့။ ။ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာရင် ကော ဘယ်လိုလွတ်လပ်ရေး ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ ဟင်၊ နှစ်ပြားတောင် တန်မယ့် လွတ်လပ်ရေး မဟုတ်ဘူး”

သူက သည်လောက်ပြောနေမှဖြင့် ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုဦးမှ ကောင်းမည် ထင်သဖြင့်-

“စိတ်ပျက်စရာကြီးဗျာ”

“အို လာပြန်ပြီ စိတ်ပျက်စကား၊ ကိုယ်ပြောတယ်မဟုတ်လား ရဲဘော်တင်ထွန်းရဲ့၊ စိတ်ပျက်တာ ဟာ နည်းမှန် မဟုတ်ဘူးလို့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြရမှာလဲ”

“အဆိုးဆုံးအခြေအနေကစပြီး အကောင်းဆုံးရှာပြီး လုပ်ရမယ်။ ပြေးနေရတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း အဆင်း တွန်းပေးရမယ်။ သူ့ကို တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ တိုက်ပြီး ရနိုင်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်တို့က အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို ချက်ချင်းယူရမယ်။ ဝင်လာတဲ့ဂျပန်ကို ခုခံတိုက်ဖို့ ပြင်ထားရမယ်။ ဂျပန်နဲ့ပါလာမယ့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို အစွမ်းကုန် အားပေးကြိုဆိုပြီးတော့ တကယ်တို့အားကိုးလောက်တဲ့ တပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဂျပန်ကိုပြန်ချအောင် နိုင်ငံရေးဝါဒ သွတ်သွင်းပေးရမယ်။ စည်းရုံးရမယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ စစ်မျက်နှာနှစ်ဖက် ဖွင့်ရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ဖက်ဖွင့်ရမှာပဲ။ သို့ပေမယ့် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အပြင်းအထန် တိုက်တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ ဒါကတော့ အခြေအနေပေါ်မှာ တည်တယ်။ အဆိုးအဆုံး အခြေအနေထဲမှ အကောင်းဆုံးထုတ်ယူပြီး အလုပ်လုပ်ကြရမှာပဲ”

ထိုကဲ့သို့ ဆွေးနွေးနေကြစဉ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ကိုသိန်းဖေအား ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်က လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးပွဲများ ကျင်းပလျက်ရှိရာ သူသည် ထိုည၌ မန္တလေးဆရာဖြစ်သင် နော်မန်ကျောင်းတွင် ကျင်းပသော ဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ကား မန္တလေးတွင် ရက်အတော်ကြာ နေရသေးသည်။ မြေအောက်အရေးတော်ပုံအတွက် လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးများကို ဗဟိုအမျိုးသားကျောင်းမှာသာမက တိုင်းချစ်သတင်းစာတိုက်တွင် လည်း ကျင်းပတတ်ကြသည်။ မကြာခဏ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ထဲမှ ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် လည်း ကျင်းပကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ မဟာသမယချောင်တွင်လည်း ကျင်းပတတ်လေသည်။ တော်လှန်ရေးစာရွက်စာတမ်းများကို တိုင်းချစ်ပုံနှိပ်စက်မှာ စက်တင် ပုံနှိပ်သည့်အခါ နှိပ်ပြီး မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်တွင်ရှိ သောစကြာသီဟ စာချတန်းစာမေးပွဲများအတွက် ထားသော ဂျက်စတင်နာကြီးဖြင့် လက်နှိပ်ကူးယူသည့်အခါ ကူးယူကြလေသည်။

ဝါဒဖြန့် စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ညွှန်ကြားလွှာများ ဖြစ်လေသည်။

ဝါဒဖြန့် စာရွက်စာတမ်းများတွင် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အစုံပါ၏။ နယ်ချဲ့စစ်ပွဲကြီးနှင့် ပတ်သက်သော တရုတ်ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် မော်စီတုံး၏ ၁၉၄၀ခုနှစ် ထဲက မိန့်ခွန်းဘာသာပြန်လည်း ပါ၏။

ဆေးကောလိပ်မှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကိုမောင်မောင်ကား စစ်ပညာစာအုပ်များကို အားကြီးဖတ်သူ ဖြစ်၏။ သူသည်လည်း မန္တလေးသို့ ရောက်လာပြီး စစ်ပညာသင်တန်းများ ပေးလျက်ရှိလေသည်။ မန္တလေး၊ ရွှေဘို၊ ကသာ စသော မြို့ကြီးများ၌ မြေအောက်တော်လှန်ရေး သမားများက လူငယ်များကို လျှို့ဝှက်စွာ စုပေးရသည်။ ကိုမောင်မောင်က စစ်ပညာသင်တန်းများ ပေးလေသည်။

မန္တလေးသို့ အောက်စစ်မျက်နှာပြင်မှ ကျော်ဖြတ်၍ ရောက်လာသော သတင်းများကား မကောင်း ချေ။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဂျပန်တို့ကို အားမကိုးနိုင်၊ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မပြုနိုင်သော အထောက်အထားတွေ ပိုများပြားလာ၏။ သို့သော် မန္တလေးဌာနခွဲနှင့် ရန်ကုန်ဌာနချုပ်တို့၏ အဆက်အသွယ်မှာ မကောင်းလှသဖြင့် တိကျပြည့်စုံသော သတင်းများကို မရကြပေ။ ကျွန်တော် တို့ဆီကလည်း ရန်ကုန်သို့ သတင်းမပို့နိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား ရန်ကုန်သို့ လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ရန်ကုန်သို့ သွားရန် မလွယ်ကူချေ။ မီးရထားလည်း မှန်မှန်မထွက်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းမှာ အကြာကြီး ရပ်နေလေသည်။ မီးသင်္ဘောတွေကလည်း မမှန်တော့ချေ။ ဘတ်စ်ကားတွေကလည်း အောက်သို့ အဆင်းနည်းပြီး အညာသို့ အတက်သာ များလေသည်။ အောက်သို့ တောက်လျှောက် ဆင်းသော ဘတ်စ်ကားက ပို၍နည်းလေသည်။ လူတိုင်းသည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေကြလေသည်။ ဗုံးကြဲခံရမည်လော၊ စစ်ပွဲနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေရမည်လော။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး မနေအားချေ။ ဖြစ်သလို ရန်ကုန်အရောက် သွားရမည် ဖြစ်လေ၏။

မန္တလေးမှ ထွက်လာသော နေ့မှာပင် အနှောင့်အယှက် တွေ့ရတော့သည်။ မီးရထားသည် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ သာစည်ဘူတာမှာ ညအိပ်နေလေသည်။ ကောလာဟလသတင်းများကား အမျိုးမျိုး ပျံ့လွင့်နေ၏။

မော်လမြိုင်မြို့ကို ဂျပန်တပ်များနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သည် သိမ်းပိုက်ပြီးကြပြီ။

ဂျပန်စစ်တပ်များ သထုံဘက်သို့ ရှေ့ဆက်ချီတက်နေကြသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်များ ကျိုင်းတုံဘက်မှနေပြီး ဝင်လာကြပြီ။

ပဲခူးဘူတာကို ဗုံးကြဲလိုက်သည်။

ပဲခူးတစ်ဝိုက်မှာ စစ်ပြဲကြီးများ ဖြစ်ပွားနေသည်။

တရုတ်စစ်တပ်တွေ တောင်ငူကို တပ်စွဲနေကြသည်။

ထိုသတင်းများကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်သတင်း အတည်ပြု ရမည်ကို မသိချေ။

သာစည်ဘူတာရုံ၌ ကြေးနန်းအလုပ်သမားများသည် ဒေါက်ဒက်ဒေါက်ဒက်နှင့် အလုပ်များနေ သည်ကို ထောက်ပြီး အောက်မြန်မာပြည်နှင့် အထက်မြန်မာပြည် အဆက်မပြတ်သေးဟု ခန့်မှန်းရ တော့၏။

သို့သော် မီးရထား ရှေ့ဆက်မခုတ်ခြင်းကြောင့် လူအများသည် ကောလဟာလများကို ပို၍ ချဲ့ကားကာ ပြောဆိုနေကြလေ၏။

မီးရထားကား အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ အန္တရယ်မရှိဟု ကြေးနန်းလာမှ ရှေ့ခုတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို တုံးတုံးချကာ မီးရထားနှင့်အတူတူ ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဘူတာဝင်းထဲတွင် အညောင်းအညာပြေ လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

ဘူတာရုံရှိ ပထမတန်းတည်းခိုခန်းတွင် သိကျွမ်းဖူးသည်ဟု ထင်ရသော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်လေသည်။ မိန်းမကြီးမှာ ငါးဆယ်တွင်းဖြစ်၍ မိန်းမပျိုမှာ ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှ ရှိလေသေးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဝါဝင်းနေအောင် အသားဖြူကြလေသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အား သိကျွမ်းဟောင်းအနေနှင့် စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။

မှတ်မိပါပြီ။ မိန်းမကြီးကား ညောင်ရွှေမှ ပွဲစားကြီးဦးနန္ဒ၏ ဝမ်းကွဲနှုမ စောသုမြတ် ဖြစ်၏။ မိန်းမငယ်မှာ ဦးနန္ဒသမီး မန္တလေးတွင် ကျောင်းနေသူ စောသုနန္ဒာဖြစ်လေ၏။ အံ့ဩစရာ၊ တွေ့ပဲ တွေ့ရတတ်သည်။

ကျွန်တော်က သူတို့အနားသွားပြီး-

“အို အဒေါ်တို့ပါကလား၊ ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်သွားကြမလို့တုံး”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

စောသူမြတ်က အသံဝဲဝဲဖြင့်-

“မန္တလေးက လာကြတာကွဲ့၊ ညောင်ရွှေပြန်ဖို့ပဲကွဲ့၊ တူတော်မောင်က ဘယ်ကလာတာတုံး”

“ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးက လာတာပဲ၊ ရန်ကုန်သွားမယ်”

“နေပါဦး၊ ရန်ကုန်က ဘယ်တုံးက ထွက်လာခဲ့တာလဲ”

“တော်တော်ကလေး ကြာသွားပြီခင်ဗျ”

“ရန်ကုန်ပုံးကြဲတုန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာပဲခင်ဗျား၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရသေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

စောသူနန္ဒကား ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားနှင့် ငေးပြီး နားထောင်နေလေသည်။ ဘာမျှ ဝင်မပြော။

စောသူမြတ်-

“ဘုရားအမကြီး မမြမှီတို့၊ ဘေးမထိ၊ ရန်မငြိ ချမ်းချမ်းသာသာပဲလား”

တကယ်စင်စစ် ကျွန်တော်ကား အဆက်ပြတ်နေပြီဖြစ်၍ မမြမှီတို့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မသိတော့ချေ။ သို့သော် ဟုတ်သည့်အတိုင်းလည်း သူတို့အား ပြောမနေချင်တော့ပါ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘေးရန်ကင်းပါတယ်။ သူတို့လည်း သိန်းသိန်းနဲ့တို့နဲ့အတူ ပြည်လမ်းခြံထဲမှာ နေကြတယ်ခင်ဗျ၊ ပြည်လမ်းဘက်မှာတော့ ပုံးကြဲမှာ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

ထိုအချိန် ခွန်သာမြတ် ရောက်လာလေသည်။ ခွန်သာမြတ်ကား ပွဲစားကြီး ဦးနန္ဒနှင့် ဝမ်းကွဲနှမ စောသူမြတ်တို့ တိတ်တိတ်ပုန်းညားရာမှ ရထားသော သားဖြစ်သည်။

“အို နောင်ကြီး ကိုတင်ထွန်းပါကလား”

“ဟာ ခွန်သာမြတ်လည်း ပါလာသကိုး၊ ခုဘာလဲ စောသူနန္ဒကို ကျောင်းက ခေါ်လာကြတာလား”

ခွန်သာမြတ်နှင့် စောသုနန္ဒာတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိ လုပ်နေကြလေသည်။ ထိုအခါ သူတို့နှစ်ဦး၏ တိတ်တိတ်ပုန်းအချစ်ကို လည်းကောင်း၊ ပွဲစားကြီးဦးနန္ဒက ထိုအဖြစ်ကို ဟန့်တားသောအားဖြင့် ခွန်သာမြတ်အား အိမ်မှ နှင်ထုတ်ထားခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရမိလေသည်။

စောသုမြတ်က ကုန္ဒရိစ္စာဖြင့်ပင်-

“တူတော်မောင်ကို ပြောပြဦးမယ်။ ညောင်ရွှေလာတုန်းကလည်း တူတော်မောင် သိသလောက် သိသားပဲနော်၊ သူတို့နှစ်ဦးချစ်ခြင်းကို ဘုရားနန္ဒက ခွဲဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ခွဲမရဘူး၊ ပိုတောင် ဆိုးကုန်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ထွက်ပြေးကြတယ်။ အခု ကျွန်မက ပြန်ခေါ်လာရတာ တူတော်မောင်ရဲ့။”

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကောင်းတာပေါ့ ကျောင်းအမကြီးရာ၊ လူငယ်တွေရဲ့အချစ်ကို ပိတ်ပင်တားဆီးတာဟာ မမှန်ဘူး၊ ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်ပြီး လမ်းမှန်ရောက်အောင် ပို့ရတယ်၊ ခု ညောင်ရွှေပြန်ရောက်ရင် ဘုရားဒကာ ကြီး ဦးနန္ဒက ဘယ်လိုသဘောထားမှာပဲ”

“ဘုရားနန္ဒက အခုတော့ သဘောတူပါတော့မယ်တဲ့၊ အိမ်ပြန်ရောက်အောင်သာ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့။”

ကျွန်တော်သည် ချစ်သူနှစ်ဦးအား ချီးကျူးစကား ပြောနေလေသည်။

ထို့နောက် ခွန်သာမြတ်နှင့် နှစ်ယောက်သား ဟိုဟိုသည်သည် လမ်းလျှောက်ရင်း စစ်အခြေအနေ၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေများကို ပြောဆိုဆွေးနွေးကြလေသည်။ ခွန်သာမြတ်ကား ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံတွင် ပါခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး၊ ရှမ်းပြည်လွတ်လပ်ရေး၊ ပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်ရေးတွင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သူဖြစ်သည်။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်အား အရေးတော်ပုံကြုံလျှင် သူ့အား အသိပေးပါ၊ သူ ပါဝင်ပါရစေဟု ပြောထားခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်အား တိုက်ထုတ်ရေး၊ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့အား ခုံခံတော်လှန်ရေး စသော လုပ်ငန်းများကို ရှမ်းပြည်မှာလည်း မျိုးစေ့ချရန် ဆွေးနွေးကြလေသည်။

ဘူတာရုံထဲတွင် ရေဒီယိုတစ်လုံးရှိ၏။ ရန်ကုန်အသံလွှင့်ဌာနမှနေပြီး ဆရာဖြစ်သင် နော်မန် ကျောင်းအုပ်ကြီးဟောင်း မြို့မဦးတင့်ဆွေသည် အစိုးရပါတီဖြန့်စကား ပြောလျက်ရှိလေသည်။ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတွေက ဖုံးကြဲသော်လည်း မြန်မာတွေက မကြောက်ကြောင်း၊ ထိမှန်ခြင်း၊

ပျက်စီးခြင်း နည်းကြောင်း စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဘုရင်ခံမင်းကြီး ဆာဒေါ်မန်စမစ် ကွပ်ကဲမှုကောင်းသောကြောင့် အစိုးရအဖွဲ့ကြီးလည်း ကြံ့ကြံ့ခိုင်လျက်ရှိကြောင်း ဖရိုဖရဲ လုံးဝ မရှိကြောင်း စသည်များ ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် အသံတစ်သံက တင်းမာစွာဖြင့်-

“မောင်မင်း ငလှဖေ၊ ငဗဆွေတို့ နာခံရမည်မှာ” ဟု အစချီ၍ မြတ်၊ ထားဝယ်ဘက်တွင် ဂျပန်နှင့် ပေါင်း၍ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာ သိမ်းပိုက်ကြသော သခင်လှဖေနှင့် သခင်ဗဆွေတို့အား ရာဇဝတ် ကောင်များအဖြစ် ကြေညာပြီးလျှင် သူတို့အား ပေးမည့် အပြစ်ဒဏ်များကို မိုးကြိုးထစ်ချူန်း၍ နေလေသည်။

ရထားသည် သာစည်ဘူတာမှာ အတော်ကြာ သောင်တင်နေလေသည်။

စောသူမြတ်၊ စောသူနန္ဒာနှင့် ခွန်သာမြတ်တို့ကား သာစည်မှ ကလောသို့ ရထားဖြင့်ပင် တက်သွားကြလေသည်။

ခရီးသည်အချို့သည် ရရာဖြင့် မန္တလေးသို့ ပြန်သူပြန်၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာသို့ ပြန်သူပြန်၊ ရှေ့သို့ ဆက်သူဆက် သွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်ကား ရန်ကုန်သို့ အရောက်သွားရန် သန္နိဋ္ဌာန်ပြုထားသဖြင့် မန္တလေးသို့ မပြန်။ ရထား မှာလည်း နှစ်ရက်သုံးရက် သာစည်တွင် ရပ်နေဦးမည်ဟု ဘူတာရုံအရာရှိတို့က ခန့်မှန်းလိုက် သဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေလေ၏။

ချီတုံချီတုံဖြစ်လျက် သာစည်ဘူတာမှာပင် စောင့်နေစဉ် မန္တလေးတွင် တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေ ထံသို့ မကြာခဏလာတတ်သော ဦးထွန်းစိန် ဆိုသူသည် မိတ္ထီလာမြို့မှာ နေနေကြောင်း သတိရ လေသည်။ သူ့ထံသွားရလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။ ဦးထွန်းစိန်သည် အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့် ကြည့်၍ကောင်းသောရုပ်ရည်ရှိ၏။ အနေအထိုင်ကလည်း သန့်ပြန့် သားနား၏။ ဒေါ်မန်စမစ်အစိုးရတွင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော မိတ္ထီလာဦးဘရင်၏ တူလည်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်ပိုင်ဖြစ်သော မက္ကဗီလင် စာအုပ်ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ်လုပ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ကျွန်တော်က တော်လှန်ရေးသမားဟု မထင်၊ သူ့အား အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ဘက်သားဟုသာ ထင်စရာရှိလေသည်။ ကိုသိန်းဖေနှင့်သာ အဆက်အသွယ်မရှိလျှင် သူ့အား ကျွန်တော်က ယုံကြည်စရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိချေ။

သူနှင့်ကိုသိန်းဖေတို့၏ အဆက်အသွယ်ကို အားကိုးပြီး သူ့ထံသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ညနေလေးနာရီလောက်တွင် သာစည်ဘူတာမှ မိတ္ထီလာသို့ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့၏။

ကျနေပင်ဖြစ်လင့်ကစား အတော်ပူသည်။ လမ်းမှာလည်း အရိပ်အာဝါသ နည်းလှသည်။ လမ်းဘေးများတွင် အရွက်မပါ အရိုးစိမ်းကလေးများဖြင့်သာ စိမ်းနေသော မြစ်စိမ်းပင်တို့သာ စိမ်းစိမ်းရှိ၏။ အခြားအပင်တို့မှာ ခြောက်သွေ့နေကြ၏။ မြက်ခင်းတို့မှာ အုန်းခွံရောင် ပေါက်နေ၏။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ရုပ်ဖျက်ထားသောအားဖြင့် ဖျင်ကြမ်းလုံချည်နှင့် ဖျင်ကြမ်းရုပ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ခေါင်းပေါင်းထားသည်။

တကယ်တော့ ထိုစဉ်အခါတွင် ရုပ် သိပ်ဖျက်နေဖို့ မလိုတော့ပါ။ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံမင်းမြတ်၏ အစိုးရအဖွဲ့သည်ပင် တလုံးတစည်းတည်း မရှိတော့ဘဲ ဟိုဝန်ကြီးက တောင်ပြေး၊ သည်ဝန်ကြီးက မြောက်ပြေး၊ ဟိုအရာရှိတွေက မော်တော်ကားဖြင့်ပြေး၊ သည်အရာရှိတွေက လေယာဉ်ပျံဖြင့်ပြေး၊ စစ်ပြေးနေကြပြီဖြစ်ရာ ပုလိပ်အဖွဲ့တို့သည် ကျွန်တော်တို့သခင်များအား လိုက်ဖို့ထက် ပြေးဖို့သာ လုံးပန်းနေကြပါလေပြီ။

သာစည်မိတ္ထီလာ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် လျှောက်လာလေသည်။ လမ်းမှာ နွားအုပ်များနှင့် လှည်းများကို တွေ့၏။ မော်တော်ကား တစ်စီးမျှ မတွေ့ရချေ။ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့သူဟူသမျှ ကျွန်တော့်အား အရေးကြီးသူတစ်ဦးဟု ထင်ကြဟန်မရှိ။ အမြင့်ဆုံး ထင်လှလျှင် တောပွဲစားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပေလိမ့်မည်။

နေမဝင်မီ တော်တော်စောစောမှာပင် မိတ္ထီလာကန်တော်ရိုးကို ရောက်လာလေသည်။ ကန်တော်ကြီးကား အင်းကြီးအိုင်ကြီးသဖွယ် ကျယ်လှပေ၏။ သစ်ပင်အရိပ်အာဝါသကလည်း ကောင်း၏။ ကျွန်တော် ကန်ပေါင်မှာ ခဏထိုင်ပြီး နား၏။ တစ်နေရာတွင် အုတ်နှင့်ဆောက်ထားသော နတ်ကွန်းတစ်ခု ရှိ၏။ နတ်ကွန်းနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်အကွာလောက်တွင် ရေအိုးစင်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ချွေးများကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ပြီးနောက် ခေါင်းပေါင်းမြဲ ပေါင်းထားလိုက်၏။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

မိတ္ထီလာမြို့ထဲတွင် ဝန်ကြီးဦးဘရင်၏ အိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏တူ ဦးထွန်းစိန်၏ အိမ်ကိုလည်းကောင်း ရှာဖွေရန် မခဲယဉ်းချေ။ အလွယ်တကူဖြင့်ပင် ဦးထွန်းစိန်၏အိမ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အိမ်အောက်ကနေပြီး ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ဦးထွန်းစိန်တစ်ယောက် ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

ညိုညိုဝဝ အသက် ၅၀ကျော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ဆင်ဝင်ပြတင်းပေါက်မှ ပေါ်လာပြီး-

“ရှိပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့တုံး”

“တွေ့ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“အိမ်အောက်မှာ ဝင်ထိုင်ပါဦးကွယ်”

အတွင်းမှ အသံတစ်သံက-

“အမေ ဘယ်သူတဲ့တုံး” ဟူ၍ မေးလိုက်သည်။

ဦးထွန်းစိန်၏အမေက-

“ဧည့်သည်ဟေ့” ဟု ဖြေလေ၏။

အိမ်အောက်ထပ်မှာ အကာမရှိပါ။ ထန်းပလပ်ပြားများ ခင်းထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်များနှင့် ခွေးခြေခုံများ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခွေးခြေခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ ဦးထွန်းစိန်အား စောင့်နေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ဦးထွန်းစိန် ဆင်းလာလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ စီးကရက်တစ်ဘူး၊ ဆေးပေါ့လိပ်၊ မီးခြစ်နှင့် ပြာထည့်ခွက်များ ပါလာလေသည်။ သူ့ပါးစပ်မှာလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ခဲထား၏။

သူသည် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ဆီသို့ ခံ့ညားသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လာနေလေ၏။

ကျွန်တော်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်းမှဖြုတ်လိုက်ပြီး ပြုံးနှုတ်ဆက်သည်။ သူကလည်း ပြန်ပြုံးပြီး-

“မြင်ဖူးပါတယ် မှတ်ပါတယ်”

“မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ကိုသိန်းဖေဆီ ဦးထွန်းစိန်လာတော့ တွေ့ကြတာလေ”

ဦးထွန်းစိန်သည် အားရှိပါးရှိပြုံးပြီး ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်၍-

“ဪ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ရဲဘော်က ရုပ်ဖျက်လာတာကိုး။ ရုတ်တရက် ဘယ်မှာ မှတ်မိလိမ့်မှာလဲ၊ နာမည်က ဘယ်သူတဲ၊ နေစမ်းပါဦး ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေတယ်။ ဟဲ ဟဲ ၄၀မကျော်သေးဘူး၊ သတိ တွေ လစ်ကုန်ပြီ ဟဲ ဟဲ”

အပြီးတော့ အတော်ကောင်းသော ငနဲကြီးပဲဟု စိတ်ထဲက မှတ်ယူလိုက်လေသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် မြင်ဖူးတွေ့ဖူး စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း စသည်ဖြင့်ပြောဖူးကြသော်လည်း ကျွန်တော့် နာမည်ရင်းကိုပင် မေးသည့်မြန်းသည့်အဆင့်သို့ မရောက်ဖူးချေ။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ညွန့်မောင်ပါခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က လျှို့ဝှက်နာမည်ကို ပြောလိုက်လေ သည်။

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ဟုတ်တယ် မှတ်မိပြီ။ ခု ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဖိုးသိန်းဖေက လွှတ်လိုက်တာ လား”

“ရန်ကုန်သွားမယ်လို့ ပါပဲဗျာ၊ သာစည်မှာ ရထားရပ်နေရလို့ ဝင်လာတာပါ၊ ကိုသိန်းဖေကလည်း ကြုံရင် ခင်ဗျားဆီ ဝင်သွားလိုက်ပါတဲ့”

သူက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ကာညိတ်ကာဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“မီးရထားက တစ်ရက်နှစ်ရက် ရပ်နေရမယ်ထင်တယ်”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“မိတ္ထီလာမှာ ညအိပ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်သေးတုံး”

သူက ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ တွေ့စရာလူကို မေးခြင်းဖြစ်ဟန် တူသည်။

“အဓိကကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဖို့ပါပဲဗျာ၊ သည့်ပြင် တွေ့သင့်တွေ့ထိုက်တဲ့ လူတွေလည်း တွေ့ရတာပေါ့ဗျာ”

သူသည်ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာထည့်ခွက်ထဲ ခေါင်းစိုက်၍ ထည့်ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ယူပြီး ကျွန်တော့်အား ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ငြင်းလိုက်သောအခါ သူ့ဘာသာသူ ညှိသောက်လျက် ခေါင်းမော့၍ စဉ်းစားနေလေသည်။

အတန်ကြာတော့ သူက-

“လာဗျာ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြုန်းခနဲ ထလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလွယ်အိတ်လည်း ယူခဲ”

အမြဲတမ်း ပခုံးမှာလွယ်ခဲပြီး ယခု အိမ်ရောက်မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်အစွန်းတွင် ချိတ်ထားသော ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်ယူခဲလေသည်။

သူက ဘာမျှမပြောဘဲ ရှေ့က လျှောက်သွားရာ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမျှမပြောဘဲ နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

ကန်တော်ကြီးအနီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေဝင်ပြီးပြီဖြစ်၍ မှောင်ရီလာလေပြီ။

ကျောင်းဝင်းမှာ မန်ကျည်း၊ သရက်၊ ပိန္နဲစသော အပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်နေ၏။ ဗျိုင်းအုပ်၊ ကျီးအုပ် များသည် ၎င်းအပင်ကြီးများပေါ်တွင် အိပ်တန်းတက်ရန် ပျံသန်းလာကြသည်။ ခိုများကား ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်တွင် အိပ်တန်းတက်ရန် နားနေကြလေသည်။

ကျောင်းအောက်ထပ်မှာ နိမ့်ပြီး မှောင်နေသည်။

ဦးထွန်းစိန်သည် ကျောင်းပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ အောက်မှပင်-

“ဆရာတော် ကျောင်းပေါ်ရောက်ပြီလားဘုရား” ဟု မေးလျှောက်လေရာ ကျောင်းအောက် မှောင် ထဲမှ သြဇာရှိလှသော အသံတစ်သံ ပေါ်လာလေသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့ အောက်ဝင်ခဲလေ ”

အောက်ထပ် မှောင်ထဲသို့ ဖောက်ထွင်း၍ ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၊ ဘုန်းတော်ကြီးအား နင်းပေးနေသော ကိုရင်တစ်ပါးနှင့် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးကို ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ကြရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခေါင်းလွတ်သော်လည်း ခေါင်းငုံ့၍ အောက်ထပ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ ခါးပန်းနှင့် တိုက်မိမှာစိုး၍လော၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဘုန်းကြီးရှေ့မှာမို့ ဖြစ်၍လောမသိ၊ ခေါင်းငုံ့မိ ကြ၏။

“ဘယ်သူတွေလဲဟေ့ ” ဟု မေးပြန်လေသည်။

“တပည့်တော်ပါဘုရား ”

“ဪ ထွန်းစိန်လား ”

“တင်ပါ့ဘုရား ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဝတ်ချပြီးနောက် ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်ကြလေသည်။

ဆရာတော်အား ဝတ်ပြုနေသော (နင်းပေးနေသော) ကိုရင်သည် ဆင်းလိုက်၏။ ဆရာတော်က ထထိုင်ပြီး-

“ဘယ်က လာကြတာလဲဟေ့”

“အရှင်ဘုရားဆီ တမင်လာတာပါပဲ ဘုရား၊ သခင်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် အရှင်ဘုရား ကျောင်း မှာ ခဏထားချင်လို့ပါ ဘုရား”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ နေပါ နေပါ၊ ရန်ကုန်ကလား”

ကျွန်တော် “တင်ပါ့ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး ထသွားကြလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး-

“ဦးစန္ဒော ကျောင်းပေါ်မှာ မီးအိမ်ထွန်းထားလိုက်ပါ၊ ဧည့်သည် ထမင်းစားပြီးခဲ့ပြီလား”

ကျွန်တော်ကား မစားခဲ့ရသေးချေ။ သို့သော် ဖြေရမှာ အားနာနေ၏။ ဦးထွန်းစိန်က ဝင်၍ “မစားရ သေးဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း ကတိုက်ကရိုက်မို့ အိမ်က ကျွေးမလာမိဘူး ဘုရား”

ဆရာတော် “ကိုရင်ဥာဏ၊ ထမင်းခြောက်ထမင်းတစ်အိုးတော့ ချက်ဦးမှပဲ၊ ဟင်းလေးအိုး အရှိသား ပဲ၊ မြေပဲကြော်တွေလည်း ရှိရဲ့ မဟုတ်လား”

ကိုရင်သည် သွက်လက်ချက်ချာစွာ ထွက်သွားလေသည်။

ဆရာတော်က နောက်ဆုံးစစ်မျက်နှာအခြေအနေကို မေးနေလေသည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှ ထွက်လာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ သိပ်မသိကြောင်း၊ သို့သော် သိသလောက်ကို လျှောက်ထား ရကြောင်း လျှောက်နေစဉ် ဦးထွန်းစိန်သည် ဆရာတော်အား ဝတ်ချပြီး-

“တပည့်တော် သွားချေပါဦးမယ်ဘုရား”

“မြန်လှချည့်လားကွ”

“တင်ပါ့၊ ညမှ လာခဲ့ပါဦးမယ်ဘုရား၊ ခုတော့ ကိစ္စကလေးတွေ ရှိသေးလို့ပါ ဘုရား”

ဦးထွန်းစိန် ထွက်သွားလေသည်။

ဆရာတော်သည် စစ်ရေးစစ်ရာမှာသာမက နိုင်ငံရေးမှာလည်း စိတ်ဝင်စားလှလေသည်။ တို့ဗမာ သခင်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးအားထုတ်မှု ဟူသမျှကို ထောက်ခံပြောဆို နေလေသည်။ သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်း အကြောင်းကို မေးနေလေရာ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးသိရသမျှဖြင့် ဆရာကြီး သည် အဖမ်းမခံရလေအောင် ပုန်းရှောင်နေကြောင်း ဖြေလျှောက်လိုက်ပေ၏။

၎င်းနောက် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

မီးရောင်ထဲတွင် ဆရာတော်အား အကဲခတ်ခွင့်ရပေ၏။ အသက်တော် ၆၀မျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အလွန်သေချာဟန်ရှိသည့် ခိုင်ခံ့သောကိုယ်ထည်နှင့် ကြည်လင်သောမျက်နှာ ရှိလေသည်။ မျက်ခုံး မွေးမှာ ထူလှပြီး ဖြူရောင်သမ်းနေလေသည်။ ကွမ်းအတော်စားဟန်တူသော်လည်း သွားများကို ဖြူအောင် တိုက်ထား၏။

ကျွန်တော် ထမင်းစားနေစဉ် ဆရာတော်သည် စကြိုလျှောက်ရင်း သွားများကို တံပူတိုက်နေ လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးနှစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ တစ်ယောက်မှာ ကပ္ပိယ သဂြိုဟ်ဆရာဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ယောက်မှာ ပဉ္စင်းဒကာ တောင်သူကြီး ဖြစ်လေသည်။ နောက် တစ်ခဏကြာတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော် မင်းသားဟန် သျှောင်တွဲထုံးနှင့် လူတစ်ယောက် ပေါက်လာပြန်လေသည်။ သူကား ဆေးဆရာဖြစ်၏။

ဦးထွန်းစိန်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့သင့်သောသူများဟူ၍ လွတ်လိုက်သလောဟု ပထမသော် ထင်မြင်မိကာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိလေသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ ညညတွင် စကားစမြည် ပြောဆိုနိုးနှောရန် ဆရာတော်ထံ လာနေကျဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိ လေသည်။

ဆရာတော့်ထံမှ ကျွန်တော်သည် သခင်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန် ဗုံးကြဲစဉ်က ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ရကြောင်းများကို သူတို့ သိရသောအခါ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝိုင်း နေကြလေတော့၏။ စစ်မျက်နှာအခြေအနေ၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေနှင့် ရန်ကုန်တွင် ဗုံးကြဲပုံများကို ပြောပြရပြန်လေသည်။ စကားဝိုင်းသို့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးရော ကိုရင်ပါ ဝင်လာကြလေသည်။ ဆရာတော်ကား အနီးမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်တို့စကားဝိုင်းတွင် ပါဝင် နေလေသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

လက်ဆွဲမီးအိမ်က မီးမှာ တလက်လက်။

တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ ချိန်သီးက တချက်ချက်။

ကျွန်တော်တို့ စကားပိုင်းက တိုးတစ်ခါ ကျယ်တစ်လှည့်နှင့် သွက်လှပေ၏။

ကျွန်တော်က ပြောစရာရှိတာတွေ အတော်ပြောပြီး၍ အတော်မောသွားသောအခါ ကျွန်တော် ပြောပြသည့် အချို့အချက်များကို အခြေပြု၍ သူတို့အချင်းချင်း ဆွေးနွေးပြောဆို နေကြပြန်လေသည်။ ကမ္ဘာ့အရေးတွင် သူတို့နားလည်ပုံနှင့် နားလည်သမျှ ဖော်ပြပုံတို့မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။

အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်က တစ်ဖက်၊ ဂျာမန်နာဇီတို့က တစ်ဖက် စစ်ဖြစ်လာခဲ့ပုံ၊ ရုရှားက တစ်ဖက်၊ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့က တစ်ဖက် ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ ဂျာမန်နှင့်ရုရှား သင့်မြတ်နေသလို ထင်ရရာ မှ စစ်မီးတောက်ပုံ၊ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်က တစ်ဖက် စစ်ဖြစ်ခဲ့ပုံ စသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းကပ္ပိယကြီးက ‘တထာကတမံ၊ ကာမာဝစရဆိုတဲ့ သဂြိုဟ်စကားအရ ကာမဘုံ ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ တယ်ရှုပ်တာပဲဗျာ’ဟု ဆိုလိုက်လေရာ-

ပဋ္ဌင်းဒကာ တောင်သူကြီးက ထောက်ခံလိုက်ပုံမှာ “ဆုတ်ကပ်ကြီးဆိုတော့ ဝိသမလောဘက လွှမ်းနေတာပဲဗျာ။ ဝိသမလောဘ ဦးဆောင်နေတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေဟာ ဘယ်မှာ အချင်းချင်း တည့်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ပဋိပက္ခ ဖြစ်စမြဲပေါ့။ ခေတ်ဆိုးကြီးမှာ လက်နက် အထူးထူးအဆန်းဆန်းတွေကလည်း ပေါ်နေတော့ ထဆော်ကြတာပဲဗျ”

ဆေးဆရာပညာရှိက ဤသို့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြိမ်မီးအုံသလို ပူပင်ဒုက္ခ စစ်ဘေးကြီး ကျရောက်ခဲ့သည်မှာ မင်းတွေမကောင်းလို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ‘ဂဇယ်သုံးခု၊ ဥသျှစ်ထု’ ဆိုသော အဂ္ဂိရတ်လင်္ကာကို ရွတ်ဖတ်၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော် ရာဇဝင်ခင်းပြီးလျှင် ပိုင်းခြားဝေဖန်လေသည်။

ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်မင်း မကောင်းပုံ၊ ဒေါက်တာဘမော်၊ ဂဠုန်ဦးစော၊ ဆာပေါ်ထွန်း စသော အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရီ နန်းရင်းဝန်များ၏ အစိုးရအဖွဲ့များ မကောင်းပုံများတွင် စကားလက်ဆုံကျကြလေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်၍ “ဒကာကြီးတို့ရဲ့၊ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အားလုံးသော အရာတွေဟာ အနိစ္စတွေပဲ၊ မင်းလည်းပဲ အနိစ္စ၊ အစိုးရလည်းပဲ အနိစ္စ၊ မင်းပြောင်းမင်းလွှဲ ကြုံရတော့မှာ အမှန်ပဲ။ ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန် လောကခံပဲလေ”

ကပ္ပိယကြီး “တဘောင်လည်းရှိသားပဲ ဘုရား။ အင်းကို ဟင်္သာဆင်းမည်၊ ဟင်္သာကို မုဆိုး လေးနဲ့ ခွင်းမည်၊ မုဆိုး ထီးရိုးရှိက်မည်။ ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်မည်တဲ့။ ခု နောက်ဆုံး မိုးကြိုးပစ်မည့် ကိန်းပဲ ဘုရား”

ဆေးဆရာကလည်း အားကျမခံ။ တိုင်းပြည်ပျက်မည့် တိတ်နိမိတ် တဘောင်များအကြောင်း ဝင်ရောက် ပြောဆိုလေသည်။

‘သော်တာကန်ကြီး၊ ဟင်္သာစီး၊ အင်းကြီးသည်တွင် ပျက်လတ္တံ့’ ဟူသော ဇာဂရုသိုက်တဘောင်၊ နတ်စက်ရောင် သိုက်တဘောင်၊ ဂဝံပတေ့ရသေ့ဆရာ သိုက်တဘောင်၊ ‘ပန်ပါတဲပန်ပါ၊ ရွှေမင်းဝံ တောင်ပေါ်ထိပ်က၊ လူပျိုတော် မောင်စံအိတ်ကယ်၊ ပန်းဆိတ်လို့လာ၊ မပန်သာ နေပါအသင့်၊ ကြက်သူငယ် တွန်သံဆုံးလျှင်၊ ဘုန်းပန်ဖို့လင့်’ ဟူသော တဘောင်။

‘မန်ကျည်းပင် တောင်ကိုင်း၊ ဗျိုင်းနားတဲ့ ဖွတ်သိုက်။ မောင်မလာအား၊ လူငှားလို့လွတ်လိုက်’ ဟူသော တဘောင်။

‘ရွှေဘိုချဉ်ပေါင်၊ ခုနစ်တောင်၊ ဖူးခေါင်ဝေ၍ဖြိုး’ ဟူသော တဘောင်။

သူတို့သည် သိုက်တွေ၊ တဘောင်တွေကို ကြားဖူးသမျှ မှတ်ဖူးသမျှ၊ ရွတ်ဆို၍ ပြကြလေသည်။

သူတို့သည် မင်းပြောင်းမင်းလဲကို လိုချင်ကြ၏။ လိုချင်သည့်အတိုင်း တဘောင်များကို လိုသလို ဆွဲ၍ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ကြ၏။

ကုန်းဘောင်ဆက်မှာ ပေါ်ခဲသော သိုက်တဘောင်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ခေတ်နှင့် သက်ဆိုင်လာ လေတော့သည်။

ဆရာတော်-

“သက္ကရာဇ် ၁၂၀၈ခုနှစ်မှာ ပုဂံမင်း နန်းစံတော်မူတယ်။ ပုဂံမင်း နန်းကျခါနီးမှာ ‘တောင်က ခြောက်လို့ မြောက်ကယူ၊ အလယ်လူ အူနဲ့ဟောင်းလောင်း’ ရယ်လို့ သံချပ်တဘောင် ပေါ်ခဲတယ် ဒကာကြီးတို့ရဲ့။”

“ပုဂံမင်းဟာ ကုလားဘိုင်ဆတ်နဲ့ ဦးဘိန်ဆိုတဲ့ လူတွေကို ရာထူးကြီးပေးသတဲ့။ သူတို့တစ်တွေ ကလည်း တိုင်းသူပြည်သား ရှင်လူအများကို သိပ် နှိပ်စက်သတဲ့။ မင်းမကောင်းတော့

တစ်တိုင်းပြည်လုံး ဗရုန်းသုန်းကား ဗယောက်ဗယက် ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီအခါမှာ တောင်ဘက်က အင်္ဂလိပ်တွေက ဝင်တိုက်တယ်။ ညီတော် မင်းတုန်းမင်းသားက မြောက် မြင်းနယ် ရွှေဘို ထွက်ပြီး မြောက်ဘက်က ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်တယ်။ ဒီတော့ ပုဂံမင်းက ကျတော့တာပေါ့။ ခုလည်းပဲ ဒီကိန်း ဆိုက်နေပြီ ဒကာကြီးတို့ရဲ့၊ မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်စိုးနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်မင်းကို ဂျပန်က ဝင်တိုက်တယ်။ နောက်ကနေပြီး သခင်တွေက အင်္ဂလိပ်မင်းကို တိုက်တယ်။ အင်္ဂလိပ်မင်းတော့ ကျရတော့မှာပဲ။ အလယ်လူ အူနဲ့ဟောင်းလောင်းဆိုတာ အင်္ဂလိပ်မင်းပဲ”

သူတို့သည် တဘောင်စနည်းတို့၏ အကူအညီဖြင့် မျက်မှောက်အခြေအနေများကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်ပြီး များစွာပင် အားရရွှင်လန်းနေကြလေသည်။

ထို့နောက် ဦးထွန်းစိန်နှင့် လူနှစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။ တစ်ယောက်မှာ သခင် သာညွန့်ဟု ခေါ်၍ တစ်ယောက်မှာ မောင်ကိုကိုဟု ခေါ်လေသည်။ သခင်သာညွန့်မှာ အသက် အစိတ်လောက် ရှိဦးမည်။ တရုတ်ကပြားကလေးလား အောက်မေ့ရအောင် အသားဖြူသည်။ သူကား ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကလေး ဖြစ်၏။

သူတို့လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်အမှူးပြုသော စကားဝိုင်းမှ ထလေသည်။ သူတို့သည် သိုက်တဘောင် ရာဇဝင်နယ်မှ ထွက်ပြီး သဂြိုဟ်နိပါတ်နယ်သို့ ကူးပြောင်းနေခဲ့ကြ လေသည်။

ဆရာတော်က လှမ်းပြီး မိန့်ကြားလိုက်သေးသည်။

“ထွန်းစိန်ရေ မင်းတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုင်ပင်ပြောဆိုချင်ရင် ဟိုဘက်ခန်း သွားထိုင်ကြ”

ဟိုဘက်ခန်းဆိုသည်မှာ ဆရာတော် ဥပုသ်ပေးသောအဆောင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းစိန်ကား သခင်သာညွန့်နှင့် မောင်ကိုကိုတို့အား ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်ရန် ဆရာတော်အား ဝတ်ချလေသည်။

“ဟ မင်းက သွားတော့မလား၊ မင်းဧည့်သည်နဲ့ စကားမပြောတော့ဘူးလား”

ဦးထွန်းစိန်က ပြုံးလျက်-

“ဟဲ ဟဲ တပည့်တော်က နိုင်ငံရေးသမားမှမဟုတ်ဘဲ ဘုရား၊ ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွား စီးပွားရေးသမားပဲ ဟဲ ဟဲ”

ဆရာတော်-

“ဟ ထွန်းစိန်ရ၊ ခုအခါမျိုးမှာတော့ လူတိုင်း နိုင်ငံရေးသမားကွ။ လူတွေသာမကဘူး၊ ဘုန်းကြီး တွေလည်း နိုင်ငံရေးသမားပဲဟ။ တို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ဖို့အရေး အားလုံးဝင်ပြီး တက်သုတ်ရိုက် ရမယ် မဟုတ်လား”

ဦးထွန်းစိန်က ‘မဟဲ’ တော့ဘဲ တည်ကြည်စွာ “တပည့်တော် ကိစ္စရှိသေးလို့ပါ ဘုရား သွားချေပါ ဦးမယ်”

ဦးထွန်းစိန် ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်သာညွန့်၊ မောင်ကိုကိုတို့နှင့် အရေးတော်ပုံ လုပ်ငန်းများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေလေသည်။ သူတို့အား ဂျပန် ကတိဖျက်ပုံများ ပြောပြရလေသည်။ ဂျပန်ထံမှ လက်နက်မရနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် စိတ်ပျက်မနေကြဘဲ ကိုယ်တော်နိုင်သောနည်းဖြင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား တိုက်ထုတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အခါအခွင့် သင့်သောအခါ ဝင်လာသောဂျပန်အား ပြန်ချရန် အသင့်ပြင်ထားကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျပန်နှင့် ချီတက်လာမည့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်များအား အစွမ်းကုန် အားပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်းများကို ရှင်းပြရလေသည်။

သခင်သာညွန့်နှင့် မောင်ကိုကိုတို့သည် ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြ၏။

ထို့နောက် မိတ္ထီလာနယ် စည်းရုံးရေးအခြေအနေများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ သခင်သာညွန့်က အရေးရှိက အရေးတော်ပုံတွင် အသက်စွန့်ကာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြမည့်လူ အများအပြား ရှိကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“အင်္ဂလိပ်ရဲ့ ဘားမားရှင်ဖယ်စစ်တပ်ထဲက ဗမာတချို့လည်း လက်နက်ယူပြီး ဒီလိုပဲ ထွက်လာ ကြတဲ့ ဗမာစစ်သားတွေ ရှိတယ်။ သူတို့ကို တို့က ကျကျနန လက်ခံပြုစုထားရမယ်။ သူတို့ကို အခြေခံပြီး လက်နက်ကိုင်အရေးတော်ပုံ တပ်စိတ်တွေ ဖွဲ့ရမယ်။ ကောင်းတယ် ခု ဘယ်နှယောက် ရှိပြီလဲ”

သခင်သာညွန့်-

“သုံးယောက်၊ ဒီပြင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆက်မရဘဲ သူတို့ဘာသာ ထွက်ပြေးလာတဲ့ စစ်သား တွေလည်း ရှိဦးမှာပဲ”

“ရှာ ရှာ၊ သူတို့ကို တွေ့အောင်ရှာ၊ အရေးကြီးတယ်”

၎င်းနောက် စစ်ရထားများကို ဖျက်ရန်နှင့် လက်နက်လှူယူရန် ကိစ္စများ ဆွေးနွေးကြလေသည်။ ဤ ကိစ္စများကို အောင်မြင်စွာလုပ်နိုင်ရန် မိတ္တီလာမှ ရဲဘော်များချည်း မပြီး။ မြစ်သားမှာ ရောက် နေသော ဒဂုန်ဦးလှဖေ၊ ကူမဲမှ ကိုထွန်းကြည်၊ သာလွန်မှ ကိုတင်မောင်၊ သပြေတောင်းမှ သခင်စံလှနှင့် ဦးဘရီစသော ရဲဘော်များပါ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှ ပြီးမည်ဟု သဘောရရှိကြ သဖြင့် မန္တလေးဌာနချုပ်နှင့် ကူမဲစက်ပိုင် ဒေါ်ကျင်ဆိုင်နှင့် မန်နေဂျာ ဦးသိန်းမောင်တို့မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်၍ လုပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ထိုနေ့ညအဖို့ ထိုမျှဆွေးနွေးပြီး သခင်သာညွန့်တို့လူစု ပြန်သွားကြလေသည်။ ဆရာတော် ကြီးမှူးသည့် စကားဝိုင်းမှာလည်း လူစုကွဲသွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဦးပဉ္စင်းများ နေရာ ချထားသည့်အတိုင်း အိပ်ရာဝင်လေသည်။ ထိုညတွင် ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးအား မိတ္တီလာသို့ ခေါ်လာပြီး အဆုတ်နာရောဂါ ပျောက်ကင်းအောင် ကုပေးနေသည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်လေသည်။ လွန်ခဲ့သောညက လည်းကောင်း၊ သည့်အရင် ရက်များ၌လည်းကောင်း မမြင့်ဦးအကြောင်းကို စဉ်းပင်မစဉ်းစားမိဘဲ နေခဲ့ရာမှ ယခုလို အိပ်မက်မြင်မက်သဖြင့် အံ့ဩမိလေသည်။ မမြင့်ဦးအား တစ်မနက်လုံး သတိရနေ၏။ မိတ္တီလာကန်ရိုးတွင် နံနက်စောစော သာယာသည့်အချိန်၌ မမြင့်ဦး နှင့် ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်နေကြသလိုလို စိတ်ကူးယဉ်ကာ လွမ်းနေမိလေသည်။

သာစည်ဘူတာသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ မီးရထားမထွက်သေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိ၏။ နေ့ခင်း တစ်ချက်တီးတွင် ရန်ကုန်သို့ မီးရထားထွက်မည်ဆိုသဖြင့် အားတက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်ရ လေသည်။

သို့သော် တစ်ချက်တီးသောအခါ မီးရထားပေါ်ရောက်နေသော ခရီးသည်တွေကို အာဏာပိုင်တို့က အဆင်းခိုင်းပြန်လေသည်။ တောင်ငူစစ်မြေပြင်သို့ ချီတက်သွားရမည့် တရုတ်စစ်သားများကို သယ်ဆောင်ရန် ထိုရထားကို သိမ်းလိုက်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုရထားသည် မန္တလေးသို့ ပြန်၍ ခုတ်မောင်းသွားလေသည်။

အချို့ခရီးသည်များမှာ မန္တလေးသို့ပင် လိုက်သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကား သည်စည် ဘူတာမှာ မယောင်မလည်နှင့် ကျန်ရစ်ပြန်လေ၏။

ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်သည် သာစည်ဘူတာမှ စာရေးတစ်ယောက်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ခင်မင် သွားကြလေသည်။ သူက မန္တလေးသို့ပြန်သွားသော ရထားသည် တရုတ်စစ်တပ်များအား တင်ဆောင်ပြီး သာစည်ဘူတာသို့ ပြန်ရောက်ပါက ဂါတ်ဗိုလ်ကို သူကပြောပြီး ကျွန်တော့်အား တင်လွှတ်လိုက်မည်ဟု ကတိပေးလေသည်။

ထိုရထားသည် သန်းခေါင်ကျော်မှ သာစည်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဂါတ်တွဲတွင် မီးရထားကူလီခေါင်းလိုလို၊ မီးရထားစာရေးလိုလို ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်ခဲ့ရလေ သည်။ ကျောခင်း၍ အိပ်စရာမရှိ၊ ထိုင်လျက် အိပ်လိုက်ရပေ၏။

ပျဉ်းမနားသို့ ရောက်သောအခါ ရထားဆက်မထွက်ပြန်သဖြင့် အခက်တွေ့ရပြန်၏။ ပျဉ်းမနားမှ ရန်ကုန်ထိ မီးရထားလမ်းကို စစ်ဘက်က သိမ်းလိုက်ပြီလိုလို ကြားရပြန်၏။

ဂါတ်ဗိုလ်က ကျွန်တော့်အား ကျောက်ပန်းတောင်ဘက်သို့ လိုက်၍ ထိုမှတစ်ဆင့် မကွေး၊ ပြည် စသော မြို့များဘက်သို့ ဘတ်စကားဖြင့်သွားရန် အကြံပေးလေသည်။ ထိုသို့သွားမှ ဘေးကင်း ရန်ကင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆိုလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပျဉ်းမနားမှ ရထားစီးပြီး ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ လိုက်ရလေသည်။

တစ်လမ်းလုံး တွေ့သမျှလူအပေါင်းသည် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ကောလဟာလ သတင်းများကလည်း ပွနေ၏။

ရန်ကုန်မှာပင် အစိုးရမရှိတော့ဟူ၍ ပြောသူက ပြော၏။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် စစ်တပ်များကို ဆုတ်ခွာရင်း မြို့များ၊ တံတားများ၊ ရထားများ၊ သင်္ဘောများ၊ စက်ရုံများကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ရန် စီစဉ်နေပြီ ဟုလည်း သတင်းဖြစ်နေ၏။

ရေနံချောင်းမှ ရေနံတွင်းများထဲသို့ပင် ကွန်ကရစ်လောင်းထည့်ပြီး ဖျက်ရန် စီမံနေကြပြီဟု ဆို၏။

ပြည်မြို့ ဘူတာရုံ ဂျပန်က ဗုံးကြဲချပြန်သည်တဲ့။

ရေနံချောင်း ဗုံးကြဲသည်တဲ့။

ဘာသတင်းတွေ ကြားရကြားရ ကျွန်တော်ကား နောက်ပြန်မလှည့်တော့ချေ။ ရထားမရလျှင် ဘတ်စ်ကား၊ ဘတ်စ်ကားမရလျှင် မြင်းလှည်း၊ မြင်းလှည်းမရလျှင် ခြေကျင်။ မြစ်တွေလျှင် သင်္ဘော၊ သင်္ဘောမတွေ့လျှင် လှေ၊ လှေမတွေ့လျှင် ဖောင်၊ ကြုံရာတွေ့ရာနှင့် အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများလည်း လွင့်လာလေသည်။ မည်မျှ လျင်မြန်စွာ လွင့်လာသနည်း။

မော်လမြိုင်ဘက်မှာ ဂျပန်စစ်တပ်ကို ပန်းသပြေနှင့် ဆီးကြိုသူများအား စစ်သားတွေက လှည်းတွေ ဆွဲစေသည်တဲ့။

ဆီးကြိုသူများထဲတွင် လက်ပတ်နာရီ၊ လက်စွပ်ပါသူများ ဂျပန်စစ်သားများ ဖြုတ်ပေးခဲ့ရသည် တဲ့။

တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် လူကြီးလူကောင်းတွေကို ကူလီအထမ်းခိုင်းသည်တဲ့။

ဂျပန်စစ်သားတို့သည် ဗမာမိန်းကလေးများအား မဟားတရားလုပ်သည်တဲ့။

ထိုသတင်းတွေကို ယုံသူလည်းရှိ၏။ မယုံသူလည်းရှိ၏။ ယုံသူတွေထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

မယုံသူအချို့ကမူ ဂျပန်နှင့်ဗမာသည် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဗမာအပေါ် ဤမျှ ရိုင်းစိုင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုကြလေသည်။ အချို့ကမူ အရှေ့တောင်အာရှ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေးအတွက် အသက်စွန့်ကာ တိုက်ကြရသော ဂျပန်စစ်သားတို့၏ အပြုအမူကို အပြစ်တင် မစောသင့်၊ ခွင့်လွှတ်သင့်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

များစွာသော တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသားများနှင့် မြို့ပေါ်မှ ဆင်းရဲသားများကမူ ယုံသည် လည်း မပြော၊ မယုံဘူးဟုလည်း မဆို၊ ကြားသမျှ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြပြီး ကိုယ့် အလုပ်ကိုယ် ကုန်းလုပ်နေကြလေသည်။ ထွန်စရာရှိ ထွန်၊ ယက်စရာရှိ ယက်၊ ထမ်းစရာရှိ ထမ်း၊ ရောင်းစရာရှိ ရောင်းနေကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း သွားစရာရှိလို့ သွားနေလေသည်။ နောက်ပြန်မဆုတ်ပါ။

သို့ဖြင့် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာသောအခါ ဟင်္သာတသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဘီ အိုင် အေ

လမ်းတုန်းက ဘယ်မြို့ ဘယ်သူသိမ်းသည်ကို မသိခဲ့။ စစ်မျက်နှာပြင် ဘယ်သို့ ရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိခဲ့။

ဟင်္သာတရောက်မှ ရန်ကုန်မြို့ကို ဂျပန်တွေ သိမ်းပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ ဟင်္သာတကိုလည်း ဘီအိုင်အေခေါ်သော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်က သိမ်းပိုက်ထားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

သခင်နှင့် ကျောင်းသားများသည် တပ်ဖွဲ့လျက် ဂျပန်နှင့်အတူ ချီတက်လာပြီး ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်နေကြပြီဟုကား ကြားသိထားနှင့်၏။ သို့သော် ဘီအိုင်အေဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ကိုကား ယခုမှပင် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟင်္သာတမြို့ကား အပျက်အစီး သိပ်မရှိ။ စစ်မြေပြင် အမာရွတ်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ။ ဖုံး၍ထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လည်း မရှိ။ စစ်အတွင်း ကံကောင်းသော ဟင်္သာတ။

ဟင်္သာတမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်မဖြစ် ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်သည်။ ကမ်းနားမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ဘီအိုင်အေတပ်များက ရေကာတာကို အကာအကွယ်ယူပြီး တိုက်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များက မြစ်ထဲမှနေ၍ တိုက်ကြသည်။ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြစဉ် ဟင်္သာတ မြို့သူမြို့သားများသည် ဘီအိုင်အေစစ်သားများကို အဖက်ဖက်မှ ကူညီကြသည် ဆို၏။ ကျည်ဆန်သယ်ပေးသူ၊ ရေတိုက်သူ၊ ဆေးလိပ်တည်သူ၊ ထမင်းထုပ်ကမ်းသူ၊ သက်သက်ကြည့်ပြီး ဩဘာပေးသူ၊ ဘီအိုင်အေထဲဝင်ရန် စာရင်းပေးသူ တရုန်းရုန်း တအုန်းအုန်း စည်ကားလှသည်ဆို၏။

ဘီအိုင်အေစစ်သားတို့အား ချီးကျူးသံမှာ အပျံ့အနှံ့ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ကား ဟင်္သာမြို့မြေပေါ် နင်းမိသည်ဆိုလျှင်ပင် ဘီအိုင်အေစစ်သားတွေကို တွေ့မြင်ချင်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ရောက်သောအချိန်မှာ ညနေဝင်ရီတရော ဖြစ်သောကြောင့် လွယ်ကူစွာ မတွေ့နိုင်ချေ။

မြို့မှာ ဓာတ်မီးတွေဖြင့် ထိန်းနေ၏။ လမ်းမီး၊ အိမ်မီး၊ ဘုရားမီး။

ရေဒီယိုသံတွေကိုလည်း ကြားနေသည်။

ငြိမ်းချမ်းနေသော အချိန်အခါနှင့် တူနေပေ၏။

သခင်များ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် မြို့မိမြို့ဖလူကြီးများ ခေါင်းဆောင်ကာ ဖွဲ့စည်းထားသော ဟင်္သာတခရိုင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ရှိနေပြီဟုလည်း သိရ၏။ ထိုအဖွဲ့သည် မင်းပြောင်းမင်းလွဲဖြစ်သော်လည်း ဖရိုဖရဲမဖြစ်ရအောင် ထိန်းသိမ်းရုံမက အားလုံး အခြေအနေ နေသားတကျဖြစ်အောင် စီမံနေပြီဟု ဆို၏။

ကျွန်တော်ကား ဖြစ်နိုင်လျှင် ဟင်္သာတမှ လက်ပံတန်းသို့၊ လက်ပံတန်းတို့မှ ရန်ကုန်သို့ မီးရထားဖြင့် သွားချင်သည်။ သို့မှ မြန်မြန်ရောက်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အနီး လာထိုင်ပြီး ဟင်္သာတအကြောင်း ပြောပြနေသော ထမင်းဆိုင်ရှင်အား-

“အားလုံး နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်အောင် စီမံနေတယ်ဆိုတော့ သာရဝေါ လက်ပံတန်း မီးရထား သွားနေရောပေါ့ နော်ဗျာ”

“အဲဒီဘက်လမ်းကိုတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးဘူးလို့ ထင်တယ်ဗျ။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွေက တံတားကြီး ချိုးထားတယ်။ ရန်ကုန်ဘက်က ဆုတ်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွေကလည်း လက်ပံတန်းဘက်မှာ ရှိသေးတယ်ဆိုသလိုလိုပဲဗျ။ ပုသိမ်ဘက်ကိုတော့ မကြာခင်ပဲ မီးရထား သွားနိုင်အောင် လုပ်မယ်လို့ လူကြီးတွေ ပြောနေကြတာပဲ။ ဖြစ်မှာပါပဲဗျာ၊ ဘီအိုင်အေ ဗိုလ်ကြီးကလည်း တယ်ပြီး အစီအမံကောင်းတာပဲ။ ဗိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင်များ ဒီနယ်မှာ ဆက်အုပ်ချုပ်ပြီး လုပ်လိုက်ရရင် ခဏကလေးနှင့် အားလုံးကောင်းကုန်မှာပဲ။ ခုတော့ ဗိုလ်ကြီးက ဒီမှာ အကြာကြီး မနေနိုင်ဘူးတဲ့ဗျ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရန်သူနောက် လိုက်တိုက်ရမှာတဲ့ဗျာ၊ ပြည်ဘက် ဆက်ချီတက်ကြရမှာပဲလို့ သတင်းဖြစ်နေတာပဲ။ ဘီအိုင်အေဗိုလ်ကြီးက တယ်လည်း တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိသတဲ့၊ သတ္တိလည်း ကောင်းသဗျ”

“ဗိုလ်ကြီးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဗိုလ်ရန်နိုင်တဲ့ဗျ၊ နာမည်ကိုက ရန်နိုင်မယ့်နိမိတ်ပဲ”

“ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ ဒီနာမည်ကို မကြားဖူးဘူးဗျ။ သခင်ရန်နိုင်၊ ရဲဘော်ရန်နိုင်၊ မကြားဖူးပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်သည် သည်နာမည်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်ပြီး တွေးကြည့်နေသည်။ နောက်ပေါ်တွဲ၊ ရွှေကြာပင်ထဲကပဲမို့၊ ကျွန်တော် မကြားဖူးခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု အောက်မေ့လိုက်ပေသည်။

ထမင်းဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်နေဟန်ရှိ၏။

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေကြပြီးနောက် ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သူက စစ်ဗိုလ်ကြီးမဖြစ်ခင်က သခင်ခေါင်းဆောင်လား၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်လား”

“ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဆို ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ကောင်းကောင်းမသိပါဘူး၊ ဈေးစကားပါပဲ၊ ဂျပန်ပြန်တဲ့ဗျ”

“ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိရမှာပဲဗျ”

သို့ကလို ပြောနေကြစဉ် ဆိုင်ရှေ့မှ ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားလေသည်။

ထမင်းဆိုင်ရှင်က-

“ဟော ဟော၊ သူပဲ သူပဲ၊ ဘီအိုင်အေ ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော်ကား စစ်ဗိုလ်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မမြင်လိုက်ရပါ။ စစ်ဗိုလ်ကြီးမှန်းတော့ အလွန်သိသာ၏။ ကားဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စစ်သားတစ်ယောက်စီ လှံစွပ်တပ်ထားသော ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်လျက် လိုက်ပါသွားလေသည်။

မော်တော်ကားမှာ ဟစ်လမင်အမျိုးအစား ခပ်သစ်သစ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဆက်ပြန်၏။

“ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဂျပန်ပြန်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် သိရမှာပဲဗျ”

ထမင်းဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော့်အား မသင်္ကာသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် ဆိတ်ဆိတ် နေလေသည်။

“သူက ဘယ်မှာနေသလဲဗျ”

ဆိုင်ရှင်သည် မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ထပ်၍-

“ဘီအိုင်အေ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဘယ်မှာ စခန်းချသလဲဗျ”

ဆိုင်ရှင်သည် မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့်-

“မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောမပြလျှင် မပြီးတော့ချေ။ ကျွန်တော်လည်း သခင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့သေးကြောင်း၊ ယခု အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးတကြီး မန္တလေးမှ လာခဲ့ကြောင်း။ ချဲ့သင့်တာ ချဲ့၊ ကားသင့်တာ ကားသော်လည်း ဖုံးသင့်တာဖုံး၊ ဖိသင့်တာဖိ၍ ပြောပြလိုက် လေသည်။

သည်တော့မှ ထမင်းဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော့်အား ယုံကြည်လာဟန်ရှိသည်။ ယုံကြည်ရုံမက ကိုးစားလာဟန်လည်း ရှိသည်။ အဆိုပါ စစ်ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ရန်နိုင်သည် ဟင်္သာတဦးမြခေါ် မျိုးချစ် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အိမ်တွင် နေကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအိမ်သို့ သွားပြီး စုံစမ်းချင်ကြောင်း ပြောသောအခါ သူက-

“ဒီအချိန်ကြီး သွားလို့တော့ မတော်ဘူးဗျ၊ ကင်းတွေဘာတွေ ချထားတယ်။ မတော်တဆ ပစ်လိုက်ခတ်လိုက်မှဖြင့် ကိုယ်ကျိုးကြီးနည်းရချည့်ဗျာ”

ကျွန်တော်က မအုံ့မအော့ လုပ်နေသောအခါ “မနက်မှ သွားတာပေါ့ဗျာ” ဟု သူက ထပ်ပြီး အကြံပေးပြန်လေသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ကျွန်တော့်ကိုယ်အမူအရာနှင့် မျက်နှာဟန်ပန်တို့မှာ စိတ်ပျက်ခြင်းကို သရုပ်ဆောင်နေဟန်ရှိ၏။

“ဒီနေ့ည ဒီမှာအိပ်ပေါ့ဗျာ၊ မနက်မှ ထသွားတာပေါ့။”

တစ်ညတာ တည်းခိုစရာနေရာအတွက် စိတ်အိုက်နေခဲ့ရာ ပြဿနာတစ်ခု ရှင်းသွားလေသည်။ သို့သော် ဟန်တော့ လုပ်ရသေး၏။

“နေပါစေဗျာ၊ ဒုက္ခရှာလို့။”

“ဘာမှဒုက္ခမရှိပါဘူး။ ထမင်းဆိုင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ဧည့်သည်တွေလည်း အလွယ်တကူ ဝင်တည်းကြ တာပါပဲ။”

“အေးလေဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒီမှာမအိပ်လည်း အခြားအိမ်တစ်အိမ်သွားပြီး ဒုက္ခပေးနေရဦးမှာပါပဲ။ မနက်မှပဲ ဒီက ထသွားတာက အဆင်ပြေပါတယ်။”

ထိုနေ့ည ထမင်းဆိုင်မှာ ညအိပ်လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ကြုံသလိုသွား၊ တွေ့သလိုစား၊ ဖြစ်သလိုအိပ်ခဲ့ရသည်မှာ မဆန်းတော့ပါ။ အမှန်အားဖြင့် စစ်ကြီးကာလ ခရီးသွားရသူတိုင်း အဖို့လည်း မဆန်းတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇နာရီလောက်တွင် ထမင်းဆိုင်ရှင် လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ဦးမြ၏ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကမ်းနားလမ်းပေါ်မှာ အနည်းငယ်လျှောက်ရ၏။

ကာကီယူနီဖောင်းကို အချိုးကျကျဝတ်ဆင်လျက် ဖိနပ်ပြောင်အောင်တိုက်ပြီး ကာကီဦးထုပ် ဆောင်းထားသော စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးသည် လှေသမားများကို ငေါက်ငမ်းနေလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ တုတ်တိုတစ်ချောင်း ကိုင်လျက်။ သူ့နောက်မှာ စုပ်ပြတ်ပြီး မွဲညစ်ညစ်ဖြစ်နေသော ကာကီ ယူနီဖောင်း ပွရောင်းကြီးတွေ ဝတ်ထားသော ရိုင်ဖယ်လွယ်ထားသည့် စစ်သားသုံးဦးက ရပ်လျက်။

စစ်ဗိုလ်သည် လှေများကို ဆင့်နေသည်။ မပြည့်သေးသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

“မင်းတို့ နားမလည်ဘူးလားကွ။ တို့က မင်းတို့လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်စွန့်ပြီး တိုက် နေရတဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ဟာ တို့တပ်မတော်ရဲ့ ကျေးဇူးကို သိတတ်ရမယ်။ မအေပေးတွေ၊ ကျေးဇူးမသိတတ်လို့ ခုထိမလာကြတာပဲ”

ထိုသို့ ရေရွတ်ပြောဆိုသော စကားများကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် ခေါင်းကြီးသွား လေသည်။ ကျေးဇူး အတော်အတင်ခံချင်တဲ့ အာဏာသံပြင်းလှတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးပါကလားဟု စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချမိလေသည်။ ‘ဗိုလ်ရန်နိုင်ဆိုတာ သူပဲများ ဖြစ်မလားဟဲ့’ ဟု တွေးကြည့် လိုက်မိသေး၏။ သို့သော် ဘီအိုင်အေ အကြီးအကဲလုပ်သူ ဗိုလ်ရန်နိုင်သည် ကိုယ်တိုင် လှေ ဆင့်မည်မဟုတ်ဟု နားလည်လိုက်ပေသည်။

ဦးမြ၏ အိမ်ဝင်းခြံအဝမှာ လည်းကောင်း၊ အိမ်ပေါက်ရှေ့နားမှာ လည်းကောင်း၊ ဘေးနား ဟိုနား သည်နားမှာ လည်းကောင်း၊ ယူနီဖောင်းအပြာဝတ်ထားသော ရိုင်ဖယ်လွယ်ထားသည့် စစ်သားများ ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ လှံစွပ်ကြီးများကား တလက်လက်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့သည် လွယ်လင့် တကူ မီးသတ်ယူနီဖောင်းများကို ယူပြီးဝတ်နေဟန် တူ၏။

ဝင်းခြံထဲဝင်ရမှာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် အရဲစွန့်ပြီး ဝင်သွားလေ၏။ ဆတ်ခနဲ စစ်သားများက လှံစွပ်များနှင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ရွယ်ပြီး တားထားလိုက်လေသည်။

စစ်သားတစ်ယောက်-

“ဘယ်ကိုလဲ”

ကျွန်တော်-

“ဦးမြအိမ် မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဦးမြအိမ် သွားချင်လို့ပါဗျာ”

သူတို့သည် ချိန်ရွယ်ထားသော လှံစွပ်ကြီးများကို ရုပ်သိမ်းကြပြီး အတွင်းသို့ ဝင်စေလေသည်။

အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးစောင့် စစ်သားများက လှံစွပ်များဖြင့် ချိန်ကာ တားကြ ပြန်လေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဗိုလ်ရန်နိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“ခဏ ဒီမှာစောင့်ဦး”

ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲသို့ လွှတ်လိုက်၏။ အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ လိုက်သွား လေသည်။ ခန်းမကြီး၏ တစ်ဖက်ထောင့်တွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုစားပွဲမှာ စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက် ထိုင်၍ ကော်ဖီသောက်နေသည်ကို ဘေးစောင်းမြင်ရ၏။ ကာကီယူနီဖောင်းမှာ ခပ်ပွပွ ဖြစ်သည်။ မြင်းစီးဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို စီးထား၏။ ရဲဘော်သည် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ဖြောင်းထိုင်းခနဲ ခြေဖနောင့်ချင်းပေါက်ကာ ရပ်ပြီး ဆလံပေး၏။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့လိုကြောင်း ပြောပြနေဟန်ရှိ၏။ စစ်ဗိုလ်သည် ကော်ဖီသောက်မပျက်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလွှတ်လိုက်လေသည်။

ထိုရဲဘော် အပြင်ပြန်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား-

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲတဲ့ဗျ၊ ဟင်္သာတကလား၊ တခြားကလား”

“ရန်ကုန်က သခင်တင်ထွန်းလို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ထိုရဲဘော် ဝင်သွားပြန်လေသည်။ ဖြောင်းထိုင်းနှင့် ဖနောင့်ချင်းပေါက်ကာ ဆလံပေးပြီး ပြောပြ နေပြန်လေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် အပြင်ဘက်တွင်ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အား မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသည်နှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူကမူ ဗြုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထပြီး-

“ဟေး ရဲဘော်တင်ထွန်း”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို မြူးထူးရွှင်လန်းစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီ လာလေသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်ကား ဗိုလ်ရန်နိုင်ဆိုသည်မှာ ကိုထွန်းရှိန်ဖြစ်ကြောင်း သိလေတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိပေါက်သလောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ ကိုထွန်းရှိန်ပါကလား”

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ဆွဲကြသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“ခု ဘယ်ကလာတာလဲ”

ကျွန်တော်-

“ဟာ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ မန္တလေးကလာတာ။ ခု ဒီဝင်လာတာ ဗိုလ်ရန်နိုင်ဆိုတဲ့ စစ်ဗိုလ်ဟာ ခင်ဗျားပဲလို့သိပြီး လာတာမဟုတ်ဘူး။ သခင်အရေးတော်ပုံ တပ်သားတစ်ယောက် ရန်ကုန် ရောက်အောင် သွားဖို့ကိစ္စမှာ စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကိုဖြင့် အကူအညီတောင်းမှပဲ ဆိုပြီး လာခဲ့တာဗျ။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ ကိုထွန်းရှိန်ရာ”

“အင်း ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ။ ကဲ ကိုယ်တို့လည်း နက်ဖြန်ပဲ ဆက်ပြီး ချီတက်ရလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်လူ ကိုယ်တို့တပ်နဲ့ အညာလိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဟင် အညာကလွတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်က အောက်ဆင်းခဲ့ရတာ။ လိုက်တော့ လိုက်ချင်ရဲ့၊ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ကဲလေ ဖြည်းဖြည်း ဆွေးနွေးတာပေါ့။ ထိုင်၊ လာဒီမှာ ထိုင်၊ ကော်ဖီသောက်”

ကျွန်တော်က သူ့အား မန္တလေးကလာခဲ့ရပုံကို ပြောပြသည်။ သူက မန္တလေးမှ ပြည်မြို့အထိ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွေ ဘယ်လောက်တွေ့ခဲ့သလဲ၊ လက်နက်အင်အား ဘယ်လိုနေသလဲ၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်ရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ စသည်ဖြင့် မေးလေသည်။ ကျွန်တော်ကား စစ်သားအရေအတွက်လည်း မှန်စွာ မခန့်မှန်းတတ်၊ လက်နက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာကဘယ်လိုဟုလည်း ခွဲခြားမပြောတတ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် အားမရ။ နိုင်ငံရေး

အခြေအနေကိုတော့ ကျကျနန ပြောပြနိုင်လေသည်။ ဂျပန်တွေ ကတိမတည်ပုံကိုလည်း ပြောပြသည်။

ကိုထွန်းရှိန်သည် သူတို့ မော်ဖိုဆာမှာ စစ်အတတ်သင်ရပုံ၊ စစ်ကြေညာတော့ ဘန်ကောက်သို့ လာခဲ့ကြပုံ၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် စတင်ဖွဲ့ကြပုံ၊ စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းခွဲပြီး မဲဆောက်၊ မြစ်သာနှင့် ဝိတိုရိယတို့မှ မြန်မာပြည်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြပုံ၊ ထားဝယ်မှာ သူ့စစ်တပ် တိုးချဲ့ပုံ၊ ထားဝယ်မှ မော်တော်ကတ္တူကြီးများဖြင့် မုတ္တမပင်လယ်ကိုဖြတ်ပြီး ဒေးဒရဲ ဝင်သိမ်းပုံ၊ ကျိုက်လတ်၊ ဘိုကလေးတို့ ဘက်မှနေပြီး ဟင်္သာတထိ ရောက်လာခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြလေသည်။

“ဂျပန်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ၊ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“သူတို့လည်း နယ်ချဲ့သမားပဲဟာ၊ ဆက်ဆံရေး ဘယ်ကောင်းတယ်လို့ ဟုတ်ပါ့မလဲ ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့အဖို့ အဆိုးတွေနှင့် ကြုံရဦးမှာပါကလားဟု တွေးမိလိုက်လေသည်။

ထိုခဏ၌ အသားဖြူဖြူ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် လုံချည်နီဝတ်ထားသော လူနှစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

ကိုထွန်းရှိန်က-

“ဟိုကဝင်လာတဲ့ လူတွေဟာ ဂျပန်တွေဗျ။ ကျွန်တော့်တပ်က အကြံပေးအရာရှိနှစ်ယောက်ပဲ၊ စကားပြောရင် ကြည့်ပြော၊ ဗမာစကား မတတ်ပေမယ့် အကင်းပါးတယ်”

ထိုစကားများကို ကတိုက်ကရိုက်ပြောပြီး ကိုထွန်းရှိန်သည် ထိုသူတို့အား ဂျပန်စကားဖြင့် အာလာပသလ္လာပ ပြောနေလေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် ဟိုက်စကူးကျောင်း၌ စစ်သားစုဆောင်းရေး တရားပွဲတစ်ခု ကျင်းပလေသည်။ ဗိုလ်ရန်နိုင်က-

“နယ်ချဲ့သမားတွေကို ဗမာမြေပြင်က မောင်းနှင်ထုတ်ရမယ်၊ အခု စစ်တိုက်နေတာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်နေတာ၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ တိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မှတ်ထားပါ” စသည်ဖြင့် ဟောပြောလေရာ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် နေလေသည်။

တို့ဗမာသခင်များ၊ တောသူတောင်သား လယ်သမားများနှင့် ကျောင်းသားအများအပြား ဘီအိုင်အေ ထဲသို့ ဝင်ကြလေသည်။ ကောလိပ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့နှင့်သိသော ဘီအေ အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်ထားသည့် ဟင်္သာတသား အတာခေါ် ကိုဘသိန်းသည် ဘီအိုင်အေထဲ ဝင်သွား လေသည်။ ။

ဂျပန်နိပွန်း ဘီရုမာ အံ့နာကျိ

“အခုစစ်တိုက်နေတာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်နေတာ၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မှတ်ပါ” ဟူသော ဗိုလ်ရန်နိုင်၏ စကားကို ကြိုက်နှစ်သက်သူ များပေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုစကားသည် ဗိုလ်ရန်နိုင် အစရှိသော ဂျပန်ပြန်ရဲဘော်များ ဦးစီးသည့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (ဘီအိုင်အေ) တစ်ခုလုံး အား စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေသည့် စကား ဖြစ်၏။ ပြည်သူလူထု အများအပြားအားလည်း ထို ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်အား ထောက်ခံအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်သည့် စကား ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် ထားခဲ့သော ကတိများကို ဖျက်စ ပြုလေပြီ။ မော်လမြိုင်ရောက်လျှင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာမည်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်သို့ ပင် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဘာသံမျှ မကြားခဲ့ရသေး။ ဗမာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်လက်ထဲမှ ဗမာတို့ကသာ တိုက်ယူစေပါမည်။ ဂျပန်စစ်တပ်များ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ မဝင်ပါစေနဲ့ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း ဂျပန်စစ်တပ်များသည် ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်ရုံမျှမက ဗမာလူထုကို အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် နေလေပြီ။ ထိုအချက်များကြောင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ စိတ်မပျက်ကြ ပေ။ အကြောင်းမူကား ဘယ်သူ့အတွက်မျှ တိုက်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဗမာ့အတွက် တိုက်နေကြသည် ဟု ယုံကြည်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေးရမည်ဟု ယုံကြည်နေကြပေသည်။ ယခုမှ ပြည်လည်သုံးသပ်ကာ ပြောကြမည် ဆိုလျှင် ထိုယုံကြည်ချက်သည် ရိုးအသူ၏ ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ပြောသူက ပြောပေလိမ့်မည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်းခြင်းမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး မပေါ်ထွက်နိုင်ဟု နိုင်ငံရေးကဝိတစ်ဆူအနေဖြင့် ပြောသူက ပြောပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုအချိန်က ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သားများကြားတွင် လည်းကောင်း၊ လူငယ်ကျောင်းသားနှင့် တို့ဗမာ သခင်များကြားတွင် လည်းကောင်း ထိုယုံကြည်ချက်မှာ အစိုင်အခဲနှင့် ခိုင်မြဲစွာ ရှိခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ရန်နိုင် အုပ်ချုပ်သော ဘီအိုင်အေသည် ခရိုင်မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းပေး ၏။ ထိုအဖွဲ့များကို ခရိုင်မှ လည်းကောင်း၊ မြို့နယ်မှ လည်းကောင်း ဖွဲ့လိုက်ပြီ ဆိုသောအခါ များစွာသော ကျေးရွာများတွင်လည်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ မြို့မိမြို့ဖ လူကြီးများ၊ ဒေသပညာရှိများနှင့် နိုင်ငံရေးပါတီ အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ ပါဝင်သော အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့များ ဖြစ်လေရာ အလွန်ကျယ်ပြန့်ပြီး ဩဇာရှိသောအဖွဲ့များ ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုအဖွဲ့များ၏ အကူအညီဖြင့် ဘီအိုင်အေသည် လူထု၏ အသက်စည်းစိမ်အိုးအိမ်ကို ကောင်းစွာ ကာကွယ်

စောင့်ရှောက်ခဲ့၏။ သူ့ခိုးဓားပြကို နိုင်နင်းစွာ သုတ်သင်ခဲ့၏။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ အချို့ အစိတ်အပိုင်းများနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းတချို့သည် ချစ်တီးထံမှ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ ဗမာသူဌေးထံမှ ငွေအမြောက်အမြား အလှူခံခြင်း၊ အရာရှိဟောင်းများထံမှ မော်တော်ကား သိမ်းခြင်း စသောကိစ္စများနှင့် အချို့တပ်သားများ မမှန်မကန် ပြုမူခြင်းများ ရှိကောင်းရှိခဲ့ပေမည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော စစ်ကြီးဖြစ်နေချိန် မင်းပြောင်းမင်းလွဲဖြစ်နေချိန်တွင် လူထု၏ အသက် စည်းစိမ်ကို ဤမျှကာကွယ်နိုင်ပြီး အခြေအနေဖရိုဖရဲမဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းမှာ ချီးကျူးစရာ ကောင်းပေသည်။

စပ်ကူးမတ်ကူးကာလမှာ လူတွေသည် တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ဖြစ်နေကြ၏။ ထိတ်တိုင်းလန့်တိုင်း အဆင်ခြင်မဲ့ပြီး ချဲ့ကားပြောကြ၏။ ချဲ့ကားယုံကြ၏။ တစ်အိမ်မှာ လင်မယား ရန်ဖြစ်သည်ကိုပင် ဓားပြတွေ မြို့ထဲဝင်လာပြီဟုဆိုကာ ဈေးဆိုင်တွေ ဝုန်းခနဲခိုင်းခနဲ ပိတ်ကုန်ကြ၏။ ပြေးသူပြေး၊ လွှားသူလွှား ဖြစ်တတ်ကြ၏။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တို့သည် ထိုသို့သော မတည်မငြိမ်သည့် အခြေအနေကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေး၏။

ဟင်္သာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင် ဟင်္သာတဦးမြ၊ တို့ဗမာဦးသိန်း၊ သခင်ဗစိန်၏အစ်ကို သခင်ပြန်၊ ကိုသာတင်၊ ကိုသာဒင် စသောပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်လေသည်။

ဟင်္သာတသို့ ဘီအိုင်အေမရောက်ခင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကိုသိန်းအောင်သည် ဘီအိုင်အေကို ကြိုဆိုရန် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟင်္သာတမြို့မှာ ကျောင်းသားလူငယ်နှင့် တို့ဗမာများကြား၌ ဘီအိုင်အေ၏အကြောင်းကို ကြိုတင်သိနေနှင့်သူတွေ တော်တော်များများ ရှိလေသည်။

ဗိုလ်ဘကြင်ဆိုသူ ခေါင်းဆောင်သည့် ဘီအိုင်အေတပ်ဦးသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးမှာ ဟင်္သာတသို့ ရောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသိန်းအောင်သည်လည်းကောင်း၊ အခြားလူတွေသည် လည်းကောင်း ဘီအိုင်အေကို ပန်းသပြေနှင့် အခမ်းအနားနှင့် ဆီးမကြိုနိုင်တော့ချေ။ ထို့နောက် ဗိုလ်ရန်နိုင်နှင့် ဘီအိုင်အေတပ်ရင်း ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဘီအိုင်အေသည် ကိုဘသိန်းအား စစ်တာဝန်ခံအဖြစ်ဖြင့် ခန့်ထားလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ဟင်္သာတသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ကိုဘသိန်းနှင့် ကိုသန့်တင်တို့သည် ကျောင်းသား သံမဏိများကို ပြန်လည်စုဆောင်းပြီး စစ်တပ်ဖွဲ့နေလေပြီ။ ကိုအောင်မင်း၊ ကိုဖိုးသာ စသော ကျောင်းသားများ ဝင်ကြလေသည်။

ကျွန်တော် ဟင်္သာတသို့ ရောက်နေချိန်မှာ ပါပီဆိုသူသည် ခိုးမှုဖြင့် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရလေသည်။ ပါပီသည် မကြာသေးမီက မြို့သူကြီးဘုရားတွင် ဌာပနာဖောက်ခဲ၏။ ယခု ဒီစကြိုက်ကောင်စီရုံးမှ ပစ္စည်းများကို ခိုးယူပြန်လေသည်။ ဘီအိုင်အေသည် အမှုကို စစ်ဆေးပြီး စံနမူနာပြုအနေဖြင့် ပါပီအား သတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ရန်နိုင်၊ ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုဘသိန်းနှင့် အခြား မိတ်ဆွေရင်းများနှင့် ပြည်လည် တွေ့ဆုံရခြင်းကြောင့် အလွန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လေသည်။ အခြားမိတ်ဆွေများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ရဲဘော်များအကြောင်းကို သူတို့ထံမှ မေးမြန်း ပြောဆိုရသည်မှာလည်း တပျော်တပါးကြီး ဖြစ်လေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းက ဗိုလ်တေဇ၊ သခင်လှဖေက ဗိုလ်လကျာ၊ ကိုလှမောင်က ဗိုလ်ဇေယျ၊ ကိုအောင်သန်းက ဗိုလ်စကြာ၊ ဘယ်သူကဖြင့် ဘယ်ဗိုလ်ဖြစ်နေပြီတဲ့။ ဘယ်သူ ဘယ်စစ်ကြောင်းမှာ တိုက်နေပြီ။ ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်ရန်အောင်တို့ ရခိုင်ပြည်သို့ ချီတက်နေပြီ။ ဘယ်သူဖြင့် ဘယ်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လုပ်နေပြီ။

ဟင်္သာတငွေတိုက်မှာ အင်္ဂလိပ်များ ဖျက်ဆီးမသွားနိုင်သဖြင့် ငွေနှစ်သိန်းကျော်နှင့် ဘိန်းစသော အခြားပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့ကို ဟင်္သာတအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က သိမ်းပြီး ဗိုလ်ရန်နိုင်တို့တပ်အား တစ်သိန်းပေးလိုက်လေသည်။ ဗိုလ်ရန်နိုင်တို့တပ်သည် ကျိုက်လတ်၊ ဖျာပုံဘက်မှ ငွေတိုက်များမှလည်း ငွေများ ရသေးသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုငွေများကို အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ အချို့အဝက် ပေးခဲ့ပြီး ကျန်တာကို စစ်စရိတ်အဖြစ်ဖြင့် ယူခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ရန်နိုင်သည် စစ်ချီတက်ရာ၌ လှည်းခ၊ လှေခ၊ ကားခ စသည်များကို မပေးမနေရ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားလေသည်။ ထိုအချက်ကြောင့်ပင် သူချီတက်လေရာမှာ သတင်းမွှေးနေပေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပင် ဗိုလ်ရန်နိုင်သည် ရှေ့ဆက်ချီတက်ရလေသည်။ ဂျပန် တပ်ရင်းတစ်ခုလည်း ဘီအိုင်အေနှင့်အတူ ချီတက်သွားလေသည်။ ဟင်္သာတကြိုခင်း မီးရထားလမ်း တွင် မြို့တွင်းဘူတာအထိ မီးရထားသွားနိုင်သေးသဖြင့် မီးရထားဖြင့် ချီတက်သွားကြလေသည်။

ဗိုလ်ရန်နိုင်သည် ကျွန်တော်အား သူနှင့်လိုက်ပါရန် ခေါ်သေး၏။ စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီး တိုက်လိုက် တိုက်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ရောက်ရာအရပ်မှာ ရိက္ခာစုဆောင်းရေး၊ စစ်သားစုဆောင်းရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရေးနှင့် အခြား နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ရာမှာ ဗိုလ်ရန်နိုင်အား ကူညီရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် အလွန်ပင် လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် မန္တလေးမှ ယခု လောက် အခက်အခဲများကို ကျော်နင်းပြီးလာခြင်းမှာ ရန်ကုန်ဌာနချုပ်သို့ သွားရန် ဖြစ်လေသည်။ အထက်မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေကို အစီရင်ခံရမည်။ တစ်တိုင်းပြည်လုံး အခြေ အနေ၊ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် အခြေအနေများကို ခြုံပြီး နားလည်ရန်နှင့် ရှေ့အဖို့ ညွှန်ကြားချက်များကို ယူရန်မှာ ရန်ကုန်ဌာနချုပ်သို့ သွားမှသာ ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ရန်နိုင်က ကျွန်တော့်အား ရန်ကုန်သို့ အမြန်ဆုံးနှင့် ချောချောမောမော ရောက်အောင်သာ ကူညီစေလိုကြောင်း ပြောရလေတော့သည်။ မီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ မသွားနိုင်။ ခမုန်ဆိပ်တံတားကြီးမှာ ကျိုးနေသည်။ လက်ဝဲတန်းရန်ကုန် မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ တိုက်ပွဲများလည်း မရှင်းသေး။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် လေယာဉ်ပျံအနည်းငယ်လွှတ်ပြီး တတ်နိုင် သလောက် ဗုံးကြဲနေ၏။ ဟင်္သာတမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတုန်းမှာပင် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း လာပြီး ဗုံးကြဲသွားသေး၏။ ဧရာဝတီတွင် သင်္ဘောမရှိတော့ချေ။ မော်တော်ဘုတ်ပင် မရနိုင်တော့ပေ။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တို့သည် အချို့ကို အညာသို့ ခေါ်သွားပြီး အချို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့လေသည်။ မြစ်ကြောင်းမှသွားလိုလျှင် လှေစီးရုံသာ ရှိလေသည်။

အချိန်မှာ ဧရာဝတီတွင် ရေပြာပေါက်ချိန်၊ ရေကြည်တက်ချိန် ဖြစ်၏။ ထွန်းနေသော သောင်ကြီး များကား သည်အတိုင်းပင် ရှိကြသေးလျက် နေရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ကာ မျက်စိ ကျိန်းစရာ ဖြစ်လေသည်။ မြစ်ကြောင်းမှဆိုလျှင် ရက်ပေါင်းများစွာ ပျင်းစရာကောင်းအောင် လှေစီးရမည်။

လှည်းတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်း၊ ကုန်းကြောင်းလမ်းရှိ၏။ ရန်ကုန်သို့ ခပ်မြန်မြန်ရောက်နိုင်သည်။

ဘယ်ဘက်ကသွားသွား လွယ်မည်ကား မဟုတ်ချေ။

ဗိုလ်ရန်နိုင်သည် ကျွန်တော့်အား အင်္ဂလိပ်အစိုးရထုတ်ခဲ့သော ငွေစက္ကူဖြင့် ၅၀၀၊ ဂျပန်စစ်တပ်မှ ထုတ်သော ငွေစက္ကူဖြင့် ၂၀၀ ပေးလိုက်လေသည်။ မြန်မာ-ဂျပန် နှစ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘီအိုင်အေ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အထူးဌာနတွင် အမှုတဝန် ထမ်းဆောင်နေရသူဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်လေသည်။ “မိနင်မိဘွန်တိုင်း” ဆိုသော အချက်ပြစကား ကလေးကိုလည်း သင်ပေးလိုက်ပေ၏။

ဟင်္သာတမြို့မှ ဗိုလ်ရန်နိုင် ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဗိုလ်ဘကြီးဆိုသူအား ချန်ထားခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ဘကြီးမှာ မြိတ်မှစပြီး ဗိုလ်ရန်နိုင်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ စစ်အတွေ့အကြုံ အတော်များပြီး တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ပြည့်ဝသည်။ သူသည် စုဆောင်းပြီး စစ်သားသစ်များအား စစ်အတတ် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးရ၏။ ဗိုလ်ဘကြီးသည် ဂျပန်စစ်တပ်၊ ဂျပန်နယ်ချဲ့သမား တို့နှင့် အတွေ့အကြုံမှာလည်း အတော်များခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်အကြောင်း ကောင်းစွာ သိ၏။

“တို့ဟာ ဘယ်ကောင်အတွက်မှ တိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်တယ် မှတ်ပါ” ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကို စစ်သားသစ်များအား နာနာသွင်းပေး၏။ ထိုမျှမကသေး

“ဂျပန်တွေဟာ ကောင်းတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့ သူတို့ကိုလည်း ဆော်လွတ်ရမှာပဲ”
ဟူသော စကားမျိုးများကိုလည်း ပြောဆိုနေလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဟင်္သာတမှ သာရဝေါ၊ သာရဝေါမှ စံရွေးဖိုးခေါင်၊ ထို့နောက် သုံးဆယ်၊
သုံးဆယ်မှ ရန်ကုန်သို့ သွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

သာရဝေါသို့ လှေဖြင့်။

သာရဝေါမှ စံရွေးဖိုးခေါင်ဖြတ်လျက် သုံးဆယ်သို့ လှည်းဖြင့်။

သုံးဆယ်မှ ရန်ကုန်သို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့်။

သုံးမျိုးသုံးတန် သွားရပေလိမ့်မည်။

ဗိုလ်ဘကြီးက ကျွန်တော်နှင့် အဖော်အဖြစ်ဖြင့်လိုက်ရန် မောင်ဘဝင်းနှင့် မောင်ဖေကြည်ဆိုသော
လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ထည့်လိုက်လေသည်။ သူတို့သည် သွားရင်းလာရင်း အရောင်းအဝယ်များ
လည်း လုပ်ကြမည်ဖြစ်၏။

ဟင်္သာတမှနေကြည့်သော် သာရဝေါကို မြင်နေရ၏။ သို့သော် တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်။ လှေ
လှော်ရသူမှာလည်း မသက်သာလှချေ။ နေမထွက်မီ ခရီးထွက်ခဲကြခြင်းဖြစ်၍ တော်ပေသေး၏။

ဘဝင်းနှင့် ဖေကြည်တို့သည် ဟင်္သာတသို့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ စေလွှတ်လိုက်သည့် ဖျက်ဆီးရေး
တပ်စိတ်တစ်ခု သင်္ဘောဖြင့်ဝင်လာပုံ၊ ဘီအိုင်အေနှင့်တွေ့ပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်ပုံ၊ တရားဟောမည်
လုပ်နေသော ဗိုလ်ရန်နိုင် တိုက်ပွဲဆီသို့ ပြေးလာရပုံ စသည်များကို ပြောနေကြလေသည်။ နောက်
ဂျပန်တပ်စုတစ်စု ရောက်လာပုံကို ပြောကြလေသည်။

ဘဝင်း-

“ဂျပန်တွေဟာ အထက်တန်းစားလူမျိုးတွေလို့ ထင်ခဲ့တာဟာ မှားတာပဲကွ။ တို့ဆီရောက်လာတဲ့
ဂျပန်တွေဟာ ထမင်းကို ဘာနဲ့ထည့်စားတယ် အောက်မေ့လဲ၊ ကြွေရေသုတ် နောက်ဖေးအိုးနဲ့
ထည့်စားတယ် သိလား၊ နောက်ဖေးအိုးမှန်း သိရက်နဲ့ စားတာလား၊ မသိလို့လားတော့ မပြော
တတ်ဘူး”

ဖေကြည်-

“မသိလို့ဆိုလည်း ရှော်တာပဲ။ သိရက်နဲ့ စားတယ်ဆိုလည်း ရှော်တာပဲကွ။ ထမင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချက်မစားတတ်ပါဘူးကွာ။ ထမင်းအိုးထဲ အာလူးရော၊ သကြားရော၊ ငရုတ်သီးရော၊ ခရမ်းသီးရော အကုန်ရောကျိုတာပါပဲ။ တကယ့် လူရိုင်းတွေပါပဲကွာ”

လှေသမားက ဝင်ထောက်ခံလိုက်၏။

“ရိုင်းတာကတော့ ဘာပြောကောင်းမှာလဲ။ ကိုယ်တုံးလုံးနေတာ ကြည့်ပါဦး”

ထိုခဏ၌ လက်ဝဲဘက်ကမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်သံသုံးချက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကြားရသဖြင့် ဘာမျှမပြောကြဘဲ နားစွင့်နေကြလေသည်။ ဓားပြတိုက်နေသလော။ စစ်တိုက်နေသလော စိုးရိမ်စွာ ဖြင့် အကဲခတ်နေကြရာ ၁၀မိနစ်လောက်ကြာတော့လည်း နောက်ထပ် ဘာသံမျှမလာသဖြင့် စိတ် အေးသွားကြပြန်လေသည်။

ဘဝင်း၊ ဖေကြည်နှင့် လှေသမားတို့သည် ဂျပန်စစ်တပ်က ထုတ်ပေးနေသော ငွေစက္ကူများ အကြောင်းကို ပြောနေကြပြန်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရထုတ်သောငွေနှင့် တန်ဖိုးညီမျှခြင်း ရှာကြ ၏။

လှေသမားမှာ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိပြီး-

“ဟာ ဒါဖြင့် မနေ့က ကျွန်တော့်လှေကို ငှားပြီး သူတို့ပေးတဲ့ပိုက်ဆံဟာ တစ်မတ်လောက်သာ ရှိတာပေါ့။ ဟင် ခွေးမသားတွေ”

သူသည် သက်ပြင်းကြီးချလိုက်၏။ မျက်နှာတွင် စိတ်ဆိုးခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်ခြင်းတို့သည် တစ်လှည့်စီ ပေါ်နေလေသည်။

သူ့လိုပင် ခံလိုက်ရသူတွေ မနည်းတော့ချေ။ ဂျပန်စစ်တပ်အား ရေထမ်းပေးရသော သူတွေ၊ ထင်းခွေးပေးရသူတွေ၊ လှည်းပို့ရသူတွေ။

သူတို့သာမက ဈေးသည်တွေလည်း နစ်နာကြ၏။

ဘဝင်း-

“မသိလို့သာပေါ့ဗျာ၊ သိရင် ဘယ်ခံရမှာလဲ”

ဖေကြည်-

“ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှမပေးဘဲ သေနတ်ပြပြီး ခိုင်းတာနဲ့စာတော့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

သူတို့သည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် တွေးတောငေးမောနေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သာရဝေါသို့ ရောက်သောအခါ လှည်းငှားကြ၏။ သို့သော် အချို့က မလိုက်ရဲ။ အချို့ကမူ နေ့ခင်းနေပူနေမည်ဆိုပြီး ငြင်းနေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ညနေစောင်းမှ ထွက်မည်ဆိုလျှင် လိုက်ပို့မည့်လှည်းတစ်စီးကို တွေ့ကြလေသည်။ လမ်းမှာ တစ်ရွာရွာတွင် ညအိပ်ကြရမည်ဖြစ်လေသည်။

သာရဝေါမှာ နံနက်စာထမင်း ဝယ်စားကြလေသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ဂျပန်ငွေစက္ကူထက် အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူကိုသာ လိုချင်ဟန်တူသဖြင့် ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ အလွန်ပင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သာရဝေါမှ စံရွေး-ဖိုးခေါင်ဖြတ်၍ လှည်းဖြင့်သွားရသောလမ်းမှာ စိမ့်ကြီးကို ဖြတ်ရလေသည်။ မိုးတွင်းမှာ ရေဝပ်ပြီး နွေမှာ စိမ့်နေသော ကျယ်ပြန့်လှသည့် မြေရိုင်းကွက်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ အခြားမြက်များအပြင် ဆင်ငိုမြက်နှင့် ကိုင်းတောများ ဖုံးလွှမ်းနေပေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ ရှားသဖြင့် အရိပ်ပင် မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။

လှည်းကို တအိအိမောင်းလာကြ၏။ လမ်းမှာ ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ မရှိသဖြင့် မဆောင့်လှချေ။

လှည်းသမားသည် အသစ်ရောက်လာသော ဂျပန်နှင့်ပတ်သက်၍ အကြားအမြင်များသည့်အပြင် အာသွက်လျှာသွက်ထဲကလည်း ဖြစ်သဖြင့် သူ့ထံမှ ဂျပန်စစ်သားတွေအကြောင်း အတော်ပင် ကြားသိရလေသည်။

ဘဝင်းက ဖေကြည်အား-

“ငါတို့ကသာ ဂျပန်လို့ခေါ်ကြတာ၊ သူတို့ကို နီပွန်လို့ခေါ်ရသတဲ့ကွ။ တို့ကိုလည်း သူတို့က ဘိရုမာလို့ ခေါ်တယ်တဲ့” ဟု ကိစ္စတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောလိုက်သောအခါ လှည်းသမားက-

“အောင်မာ ဂျပန်လို့ခေါ်ရင် ပါးတောင်ရိုက်သတဲ့ဗျ။ နီပွန်ခေါ်ရင်တော့ နည်းနည်းအဖက်လုပ်ပြီး ခေါ်ခေါ်ပြောပြော လုပ်သတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မတ်စတာခေါ်ရင် သူတို့အကြိုက်ဆုံးပဲတဲ့ဗျား”

ဖေကြည်-

“မတ်စတာတဲ့ ဟုတ်လား”

ဘဝင်း-

“ဒါ ဂျပန်စကားလား မတ်စတာ”

လှည်းသမားကလည်း ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ တွေးတောနေစဉ် ကျွန်တော်က-

“မတ်စတာဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စကားပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဆရာ၊ သို့မဟုတ် သခင်လို့ရတယ်။ အင်း သူတို့ကလည်း ပြေးသွားတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေလိုပဲ သခင်အခေါ်ခံချင်တာ ထင်ပါရဲ့”

လှည်းသမား၏ မျက်နှာသည် နားလည်မှုဖြင့် ဝင်းလက်သွားသည်။

“အား ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ဒီလိုခေါ်တာ သိပ်ကြိုက်တာကိုး။ သူတို့ကိုယ်ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ အရှင်သခင်အဖြစ်နဲ့ ခယစေချင်တာကိုးဗျ၊ လက်စသတ်တော့ ကြည့်စမ်း”

သူသည် သို့ကလိုပြောပြီး လက်ဝဲဘက်ကနွားကို တံဖျာနှင့် ခပ်နာနာ ရိုက်လိုက်လေသည်။ လှည်းမှာ မြန်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်များသည် နောက်သို့ ယိမ်းသွားကြ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လှည်းသမားသည် ရွာတစ်ရွာသို့ ဂျပန်တွေရောက်သောအခါ ပစ္စည်းများ ရှာပြီးယူပုံကို ပြောပြနေပြန်လေသည်။ ဂျပန်တို့သည် ကြက်၊ ဝက်၊ ဥ စသော စားစရာတွေကို ယူရုံမက ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားကိုပါ ယူကြလေသည်။ အချို့မှာ မိန်းမဝတ် ပိုးထဘီကိုပါ ယူသည်။

“ရှာတာကလည်း သိပ်စေ့စပ်သေချာတဲ့ အကောင်တွေဗျ။ အိမ်ထဲမှာရှာရုံတင်မကဘူး၊ ကောက်ရိုး ပုံထဲကိုတောင် ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးရှာသေးတယ်။ အိမ်ထဲမှာလည်း ဝင်ပြီး ထိုးဆွရှာတာပဲ”

ဘဝင်း-

“လက်နက်များ ဖွက်ထားသလားလို့ ရှာတာလေလားဗျာ”

“ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှာလဲ၊ လက်နက်ရှာတာသာဆိုရင် တခြားပစ္စည်းတွေရင် ထားခဲရမယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ မထားခဲဘူး၊ ကလေးနားဆွဲတောင် မချန်ဘူး ယူတယ်”

ထို့နောက် ဂျပန်စစ်သားများ မိုက်သား မသိသား ဆိုးရွားပုံကို ပြောကြပြန်လေသည်။

လှည်းသမားက-

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အုန်းသီးစားချင်တာနဲ့ အုန်းပင်ကို လှဲသတဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် မျက်နှာကိုမဲရွဲ့ပြီး မလိုတမာ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။

ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန် ကျလာသော်လည်း ကျွန်တော်တို့လှည်းသည် ခရီးဆုံးခန်းသို့ မရောက်ကြသေးချေ။ အခါကာလ ကောင်းပါမူ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဖြစ်ဦးတော့ လှည်းမောင်းနိုင်ကြ၏။ အခါကာလမကောင်းသဖြင့် မမှောင်ခင် ပထမဆုံး ရောက်သောရွာတွင် ဝင်၍ ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ နံနက်အရုဏ်တက်တွင် ခရီးထွက်ကြပြန်လေသည်။

နံနက်ပိုင်း လှည်းဖြင့် ခရီးသွားရသည်မှာ ခရီးတွင်လှ၍ နွားကို တံဖျာတို့ရသည်ပင် မရှိ၊ ခပ်သွက်သွက် သွားလေသည်။ သဘာဝကလည်း သာယာလှသည်။

သို့သော် ခရီးမှာ အတော်ကျန်သေးသဖြင့် သုံးဆယ်သို့ နံနက်ဆယ်နာရီကျော်မှ ရောက်လေသည်။ သုံးဆယ်မှ ရန်ကုန်သို့ မော်တော်ကားဖြင့် လိုက်ရမည်ဖြစ်ရာ မော်တော်ကားရှိမရှိ စုံစမ်းကြည့်ရာ နောက်တစ်နေ့မှ ရှိမည်ဟု သိရလေသည်။ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ကြပြီးနောက် လှည်းသမား၏ အကြံပေးချက်အရ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဝင်တည်းခိုရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ထိုကျောင်းတွင် လှည်းသမားနှင့် အမျိုးတော်သော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ရှိလေသည်။

စည်ကားသော ကျောင်းတိုက်ကြီးဖြစ်၏။ ကျောင်းဆောင်အများအပြားရှိရာ အချို့မှာ အုတ်တိုက်ကျောင်းများ ဖြစ်ပေသည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ လုံလုံခြုံခြုံ ဆောက်ထားသော ဇရပ်များ၊ အုတ်စီထားသော ရေတွင်းများ၊ ရေလှောင်ကန်များနှင့် သစ်ပင်ပန်းပင်များ ရှိလေသည်။

လှည်းသမားသည် ကျွန်တော်တို့အား အုတ်တိုက်ကျောင်းတစ်ကျောင်းပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ စုံစမ်းလိုက်သောအခါ သူ့အမျိုး ဦးပွင်းမှာ လူထွက်ပြီး ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (ဘီအိုင်အေ) ထဲသို့ လိုက်ပါသွားကြောင်း သိရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဝတ်ချပြီး ပြန်မည် လုပ်သောအခါ ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်နှင့်တူသော ဦးပွင်းက-

“ဒကာတို့က ဘာကိစ္စရှိလို့တုံး”

လှည်းသမား-

“တပည့်တော်က သာရဝေါကပါ ဘုရား၊ ဦးပွင်း ဦးသာဂရနှင့် ညီအစ်ကိုတော်ပါတယ်။ ဟောဒီက ဧည့်သည်တွေ ရန်ကုန်သွားမှာမို့ တပည့်တော်က လှည်းလိုက်ပို့တယ်။ ရန်ကုန် ထွက်မယ့် ကားက နက်ဖြန်မှ ရှိတော့မှာမို့ သူတို့ တစ်ညတည်းရအောင် လာပို့တာပါ ဘုရား”

ဦးပွင်း-

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဦးသာဂရမရှိပေမယ့် တည်းနိုင်ပါတယ် ဒကာတို့ရာ”

ကျွန်တော်တို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေကြစဉ် ဦးပွင်းက ဆက် ပြန်သည်။

“ဒကာတို့က ကုန်သည်တွေလား”

ကျွန်တော်-

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်သွားရမှာပါ ဘုရား”

“ဟုတ်လား တည်းပါဗျာ၊ ဒီမှာပဲတည်းပါ၊ တခြားသွားမနေပါနဲ့တော့။ ရန်ကုန်မှာ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့နေပြီလို့ သတင်းကြားရတယ်၊ သခင်ထွန်းအုပ်က ဗမာနိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်လို့ ကြေညာလိုက်တယ်ဆိုပါကလား”

ကျွန်တော်သည် အရေးကြီးသမျှ အစစအရာရာ သိပြီးဖြစ်နေသော ဟန်မျိုးကို ဆောင်လျက်-

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား၊ ဟင်္သာတမှာလည်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့ထားပြီးပြီ ဘုရား၊ သို့ပေမယ့် ဒါတွေက ယာယီသဘောတွေပဲ၊ ရှေ့အဖို့ ဘယ်လို စခန်းသွားကြမှာလဲဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ ဆွေးနွေးကြရဦးမှာပဲဘုရား”

သည်လိုပြောလိုက်သောအခါ ဦးပဉ္စင်းသည် ကျွန်တော့်အား လေးစားသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး သဘောကျသောအပြုံးကို ပြနေလေသည်။

“သခင်ထွန်းအုပ်က ဗမာနိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ကြေညာမယ် ဆိုတာကတော့ ဒီလိုနဲ့ တူပါတယ်ဘုရား။ သူလည်း ဂျပန်ကို လိုက်သွားသေးတယ်၊ သခင်အောင်ဆန်းနဲ့ အတူတူပဲ”

ဦးပဉ္စင်း-

“ဪ ဟုတ်လား၊ အာဂလူပါကလား။ ဦးပဉ္စင်းတို့တော့ သခင်ထွန်းအုပ်ကြီးကို မြင်ဖူးပါရဲ့ဗျာ။ ပန်းဆွဲသခင်ညီလာခံ လုပ်တုန်းက ကျုပ်တို့ သုံးဆယ်မှာ ဝင်ပြီး တရားဟောသွားသေးတယ်။ လူက လူချောကြီး”

လှည်းသမားက ဝတ်ချရင်း-

“ကဲ တပည့်တော်ကတော့ နေချိုရင် ပြန်ထွက်ရမယ်ဘုရား၊ ဈေးလည်း ဝယ်သွားရဦးမယ်”

ဦးပဉ္စင်း-

“အေး အေး သွားစရာရှိရင် သွားရောလေ။ ဒီဒကာတွေအတွက် စိတ်ချသွားပါ၊ ဦးပဉ္စင်းကိုယ်တိုင် မော်တော်ကားရှာပြီး ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဓာတ်ဆီရရင်တော့ သွားကြမှာပါပဲ”

ဖေကြည်-

“ဒီဘက်မှာ ဓာတ်ဆီရှားသလား ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဟင်္သာတမှာတော့ ပေါသေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေက ဖျက်ဆီးမသွားနိုင်ဘူး”

ဦးပဉ္စင်း-

“အင်း ဒီဘက်မှာတော့ မိစ္ဆာကောင်တွေက သယ်နိုင်သမျှ သယ်သွားတယ်။ မသယ်နိုင်တာ သွန်ပစ် သွားတယ်။ ခုတော့ ဒင်းတို့ သံလျင်-ရေနံချောင်းပိုက်ကို ဖောက်ပြီး ရေနံအကြမ်းတွေ ယူကြ တယ်။ ပြီးတော့ ဗမာနည်းနဲ့ချက်ပြီး သုံးနေကြရတယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အလွန်အားရသွားပြီး ကိုယ့်ဗမာတွေကို ချီးကျူးနေမိ လေသည်။

ဦးပဉ္စင်း-

“ဒကာနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သခင်တင်ထွန်းပါတဲ့ ဘုရား”

“ဟိုဘက်က သူငယ်တွေကကော”

“မောင်ဘဝင်းနဲ့ မောင်ဖေကြည်ပါတဲ့ဘုရား”

“စစ်သတင်းတွေများ ဘာကြားသေးသလဲ သခင်တင်ထွန်းရဲ့”

“တပည့်တော်တို့ ဒီထွက်မလာခင် ဗိုလ်ရန်နိုင်တို့တပ်မတော် ပြည်ဘက်ကို ချီတက်သွားတယ် ဘုရား”

“ဒီနေ့ပဲ ကြားတယ် ဒကာရဲ့၊ ရွှေတောင်မှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေတယ်တဲ့”

ကျွန်တော်က အစစအရာရာ သိထားပြီးသော လေဖြင့်ပင်-

“ဖြစ်ရမှာပဲ စစ်ပရိယာယ်အရ ချက်ပိုင်တဲ့နေရာကိုး ဘုရား”

လှည်းသမားမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခွဲသွားရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းတိုက် ဝင်းပြင်ဘက်တွင် ချွတ်ထားခဲ့သော လှည်းသို့ အရောက် လိုက်ပို့ကြလေသည်။

တည်းခိုမည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အောက်ထပ်တံခါးပေါက်ဝတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်အားကြည့်နေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

အဒေါ်ကြီးအား မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အဒေါ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်မျက်ခွက်တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ တကယ်ပင် မြင်ဖူး၏။ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်”

မိန်းမကြီးကား အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်း။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြူဖြူဖြိုးဖြိုး၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

ဟုတ်ပါသည်။ ၁၃၀၀ပြည့်နှစ် ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံအတွင်းက သမဂ္ဂအသင်းတိုက်သို့ ဤ အဒေါ်ကြီး လာပြီး ကျွန်တော့်အား သူတို့အိမ်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ထမင်းကျွေးပြီး ကျောင်းသား တိုက်ပွဲ ရန်ပုံငွေသို့ အလှူငွေ ငွေကျပ် ပေးလိုက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ အဒေါ်ပါကလား”

“မင်း ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် မောင်ဟိုသင်း အင်း-မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို မမှတ်မိသော်လည်း သူမသည် လူကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။

“မောင်တင်ထွန်းပါခင်ဗျား”

“အေး အေး မှတ်မိပြီ၊ ခုနက်က မင်းတို့ဆင်းသွားကတည်းက လှမ်းမြင်လိုက်တော့ တူပါတယ်လို့ ထင်လို့ စောင့်ကြည့်နေတာကွဲ့”

သူမကား ရန်ကုန်မြို့တွင် နာမည်ကျော် ဆရာဝန်မကြီး ဒေါက်တာတင်တင်လှ၏ အစ်မ တင်တင်ငယ် ဖြစ်လေသည်။

“အဒေါ်တို့ ဘယ်တုန်းက ဒီကိုရောက်နေကြတာလဲ”

“ရန်ကုန်ဗုံးကြဲပြီးကတည်းက ပြေးလာကြတာပဲ”

“အကုန်လုံးလားခင်ဗျာ၊ ဒေါက်တာရောလား”

သူတို့မှာ ညီအစ်မငါးဦးနှင့် အမေအိုကြီး ဖြစ်လေသည်။

“ဒေါက်တာ ဒီရောက်တာတော့ မကြာသေးဘူးကွဲ့၊ ဂျပန်တွေ ရန်ကုန်ဝင်ပြီးမှ ရောက်လာတယ် ကဲ ဝင်ပါဦး”

ဘဝင်းနှင့် ဖေကြည်တို့သည် ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျောင်းပေါ်သို့တက်ရန် လုပ်နေကြစဉ် ဒေါ်တင်တင်ငယ်ခေါ် ထိုမိန်းမကြီးက-

“ခေါ်ပါ၊ မင်းမိတ်ဆွေတွေကို ခေါ်ပါ”

ဘဝင်း-

“အပေါ်မှာ လုပ်စရာကလေးတွေ ရှိသေးလို့ပါခင်ဗျာ”

သူတို့သည် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။ ဒေါ်တင်တင်ငယ်က ကျွန်တော့်အား အထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အုတ်တိုက်ကျောင်းအောက်ထပ်မှာ အပေါ်ထပ်ထက်ပင် ကောင်းသေးသည်ဟု ထင်ရ၏။ ပျဉ်းကတိုး လျှာထိုးကြမ်းပြင်မှာ တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်။ ထောင့်နှစ်ထောင့်တွင် ချိပ်ဆေး အဝါရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော သစ်သားလိုက်ကာများဖြင့် အခန်းဖွဲ့ထားသော အခန်း ၂ခန်း ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် ရောင်စုံ ဖန်ပုတီးစေ့ကုံးများဖြင့် လုပ်ထားသော လိုက်ကာများ ဆွဲထားသည်။ သို့သော် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှတစ်ပါး ဘာ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂမျှ မရှိချေ။ ဆိုဖာတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ စားပွဲတွေနှင့် ခံ့ညားလှသော သူတို့ ရန်ကုန်တိုက်နှင့်ကား ကွာခြားလှပေ၏။

ဝင်သွားရင်း ဒေါ်တင်တင်ငယ်က အထဲသို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မမကြီးရေ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် သူငယ်ကလေးပဲ”

အရှေ့ဘက်နံရံ၏ ပြတင်းပေါက်များအနီးတွင် သားရေအနက်ဖုံး စာအုပ်ကိုယ်စီနှင့် စာထိုင်ဖတ်နေ ကြသော သူများမှာ ဒေါ်တင်တင်ငယ်၏ မမလေး၊ မမလတ်၊ မမကြီးတည်းဟူသော အကုန်လုံး၊ တစ်ပြိုင်လုံး၊ လင်မရသေးသည့် မိန်းမကြီးများ ဖြစ်၏။ သူတို့ကို ကျွန်တော်ကတော့ အပျိုကြီး နံပါတ် ၃၊ ၂နှင့် ၁ဟုသာ အသီးသီးမှတ်မိ၏။ တင်တင်ငယ်မှာ အပျိုကြီးနံပါတ် ၄ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ထလာကြလေသည်။ ဒေါ်တင်တင်ငယ်သည် သင်ဖြူးဖျာများ

ခင်းပြီး ကျွန်တော်အား ထိုင်စေ၏။ ပြီးမှ သူတို့ဝိုင်းထိုင်ကြလေ၏။ ထိုင်ပုံမှာ ပိပိပြားပြား ရှိလှသည်။ ဒူးတုပ်လျက်၊ မျက်နှာမှာလည်း ကုန်ကြွေးရှိလှ၏။ ဥပုသ်သည် ကုန်ကြွေး။

သူတို့အားတွေ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ကျော်က ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံးသည် သုံးနှစ်မက နှစ်ပေါင်းများစွာ ပိုကြီးသွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူတို့တွင် စိန်တွေ၊ မြတွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေ မပါတော့ချေ။ ပွဲနေပွဲထိုင် စတိုင်ဖြင့် ဝတ်ဆင်ခြင်းလည်း မရှိတော့ပြီ။ အစ်မကြီးဖြစ်သော အပျိုကြီး အမှတ် ၁၏ သျှောင်ထုံးမှာ ဆံပင်နက်ဟူ၍ တစ်ချောင်းမျှ မမြင်ရ တော့၊ ဆံပင်ကျွတ်နေသော အကွက်များမှာ ပိုလာ၏။ အပျိုကြီး ၂၏ သျှောင်ထုံးမှာလည်း ငွေရောင်လွမ်းနေ၏။ အပျိုကြီး ၃မှာ ဆံပင်အနက်အဖြူ ဆတူလောက်ဖြစ်နေပေသည်။ ဒေါ်တင်တင်ငယ်ခေါ် အပျိုကြီး ၄မှာကား ဘီးဆံပတ်ပင် မပတ်နိုင်တော့ချေ။ နောက်တွဲထုံးမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆံဖြူကလေးများ လက်လက်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ အပျိုကြီး ၁နှင့် ၂တို့၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင်ကား လွန်ခဲ့သော ၃နှစ်ကျော်တုန်းကကဲ့သို့ပင် ပယင်းပုတီးများကို တွေ့ရ သေး၏။ ၃နှင့် ၄တို့၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင်မူ မြလက်ကောက်နှင့် စိတ်လက်ကောက်များ မမြင်ရတော့ဘဲ ဆင်စွယ်ပုတီးကလေးများကိုသာ တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။

သူတို့သည် ပိပိရိရိ ဒူးတုပ်ထိုင်ပြီးနောက် အတော်ကြာမှ စကားပြောကြတော့သည်။

ဒေါ်တင်တင်ငယ်က စလိုက်၏။

“အံ့၊ ဩစရာကောင်းတယ်နော်၊ ခုလို တွေ့ရတာ”

အပျိုကြီး ၁-

“ကံတရားဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ကံဆုံစည်းရင် တွေ့ဖို့အကြောင်း ပေါ်ရတာပဲ”

အပျိုကြီး ၂နှင့် ၃သည် ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြလေသည်။

“မောင်ရင်ကကော ဘယ်ကလာလို့ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

ကျွန်တော်က မန္တလေးကစပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ပုံ၊ ဟင်္သာတမှာ လာခဲ့ရပုံနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ရပုံတို့ကို တိုတိုနှင့်လိုရင်း ပြောပြနေစဉ် သူတို့သည် စကားဖောက်မပြောဘဲ စိုက် နားထောင်နေကြလေသည်။ ဤတွင်လည်း သူတို့သည် အရင်ကနှင့် မတူသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်ပြောပြီးမှ-

အပျိုကြီး ၁ က-

“ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ရေစက်ဆုံသလဲ၊ ဒီကျောင်းမှာ လာတွေ့ရတယ်။ ဒီကျောင်းက မေမေ ဘုရား လှူထားတဲ့ကျောင်း၊ ပျံတော်မူသွားတဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က မေမေဘုရား ပဉ္စင်းခံ ထားတာ။ ပြီး ခုနက မောင်ရင်ပြောတဲ့ လူထွက်ပြီး စစ်ထဲလိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ဦးသာဂရကို ပဉ္စင်းခံထားတာ ဒီကပဲလေ”

အပျိုကြီး ၄က ပြုံးလျက်-

“မမကြီးက ပဉ္စင်းအမကွဲ၊ ခုတော့ လူထွက်သွားလို့ ခက်နေပေါ့”

အပျိုကြီး ၁-

“ဘာခက်ရမှာလဲ၊ ခုစစ်ထဲလိုက်တာလည်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် လိုက်တာပဲ။ သာသနာတော် အကျိုးအတွက် ထမ်းရွက်တဲ့အခါ ထမ်းရွက်တယ်၊ အခုတော့ အမျိုးသားအကျိုးအတွက် ထမ်းရွက် တာပေါ့”

အပျိုကြီး ၃ သည် ငြိမ်ငေးပြီး နားမထောင်ချင်တော့သောကြောင့်-

“ခုနက ဦးသာဂရရဲ့ဆွေမျိုး လှည်းသမားဆိုတာ မေမေဘုရားရဲ့ သီးစားသမားများ ဖြစ်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နိပါတ်တော်ဇာတ်ပေါင်းသံတွေကို ကြားယောင်လာလေသည်။

အပျိုကြီး ၂ သည်လည်း စကားမပြောဘဲနေရသည်ကို သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ-

“သီးစားသမား မဖြစ်နိုင်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီဘက်တစ်ဝိုက်မှာရော သာရဝေါဘက်မှာရော ဟင်္သာတ ဘက်ရော မေမေဘုရားတို့ မြေတွေက အများကြီးရှိတာပဲ။ မောင်ရင့်ကို လိုက်ပို့တဲ့ ဟင်္သာတက သူငယ်နှစ်ယောက်တောင် မေမေဘုရားရဲ့ သီးစားသမားကလေးတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုဇာတ်ပေါင်းသံတွေကို ရပ်စဲစေခြင်းငှာ-

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“ဘွားဘွားကော နေကောင်းရဲ့လား”

အပျိုကြီး ၄ နှင့် ၂တို့က တစ်ပြိုင်တည်း-

“ကောင်းပါတယ် ကောင်းပါတယ်”

အပျိုကြီး ၃-

“ခုတော့ နေ့လယ်စာစားပြီးလို့ အိပ်နေတယ်”

နေ့လယ်စာစားခြင်းနှင့် စကားစပ်မိပြီးနောက် သူတို့သည် ရန်ကုန်အိမ်မှ ပန်းကန်ခွက်ယောက် အင်္ဂလိပ်လုပ်များနှင့် ငွေဇွန်းခက်ရင်းများကို မြေမှာ မြုပ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို မသယ်ယူနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဒီမှာနေရတာ မည်မျှ ဆင်းရဲကြောင်း၊ ထောပတ်ကောင်းကောင်း မရကြောင်း၊ မေမေဘုရားအတွက် စပျစ်သီးလည်း ဝယ်မရကြောင်း၊ ဝင်ငွေလည်းမရှိတော့ဘဲ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထုခွဲစားနေရ၍ မည်မျှခြီးခြဲနေကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ ပတ်ကလိန်းရှိ သူတို့အိမ် ပျက်စီးမည်ကို မည်မျှစိုးရိမ်ကြောင်း၊ လူမသမာတို့သည် အိမ်သော့ကို ရိုက်ချိုးပြီး စန္ဒရား၊ ဗီရို၊ စသော အဖိုးတန်အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို ယူပြီး ပစ်စလက်ခတ် လုပ်လေ့ရှိသည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ ဘုရားခန်းထဲက ငွေဖလားတစ်လုံးနှင့် ကြွေပန်းစိုက်အိုး တစ်လုံးကို မြေမြုပ်ထားသည့်အထဲတွင် မထည့်လိုက်မိကြောင်း စသည်ဖြင့် အမျှင်မပြတ် ပြောဆို နေကြလေသည်။ ထိုထိုသော ဒုက္ခများနှင့် ဤဤသော ဗျာပါဒများကြောင့် သူတို့တစ်တွေသည် ရုပ်သဏ္ဍာန် အဆင်းကြန့်တွေ ဤမျှ ကြီးရင့်အိုမင်းသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆင်ခြင်မိလေသည်။ ကြာတော့ သူတို့၏ ညည်းညူသံတွေကို မကြားချင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် စကားကြောင်း ပြောင်းလဲသွားစေရန်-

“ဒေါက်တာကော ရှိရဲ့လားခင်ဗျာ”

အပျိုကြီး ၄-

“ရှိပါတယ် အခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေတယ်”

အပျိုကြီး ၁-

“တင်တင်ငယ်ရေ၊ တင်တင်လှကို ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်”

အပျိုကြီး ၄-

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

ဒေါ်တင်တင်ငယ်သည် ဖျတ်လတ်စွာထပြီး လက်ဝဲဘက်ထောင့်ရှိ အခန်းဆီသို့ သွားလေသည်။

ပြောစရာစကားစ ပျောက်နေကြသဖြင့် အပျိုကြီး ၃သည် လက်မှ ဆင်စွယ်ပုတီးကို ဖြုတ်ကာ စိပ်နေလေသည်။ အပျိုကြီး ၂ကား လက်ကောက်ဝတ်တွင် ပတ်ထားသော ပယင်းပုတီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အပျိုကြီး ၁မှာ ထိုင်ရာမှထပြီး သားရေနက်ဖုံး စာအုပ်များဆီသို့ သွားလေသည်။

အခန်းထဲမှ ဒေါ်တင်တင်ငယ်သည် ထွက်လာရာ နောက်မှ ဒေါက်တာတင်တင်လှ ပါလာလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာတင်တင်လှအား ယခုမှ ပထမအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အသက်လေးဆယ်တွင်းသို့ ရောက်နေလင့်ကစား ပျိုမျှစ်ခြင်းအပြည့်ရှိပြီး စစ်ပြေးဘဝ ဒုက္ခသုက္ခတွေ့တွေ့ကြုံနေလင့်ကစား ကျန်းမာလန်းဆန်းခြင်းအပြည့် ဆောင်နေပေ၏။ အရပ်အမောင်းမှာ ဒေါ်တင်တင်ငယ်နှင့်အတူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာမှာ ဒေါ်တင်တင်ငယ်က မမလေးဟုခေါ်သော အပျိုကြီး အမှတ် ၃နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်၏။ ရကောက်ပြောင်းပြန်ထောင်ထားသော နှာခေါင်းကို သူတို့အဖေထံမှ အမွေဆက်ခံ ထားကြလေသည်။ ဆံပင်ကို တပတ်လျှိုနှောက်တွဲ ထုံးထားပြီး နဖူးပြင်မှာ ဆံနုကလေးများ ဖြန့်ကြဲချထားလေသည်။ ရှံသားအင်္ကျီတိုကျပ်ပါးနှင့် အပြာရင့် ပိုးတွန့်လုံချည် တစ်ပတ်ရစ်ကို ဝတ်ထားလေသည်။

ဒေါ်တင်တင်ငယ်-

“ဟောဒီ သူငယ်ပေါ့၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် မောင်တင်ထွန်းဆိုတာ”

ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြိုရင်း-

“နေကောင်းပါရဲ့လား ဒေါက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နေကောင်းပါရဲ့” (ကျွန်တော့်ထံမှ အစ်မများဘက် လှည့်ပြီး) “အရင်တစ်ခေါက်..... ယောက်ျားမပါလာသောအိမ်တွင် အစ်မလုပ်သူအားလုံးက

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ညီမအငယ်ဆုံးအား မောင်ကလေးလို ဆက်ဆံကြရာမှ ကျွန်တော်ဟူသော အသုံးအစွဲသည် အလေ့အထဖြစ်လာခဲ့ဟန် တူလေသည်။

ဒေါက်တာတင်တင်လှက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး-

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ်နဲ့မတွေ့လိုက်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ”

ကျွန်တော်က မူလနေရာမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ဒေါက်တာတင်တင်လှသည် မမကြီး ထိုင်သွားသော နေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သို့သော် အစ်မများလို ပိပိရီရီ ဒူးတုပ်၍မထိုင်၊ ဆောင့်ကြောင့်သာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာစကားပြောရပါမည်လဲဟု စဉ်းစားနေစဉ် ဒေါက်တာတင်တင်လှက-

“ယူတို့လည်း ဒီကို ပြေးလာသလား” ဟု မေးလိုက်ရာ သုံးဆယ်သို့ရောက်ပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့နှင့်တွေ့ရပုံကို အကျဉ်းရှုံးပြီး ပြောပြရပြန်လေသည်။

ဒေါက်တာသည် ကျွန်တော်ပြောသမျှကို စိုက်နားထောင်နေသော်လည်း ကျွန်တော့် နိုင်ငံရေး ဆောင်ရွက်မှုများတွင် စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိ။ သူမသည် ကျွန်တော့်အား မစပ်ဟပ်သော မေးခွန်း ဖြင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။

“ယူက ဂရယ်ဂျူယိတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘီအေအောင်ပါသေးတယ်”

“ဘီအယ်လ် ဆက်မသင်ဘူးလား”

“မသင်ဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေတွေကတော့ တိုက်တွန်းကြပါရဲ့။”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကွယ်လွန်သူ မမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်အား ဘီအယ်ဆက်သင်ရန် အတန်တန် ပြောခဲ့သည်ကို သတိရသွားလေသည်။ ဒေါက်တာက-

“ဆက်သင်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ ယူ မှားတာပဲ”

ကျွန်တော်က-

“ဒေါက်တာ ရန်ကုန်ကို ဂျပန်တွေရောက်ပြီးမှ ဒီကိုလာခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အစကတော့ ဘယ်သူလာလာ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်တာဝန်ကို ဆက်လုပ်မယ်လို့ပဲ။ ကိုယ်တို့ကတော့ အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဂျပန်အုပ်ချုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဗမာအုပ်ချုပ်သည် ဖြစ်စေ၊ လူနာ ဆေးကုရမှာပဲ။ ဂျပန်က ပစ်ခတ်လို့၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို ကုသဖို့လည်း ကိုယ်တို့တာဝန်၊ အင်္ဂလိပ်က ပစ်ခတ်လို့၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ ဂျပန်ကို ကုသဖို့လည်း ကိုယ်တို့တာဝန် ဒီသဘော ထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ပုံးကြဲတာတောင် အလုပ်ကို မစွန့်ဘူး၊ မေမေနှင့် မမတို့ကိုသာ ဒီကိုပို့ထားတာ ”

သူမသည် အစ်မကြီးများလို မေမေဘုရားဟု မခေါ်၊ မေမေဟု ရိုးရိုးသာခေါ်သည်ကို သတိပြုလိုက် မိလေသည်။ သူမ၏ တာဝန်ကိုသိတတ်သော သဘောကိုလည်း ကြည်ညိုမိလေသည်။

“ရန်ကုန်တစ်ဝိုက်မှာ စစ်ဖြစ်နေတော့လည်း တာဝန်ကို မစွန့်ဘူး၊ ဂျပန်တွေနဲ့ ဘီအိုင်အေတွေ ဝင်လာပြန်တော့လည်း မစွန့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခဏကြာတော့ အင်မတန်ရှိုင်းစိုင်းတဲ့ ဂျပန်တွေနဲ့ မဆက်ဆံချင်တော့ဘူး။ လူကြီးလူကောင်းကို လူကြီးလူကောင်းနဲ့တူအောင် သူတို့ မဆက်ဆံ တတ်ကြဘူး။ ဆရာဝန်မို့လို့ ရိုသေရမှန်းမှလည်း မသိဘူး၊ မိန်းမသားမို့ အရေးပေးရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာ အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူတွေ ရှိနေတာကိုလည်း မသင်္ကာကြဘူး။ ခြောက်လား လှန့်လား လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ မဟားတရား ရှိုင်းစိုင်းတဲ့ အမူအရာတွေ ပြုကြတယ်။ ဒါနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ တချို့ ယဉ်ကျေးတဲ့ ဂျပန်အရာရှိတွေတော့ ပါပါရဲ့၊ သူတို့ကလည်း မထွက်ဖို့ တောင်းပန်ကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မျက်ကွယ်မှာ သူတို့အောက်ကလူတွေ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတာတွေ တားဆီးနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဇွတ်ထွက်လာခဲ့တာပဲ ”

ဂျပန်စစ်သားတို့၏ မဟားတရား ရှိုင်းစိုင်းသော အမူအရာဆိုသည်မှာ ဒေါက်တာတင်တင်လှ၏ အမျိုးသမီးဂုဏ်ရည်များကို စော်ကားခြင်း မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု စိတ်ထဲက ဆုတောင်းနေမိ၏။

“ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံကြီးကိုလည်း ဂျပန်စစ်တပ်က သိမ်းထားတယ်။ ဆေးရုံ၊ ကောလိပ်တို့ကို စစ်စခန်း လုပ်တာလည်း ကိုယ်ဖြင့် နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး ”

အခါတိုင်းနှင့်မတူ တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ဒေါ်တင်တင်ငယ်နှင့် အစ်မကြီးများသည် ညီမ တင်တင်လှ စကားပြောနေစဉ် တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြချေ။ စကားလှပြောဖို့ကား ဝေး၏။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

ဒေါက်တာတင်တင်လှသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရပ်စဲမသွားအောင် ဒေါက်တာဘသန်းတို့လူစု ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းကာ တာဝန်ထမ်းနေကြပုံ၊ ကျန်းမာရေး သန့်ရှင်းရေးနှင့် အခြား မြူနီစီပယ် လုပ်ငန်းများ ရပ်မသွားအောင် မြန်မာ့အလင်းဦးတင်စသော လူကြီးများ ဆောင်ရွက်နေကြပုံ အရူးထောင်နှင့် ရန်ကုန်ထောင် ပွင့်သဖြင့် မည်မျှ ပရမ်းပတာဖြစ်သွားပုံ၊ ဆိုင်ဖောက်အိမ်ဖောက် လူယက်မှုများ ဖြစ်ပွားပုံ စသည်တို့ကို ပြောပြနေလေသည်။

ထိုအခိုက် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော ခပ်ပုပုသေးသေး လူကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဂုန်အိတ်အလွတ်တစ်လုံးနှင့် နီးတောင်းအလွတ်တစ်လုံး ပါလာလေသည်။

ဒေါ်တင်တင်ငယ်က ဆီးပြီး-

“ဝေပြီးခဲပြီလား”

ထိုလူကြီးသည် တောင်းနှင့်အိတ်တို့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချထားရင်း-

“ဟုတ်ကဲ့ ဝေပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဆန်ကတော့ လောက်ပါရဲ့၊ ဆီက မလောက်ဘူးခင်ဗျ”

ဒေါ်တင်တင်ငယ်-

“နောက်တော့ ကျန်တဲ့လူတွေ ဆီဝေသေးတာပေါ့”

ထိုလူကြီးသည် ထိုင်ပင်မထိုင်တော့ဘဲ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ဒေါ်တင်တင်ငယ်က ကျွန်တော့်အား-

“ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့လိုပဲ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ သူတို့က ကိုယ့်ထက် ဒုက္ခရောက်နေကြလေတော့ ဆန်ဆီ ဝေပေးရတာကိုး သခင်တင်ထွန်းရဲ့”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါလည်း သာဓုအနုမောဒနခေါ်စရာ ကောင်းမှုကုသိုလ် တစ်ခုပေါ့”

အပျိုကြီး ၂နှင့် ၃တို့က ပြိုင်တူ-

“စစ်ဆိုတာ တယ်ဆိုတာကလား”

“စစ်ဆိုတာ တယ်ဆိုးတာကလား”

“လူတွေ သိပ်ဒုက္ခရောက်ကြတယ်”

“လူတွေ သိပ်ဒုက္ခရောက်ကြတယ်”

သူတို့သည် ဒေါက်တာတင်တင်လှ စကားစပြောကတည်းက ဤတစ်ကြိမ်သာ ဝင်ပြောကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာတင်တင်လှက အစ်မများအား-

“ဒီကျောင်းတိုက်ထဲနေရတဲ့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေက အတော် တော်သေးတာပဲ၊ တချို့ သစ်ပင် အောက်မှာတောင် နေရတာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတယ်”

ထို့နောက် ဒေါက်တာသည် အိန္ဒိယသို့ သင်္ဘောဖြင့်ပြန်ရန် အားခဲကာ စောင့်နေပြီးမှ သင်္ဘော မရတော့သဖြင့် ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်နေသော ကုလားစစ်ပြေးများအကြောင်းကို ပြောပြနေလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အပျိုကြီး ၂သည် ဖုံးဖိရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရ၊ အံ့ကြွလာသော သမ်းခြင်းဖြင့် သမ်းလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က သတိရသဖြင့်-

“အဲဗျာ ခုလို ဒေါက်တာတို့နဲ့ လာတွေ့ရတာ အင်မတန်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ကျွန်တော် နက်ဖြန်မနက်မှ ရန်ကုန်သွားမှာပါ၊ ညနေကျရင် ဘွားဘွားနဲ့လည်း တွေ့ရအောင် လာပါဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး ထလေသည်။

ဒေါ်တင်တင်ငယ်က-

“ရန်ကုန်ရောက်ရင်ကွယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ် သွားကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒရဝမ်တော့ ထားခဲ့ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သွားကြည့်ပြီး အခြေအနေကို စာရေးလိုက်ပါမယ်”

“တတ်နိုင်ရင် မပျက်မစီး မပျောက်မရှုအောင် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါကွယ်”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်ရန် အပျိုကြီး ဘသည် စာဖတ်နေရာမှ ထလာခဲ့လေသည်။ ဒေါ်တင်တင်ငယ်နှင့် အပျိုကြီး ၂နှင့် ၃တို့သည်လည်း ထိုင်ရာမှ ထကြလေသည်။ ဒေါက်တာ တင်တင်လှသည်လည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ထိုခဏ၌ ဒေါက်တာတင်တင်လှသည် ကျွန်တော့်အချစ်ဟောင်းကြီး မမြမှီနှင့် အသက်အရွယ်နှင့် အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံး အတူလောက် ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြည့်မိလေသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာမှာ မမြမှီလောက် မလှ၊ မမြမှီလောက်လည်း နွဲ့နောင်းပြေပြစ်ခြင်းမရှိ၊ မသဘာဝ ညိုဓာတ်လည်း မရှိ။

ကျွန်တော် တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာတင်တင်လှက-

“ယူ ညနေမှာ အားမယ်လား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“အားပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“ကိုယ် ဒီရောက်ကတည်းက ကျောင်းဝင်းအပြင်ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်သေးဘူး၊ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်တယ်၊ လိုက်ပို့နိုင်မယ်လားလို့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပို့ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

အပျိုကြီး ၃နှင့် ၄တို့က ပြိုင်တူ-

“ဒီကလည်း လိုက်ခဲမယ်ကွဲ့”

“ဒီကလည်း လိုက်ခဲမယ်ကွဲ့”

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

ညနေတွင် လမ်းမလျှောက်ဖြစ်ပေ၊ ဂျပန်စစ်တပ်တွေ အများအပြား နောက်ထပ်ရောက်လာသဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြလေရာ ဒေါက်တာတင်တင်လှ၏ မိခင်ကြီးက ဘယ်သမီးမျှ အပြင် မထွက်ရဟု ကြပ်တည်းစွာ ပိတ်ပင်လိုက်လေသည်။

မိန်းမသားတွေ မဆိုထားနှင့် ကျွန်တော်တို့ ယောကျ်ားသားများပင်လျှင် ဂျပန်စစ်သားများအား ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသည်။ သူတို့ စခန်းချနေသော နေရာများသို့ မသွားမိဖို့ သတိထားကြ၏။ မလွဲသာလို့ သူတို့နှင့်မျက်နှာတူရူ ပက်ပင်းပါ တွေ့ကြလျှင်လည်း အရောတဝင် ဖြစ်မသွားအောင် ကိုယ့်ဘာသာ နေလိုက်ကြလေသည်။

ယခင်က ဂျပန်တို့အား အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ ကယ်တင်သူများအဖြစ်ဖြင့် ရိုးသားစွာ အထင်ကြီးပြီး လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုခဲသူများသည် ပို၍ သတိကြီးစွာဖြင့် ရှောင်ကြလေသည်။ ဂျပန်တို့သည် ကမ်းလှမ်းသော သပြေပန်းကို လွင့်ပစ်ခဲသည် မဟုတ်လော။ တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် လူကြီးများကို လှည်းအတွန်းခိုင်းသည် မဟုတ်လော။ အပေါ်အကျို ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နှင့် လူငယ် အား သေနတ်ပြောင်း အတိုက်ခိုင်းသည် မဟုတ်လော။ သခင်ခေါင်းဆောင်အား ဖာအရှာခိုင်းသည် မဟုတ်လော။

သို့သော် ဂျပန်တို့ကို ဗမာအားလုံးက ရှောင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့နှင့် ပလဲနံပ သင့်မြတ်အောင် အောက်ကျို၍ မျက်နှာချိုသွေး၍ ပေါင်းသူတွေလည်း ရှိပေသည်။ အင်္ဂလိပ်စကား ချောက်ချီးချောက်ချက် ပြောတတ်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကို ရှာ၍ ဆည်းကပ်ပြီးလျှင် ဘာသာပြန်လုပ်သလိုလို၊ စာရေးလုပ်သလိုလို၊ ဂျပန်သူလျှိုလုပ်သလိုလို လုပ်ကြသူတွေကို တွေ့ရ သည်။ အချို့ မိန်းမယောကျ်ားတွေက ဂျပန်တွေနှင့် အသိဖွဲ့ပြီး အရောင်းအဝယ် အသွားအလာ လွယ်ကူအောင်လုပ်ကာ စီးပွားရှာသူတွေလည်း ပေါ်လာလေသည်။ ဂျပန်ဘုန်းရိပ်ကို ခိုလှုံကာ ဗမာတွေအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျနိုင်ရန် စီစဉ်သူ စီစဉ်သည်။

မိမိကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ အဝန်းအဝိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗမာအမျိုးသားတို့ကိုလည်းကောင်း ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့ မညှဉ်းပန်း မနှိပ်စက်နိုင်ရန် အကာအကွယ်အဖြစ်ဖြင့် မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရမည်ဟု ယူဆသူတွေကလည်း များလှပေ၏။

ကျွန်တော်သည် သုံးဆယ်မှ ရန်ကုန်သို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့စဉ် အထက်ပါ အခြင်းအရာ များကို တွေ့မြင်ဆင်ခြင်မိလေသည်။

စစ်ကြီးတွင် ကိုယ်တွေ့မကြုံကြိုက်ဖူးစဉ်ကဆိုလျှင် အထက်ပါ မကြိုက်စရာ အခြင်းအရာမျိုးကို တွေ့လျှင် ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားနိုင်ဘဲ ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟ ရှုတ်ချမိပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ မျိုသိပ်ထားလိုက်သည်။ ကောင်းမကောင်း၊ မှန်မမှန်ကို စိတ်ထဲမှာသာ ကျိတ်၍ ဝေဖန် နေလေ သည်။ ဘာကြောင့်လဲ။

ဂျပန်တွေကိုကြောက်လို့ မျိုသိပ်ထားသလား။ ဒါ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်နိုင်သည်။

အခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ်နှင့် တွေ့လာသောအခါ များစွာသောလူတို့မှာ အားနည်းချက်ကလေးတွေ၊ နံ့တာညံ့တာတွေ၊ အလွယ်လိုက်တာကလေးတွေ ပေါ်လာတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအား ပါးချနေသော ဂျပန်ကို ခြေဖက်လိုသူတွေ ပေါ်လာ၏။ ကုန်းခံခြင်း၊ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းခြင်း စသည်တို့သည် ပညာရှိတို့ လုပ်အပ်သော အလုပ်မည်၏ ဟူသော သြဝါဒ မျိုးတွေ ပေါ်လာ၏။ ဤကား သဘောဝပါတကား။ သည်လူတွေရဲ့ အမူအကျင့်တွေဟာ သဘာဝ ကျသော အမူအကျင့်တွေပါကလား။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့တစ်တွေကို ခွင့်လွှတ် လိုသည် မဟုတ်လား။ ပြစ်တင်ရှုတ်ချချင်တာတွေကို မျှီသိပ်ထားလိုသည် မဟုတ်လား။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ရင်တွင်းရှိတာ ဖွင့်ဟဖော်ထုတ်ချင်ဦးတော့၊ မည်သူ့ရှေ့တွင် ဖွင့်ဟ ဖော်ထုတ်ရမည်နည်း။ မည်သူ့အား ယုံကြည်ရမည်နည်း။ ဤလိုအခါမျိုးတွင် မည်သူက မည်သူ့ အား ယုံကြည်ရအံ့နည်း။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ဖွင့်ဟဖော်ထုတ် ပြောနိုင်သူ တွေ တွေ့ကောင်းပါ၏။

သို့ကလို တွေးတောကာ လိုက်ပါလာစဉ် ကျွန်တော်တို့၏ ဘတ်စ်ကားမှ စပယ်ယာ၏ အော်သံ ကြောင့် လန့်သွားလေသည်။

“ရှေ့မှာ ငပုတွေဟေ့ ငပုတွေ၊ သတိထားမောင်းကွ”

မှော်ဘီအလွန်မှာ ဖြစ်လေသည်။ ငပုတွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေမှန်း ကျွန်တော်မသိ၊ ခေါင်းပြု၍ ရှေ့ကြည့်လိုက်တော့ စစ်ကားတွေကို မြင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘတ်စ်ကားသည် မြန်ရှိန်ကို လျှော့ပြီး မောင်းသွား၏။ ခရီးသည်တစ်ယောက်က “ဂျပန်တွေက တို့ကားကို အရပ် ခိုင်းနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ငပုဆိုသည်မှာ ဂျပန်ဟုဆိုလိုကြောင်း သိရတော့သည်။

ဂျပန်စစ်သားတို့သည် သေနတ်များဖြင့် ချိန်ရွယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘတ်စ်ကားကို အရပ်ခိုင်း၏။ ခရီးသည်များမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြလေသည်။ ဘတ်စ်ကားသမားမှာ ထန်းလျက်မှတ်ပြီး ခွေးအလျက်ခံရထိုက်လောက်အောင် မျက်နှာများကို ချိုစေကြပြီး ကာယဝစီ အမျိုးမျိုးပလီလျက်-

“မတ်စတာ မတ်စတာ” ဟု နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ဂျပန်တို့သည် ကားကိုစစ်ဆေးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ဖရဲသီးကြီးများနှင့် ထန်းလျက် များကို တွေ့သောအခါ အာသာငမ်းငမ်း တက်နေကြကြောင်း ပြနေလေသည်။ အလိုက်သိသော စပယ်ယာသည် ဖရဲသီးသုံးလုံးနှင့် ထန်းလျက်တစ်ပိဿာလောက်ကို ယူပေးလိုက်သောအခါ

အလွန် ဝမ်းသာသွားလေသည်။ တပ်ကြပ်ကလေးနှင့်တူသော ဂျပန်ကား ခရီးသည်တစ်ယောက် စီးလာသော ကတ္တီပါသည်းကြိုးတပ် ညှပ်ဖိနပ်ကို အတော်သဘောကျနေဟန်ရှိ၏။ သူ့ခုံဖိနပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်။ ကတ္တီပါဖိနပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် ပါးစပ်က ဂျပန်စကားတွေပြောလိုက် လုပ်နေခြင်းကြောင့် အကင်းပါးသော ဗမာအပေါင်းက ထိုခရီးသည်အား “ကဲပါဗျာ လဲလိုက်ပါ” ဟု တောင်းပန်တိုက်တွန်းကြလေသည်။ ခုံဖိနပ်နှင့် ကတ္တီပါဖိနပ် လဲလာခဲ့ကြလေ၏။ ကျေနပ် သွားပြီဖြစ်သော ဂျပန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဘတ်စ်ကားကို သွားခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ စပယ်ယာသည် ဂျပန်စကားလုံး တော်တော်များများကို တတ်နေပြီကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြနေ၏။ သူသည် ‘ရောတော့ရှိ’ ‘အာရိကတ္တော့’ ‘နိပွန် ဘုရုမာ ဘန်ဇိုင်း’ ‘နိပွန် ဘုရုမာ အုံနာကျီ’ စသည့် စကားများဖြင့် ဘေးမသိရန်မခ ကိစ္စချောအောင် လုပ်ခဲ့လေသည်။

ကားထွက်ပြီးနောက် တစ်ခဏ၌ကား သူသည် ဂျပန်များကို ဆဲရေးတိုင်းထွာနေလေပြီ။

“မအေပေး ငပုတွေ၊ ဂိတ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ သက်သက် စားပေါက်ထွင်တာကွ”

ကတ္တီပါဖိနပ်နှင့် ခုံဖိနပ်လဲခဲ့ရသော ခရီးသည်သည်ကား ဘတ်စ်ကားစပယ်ယာလို ဆဲရေး တိုင်းထွာခြင်း မပြု။ ခုံဖိနပ်ကိုသာ လွင့်ပစ်ခဲ့လေသည်။

ဘတ်စ်ကားသည် ကမာရွတ်ဌာနအနီး လှည်းတန်းမှာ ရပ်ရလေသည်။ ရှေ့ဆက်မသွားရ။

ယခုထိ မြို့ထဲသို့ စီးနင်းလိုက်ပါရန် ယာဉ်များမရှိသေး။

မောင်ဘဝင်းနှင့် မောင်ဖေကြည်တို့သည် ကြည့်မြင်တိုင်မှာနေသည်ဟု သတင်းရထားသော သူတို့၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံသို့ သွားချင်ကြလေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ကမာရွတ် ဦးလေးမြင့် အိမ်သို့ သွားခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ ကမာရွတ်မှလူအများမှာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်း ပြုဖို့လိုမည် မဟုတ်ပေ။

အင်္ဂလိပ်မက်သောဒစ် မိန်းကလေးကျောင်းမှာ စခန်းချထားသော ဘီအိုင်အေစစ်ဌာနချုပ်သို့ သွားရန်လည်း မလွယ်သေး။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ် လုပ်ထားသော ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း အမှတ် ၈သို့ သွားရန် လည်း မလွယ်သေး။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင် ဗိုလ်တေဇခေါ် သခင်အောင်ဆန်းနှင့်လည်း မတွေ့ချင်သေး။ ဗမာနိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေးခေါင်းဆောင်ဟု ကြေညာလျက်ရှိသူ သခင်ထွန်းအုပ်နှင့်လည်း မတွေ့ချင်သေး။ အခြေအနေ ဘာဆိုတာကိုသာ သိချင်နေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဌာနချုပ်က ဘယ်မှာလဲ။ ဘီအိုင်အေဌာနချုပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ဌာနချုပ်လား၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ကျွန်တော်တို့ဌာနချုပ်လား၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဟာ ကျွန်တော်တို့ဌာနချုပ်လား။

ကျောင်းသားများသမဂ္ဂကို ရှာ၍မရနိုင်တော့ပြီ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံကို ဂျပန်စစ်တပ်က သိမ်းထားသဖြင့် ဘယ်သူမျှ မဝင်ရ။ တကယ်တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် တစ်ခုလုံးကို ဂျပန်စစ်တပ်တွေက သိမ်းထားလေသည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲသို့ပင် အမိတက္ကသိုလ်မှ မွေးထုတ်လိုက်သော သားများဖြစ်သူ ကျွန်တော်တို့ ခြေမချရတော့ချေ။ ကမာရွတ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားနေစဉ် ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးများမှာ အထက်ပါ ခံစားချက်များဖြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေလေသည်။ ချစ်အပ်၊ လေးစားအပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော အမိတက္ကသိုလ်အတွက် နှမြောနေသည်။ လွမ်းဆွတ်နေသည်။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသည်။ တက္ကသိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့အား တတ်သိလိမ္မာစေခဲ့၏။ သမဂ္ဂသည် ကျွန်တော်တို့အား နိုးကြားမာန်တက်စေခဲ့၏။ ဂျပန်စစ်သားတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ အသိလိမ္မာနှင့် နိုးကြားမာန်တို့ကို ရွံ့ပုပ်ထဲ ချနင်းနေသည်နှင့် တူလေသည်။

ကမာရွတ်ရွာကလေးမှာ ယခင်ကသွင်ပြင်နှင့် မထူးခြား။ ပိန်းကြာရွက်တွင် ရေမတင် လျှောကျသလို စစ်ကြီးမှာ ကမာရွတ်ကို ဖြတ်ရသော်လည်း လျှောကျသွားဟန်တူသည်။ အိမ်တစ်လုံးမျှ မီးမလောင်၊ တိုက်တစ်လုံးမျှ မပြိုအက်၊ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမျှ ပဲ့မကျ၊ ဗုံးကြဲချရာ စက်သေနတ်ပစ်ရာ စသော အမာရွတ်တွေ တစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။ လူတွေကိုလည်း အရင်ကအတိုင်းပင် တွေ့ရလေသည်။

မြင်းလှည်းသမားများ ဖြစ်ကြသော ဦးဖိုးခင်နှင့် သားကိုတင်ဖေတို့ကို သူတို့အိမ်မှာပင် တွေ့ရလေသည်။ ဒေါ်လှမေအားလည်း တွေ့မြဲအတိုင်း တွေ့ရ၏။ ကိုတင်ဖေ၏မယား ဖြစ်နေသော ဒေါ်လုံးတင်၏သမီး မြကြည်ကိုလည်း သူတို့နှင့်အတူ တွေ့ရသည်။ ထူးခြားချက်ကား မြကြည်သည် အပျိုတုန်းက ရွက်ကြမ်းရေကျို ကြည့်ပျော်ပျော်လောက်သာ လှခဲ့သော်လည်း ယခုအတော်လှနေလေသည်။ အချို့မိန်းမတွေသည် ယောကျာ်းရမှ အလှတိုးသည်မှာ တကယ်ပင်ဖြစ်၏။ သူတို့အိမ်မှာ ဦးဖိုးခင်၊ ဒေါ်လှမေတို့၏သမီး မတင်ရွှေနှင့် သမက် မီးရထားလက်မှတ်စစ်ကိုပြုံးတို့သည် ကလေးတစ်ယောက်နှင့်တကွ ပြန်ရောက်နေသဖြင့် လူစည်ကားနေ၏။

ဒေါ်လုံးတင်မှာ ဘူးသီးကြော်ရောင်းခြင်း၊ ချင်းသုပ်လက်ဖက်ရောင်းခြင်းတို့ကို ခါတိုင်းလိုပင် ဆက်လုပ်နေလေသည်။ သို့သော် သူမ၏ဘဝမှာ ကြီးစွာသော ပြောင်းလဲချက်တစ်ခုကို ဝမ်းသာစွာဖြင့် တွေ့ရလေသည်။ အပြက်အပြက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ခဲ့ပြီ။ ဂျပန်တွေ

မလာခင်က အချင်းချင်း ပြောင်ကြဲနောက်ကြံ့ရုံနှင့် ဒေါ်လုံးတင်ကသာ တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်ရုံ ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း ဂျပန်တွေ လာသောအခါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး ကိုကြွယ်နှင့် ဒေါ်လုံးတင် တို့သည် ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယား ဖြစ်သွားကြလေသတည်း။

ဦးလေးမြင့်အိမ်မှာလည်း ခါတိုင်းလိုပင်ဖြစ်၏။ ကဲလားတံခါးထောက်သည်ပင်လျှင် အရင်က အတိုင်း ဖြစ်၏။ ရေတွင်းနားက ခေါင်ရန်းပင်သည် ခါတိုင်းလိုပင် ပွင့်နေလေသည်။ သို့သော် သခင်တင်မောင်ကြီးကား မရှိတော့ချေ။ သူ့အား ရန်ကုန်မြို့ကို ဗုံးမကြဲခင် ဒီအိမ်မှာ ဝှက်ထား ခဲ့သည်။ တစ်လကျော်ကျော်နေပြီး တခြားရွှေ့သွားကြောင်း ခုမှသိရလေသည်။ စစ်ကြီးနှင့် ဂျပန် တို့အား အတော်နားလည်ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် အရင်ကတည်းက စစ်ကြီးကို ခုခံ ဆန့်ကျင်ရမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သော သခင်တင်မောင်ကြီးအား တွေ့ချင်လှသည်။ တွေ့အောင်ရှာ၍ တွေ့ရမည်။ ဦးလေးမြင့်တို့အိမ်မှာ ကျွန်တော့်အသိလည်းဖြစ်၊ ဦးလေးမြင့်၏ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သော ပါမောက္ခဦးဖေမောင်တင်၏ မျက်နှာနှင့်တူသော မျက်နှာရှိသည်။ စာတစ်လုံးမှ မတတ် သည့် ကပ္ပိယကြီး ဦးအုန်းဖေ ရောက်နေလေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်တော့်အား ဝမ်းသာအယ်လဲ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရွာ ပြန်ရောက်ရသည်နှင့် မခြားပေ။ အပြန်အလှန် မေးကြမြန်းကြသည်မှာလည်း ဆူညံ သွားတော့၏။

ထူးခြားချက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ သခင်ဘကျူး၏ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ် သည်။ မေးကြည့်သောအခါ သခင်ဘကျူးသည် ယခုအခါ ကမာရွတ်ရွာအတွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်နေသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ခြောက်လုံးပြူးခါးထိုးပြီး အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်နေရသောကြောင့် ဆံပင် ညှပ်ဆိုင် ပိတ်ထားရသည်ဟုလည်းကောင်း၊ သူသည် သခင်တင်ကြီး၏လက်အောက်မှာ အမှုထမ်း ရသည်ဟု လည်းကောင်း သိရလေသည်။

စာဖတ်သူတို့သည် သခင်တင်ကြီးအား မှတ်မိကြလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် သေးကွေးဝါရော်သော လက်များ ရှိသော သခင်တင်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝမှာ သခင်ပေါက်စ စ၍ဖြစ်စဉ်က ကျွန်တော့်အား မြင်ကွန်း မင်းသားကြီး၏ အဆက်များမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံခြားမှ လက်နက်တွေငွေတွေ ရှာပေးနိုင်သည်ဟု ဝါကြွားပြောဆိုလျက် မျှော်လင့်ချက်တွေ အမျိုးမျိုးပေးပြီးနောက် ကျွန်တော့်ထံမှ ငွေချေးသွား ခဲ့သော သခင်တင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းတုန်းက ကောလဟာလ သတင်းတွေ အမျိုးမျိုးလွှင့်ပြီး ကမာရွတ်သို့ အဓိကရုဏ်းမီးကြီး ကူးစက်အောင် လုပ်ခဲ့သော သခင်တင်ကြီး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်-ဂျပန် စစ်မဖြစ်မီကလေးတွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအေးငွေအား ဂျပန်နှင့် အဆက်ယူပေးမည်ဟု ပြောလာသော သခင်တင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ထို

ကိုတင်ကြီးအား ကျွန်တော်မှိတ်ဆွေ ကိုကြွယ်က လုံးဝမယုံဘဲ ပုလိပ်နှင့်ပေါင်းကာ တို့မီးရှို့မီး လုပ်နေသူဟု ထင်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သခင်တင်ကြီးအား မယုံကြည်ခဲ့ချေ။

ထိုသခင်တင်ကြီးသည် ယခုအခါ ဂျပန်တို့၏ လူယုံတော်ကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ သခင်ဘကျူးလို ရိုးသားသော မျိုးချစ်တစ်ဦး သူ့လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းရွက်နေပြီဟု ကြားရသဖြင့် နှမြောမိ လေသည်။ သခင်ဘကျူးသည် ဦးလေးမြင့်နှင့် ကိုကြွယ်တို့အား သူနှင့်အတူတူ အလုပ်လုပ်ရန် ဆွယ်လာသည်ဟု ဆိုလေသည်။ အခြေအနေ အနည်မထိုင်သေး၍ ဦးလေးမြင့်မှာ ဘာကဘယ်လို ဖြစ်နေသည်ဟု အသေအချာမသိသဖြင့် တွေဝေနေလေရာ သခင်ဘကျူးက “သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်ထွန်းအုပ်တို့ လုပ်တဲ့အလုပ်ကို မကူညီချင်ဘူးလား” ဟု မေးသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ဦးလေးမြင့်က ခေါင်းညိတ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကိုကြွယ်က-

“ငါကတော့ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်ကွ။ သခင်ဘကျူးဟာ သခင်တင်ကြီးရဲ့ နောက်လိုက်ပဲ။ သခင်တင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်-

“ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မဆိုးဘူးဗျ”

ကပ္ပိယ ဦးအုန်းဖေ-

“ခုလို မောင်ကြွယ် ငြင်းလိုက်တာ ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့။ ခုလိုအခါမျိုးမှာ အနေတတ်မှ၊ အနေမတတ်ရင် ရွှေဥကြမ်းညှပ် ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပစ်ပစ်ခါခါကြီးလည်း ပြောမနေနဲ့ မောင်ကြွယ်ရေ၊ အမုန်းသိပ်မခံနဲ့ဟ။ သခင်တင်ကြီးက ရန်ရှာနေဦးမယ်”

ကိုကြွယ်-

“မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ လူရှုပ်လူပွေတွေကို ကြောက်ပြီး ပြောသင့်ပြောအပ်တာ မပြောဘဲတော့ မနေနိုင်ဘူး”

ဦးလေးမြင့်-

“ကဲ ကဲ တော်ကြပါတော့လေ၊ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး စောင့်ကြည့်နေကြပါဦးစို့။”

မြင်းလှည်းသမား ဦးဖိုးခင်နှင့် အခြားသူများက ဦးလေးမြင့်ကို ထောက်ခံကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ်မှာ ဦးလေးမြင့်တို့နှင့်အတူ နေလိုက်လေသည်။ ဦးလေးမြင့်မှာ သတင်းစာတိုက် ပိတ်ထားသဖြင့် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေ၏။ ဟင်္သာတတုန်းက ဗိုလ်ရန်နိုင် ပေးလိုက်သော ငွေထဲမှ ကျွန်တော့်လက်မှာ အနည်းငယ်သာချန်ပြီး ဦးလေးမြင့်အား ပေးလိုက် လေသည်။ ရန်ကုန်မှာ ငွေစက္ကူနှစ်မျိုးစလုံးကို လွယ်ကူစွာပင် သုံးနိုင်သေး၏။

ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သွားမရချေ။ များသောအားဖြင့် ခြေလျင်လျှောက်ကြရ၏။ မဝင်ရ၊ မဖြတ်ရ၊ မသွားရ၊ မလာရဟု တားမြစ်ထားသော နေရာများမှာလည်း များလှပေ၏။

များစွာသော ရပ်ကွက်များမှာ မီးလောင်မြေများ ဖြစ်နေပေ၏။ မီးလောင်ထားသော အိမ်တိုင် ငုတ်တိုများနှင့် ပြုလဲနေသော တိုက်နံရံများအပေါ်ဝယ် မည်းနက်၍ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်နေသော မီးလောင်သစ်ပင်များက အရိပ်မိုးရန် ကြိုးစားနေကြပုံနှင့် အုတ်ဖိုချလောက်နှင့် မီးလောင်သွပ်ပြား တို့သာ ကျန်တော့သော မီးဖိုချောင်များအနီးတွင် အစာမရှိ၍ ဟောင်ပင် မဟောင်နိုင်တော့သော ခွေးပိန်ကလေးများသည် ထော့နဲ့ထော့နဲ့နှင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြပုံတို့မှာ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းအောင် တမင် ဉာဏ်ဆင်၍ ဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်နှင့် တူနေလေတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် ရန်ကုန်မှ ပြေးခါနီးတွင် မသယ်ဆောင်နိုင်သော မော်တော်ကားများကို စုပြီး ဖျက်ဆီးမီးရှို့ထားခဲ့၏။ ထိုဟာကို မော်တော်ကားသင်္ချိုင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ မီးလောင်ကာ မည်းပြီး ပုံပျက်နေသော မော်တော်ကား အများအပြားရှိသော ထိုမော်တော်ကား သင်္ချိုင်းသည် ရသမျှ သိမ်းရန် အပြင်းချီတက်လာသော ဂျပန်တို့အား သရော်လှောင်ပြောင်နေသည်နှင့် တူလေ သည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် ဌာနချုပ်လုပ်ထားသော မက်သောဒစ်မိန်းကလေးကျောင်းသို့ သွားခဲ့၏။ မျက်နှာစိမ်းစစ်သားတွေ၊ စစ်ဗိုလ်တွေ အများအပြားကိုသာ တွေ့ရသည်။ အသိတွေ့ပါသော်လည်း ရင်တွင်းရှိသမျှကို ဖွင့်ဟ ပြောဆိုကာ တိုင်ပင်နိုင်သော အသိမျိုး မဟုတ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အား ယုံကြည်မည် မဟုတ်။ ဗိုလ်တေဇခေါ် သခင်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်လကျော်ခေါ် သခင်လှမေ၊ ဗိုလ်ဇေယျခေါ် ကိုလှမောင် စသော ကျွန်တော်သိသော ခေါင်းဆောင်များသည်လည်း စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခွာ သွားကြလေပြီ။

ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း အမှတ် ၈တွင် တည်ရှိသော တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်သို့လည်း သွားခဲ့လေသည်။ ဗမာနိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟု ကြေညာနေသော သခင်ထွန်းအုပ် အား တစ်စေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်ခဲ့၏။ သူ၏ အုပ်ချုပ်ရေးသည် ဘယ်မျှ ထိရောက် သည် မသိ၊ သူ့အာဏာသည် ဘယ်မျှ စူးရှသည် မသိ၊ သို့သော် သူ၏ မင်းသံစိုးသံ၊ နိပွန်ဘိရုမာ အံ့နာကျိဟု ကြွေးကြော်သံနှင့် အရှေ့တောင်အာရှ မဟာစစ်ပွဲကြီး အောင်မြင်အောင်တိုက်မည်ဟု ကြွေးကြော်သံတို့ကား ကျယ်လောင်စူးရှလှပေသည်။

ကျွန်တော်ကား ထိုကြွေးကြော်သံကို မယုံကြည်တော့ချေ။ သို့သော် သခင်ထွန်းအုပ်တို့နှင့် အငြင်း မပွားလို။ သူ ယုံချင်ယုံ ကိုယ်မယုံ ပြီးတာပဲဟု သဘောထားလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အနီးသို့ မကပ်။ သခင်ကိုတော်မှိုင်း၊ သခင်တင်မောင်ကြီးနှင့် သခင်မြတို့ကိုလည်း ဌာနချုပ်မှာ မတွေ့ရ။ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်ဘဟိန်း စသော ကျွန်တော့် သင်တန်းဆရာများမှာလည်း မန္တလေးထောင်၊ မုံရွာထောင် စသည်များတွင် ရောက်နေ ရာ အခုနေအခါ ဘယ်လိုဖြစ်နေမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်။

ပျက်ဟော်တယ်နှင့် ထရီနီတီရေတာများသို့လည်း ရောက်၏။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွင် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့သော ရဲဘော်အချို့နှင့် တွေ့ရ၏။ သူတို့အား အုပ်ချုပ်ရေးဖွဲ့လျှင် အမှုထမ်းကြရန် စုခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အားလည်း ခေါ်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ထိုအလုပ်မှာ လည်း စိတ်မဝင်စားတော့ချေ။ ဘယ်သူ့အကျိုးအတွက် ဘယ်သူ့ကို အုပ်ချုပ်ရမှာလဲ။ ဘယ်သူမျှ ကျေနပ်လောက်အောင် အဖြေမပေးနိုင်ကြ။

သခင်၊ ကျောင်းသား၊ ဘီအိုင်အေစစ်ဗိုလ်နှင့် အားလုံးသော ပြည်သူပြည်သားတို့သည် “ငါတို့ ဘယ်မှာ ရပ်တည်နေကြသလဲ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးပြီး မဖြေတတ်ကြလောက်အောင် ဖြစ်နေသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မေးမြန်းလိုသည်၊ ဆွေးနွေးလိုသည်၊ တိုင်ပင်လိုသည်၊ သို့သော် ယုံကြည် စိတ်ချရမည့်သူကို မတွေ့။ ကျွန်တော့်လို ခံစားနေသူတွေ ရှိကောင်းရှိမည်။ သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော့်အား ယုံကြည်စိတ်ချရပဲမည်လား။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူက ယုံရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော အချိန်ပါတကား။

ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ်မှာ ခပ်လျှိုလျှိုနေပြီး အပြန်အလှန် ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်သူကို ရှာရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ရလေသည်။

ကမာရွတ်မှာနေရင်း မတော်တဆတွေ မြင်ကြားရလေသည်။ ရက်တွေကြာလာလေ ပို၍ မတော်တာတွေကို ပို၍ မြင်ကြားရလေ ဖြစ်ပေသည်။

ဂျပန်တို့သည် မီးရထားများကို သိမ်းလိုက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ကြ လေသည်။ ဈေးသည်မိန်းမအချို့သည် ဂျပန်ရုံပိုင်နှင့် ဂါတ်ဗိုလ်တို့အား ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် လာဘ်ထိုး ပြီး မီးရထားဖြင့် ကူးသန်းသွားလာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု ပြုကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားတို့ သည် ဆန်တွေ သိမ်းထားလိုက်ကြပြီးနောက် စားစရာမရှိသော ကူလီမကလေးများအား ဆန်ပေး ပြီး ပျော်ပါးကြလေသည်။

ဝင်နီဖေခေါ် ခင်သိန်းဝင်း၏အကြောင်းကို ကြားရသည်မှာလည်း စိတ်မကောင်းစရာပင်။

အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီး ဦးဖေနှင့် ဝန်ထောက်ကတော် ဒေါ်ဌေးကြည်တို့၏ သမီး ဝင်နီဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကောလိပ်ကျောင်းရောက်စက ‘အထဲဝင် အပြင်ထွက်’ ဘာကလိုတိုတို ဖြစ်ခဲ့ ပြီးနောက် စလယ်ဝင်ဖင်မမည်းခင်က ကွဲ့ခဲ့ကြ၏။ နောက် ဝင်နီသည် ဝန်ထောက်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့မည်လိုလို ကြားရသေး၏။ နောက်ထပ်ကား ဘာမျှ မကြားခဲ့သည် မှာ ကြာလေပြီ။ ယခုတော့ မတော်တာ ကြားရလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် မကြာခဏ ကားတွဲစီးသည်ဟု လူအများ ပြောကြလေသည်။ တစ်နေ့တော့ ကမာရွတ်စာတိုက် ရှေ့နားမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရလေသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် ဝင်နီဖေတို့မိသားစုအကြောင်း ပြန်လည်စိတ်ဝင်စားမိပြီး ကိုကြွယ် အား မေးကြည့်သောအခါ အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီး ဦးဖေသည် ဂျပန်များ ရန်ကုန်မဝင်မီ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ကပင် သွေးတိုးရောဂါဖြင့် ဆုံးသွားကြောင်း သိရလေသည်။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော ဦးဖေ၊ အကျွေးအမွေး ရက်ရောလှသော ဦးဖေ၊ သခင်ပေါက်စဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ တရားများကို သဘောထားကြီးစွာနှင့် နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်တတ်သော ဦးဖေ။ ယခုကား မနိုးသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်ကား သခင်ပေါက်စမဟုတ်တော့ပြီ။ အတွေ့အကြုံများသော သခင်ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ အဖေသေခြင်း၊ ရည်းစားသေခြင်း စသော ဒုက္ခနှင့် လည်း ကြုံခဲ့၏။ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ် အတွေ့အကြုံလည်း ရှိ၏။ ဂျပန်တို့၏ လှည့်ဖြားခံရသော အတွေ့အကြုံလည်း ရှိ၏။ မမြမှီ၏ ကွန်ပိုက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သော ပြောင်မြောက်သည့် အတွေ့အကြုံလည်း ရှိ၏။ ထိုမျှ အတွေ့အကြုံများနေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ဦးဖေနှင့် တရားဟောလိုက်ချင်ပါဘိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဦးဖေသည် အိပ်ပျော်သွားမည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ဦးဖေအား မတွေ့နိုင်တော့ပြီ။ ဦးဖေသည် မုဆိုးမဒေါ်ဌေးကြည်နှင့် သားသမီးများကို ဂျပန်ဖက်ဆစ် ဘွတ်ဖိနပ်အောက်တွင် ထားပစ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ဌေးကြည်ကား ကြွားရုံသာ ကြွား

တတ်သည်။ ဟန်ဆောင်ရုံသာ တတ်သည်။ ရှိတာဖဲ့ပြီး ထုခွဲစားရုံသာ တတ်သည်။ ပင်စင်ကို ထိုင်စားရုံသာ တတ်သည်။ ဝမ်းစာအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်တတ်သူမဟုတ်။ တစ်ပြားတချပ် ရှာတတ်သူ မဟုတ်။ သူတို့အတွက် စိတ်ပူမိသေးတော့၏။

အပူဆုံးမှာ ဝင်နီအား ကိုရွှေဂျပန်ဗိုလ်က ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် ထားပစ်ခဲ့မည့်အရေး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဝင်နီဖေခေါ် ခင်သိန်းဝင်းအား ကပ္ပတိန်ယိုးရှိဒါခေါ် ဗိုလ်ကြီး ရန်ရှင်းနှင့် အကြီးအကျယ် လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုကြခြင်းဟူသော သတင်းကို ကြားရသောအခါ ရင်ဖိုတာတွေ ပျောက်ပြီး အတော်စိတ်အေးသွားရလေသည်။

သခင်တင်ကြီးသည် ကမာရွတ်ဘက်မှာတော့ အတော်လက်စွမ်းပြနေလေသည်။ ဂျပန် အနှောင့်အယှက် မရှိဘဲနှင့် ‘သူခိုးဈေး’ ဖွင့်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးသည်။ ‘သူခိုးဈေး’ ဟု ခေါ်သော ဈေးမှာ စပ်ကူးမပ်ကူး အထိတ်တလန့်ကာလတုန်းက ဆိုင်တွေမှ ဖောက်ယူထားသော ပေါင်ဒါဘူးမှစပြီး ဖိနပ်ထိ ပစ္စည်းများနှင့် ဥရောပတိုက်သားများအိမ်တွေမှ ဖောက်ယူလာသော ဇွန်း၊ ခက်ရင်းမှ စန္ဒရားထိ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရာနေရာ ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်လူ သူခိုး၊ ဘယ်လူက ခိုးရာပါ ပစ္စည်း လက်ခံသူ၊ ဘယ်သူက တစ်ဆင့်ဝယ်သူ မသိနိုင်တော့ချေ။ ထိုစဉ်အခါက ခိုးခြင်းကို ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပျက်သည်ဟု ဘယ်သူကမျှ မထင်ကြတော့ချေ။ သို့သော် သခင်တင်ကြီးသည် ထိုဈေးသို့ ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးလေသည်။ ပန်းကန်ရောင်းနေသော သူတစ်ယောက်ကို ခိုးရာပါ ပစ္စည်း လက်ခံသူဟုဆိုပြီး ကြိမ်ဒဏ် ကိုယ်တိုင်ပေးလေသည်။ သခင်တင်ကြီးအား ထိုသူက လာဘ်မထိုးသောကြောင့် ခုလို ရိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ ကြားရလေသည်။

တစ်နေ့ ရေကျော်ရောက်သွားရာ မခင်သစ်တို့အိမ်သို့ သွားကြည့်လေသည်။ မခင်သစ်တို့အိမ်မှာ ဗုံးလည်းမထိ၊ မီးလည်းမလောင်။ သို့သော် အိမ်တွင် ဘယ်သူမျှ မရှိကြ။ တံခါး သေခတ်ထားသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများကလည်း ဘာမျှမသိကြ။ မခင်သစ်တို့တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သို့ ပြေးရှောင်နေကြပါလိမ့်။

ခုနေသာ မခင်သစ်တို့ မိသားတစ်စုအကြောင်း ကြားရပါက တော်တာ ကြားရခြင်း မည်ပေမည်။ ခုနေသာ မခင်သစ်တို့မိသားစုအား မြင်ရပါက တော်တာမြင်ရခြင်း မည်ပေမည်။ သို့သော် ယခုလို အချိန်ကား မတော်တာ ကြားရ၊ မတော်တာ မြင်ရပြီး တော်တာ မကြားရ၊ တော်တာ မမြင်ရသော အချိန်ပေတည်း။ ။

လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးတွင် တွယ်စရာ ခိုစရာ

သာမန်မဟုတ်သော အခါကာလကြီးတွင် အချိန်သည် ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်း မသိနိုင်ချေ။

ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ်မှာသာ ခပ်လျှိုလျှို ဆက်နေသွား၏။ ဘီအိုင်အေ ဌာနချုပ်တွင် ဗိုလ်တေဇခေါ် သခင်အောင်ဆန်းတို့ အထက်မြန်မာပြည်သို့ တက်သွားပြီးသည့်နောက် ဗိုလ်စကြာသည် အကြီးအကဲဖြစ်၏။ ဗိုလ်စကြာဆိုသူမှာ သခင်အောင်သန်းပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူလည်း သခင်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ ဂျပန်ပြန် ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းလောက်ကိုသာ သိထားပါ၏။ သည့်ပြင်ကား ဘာမျှ ကောင်းစွာမသိ။ ဗိုလ်စကြာမှာ ဆေးရုံတင်နေရသည်ဟုလည်း ကြားရ၏။ သူ့နေရာတွင် ဗိုလ်ကျော်ဇောဆိုသူ အခြား ဂျပန်ပြန်ဗိုလ်တစ်ဦး အလုပ်ဆင်းနေသည်ဟု သိရ၏။ ထိုဗိုလ်၏ ပင်ရင်းတာဝန်မှာကား ဂေါ်ရာကုန်းမှာ ဗိုလ်သင်တန်းဖွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိရသေး၏။ သည့်ထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်မသိ။ ဗိုလ်ကျော်ဇောဆိုသူ၏ အမည်ရင်းကိုပင် မသိသေးချေ။ သူတို့ထံမှောက်တွင် ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ရှိသမျှတွေကို ဖွင့်ထုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အား ယုံကြည်နိုင်မည်မဟုတ်။ အရင်းနှီးဆုံးရဲဘော်လည်း ဖြစ်ပြီး အချစ်ခင်ဆုံး ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကိုအေးငွေကို တမ်းတမိသည်။ သူနှင့်တွေ့ပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုသည်။

သို့မဟုတ် သခင်တင်မောင်ကြီးနှင့်တွေ့ရလျှင် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ ဂျပန်တွေ ဗမာပြည်ထဲ မရောက်ခင်က ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဆွေးနွေးရချေ။ ကျွန်တော်တို့၏ အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းများကို ပြောမပြရချေ။ အဲဒီတုန်းက သူ့အယူအဆ၊ အထင်အမြင်များကို ကျွန်တော် လေးစားစွာ နားထောင်သော်လည်း လက်မခံခဲ့ချေ။ ယခု ဂျပန်များ မြန်မာပြည်ထဲသို့ ရောက်ပြီးချိန်တွင် လုံးဝ လက်ခံနိုင်ပေပြီ။ သူ၏ ဟိုတုန်းက မြော်မြင်ချက်များသည် ယခု ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်များနှင့် ညီညွတ်နေပေပြီ။

အင်္ဂလိပ်နှင့်ဂျပန် စစ်မဖြစ်မီ သုံးလေလလောက်တုန်းက အင်းစိန်ထောင်ထဲမှ “ဖက်ဆစ်အန္တရာယ်ကို ဒီမိုကရေစီအင်အားစုအားလုံးနှင့် ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်လိုသည်” ဟူသော အသံတစ်သံ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ်အခါက အင်းစိန်ထောင်ထဲတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး အလုပ်အမှုဆောင် တစ်ဝက်ခန့် ထောင်ကျနေလေသည်။ အလုပ်အမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အလုပ်သမား အစည်းအရုံး၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ သခင်ကျော်စိန်က “သူသည်

ဖက်ဆစ်ဂျပန် အန္တရာယ်ကို လူထုနည်း အစည်းအရုံးနည်းများဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ဖျက်ဖို့ လိုကြောင်း၊ ထိုလုပ်ငန်းများကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် သူ့အား ထောင်မှလွှတ်ပေးဖို့ လိုကြောင်း” ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်ထံသို့ စာရေးခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်အခါတုန်းက ကျွန်တော်သည် အင်းစိန်ထောင်ထဲမှ ထိုအသံကို လေးနက်စွာ မစဉ်းစားခဲ့ချေ။ သခင်ကျော်စိန်၏ တောင်းဆိုချက် ကိုလည်း အခြားသော ကျွန်တော့်ရဲဘော်များနှင့်အတူ “ထောင်ကထွက်ချင်လို့ သဘောတရားတွေ ထုတ်ပြီး ရေးနေတဲ့စာတွေပါ” ဟု ရယ်စရာလုပ်ခဲ့လေသည်။ ယခု ဖက်ဆစ်သံတလိမ့် (ဒလိမ့်) ကြီး ကျွန်တော်တို့အပေါ် ကြိတ်လာပြီဖြစ်ရာ အထက်ပါ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်များ၏ အသံကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနိုင်ပါပြီ။ သူတို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ရိုသေလေးစား လာပါပြီ။

ထိုစဉ်အခါတုန်းက အင်းစိန်ထောင်ထဲတွင် အလုပ်အမှုဆောင်လူကြီးများ ဖြစ်သော သခင် လေးမောင်၊ သခင်နု၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်အုန်းဖေ၊ သခင်ခင်အောင်၊ သခင် လှဘော်ကြီးနှင့် သခင်ကျော်စိန်တို့ ရှိကြသည်။ ခု သူတို့ ဘယ်ရောက်နေကြပြီလဲ။ အင်္ဂလိပ်က သူတို့အား ထောင်တွေပြောင်းပြောင်းပို့သွားရာ အိန္ဒိယပြည်အထိ ခေါ်သွားလေမည်လား။ သူတို့ အတွက် ကျွန်တော် များစွာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေလေသည်။ ဟိုစဉ်တုန်းက အင်းစိန်ထောင်ထဲမှ ထွက်လာသော ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးခေါ်သံကို သူတို့အားလုံး သဘောတူကြသလား။ ယခု သူတို့ ဘယ်လိုယူဆနေကြမည်လဲ။ ယခု သူတို့ဘယ်လိုလမ်းစများ တွေ့ထားကြသလဲ။ ယခု သူတို့ ဘယ်လိုညွှန်ကြားမည်လဲ။ ကျွန်တော် သိချင်စမ်းပါတိ။ သူတို့တစ်တွေကို လိုက်ရှာပြီး မေးချင်လှ၏။ ကျွန်တော်ကား ဖက်ဆစ်မှောင်ထုတွင် ကျရောက်နေရာမှ အလင်းရောင် ရှာနေသူ ပေတည်း။

ကျွန်တော် နေ့စွဲအသေအချာမမှတ်မိတော့သော မေလ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် နေပူလှသော နေ့လယ် အချိန်၌ ရေတွင်းအနီး သစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်တော်သည် ကိုကြွယ်နှင့် ကျားထိုးလျက် နေလေသည်။ ထိုအခိုက် ကိုတင်ဖေ ရောက်လာလေသည်။

ကိုကြွယ်က သူ့ကျားကို ရွှေ့လိုက်ချိန်နှင့် ကိုတင်ဖေရောက်လာချိန်မှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်နေ လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စကားပြောရန် အားသွားလေရာ ကိုတင်ဖေအား-

“မင်း လှည်းဖြုတ်ပြီးပြီလားဟေ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုပဲ ပြန်ရောက်တယ်၊ ဖြုတ်ပြီး မြင်းစာကျွေးထားခဲ့ပြီး ကိစ္စရှိတာနဲ့ ဒီကိုလာခဲ့တာပဲ ”

ကျွန်တော်ကား ကျွန်တော့်ကျားကို ရွှေ့ရန်သာ စိတ်ကူးနေရသဖြင့် စကားမပြောအား။ ကိုကြွယ်က ပင်-

“ဪ မင်းက ကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာကိုး၊ ကိုင်း ဆိုစေဗျား”

“ကိုတင်ထွန်းကို စာတစ်စောင် ပေးစရာရှိလို့”

ကျွန်တော်သည် ကျားကွက်စိတ်ကူး မပေါ်သေးသည်နှင့် မရွှေ့သေးဘဲ ထားလိုက်ရသည်။ ကိုတင်ဖေအား လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ဘယ်သူက ပေးလိုက်တာလဲ”

ကိုတင်ဖေက ကျွန်တော့်အား စာကို လှမ်းပေးရင်း-

“ဒီမှာ နေမကောင်းလို့ နေသွားတဲ့ ဦးကြီးမောင်ဆီကလေ”

ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩဝမ်းသာဖြင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဦးကြီးမောင်မှာ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး၏ ဥက္ကဋ္ဌ သခင်တင်မောင်၊ သို့မဟုတ် သခင်တင်မောင်ကြီး၏ နာမည်ရှက် ဖြစ်သည်။

“သူနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့သလဲ”

“အင်းစိန်ဘက်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်က သခင်တင်မောင်ကြီး၏စာကို ဖောက်ပြီးဖတ်ရန် လုပ်နေစဉ် သူက ဆက်ပြောပြန် လေသည်။

“တွေ့တော့ ဦးလေးမြင့်တို့၊ ကိုကြွယ်တို့အကြောင်း မေးတယ်၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြရဲ့လားတဲ့၊ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းကြရဲ့လားတဲ့။ စကားစပ်မိတာနဲ့ ကျုပ်က ကိုတင်ထွန်းလည်း ရောက် နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ သူက ဒီစာကို ရေးပေးလိုက်တာပဲ”

သူက ကျွန်တော်၏နာမည်၎င်းကို ‘ညွန့်မောင်’ ဆိုတာကို သုံးပြီး ရေးလိုက်သည်။ သူ့ဆီ လာတွေ့ရန် ချိန်းခြင်းဖြစ်၏။ သူ့နေထိုင်သော တောရကျောင်းသို့ လာတတ်အောင် ညွှန်ကြား ရှင်းလင်းချက်များလည်း ပါလေသည်။

ကိုကြွယ်-

“သူ တစ်ခေါက်မှ ဒီဘက်မလာဘူး နေနိုင်လိုက်တာ”

ကျွန်တော်-

“လာလို့မလွယ်လို့ ဖြစ်မှာပါဗျာ၊ မလာချင်လို့တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

ကိုတင်ဖေက ချက်ချင်းလိုလို လှည့်ပြန်မည်လုပ်သောအခါ ကိုကြွယ်က-

“ပြန်တော့မှာလားကွ နေပါဦးလား”

“ပြန်တော့မယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာ အဖေတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ သူကလည်း ကျွန်တော် ပြန်ရောက် တယ် ဆိုရင်ပဲ သူ့မြင်းတပ်ပြီး လှည်းထွက်ဖို့ လုပ်နေပြီ”

ကိုကြွယ်-

“မင်းအမေနဲ့ မြကြည်တို့က ဘယ်သွားကြသလဲ”

“အမေရယ်၊ တင်ရွှေတို့လင်မယားရယ် ဘူတာရုံဘက်သွားကြတယ်၊ ကိုပြုံးက ဘူတာရုံမှာ အလုပ် ပြန်ရမလိုလို ကြားတာနဲ့ သွားကြတာဗျာ၊ မြကြည်တော့ ဈေးသွားတယ်ဗျာ”

ကိုကြွယ်-

“မြကြည်တစ်ယောက်တည်း သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ”

ကိုကြွယ်မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ထင်ဟပ်လာသည်။ သူသည် ဒေါ်လုံးတင်နှင့် မညားခင် ကပင် မြကြည်တို့အား ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ခဲ့၏။ ခုတော့ မယားပါသမီးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ကိုတင်ဖေ၏မယားလည်း ဖြစ်လာပြန်သောအခါ ပို၍ ဂရုစိုက်လျက် ရှိလေသည်။

“ဒီခေတ်ကြီးမှာကွာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း မသွားမလာစေနဲ့ဟ၊ ပျိုပျို အိုအို မထူးဘူးဟ၊ ငပုတွေ ဘယ်လောက် ရမ်းကားနေတယ်ဆိုတာ မင်း ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတော့ထားသားပဲ၊ ဈေးကလည်း သိပ်မဝေးလို့ သွားလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ ပြန်ဦးမယ်ဗျာ”

ကိုတင်ဖေ၏ မျက်နှာနှင့် အမူအရာတို့တွင် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာသည်မှာ သိသာလှ၏။

သူထွက်သွားသောအခါ ကိုကြွယ်က ကျားကိုလက်ခုပ်ထဲမှာ လှုပ်ရင်း-

“တို့ပြည်ကတော့ နေဖို့တောင် မကောင်းတော့ဘူးနော်၊ မင်း ကြားလား၊ တစ်နေ့က ခွေးမသား တင်ကြီးက ပုလိပ်အင်စပိတ်တော် ဦးတုတ်ကလေးရဲ့ သမီးကို တောင်းယူတာ၊ ကလေးမကလေးက အပျိုဖားဖားဖြစ်တာမှ မကြာသေးဘူး၊ ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူကလေးလေ”

“သူ့အဖေက ငြင်းလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်နော်”

“ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး ငြင်းမှာလဲ၊ ခွေးသားကြီးက ဦးတုတ်ကလေးကို အင်္ဂလိပ်သူလျှို ဂျပန်လက်ထဲ အပ်လိုက်မယ်၊ ဘာညာပြောပြီး မြောက်လိုက် လှိမ့်လိုက် လုပ်တာကိုး။ ပုလိပ်အရာရှိဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်သူလျှိုလို့ စွပ်စွဲရင် လွယ်နေတာကိုးကွ၊ ဂျပန်ကလည်း ယုံမှာပဲ၊ အဖျင်းဆုံး လက်ထိပ်ကို အပ်နဲ့ အဆွခံရပြီးသားပဲ”

ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ခပ်ခွင်ခွင်ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ခပ်ယိုင်ယိုင်ထောက်ထားသော တုတ်ခိုင် သည့် ကိုယ်ခန္ဓာမှ သေးကွေးသော လက်နှစ်ချောင်း တွဲကျလျက်ရှိသော အသက် ၄၀ကျော်ပြီ ဖြစ်သည့် သခင်တင်ကြီးအား မြင်နေလေသည်။ သူ့အား ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူ ပျိုဖြူ လှလှနုနု ကလေးနှင့် ယှဉ်တွဲလျက် ကျွန်တော့်မျက်စိမှာ ထင်မြင်လာရန် ကြိုးစားသည်။ မအောင်မြင်ချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျားဆက်မကစားကြတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သခင်တင်မောင်ထံသို့ သွားရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။

အင်းစိန်ထောင်ကြီးအနီးသို့ သွားရ၏။ ပြီးမှ လှည်းလမ်းကလေးတစ်ခုသို့ ချိုးဝင်ရ၏။ လှည်းလမ်းဘေးတွင် လယ်ခင်းများနှင့် ဥယျာဉ်ခြံများ ရှိ၏။ အတန်ကြာသောအခါ တောကလေးထဲသို့ ဝင်ရသည်။ ၎င်းနောက် မြန်းခနဲ တောရကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ မြို့နှင့် တကယ်ဝေးပြီး ‘စိပ်ပုတီးနှင့် ရိပ်ကြီးခိုရန်’ တကယ်ကောင်းသော ကျောင်းတိုက်ဖြစ်လေသည်။ အဆောက်အအုံ ကြီးကြီးမားမား မရှိ။ သစ်သားကျောင်း ခပ်ငယ်ငယ်များသာ ရှိသည်။ ‘သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက် သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ရန်’ နေရာများကား ပေါလှ၏။

သူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်သွားသည်ဆိုလျှင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားပြီး သိသာလှသည့်နေရာဖြစ်၏။ သခင်တင်မောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်ရောက်သည်ကို ချက်ချင်းသိလေသည်။

သခင်တင်မောင်ကြီးက ကျွန်တော့်အား ဘယ်သူမျှမရှိသော ဇရပ်ကလေးတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုင်မိလျှင်ပင် ကျွန်တော်က-

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျားကို စုံစမ်းနေတာပဲဗျ”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် သူ၏ မူပိုင်အပြုံးဖြင့်-

“ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့လူ ဘယ်သူမှန်းမှ မသိဘဲ။ တကယ်ဆိုတော့ဗျာ ဒီနေ့ထိ ကျွန်တော်တော့ ရန်ကုန်မှာ ရင်းနှီးတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက် ဘယ်သူ့မှ မတွေ့ရသေးဘူးဗျ”

“ဟဲ ဟဲ ခုမှပဲ ရင်းနှီးသူ တွေ့ရတော့တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

သူက ကျွန်တော်နှင့် ကွဲသွားပြီးသည့်နောက်မှစ၍ ယခု ပြန်တွေ့သည်အထိ သူ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ တာတွေကို ပြောပြသည်။ တစ်ပါတည်းပင် မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ဂျပန်လက်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ရပုံကို ပြောသွားသည်။ မေလ ၁၃ရက်နေ့က မဟာမိတ် စစ်တပ်များသည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ရုပ်သိမ်းပြီးကြောင်း ကြေညာသည်ဟု သိရလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သခင်တင်မောင်အား သူနှင့်ကွဲပြီးသည့် နောက်မှစ၍ ယခုပြန်တွေ့သည်အထိ ကျွန်တော့်မှာ ဖြစ်ပျက်တာတွေ၊ ဗမာများမှာ ဖြစ်ပျက်တာတွေကို တွေ့သမျှ၊ ကြုံသမျှ ဖုံးကွယ်ခြင်းမရှိဘဲ ပြောပြသည်။ တစ်ပါတည်းမှာပင် ယခင်က သူ၏ မြော်မြင်ချက်တို့သည် ယနေ့ ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်တွေနှင့် တစ်ထပ်တည်းတူနေကြောင်း ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

သူကား ကျွန်တော်ဝန်ခံသမျှကို ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။ “ငါမပြောဘူးလားကွာ” ဟူသော ကြားဝင့်ခြင်းမျိုး မရှိပေ။

ကျွန်တော်-

“အင်းစိန်ထောင်ကနေပြီး ပြောင်းသွားရတဲ့ တို့ဗမာအစည်းအရုံး အလုပ်အမှုဆောင်လူကြီးတွေ ခု ဘယ်မှာတဲ့လဲ၊ လိမ့်လိမ့်လည်းလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့နော်”

သူက ဝမ်းသာအားရစွာ ပြောသည်။

“အားလုံး ဘေးကင်းရန်ကင်းတာပဲတဲ့ကွ။ အင်းစိန်ထောင်ကနေပြီး သရက်၊ ပြီးတော့ မြင်းခြံ၊ ပြီးတော့ တချို့ကို မန္တလေး၊ တချို့ကို မုံရွာ ပြောင်းခေါ်သွားတယ်။ အိန္ဒိယကိုတော့ ခေါ်မသွား နိုင်တော့ဘူး။ သခင်နု၊ သခင်စိုးတို့ လူစုက မန္တလေးထောင်ရောက်မှ လွတ်ကြသတဲ့။ သခင် သန်းထွန်း၊ သခင်လေးမောင်တို့ လူစုကတော့ မုံရွာထောင်ကျမှ လွတ်ကြသတဲ့။”

“သခင်ကျော်စိန်ရဲ့ သတင်းကောဗျ”

“သူလည်း သခင်နုတို့နဲ့အတူတူ မန္တလေးထောင်က လွတ်ကြတာပဲတဲ့။ ကိုယ့်လူ ဘယ်သူ့မှလည်း မပြောနဲ့၊ သခင်နု၊ သခင်စိုးနဲ့ သခင်ကျော်စိန်တို့ကို ထောင်ကထုတ်ပြီး တရုတ်ပြည်ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ကြသေးသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မအောင်ဘူး။ ဂျပန်တွေက သီပေါမြို့ကို သိမ်းလိုက်တော့ တရုတ်- ဗမာလမ်းကနေပြီး ထွက်မရတော့ဘူး။ ခုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဗမာပြည်အပြင်ရောက်ပြီး မဟာမိတ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ယူဖို့ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်မြသွင်နဲ့ ကိုသိန်းဖေတို့ဟာ တရုတ်တပ်နဲ့ လိုက်သွားကြပြီတဲ့။”

“ဟုတ်လား၊ ကိုသိန်းဖေကို ကျွန်တော် မန္တလေးမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“ဒီပြင်လူတွေတော့ မကြာခင် ရန်ကုန်ကိုဆင်းလာကြလိမ့်မယ်”

“ဆင်းလာပြီး ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ ခုကော ဘာလုပ်နေကြပြီလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကော ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒါပဲသိချင်တယ်ဗျာ။ မြင်တွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတယ်။ နို့ပေမယ့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး”

ကျွန်တော့်အမေးကို သခင်တင်မောင်ကြီးသည် လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်းနှင့် မဖြေတတ် ဖြစ်နေသလော၊ သို့မဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်လိုပင် အဖြေရှာနေဆဲပင်လော မပြောတတ်ပါ။ သူကား အတန်ကြာ ဘာမျှမပြော၊ ပြောပြန်တော့လည်း-

“ဒီလိုရှိတယ်လေ သခင်တင်ထွန်းရဲ့၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ နို့ပေမယ့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်တိုင်း အရင်စလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်တယ်ဆိုတာမျိုးကို ရှောင်ရမယ်”

ကျွန်တော်ကား သူ့လို အဘိဓမ္မာဆန်တွေတော့ပြီး အေးအေးနေတတ်သူ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အား သွေးဆူလွယ်သူဟု ခေါ်လျှင်လည်း ခံရပါတော့မည်။

“စစ်မရောက်ခင်က မြားမကုန်စေနဲ့ ဆိုတာကတော့ ဘာမှမလုပ်ချင်တဲ့ လူတွေအတွက် အကောင်းဆုံး စကားပုံပဲဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ဤစကားများဖြင့် သခင်တင်မောင်ကြီးအား တိုက်ခိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွား လေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာသွား၏။ သူသည် ခေါင်းကို နောက်ပစ်လှန်ကာ သူ၏ ထူထပ်သော ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ဖိရင်းသပ်ရင်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။ ၎င်းနောက် မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး လေးဆေးစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုယ်တို့တစ်တွေလည်း တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ကြတာပါပဲကွာ။ ကာကွယ်ရေးပုဒ်မ ၂၆နဲ့ ၃၈ အရ သခင်လေးမောင်၊ သခင်နု၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးတို့ ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက် တို့ဗမာ အစည်းအရုံး အလုပ်အမှုဆောင် ပြန်ဖွဲ့ရလို့ ကိုယ်က ဥက္ကဋ္ဌတက်လုပ်ရတယ်။ နောက် ဘာကြာလဲ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ အင်ဒိုချိုင်းနားရဲ့ ကမ်းမရားကွေ့ကို သိမ်းပြီး ရေတပ်အခြေခံစခန်း လုပ်လိုက် တယ်။ ၁၉၄၀ခုနှစ် ဇူလိုင်လထဲမှာပေါ့ကွ။ ရေကျော်လမ်းမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးရဲ့ နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာကော်မတီ အစည်းအဝေးကျင်းပတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ ငါက ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးသည် ဗမာတစ်နိုင်ငံလုံးကိုယ်စား ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ခုခံတွန်းလှန်မယ်လို့ ကြေညာ

ခဲ့တယ်။ ကမ်းမရားကွေ့မှာ ဂျပန်တွေလုပ်ပုံကို ရှုတ်ချခဲ့တယ်။ နောက် စက်တင်ဘာလထဲမှာ အင်္ဂလိပ်က တရုတ်-ဗမာလမ်းမကြီးကို ဂျပန်အကြိုက်လိုက်ပြီး ပိတ်လိုက်တော့ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးက ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တရုတ်ဒီမိုကရေစီကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့က သစ္စာ ဖောက်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ တို့က သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၄၀ခု အောက်တိုဘာလမှာ ပျဉ်းမနားမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကော်မတီ အစည်းအဝေးကို ကျင်းပခဲ့တယ်။ အဲဒီ အစည်းအဝေးမှာ ကိုယ်က ဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များဟာ မြန်မာပြည်ထဲ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာရင် ခုခံတွန်းလှန်မယ်လို့ ကြေညာခဲ့တယ်”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးအနေနှင့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး သဘောထားများ ရှိခဲ့ပုံကို အတိတ်ဆောင်နေလေသည်။ ရေနံမြေအလုပ်သမားတပ်ဦး ညီလာခံမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များ မြင်းခြံ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ညီလာခံမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များ စသည်တို့ကို ကိုးကား၍ ပြောလေ သည်။

“ကြေညာချက်တွေ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန် ခုခံတွန်းလှန်ရေး အတွက် ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် လက်တွေ့ဖြစ်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်ထဲ မြန်မြန် ဝင်လာနိုင်အောင် ကူကြတာပဲဗျ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုဖြစ်သွားသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် နားကို မလည်ဘူးဗျာ”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်သွားသည်။ သို့သော် သူ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသမရှိ၊ ပကတိ အေးချမ်းတည်ငြိမ်နေလေ၏။

အတန်ကြာမှ-

“အင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မတားဆီး နိုင်တာသာ အပြစ်ပါပဲ။ ဟိုအရင်က မင်းအယူအဆတွေ မမှန်ဘူးလို့ဆိုပြီး ကိုယ်ပေဖန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သို့ပေမယ့် မင်းကို အမှန်ရောက်အောင် မပို့နိုင်ခဲ့ဘူး၊ မင်းတို့အလုပ်ကို တို့ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ဘူး။ စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ သခင်မြရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်နဲ့ သွားတွေကြပြီး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့ ထောင်ထဲက တို့ဗမာ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်တွေကို လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုကြတယ်။ ဒီတော့ ဘုရင်ခံက သခင် အောင်ဆန်းနဲ့ သခင်ခေါင်းဆောင်အချို့ ဂျပန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ အစီရင်ခံစာကို ထုတ်ပြုပြီး တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ တို့က ဘာတွေများ လုပ်နိုင်မှာလဲ။ တကယ်ကတော့ သခင်အောင်ဆန်း

ဂျပန်ရောက်သွားတာကိုက အစီအစဉ်မရှိဘဲနဲ့ ရောက်သွားတာပဲ။ ဒါလည်းပဲ အခြေအနေကို မတားဆီးနိုင်တဲ့ သဘောပေါ့ ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩ၍မဆုံးနိုင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒါ အဟုတ်ပဲလား”

“ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ။ ကိုယ်ကတော့ သခင်အောင်ဆန်းတို့ ဂျပန်ရောက်သွားတာ အစီအစဉ်ရှိပြီး ကြံစည်ရင်းအတိုင်း ရောက်သွားတာလား။ မကြံစည်ဘဲနဲ့ ရောက်သွားတာလားဆိုတာကို အငြင်း မပွားချင်ဘူး၊ တို့တစ်တွေဟာ အားလုံးပဲ အခြေအနေကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ကြဘူး ဆိုတာကတော့ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခြေအနေကို မတားဆီးနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ကုပ်ခွစီးထားနိုင်နေပြီ၊ အုပ်စီးထားနိုင်ပြီ။ နောက်လာတဲ့ မောင်ပုလဲ ဒိုင်းဝန်ထက်က ဆိုတာလိုပါပဲ၊ ဒီဝဋ်က ကျွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ဘယ်လို တွန်းလှန်ကြမလဲ”

ကျွန်တော်က ဆူပူလှုပ်ရှားနေသလောက် သခင်တင်မောင်ကြီးမှာ အေးစက်စက်နိုင်လှသည်။

“အခြေအနေ ရင့်ကျက်အောင်စောင့်ပြီး အချိန်ကျတော့ တွန်းလှန်ရမှာပေါ့”

သူ့အဖြေကို မမှန်ဟု ကျွန်တော် မပြောနိုင်သော်လည်း အားရစရာကောင်းသော အဖြေကား မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော့်သွေးမှာ ဆူပွက်နေဟန် တူသည်။ ကျွန်တော့်အသံမှာ သဘာဝမကျဘဲ မြင့်တက်နေသည်။

“အရိပ်ထဲကထိုင်ပြီး အေးအေးကလေး စောင့်နေရမှာလား”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် ကျွန်တော့် အတွင်းလှုပ်ရှားမှုများကို ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ရယ်ပစ်လိုက် ပြီး-

“ဟား ဟား သခင်တင်ထွန်းရယ် ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ။ ကိုယ်တို့ လူတွေ စုံအောင် စောင့်ပါဦး၊ ယုံကြည်ရတဲ့ လူအချင်းချင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး လုပ်သင့်တာ စလုပ်ကြတာပေါ့”

သခင်တင်မောင်ကြီးက ယုံကြည်ရတဲ့ လူအချင်းချင်းဟူသော စကားကို ထည့်ပြောလိုက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အား လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားခန်းဝင်စေ၏။ ယခုထိ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ရင်တွင်း ရှိသမျှကို ဖွင့်ပြနိုင်သော ယုံကြည်ရသူများကို ရှာနေသည် မဟုတ်ပါလား။ သခင်တင်မောင်လည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ယုံကြည်ရသူ ရှာနေသည် မဟုတ်ပါကလား။ လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် ကျွန်တော် တို့အပေါ်တွင် ဗြန်းခနဲ ကျရောက်လာ၏။ သစ်ပင်တွေ အမြစ်ကလန်ပြီး လဲကျလွင့်စဉ်နေ၏။ လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ရိုက်ခတ်နေ၏။ ထိုကြားထဲတွင် ခိုင်မြဲသော အတွယ်အခို၊ လုံခြုံသော အကာအကွယ် ရှာရသည်မှာ တကယ်မလွယ်ပါတကား။

မိုးသည် ဗြန်းခနဲ ရွာကျလာလေသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်များအတွင်းက နေအလွန်ပူထားသဖြင့် ခနဲမိုးတွင် အပေါက်များရှိနေပေရာ မိုးယို၍ ကျလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နေရာရွေ့ထိုင် ကြရ၏။ ဇရပ်ရှေ့မှာ ဦးပွင်းတစ်ပါး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်-

“ဒီကျောင်းတိုက်မှာ သိပ်ပြီး တိတ်ဆိတ်တာပဲနော်၊ ကျောင်းတိုင်သံဃာလည်း နည်းတယ် ထင်တယ်”

“နည်းတယ်၊ သိပ်နည်းတာပဲ၊ ကျောင်းသားလည်း သိပ်မရှိဘူး”

“စစ်ပြေးတွေကော သိပ်မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး၊ ကိုယ်တောင် ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး”

“အရင်က ဘယ်မှာလဲ”

“ရွှေတောင်ကြားမှာ နေလိုက်သေးတယ်လေ၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ် တာပေါ့”

“ဪ ဟုတ်လား၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းလည်း ရွှေတောင်ကြားမှာ နေသလား”

“နေတာပေါ့၊ ရွှေတောင်ကြားဘက်က အိမ်တွေကို သခင်ခေါင်းဆောင်တွေနေဖို့ သိမ်းထားတာပဲ။ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီမှာနေရင်း စိတ်ချလက်ချနေလို့ မဖြစ်တာ တွေ့လာရတယ်။ ဂျပန်တွေက မသင်္ကာဘူးဆိုရင် ဖမ်းဆီးပြီးရိုက်တာပဲ၊ လက်သည်းခွံခွာတယ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့ ရှို့တယ်၊ အိုကွာ

အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်တာပါပဲ။ ကိုယ့်ကို ဂျပန်ကင်ပေတွေက မသင်္ကာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ခုလို ပြောင်းရွှေ့နေလိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့”

ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ သခင်ခေါင်းဆောင်တချို့ နေကြတယ်လို့တော့ ကျွန်တော်ကြားပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် ခုအခါကြီးမှာ ‘မေးပါများ စကားရ’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကိုသာ ပေးနိုင်လေတော့ မေးမြန်းစုံစမ်းမနေတော့ပါဘူးဗျာ”

“အေး အရမ်းမမေးတာ၊ မစုံစမ်းတာ ကောင်းတယ်။ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြတို့အကြောင်း မမေးရဘူးလို့ ဂျပန်တွေက လုပ်ထားတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဘက်သား ရန်သူတွေက လုပ်ကြံသွားမှာ စိုးရသတဲ့။ ကဲ ဒါထားဦး၊ ဥပမာ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပြီ ဆိုတဲ့ သခင်သိန်းဖေတို့ လူစုအကြောင်း မေးမိတယ်ဆိုပါတော့၊ မေးတဲ့လူဟာ သခင်သိန်းဖေတို့ရဲ့ လူရင်ဖြစ်ရမယ်၊ သို့မဟုတ်လည်း ဂျပန်သူလျှိုရင် ဖြစ်ရမယ်လို့ အမေးခံရတဲ့လူက ထင်လိုက်မှာပဲ။ ဘယ်ဘက်ကမှ ဘေးအန္တရာယ် မကင်းဘူး။ ဒီတော့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့လူကိုမှ မေးတာ မြန်းတာ ကောင်းတယ်”

“ခု ဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့အတူ သခင်ခေါင်းဆောင်ထဲက ဘယ်သူများ ရှိနေသလဲ”

“ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ရွှေတောင်ကြားမှာတုန်းကတော့ ဆရာတော် သခင်ပါမောက္ခလည်း ကိုယ်နဲ့ အတူနေတာပဲ။ ဘုန်းကြီးကလည်း မဟုတ်မခံကွ၊ ဒီတော့ ဂျပန်တွေ လုပ်နေတာတွေ အတိအလင်း ရှုတ်ချကန့်ကွက်နေတယ်။ ကိုယ်ကလည်း အစကတည်းက ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသမားမှန်း လူသိများနေတော့ ရွှေတောင်ကြားမှာ အတူနေလို့ မကောင်းတော့ဘူး။ ဆရာတော်ကတော့ ဗားကရာ သူ့ကျောင်းသူ ပြန်သွားတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ဆရာတော်အဆက်နှင့် ဒီကျောင်း ပြောင်းလာတာပဲ။ မကြာခင်တော့ ဆရာဖေတို့ ဒီကို ပြောင်းလာကြလိမ့်မယ်၊ ဆရာဦးရွှေဖေတို့လေ၊ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

မသိဘဲနေပါမည်လော။ မခင်သစ်၏ အဖေ၊ ဒေါ်ရွှေသစ်၏ မောင်၊ ကျောင်းဆရာ ဦးရွှေဖေကို ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့သတင်းကို နားစွင့်နေတာ ကြာပြီ။

“ဪ ဆရာဖေတို့ ဒီပြောင်းလာကြမယ်လား၊ ခု သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“ခု သူတို့ မှော်ဘီမှာ ရှိနေကြတယ်၊ သူတို့က အဲဒီဇာတိကိုးကွ”

သခင်တင်မောင်ကြီးသည် စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ကြည့်နေလေသည်။ မိုးသည် ရွေ့နေသောမိုးမဟုတ်။ သွန်ချသလို ရွာချလိုက်ပြီး ရပ်သွားခဲ့လေပြီ။ နေမင်းသည် ကြိုးကြား ကြိုးကြား ထွက်ပြုနေ၏။ သခင်တင်မောင်ကြီး၏မျက်နှာမှာ ညှိုးနွမ်းသွားလျက်-

“ဆရာဖေလည်း ဂျပန်အနိုင်အစက်ခံထားရတယ် ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော့်မှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အို ဖြစ်ရလေဗျာ၊ နိုင်ငံရေးသမားလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။”

“ဟ သခင်တင်ထွန်းရဲ့၊ ခုအခါမှာ နိုင်ငံရေးသမား အနိုင်စက်ခံရတာက နည်းတယ်။ ရိုးရိုးလူတွေ အနိုင်စက်ခံရတာ များတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားကတော့ ရှောင်တတ်တိမ်းတတ်တယ်။ မီးစင်ကြည့် ကတတ်တယ် ရိုးရိုးလူတွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာဖေမမျာ ခံရရှာတာပေါ့။”

ကျွန်တော့်မှာ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဆရာကတော်ဒေါ်ညွန့်နှင့် သမီးမခင်သစ်တို့အား အထူးကရုဏာသက်မိလေသည်။ သူတို့အတွက်ပင် စိုးရိမ်လာသည်။

“ဖြစ်ပုံပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“သခင်တင်ထွန်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဆရာဖေဟာ ကျောင်းဆရာရိုးရိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးသမား တွေကို လေးစားတယ်၊ အားပေးတယ်။ ကျောင်းဆရာ ကိုထွန်းရွှေတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာဖေ တို့နဲ့ တို့ရဲ့ဘော်တွေ ရင်းနှီးကြရတယ်။ ကိုယ်တို့တစ်တွေ ပြေးကြလွှားကြရတော့ သူ့ဆီမှာ အရေးကြီးတဲ့စာအုပ်တွေ အပ်ထားကြတယ်။ ကိုယ့်စာအုပ်တွေလည်း အပ်ထားတယ်။ လီနင်ဝါဒ ပြဿနာများ၊ မာ့ကစ်ဝါဒလက်စွဲကျမ်း၊ တရုတ်ပြည်ပေါ်မှာ ထွန်းတဲ့ကြယ်နီ၊ ဂျပန်ရဲ့ ရွှံ့ခြေထောက် စတဲ့ စာအုပ်တွေပေါ့ကွာ။ ဆရာဖေကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မဖတ်တတ်ပေမယ့်လို့ တို့အတွက် အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ စာအုပ်တွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် မှော်ဘီပြေးတော့လည်း ယူသွားတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဂျပန်တွေက အိမ်တွေတက်မွေ့ရင်း အဲဒီ စာအုပ်တွေ တွေ့သွားတော့ ဆရာဖေကို ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမား ကွန်မြူနစ် စသည်ဖြင့် စွပ်စွဲပြီး ဖမ်းသွားတော့တာပဲ။ ခေါင်းဆောင်ဘယ်သူလဲ၊ ကွန်မြူနစ်ဌာနချုပ် ဘယ်မှာလဲ စသည်ဖြင့် မေးတော့တာပဲ။ ဆရာဖေကလည်း မသိတော့ ဘယ်မှာ ပြောတတ်မှာလဲ။ ဆရာဖေက မသိဘူး မပြောတတ်ဘူးဆိုတာကို ဂျပန်တွေက မယုံဘူး၊ ဘယ်သူ့စာအုပ်တွေလဲလို့ မေးတော့ ဆရာဖေက တို့ကို ဂျပန်တွေ ရန်ရှာမှာစိုးတာနဲ့ ဘာမှမပြောဘူး။ အမျိုးမျိုးရိုက်နှက်၊ အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ပြီး

စစ်တပ်ပဲ။ အတော်ခံလိုက်ရတယ် ကိုယ့်လူ၊ ဆရာဖေကို ဗိုလ်ကျော်ဇောက ကောင်းကောင်း သိတယ်”

“ဘယ် ဗိုလ်ကျော်ဇောလဲဗျ”

“ဘယ်ဗိုလ်ကျော်ဇောဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ ဂျပန်ပြန်၊ အခု ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတာဝန်ခံ ဗိုလ်ကျော်ဇော ပေါ့ကွ”

“ဪ ကြားဖူးသားပဲ”

“အေး ဗိုလ်ကျော်ဇောဆီ လူလွှတ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောရတယ်၊ ဗိုလ်ကျော်ဇောက ဂျပန်တွေထံဝင်ပြီး ပြောပေးလို့ ဆရာဖေ အသက်မသေဘဲ လွတ်ခဲ့ရတယ် ကိုယ့်လူ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“မှော်ဘီမှာက ဂျပန်တွေနဲ့နီးတယ်၊ ဆရာဖေက ဂျပန်တွေ လက်လှမ်းမမှီလောက်တဲ့နေရာ ပြောင်းချင်တယ်။ သမီးပျိုကလေးကလည်း ရှိသေးတော့ အမျိုးမျိုးစိတ်ပူတယ် ထင်ပါရဲ့ ကိုယ့်လူ ရာ။ ဒါကြောင့် ဒီတောရကျောင်း ပြောင်းလာခဲ့ဖို့ ကိုယ်က ခေါ်ထားတာပဲ။ အားလုံး အစီအစဉ် လုပ်ပြီးပြီ၊ ပြောင်းလာကြလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့နဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်ဗျာ”

“နောက် လာခဲ့ပေါ့၊ ဒီလာရင် တွေ့မှာပါပဲ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ မခင်သစ်တို့ မိသားတစ်စုသည်လည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား ကျွန်တော်လိုပင် မုန်းနေလိမ့်မည်။ ယုံကြည်အားကိုးစားရသော ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ ရှာကောင်း ရှာနေမည်။

ကျွန်တော်တို့ တဲဇရပ်ရှေ့မှ အုပ်လမ်းကလေးပေါ်တွင် သပိတ်ပိုက်ထားသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် ဆွမ်းဟင်းအုပ်ထမ်းသော ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်တို့သည် ဆွမ်းခံပြန်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းသားကလေးတို့မှာ မိုးရေစိုရွှံ့နေလေသည်။

“ကဲ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်”

“အေး ကိုယ်တို့တစ်တွေ စုကြဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စစ်ရောက်တော့ ပစ်ရအောင် မြားတွေ စုထားကြရလိမ့်မယ်”

သခင်တင်မောင်က ပြုံးလိုက်လေသည်။ သူ့အပြုံးက သူ့တွင်တွေ့နေကျ သူ့မူပိုင်အပြုံး ဖြစ်လေသည်။

“အေး ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ စစ်မရောက်ခင်သာ မြားမကုန်ပစေနဲ့၊ မြားကို စုတော့ စုထားရမယ်”

ကျွန်တော် ကမာရွတ်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ရသည် ထင်သနည်း။

ကိုအေးငွေ။

လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးကြားတွင် တွယ်စရာ၊ ခိုစရာတစ်ဦး တွေ့ပြန်လေပြီ။

မှားအတူ၊ မှန်အတူ၊ ဆိုးအတူ၊ ကောင်းအတူ ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ရဲဘော်ကြီး ကိုအေးငွေ။

ဂျပန်နှင့် စစ်စဖြစ်ကတည်းက သူနှင့်ကျွန်တော် လူချင်းကွဲသွားခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့၏ အသည်းနှလုံးတို့ကား သီးခြား ကွေကွင်းမနေခဲ့ကြပါ။

သူသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ဗိုလ်ကလေးယူနီဖောင်းကို ဝတ်ထား၏။ မြင်းစီးသားရေဖိနပ်ကြီးနှင့် ဓားရှည်ကြီးများကား မပါ။ ရိုးရိုးခံ့ခံ့နှင့် ကြည့်ကောင်းနေလေသည်။

“ဘယ်တုန်းက ဘီအိုင်အေထဲ ဝင်သလဲ”

“မကြာသေးဘူး။ ဂေါ်ရာကုန်းဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း တက်တယ်၊ ကျောင်းကလည်း ဆင်းရောကမာရွတ်တစ်ဝိုက်မှာ တစ်စုတစ်စု ဖွဲ့ရမယ်လို့ တာဝန်ကျတယ်။ တာဝန်ကျတဲ့အတိုင်း ဖွဲ့ပြီးပြီ၊ ဖွဲ့လည်းပြီးရော ဘီအိုင်အေဖျက်ရမယ်လို့ သတင်းကြားနေတယ်”

“အို ဟုတ်လား၊ ဂျပန်တွေကလည်း အကင်းပါးသားပဲနော်၊ ဘယ်ဟာဖြင့် ပြည်သူ့အဖွဲ့လက်နက်ဆိုတာ သိတာပဲနော်”

“ပါးတာပေါ့၊ ဖိုးတင်ထွန်းရာ၊ သူတို့လည်း အံ့ခွအောင် စားဖူးနေတဲ့ ကောင်တွေပဲ။ ကိုယ်လေ ဂျပန်တွေရောက်လာပြီး မကြာဘူး၊ သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာ။ သိလို့လည်း ပြန်ချရအောင်လို့ တပ်ထဲဝင်တာ၊ ဗိုလ်သင်တန်းတက်တာပဲ။ ကိုယ့်ကို အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှာ တာဝန်ပေးသေးတယ်၊ ရာထူးပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ ကိုယ်မယူဘူး၊ စစ်ထဲပဲ ဝင်ပစ်လိုက်တယ်။ ခုတော့ ဘီအိုင်အေ ဖျက်ပစ်မယ်ဆိုတော့ အဖျက်မခံဘဲနဲ့ ကိုယ့်တပ်စုနဲ့ တောအခြေခံတစ်ခုယူပြီး ခံချနေမယ်တောင် စိတ်ကူးမိတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းတော့ ထမလုပ်နဲ့လေ၊ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရဦးမှပေါ့”

“အင်း အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ဘီအိုင်အေကို ဖျက်ပေမယ့် ဒီပြင်နာမည် တစ်ခုခုနဲ့တော့ ထပ်ပြီး ဆက်ဖွဲ့ဦးမှာနဲ့ပဲ တူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စောင့်နေတာပဲ”

“ကိုအေးငွေ ခင်ဗျား စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ မိန်းမများ ရနေပြီလား”

“ဟာ ကြကြီးစည်ရာ ကိုယ့်လူရာ”

“မသိဘူးလေ၊ ခုတလော ဘီအိုင်အေဗိုလ်တို့၊ သခင်အရာရှိတို့ စန်းပွင့်နေကြလို့ပါ။ လက်ထပ် လိုက်ကြတာ အလျှိုလျှိုပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် တောက်တိုမည်ရ အတင်းအဖျင်းများကို ပြောကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လအတွင်းက အတွေ့အကြုံများကို လှဲလှယ်ကြသည်။ ထင်မြင်ယူဆပုံတွေကို ညှိကြလေ သည်။ ကမ္ဘာစစ်သတင်းများနှင့် ကမ္ဘာ့ရေးရာများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ခုတည်းသော ရေစီးမှာ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ ကူးခတ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှလုံးသည်းပွတ်များသည် တစ်ခုတည်းအဖြစ်ဖြင့် ပေါင်းစပ်ခဲ့ကြ၏။

ယခုအခါ အတွေ့အကြုံတူညီသည့်အပေါ်တွင် အခြေခံ၍ အထင်အမြင် အယူအဆကို ညှိလိုက်ကြ သောအခါ တစ်ခုတည်းသော အထင်အမြင် အယူအဆ ဖြစ်လာပေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဦးတည်ရာသည် တစ်ခုတည်းဖြစ်၏။ ဤသို့ တူညီခြင်းများကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ မည်မျှ ဝမ်းသာသနည်း။ မည်မျှ အားတက်သနည်း။ ဖော်ပြရန်ပင် ခက်လေသည်။ ။

စစ်မရောက်ခင် မြားစုခြင်း

သတင်းပတ်အတော်ကြာသွားပြီးနောက် နေ့တစ်နေ့၏ ညနေခင်း။

ယခင်တစ်နေ့ကပင် စပြီး မိုးရပ်နေရာ ထိုညနေတွင် နေမပူသော်လည်း ခပ်အိုက်အိုက်ပင် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ရှေ့တွင် စာဖတ်နေစဉ် အရပ်ထဲ၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားသော အသံကြောင့် စာအုပ်ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်သွားလေသည်။ “မြကြည်ကို ဂျပန်စစ်သားတွေ ဝင်ဆွဲသတဲ့” ဟူသော သတင်းကို ကြားရ၏။ ဘယ်သူမှ ထွက်ပြီး မတားဆီးရကြ။ ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်နေပြီး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားတွေမှာ သေနတ်နှင့်ဖြစ်ကြသောကြောင့် မြကြည်၏ယောက်ျား ကိုတင်ဖေသည်လည်းကောင်း၊ ကိုတင်ဖေ၏အဖေ ဦးမိုးခင်သည် လည်းကောင်း ဘာမျှမလုပ်နိုင်ဘဲ တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့နှင့် ဒေါသတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်းသာ ကြည့်နေ ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုတင်ဖေတို့အိမ်ဘက်သို့ အသော့နှင့်ခဲ့၏။

အရပ်သူအရပ်သားတို့မှာ ခပ်ဝေးဝေးမှသာ အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။ ကိုတင်ဖေတို့အိမ် အနီးသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်သည် သေနတ်ကို လွယ်လျက် အိမ်ရှေ့မှာ လျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ကိုတင်ဖေသည် ဓားရှည်တစ်ချောင်းနှင့် ထိုစစ်သားနောက်မှ ပေါ်လာပြီး လည်ပင်းကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် အပြေးသွားပြီး လဲကျသွားသော စစ်သားဆီက သေနတ်ကို ယူလိုက်၏။ ကိုတင်ဖေသည် အိမ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လေသည်။ မြကြည်အား မုဒိမ်းကျင့်နေသော စစ်သားသည် အသက်အန္တရာယ်ကို မြင်သဖြင့် မြကြည်အား စွန့်ခဲ့ကာ သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက် လေသည်။ သူက ကိုတင်ဖေအား သေနတ်နှင့် မချိန်နိုင်ခင် ကျွန်တော်က သူ့အား ချိန်ထား ပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။ မြကြည်ကား ထောင့်တွင် ချိုးပွဲချကာ ငိုနေလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင်ဖေတို့သည် ဂျပန်အား လက်နက်ချစေပြီး ကြိုးနှင့် တုပ်နှောင်လိုက်ကြလေသည်။ ဓား ဒဏ်ရာဖြင့် သေလုမြောပါးဖြစ်နေသော ဂျပန်ကိုလည်း မြင်းလှည်းဘေးသို့ တရွတ်ဆွဲရွှေ့ကာ ရွက်ထည်ဖုံးထားလိုက်ကြသည်။ သည်တော့မှ အရပ်သားတွေ ပိုင်းအုံရောက်ရှိလာလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ဗိုလ်အေးငွေအား အခေါ်လွှတ်လိုက်ရလေသည်။ ကိုတင်ဖေအား

လည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ သွားပြီး ပုန်းနေရန် ညွှန်ကြားရလေသည်။ ဗိုလ်အေးငွေ မရောက်မီ ဂျပန်စစ်တပ်က မသိပါစေနှင့် ဟုသာ ဆုတောင်းနေရတော့၏။

ဘယ်တုန်းက ဒေါ်လုံးတင်ရောက်နေသည်မသိ၊ သူ့သမီး မြကြည်အား ဖက်ထားပြီး ငိုနေလေသည်။ ဂျပန်တို့အားလည်း ကျိန်ဆဲလျက်ရှိ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ဒေါ်လှမေလည်း ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ချွေးမအနီးမှာ ထိုင်ကာ ငိုနေလေသည်။ အိမ်နီးနားချင်းအချို့က သူတို့အား ဝိုင်းပြီး နှစ်သိမ့်ကြ၏။

ကံကောင်းသည်။ ဗိုလ်အေးငွေသည် အဆင်သင့်လိုက်ပါခဲ့နိုင်၏။ သူ့နောက်မှ ဗမာ့ တပ်မတော် သား ဥယျာဉ်လည်း ပါလာလေသည်။

ဗိုလ်အေးငွေသည် ကျွန်တော့်ထံမှ အကျိုးအကြောင်းများ မေးပြီးသောအခါ ဝိုင်းအုံနေသော အရပ်သူအရပ်သားများကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော် “ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သတ်တဲ့လူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဒီလိုဆုံးမလိုက်တာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ပုန်းနေဖို့ လွတ်လိုက်ပြီ”

“ကောင်းတယ်”

ဗမာ့တပ်မတော်သားတို့သည် ကျွန်တော်ကြီးနှင့်တုပ်ထားသော ဂျပန်ကို ဖမ်းကြလေသည်။ အပြစ်လည်းမကင်း၊ ကြောက်လည်း ကြောက်နေသောကြောင့် ဂျပန်သည် ဗမာစစ်သားများအား ရှိခိုးဦးတင် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားလေသည်။ မြင်သူအပေါင်းမှာလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

ဗိုလ်အေးငွေ-

“ဒီကိစ္စမှာ ရဲဘော်တင်ထွန်းလည်း ရှောင်နေမှဖြစ်မယ်၊ ခုနေဆိုရင် ဂျပန်စစ်တပ်ကို သံတော်ဦး သွားတင်နေသူက တင်နေရော့မယ်။ မကြာခင် ရောက်လာကြမှာပဲ”

ထိုအတောအတွင်း ကိုကြွယ်သည် ပြေးလာပြီး ဂျပန်တွေ လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

ဗိုလ်အေးငွေ-

“ကဲ ရဲဘော်တင်ထွန်း ပြေးပေတော့၊ ဟိုလူကိုလည်း ခပ်ဝေးဝေးခေါ်သွားပါ။ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ ကိုယ် ကြည့်ရှင်းမယ်”

ကျွန်တော်က ဂျပန်တွေထံမှ သိမ်းထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ် ၂လက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း-

“ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော်ယူသွားပြီး ဝှက်ထားလိုက်ရမလား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် အမှုက သိပ်ကြီးသွားလိမ့်မယ်၊ သူတို့ မုဒိမ်းကျင့်လို့ လူထုက သတ်တဲ့အမှု မဟုတ်ဘဲ လူထုက ဂျပန်တွေဆီက လက်နက်လုတယ်လို့ ဖြစ်နေဦးမယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်လို့ မကောင်းသေးဘူး၊ စောသေးတယ်”

“ကျွန်တော်က ဒီသေနတ်တွေဟာ အချိန်ကျတော့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို ဗမာတွေက တော်လှန်တဲ့ အခါမှာ ပထမဆုံး ပစ်ဖောက်ရတဲ့ သေနတ်တွေ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ကဲ ပြေးမှာသာ ပြေးပါ၊ ဒါတွေ ကိုယ်နဲ့ထားခဲ့ပါ။ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တဲ့ ဂျပန်စစ်သား တွေကို အရေးယူတဲ့အနေနဲ့ လက်နက်တွေကို သိမ်းထားလိုက်ပါ့မယ်။ ရဲဘော်ပြောသလို ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကဲ ပြေးပါ၊ လာနေကြပြီ”

အမှုဖြစ်ပွားသော ကိုတင်ဖေတို့အိမ်မှာ အင်းစိန်လမ်းမကြီး၏ အနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်မှာ တည်ရှိ ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အိမ် နောက်ဖေးမှနေပြီး တစ်ဖက်သို့ ကူးသွားလေသည်။ ထိုမှနေပြီး အနောက်ဘက်အိမ်သို့ ကူးသွားသည်။ လမ်းကြားကလေးဖြင့် တောင်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ဝင်သည်။ အိမ်မှာပုန်းနေသော ကိုတင်ဖေကိုခေါ်ကာ အနောက်ဘက် လှိုင်မြစ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးကြလေသည်။ မီးရထားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မြောက်ဘက် ဘူတာရုံဆီသို့ ပြေးကြ၏။ ဘူတာရုံမှာနေပြီး ကျားကျောင်းနောက်ဖေးရှိ လမ်းကြား ဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ ပြေးကြပြန်လေသည်။ အခုထိ ဘယ်အိမ်ဝင်ပုန်းမည်။ ဘယ်သွားမည်ဟု မဆုံးဖြတ်ရသေး။ ကွေ့ကာကောက်ကာနှင့် ဂျပန်တွေ လိုက်မလာနိုင်အောင်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့်သာလျှင် ပြေးနေရလေသည်။

ကမာရွတ်ဈေးမြောက်ဘက်တွင် အင်းစိန်လမ်းကို ပြန်ဖြတ်ပြီး အရှေ့ဘက် အင်းလျားကန်ဆီသို့ သွားကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပြည်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဘွားခနဲ သိန်းသိန်းတို့အိမ်ကို တွေ့ရလေသည်။

သိန်းသိန်း။ မမြမှီ၏ သူငယ်ချင်း သိန်းသိန်း။ မမြမှီခိုင်းရာလုပ်ပြီး ထားရာကနေသော သိန်းသိန်း။ ဤအိမ်သို့ မမြမှီ မကြာခဏ လာနေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ မမြမှီသည် ဝေးဝေးလံလံ ထွက်မပြေးဘဲ ဒီအိမ်မှာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ လုပ်နေမည်လား။ ဝင်းခြံကြီးက ကောင်းလှသည်။ ဗုံးခိုကျင်းတွေလည်း တူးထားသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအိမ်ဝင်ပြီး ခဏပုန်းရန် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ အကျဉ်းအကျပ်တွေ့လာတော့ လူတွေဟာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တောတွေ့ တောင်တွေ့ တွေးမနေတော့ပါ။ မမြမှီနှင့် ဝေးဝေးနေမှ သူမ၏ ကွန်ပိုက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်မည် ဟူသော အချက်ကို မတွေးမိတော့ပါ။

“လာ ကိုတင်ဖေ၊ ဒီအိမ်ထဲ ဝင်မယ်”

ကိုတင်ဖေကား ဘီးတပ်ပြီး ကြိုးနဲ့ဆွဲထားသော အရုပ်လို ကျွန်တော့်နောက်က ဘာမျှမပြောဘဲ လိုက်နေလေသည်။

တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

လုံချည်ဝတ် ကုလားကြီးတစ်ယောက်က လာဖွင့်၏။ သူ့ကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလိုလိုထင်၏။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

သူက မေးလိုက်တော့ သူ့ကိုကျွန်တော် ခပ်ရေးရေး သတိရသွားလေသည်။ မမြမှီ၏ အိမ်မှာ နေသော အစေခံကုလားကြီး မဟုတ်လား။

“သိန်းသိန်းနဲ့တွေ့ချင်လို့”

“သိန်းသိန်းတို့ အပြင်သွားနေကြတယ်”

အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းနှင့်ဆက်နေသော အခန်းမှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာလေသည်။

“မူဆာကြီး”

ထိုအခန်းကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာသိသည်။ ထိုအသံမှာလည်း မမြဲမှီ၏အသံပင် ဖြစ်ရမည်။ လှည့်ပြန်ရ ကောင်းလေမည်လော။

“ဟမ်း မမ်ဆပ်”

“ဘယ်သူလာနေသလဲ”

တကယ် မမြဲမှီ၏ အသံစစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မူဆာကြီးက ကျွန်တော့်အား-

“နာမည် ဘယ်နှယ်ခေါ်သလဲ”

ချီတုံချီတုံ ဖြစ်မနေအားတော့ပါ။ လှည့်ပြန်လို့လည်း မကောင်းတော့ပြီ။ ဂျပန်တွေ နောက်က လိုက်လာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ထိုခဏကလေး၌ပင် ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်း အတွင်းက မမြဲမှီအား သွားကယ်ကြပုံတွေ၊ အဲဒီတုန်းက စတင် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြပုံတွေ စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ ကျွန်တော်က အသံပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ပါ မမ”

မမြဲမှီ၏ပါးစပ်မှ ဘာသံမျှ မကြားရတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ကုလားထိုင်တွန်းရွှေ့လိုက်သံနှင့် ခပ်သော့သော့ လျှောက်ထွက်လာသော ခြေသံကိုသာ ကြားရတော့သည်။

မမြဲမှီသည် ဧည့်ခန်းထဲက ဖြတ်ပြီး ထွက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သည်တော့မှ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

“အမယ်လေး မမက ဟုတ်မှဟုတ်ပဲ၊မလားလို့။”

မမြဲမှီသည် ကျွန်တော့်အား တွေ့ရတာ ဝမ်းသာအားရရှိလှသည်။ သို့သော် မမြဲမှီ အားတက်သရော ရှိသလောက် ကျွန်တော်က မရှိ။ မမြဲမှီသည် ချောတုန်းလှတုန်းပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခင်ကလို မနုပျိုတော့ဟု ထင်သည်။ ယခင်က သုံးဆယ်ကျော်ဟု ထင်ရသော ရုပ်သည် ယခုအခါ လေးဆယ်တွင်းရုပ် ဖြစ်နေလေသည်။

“ပထမ အသံကြားလိုက်ကတည်းက မောင်လေးရဲ့အသံလို့တော့ အထင်သား၊ မူဆာကြီး တံခါး ပိတ်ထားလိုက်လေ”

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

မူဆာကြီးက တံခါးပိတ်လိုက်လေသည်။

မမြမှီက ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်သည်။

“ကျွန်တော်က မမ ရှိမယ်မဟုတ်ဘူး ထင်တာ ”

ကျွန်တော်က ပိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်ဟုကား ကျွန်တော်ထင်ခဲ့လေသည်။

“ရှိမယ်ထင်ရင် ဝင်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မမရယ် ”

ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ချက်ချင်းဖွင့်ပြောမှ ကောင်းတော့မည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော် မမြမှီက သူပြောလိုရာ ပြောနေပြန်သဖြင့် နားထောင်၍သာ နေရသေး၏။

“မမတို့လည်း ဘယ်မှ ဝေးဝေးလံလံ ပြေးမနေတော့ပါဘူး၊ ဝေးဝေးပြေးတိုင်းလည်း လွတ်ချင်မှ လွတ်တာ။ စစ်ဒုက္ခဆိုတာ မီးထက်ဆိုးတယ်၊ မီးကမှ ဝေးဝေးပြေးရင် လွတ်သေးတယ်။ စစ်ဒုက္ခကတော့ မလွတ်ဘူး။ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး တွေ့တာပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာနဲ့လည်း နီး၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ့်အကိုင်နဲ့လည်း နီးတဲ့နေရာမှာပဲ တတ်နိုင်သမျှ ဘေးဥပဒ်ကင်းရင် ပြီးတာပဲ ဆိုပြီး နေနေတော့တာပဲ။ သိန်းသိန်းယောကျာ်းကလည်း အိန္ဒိယပါသွားတယ်၊ သေသလား ရှင်သလား ဘာမှ မသိရသေးဘူး။ ဒီတော့ မမမှာ သိန်းသိန်းကိုလည်း စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရား ရှိနေပြန်တယ် ”

မမြမှီပြောပြနေပုံမှာ လူကြီးဆန်လှ၏။ အဆင်အခြင် အတွေးအခေါ် အပြည့်ပါ၏။ လူကြီး ပီသသော သဘောထားကိုလည်း ဖော်ပြနေ၏။

မမြမှီကား ယောကျာ်းလည်းဆုံးပြီးပြီ။ ဘဝကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဦးစီးခဲ့ရပြီ။ စစ်ကြီးကိုလည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီ။ ဘယ်မှ လူကြီးမဆန်ဘဲ နေပါအံ့နည်း။

ကျွန်တော်- “ကောင်းပါတယ် မမရယ်၊ မမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အလွန်မှန်တယ်။ အခုလို မမတို့ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ဘေးမသိရန်မခ တွေ့ရတာ ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာပါတယ် ”

ကျွန်တော်ပြောပုံဆိုပုံမှာ ဝတ်ကျေတန်းကျေ နိုင်လှသည်။ တကယ်တော့လည်း မမြဲမှီနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ပူနွေးသောခံစားချက်များ မရှိတော့ချေ။ ဆန်းပြားသော အတိတ်၏ မရိုးသားသော နောင်ကြိုးတွေကို တစ်ချောင်းမကျန် ဖြတ်တောက်ပြီး ဖြစ်ပေ၏။ မမြဲမှီသည် ကျွန်တော်၏ အေးစက်သော အမူအရာကို သိပ်ကြိုက်ဟန်မရှိ။ သို့သော် ယခုအခါ မမြဲမှီအား ကမ္ဘာသကာပဲဟူသော သဘောထားသည် ဦးဆောင်နေဟန်ရှိလေသည်။ အတန်ကြာ အာလာပသလ္လာပ စကားတွေပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ဝင်လာသည့်ကိစ္စကို ပြောပြလိုက် လေသည်။

မမြဲမှီက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။ “အို ဒါဖြင့် ဂျပန်တွေဟာ မောင်လေးတို့နောက်က လိုက်လာနေပြီ ပေါ့နော်”

“ခု လိုက်လာနေပြီလား ဘာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သို့ပေမယ့် အနွေးနဲ့အမြန် လိုက် နေမှာပဲ”

မမြဲမှီ၏မျက်နှာတွင် ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုသည် အထင်းသားပေါ်နေ၏။ သူမ၏ ကိုယ်အမူအရာများမှာကား တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံ ပေါ်၏။

“သည်လိုဆိုရင် ပုန်းနေမှဖြစ်မယ် သိလား၊ မူဆာကြီး”

မမြဲမှီသည် မူဆာကြီးကို လှမ်းခေါ်ရင်း သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။ မူဆာကြီးသည် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ ခဏကလေးအတွင်း မမြဲမှီသည် စာရွက်တစ်ခုကို ကိုင်ပြီး ထွက်လာ၏။

“မူဆာကြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ ဒီစာကို ကပ်ထားလိုက်”

ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့ ထုတ်ပေးထားသည့် ဂျပန်လို ရေးထားသော စာရွက်ဖြစ်လေသည်။

မူဆာကြီးသည် ထိုစာရွက်ကို ယူပြီး ထွက်သွား၏။ မမြဲမှီက ကိုတင်ဖေအား ကြည့်လျက် သူမ၏ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို ခန့်ခွဲနေသော ဟန်မျိုးဖြင့်-

“နက်ဖြန်ကျမှ ဘယ်လို အတည်တကျ ပုန်းကြမယ် နေကြမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့။ ခုတော့ ယာယီအစီအစဉ် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ မင်းက မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်လိုလို ဟန်နဲ့

နေရမယ်၊ ဘယ်သူမှ မသင်္ကာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ကလေးကတော့ ဟိုအခန်းထဲမှာနေ၊ အလုပ်ရှာနေတဲ့ ကျောင်းဆရာဟောင်း ဆိုပါတော့ကွယ်”

မမြမှီသည် ကျွန်တော့်အား သူ့အခန်းသို့ ညွှန်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သူမ၏ ရှောင်တခင် အစီအစဉ်ကို များစွာ သဘောကျသွားသည်။ သူမ၏ ကရုဏာ စေတနာအရှိန်တွေကြောင့် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားများမှာ အတော်ညွှန်နူးသွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်”

မမြမှီသည် နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ်မဲ့ရွဲ့လိုက်သည်နှင့် တူ၏။

“လာပြန်ပြီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကား၊ တကယ်ကတော့ မောင်လေးကို မမက ကျေးဇူးဆပ်နေတာပါ။ သည့်ပြင်ကျေးဇူးတွေ ဘေးဖယ်ထားလိုက်ဦးတော့၊ တစ်ခါတုန်းက ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအတွင်းမှာ မမကိုကယ်တဲ့ ကျေးဇူးဟာ ဆပ်မကုန်လောက်အောင် ကြီးပါတယ်”

ကျွန်တော်ကား ယခင်ကလို စကားမသွက်တော့ချေ။ ယခင်ကဆိုလျှင် မိန်းမပျို မိန်းမရွယ် မိန်းမလတ်တို့နှင့် တွေ့လျှင် ပန်းပွင့်လှိုင်လှိုင်ကြိုင်ကြိုင်များနှင့် တွေ့ရသော လိပ်ပြာပမာ သွက်လက်ချက်ချာလှလေသည်။ ယခုတော့ မမြမှီအား အာသွက်သွက်နှင့် ကနွဲ့ကလျ အချိတ်အနှိပ်တွေကို မပြောချင်တော့ချေ။ ယင်းသို့ပြောမိလျှင် ညုတာ တာတာမှာ နိဂုံးချုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းအုပ်မရမှာ စိုးရိမ်နေလေပြီ။

တံခါးဝမှာ စာရွက်ကပ်ရန်သွားသော မူဆာကြီး ပြန်ရောက်လာသောအခါ မမြမှီက-

“မူဆာကြီး ဒီသူငယ်ကို နောက်ဖေးခေါ်သွားလိုက်ပါ။ သူ မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်လုပ်လိမ့်မယ်”

ကိုတင်ဖေသည် မူဆာကြီးနောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

မမြမှီက ဆက်ပြန်၏။ သူမ၏မျက်နှာ၊ သူမ၏အမူအရာနှင့် သူမ၏ လေယူလေသိမ်းတို့တွင် ကလက်တက်တက်အသွင် လုံးဝမရှိသည်ကိုကား ဖော်ပြရပေမည်။

“ပြီးတော့လည်း မောင်လေးတို့တစ်တွေ လုပ်နေကြတဲ့ နိုင်ငံရေးတွေ ဘာတွေကို မမဘာမှ နားမလည်ပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် မောင်လေးတို့တစ်တွေရဲ့ ရိုးသားပုံ၊ စေတနာသန်ပုံ၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပုံ၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားပုံတွေကိုတော့ မမ မြင်တွေ့နေရတာပဲ။ အဲဒီအတွက် မမက ရှိသေတယ်။

မမက မောင်လေးတို့လိုလူတွေ ဘေးမသိရန်မခအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရမယ်၊ ဒါဟာ မမရဲ့ စေတနာအရင်း ပါပဲကွယ်”

ထိုခဏမှာပင် မော်တော်ကားတစ်စီး အိမ်ဝင်းထဲသို့ဝင်လာသံ ကြားရသည်။ သပ်ရပ်ခံ့ညားသော ဟန်းဘားကားကြီးဖြစ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဂျပန်အချို့ ပါလာသည်ကို မှန်ပြတင်းမှ မြင်လိုက်ရ လေသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကြီးသွား၏။ တုန်လှုပ်ခြင်းမဖြစ်အောင်ကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်း ထားနိုင်လေသည်။

မမြမှီကား မျက်နှာရော အမူအရာပါ လုံးဝမပျက်။

“မောင်လေး အခန်းထဲသွားနေ၊ ဒါတွေဟာ မမရဲ့ဧည့်သည်တွေပါကွယ်”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီ၏ မူလစီစဉ်ချက်အတိုင်း ဧည့်ခန်းနှင့်ဆက်နေသော သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်နေလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသော် မမြမှီကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးသံ၊ ဧည့်သည်ဂျပန်တစ်ဦးအား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသံတို့ကို ကြားရလေသည်။

ဂျပန်သည် ဗမာစကား အတော်အတန်တတ်၏။ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး နည်းနည်းညှပ်ပြော၏။ သူတို့ပြောကြသော စကားအားလုံး ကျွန်တော့်ထံ ရောက်မလာချေ။ အချို့သာ ရောက်လာ၏။ သို့သော် ထိုဂျပန်သည် ကုန်သည်ကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်သို့ အရင်က ရောက်ဖူးကြောင်း၊ မမြမှီသည် ထိုကုန်သည်ကြီးနှင့် စီးပွားရေးတွဲဖက်ကာ သူမ၏ အလုပ်အကိုင်ကို ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်ရန် စီစဉ်နေကြောင်းများကို ခန့်မှန်းနားလည်နိုင်ပေသည်။ ဂျပန်ကြီး၏ ပြောသံဆိုသံတွင် ကုန်သည်အချင်းချင်း စာရင်းအင်း အကြောင်းအရာရိုးရိုးကို ပြောရုံဆိုရုံမက ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ မှုတွေ ပိုသံ၊ မဆီမဆိုင် ခဏခဏရယ်သံနှင့် အခြားနောက်ပိုးသံ စသော အသံဗလံအပိုများ ပါနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ ကျွန်တော်ကပဲ ဂျပန်တွေကို ခပ်မုန်းမုန်းနှင့် ခုလို ထင်မိ လေသလားကား မဆိုနိုင်ပါ။

အချိန်မှာ နေဝင်ပြီးပြီဖြစ်သည်။ မိုးမရွာသဖြင့် ဆည်းဆာချိန်သည် ခါတိုင်းထက် ရှည်လျားသည် ဟု ထင်ရလေသည်။

“မူဆာကြီး” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ခေါ်လိုက်သော မမြမှီ၏အသံကို ကြားရလေသည်။

မူဆာကြီးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား သွားလေသည်။

“သိန်းသိန်းကို ပြောလိုက်နော်၊ ကျွန်မ မစ္စတာတာနိုနဲ့ အပြင် ခဏလိုက်သွားတယ်လို့။”

ဂျပန်ကြီးက သူ့အား မစ္စတာတာနိုလိုမခေါ်ဘဲ မမြမှီ မြန်မာလို ဘာသာပြန်ပေးထားသည့် အတိုင်း ဦးတင်နွယ်လို့ ခေါ်ပါဟု ဆိုလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ တခစ်ခစ်ရယ်နေလေသည်။

မမြမှီသည် ခုပြောနေသော စကားများကို ကျွန်တော်မကြားကြားအောင် ပြောဟန်ရှိပေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ မစ္စတာတာနိုခေါ် ဦးတင်နွယ်နဲ့ ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ခဏလိုက်သွားတယ်လို့ သိန်းသိန်းကို ပြောလိုက်၊ ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေကို ထမင်းကျွေးနှင့်တော့လေ၊ ကျွန်မကို စောင့်မနေနဲ့၊ ကျွန်မ အပြင်မှာ ထမင်းစားမယ်”

ဂျပန်ကြီးက မမြမှီအား အဝတ်အစား မလဲတော့ဘူးလား၊ မဖြီးမလိမ်းတော့ဘူးလားဟု မေးလိုက်ဟန် ရှိသည်။ မမြမှီက ဖြေလိုက်ပုံမှာ-

“ဒီလောက်ဝတ်ဆင်ထားရင် တော်လောက်ရောပေါ့ ဦးတင်နွယ်ရယ်၊ ဇရာဖိစီးနေတဲ့ ကျွန်မတို့ အရွယ်မှာ သိပ်ခြယ်သနေမယ်ဆိုရင် လူကဲ့ရဲ့ခံရတတ်တယ်”

မစ္စတာတာနိုသည် တဟဲဟဲတခစ်ခစ်နှင့် အူကြွ၍နေလေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သွားတဖြူဖြူ နှာခေါင်းပွစိပွစိ အမြီးတနန့်နန့် ဖြစ်နေသော တော်သလင်းခွေးကြီး၏ မျက်နှာနှင့် တူမတူကို ကျွန်တော်ထွက် ကြည့်ချင်းစမ်းလှသည်။ သို့သော် အခန်းထဲမှ ထွက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းတပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ၎င်းပြင် ဂျပန်ကြီးအပေါ်တွင် စိတ်ဆိုးမိ လေသမျှ မမြမှီအား မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိလေသည်။

သူတို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာခဲ့ပြီး မှန်ပြတင်း ကန့်လန့်ကာ ကြားကလေးထဲမှ ချောင်းပြီး ကြည့်လိုက်လေသည်။ မမြမှီသည် မစ္စတာတာနိုနှင့် ကားနောက်ခံမှာ ယှဉ်တွဲ၍ စီးသွားသည်။ ရှေ့ခံမှာတော့ ဂျပန်တစ်ယောက်က ကားမောင်းပြီး တစ်ယောက်က ဘေးမှာထိုင်၍ လိုက်သွားလေသည်။ သည်လိုပဲ ယခင်တစ်ကြိမ်က မာရဝါရီ သူဌေးကြီးနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ကားစီးသွားခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်လေသည်။ ဩ မမြမှီ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော ဆိုတာလိုပါပဲ။ ဘယ်အချိန်အခါမျိုး ဘယ် အခြေအနေမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား စီးပွားရေးအလုပ်ကတော့ မှန်မှန်သွားနေတာပဲ။

ခင်ဗျားမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး စီးပွားရေးမှ လွဲပြီး ငဲ့ညှာစရာ အခြားကိစ္စ မရှိတော့ဘူးလား။

လွန်ခဲ့သော ၄နှစ်အတွင်း ကျွန်တော်သိခဲ့သော တွေ့ကြုံခဲ့ရသော မမြဲမှီ၏ အကြောင်းကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

ထို့နောက် မမြဲမှီသည် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်အချစ်မျိုး ထားသနည်း။ ချစ်ကော ချစ်ရဲ့လား။ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်သနည်း စသည်ဖြင့်လည်း ပြန်လည်သုံးသပ်သည်။ ဘယ်လို အချစ်မျိုး လဲဟု ပိုင်းခြားမရအောင် ရှိပေသည်။ ချစ်တော့ချစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲဆိုလျှင်ကား သိဖို့ခက်နေသည်။ သို့သော် သူမ၏ စီးပွားရေးအလုပ် ထိခိုက်ပျက်ပြား သည်အထိကား ချစ်မည်မဟုတ်ဟု နားလည်နိုင်ပေသည်။

ထိုခဏ၌ ကုန်ကူးလို့လွယ်ကူစေရန် ဂျပန်ရုံပိုင်အား မိမိကိုယ်ကို အပ်နှင်းသော လင်ကြီးငုတ်တုတ် နှင့် ဗမာမတစ်ဦး၏ အကြောင်းသည် ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။

မမြဲမှီနှင့် အဲသည်မိန်းမ ဘာထူးသေးသလဲ။ အခု ဂျပန်ခေါ်ရာ လိုက်သွားပြီ။ ကိုယ်ကိုကော မအပ်နှင်းပေဘူးလား။

ကျွန်တော်သည် အားလုံးကို စက်ဆုပ်သွားလေသည်။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေမိသည်။

ဘေးအန္တရာယ် ဘယ်လောက်များများ ဒီအိမ်မှာ ပုန်းရှောင်၍ မနေချင်တော့ပြီ။ တကယ်တော့ ဂျပန်ဘေးအန္တရာယ်မှ အတော်လုံခြုံသောအိမ် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နှင့် အဆက်အသွယ်ကောင်းသော မမြဲမှီသည် ကျွန်တော့်အား အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုအကာအကွယ်ကို ကျွန်တော် မလိုချင်တော့ချေ။ မမြဲမှီတို့လောကနှင့် ကင်းချင် ရှင်းချင်သည်။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေ၊ ကုန်သည်ကြီးတွေနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဆက်သွယ် နေထိုင်ရ ခြင်းမှ ဝေးလိုသည်။

ကိုတင်ဖေက လာပြီး ကျွန်တော့်အား ထမင်းစားခေါ်၏။

“မစားကြပါစို့နဲ့ဗျာ၊ သွားကြပါစို့၊ ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူး”

ကိုတင်ဖေက အံ့သြနေလေသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

“အို ဘာကြောင့်လဲ”

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် မဖြေသောအခါ ကိုတင်ဖေက ထပ်မေး၏။

“ဘာကြောင့်လဲ ကိုတင်ထွန်းရဲ့၊ ဒီမှာ လုံခြုံသားပဲ မဟုတ်လား”

“လုံခြုံသလောက်တော့ လုံခြုံပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် မကောင်းပါဘူးဗျာ ဂျပန်တွေနဲ့ လုံးလုံးကင်းရှင်းမှ ပိုလုံခြုံမှာ၊ ဒီအိမ်မှာက ဂျပန်တွေ အဝင်အထွက်များတယ်”

ကိုတင်ဖေသည် ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့လေ”

ကျွန်တော်က မူဆာကြီးအား လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး သွားတော့မည့်အကြောင်း ပြောပြလေသည်။ မူဆာကြီးမှာ အံ့သြနေ၏။ သွားလိုလျှင်လည်း မမြေမှီ ပြန်ရောက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီးမှ သွားဖို့ အကြံပေးလေသည်။

“ဟာ မစောင့်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ထမင်းစားပြီးမှ သွားကြပါ၊ ပြင်ဆင်ထားပြီ”

ကိုတင်ဖေ “ဟုတ်သားပဲ၊ ပြင်ထားပြီဗျ”

အားကလည်းနာ၊ ဝမ်းကလည်း ဆာနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် မူဆာကြီး၏ တောင်းပန်ချက်ကို လိုက်လျောကာ မမြေမှီ၏ ဧည့်ဝတ်ကျောပြန်မှုကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် ခံယူလိုက်လေသည်။

ကိုတင်ဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ သိန်းသိန်းတို့အိမ်မှ ထွက်လာကြသောအခါ မှောင်နေလေပြီ။ ဘယ်သို့ သွားကြမည်နည်း။

သခင်တင်မောင်နေသော တောရကျောင်းကို ရုတ်တရက် သတိရလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်ဘက်ထိ လမ်းလျှောက်သွားမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခဏလောက် ကမာရွတ်ဘက် သွားကြည့်ရရင် ကောင်းမယ်။ မှောင်နေပြီ ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လူမမြင်နိုင်ပါဘူး။ ဘာတွေများ ဖြစ်နေသလဲလို့ အကဲခတ်နိုင်တာပေါ့”

ကြားလမ်းကလေးဖြင့် ကမာရွတ်ဈေးဘက်ဆီသို့ သွားကြလေသည်။ မှောင်ကလည်း မှောင်၊ ရွှံ့ဗွက်ကလည်း များ၊ လမ်းကလည်း ကျဉ်း။

ကမာရွတ်ဈေးရှေ့မှာ တရားပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေလေသည်။ ထိုနေ့ည တရားပွဲအကြောင်း ယခုမှ သတိရကြသည်။ နေ့လယ်က အသံချဲ့စက်နှင့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် သခင်ဘကျူးတို့လူစု အော်ဟစ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ သဘာပတိအဖြစ်ဖြင့် ပွဲစားကြီးဦးလှိုင်ဘွားက ဆောင်ရွက်ပြီး သခင် တင်ကြီးက ဟောပြောလေသည်။

ညနေက မုဒိမ်းမှုနှင့် ဂျပန်အားသတ်မှုကြောင့် အစည်းအဝေး ပျက်မသွား။ အမှန်မှာ သူတို့သည် ထိုအမှုကြောင့်ပင် ထိုအစည်းအဝေးကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြဟန်တူလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မှောင်ခိုပြီး နားထောင်ကြ၏။

သခင်တင်ကြီး- “စစ်ဖြစ်လို့ တစ်လမကြာခင် မိစ္ဆာအင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ အရှေ့ဘက် ရေတပ်စခန်းကြီး ဖြစ်တဲ့ စင်ကာပူမြို့ကြီး နိပွန်များလက်သို့ ကျခံ့တယ်။ ရက်ပေါင်း ၇၀အတွင်းမှာ ဗမာ တစ်ပြည်လုံး နိပွန်များလက်သို့ ကျရောက်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက် နိပွန်ဟာ တန်ခိုးကြီးတယ် ဆိုတာ အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့။ ခုဆိုရင် လွတ်လပ်သော နန်းကင်းအစိုးရ လက်အောက်သို့ ချုံကင်းတပ်များဟာ တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ်ဆိုသလို ဝင်ရောက်နေကြတယ်”

ကမ္ဘာ့အရေးတွေ ပြောပြီးနောက် သခင်တင်ကြီးက ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအကြောင်း ဆက်ပြောပြန် လေသည်။

“ချာချီနှင့် ရှစ်ဗဲလ်တို့ အတ္တလန်တိတ်ချာတာဆိုတာ ကြေညာတဲ့အချိန်လောက်မှာပဲ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ နိပွန်များထံမှ လွတ်လပ်ရေးကတိ ရထားခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ဂျပန်ရေဒီယို ခိုးဖွင့်နားထောင်ကြပြီး အင်မတန် အားတက်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ဂျပန်လာရင် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ သော့တုလုပ်နေခဲ့ကြတယ်။ အတွင်းကျိတ် လူစုပြီး ဂျပန်လာမယ့်လမ်းနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးအရပ်မှာ ခိုအောင်းနေကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေလည်း ဗမာပြည်တွင်းမှ ဘောင်းဘီ အကျွတ်ကျွတ် ရင်ဝတ်အကွာကွာနဲ့ သေပြေးရှင်ပြေး ဆုတ်ခွာကြရတယ်” ပရိသတ်က လက်ခုပ် တီးကြသည်။

“အင်္ဂလိပ်တွေက ပြေး၊ နိပွန်တွေက ဝင်လာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ တို့ဗမာတွေ မျှော်လင့်ချက် တက်တက်လာခဲ့တယ်။ နိပွန်တပ်မတော်ကြီးနဲ့အတူ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီး ချီတက် လာတယ်ဆိုတော့ တို့ဗမာတွေက ဟာ-ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ တကယ်ပဲ သူတို့ နိပွန်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းချီတက်လာပြီ၊ အထဲကလည်း ထချဖို့အဆင်သင့်ပဲ စသည်ဖြင့် ပြောဆိုပြီး စောင့်နေကြ တယ်။ ဗမာပြည်နဲ့ နိပွန်တပ်တွေ နီးလာလေလေ၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက် စိတ်ဇောသန်သန် မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့လေလေ ဖြစ်တယ်။ အနှစ်တစ်ရာကျော်အတွင်း မကြုံဖူးသော မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်၏ ထွန်းလင်းခြင်းအောက်မှာ တမျှော်မျှော်နဲ့ လည်ပင်းတစ်တောင် ရှည်နေခဲ့ကြရ တယ်။ ဟော ခုတော့ နိပွန်ရောက်လို့မှ မကြာခင် လွတ်လပ်ရေးရတော့မယ်။ လွတ်လပ်ရေးစီစဉ်မှု အဖွဲ့ကြီး ဖွဲ့ပြီးသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော် အဲဒီ လွတ်လပ်ရေးစီစဉ်မှု အဖွဲ့ကြီးမှာ ပါဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ စာရင်းကို ဖတ်ပြပါ့မယ်။ ဒေါက်တာဘမော်၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဗန္ဓုလဦးစိန်၊ သခင်နု၊ သခင်မြ၊ ဦးသွင်၊ ဦးလှဖေ၊ ဦးခင်မောင်ဌေး၊ ဦးထွန်းအောင်၊ ဦးကျော်၊ သခင်ထွန်းအုပ်၊ ဟင်္သာတဦးမြ၊ ဒေါက်တာသိန်းမောင်၊ ဦးချစ်လှိုင်၊ သခင်ဗစိန်၊ ဦးဘဝင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ ဦးသိန်းမောင်၊ ဒေါက်တာစံဆီဖိုး၊ ဦးဆက်၊ ဦးအေး၊ ဦးထွန်းဖေ၊ ဦးအေးမောင်၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဒေါက်တာဘမော်က ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းက အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ပါတယ်”

ပရိသတ်မှာ တွေဝေငေးမောစွာဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။

သခင်တင်ကြီးသည် အောက်ပါအတိုင်း နိဂုံးချုပ်လေသည်။

“တို့ဗမာသီချင်းထဲမှာ “အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာပ၊ တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ” ဆိုတဲ့စကား ပါပါတယ်။ ဒါဟာ ဇဗ္ဗုဒိပ်နိမိတ်ထွန်းတာပါပဲ။ နိပွန်တက်နေဝန်းအလံကြီး ထွက်ပေါ်လာပါပြီ၊ အရှေ့ကနေဝန်းဟာ နိပွန်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ နိပွန်နဲ့ တို့ဗမာတွေရဲ့ အရှေ့တောင်အာရှ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေးခေတ်ကိုတော့ ရောက်မှာ မလွဲပါဘူးဆိုတာ စိတ်သာ ချလိုက်ကြပါတော့”

သူတို့တစ်တွေ တို့ဗမာသီချင်းဆိုရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ကျွန်တော်က ကိုတင်ဖေအား လက်တို့ပြီး ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းစိန်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ သခင်တင်မောင်နေထိုင်သော တောရကျောင်းသို့အရောက် ချီတက်ကြလိမ့်မည်။ ဟိုမှာ သခင်တင်မောင်သာမက ယခုနေဆိုလျှင် ဆရာဖေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေနှင့် မခင်သစ်တို့ ရောက်ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။

သခင်တင်မောင်ကြီးကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ လွန်လွန်ကျွံကျွံ မလုပ်ကြံနှင့်ဦးဟု သတိပေးဖူးသည်။ ညနေက ကိုတင်ဖေက ဂျပန်စစ်သားအား ဓားဖြင့်ခုတ်သတ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်က ဂျပန်စစ်သား မုဒိမ်းကောင်တွေဆီက သေနတ်တွေ သိမ်းခဲ့တာ၊ ဒါတွေဟာ အလွန်ကျွံဖြစ်တယ်လို့ ပြောနေဦးမှာ လေလား။ သူ့အလိုကတော့ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအယူအဆကို ယခင်က ဖော်ပြပြီးဖြစ်သော ခေါင်းဆောင်များ စုံအောင်စောင့်ပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချင်သေးသည်။ စစ်မရောက်မီ မြားမကုန် စေနှင့်ဟု ပြောထားသည်။

စစ်မရောက်ခင် မြားတော့ စုထားရမည် မဟုတ်ပါလား။

လူစုရမည်၊ အားစုရမည်၊ ဟိုမှာ စုမိကြလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့အစုတွင် ကိုတင်ဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အပြင် သခင်တင်မောင်ကား မပါ မပြီးချေ။ သူကား စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြီး ရှေ့နောက်တိုင်းထွာတတ်သူ ဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် ကိုအေးငွေကို သတိရလေသည်။ အချိန်ကျ၍ ဖက်ဆစ်တို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက် သောအခါ ပထမဆုံး ပစ်ဖောက်ရမည့် ရိုင်ဖယ်များကို သူ ကိုင်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။”

နောက် ဘယ်သူပါနိုင်ဦးမည်နည်း။ သခင်တင်မောင်နေထိုင်လျက်ရှိသော တောရကျောင်းတိုက် တွင် မခင်သစ် ရောက်နေပေလိမ့်မည်။

မခင်သစ်ကလေးသည် ၁၃၀၀ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံတုန်းက စိတ်အားတက်ကြွစွာ ပါခဲ့သည်။ ယခု သူ့အဖေအား ဂျပန်တို့က နှိပ်စက်ထားသဖြင့် အတော်ပင် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေရှာပေမည်။ မခင်သစ်၏ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်နှင့် အသိမှာလည်း အမြဲတမ်း ခိုင်မာသည်။ မခင်သစ်သည် ပကတိအားဖြင့်ပင် ခိုင်မာတည်ကြည်သော စိတ်နှလုံးရှိသူကလေး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မခင်သစ်သည် ကျွန်တော်တို့အစုမှာ ပါဝင်မည်ဟု မုချပြောနိုင်သည်။

အားတွေ တက်တက်လာပေပြီ။ ‘ကိုယ်ကကျူး ခူးကိုသော်မျှ မယုံရ’ ဟူသော အခြေအနေမျိုးမှ တိုးတက်လာရာ ယုံရသူတွေ ပို၍ပို၍ တွေ့လာရသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ပွားများလာသည်။ ရဲဘော်အစုအစည်း ပို၍ ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။

လမ်းမှာ လူသူလေးပါး၊ ယာဉ်ရထား အသွားအလာ မရှိ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ပိုးမွှားများအော်သံနှင့် ကြက်တွန်သံများကိုသာ မကြာမကြာ ကြားရလေသည်။ မှောင်ထုကလည်း မကွဲသေး။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အားတက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့်ပင် ချီတက်သွားနေကြလေသည်။ “အရှေ့ကနေဝန်းထွက်သည့် ပမာပ၊ တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ” ဟုလည်း သီဆိုလျက် ရှိကြသည်။ သို့သော် သခင်တင်ကြီးတို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပုံနှင့် လုံးဝမတူပါ။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်သော၊ ပြည်သူလူထုကြီး၏ လွတ်လပ်သော ငြိမ်းချမ်းသော ကြီးပွားတိုးတက်သော ခေတ်သို့ အရှေ့မှ နေ့စဉ် နေ့စဉ် နေထွက်သလို သေချာပေါက် ရောက်ရမည် မလွဲမသွေရောက်ရမည်ဟုသာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး သီဆိုကြလျက် ထိုအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ချီတက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။ ။

သိန်းဖေမြင့်
(ပြီးပါပြီ။)